

Con Đường Sủng Thê

Contents

Con Đường Sủng Thê	4
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ	4
2. Chương 2: Nói Thầm	8
3. Chương 3: Hoa Lan	12
4. Chương 4: Đi Theo	15
5. Chương 5: Nhường Đường	19
6. Chương 6: Hôn Sự	23
7. Chương 7: Khiêu Khích	28
8. Chương 8: Giáo Hoạt	31
9. Chương 9: Trêu Chọc	35
10. Chương 10: Quyết Định	39
11. Chương 11: Hiếu Lễ	42
12. Chương 12: To Gan	46
13. Chương 13: Trong Sạch	50
14. Chương 14: Âm Mưu	54
15. Chương 15: Tình Dịch	57
16. Chương 16: Làm Rõ	61
17. Chương 17: Cứu Người	65
18. Chương 18: Phúc Hay Họa	69
19. Chương 19: Ôm Đau Thương	73
20. Chương 20: Tự Tin	77
21. Chương 21: Tặng Quà	81
22. Chương 22: Nghi Ngờ	85
23. Chương 23: Ước Hẹn	88
24. Chương 24: Nửa Đêm	94
25. Chương 25: Từ Hôn	100
26. Chương 26: Thư Tình	107
27. Chương 27: Trêu Chọc	115
28. Chương 28: Bá Đạo	119
29. Chương 29	126
30. Chương 29	133
31. Chương 30	144
32. Chương 30	151
33. Chương 31	161
34. Chương 30-2	168
35. Chương 32	173
36. Chương 31-1	181
37. Chương 33	187
38. Chương 34	195
39. Chương 35	202
40. Chương 36	209
41. Chương 37	216

42. Chương 38	219
43. Chương 39	223
44. Chương 40	225
45. Chương 41: Chương 41.1	232
46. Chương 42: Chương 41.2	235
47. Chương 43: Chương 42.1	239
48. Chương 44: Chương 42.2	242
49. Chương 45: Chương 43.1	246
50. Chương 46: Chương 43.2	249
51. Chương 47: Chương 44.1	253
52. Chương 48: Chương 44.2	256
53. Chương 49: Chương 45.1	261
54. Chương 50: Chương 45.2	264
55. Chương 51: Chương 46.1	267
56. Chương 52: Chương 46.2	270
57. Chương 53: Chương 47.1	273
58. Chương 54: Chương 47.2	276
59. Chương 55: Chương 48.1	279
60. Chương 56: Chương 48.2	282
61. Chương 57: Chương 49	286
62. Chương 58: Chương 50.1. Nàng Dâu Trưởng	289
63. Chương 59: Chương 50.2	292
64. Chương 59: Chương 50.2	293
65. Chương 60: Chương 51.1	295
66. Chương 60: Chương 51.1	295
67. Chương 61: Chương 51.2	298
68. Chương 61: Chương 51.2	298
69. Chương 62: Chương 52.1	302
70. Chương 62: Chương 52.1	302
71. Chương 63: Chương 52.2	306
72. Chương 63: Chương 52.2	306
73. Chương 64: Chương 53.1	309
74. Chương 64: Chương 53.1	309
75. Chương 65: Chương 53.2	312
76. Chương 65: Chương 53.2	312
77. Chương 66: Chương 54.1	316
78. Chương 66: Chương 54.1	316
79. Chương 67: Chương 54.2	319
80. Chương 67: Chương 54.2	319
81. Chương 68: Chương 55.1	323
82. Chương 68: Chương 55.1	323
83. Chương 69: Chương 55.2	326
84. Chương 69: Chương 55.2	326
85. Chương 70: Chương 56	329
86. Chương 70: Chương 56	329
87. Chương 71: Chương 57	334
88. Chương 71: Chương 57	334
89. Chương 72: Chương 58.1	337
90. Chương 72: Chương 58.1	337
91. Chương 73: Chương 58.2	340
92. Chương 73: Chương 58.2	340
93. Chương 74: Chương 59.1	342
94. Chương 74: Chương 59.1	342
95. Chương 75: Chương 59.2	344

96. Chương 75: Chương 59.2	344
97. Chương 76: Chương 60.1	345
98. Chương 76: Chương 60.1	345
99. Chương 77: Chương 60.2	348
100. Chương 77: Chương 60.2	348
101. Chương 78: Chương 61.1	352
102. Chương 78: Chương 61.1	352
103. Chương 79: Chương 61.2	354
104. Chương 79: Chương 61.2	354
105. Chương 80: Chương 62.1	355
106. Chương 80: Chương 62.1	355
107. Chương 81: Chương 62.2	357
108. Chương 81: Chương 62.2	357
109. Chương 82: Chương 63.1	359
110. Chương 82: Chương 63.1	359
111. Chương 83: Chương 63.2	362
112. Chương 83: Chương 63.2	362
113. Chương 84: Chương 64.1	364
114. Chương 84: Chương 64.1	364
115. Chương 85: Chương 64.2	366
116. Chương 85: Chương 64.2	366
117. Chương 86: Chương 64.3	368
118. Chương 86: Chương 64.3	368
119. Chương 86: Chương 64.3	371
120. Chương 87: Chương 65	371
121. Chương 87: Chương 65	377
122. Chương 88: Chương 66	377
123. Chương 88: Chương 66	384
124. Chương 89: Chương 67	384
125. Chương 89: Chương 67	391
126. Chương 90: Chương 68	391
127. Chương 90: Chương 68	394
128. Chương 91: Chương 69	394
129. Chương 91: Chương 69	399
130. Chương 92: Chương 70	399
131. Chương 92: Chương 70	403
132. Chương 93: Chương 71	403
133. Chương 93: Chương 71	407
134. Chương 94: Chương 72	407
135. Chương 94: Chương 72	411
136. Chương 95: Chương 73	411
137. Chương 95: Chương 73	416
138. Chương 96: Chương 74	416
139. Chương 96: Chương 74	419
140. Chương 97: Chương 75	419
141. Chương 97: Chương 75	424
142. Chương 98: Chương 76	424
143. Chương 98: Chương 76	428
144. Chương 99: Chương 77	428
145. Chương 99: Chương 77	432
146. Chương 100: Chương 78	432

Con Đường Sủng Thê

Giới thiệu

Hắn là Triệu Trầm, ngoài mặt tỏ ra rất ghét nàng. Nhưng trong bụng lại rất muốn cưới nàng về làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-duong-sung-the>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Gỡ

Tiết Đoan Ngọ, trên đồng, lúa mạch chín vàng ươm, hầu hết mọi người trong thôn đều vội vàng ra đồng thu hoạch, để tránh trời đột nhiên mưa to, dù sao thời tiết mưa nắng thất thường, hàng năm đều có những nhà lười nhác, những nhà tay chân chậm chạp, thu hoạch muộn bị cả thôn chỉ chỗ chê cười.

Lúc này Lâm Hiền cũng đang tất bật dưới ruộng, mồ hôi ướt đầm.

Với thời niên thiếu thích trèo lên cây bắt chim, xuống sông bắt cá, Lâm Hiền không ham mê công danh lợi lộc, nhưng cha mẹ lại vô cùng cố chấp với đường công danh của hắn, đập nồi bán sắt cũng muốn hắn được đọc sách.

Lâm Hiền không thể thay đổi ý định của cha mẹ, không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng nỗ lực, dần dần hắn phát hiện ra mình cũng có chút thiên phú đọc sách, mười đứa bé cùng nhau đi học, chỉ có hắn không bị tiên sinh đánh bao giờ. Năm 14 tuổi, hắn đi thi viện, vừa ra khỏi trường thi, có người báo cho hắn, cha hắn đang xây nhà cho người ta, mệt mỏi quá lqđ mức mà ra đi. Lâm Hiền vô cùng đau đớn, vội vàng chạy về nhà, khiếp sợ khi thấy mẹ hắn cũng thương tâm quá độ mà qua đời.

Lâm Hiền vô cùng đau lòng.

Ngày yết bảng, chờ mọi người xem xong, hắn xé bảng vàng, đem tới trước mộ đốt cho cha mẹ. Cha mẹ sẽ nhìn thấy, lần này tên hắn ở vị trí thứ nhất, khi nhìn thấy tên hắn, cha mẹ chắc chắn sẽ rất vui, phải không?

Cha mẹ vì muốn hắn được đọc sách, làm việc vất vả mà chết, Lâm Hiền hoàn toàn không muốn thi tiếp, ngoan ngoãn ở nhà giữ đạo hiếu. Ba năm trôi qua, thư sinh trắng nõn gầy yếu ngày ấy giờ cũng biết làm ruộng, thân thể trở nên rắn chắc, có ít tiền, lại dựa vào tên tuổi tú tài, khuôn mặt tuấn lãng xuất sắc, hắn nhanh chóng cưới một thê tử xinh đẹp, ôn nhu, an phận làm nông dân.

Phu thê ân ái, sinh liên tiếp hai nữ nhi, vài năm sau sinh thêm nhi tử, chỉ dựa vào ruộng vườn nên cuộc sống dần trở nên nghèo túng. Nghe hàng xóm nói, ở trên trấn nhỏ, lão tiên sinh từng dạy hắn chuẩn bị về nhà dưỡng lão, trường tư thực này muốn tìm tiên sinh mới, Lâm Hiền vội vàng mang lễ vật đi thăm hỏi, bộc lộ năng lực, cuối cùng cũng vượt qua bảy tám tú tài nghèo, nhận công việc này. Tổng cộng hơn hai mươi đệ tử, một năm cũng kiếm được ít nhất hai mươi mấy lượng bạc, ngày lễ ngày tết, trong nhà cũng có thêm thức ăn do đệ tử mang đặc sản tới biếu.

Lqđ

Lâm Hiền giao tiền bạc cho thê tử là Liễu thị quản lý, Liễu thị chi tiêu vô cùng hợp lý, bởi vậy, cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt hơn, cuộc sống ở trong thôn cũng không tồi.

Thật ra, nhà họ Lâm chi tiêu cũng không nhiều.

Trong nhà có sáu mẫu đất, cứ hai mẫu đất lại trồng một loại cây: lúa mì, ngô, lạc, mặt khác, sân trước lại kéo dài tới vườn rau, vừa đủ thức ăn cho cả nhà ăn trong một năm. Lâm Hiền chủ yếu dùng tiền nuôi cho ba đứa bé, mua vải bông, trang sức, đồ ăn vặt cho hai nữ nhi, mua giấy và bút cho đứa con trai nhỏ. Lâm Hiền không chăm lo cho bản thân, thấy thê tử tiết kiệm không tiêu pha mua gì cho chính nàng, khi đưa tiền cho nàng, hẳn để lại ít tiền, tự mình mua chút đồ cho thê tử.

Hôm nay, Liễu thị cố ý đeo bông tai Ngân Đình Hương trượng phu mua cho.

Ở trong phòng bếp, A kết cũng mẫu thân chuẩn bị cơm trưa, không nhìn được nhìn mẫu thân thêm vài lần, cảm thấy hôm nay mẫu thân vô cùng xinh đẹp.

“Nhìn gì vậy?” “Bang...bang..bang” Liễu thị vừa thái thịt, vừa cười hỏi con gái.

A kết chỉ vào tai nàng: “Nương, đây là bông tai mới mua ạ? Hình như trước kia con chưa thấy người đeo bông tai này bao giờ.”

Liễu thị nở nụ cười, dùng dao đem thịt để vào mâm, tiếp tục cắt cà: “Ừ, A Kết thích không? Thích thì nương cho con, nương nhiều tuổi rồi, đeo thứ này thật lãng phí, con đeo rất hợp, một lát nữa Trọng Cảnh tới ăn cơm, cho hắn xem xem vị hôn thê của hắn đẹp tới mức nào.”

“Nương! Người còn nói lung tung nữa, con không giúp nương nữa đâu !” A kết lập tức đỏ mặt, cúi đầu ngượng ngùng.

Con gái lớn da mặt mỏng, không thích đùa, Liễu thị vội vàng nói chuyện khác: “Được rồi, chúng ta không nói tới hắn nữa, thực ra, bông tai này con thích không? Thích thì nương cho con.”

A kết lắc đầu, nghiêm túc nhìn cây cải dầu trong chậu nước: “Con thuận miệng hỏi thôi, con không muốn đâu. Nương đã mua cho con rất nhiều rồi, nương giữ đi, nương đeo rất đẹp.” Mẫu thân mới 30 tuổi, không già chút nào, ba mẹ con nàng cùng nhau ra ngoài, ai cũng nói ba mẹ con nàng giống ba chị em.

“Câu này con nói nương rất thích, được rồi, lần sau lên trấn trên, nương sẽ mua cho con bông tai mới.” Liễu thị rất vui. Từ nhỏ, con gái lớn rất khéo léo, hiểu chuyện, cho đồ cho nàng, nàng sẽ rất vui, không mua cho nàng, nàng cũng không tức giận với vĩnh, không giống như đứa thứ hai, nếu là nó thì đã bám nàng liên tục, xin nàng đôi bông tai này rồi.

Nghĩ đến đứa thứ hai, Liễu thị đặt dao xuống, đi ra khỏi cửa bếp, hướng về phía sương phòng phía tây, gọi to: “A Trúc, ăn cơm thôi, con ra ruộng gọi phụ thân con về. Mấy cái đều rất cuồng việc, không gọi bọn họ cũng không biết đường mà về! Tiện đường, con đi tới nhà Mạnh đại ca lqđ của con, mời Mạnh đại bá tới nhà chúng ta ăn cơm!” Hai ngày trước, nhà họ Mạnh đã thu hoạch lúa mì, chuẩn bị đưa con rể sang gặp mặt, nói rằng khi thu hoạch lúa mạch nhất định phải gọi họ, sáng nay lại đưa đệ đệ đến giúp đỡ.

Đợi một lúc lâu, mới nghe thấy giọng nói yếu ớt truyền đến: “Nương, con đau bụng, người bảo tỷ tỷ đi đi!”

A Kết ngừng tay một lúc, lén lút nhìn mẫu thân, nếu không phải là huynh đệ nhà họ Mạnh, nàng đi cũng không sao, nhưng mà...

Liễu thị tức giận, lao đến phòng của hai nữ nhi, vừa đi vừa mắng: “Mỗi lần gọi con làm gì con đều nói đau bụng, đứng dậy ngay lập tức cho ta, tỷ tỷ con giúp ta nấu cơm đi không được! Thời gian đi từ nhà mình đến nhà họ Mạch nhiều nhất là hết có một phút, sao con lại lười như vậy hả?”

Lâm Trúc ôm bụng nằm gần lò sưởi đặt ở đầu giường. Trời rất nóng, mẫu thân lại bảo nàng đi gọi người ta, nàng lại lười đi, nhưng lần này nàng không nói dối. Liễu thị vừa vào phòng, nàng lập tức tỏ vẻ đáng thương: “Nương, kinh nguyệt của con vừa đến, bụng rất đau, nếu không đau con đã đi luôn rồi, có vài bước chân thôi, có đến mức con phải nói dối nương không?”

Lâm Trúc 12 tuổi, bắt đầu có kinh nguyệt, khi tới ngày đó thì luôn khó chịu, Liễu thị thấy sắc mặt nàng tái nhợt, cảm thấy rất đau lòng, cúi người sờ trán Lâm Trúc, chỉ có một cảm giác- lạnh. Lần này nàng cũng không nở dạy dỗ nữ nhi nữa, nhưng cũng không thích bị lừa gạt, chọc trán Lâm Trúc vô cùng nhẹ nhàng: “Đừng giả vờ đáng thương trước mặt nương, tính cách con thế nào nương không biết chắc? Ngay cả bây giờ không đau bụng, chắc chắn con cũng sẽ nghĩ cách khác để trốn việc!”

Lâm Trúc nhe răng cười, ngoan ngoãn thừa nhận tính lười nhác của bản thân.

Liễu thị bó tay với nàng, nhanh chóng quay lại phòng bếp, nói với con gái lớn: “A Kết, muối muối con đau bụng, con thay nường đi đi. Nha đầu ngốc, đừng nghĩ nhiều, bây giờ ai cũng vội vàng đi gặt lúa mạch, có nhà lại neo người, con gái cùng con rể làm việc dưới đồng cũng chẳng thấy ai nói gì. Chúng ta ở nông thôn, không cần cần thận tới mức đó, năm đó, ta với phụ thân con...”

Cảm thấy mẫu thân lại muốn kể chuyện tình yêu ngày xưa của hai người, A Kết không nhịn được nở nụ cười, đứng dậy nói: “Nường không phải nói đâu, con đi đây.” Nàng đứng ở bờ ruộng kêu gọi người, gọi xong đi luôn, không để hẳn nhìn thấy mặt nàng là được.

“Ngoan lắm, mau đi đi!” Nói xong, Liễu thị vội vàng thái đồ ăn, nếu lúc mọi người quay về mà cơm nước chưa nấu xong, chẳng phải nàng sẽ là chuyện cười cho con rể sao.

A Kết lau tay, buộc tóc lại, đi ra cửa.

~Gần trưa, trời nắng gay gắt, ánh sáng vô cùng chói mắt. Dương thụ được trồng kín hai bên đường, A Kết đi dưới bóng cây. Trên đường bỏ đầy Tiểu Trùng, loại động vật nhỏ này luôn xuất hiện vào mùa gặt lúa mạch, nhìn quen cũng chẳng thấy sợ, chỉ khổ lúc chải sạch giày thôi.

Ra khỏi thôn đi về phía đông, mọi người làm việc kín hai bên đường, những ai nhận ra nàng, cất giọng chào hỏi, A Kết đều đáp lại.

Không lâu sau, nàng đã nhìn thấy bờ ruộng nhà mình rồi.

A Kết bắt đầu hồi hộp.

Nàng và Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, lúc nhỏ chơi đùa cùng nhau, lúc lớn mới biết ngại ngùng, điều chỉnh lại mối quan hệ. Lúc đầu, nàng thấy rất bình thường, chỉ cảm thấy hơi lạ khi vô ý chạm vào nhau, lúc đó ánh mắt Trọng Cảnh nhìn nàng vô cùng chăm chú, trong lòng A Kết nổi lên cảm xúc lạ lẫm

.

Về sau, những lúc phải ra ngoài, khi về Trọng Cảnh đều mang đến đĩa nàng đồ ăn vặt mà hẳn mua cho đệ đệ nàng, lúc đó A Kết mới hiểu lòng hẳn, nhìn thấy hẳn, hai má nàng lập tức đỏ rực, tim đập bang bang.

Chẳng biết lúc nào, bọn họ đều đã trưởng thành. Hẳn trở thành một nam nhân cao lớn, khoẻ khoắn, nàng cũng trở thành cô nương đẹp nhất được những người ở vùng lân cận ca ngợi.

Năm trước, Mạnh Trọng Cảnh tới cửa cầu hôn, cha mẹ hỏi nàng có đồng ý không, nàng xấu hổ không nói, chuyện kết thân của hai người được quyết định vô cùng nhanh chóng, tháng chín năm nay sẽ thành thân.

“Đại tỷ, nhà chúng ta nấu cơm xong chưa?”

Đang suy nghĩ thì giọng nói quen thuộc cắt đứt, A Kết nhìn xuống ruộng, thấy đệ đệ bảy tuổi - Lâm Trùng Cửu đang chạy về phía nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị nắng hun đỏ bừng.

A Kết cảm thấy vô cùng đau lòng, vội chạy tới đỡ đứa bé đang nhào tới, lấy khăn lau mồ hôi cho em: “Ừ, nường bảo tỷ tới gọi mọi người, Tiểu Cửu có mệt không?” Phụ thân không cho nàng và muối muối làm việc nhà nông, phụ thân nói đệ đệ vừa lqđ phải đọc sách vừa phải làm ruộng, từ bé đã rèn luyện cho đệ đệ, dù khi đo đệ đệ mới ba tuổi nhưng cũng không lay chuyển được ý định của phụ thân, đầu tiên phụ thân để cho hẳn ngồi nghịch đất, không cho hẳn về nhà trước mọi người.

“Không có gì, hơi nóng thôi, đại tỷ, chúng ta mau về thôi!” Lâm Trùng Cửu tránh khỏi tay của tỷ tỷ, nhanh chân chạy trước.

A Kết vội vàng túm hẳn lại, dư quang trung gặp nơi xa kia bóng dáng cao

lớn rồi cục chuyển qua tiếp tục kéo ra lúa mạch, lúc này mới nhỏ giọng nói:

“Đệ kêu phụ thân và mọi người về nhà đi, gọi xong chúng ta về luôn.” Ở trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, nàng xấu hổ không dám gọi to.

Lâm Trùng Cửu không lo lắng nhiều như nàng, gân cổ gào thật to: “Phụ thân, Mạnh đại ca, Mạnh Nhị ca, về nhà ăn cơm thôi!”

“Biết rồi, lên ngay đây!” Lâm Hiền lên tiếng trả lời.

Thật ra, hắn biết con gái tới từ lâu rồi, nhưng hắn muốn làm thêm một chút, nhưng hai anh em của con rể vẫn đang làm bên cạnh, hắn cũng không thể bắt người ta làm thêm giống mình, không cho không cho người ta nghỉ ngơi. Phủ bụi ở trên người, Lâm Hiền đi về phía Mạnh Trọng Cảnh: “Trọng Cảnh Trọng

Đạt, đi thôi, chúng ta về ăn cơm, buổi chiều lại làm tiếp.”

“Dạ, Lâm thúc chờ cháu một lát, cháu xong ngay đây.” Mạnh Trọng Cảnh buộc xong bó lúa mạch trên tay, mới đứng lên, không kìm lòng được quay đầu nhìn về phía bờ ruộng, đã thấy người trong lòng lqđ dất tay đệ đệ đi về trước rồi. Hắn hơi thất vọng, nhưng lập tức lại thấy vô cùng thoải mái, nàng then thùng, hôm nay có thể đứng từ xa nhìn thấy nàng, hắn nên thoả mãn thôi.

Lâm Hiền cùng hai thiếu niên về nhà, hai chị em A Kết đi trước, cách họ hơn trăm bước chân.

Tuy nhiên khoảng cách hơi xa nhưng A Kết vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sáng rực nhìn nàng chăm chú, lý do nói chẳng nên lời, nàng cảm thấy Mạnh Trọng Cảnh đang nhìn nàng.

Nàng không kiềm chế được đi nhanh hơn.

Lâm Trùng Cửu kéo tay nàng làm nũng: “Đại tỷ đi chậm một chút, đệ đi không kịp...”

“Nếu không tỷ công Tiểu Cửu nhé?” A Kết nghiêng đầu, cười với đệ đệ, nếu công đệ đệ, người kia chỉ có thể nhìn thấy đệ đệ thôi.

Lâm Trùng Cửu lập tức thả tay nàng ra, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên nói: “Đệ lớn rồi, đại tỷ không phải công đệ nữa đâu!”

Nhìn đứa trẻ đang tỏ thái độ nghiêm túc, A Kết không nhịn được xoa mặt bé, chưa kịp khen hắn hiểu chuyện thì âm thanh vó ngựa dồn dập truyền tới. Hai tỷ đệ cùng ngẩng đầu, nhìn thấy hai con ngựa xé gió phi tới từ phía xa. Con đường này nối liền từ đông sang tây, lòng đường rất rộng

, lqđ vừa đủ cho hai xe ngựa đi...song song với nhau, nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, khiến cho người nhìn cảm thấy sợ hãi. A Kết vội vàng kéo đệ đệ vào sát lề đường, tay trái kéo hắn đi về phía trước, đầu hơi thấp cúi.

“Đại tỷ nhìn kia, ngựa của hắn mã thật to!” Trong thôn chỉ có bò và lừa, Lâm Trùng Cửu rất ít khi được nhìn thấy ngựa, không nhịn được nhìn chăm chăm con ngựa dẫn đầu..

A Kết không ngẩng đầu, nàng không phải là trẻ con không hiểu chuyện.

Lâm Trùng Cửu cũng mặc kệ nàng, bỗng nhiên lại nói: “Đại tỷ nhìn người hắn đi, có thứ gì ẩn ẩn hiện hiện ấy, đó là cái gì vậy?”

Câu nói này cuối cùng cũng khơi lên tính tò mò cho A Kết, nhìn theo ngón tay đệ đệ đang chỉ.

Nam nhân phi ngựa qua mặc quần áo đen, lúc A Kết ngẩng đầu, khi đó hai người chỉ cách nhau mấy chục bước chân. Hắn cưỡi ngựa phi chạy xuyên qua bìa rừng, đi qua giữa hai cây lớn, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời, vật bên hông loé lên theo nắng. A kết không nhìn khuôn mặt của nam nhân diện, chỉ chăm chú nhìn vật hắn đeo bên hông, sau đó nhanh chóng cúi đầu giải thích cho đệ đệ: “Trên hông hắn đeo ngọc bội, khi bị chiếu sáng ngọc bội sẽ loé lên như ẩn như hiện đấy.”

Giọng nói ôn nhu êm tai thanh âm, giải thích cho Lâm Trùng Cửu, nhưng cũng được gió đưa vào tai nam nhân cưỡi ngựa chạy qua.

Ngựa tốt ngày đi ngàn dặm, chỉ trong chốc lát đã cách hai chị em nàng rất xa, không biết vì sao lại đi chậm lại, cuối cùng dừng lại.

Nam nhân ngồi thẳng người, dừng một chút, quay đầu ngựa lại.

Đường đất thẳng tắp, tầm mắt của hắn lướt qua mấy người dân trong thôn, dừng lại trên bóng dáng yếu điệu đang đi.

Trên đầu là lá cây xanh biếc, bên trái, bên phải là đất pha lẫn bụi đất cây lúa mạch, cô nương thôn dã mặc áo váy trắng, là bức tranh tươi đẹp: cô nương nhà nông đắm mình dưới nắng trong mùa thu hoạch lúa mì.

Hắn nhìn theo bóng dáng nàng, trong đầu hiện lên khuôn mặt nàng nâng môi nở nụ cười ôn nhu. Lúc ấy, bé nam nhìn hắn ngưỡng mộ, hắn vô tình nhìn lại, lúc ấy thấy nàng cúi đầu, mặt kiều diễm như hoa đào, sóng mắt long lanh như nước mùa thu. Còn giọng nói của nàng, nhẹ như vậy

nhưng hắn lại nghe rõ một cách diệu kỳ.

Tay hắn vô tình như cổ tình sờ vào ngọc bội bên hông, hắn phi ngựa nhanh như

thế mà nàng cũng có thể nhìn thấy.

“Thiếu gia?” Tiếng vó ngựa dừng lại ngay sau hắn, tên tùy tùng thắc mắc hỏi.

Nam nhân hoảng hốt, coi như không nghe thấy, trầm mặc một lúc, sau đó thu hồi tầm mắt, phóng ngựa đi tiếp.

Hắn không sao, chỉ không ngờ ở nơi thôn dã như vậy là có người đẹp như thế, kinh ngạc, thất thần một chút thôi.

2. Chương 2: Nói Thầm

“Đại tỷ, nam nhân kia thật ưa nhìn, nhìn hắn còn đẹp hơn phụ thân nhiều.”

Những đứa trẻ trong thôn có tầm nhìn hạn hẹp, gặp chuyện gì mới mẻ cũng tò mò một lúc lâu, hai tỷ muội về tới cửa nhà thì Lâm Trùng Cửu vẫn còn tiếp tục lẩm bẩm về sự hiểu biết của bé.

A Kết cũng không nhìn hắn, chỉ mơ hồ thấy hắn giống một thiếu niên. Hắn cưỡi ngựa, trong nhà nhất định có tiền, so sánh hắn với phụ thân, người phơi nắng trên cánh đồng, có thể so sánh được với thiếu gia nhà giàu sao?

“Tiểu Cửu tự đi rửa mặt đi, tỷ đi giúp mẹ một tay, một lát sao, đệ nhớ cầm bát đĩa đặt lên bàn nhé.” Ở phía sau, ba nam nhân đã đuổi kịp hai chị em nàng, A Kết không muốn chạm mặt Mạnh Trọng Cảnh, dặn đệ đệ xong, đi ngay vào bếp.

“Cha con và mọi người về chưa?” Liễu thị đang khom lưng lật cá đông trong nồi

.

“Về rồi ạ.” A kết trả lời, thấy mấy món ăn đã được cất gọn gàng trên thớt, chỉ chờ nấu, nàng đi tới trước bếp giúp mẫu thân nhóm lửa.

Món ăn nhanh chóng được cho vào nồi, phát ra tiếng xì xì, lúc rang thức ăn dùng xẻng đảo một lát, lúc mùi thơm mê tẩn ra trong không khí thì tiếng nói cười cũng truyền đến.

Lâm Hiền cùng Mạnh lão cùng nhau đi vào. Mạnh lão hơn 40 tuổi, những năm gần đây đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước, hai đứa con trai để hắn ở nhà dưỡng lão, không cho hắn ra ruộng làm việc.

Hai anh em Mạnh Trọng Cảnh đi theo phía sau.

Vào tới cửa, Mạnh Trọng Cảnh đảo mắt nhìn xung quanh.

Ba năm trước, Lâm gia bắt đầu sửa chữa nhà cửa. Mặt trước là ngôi nhà năm gian, gian giữa là nhà chính, vợ chồng Lâm Hiền ở phòng phía đông, lúc bé, Lâm Trùng Cửu ở cùng cha mẹ, năm nay mới bắt đầu ngủ một mình ở phòng phía tây. Hai chị em A Kết ở một gian của tây sương phòng, bên cạnh là hai gian thư phòng, cha con Lâm Hiền sử dụng một gian, hai chị em A Kết dùng một gian. Một gian ở Đông sương phòng dùng làm bếp, hai gian khác để đồ đạc và lương thực.

Căn nhà đầy đủ như vật, cả Mạnh gia thôn cũng chả đếm được mấy nhà đẹp như nhà họ Lâm.

Theo lý thuyết, hôn sự của hần và A Kết là hần với cao, lúc cầu hôn hần không dám hy vọng nhiều, thật may là vợ chồng Lâm Hiền không hề giống như lời nói của người trong thôn, đối với hai đứa con gái vô cùng nâng niu, chiều chuộng, yêu thương như chuẩn bị gả con cho gia đình lớn, nhanh chóng đồng ý lời cầu hôn của hần. Mạnh Trọng Cảnh vô cùng vui mừng, ngày ngày mong tháng chín đến thật nhanh, nhanh thêm một chút để hần có thể cưới A Kết về nhà.

A Kết xinh đẹp, dịu dàng, có rất nhiều người trong Mạnh gia thôn thích nàng.

Nàng vô cùng chịu khó, chắc chắn bây giờ đang giúp mẹ nàng chuẩn bị thức ăn đúng không?

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn về phòng bếp. Phòng hần ngồi rất gần phòng bếp, song song với cửa phòng bếp, thấy vị hôn thê đang ngồi trên ghế nhỏ nhóm lửa. Chắc lửa quá to, nhiệt độ quá cao, nàng cầm lên khăn lau mặt, lau bên trái, đầu nàng hướng về phía hần. Mạnh Trọng Cảnh dừng bước, nhìn nàng khăn trương, thấy nàng giặt mình sau nhanh chóng cúi đầu, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Trong nháy mắt, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không còn một mối nữa.

“Đại ca.” Mạnh Trọng Đạt lặng lẽ kéo tay áo anh hần.

Tai Mạnh Trọng Cảnh nóng lên, vội thu lại suy nghĩ của mình, bước nhanh vào nhà

chính. Mạnh Trọng Đạt mới mười lăm tuổi cũng chạy tới, lúc vào nhà trước cũng không nhịn được nhìn về tây sương lqđ phòng. Đại ca thích A Kết, hần cũng cảm thấy A Kết rất đẹp, nhưng hần thích em gái A Kết hơn, thậm chí cảm thấy nếu Lâm thúc Lâm thẩm đồng ý gả trưởng nữ cho đại ca, không chừng sau này cũng có thể đem Lâm Trúc gả cho hần.

Hai huynh đệ đi lên nhà chính, mỗi người lại đuổi theo suy nghĩ của riêng mình, Lâm Trùng Cửu nghe theo lời tỷ tỷ, đã chuẩn bị xong nước rửa mặt để ấy người rửa ráy.

Mọi người ngồi xuống quanh bàn nói chuyện, Lâm Trùng Cửu chạy đến phòng bếp, “Nương, thức ăn để mọi người dùng xong chưa ạ?”

Đầu tiên, Liễu thị kiểm tra tay hần, thấy bàn tay nhỏ của nhi tử sạch sẽ, sau đó chỉ cho hần nhìn hai bàn rau trộn vừa làm xong.

Lâm Trùng Cửu vui vẻ giúp việc ầu thân.

Liễu thị búi ngùi, nói với con gái lớn: “Ta với người con đều là người chịu khó, con và Tiểu Cửu lúc nào cũng làm việc theo chúng ta, không biết tại sao em gái con lại lười như vậy. Hừ, ai cũng nói lúc sinh con lqđ trừ bà mụ, người nào đi vào đầu tiên nhìn đứa bé, tính cách đứa bé giống hệt người ấy, năm đó mẹ sinh em con, đi con đi vào đầu tiên, quả nhiên A Trúc cũng lười như nàng!”

A Kết cũng cười theo: “Giống như dì cũng tốt, lên trần trên, bên cạnh cạnh dì sẽ có nha hoàn hầu hạ, dưỡng đối với nàng rất tốt, những ngày sau này chắc sẽ vô cùng mỹ mãn.”

Liễu thị sững sờ, nghĩ về lời nói của con gái, thấy cũng có đạo lý.

Nhìn con gái lớn rất hiểu chuyện, Liễu thị âm thầm suy nghĩ. Con gái rất giống nàng, bao nhiêu gia đình giàu sang phú quý đến cầu hôn đều không muốn gả, chỉ muốn gả cho người tự mình, cũng không quan tâm nhà của đối phương có tiền hay không. Nhà họ Mạnh, Mạnh Trọng Cảnh chịu khó làm việc, trong nhà không có bác chồng quái thai, gả con gái đi nàng cũng yên tâm, quan trọng là tình cảm của Mạnh Trọng Cảnh đối với con gái mình.

Nấu xong thức ăn, Liễu thị tự mình món cuối cùng là cá kho tàu bưng lên bàn ăn, nhìn mọi người ăn thật ngon, sau đó quay lại phòng bếp. Nếu giống như người ta, các nam nhân ăn xong, nữ nhân mới được ăn những đồ ăn thừa của bọn họ, nhưng gia đình nàng lại khác, không cần khổ như vậy, lúc múc món ăn ra đĩa, nàng để lại một chút ở trong nồi, cùng A Kết bưng đến tây sương phòng ăn với nhau.

“A Trúc, bụng đỡ hơn chưa?” Rửa tay xong, A Kết cầm ba quả táo khô ở đông sương phòng đến, đưa uội đang nằm gần lò sưởi đặt cạnh đầu giường.

“Ừ, tỷ tỷ thật tốt.” Lâm Trúc mở miệng nói vô cùng ngọt, làm nũng với tỷ tỷ.

A Kết cười, cầm táo đút cho A Trúc, Lâm Trúc ngồi dậy, vừa ăn vừa ôm bụng, cầm hai quả táo, tự đút ỉnh ăn một quả, một quả đút cho tỷ tỷ. A Kết muốn tự mình ăn nhưng Lâm Trúc lại không cho, A Kết đành phải học theo em gái, mở miệng cho A Trúc bón.

Đúng lúc này, Liễu thị đi vào nhìn thấy, không nhịn được cười. Mặc dù tính cách hai nữ nhi khác nhau, nhưng đều là cục cưng bảo bối của nàng, tỷ tỷ nuông chiều, cưng nựng cho tật xấu, tính lười của muối muối, muối muối không đổ kị tỷ tỷ sinh ra tốt hơn nàng, yêu thương đùm bọc lẫn nhau, làm cho nàng vui mừng hơn bất cứ điều gì. Nói câu thật lòng, đời này, hạnh phúc nhất đối với nàng không phải chuyện được gả cho Lâm Hiền, mà là có những đứa con đáng yêu.

Lqd

Tất nhiên là nếu không có trượng phu, một mình nàng cũng không sinh được ba bảo bối này.

Ba mẹ con cùng ăn cơm, vừa nói vừa cười.

“Ba ngày sau là Thất Tịch, dì các con muốn đến nhà chúng ta làm khách, đến lúc đó mẹ mang các con đến cửa hàng đi dạo một chút, mua thêm cho các con hai bộ quần áo mùa hè.” Liễu thị nói một cách hào phóng. Sinh được hai nữ nhi, nàng muốn chăm chút cho từng miếng ăn, cách mặc cho con.

“Nương cũng mua vài ỉnh đi, năm nay người còn chưa có quần áo. Phụ thân chọn trang sức, quần áo không vừa ý nương đâu.” Lâm Trúc cười đùa, trêu ghẹo phụ thân của nàng.

A Kết cùng Liễu thị đều nở nụ cười.

Lâm Trúc lại nói: “Nương, con muốn mua chiếc vòng ngọc nhỏ, ta thấy sách nói ngọc có thể chăm sóc, bảo vệ người đeo nói, con muốn chăm sóc bản thân thật tốt.”

Liễu thị lườm nàng: “Thì ra lúc đọc sách, con chỉ đọc nhưng thứ này thôi hả?” Nhưng cũng không nói không ua nàng.

Lâm Trúc cười, lặng lẽ nháy mắt với tỷ tỷ, chắc chắn mẫu thân sẽ không mua ỉnh nàng đâu.

A Kết biết muối muối đang tranh công, lập tức gấp món ăn muối muối thích nhất- nắm xào cật vào bát của nàng.

~Ngày hè, sau khi ăn xong, là lúc nóng nhất trong ngày, mọi người và Lâm Hiền ngủ nửa canh giờ, sau đó mới đi làm tiếp. Lâm Hiền ngủ gà ngủ gật ở phòng phía đông, Liễu thị nhìn thấy vậy, vô cùng thương trượng phu, ngồi cạnh quạt cho hần. Huynh đệ nhà họ Mạnh ngủ ở phòng Lâm Trùng Cửu, còn Mạnh lão đã khập khiễng về nhà lâu rồi.

A Kết đang rửa bát ở phòng bếp, Lâm Trùng Cửu bất ngờ chạy vào, cười hì hì: “Đại tỷ, Mạnh đại ca nói quả hạnh nhà huynh ấy đã chín, hai ngày nữa sẽ cho chúng ta một rổ.”

Nói trẻ con không hiểu chuyện chưa chắc đã đúng, thật ra bé cũng biết, chẳng qua bé chỉ là người truyền lời cho tỷ tỷ thôi, bởi vậy bé cười vô cùng tếu táo.

“Đưa thì đưa, đúng lúc đệ cũng thích ăn.” A kết giả vờ không quan tâm, cầm nửa quả dưa chuột ở trên thớt cho đệ đệ: “Cho đệ, ta cố tình để lại cho đệ đấy.”

Lâm Trùng Cửu cầm dưa chuột, vừa đưa lên miệng, đôi mắt tinh ranh phát sáng, “Mạnh đại ca chưa ngủ, đệ cho Mạnh đại ca ăn, nói là đại tỷ để cho đệ đem đến cho huynh ấy!”

“Không cho đệ nói lung tung!” Mặt A Kết đỏ bừng, vội vàng giật lại quả dưa chuột nhưng Lâm Trùng Cửu đã chạy từ lúc bé chưa nói xong rồi. A Kết đuổi theo, chạy đến nhà chính thì đâm đầu vào Mạnh Trọng Cảnh đang đi ra, nàng hoảng sợ lqd dừng lại, vừa định giải thích, Lâm Trùng Cửu đã chen miệng nói trước, A Kết xấu hổ đến mức không dám gặp người khác, vội vàng chạy về phòng bếp, đóng sầm cửa lại.

Hần, hần sẽ không tin chứ? Cho tới bây giờ, nàng chưa từng đưa hần thứ gì.

A Kết che mặt, chán nản do đệ đệ bướng bỉnh, lại lo lắng Mạnh Trọng Cảnh sẽ tin, sau này chẳng dám nhìn hần.

Đang suy nghĩ miên man, A Kết kìm nén khản trương, tiếp tục rửa bát.

Đột nhiên bên ngoài tiếng bước chân, rất nhẹ rất nhẹ, nhưng nàng không sợ hãi, khôi phục cảm xúc rồi đi tới trước cửa.

A Kết đoán được người đến là ai.

Nàng đứng thẳng người, nhìn cánh cửa đang khép hờ, tim đập nhanh như có con hươu đang chạy.

“A kết, Tiểu Cửu nói là người cố ý đem cho ta, có đúng không?” Hồi hộp đứng trước cửa, Mạnh Trọng Cảnh hỏi, thân thể chặn trước cửa phòng, chuẩn bị sẵn tư thế đề phòng có người ra thì lập tức tùy cơ ứng biến.

A Kết còn hồi hộp hơn hẳn, vịn tay áo một lúc lâu mới nhỏ giọng giải thích: “Không phải đâu, huynh đừng nghe Tiểu Cửu nói lung tung, đệ ấy trêu huynh đấy.”

Mạnh Trọng Cảnh đã đoán trước A Kết sẽ nói như vậy, cũng không quá thất vọng. Hắn nhìn cửa, khuôn mặt hiện lên nét cương nghị: “Huynh biết mà, chắc chắn muội không dám làm chuyện ấy đâu.”

A Kết nghe thấy ý cười trong giọng nói của hắn, đỏ mặt cúi đầu, không biết nên đáp lại như thế nào.

Hai người ở chung với nhau, không nói chuyện cũng có cảm giác riêng, Mạnh Trọng Cảnh tưởng tượng hình dáng của vị hôn thê đang đứng ở bên trong, tuy không muốn buông tha, nhưng hắn cũng hiểu rõ chuyện hôm nay chỉ có thể dừng ở đây thôi.

“A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi.” Hắn cúi đầu nói một câu, vội vàng rời đi.

Người vừa đi, khấn trương dần hóa thành ngọt ngào, A Kết cười hơi khó xử. Nàng biết ý hắn, còn bốn tháng nữa là nàng gả cho hắn rồi.

Thu dọn phòng bếp xong, A Kết cũng về phòng nghỉ trưa.

Khi nàng dậy, các nam nhân đã ra đồng làm việc rồi.

Ba nam nhân khỏe mạnh làm việc từ sáng sớm đến tận chiều tối, cuối cùng hai mẫu lúa mạch nhà họ Lâm cũng được được kéo về tới nhà.

Buổi tối, như thường lệ, cha con nhà họ Mạnh ăn cơm ở Lâm gia, sau khi ăn xong mới về nhà.

Lúc này, A Kết không thể gặp mặt hay nói chuyện với Mạnh Trọng Cảnh.

Trong lòng có hơi thất vọng.

Ngồi trong thùng gỗ tắm rửa, A Kết nhìn ngơ ngác.

“Lại muốn gặp Mạnh đại ca sao?” Lâm Trúc không dám ngăm người trong nước, chỉ dám lau người qua loa, lúc này ngồi gần lò sưởi đặt ở đầu giường ngắm nhìn nhan sắc của tỷ tỷ mỹ. Đẹp quá!

“Tiểu nha đầu, cấm nói lung tung.” A kết giận giữ, nhẹ giọng mắng, quay lưng về phía muội muội.

Nàng búi tóc lên đỉnh đầu, lộ ra cần cổ thon dài cùng một phần lưng trắng như tuyết, dưới ánh sáng đèn, màu da trắng giống loại ngọc đẹp nhất mà người ta từng thấy. Nghĩ đến Mạnh Trọng Cảnh chỉ là một nam nhân thô thiển, Lâm Trúc cảm thấy tỷ tỷ giống như viên long châu long đong lận đận, tự giác nói nhỏ: “Tỷ tỷ, lqđ muội cảm thấy, tỷ tốt như vậy, gả cho Mạnh đại ca hơi phí.” Nàng cảm thấy tỷ tỷ nên gả ột nam nhân tốt, xứng đáng có cuộc sống tốt hơn thế.

A Kết nghe xong, nhú mày.

Muội muội thích ăn diện, người cũng thích vinh hoa phú quý, cô nương nào cũng thế, bởi vậy A Kết cũng không ghét tính cách đó của muội muội, nhưng nàng không thích muội muội ghét bỏ Mạnh Trọng Cảnh, im lặng một lúc rồi hỏi lại: “Vậy muội nói xem, gả cho nam nhân như thế nào thì không đáng thương? A Trúc, muội còn nhỏ, không hiểu những điều này, thật ra chuyện thành thân lập gia đình, hai người yên mến nhau mới lqđ quan trọng, giống như cha mẹ chúng ta vậy. Về sau không uôi nói những câu như vậy.” Nếu Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ rất khó chịu.

Suy nghĩ khác nhau, Lâm Trúc không khuyên tỷ tỷ nữa, nằm xuống ngủ.

A Kết quay đầu lại nhìn nàng, khi đứng lên để lại những gợn sóng trong nước.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, hai tỷ muội vẫn nói nói cười cười với nhau như trước.

Đến ngày , Lâm Hiền đặt xe kéo lên lưng lừa, đưa thê tử và con gái lên trấn trên thăm viếng.

3. Chương 3: Hoa Lan

Em gái Liễu thị, dì của A Kết được gả cho thương nhân trồng cây cảnh nổi tiếng ở huyện Tây Hứng, tên là Chu Bồi.

Nhà họ Chu nổi danh với nghề trồng lan, từ nhỏ, Chu Bồi đã học nghề trồng lan cùng phụ thân, trời sinh có đầu óc buôn bán, mở cửa hàng lấy tên “Phẩm lan cư”, trừ hoa lan kiểng, cửa hàng chỉ bán tranh chữ, đồ sứ, ba loại tranh thêu, loại nào cũng liên quan đến hoa lan. Tự là Vịnh lan, vẽ tranh hoa lan, bình sứ và tranh thêu tất nhiên cũng được mở đầu bằng hoa lan.

Những nhà danh môn thế gia, quan lại quyền quý, nhà giàu học làm đều đến đây, lúc về cũng phải chọn vài thứ mua về, bởi vì tất cả những hàng thưởng lan, bình luận về lan đều là hàng thượng đẳng, loại tranh chữ kém nhất cũng được viết bởi bàn tay người tài năng nhất trong triều đình, các loại đồ sứ được làm từ những lò nổi danh, tranh thêu đến từ tú phường nổi tiếng, toàn là những đồ quý.

Đối diện Phẩm Lan Cư nhà họ Chu có một cửa hàng, bên trong chủ yếu là hàng nhái, cung cấp quần áo cho người dân bình thường.

Năm đó, em gái Liễu thị đi từ nơi ấy ra, chạm mặt Chu Bồi vừa ra khỏi Phẩm Lan cư, cặp đôi trai tài gái sắc, vừa thấy đã yêu, nhanh chóng kết duyên liền cành, sinh được cậu con trai thanh tú nho nhã, là em họ A Kết- Chu Lan Sinh, năm nay mười tuổi.

Cả nhà Lâm Hiền vừa tới đầu đường, người gác cổng Chu gia đã nhìn thấy, lập tức phái người vào thông báo cho thiếu gia thiếu phu nhân.

Sau đó lập tức thấy vợ chồng Chu Bồi và Chu Lan Sinh ra đón.

Xe lừa đi qua Phẩm Lan cư, dừng lại trước cửa lớn Chu gia, Lâm Hiền nhảy xuống xe, nở nụ cười, chào hỏi Chu Bồi: “Gần đây, em rể tốt chứ?” Lâm Hiền trời sinh tuấn lãng, mặc quần áo cũ đứng dưới ruộng là nông phu anh tuấn, mặc quần áo thanh sam, đứng trước mặt người khác, lập tức lại biến thành tiên sinh dạy học trong nho nhã, ngoài ôn tồn, ngay cả động tác nhảy xuống xe lừa cũng vô cùng phong lưu.

Chu Bồi cũng vô cùng khiêm tốn, chào Lâm Hiền là tỷ phu.

“Hai ngày nay, tỷ phu ra ruộng, hình như bị nắng hong đen thêm rồi.” Em gái Liễu thị cười trêu Lâm Hiền, Lâm Hiền gật đầu, em gái Liễu thị đi đến trước mặt hai cháu gái, cầm tay một người, ôm vai một người, tỏ vẻ hâm mộ đối với tỷ tỷ: “Tỷ, A Kết và A Trúc càng ngày càng xinh đẹp, mỗi lần nhìn thấy chúng, muội lại muốn sinh thêm đứa con gái.”

“Mau im miệng đi, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn đùa như vậy!” Liễu thị nhỏ giọng mắng yêu, trợn mắt nhìn nàng.

Em gái Liễu thị không chu môi.

Hai chị em A Kết tập mãi thành thói quen, mím môi cười trộm.

Đứng bên cạnh, Lâm Trùng Cửu đang nói chuyện với Chu Lan Sinh.

Mọi người chào hỏi xong, đi vào nhà họ Chu thỉnh an Chu Lão gia và Chu lão phu nhân. Hai người này vô cùng tốt bụng, dễ gần, chào hỏi xong, Chu lão gia kéo Chu Bồi và Lâm Hiền đi đánh cờ, Chu lão phu nhân gọi con dâu, Liễu thị vào bện nhỏ ra hậu viện uống trà.

Cách bữa trưa nửa canh giờ, Chu lão phu nhân sợ bọn nhỏ ở trong phòng buồn chán, mỉm cười hiền từ nói với hai chị em A Kết: “Trong cửa hàng nhà ta có hàng mới về, có mấy hoa lan mẫu thêu rất thú vị, các cháu đi nhìn một chút. Lan Sinh, Tiểu Cửu, các cháu cũng đi cùng tỷ tỷ.”

A Kết mỉm cười đáp lễ, Lâm Trúc miệng ngọt như mía lùi: “Tạ ơn lão phu nhân, vậy bọn con đi ạ, lúc học xong, A Trúc sẽ thêu khăn hoa lan tặng người.”

“Được rồi, ta sẽ nhớ, cháu nhất định phải tặng ta đây...nếu không ta bảo Lan Sinh tới nhà cháu đòi!” Chu lão phu nhân cười híp mắt. Hai tỷ muội xinh đẹp tựa như nụ hoa chúm chím, không chỉ có con dâu thích, bà cũng thích, chỉ mong chúng thường tới chơi, vui đùa, giải buồn cho bà.

“Lão thái thái yên tâm, nếu quên, A Trúc cũng chỉ có thể quên phần của dì thôi, tuyệt đối sẽ không quên phần của ngòai đâu!” Lâm Trúc cười khanh khách cam đoan, hoạt bát dí dỏm.

“Đồ nha đầu xấu xa, dám nói vậy trước mặt ta!” Em gái Liễu thị giả vờ giận dỗi, giả vờ đến véo A Trúc.

Lâm Trúc trốn sau lưng A Kết cười, A Kết nhìn về Chu lão phu nhân, thấy Chu lão phu nhân gật đầu, lúc này mới dắt muội muội, đệ đệ ra ngoài.

~Cửa sau của Phẩm Lan cư nối liền với tiền viện Chu gia, lần này, bọn A Kết không cần phải lượn lờ trước cửa như những lần trước, trực tiếp đi vào.

Phẩm Lan cư có ba gian cửa hàng, chia ra làm sảnh tiếp khách, thư phòng, bố trí phòng ngủ, ở bên trong, bàn ghế, tranh chữ, đồ sứ, bình phong,...v.v... hoàn toàn được mô phỏng theo sinh hoạt của một gia đình điểm hình. Người vào thăm giống như làm khách, ngồi ở trên ghế, có nha hoàn châm trà, người nọ có thể chọn bất cứ bộ trà cụ nào, sai người châm trà.

Sắp tới buổi trưa, khách tới cửa hàng cũng không nhiều, cho nên Chu lão phu nhân mới cho bọn họ tới chơi.

A Kết lớn nhất, đương nhiên phải quản lý mấy đứa nhỏ, trong đó, Chu Lan Sinh

còn nhỏ nhưng rất trầm ổn hiểu chuyện, tự động đi sát nàng, Lâm Trùng Cửu cũng rất nghe lời, ngược lại người khiến nàng không yên tâm nhất là muội muội Lâm lqđ Trúc. Trước khi vào cửa hàng, A Kết hỏi Lâm Trúc: “Muội định nhìn chỗ nào trước?” Chào hỏi mọi người rồi cùng nhau đi, tránh cho chút nữa, muội muội chạy mất lúc nào không hay.

Lâm Trúc nhìn mấy cánh cửa trước, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đi dạo từ phòng khách đi đã.”

Bốn người cùng đi vào gian bên trái của cửa hàng, nha hoàn mặc quần áo trắng nhìn thấy bọn họ lập tức chào, sau đó yên lặng đứng hầu tại chỗ, chờ bọn họ gọi sẽ lập tức đến nghe sai bảo.

Chị em A Kết đã quen thuộc với quy định của nơi này, tự ý quan sát trang trí bên trong.

A Kết rất muốn theo sát muội muội và đệ đệ, nhưng Lâm Trúc lại thích tranh chữ, đồ sứ, Lâm Trùng Cửu nhìn thấy cái gì cũng tò mò nhưng lại không hứng thú với thứ đó được lâu, dẫn Chu Lan Sinh đi dạo xung quanh, còn nàng lại thích cách trang trí mấy bồn hoa lan ở bên trong, bởi vậy, mọi người không thể tập trung ở một nơi được đại gia như vậy. Qua rèm sa lqđ mỏng, A Kết nhìn sự khác biệt giữa hai cửa hàng, để chắc chắn lúc này chỉ có mấy người họ ở đây, sau đó yên tâm đi nhìn hoa lan. Thật ra thì cũng không cần quá lo lắng, muội muội bước bình đến mức nào đi nữa cũng sẽ không chạy ra bên ngoài.

Trên ghế tử đàn là một chậu lan diêu, lá lan điệp xanh lục, sáu cánh hoa trắng chúm chím hé nở từ trong bụi cây, thanh lịch mà vô cùng mát mẻ.

A Kết đi vào phòng hoa, thỉnh thoảng, đôi mắt lại lướt qua những bức tranh chữ được treo trên tường, nàng không đọc sách nhiều như muội muội, rất nhiều lqđ nhân tài trí thức mà nàng không biết, chỉ biết những tranh chữ này có hàm xúc rất khó tả. Nàng nhìn một lát dừng một lát, thường ngoạn hết những bồn hoa lan trong phòng khách, bỗng nhiên phát hiện ngoại trừ nha hoàn, nơi này chỉ mình nàng (vivi: phù... Em tưởng chị gặp nam9 chớ).

A Kết cười cười, vén rèm đi tới thư phòng ở ngay bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy

Lâm Trúc đang đứng trước kệ sách tìm thứ gì đó.

Bên cạnh là phòng ngủ, âm thanh đệ đệ chơi đùa truyền ra từ đó, A Kết hơi lo lắng, nhìn qua hoa lan trong phòng, đi vào phòng phòng ngủ trước.

“Tiểu Cửu, không được nằm trên giường, mệt thì trưa về phòng khách của nhà dì ngủ.” Đi vòng qua bình phong, A Kết đỡ đệ đệ từ trên giường xuống, những thứ này đều là vật trang trí, nếu làm bẩn lại khiến nha hoàn cửa hàng phải làm gặt giữ, lau chùi, huống chi chuyện đệ đệ không hiểu quy củ sẽ khiến người ta chê cười.

“Tỷ tỷ đừng giận, Tiểu Cửu thích thì cứ nằm một lát đi, không có chuyện gì đâu.” Chu Lan Sinh mở miệng giải vây cho Lâm Trùng Cửu, nói xong bé cũng ngồi lên giường. Lâm Trùng Cửu thấy vậy, lập tức lại trèo lên giường, giường đất ở nhà rất cứng, bé thích chơi trên giường này hơn.

A Kết không muốn làm xấu mặt con của dì, không thể làm gì khác ngoài việc dặn dò Lâm Trùng Cửu: “Vậy cho phép đệ nằm một lát, chúng ta phải đi bây giờ đó.”

“Biết ạ, đại tỷ nhanh đi ngắm hoa đi, Lan Sinh huynh nói này trong có loại hoa mới!” Lâm Trùng Cửu cất tiếng đuối khéo.

Nghe vậy, sự chú ý của A Kết lập tức chuyển tới những bồn hoa lan.

Nàng bắt đầu nhìn đệ đệ, đi vòng qua bình phong đi ngắm hoa.

Đưa mắt nhìn, lập tức nhìn thấy một loại lan mới.

A Kết cảm thấy vô cùng vui mừng, thả nhẹ bước chân đi tới nhìn. Chậu hoa lan đặt ở trên khay trà, hai bên khay trà có một cái ghế riêng. A Kết nhìn cái ghế một lát, cảm thấy ngồi xuống nhìn rất hợp, liền ngồi dựa vào ghế, nghiêng đầu nghiêm túc ngắm hoa lan.

Kể từ lần đầu tới nhà dì nhà làm, nàng đã thích hoa lan rồi, sau khi dí biết, dì cùng dưỡng đặc biệt chú ý tới việc nuôi Lan Cổ Tích Lan Huệ Lục cho nàng (vivi: biết hoa này là gì, em chết liền, ai biết là hoa gì bảo em vs), nếu có giống lan mới được chuyển tới đây hoặc dưỡng tạo ra loại lan mới, hầu như nàng sẽ là người biết đầu tiên. Cây Huệ Lan trước mặt nàng chính là loại cây mà năm ngoái dưỡng nói tới, đó là loài cây mới nhất Giang Nam tiếng cống, gọi là Đại Nhất phẩm.

Lúc ấy dưỡng cho nàng và dì nhìn bức tranh vẽ loại hoa lan đó, không nghĩ nhanh như vậy dưỡng đã nuôi được loại lan này.

Nhìn cây Huệ Lan trước mặt, A Kết không nhịn được đọc lên bài thơ bình luận của dưỡng đối với Đại Nhất: “Năm cánh phân chia, lá xanh biếc, cánh mềm.”

“Đây là Đại Nhất phẩm?”

Đang lẩm bập, đột nhiên một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cắt ngang lời nàng, A Kết sợ hãi, ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, nơi này không chỉ có mỗi mình nàng, một nam nhân mặc quần áo bông xuất hiện từ bao giờ. Lúc này, nàng mới nhớ tới tránh ra, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt hắn, không hiểu tại sao nàng lại sững sờ.

Nam tử khoảng mười bảy tám tuổi, khuôn mặt tuấn mỹ, trắng nõn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngay cả ánh sáng mùa hè ngoài cửa sổ cũng không thể hoà tan được khí chất lạnh tận xương của hắn. Hắn nhìn xuống từ trên cao, dùng đôi mắt phượng hẹp dài nhìn kỹ nàng, yên lặng, không vui không giận, toát ra khí chất uy nghiêm trời sinh của hắn.

A Kết nhanh chóng thu lại tầm nhìn, từ trước tới nay nàng chưa bao giờ khấn trương như lúc này, hơn thế nàng còn thấy sợ.

“Là Đại Nhất Phẩm.” Nàng cúi đầu đáp, đứng dậy muốn đi. Nơi này có nha hoàn

hầu hạ, hắn muốn hỏi hoa mua hoa, có thể tìm các nàng.

“Hoa này nuôi như thế nào?” Nam tử lập tức ngồi xuống chiếc ghế nàng vừa ngồi, nhìn cây Huệ Lan, hỏi nàng.

Lúc này, A Kết quay lưng về phía hắn, lqđ không nhìn thấy ánh mắt của hắn, nhưng nàng hiểu rằng, người nọ đang cùng nàng nói chuyện. A Kết nhìn nha hoàn đứng gần đó, nháy mắt với nàng ta, nhưng không biết nha hoàn kia có phải bị khí thế của nam tử dọa sợ hay không mà nàng ta đổ mắt cúi đầu, không nhúc nhích. A Kết cau mày, vừa định gọi nàng ta tới đây thì giọng nói lạnh lẽo, không vui của nam tử ngồi sau lưng nàng lại truyền đến: “Ta đang hỏi ngươi đây.”

Dù sao cũng là cửa hàng nhà dì, nha hoàn không tận tụy làm việc, A Kết không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại, thay dì, chuẩn bị tiếp đón vị khách này. Nhìn chiếc áo cao quý của hắn, nói không chừng nguồn thu của món tiền lớn.

Lúc này, từ phía sau bình phong, Chu Lan Sinh cũng đi tới đây, cười với nàng: “Tỷ tỷ, tỷ dẫn Tiểu Cửu đi tìm A Trúc tỷ đi, để đệ chiêu đãi Triệu công tử cho.” Đứa bé mới mười tuổi, nụ cười vô cùng ôn hòa, động tác vô cùng thông dong, không nhanh không chậm đi tới khay trà, giới thiệu với người nam nhân mặc quần áo bông.

Thì ra là đệ đệ biết người này.

Cuối cùng, tâm trạng của A Kết cũng được thả lỏng, không nhìn lại Triệu công tử nào đoá, lặng lẽ ngoắc tay với đệ đang đứng ngơ ngác cạnh bình phong.

Lâm Trùng Cửu nháy mắt mấy cái, biết lúc này không phải là lúc để nói chuyện, lqđ ngoan ngoãn đến bên cạnh tỷ tỷ, theo nàng đi ra ngoài. Vào thư phòng, Lâm Trùng Cửu giặt nhẹ tay áo A Kết, chờ A Kết cúi đầu, hẩn che miệng, nói nhỏ vào tai nàng: “Đại tỷ, Triệu công tử chính là người hôm trước chúng ta gặp đó.”

“Người nào?” A Kết nhỏ giọng hỏi, nàng không có chút ấn tượng nào với hẩn. Theo lý thuyết, với phong thái dung mạo như vậy, nếu đã gặp qua, nàng không thể nào không nhớ rõ được.

“Chính là người cưỡi ngựa, trên người hẩn đeo ngọc bội như ẩn như hiện, đại tỷ quên rồi sao?” Lâm Trùng Cửu hỏi với thái độ không thể tin.

Trùng hợp thế sao?

A Kết hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên hơn nữa là trí nhớ của đệ đệ lại tốt như vậy, cười sờ sờ đầu hẩn, không nhắc lại chuyện này, đi tới kệ sách, nói với muội muội đang vui đầu đọc sách: “Đi thôi, Lan Sinh đang chào hỏi khách quý, chúng ta về viện chờ hẩn, về thôi.”

“Muội còn chưa đọc xong mà.” Lâm Trúc không muốn đi.

“Sách ở đây thư phòng không thiếu, muội mượn chỗ dì cũng được.” A Kết giặt sách muội muội đang đọc, đặt lại trên giá, dắt tay muội muội đi ra ngoài.

Lâm Trúc không thể không đi theo nàng, lúc tới cửa nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn về phòng ngủ: “Khách quý nào vậy? Sao muội lại không nghe thấy gì?”

A Kết âm thầm cười khổ, dừng hỏi tại sao muội muội không nghe thấy, nàng ngồi ở trong đó còn chẳng phát hiện ra, người nọ vào im hơi lặng tiếng, giống như quỷ vậy.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng lại nghĩ tới đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của nam tử, A Kết không kim lòng được mà rung động, vội vàng vứt bỏ những ý nghĩ hoang đường, kéo muội muội và đệ đệ ra ngoài, đứng ở gốc cây chờ Chu Lan Sinh.

Mặt trời nhô lên cao, nhánh cây theo gió rập rờn, ánh mặt trời loang lổ.

Ba người đứng ở cửa sau, chỗ cây hòe già đối diện phòng khách, chờ mãi, A Kết thấy Chu Lan Sinh dẫn chủ tớ Triệu công tử vào phòng khách. Lúc đang ngẩn ngơ, nàng thấy nam nhân đó nghiêng đầu nhìn về lqđ phía nàng, A Kết cảm thấy vô cùng căng thẳng, vừa định trốn sau cây, người nọ đã dời mắt, nhìn thẳng đi ra ngoài.

4. Chương 4: Đi Theo

Tránh cho việc lại bị Triệu công tử nhìn thấy, A Kết dẫn đệ đệ muội muội đứng đợi dưới cây hòe già.

Lâm Trúc tò mò, thò đầu nhìn theo: “Đại tỷ, người vừa nãy thật anh tuấn, đẹp hơn phụ thân của chúng ta rất nhiều!”

Vốn dĩ A Kết đã không vui vì thái độ nói năng tùy tiện, hành động không suy nghĩ của muội muội, nghe thấy câu này lại không nhịn được cười, nhìn Lâm Trùng Cửu, nói như có ngụ ý: “Phụ thân mà nghe được câu này của muội, phụ thân sẽ ghen tỵ đấy!” lqđ Thật ra thì cũng không trách hai người đi so sánh người ta với phụ thân, thật sự lớn như vậy mới gặp được nam nhân đẹp như thế, phụ thân đẹp mắt nhất, trên người dường lại có khí chất phóng khoáng, phiêu dật khí độ, nhưng tướng mạo lại đẹp hơn một chút.

Lâm Trúc làm mặt quỷ, trước mặt trưởng tử, nàng cũng không dám nhìn lung tung nữa.

A Kết rất vui mừng, hỏi quyển sách A Trúc vừa xem là sách gì.

Không để ba chị em đợi lâu, Chu Lan Sinh đi ra.

A Kết tò mò hỏi: “Hắn mua Đại Nhất phẩm sao?” Không biết trong nhà dưỡng còn cây nào không, nàng còn chưa nhìn chán mà.

Chu Lan Sinh gật đầu, vừa đi vừa nói: “Mua, ngoài Đại Nhất phẩm, Triệu công tử còn mua ba bồn Huệ Lan, hai bộ tranh hoa lan, bốn tấm bình phong hoa cúc vàng, hoa lan hắn cũng mua, hình như muốn tặng cho người khác.” Đây cũng coi như là món làm ăn lớn, khoe miệng thiếu niên hơi nhếch, cuối cùng cũng có một chút trung thực mà đứa trẻ mười tuổi nên có.

Lâm Trúc giật mình hoảng sợ, không nhịn được quay đầu lại nhìn: “Triệu công tử thật là có tiền, mua nhiều đồ như vậy, giá chắc phải tới trăm lượng bạc nhỉ?” Đáng tiếc bọn họ đã ra khỏi cửa hàng, muốn nhìn cũng không nhìn thấy.

“134 lượng bạc, Triệu công tử trả luôn 150 lượng, không đợi phòng thu chi trả bạc dư đã đi rồi.” Chu Lan Sinh cẩn thận giải thích, “Nghe nói Triệu công tử có chuyện phải làm, chiều mới quay lại lấy đồ.”

Lâm Trúc hâm mộ muốn chết, người có tiền đúng là người có tiền, 16 lượng bạc cũng không cần, ngần ấy bạc đủ cho nàng mua rất nhiều quần áo.

“Lan Sinh, Triệu công tử là người ở đâu, hắn bao nhiêu tuổi.”

“A Trúc!” Lập tức, A Kết nhảy vào ngắt lời xằng bậy của muội muội, cau mày nhìn nàng, có cô nương quy củ, đoạn chính nào tùy tiện tới mức đi hỏi tuổi của nam nhân hay không?

Mặc dù nàng dịu dàng, nhưng khi sầm mặt lại có tràn đầy phong thái của trưởng tử, khiến cho Lâm Trúc ngượng ngùng ngậm miệng.

Chu Lan Sinh quan sát hai người, cảm thấy không có gì phải dấu, liền nói: “Đệ cũng không biết, cách mấy tháng, Triệu công tử sẽ lại tới đây chọn đồ, nhưng hắn ít nói lqđ kiệm lời, chọn hết đồ, cũng không thích nói chuyện với người khác, nha hoàn giới thiệu hoa nói nhiều hắn cũng không thích nghe, cho nên những nha hoàn kia không dám nói nhiều. Nhưng hôm nay, Triệu công tử thật thất lễ, nhìn tỷ tỷ đã biết ngay không phải là nha hoàn, nhưng hắn lại.”

Đệ đệ vì mình mà không vui, A Kết cảm thấy vô cùng ảm áp, cười nói: “Không có gì, có thể hắn thấy ta gần Đại Nhất phẩm nhất lên mới hỏi, chưa chắc đã coi ta như nha hoàn.” Chuyện nhỏ này không đáng để đệ đệ không vui với khách.

Chu Lan Sinh không nói nữa. Lúc ấy hắn đi vòng qua bình phong, Triệu công tử nhìn chằm chằm bóng lưng tỷ tỷ không chớp mắt, nhìn thế nào cũng thấy hoà nhã. Lqđ Nhưng từ trước tới giờ sắc mặt hắn luôn luôn như thế, nhìn nghiêm túc, chưa hẳn là tức giận, nếu tỷ tỷ không để ý, chuyện này hắn cũng không cần nói cho người lớn.

Đứng bên cạnh, Lâm Trúc cũng nghe được một chút, trong lòng bắt đầu tưởng tượng, nhẹ nhàng nói thầm vào tai trưởng tử: “Đại tỷ, không phải Triệu công tử thấy tỷ xinh đẹp lên muốn làm quen đấy chứ?”

A Kết sửng sốt, tinh thần hồi phục liền muốn mắng muội muội lại nói linh tinh, nhưng Lâm Trúc cười duyên, chạy mất từ lâu rồi.

A Kết không thể làm gì nữa, chỉ có thể trừng mắt cảnh cáo nàng.

~Dùng xong cơm trưa, sau khi nghỉ ngơi, Liễu thị chuẩn bị mang hai nữ nhi đi dạo phố.

Dì của hai nàng cũng muốn đi: “Mọi người đi mua cái gì vậy?”

Liễu thị nhìn muội muội một chút, thầm nghĩ nếu nói bọn họ đến tiệm trang sức, chắc chắn muội muội sẽ bỏ tiền mua đồ

cho cháu gái, nàng không muốn muội lqđ muội phải lãng phí, bởi vậy để cho anh chị em A Kết mua vòng ngọc vào lúc khác, hôm nay chỉ đi xem tơ lụa, như vậy lúc ấy, muội muội muốn nhào vào để trả tiền cũng không tốn quá nhiều.

Vì vậy nàng cười nói: “A Kết, A Trúc lại cao thêm rồi, quần áo mùa hè năm ngoái giờ mặc hơi chật, ta đưa chúng đi may quần áo.” Nói xong, Liễu thị hiền từ sờ đầu nữ nhi.

Lâm Trúc hiểu ý mẫu thân ý, cười không nói. Ngày lễ ngày tết dì cho nàng mọi thứ nàng sẽ vui vẻ nhận, không giống như yêu cầu của mẫu thân đối với dì. Dì thương nàng, nàng thân thiết với dì, chưa bao giờ nàng lợi dụng tình cảm này để tham lam thứ gì.

Họ không tới tiệm trang sức, A Kết lại càng không thể nói.

Em gái Liễu thị không biết lòng dạ ngoằn ngoèo của ba mẹ con nàng, nghiêng đầu sai nha hoàn đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó đi tới trước mặt hai cháu ngoại, cẩn thận quan sát: “Thật là xinh đẹp, nên ăn mặc thật ưa nhìn. Ai, lúc ta và mẹ các con giống các con bây giờ, trong nhà không có tiền, chỉ có thể mở to mắt hâm mộ những đứa bé khác. Giờ dì lớn tuổi rồi, không thích hợp mặc những quần áo trẻ trung kia nữa, thật may còn có các con, dì muốn các con được mặc quần áo thật xinh đẹp, để ọi người đều biết con gái Liễu gia nhà chúng ta đều là mỹ lqđ nhân!” Cháu ngoại không họ mang họ Liễu, nhưng dòng máu chảy trong người các nàng, dung mạo của các nàng giống hệt trường tỷ, vậy thì có khác gì cô nương Liễu gia.

Liễu thị vỗ trán, rốt cuộc ai mới con của nàng đây?

Xe ngựa đã được chuẩn bị xong, em gái Liễu thị là người cuối cùng lên xe, dặn dò phu xe lên cửa hàng tơ lụa tốt nhất ở trấn trên.

Liễu thị nói rõ suy nghĩ của bản thân: “Muội mua thêm đồ cho chúng, ta mặc kệ, nhưng một người không thể mua nhiều hơn hai bộ quần áo, nếu không từ sau, chúng ta đi mua đồ không bao giờ nữa gọi muội nữa.”

Em gái Liễu thị cười cười, nói chuyện với hai cháu ngoại, giả vờ coi như không nghe thấy.

Liễu thị tức giận tới mức hung hăng chọc vào trán muội muội, em gái Liễu thị cũng tức giận gào lên: “Đánh thêm cái nữa là được mua thêm được hai bộ quần áo!”

Mắt Liễu thị tròn tròn, có chuyện đánh người còn được tiền nữa à?

~Đi ra khỏi cửa hàng tơ lụa, Liễu thị nhìn chăm chăm hai bao chứa đầy quần áo với chất liệu tốt, không biết làm sao, đành nói với muội muội: “Được rồi, mau về thôi.”

Em gái Liễu thị lắc đầu cười: “Từ từ đã nào, hai ngày trước, muội vừa chọn được vài món trang sức ở Trấn Bảo, hôm nay là ngày tới lấy, mọi người đi cùng muội luôn.”

Liễu thị ngạc nhiên.

Em gái Liễu thị mua cho hai chị em một đôi vòng tay, nàng và Liễu thị đeo vòng đá Phù Dung, hai chị em A Kết là đôi vòng tay ngọc bích.

Bốn người đều vô cùng xinh đẹp, cổ tay trắng mịn đeo vòng tay trong suốt khiến cho đôi mắt của bà chủ đứng sau quầy tròn tròn: “Ông trời thật là thiên vị, dường như chị em Chu phu nhân là tiên trên trời, hôm nay nhìn hai cô nương họ Lâm này còn hoàn hảo hơn cả thiên tiên!” Lúc nói chuyện, bà chủ nhìn A Kết vài lần, người đẹp còn có người đẹp hơn, cô lqđ nương lớn nhà họ Lâm thật là xinh đẹp, nhưng cũng khiến người ta nổi lên suy nghĩ - thương xót.

(vivi: sau này chị sướng cho bà thao hồ mà thương xót)

A Kết ngượng ngùng cúi đầu. Cháu ngoại đỏ mặt, em gái Liễu thị cười híp mắt, nói vài câu khách sao, cuối cùng cũng đưa mọi người về nhà.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Hiền cáo từ, trở về nhà.

Vợ chồng Chu Bồi tiễn người ra tận cửa

Đúng lúc đó, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa Phẩm Lan cư, khi mọi người ra ngoài thì ở bên kia, một nam nhân mặc áo bông cũng bước xuống từ xe ngựa, khuôn mặt lạnh lùng như sương.

A Kết liếc mắt nhìn thấy, lập tức kéo muội muội đứng trốn sau lưng cha mẹ.

Chu Bồi cười hiền lành nhìn Lâm Hiền, đi tới trước mặt nam nhân kia, cười vang: “Triệu công tử, đã lâu không gặp.”

Triệu Trầm nghiêng người, thấy người đứng trước mặt là Thiếu Đông Gia Chu Bồi của Phẩm Lan cư, hần khê vuốt cằm coi lạ như là đáp lại. Ánh mắt vô tình lướt qua xe lừa, thấy một bé trai ngẩng đầu nhìn hần, mắt phượng chau lên, nhìn thêm một cái, sau đó hần chú ý tới sau lưng cha của bé trai, hai cô nương đang đứng, một người cao gầy, áo xanh quần trắng, là người hần gặp lúc trưa.

Hần lặng lẽ thu hồi ánh mắt.

Chu Bồi biết hần nói ít, không dám nói quá nhiều với hần, chào hỏi vài câu, sau đó dặn dò bọn tiểu nhị chuyển hàng cẩn thận, cáo lỗi rồi đi.

“Một khách hàng lâu năm.” Đứng trước xe lừa, Chu Bồi nhẹ nhàng giải thích với Lâm Hiền, thấy mọi người đã ngồi lên xe, hần chấp tay chào từ biệt: “Tỷ phu đi thông thả, ngày khác chúng ta gặp lại.”

Lâm Hiền cười đáp lễ, xoay người, chậm rãi đi.

Xe lừa đơn sơ xe chậm chạp lướt qua xe ngựa.

A Kết và Lâm Trùng Cửu ngồi đối diện với ngựa, nghe người làm nhắc tới Đại Nhất phẩm, A Kết không nhìn được ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy có người xách Đại Nhất phẩm đi ra từ Phẩm Lan cư. A Kết nhìn chăm chăm chậu hoa lan quý gia, cho đến khi phát hiện có người đang nhìn lạ nàng. Nàng giật mình, ánh mắt nhìn nàng dời đi, lúc này nàng mới phát hiện Triệu công tử còn chưa lên xe, đứng trước xe như đợi đủ đồ mới đi, lúc nàng nghi ngờ giương mắt nhìn hần thì đúng lúc chạm phải đôi mắt phượng trong veo mà lạnh lùng, ẩn chứa sự không vui.

A Kết nhanh chóng nghiêng đầu nhìn về phía trước, hai tai nóng bừng. Hần, hần sẽ không nghĩ rằng nàng đang trộm nhìn hần chứ?

Một lát sau, tiếng xe ngựa lộc cộc từ sau lưng truyền tới, A Kết lặng lẽ quay đầu lại, phát hiện chiếc xe ngựa kia đang chậm rãi đi tới, qua rèm cửa, thấp thoáng thấy nam tử đang ngồi thẳng ở bên trong.

A Kết không dám nhìn nữa. Dần dần, nàng cảm thấy vô cùng hối hận khi cho đệ đệ ngồi bên cạnh nàng.

Lâm Trùng Cửu liên tục nhìn về phía sau.

Hiển nhiên, Liễu thị cũng biết có xe ngựa đi phía sau, nhẹ giọng mắng một câu: “Ngồi ngay ngắn, có gì để nhìn.”

Lâm Trùng Cửu nói nhỏ: “Nương, đó là xe ngựa của Triệu công tử, trưa nay ở nhà dưỡng, hần mua rất nhiều đồ.”

“Mua thì mua, liên quan gì tới chúng ta?” Liễu thị trừng mắt nhìn bé, thấy con gái lớn cúi đầu thận trọng, nàng lặng lẽ quan sát, đánh giá khoảng cách giữa xe lừa và xe ngựa, chỉ cách nhau năm mươi mấy bước xe ngựa. Mành xe mùa hè rất mỏng, chỉ với khoảng cách gần như vậy, người ở trong xe mới có thể quan sát rõ toàn bộ những người trong gia đình họ, nàng lạ muốn cho con gái lớn sang ngồi cùng muội muội, nhưng lại cảm thấy nếu làm như vậy thể hiện quá rõ sự cảnh giác của bản thân, giống như đối phương không phải người tốt. Nếu không biết hần thì chẳng có gì phải kiêng dè, ai bảo hần lại là khách hàng lâu năm của muội phu chứ.

Nếu biết sớm thì nàng đã mua hai chiếc mũ để che mặt ở trán trên rồi, nhưng trong thôn chẳng có ai dùng thứ đó, bình thường ra khỏi trấn, đi hết cả con đường cũng chẳng gặp được ai, bởi vậy nàng cũng không nghĩ ra.

Liễu thị vô cùng hối hận, chỉ mong đối phương nhanh chóng vượt qua bọn họ.

Đợi một lúc lâu, xe ngựa vẫn không nhanh không chậm đi sau bọn họ

Trong lòng Liễu thị thầm tự hỏi, chẳng lẽ Triệu công tử quá hiếu lễ nghĩa, không muốn làm bọn họ mất mặt mũi nên không vượt qua?

Lúc ở Phẩm Lan cứ nhìn lướt qua hắt, dung mạo thiếu niên ấy tuần lã, trong trẻo mà lạnh lùng, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy không có cách nào phá tan được sự lạnh lùng ấy.

Liều thị nhìn về phía trước, thấy có ngã ba, trước khi ra khỏi nhà, bọn họ cũng không gặp Triệu công tử, nói không chừng hắt không cùng đường với nhà nàng.

Nàng bắt đầu mong ở ngã ba, mỗi người đi một ngã, thật muốn nói với con gái lớn, da mặt nha đầu này quá mỏng.

A Kết cũng vô cùng mong chờ, tuy trong lòng không ôm quá nhiều hy vọng, dù sao hôm đó, chủ tớ bọn họ cưỡi ngựa cũng chỉ đi ngang qua thôn nàng.

Nhưng, tại sao lòng nàng lại thấy vô cùng sợ hãi, cảm giác thấy người nọ đang nhìn chằm chằm nàng qua tấm rèm?

Không phải do nàng suy nghĩ nhiều đấy chứ? Người trong thôn học hành ít ỏi, nhìn nàng cũng chỉ nhìn một lần không thèm nhìn nữa, nhìn Triệu công tử đã biết hắt xuất thân từ gia đình cao quý, chắc chắn biết rất rõ cách hành xử, mặt khác, ở trong thôn, dung mạo của nàng cũng lqđ được coi là xuất chúng, con cái nhà giàu kiến thức vô cùng phong phú, chắc hắt sẽ không vì nàng mà thất lễ. Lúc ấy nàng nhìn hoa lan của hắt, không phải hắt không vui đó sao?

Nghĩ như vậy, A Kết cũng không khẩn

trương nữa, tay phải không nhịn được sờ chiếc vòng ngọc dì mới mua cho nàng.

Lâm Trúc nhìn cử chỉ cẩn thận của trưởng tỷ, trong lòng vô cùng nuối tiếc, nếu trưởng tỷ không đính hôn, có phải rất xứng đôi với Triệu công tử không. Không phải nàng ghét nghèo yêu giàu, muốn trách thì phải trách trưởng tỷ giống hệt bông hoa yêu kiều, vừa nghĩ tới lqđ chuyện trưởng tỷ sẽ gả cho Mạnh Trọng Cảnh, sau đó phải làm việc dưới đồng, mặc dù không phải xuống đồng nhưng cũng sẽ giống như mẫu thân, cả ngày chỉ quanh quẩn quanh bếp, nàng không nhẫn tâm. Phụ thân kiếm được nhiều tiền, mẫu thân vô cùng hoàn hảo, còn Mạnh Trọng Cảnh chỉ biết trồng trọt.

Đáng tiếc tỷ tỷ không nghe nàng, không thể chịu được khi nghe trưởng tỷ nói: chỉ muốn sống cùng Mạnh Trọng Cảnh, nói không chừng Triệu công tử đã thành thân rồi, mua hoa lan, lại mua bình phong, rõ ràng là mua cho nữ quyến.

Đến cửa ngã, ba mẹ con không ai bảo ai nhưng đều âm thầm quan sát xe ngựa.

Đột nhiên, Trần Bình vô cùng hồi hộp.

Đánh xe cho thiếu gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắt hoảng sợ, so với lần đầu đánh xe ngựa còn lo lắng hơn nhiều, mặc dù hắt không hiểu mình khẩn trương vì điều vớ vẩn nào. Chẳng lẽ là do cô nương trước mặt hắt rất xinh đẹp? Nhưng thiếu gia từng nhắc nhở hắt, hiển nhiên là hắt không dám nhìn sang bên đó, chỉ nhìn lqđ chằm chằm xe lừa đang đi trên đường đất thôi.

“Thiếu gia, chúng ta đi về hướng nào?” Trước mặt là ngã ba, Trần Bình nhỏ giọng hỏi lên.

Quẹo bên phải là đường gần nhất, cũng là thói quen của bọn hắt, hai ngày trước, trong lòng thiếu gia cảm thấy không vui, không muốn về nhà sớm, vì vậy phóng ngựa đi đường vòng.

Triệu Trầm cau mày, không hiểu vì sao Trần Bình lại hỏi câu này. Đôi mắt nhìn về ba bồn hoa lan đặt trong xe, vừa định mở miệng, thì lại thấy này xe các hắt càng lúc càng xa, giọng nói cất lên bất ngờ như mất sự kiềm chế: “Còn sớm mà.”

Trần Bình ngẫm hiểu trong lòng, điều khiển xe ngoặt sang bên trái của ngã ba.

5. Chương 5: Những Đường

Chiếc xe lừa và xe ngựa lặng lẽ đi trên con đường nhỏ vùng nông thôn, không muốn người hai bên đường chú ý cũng khó.

Đi từ thị trấn tới lối rẽ, thấy đường đi cũng không còn xa, do đó Lâm Hiền cũng chẳng thấy có gì bất thường, chỉ biết có một chiếc xe ngựa đang đi ở phía sau. Nhưng đi hết con đường nhỏ, vẫn không thấy tiếng nói cười của thê tử và các con, hẳn thấy rất kỳ lạ, quay đầu lại hỏi: “Sao hôm nay không nói gì thế?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu mờ mịt, mầu thân và tỷ tỷ đều không ai nói câu nào, bé cũng không dám nói.

Con gái thứ hai ngồi giữa nàng và trượng phu, Liễu thị sợ người đi sau nghe được lời giải thích không tốt của nàng, chỉ dám dùng ánh mắt ra hiệu cho trượng phu nhìn con gái cả.

Khuôn mặt A Kết nóng vô cùng.

Nàng biết, người trong nhà không nói câu nào là vì cử chỉ của nàng quá cẩn thận.

Nàng cũng không muốn uội muội hư hỏng của mình thấy hưng phấn, cái cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm càng ngày càng rõ ràng, nàng không muốn lấy lqđ bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng ánh mắt của hắn quá sắc bén, nghĩ đến việc rất có khả năng hắn đang nhìn nàng chăm chăm, nàng lập tức cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Lâm Hiền vẫn không biết.

Lâm Trúc rất có sở trường về việc này, thấy má tỷ tỷ càng ngày càng hồng, đầu cúi xuống như suy nghĩ điều gì, xe ngựa xóc nảy, cảm lắc lư như sắp đụng vào ngực, cảm thấy không đành lòng, nghiêng đầu, nói nhỏ với phụ thân: “Phụ thân, xe ngựa đi sau cách chúng ta quá gần, ngồi ở bên trong là Triệu công tử, tỷ tỷ...”

Lâm Hiền lập tức hiểu ra, nhìn lại, quả nhiên khoảng cách giữa xe hắn và xe ngựa rất gần nhau.

Tính cách con gái cả hắn hiểu rất rõ, đặc biệt là sau khi hứa hôn với Mạnh Trọng Cảnh, không bao giờ tùy tiện đi ra khỏi cửa, nếu không phải vô cùng yêu thích hoa lan nhà dì, chỉ sợ, lần này nàng cũng không đi ra khỏi cửa.

Triệu công tử... Tuổi tương đương với Mạnh Trọng Cảnh, quả thật nên kiêng dè.

Trên đường trở về, Lâm Hiền kết thúc cuộc nói chuyện phiếm, nhìn trái nhìn phải. Con đường này vừa đủ để hai chiếc xe ngựa có thể đi song song với nhau, nhưng đường lại vô cùng vắng vẻ, hẳn có thói quen luôn đi ở giữa đường, có lẽ đối phương cũng muốn vượt bọn hắn, nhưng lễ phép mới không dám vượt qua?

“Hù..hù...” Lâm Hiền nhẹ giọng hăm cương, dùng roi quất lên mông lừa, kéo xe đi sát ven đường, nhường nửa đường cho xe ngựa.

Ngồi ở trong xe, Triệu Trầm nhìn thấy toàn bộ tình hình phía trước.

Hắn nhìn bốn hoa lan, lại nhìn chiếc xe lừa nổi bật dừng lại bên vệ đường, hỏi Trần Bình: “Có thể nhẹ nhàng vượt qua không?”

Trần Bình lắc đầu, “Nhiều hay ít cũng sẽ nghiêng ngã một chút.” Lòng đường coi như bằng phẳng, hai bên là đất vườn, có một số khu vực hầu như là kênh rạch chen vào nhau, bên cạnh có những gia đình và cỏ dại sống xen kẽ.

Triệu Trầm khẽ nói một câu.

Trần Bình vuốt cằm, lập tức cao giọng: “Đa tạ lão gia tốt bụng nhường đường, chẳng qua, hôm nay, công tử nhà ta mua ba bồn lan cảnh, đặc biệt dặn dò tiểu nhân phải đi thật chậm, tránh xóc nảy trên đường, vì vậy mới đi từ từ. Lão gia cứ đánh xe thoải mái, không cần lo cho chúng ta.”

Hắn bỗng nhiên mở miệng khiến cho năm cái miệng nhà họ Lâm đều sững sờ.

Liễu thị hơi xấu hổ. Vốn dĩ, nàng cảm thấy Triệu công tử không tốt. Thấy con gái cả không được tự nhiên mới nhắc nhở trượng phu, nhà mình chủ động nhường đường như vậy, cũng không biết đối phương có suy nghĩ như thế nào.

Khuôn mặt A Kết đỏ hoàn toàn. Quả nhiên, quả nhiên là nàng nghĩ nhiều, người ta yêu hoa tiếc hoa, người ta đi chậm chẳng liên quan gì tới nàng.

Giọng nói sang sảng của Lâm Hiền cất lên: “Thì ra là vậy, Lâm mỗ lo lắng nhà chúng ta đi chậm sẽ khiến quý nhân bị chậm trễ, lần này Lâm mỗ cũng yên tâm rồi.”

Cả hai đều tìm lý do vô cùng chính đáng, sau khi hỏi han vài câu thì lại im lặng như ban đầu, một trước một sau tiếp tục đi chậm rãi.

Xác định đối phương không phải đi theo mình có mục đích, để cho con gái lớn hết xấu hổ quẫn, Liễu thị bắt đầu nói chuyện, hỏi nàng ở nhà dì có thấy hoa lan mới không. Suy cho cùng, có chuyện để nói còn hơn không có, A Kết buộc bản thân không để ý tới cảm giác như có như không bị nhìn chăm chăm, chăm chú trò chuyện với mẫu thân.

Giọng nói nàng dịu dàng, Triệu Trầm cách nàng một khoảng cách nhất định, cũng không nghe rõ lắm, chỉ có thể thấy môi đỏ mọng của nàng đóng rồi lại mở.

Hắn nhìn chăm chăm cô nương nhà nông, hơi thất thần.

Lúc mới gặp, chỉ là kinh ngạc nhìn thoáng qua, giống như trên con đường đầy cây cối khô cằn hoang dã, bỗng nhiên xuất hiện một đóa hoa kiều diễm ở nơi ven đường. Bông hoa đại tươi đẹp, khiến cho ai cũng phải dừng chân để ngắm nhìn, sau khi đi ngang qua chắc cũng chẳng nghĩ nhiều. Gặp lại nàng ở Phẩm Lan cư, cách nhau bởi tấm rèm che, hắn thấy nàng ngồi ở bên trong, yên lặng giống người trong tranh, không biết nàng xinh đẹp khiến cho người gặp là không thể quên hay là do trí nhớ của hắn quá tốt, chỉ cần liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra nàng. Vốn dĩ muốn đi vào thư phòng để chọn lqd tranh chữ, việc này lại là nguyên nhân cho cuộc gặp mặt bất ngờ, hắn không tự giác đi về phía nàng.

Thực tế hắn chú ý tới nàng, lại phát hiện ra cây hoa lan kia.

Đối với các loại hoa lan, hắn cũng coi như hiểu rõ, nhưng chưa từng thấy loại hoa lan này, hết sức ngạc nhiên khi nghe nàng lẩm bẩm thật khẽ, đây đúng là loại hoa lan ngày xưa nông dân Giang Nam trồng để tiến cống, được đánh giá là cống phẩm bậc nhất.

Hắn kinh ngạc khi thấy một cô nương nhà nông lại biết được trong loại lan cống phẩm mới ở trong cung, cũng nghi ngờ không biết loại lan này là thật hay giả, trực tiếp hỏi nàng.

Ai ngờ nàng...

Mấy năm nay, mặc dù hắn nghèo túng, hễ ra khỏi cửa, luôn có những cô nương ái mộ hắn. Ngày ấy nàng nhìn thấy ngọc bội hắn đeo, hắn cho rằng nàng và đệ đệ của nàng đã nhìn chăm chăm, quan sát hắn thật lâu, hôm nay hỏi, chuyện hôm đó, hắn nghĩ lqd nàng chủ yếu là kinh ngạc vui mừng hoặc khó xử, không ngờ nàng chỉ là lạnh nhạt nói một câu trả lời hắn, không những không đáp lời, còn muốn đẩy hắn cho những nha hoàn ngu dốt, chỉ biết nói như con vẹt.

Tuy rằng không vui, nhưng cũng chỉ là người lạ, hắn không muốn tranh cãi với nàng.

Lúc chờ người làm khuân cây cảnh, hắn phát hiện nàng nhìn trộm hắn, Triệu Trầm cũng hiểu, thật ra cô nương này có ý với hắn, lạnh nhạt với hắn để lấy lùi làm tiến chẳng?

Đối với việc này, hắn vô cùng khinh thường, trùng hợp là hai xe cùng đi ra khỏi thôn, hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, cho Trần Bình đánh xe ra ngoài, muốn xem nàng có thể giở trò gì. Từ nhỏ, cuộc sống đại trạch xấu xa, hắn đã nhìn quen, cô nương nhà nông này có thủ đoạn cao thâm gì, hắn chưa được lĩnh giáo bao giờ.

Hắn nhìn nàng chăm chăm.

Hình dáng của tuổi mười lăm mười sáu, nghiêng chân ngồi trên xe, váy dài màu trắng trải ra, đôi giày thêu đã được che kín. Nàng ngồi thẳng, không tựa vào thành xe, lúc xe nảy lên, người nàng cũng nhẹ nhàng lay động theo nhịp xóc nảy của xe, ngực căng tròn run rẩy...

Mắt Triệu Trầm mở to.

Lúc chín tuổi, hắn xuống nông thôn, sau khi lớn lên mẫu thân vẫn chưa sắp xếp thông phòng cho hắn, bản thân hắn không ham muốn nhiều, cũng không nghĩ tới việc động chân động tay với mấy nha hoàn bên cạnh

minh, lại càng không thèm nhìn nhiều, hôm nay lại trùng hợp nhìn thấy, lần đầu tiên, hẳn biết nơi đó của cô nương lay động có bộ dạng như thế nào.

Sắp không thể khống chế, hẳn cố gắng hồi phục lại tinh thần, nhìn hoa lan, một lát sau mới ngẩng đầu tiếp tục nhìn nàng.

Lần này hẳn chỉ nhìn mặt nàng.

Cô nương cúi đầu, khuôn mặt hồng hồng giống như hoa sen, nói là thẹn thùng, nàng mày nhíu lại, khóe miệng nhếch lên, giống như đang xấu hổ giận dữ.

Nàng phát hiện ra hẳn đang nhìn nàng sao?

Triệu Trầm cũng không tin, mãi đến khi phụ thân nàng quay đầu lại. Ngay sau đó đem xe lừa chạy sát vệ đường, không cần nói cũng biết hàm ý của cha nàng.

Lúc này, Triệu Trầm mới hiểu, cô nương này không muốn cho hẳn nhìn nàng, nếu không đi cùng đường lâu như vậy, sao nàng lại không xoay người lấy một lần, cho dù giả bộ vô tình quay đầu lại cũng không thèm?

Vậy sau lúc ở ngoài Phẩm Lan cư, nàng lại nhìn trộm hẳn?

Mùi hoa lan mùi thơm ngát nhẹ nhàng lướt qua, Triệu Trầm cúi đầu, nhìn cây cối phẩm bậc nhất, bỗng nhiên hiểu ra, chắc chắn là nàng nhìn hoa.

Nguyên nhân này khiến cho Triệu Trầm cảm thấy không được tự nhiên, thì ra không phải là nàng lấy lui làm tiến, mà là hẳn tự mình đa tình. (vivi: tưởng bỏ :chair:)

Sau xấu hổ là tò mò, với khuôn mặt của hẳn cộng thêm vẻ bên ngoài phú quý, chẳng nhẽ nàng không động tâm chút nào?

Hẳn lại nhìn.

Bỗng nhiên một trận gió thổi tới, đem rèm vải vén lên.

A Kết vẫn lặng lẽ để ý tới chiếc xe ngựa đi sau, thấy rèm động, nàng không nhịn được quay lại nhìn trộm, đúng lúc bắt gặp ánh mắt dò xét chăm chú của nam nhân.

Tuy nhiên rèm xe cũng lập tức hạ xuống, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt của người đối diện cũng đủ để A Kết khẳng định, đối phương quả thật là nhìn nàng chằm chằm, không phải là nàng tự tưởng tượng.

A Kết cũng chẳng có cách nào để tha thứ, lại càng không nói tới chuyện nàng đã hứa hôn, ngay cả khi chưa hứa hôn, sao hẳn có thể thất lễ như vậy chứ?

Nhưng đường lại không phải là đường của nhà nàng, hẳn kiên trì muốn ở phía sau xe lừa, nàng cũng chẳng có cách nào..

A kết vừa giận vừa vội vàng, bỗng nhiên thấy đai lưng của muội muội đang múa cùng gió, nàng nhanh trí nghĩ ra một cách.

Nàng cầm khăn tay, giả vờ như muốn lau mồ hôi, sắp tới trán thì cố tình buông tay, khăn tay mỏng manh lập tức bị gió thổi bay.

“Mau dừng xe, khăn của A Kết bị rơi rồi!” Liễu thị nhìn thấy, vội vàng hô lên, chiếc khăn kia là chiếc khăn hoa lan mới của muội muội nàng cho A Kết, là loại tơ lụa tốt nhất của Tô Tú, giá mấy lượng bạc đó.

A Kết cũng quay đầu lại nhìn, thấy khăn rơi xuống bờ ruộng, khẽ nói: “Phụ thân, người đánh xe vào ven đường đi, con đi nhặt.”

Hai mẹ con đều thúc giục, Lâm Hiền nhanh chóng dừng xe đi xuống, dắt xe lừa đi tới vệ đường, tránh cho xe ngựa đi sau vì nhà hẳn mà chậm trễ.

Xe ngựa dừng lại một cách chắc chắn, không đợi A Kết xuống xe, Lâm Trùng Cửu đang ngồi đó đã nhảy xuống trước, giọng nói du dương cất lên: “Đại tỷ ngồi đó, đệ nhặt giúp tỷ!”

Đệ đệ đã nhảy xuống, A Kết liền ngồi trên xe chờ.

Lâm Hiền thấy Trần Bình cũng đi chậm lại, hướng về phía hắn chấp tay nói: “Chúng ta có việc phải nán lại một chút, tiểu huynh đệ đi trước đi!”

“Đa tạ Lâm lão gia!” Người ta đã nhường đường, không cần ý kiến của chủ nhân, Trần Bình cũng biết phải trả lời thế nào, sau khi nói cảm ơn thì hướng xe đi sát vào bên trái, đánh xe đi vẫn không chậm không chậm như cũ.

Xe ngựa từ từ vượt qua xe lừa.

Khuôn mặt Triệu Trầm không thay đổi chút nào, một lúc sau, hắn quay đầu lại nhìn.

Ở phía sau, bé nam đã quay lại ngồi bên cạnh nam trưởng tử, cầm khăn đưa cho nàng, cô nương hơi cúi đầu, không biết đang nói gì với đệ đệ nói cái, cười tươi như hoa.

Triệu Trầm nhìn nàng chăm chăm, trước khi nàng ngẩng, hắn lập xoay người ngồi thẳng.

Hắn nghe thấy mẹ của nàng gọi nàng là A Kết, A Kết... Quả nhiên là cô nương nhà nông.

Nàng không dùng thủ đoạn thu hút sự chú ý của hắn, ngược lại nàng không dấu vết trốn khỏi thủ đoạn của hắn.

Nàng coi hắn là đồ dê xồm sao?

Nếu hắn là đồ dê xồm thật, sau khi nàng ném đồ xuống đất để bọn hắn vượt qua nàng, hắn sẽ tiếp tục nhìn nàng chăm chăm, đẩy rèm ra nhìn nàng tiếp, nhìn mặt nàng, quan sát nàng..... Nhìn nàng đỏ mặt tới mức muốn trốn cũng không trốn được.

Nhưng hắn lại không phải là loại người đó, hắn khinh thường phải làm như vậy, nàng không đáng để hắn phải hạ mình như vậy. Khuôn mặt hắn thể hiện rõ.

Khoảng hai khắc sau, phía trước con đường xuất hiện con đường nhỏ, Lâm Hiền điều khiển xe lừa quẹo vào con đường đó, đi về thôn.

Dần dần, không còn nghe thấy tiếng động của chiếc xe lừa đi sau nữa, Triệu Trầm quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe lừa đi nhẹ nhàng trên con đường mòn hướng về phía thôn xóm.

Hắn rảnh rồi không có việc gì làm, nhìn chăm chăm xe lừa, mặc dù ở khoảng cách xa như vậy, hắn cũng chẳng nhìn thấy người ngồi trên xe.

Xe lừa vào thôn, men theo con đường chạy dài từ hướng bắc đi về hướng tây, sau đi đến thôn Bắc thì đi tới cái chợ duy nhất, lại rẽ vào đó. Đến nỗi bọn họ dừng lại ở chỗ nào, Triệu Trầm cũng không thể nào nhìn thấy.

Chắc chắn là ở trên con đường kia.

Nghĩ đến bộ dáng xấu hổ giận dữ của nàng, Triệu Trầm cười lạnh, nếu hắn là đồ dê xồm thật, hắn rất muốn bắt nạt nàng, nàng cho rằng nàng có thể trốn sao?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì hắn không phải là loại người đó.

6. Chương 6: Hôn Sự

Trước khi mặt trời lặn, cuối cùng Triệu Trầm cũng về tới nhà.

Trong ánh trời chiều, một nông trại chỉnh tề cô lập toạ lạc ở phía đông thôn, cách nông trại gần đây nhất cũng khoảng một dặm.

Triệu Trầm đứng ở cửa, nhìn nông trại. Khuôn mặt trong veo mà bình tĩnh lạnh lùng.

“Thiếu gia?” Trần Bình cúi đầu, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Chuyển mọi thứ tới sân của phu nhân đi.” Triệu Trầm cũng không thèm quay đầu, phân phó.

Trần Bình lập tức sai người gác cổng đi kêu gọi người.

Đi qua ba cánh cửa, bước vào trong nhà, Triệu Trầm đi men theo hành lang, qua cửa nguyệt lượng, bước chân củ hủ dừng lại một lát.

Ở trong viện, đủ loại hoa lan hiện ra trước mắt, trời chiều đã ngả về tây, một phụ nhân (phụ nữ có chồng) mặc đồ trắng, dưới chân đi đôi giày vải thêu hoa lan đứng trước vườn hoa. Nàng đứng đối diện với hủ, khuôn mặt dịu dàng tràn ngập tầng ánh sáng vàng thản nhiên, ngọt ngào nhã nhặn lịch sự, giống như năm tháng không lưu lại bất cứ dấu vết nào trên người nàng vậy, những gánh nặng đã qua, cũng không ảnh hưởng chút nào tới nàng.

Chỉ nhìn về khía cạnh sự yên lặng của nàng một cách đơn thuần, không ai có thể tưởng tượng được vị phu nhân giàu nhất vùng bên cạnh, là con gái thứ hai của Lễ Bộ Thị Lang, từng là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân Duyên Bình hầu, đã từng... trải qua nhiều đau khổ như vậy.

“Nương, con về rồi.” Hủ cất cao giọng, đi xuống bậc thang.

“Sao lại trở về trễ như vậy, không buôn bán ở thị trấn nữa sao? Ta còn tưởng hôm nay con không về chứ.” Ninh thị ngẩng đầu, vui vẻ oán giận. Triệu Trầm đi đến cạnh nàng, nàng vỗ vai hủ, kéo tay hủ quan sát vài lần, đau lòng nói: “Gần đây con chạy đi chạy lại liên tục, cả người đen thêm rồi. Vãn Mai, mau đi dọn nhà tắm chuẩn bị nước ấm.”

“Phu nhân, sáng sớm người đã dọn rồi, phòng tắm đã chuẩn bị nước xong rồi, lúc nào thiếu gia muốn dùng đều được.” Sau lưng nàng, nha hoàn có khuôn mặt trái xoan, dáng người nhỏ dài xinh đẹp cười nói.

Ninh thị ảo não chán nản, cười với nhi tử: “Đều do nhớ con quá, đi thôi, con rửa ráy trước đi, lát nữa là ăn cơm rồi.”

“Không vội, lúc về, con tiện đường vào Phẩm Lan cư, mua cho nương mấy thứ tốt.” Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi nhà chính, lúc vào thấy Trần Bình dẫn năm gã sai vặt quay về từ cửa viện bên kia, hủ đỡ mẫu thân ngồi xuống, đứng bên cạnh, nhìn sai vặt đem hoa lan cảnh, bình phong đặt trong nhà chính. Hủ dùng ánh mắt bảo Trần Bình đưa cuộn tranh trong tay tranh cho Vãn Mai, Trần Bình dẫn những sai vặt lui xuống.

Đầu tiên, Ninh thị chú ý tới ba bồn hoa lan, trong đó có hai bồn trân phẩm* Huệ Lan tiên lục lá xanh, và một bồn hoa khác màu xanh biếc...

*trân phẩm: vật phẩm quý giá

“Nương, đây là cống phẩm đệ nhất mà năm trước con đã nói với người, tay nghề nhà họ Chu quả không tầm thường, con cứ nghĩ phải tới lúc về kinh, mới mua được cho nương.” Biết mẫu thân không biết, Triệu Trầm nhẹ giọng giải thích.

Ninh thị cực kì kinh ngạc, thì thào với hoa lan: “Quả nhiên là người cao còn có người cao hơn, nơi bé nhỏ như vậy cũng ẩn dấu vật quý giá.”

Triệu Trầm vuốt cằm về tỏ đồng ý, nhìn sắc trời, nói: “Nương cứ xem đi, con đi tắm, một lúc nữa con sẽ quay lại.”

Ninh thị ngẩng đầu, lúc hủ sắp đi ra khỏi cửa thì nói: “Thừa Viễn, hôm nay phụ thân con gửi thư, nói tháng sau có thể về đây ở mấy ngày. Hủ cho con chọn một trong hai người của hai gia đình này. Một người là Lý Hàn Lâm, một người là con gái yêu của Huệ An hầu, ta đã xem bức họa rồi, sau khi ăn xong ta lấy cho con nhìn?”

Thừa Viễn là tự của Triệu Trầm.

Hủ không quay đầu, chỉ hỏi một câu: “Ở trong thư, phụ thân nói thế nào ạ, là phụ thân chọn, Thái phu nhân chọn, hay vẫn do nữ nhân kia chọn?”

Ninh thị tiếp tục ngắm hoa, khoe môi cong lên như có như không, thản nhiên cười lạnh: “Hủ nói là chính tay hủ chọn, chỉ nhìn thân phận của nhà gái, với thân phận hiện giờ của con cũng cố gắng lắm cũng được coi như là phù hợp, dù sao con chỉ là con trưởng của hầu phủ, không có chức vụ gì, được nuôi dưỡng ở vùng nông thôn, con gái cao quý của nhà giàu chắc chắn là không thích con rồi.”

“Nương từ chối thay con đi, phụ thân rất nghe lời của người mà.” Triệu Trầm nói xong, nhắc chân rời đi luôn.

Rất nghe lời nàng sao?

Ninh thị nhìn bóng lưng của con, lắc đầu cười khổ, nàng chỉ nói thật, tiểu tử xấu xa kia có cần đem nàng ra làm tấm bia không?

Nếu Triệu Doãn Đình nghe lời nàng, năm đó hẳn sẽ không bắt nàng gả cho hắn, cả nhà họ Ninh sẽ không bị lưu đầy, khi hai vợ chồng lão hầu gia bắt hắn hưu thê hắn cũng chống đối không nghe, mặc cho nàng giả chết cũng muốn chiếm lấy nàng, để cho nàng vĩnh viễn làm thê tử của Triệu Doãn Đình. Nhưng cũng thật may mắn, vì hắn bướng bỉnh, nàng mới có thể an toàn rút lui, tự mình chăm sóc con nhiều như vậy năm, nhìn hắn đọc sách tập viết, nhìn hắn bắn tên luyện võ, nhìn đôi cánh của hắn dần cứng cáp, không giống như ý muốn của Triệu Đình Doãn, muốn con nàng là một chú chim non chờ hắn che chở.

Nàng đã từng mong Triệu Doãn Đình hãy nghe nàng một lần, thả nàng, bây giờ nàng không thêm quan tâm, bởi vì nàng đã có con trai.

Những thứ nàng muốn, con nàng sẽ lập tức đưa cho nàng.

Giống như bồn cống phẩm đệ nhất này, Triệu Doãn Đình nói Hinh Lan Uyển trồng rất nhiều, chỉ chờ ngày hắn thành công rước nàng trở về ngắm, nhưng hắn không biết rằng, con trai của nàng đã đưa cho nàng trước rồi.

Tuy nhiên, nàng vẫn muốn trở về, cho dù dùng thân phận nào cũng phải trở về.

Nàng muốn nhìn nữ nhân vì muốn cướp đoạt nam nhân với nàng, mà hại cả họ nhà nàng bị lưu đầy.

Nàng muốn nhìn thấy nàng ta chìm sâu vào vũng bùn, ngay cả tên nam nhân mà nàng ta đoạt được cũng không có cách nào cứu nàng ta.

~“Thiếu gia, nước đã chuẩn bị xong.”

Triệu Trầm vừa bước vào nhà chính, hai đại nha hoàn Cẩm Thư, Cẩm Mặc do Ninh thị chuẩn bị cho hắn cùng cúi đầu chào.

Triệu Trầm nhìn không chớp mắt, lập tức đi vào phòng.

Cẩm Thư, Cẩm Mặc vội vàng đi theo, Triệu Trầm đứng lại, hai người lập tức đi tới, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải cùng cởi áo cho hắn.

Bình thường, Triệu Trầm sẽ không bao giờ nhìn các nàng, hôm nay không biết vì sao, hắn lại nhìn, lần đầu tiên nhìn nha hoàn đã hầu hạ hắn ba năm...thật đoan trang .

Ba năm trước, hắn mười bốn tuổi, ngoài hai nha hoàn thân cận hầu hạ bên người hắn, dung mạo của các nàng hắn không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ hai người đó đẹp hơn , trong đó một người có hành động cử chỉ rất nhẹ nhàng. Triệu Trầm biết mẫu thân không muốn hắn bị làm phiền, lập tức dặn dò kỹ lưỡng, ngày đó mẫu thân thay hai nha hoàn mới cho hắn.

Hiện giờ nhìn hai người này, nhan sắc miễm cường có thể coi như là hơn bình thường một chút.

Cẩm Thư có làn da trắng nõn, mặt mũi ôn hòa chín chắn, vóc người nhỏ mảnh gầy ốm, trong ấn tượng của hắn, hình như chưa từng nói quá một câu.

Da Cẩm Mặc lại hơn đen, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, muốn giương mắt nhìn hắn lại không dám, vóc người cao hơn Cẩm Thư một chút, cũng đầu đặn hơn.

“Các người bao nhiêu tuổi rồi?” Triệu Trầm nhắm mắt lại, thuận miệng hỏi.

“Thưa thiếu gia, Cẩm Thư 15 rồi.” Cẩm Thư đứng một bên, cởi áo ngoài của Triệu Trầm, giọng nói bình tĩnh giống hệt trước kia.

“Cẩm Mặc cũng mười lăm tuổi.” Cẩm Mặc đang cởi áo trong cho Triệu Trầm, trước mặt nàng là khuôn ngực trắng nõn, cường tráng, nàng lập tức đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên, thiếu gia chủ động nói chuyện với các

nàng, lại nói vào lúc này, có ý nghĩa sâu xa, đặc biệt gì sao? Phu nhân đã nhắc nhở quy củ cho các nàng, nhưng nếu như thiếu gia chủ động, chắc phu nhân sẽ không để ý đâu?

Trong lòng nàng khẩn trương, tay cũng run nhè nhẹ.

Triệu Trầm cảm giác được điều đó.

Hắn mở to mắt, ánh mắt lướt qua mặt Cẩm Mặc, rơi vào bộ ngực nhẹ nhàng phập phồng của nàng. Giữa vụ mùa, mặc quần áo trắng, hắn lại cao hơn Cẩm Mặc một cái đầu, chỉ cần nhìn xuống, lập tức có thể cảnh sắc bên trong của thiếu nữ lộ ra, hơi ngậy ngò lại sung mãn. Cổ họng phát khô, dục vọng bị người ta khơi lên lúc ở trong xe ngựa lúc này lại bùng cháy. Rốt cục nữ nhân là gì, ba năm trước hắn chưa từng nghĩ, ba năm nay hắn cũng không tò mò, nhưng hôm nay hắn giống như bị mê muội, bỗng nhiên hắn muốn biết.

Cảm nhận được ngọn lửa đang tăng cao, được đốt cháy không che dấu của nam nhân. Nhìn kỹ ngọn lửa ấy, khuôn mặt Cẩm Mặc càng đỏ, cho dù trong lòng vô cùng đồng ý, nhưng cũng khó xử, nhanh chóng cởi áo trong của Triệu Trầm, cúi đầu, đi ra đứng cùng với Cẩm Thư, chờ Triệu Trầm cho các nàng lui ra ngoài như những lần trước. Thiếu gia tắm rửa, từ trước tới nay, các nàng chỉ được hầu hạ tới mức ấy thôi.

Triệu Trầm đứng im tại chỗ một lúc lâu, đi đến phía sau bình phong, “Cẩm Thư ra ngoài, Cẩm Mặc ở lại hầu hạ.”

Cẩm Mặc không tự nhiên nắm chặt áo trong của nam nhân nàng vừa cởi, chiếc áo vẫn mang hơi ấm của nam nhân.

“Vào đi.” Cẩm Thư nói khẽ, động tác cứng nhắc đưa đồ cho Cẩm Mặc, nàng không nhanh không chậm lui ra ngoài.

Rèm cửa lập tức hạ xuống, Cẩm Mặc khẩn trương tới mức tim như nhảy ra khỏi lồng ngực. Thiếu gia tuần mỹ phi phạm, vẫn vô song toàn lại giỏi việc buôn bán, có thể hầu hạ nam nhân như vậy, làm một nữ nhân của hắn, cho dù không danh không phận nàng cũng cam lòng...

Bỗng nhiên, tiếng nước truyền tới từ phía sau bình phong, Cẩm Mặc nhanh chóng kiềm chế sự khẩn trương khó xử ở trong lòng, cúi đầu đi tới sau bình phong.

”Không cần, người cũng ra ngoài đi.

”

Nàng còn chưa vòng qua bình phong, cũng chưa nhìn thấy nam nhân ngồi trong thùng tắm, giọng nói quen thuộc trong veo mà lạnh lùng truyền tới, khiến nàng dừng bước. Cẩm Mặc không thể tin, giống như thói bạc vẫn được nâng niu trong lòng bàn tay của mình bỗng nhiên bị người ta tịch thu, “Thiếu gia, thiếu gia không cần Cẩm Mặc hầu hạ nữa sao?”

“Không cần, ra ngoài.”

Nếu nói câu vừa này chỉ lạnh lùng, thì câu bây giờ đã thể hiện sự không vui rồi.

Cẩm Mặc cắn môi, trong lòng không vui cũng không dám nán lại, hành lễ xong vội vàng rời đi.

Tiếng bước chân vừa biến mất, Triệu Trầm bực bội đắm vào thùng tắm.

Đầu hắn toàn là giọng nói của nữ nhân nông thôn tên là A Kết, suýt chút nữa khiến hắn phạm sai lầm!

~Lau người xong, hai tay Triệu đặt lên thành của lên thùng tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mùa hè, hắn có thói quen tắm nước lạnh, vừa mới vào trong nước, khí nóng trong cơ thể lập tức tiêu tan, ký ức của hắn bắt đầu hiện ra.

Hắn nghĩ tới thứ đệ Triệu Thanh ở hầu phủ chỉ kém hắn ba tuổi.

Mẹ đẻ của Triệu Thanh là Vạn di nương, là đại nha hoàn thân tín của Thái phu nhân, trước nàng ta, phụ thân chỉ có một nữ nhân duy nhất là mẫu thân, Thái phu nhân hạ được trong rước của phụ thân, mới thành công đưa người đến bên cạnh phụ thân. Phụ thân không gặp mặt Vạn di nương, Vạn di nương có số mệnh thật tốt, một đêm có con ngay.

Lúc ấy hần quá nhỏ, không nhớ lòng mẫu thân có thương tích hay không, nhưng hần cũng lo lắng, có thêm một người đệ đệ, phụ thân sẽ không thích hần nữa, lúc ấy, làm sao mẫu thân có thể không đau? Vì thế hàng đêm, phụ thân đều tới bầu bạn mới mẫu thân, bọn hần vô cùng vui vẻ, vui vẻ vì phụ thân vẫn coi trọng nhất là hai mẹ con hần.

Đáng tiếc hần không thể vui vẻ mãi.

Năm bảy tuổi, nhà xảy ra biến cố, mẫu thân ốm chết, phụ thân cưới cháu gái bên ngoại mà hoàng hậu yêu thương nhất, là trưởng nữ mà Quốc Công Phủ vô cùng yêu thương.

Triệu Trầm vĩnh viễn nhớ rõ ngày tân hôn thứ hai của phụ thân, hần ra mắt kế mẫu.

Đó là một nữ nhân rất đẹp rất đẹp, nghe nói nàng ta mới mười sáu tuổi, nhưng nàng ta đẹp tới mức nào, đứng cùng một chỗ với phụ thân xứng đôi tới mức nào, hần cũng không bao giờ gọi nàng ta là mẫu thân.

Kế mẫu cũng không thích hần, hần bắt đầu bị bệnh, hần bắt đầu “gặp rắc rối”. Năm sau, kế mẫu sinh con trưởng thứ hai của hầu phủ, hần bị người ta vu oan hãm hại, nói hần độc ác, ngội vị thế tử của hần bị hoàng thượng tước bỏ. Hần “thất hồn lạc phách muốn nhảy sông tự tử”, phụ thân biết phủ Quốc Công muốn đẩy hần vào chỗ chết, rốt cục nói thật với hần, đưa hần đến sống cùng mẫu thân tránh họa.

Thì ra phụ thân đối xử với hần cùng mẫu thân, rất hao tổn tâm huyết.

Trời sinh, phụ thân phong lưu phóng khoáng, kế mẫu vô tình gặp phụ thân, vừa gặp đã thương, không phải quân không lấy chồng, phủ Quốc Công bắt buộc phải dụ dỗ ông nội bắt phụ thân bỏ vợ, cưới người khác. Phụ thân không đồng ý, nhưng ở bên trong có ông bà nội ép buộc, bên ngoài thì có phủ Quốc Công hãm hại nhà họ Ninh khiến mẫu thân mang tội, mẫu thân là nữ nhân đã lấy chồng, không phải đi lưu đầy theo nhà họ Ninh, nhưng chuyện này lại ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân. Ông nội không có tài cán gì, hầu phủ Duyên Bình xuống dốc, phụ thân là người có ý chí mạnh mẽ, hần muốn hầu phủ trở thành bàn tay có công lao, có quyền thật cao quý, nhưng phủ Quốc Công tay cầm quyền cao, nếu phụ thân từ chối không cưới nàng ta, nhất định sẽ bị áp bức.

Mẫu thân chủ động xin đi.

Phụ thân không cho phép, về sau hoặc là không đành lòng nhìn mẫu thân bị cha mẹ chồng khi dễ, hoặc do ý chí trong lòng, hần nghĩ biện pháp để mẫu thân rời xa nơi thị phi này.

Mấy năm nay, phụ thân đã có nhiều hơn hai con trai trưởng, một chính nữ, một thứ nữ.

Có lẽ mẫu thân là nữ nhân phụ thân không bỏ xuống được, nhưng không phải là nữ nhân duy nhất của phụ thân.

Lòng mẫu thân sâu như đáy biển, hần không thể nhìn rõ. Phụ thân có nữ nhân khác, nàng không thương tâm khổ sở, phụ thân đến thăm bọn họ, mẫu thân cũng không hề ra đón phụ thân.

Nhưng Triệu Trầm biết, nhất định lòng mẫu thân cũng không dễ chịu.

Đối với phụ thân, Triệu Trầm vẫn rất kính trọng. Phủ Quốc Công ý thế hiếp người, phụ thân giấu tài, âm thầm gia nhập vào phe Minh vương, là địch đối đầu với phủ Quốc Công Phủ và thái tử. Nếu thuận lợi, thắng hay bại, cuối năm sẽ rõ ràng, một khi Minh vương đăng cơ, hầu phủ nhất định sẽ lên theo nước lên thì thuyền lên. Việc này rất quan trọng, phụ thân không nói với hần, nhưng hần có biện pháp. Phụ thân muốn hần làm một đứa con trai nghe lời, nhưng hần muốn tính toán cho chính bản thân và mẫu thân.

Việc triều chính, hần sẽ học sự thận trọng của phụ thân, còn việc gia đình, hần không bao giờ học theo. Đời này, Triệu Trầm hần chỉ có một nữ nhân, đó chính nữ nhân là hần cưới hồi đàng hoàng, là thê tử củ hần. Mặc kệ hần có thích người ấy hay không, hần sẽ không để cho nàng trải qua những khổ cực mà mẫu thân phải chịu, cũng sẽ không để cho con của hần, trong tương lai vì thế mà hận hần oán hần.

Nữ nhân cùng hần sống cả cuộc đời, nhất định phải do chính tay hần chọn.

7. Chương 7: Khiêu Khích

Ngày mùa chưa qua, sáng sớm ngày mừng mười, ăn xong điểm tâm, Liễu thị dẫn ba đứa con ra cửa tiền Lâm Hiền lên đường.

Lâm Hiền dắt con lừa ra khỏi chuồng, quay người xoa đầu Lâm Trùng Cửu: “Ngoan ngoãn đọc sách cùng tỷ tỷ, không cho phép chạy lung tung.”

“Phụ thân yên tâm, con rất nghe lời mà.” Lâm Trùng Cửu nói nghiêm túc.

Lâm Trúc lặng lẽ bĩu môi, A Kết cười ôn nhu.

Lâm Hiền nhìn thê tử, đột nhiên không nở đi xa. Ở nhà thật tốt, thê tử yêu kiều ở bên, con cái quần quanh đầu gối, đến học đường phải quản lý đám trẻ con bướng bỉnh.

Liễu thị thấy trượng phu vừa nói chuyện nhảm lại vừa không muốn đi, nàng để A Kết đưa đệ đệ muội muội về phòng trước, sau đó nàng nhìn trái nhìn phải, thấy trên đường không ai, nhỏ giọng, cười với hắn: “Thế nào, lại không muốn đi hả?”

Thê tử cười tươi như hoa, Lâm Hiền dắt lừa, đi thêm hai bước tới gần Liễu thị, thấp giọng nói: “Hai ngày nay vội vàng thu hoạch lúa mạch, gốc nghề ở nhà làm việc, không thể thân thiết với nàng.”

Là phu thê nhiều năm, nghe xong lời nói của Lâm Hiền, Liễu thị chỉ hơi đỏ mặt, quay đầu lườm hắn: “Ban ngày ban mặt còn dám nói bậy, mau đi đi, buổi chiều về sớm một chút.” Mấy ngày hôm nay, cứ đến tối, trượng phu hầu như trèo lên giường đất là ngủ, nàng nhìn thấy vô cùng đau lòng, làm gì có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác. Với lại, một đến mức đó không phải tại hắn tự ôm gánh nặng vào người hay sao, mấy năm nay trong nhà cũng tích góp được chút tiền, nàng lo lắng cho sức khỏe của Lâm Hiền, khuyên hắn đem vài mẫu ruộng cho người ta thuê, tiền thuê đất hàng năm cũng đủ cho việc ăn uống của năm người, nhưng hắn lại không nở, cứ thích ôm việc vào người.

Việc phải đi, Lâm Hiền không lẽ mề nỡ, xoay người trèo lên con lừa, cầm dây cương, trước khi đi, lại cúi đầu nói một câu.

Liễu thị nhìn theo bóng lưng trượng phu, trong lòng cảm thấy vừa thẹn thùng vừa mừng. Hắn thật biết giày vò nàng, nếu chuẩn bị rượu cho hắn, sáng mai, nàng có thể dậy được sao?

Tới khi không còn nhìn thấy bóng lưng Lâm Hiền, Liễu thị mới đi vào sân.

Ở phòng bếp, A Kết đang rửa bát.

Liễu thị không cho nàng làm, đuổi nàng ra ngoài: “Con vào phòng nhìn Tiểu Cửu đọc sách viết chữ, nếu không A Trúc sẽ đùa nghịch với nó.” Chỉ cần không bận rộn, nàng không hề muốn con gái giúp nàng làm việc, không muốn tay các con bị thô ráp. Nàng là người từng trải, thô ráp thêm cũng chẳng sao, nữ nhân là hoa nở có mùa, phải được nuông chiều.

“Một lúc nữa thì con đi.” A Kết kiên trì rửa sạch bát đĩa, mới chịu đi.

Liễu thị vừa vui mừng lại vừa bất đắc dĩ, xắn tay áo lên, bắt đầu thu dọn bếp lò. Thôi, nếu đại nữ nhi giống nàng, thích làm những việc này, sau này gả đến Mạnh gia, chắc cũng không thấy khổ.

Một lúc sau, A Kết đến cửa thư phòng, nghe thấy giọng nói hốt hoảng ở trong phòng, nàng cười cười, cố ý đợi một lát mới mở cửa đi vào, Lâm Trúc và Lâm Trùng Cửu đã ngồi nghiêm chỉnh trước cửa sổ, Lâm Trúc đọc một câu, Lâm Trùng Cửu lắc đầu đọc theo.

Lâm Trùng Cửu học vỡ lòng năm bốn tuổi, lúc này đã bắt đầu học Luận Ngữ rồi.

Lâm Hiền cũng không bắt bé đọc sách, chỉ hỏi bé, sau này muốn làm việc dưới ruộng hay thi tiến sĩ làm quan. Lâm Trùng Cửu cũng không biết tiến sĩ là gì, nghe cha nói không phải ra đồng, không chút do dự chọn đọc sách, nghĩ đến việc từ nhỏ bị bắt ra đồng là đã sợ khổ rồi. Lâm Hiền vừa dạy bé đọc sách vừa dạy bé làm việc nhà nông, nói với bé, bao giờ thi được chức cao hơn cử nhân mới không bắt bé làm việc.

A Kết cũng không hỏi lúc này, hai người nghịch cái gì, lấy quyển tạp ký lần trước chưa đọc xong ở trên giá sách, chọn bàn khác, ngồi xuống đọc.

Bên cạnh ghế tròn là quần áo, bồn lan điều, thư phòng đơn giản lại sạch sẽ, yên tĩnh, lịch sự tao nhã.

Mới đọc được hai trang, bỗng nhiên bên ngoài, có người gọi rất to “Tiểu Cửu”

Lâm Trùng Cửu lập tức buông sách, nghiêng đầu lắng nghe, sau đó chạy đến chỗ A Kết ngồi, lấy lòng nàng: “Đại tỷ, bọn Hồ Tử tới tìm đệ, đệ đi chơi một lúc được không?”

“Vậy bài tập làm thế nào?” A Kết nghiêm túc hỏi.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu đảo tròn, tay chạm vào cây lan điều diệp tử, bị A Kết đánh vào tay. Lâm Trùng Cửu hậm hực rút tay về, ôm cánh tay tỷ tỷ làm nũng: “Tỷ, đệ chỉ đi chơi nửa canh giờ thôi, trước giờ cơm trưa, đệ chắc chắn sẽ viết xong ba chương chữ lớn!”

A Kết nhìn cây lan điều không nói gì.

“Đại tỷ...” Lâm Trùng Cửu kéo dài giọng, làm nũng.

Lúc này, A Kết mới mở miệng, nghiêm túc dặn dò: “Không được đi quá nửa canh giờ,

không cho phép ra khỏi thôn, không được đi nghịch nước ở bờ sông, nếu về muộn, tỷ lập tức nói với phụ thân.”

Lâm Trùng Cửu gật đầu lia lịa.

A Kết dắt bé ra cửa. Đứng trước cửa là ba đứa trẻ sần sần tuổi với Lâm Trùng Cửu, A Kết dặn dò bọn chúng thật kỹ.

Ba đứa bé nhìn nhau, cúi đầu xấu hổ.

Lâm Trùng Cửu nhẹ nhàng thoát khỏi bay của tỷ tỷ, chạy trước, ba đứa bé lập tức ba chân bốn cẳng đuổi theo, hét to gọi nhỏ.

A Kết thấy bọn chúng chạy theo hướng Nam, không chạy về hướng Bắc, nàng cũng yên tâm.

~“Tiểu Cửu, đại tỷ người quản lý người thật là nghiêm ngặt, hôm nay, chúng ta có ra bờ sông tiếp không?”

Đứng dưới cây liễu đầu thôn, bốn đứa bé tụ tập lại một chỗ, hoặc ngồi chồm hổm hoặc dựa vào cây, lặng lẽ bàn bạc.

Mặt Lâm Trùng Cửu đỏ bừng, trong bốn người, bé là người khó ra khỏi cửa nhất, muộn một tý chưa về, đại tỷ đã đi tìm bé rồi. Bây giờ lại thấy ba đứa đang nhìn bé chăm chăm, giống như nghi ngờ bé chắc chắn sẽ đến muộn, bé không kìm lòng được đứng thẳng người, nói vô cùng cương quyết: “Đi chứ, đương nhiên là ta muốn đi rồi, như vậy nhé, sau bữa cơm trưa, chúng ta lại đi, đi lúc người lớn đã ngủ.” Trời rất nóng, mọi người trong thôn đều có thói quen nghỉ trưa.

“Được, chúng ta gặp nhau ở đường giao nhau ở hướng Bắc, Tiểu Cửu, người cẩn thận một chút, đừng để đại tỷ của người tóm được!”

“Biết rồi!”

Bàn bạc xong, bốn đứa trẻ, ai về nhà nấy.

Lâm Trùng Cửu chưa chơi tới nửa canh giờ đã về, A Kết cảm thấy bất ngờ vừa sợ vừa vui, cảm thấy đệ đệ càng ngày càng hiểu chuyện, không ngừng khen ngợi bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn viết chữ, che dấu sự chột dạ của bản thân.

Buổi trưa, ăn xong cơm, A Kết và Lâm Trúc về phòng nghỉ trưa, Lâm Trùng Cửu cùng Liễu thị cũng nghỉ.

Lâm Trùng Cửu nhắm mắt lại, giả vờ ngủ, chắc chắn mẫu thân đã ngủ say, bé lặng lẽ xuống giường, rón rén mở cửa phòng, khom lưng chạy.

Buổi trưa mặt trời đứng bóng, nắng gay gắt nhưng bé cũng không thấy nóng chút nào, vô cùng hưng phấn chạy theo con đường đi về hướng Bắc, nơi đó, lũ bạn đang chờ, sau khi gặp nhau, bốn đứa cùng tặc lưỡi cười, cùng chạy theo hướng bắc, đi đến sông Bắc Hà.

“Chúng ta dừng ở đây hay đi tiếp theo hướng tây?” Đến bờ sông, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng dám lớn tiếng hỏi.

Sông Bắc Hà dài hơn ba trượng, có đoạn chảy dọc theo thôn của bọn trẻ, phần lớn con sông khá nông, chỉ tới đầu gối, lòng sông ở phía đông có một đoạn khá sâu, bình thường chỉ có người lớn tới đó tắm rửa, hoặc những đứa trẻ lớn, mười ba mười bốn bơi tốt, cũng sẽ sang đó chơi.

“Lần này đi phía đông, ta dạy các người lặn!” Vóc người Hồ Tử cao lớn, người rất khỏe mạnh, năm nay hẵn mười tuổi, nường hẵn mất sớm, phụ thân hẵn thường đưa hẵn xuống nước chơi đùa.

Hai đứa kia lập tức hưng phấn hòa theo, Lâm Trùng Cửu sững sốt, nhìn ba người, sau một lúc do dự, bé buông tha cho việc lặn: “Vậy các người đi đi, ta chơi ở đây thôi.” Nếu đại tỷ biết bé đến chỗ nước sâu ở phía đông, chắc chắn sẽ đánh bé. Đứng thấy lúc bình thường, đại tỷ nói chuyện vô cùng dễ nghe, lúc bé làm sai chuyện gì, đại tỷ đánh bé không nường tay chút nào.

“Biết ngay là người không dám mà!”

“Đúng vậy, Tiểu Cửu rất nghe lời tỷ tỷ!”

“Đừng có náo loạn, Tiểu Cửu còn nhỏ mà!” Hồ Tử trừng mắt, lườm hai người kia, an ủi vỗ vai Lâm Trùng Cửu, “Vậy Tiểu Cửu cứ chơi ở đây, chúng ta chơi xong sẽ đến tìm người.” Thấy Hồ Tử đi đến chỗ hai người kia, Lâm Trùng Cửu không đi, đành phải tách ra, đứng sang một bên.

Lâm Trùng Cửu yên lặng gật đầu.

Hồ Tử đưa hai người đứng bên cạnh hẵn đi về hướng Đông, có đứa trước khi đi xoay người lại, làm mất quỹ trời tức Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu đứng tại chỗ, ngơ ngác, nắm chặt tay. Đi, đại tỷ sẽ không vui, không đi, bọn họ cũng đi hết rồi...

Bỗng nhiên, bé nhìn thấy.

Đối diện bờ sông là cánh rừng dương liễu, lúc này bé thấy có một nam nhân cao lớn đi ra từ trong rừng, hẵn mặc áo choàng màu lam, đi đến bãi đá, đứng ở nơi xa vẫy tay với bé. Ven rừng lại thấy một nam nhân mặc áo màu tro, khi Lâm Trùng Cửu đi tới nhìn, thấy hai bóng áo đen cưỡi ngựa lớn đi xuyên ra rừng cây.

Bọn họ gọi bé sao?

Khoảng cách quá xa, Lâm Trùng Cửu không nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, quay đầu lại nhìn, quả thật là thấy người đó vẫy tay với bé, bé không kìm lòng được đi về phía hẵn, bởi vì tâm trạng buồn bực, bé đi chậm vô cùng. Bọn Hồ Tử cũng nhìn thấy nam tử mặc áo màu lam, không nén nổi tò mò đều dừng lại để nhìn, Hồ Tử quay lại, chạy về phía Lâm Trùng Cửu, hỏi: “Ai vậy là? Người biết hẵn à?”

Lâm Trùng Cửu lắc đầu: “Không biết...”

Sắc mặt Hồ Tử thay đổi, giữ chặt bé không cho bé đi về phía trước: “Hẳn là người xấu thì sao?”

Lâm Trùng Cửu há miệng ngạc nhiên, đang cân nhắc khả năng này thì bỗng nhiên nhìn thấy ở hông hẵn, có thứ gì loé lên. Bé ngẩn người, vừa nhìn nam nhân lại nhìn con ngựa ở trong rừng, suy nghĩ chợt loé lên, bé giăng khỏi tay Hồ Tử, chạy về phía trước: “Ta đi xem sao!”

Hồ Tử lo lắng, kêu lũ bạn cùng đi với hẵn.

Lúc tới gần, cuối cùng Lâm Trùng Cửu cũng nhìn rõ, ngạc nhiên gọi: “Triệu công tử?”

Triệu Trầm gật đầu, nhìn cũng không thềm nhìn bọn Hồ Tử đi sau, nâng giọng cao lên gọi Lâm Trùng Cửu: “Sang đây.” Nói xong, hẵn đi về phía rừng cây.

Lâm Trùng Cửu không nghĩ nhiều, vừa khom lưng cởi giày vừa giải thích với lũ bạn: “Triệu công tử là khách hàng lâu năm ở cửa hành nhà dựng ta, không phải người xấu, các người đi nghịch nước tiếp đi, ta đi sang đó tìm huynh ấy.” Tuy chính miệng Lâm Trùng Cửu nói không muốn lội qua chỗ nước sâu, nhưng suy cho cùng bé vẫn không vui, nếu lũ bạn nói cho bé nghe mục đích chuyến đi chơi này từ sớm, bé sẽ không đi đâu.

Cởi giày xong, xắn hai ống quần lên, Lâm Trùng Cửu lội qua sông, nơi này nước vẫn còn nông.

Người đi rồi, Hồ Tử và hai người kia ngơ ngác nhìn nhau, nghĩ lại thôi, Triệu công

tử không gọi bọn hắn, bọn hắn cũng biết Lâm Trùng Cửu không vui, vì vậy bọn hắn rủ nhau đi đến chỗ đã nói, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn về phía rừng cây.

“Triệu công tử, sao các huynh lại ở đây?” Lâm Trùng Cửu để giày ở trên bờ, đi chân trần vào rừng.

Khuôn mặt bé nam cười rạng rỡ, đôi mắt đào hoa giống mẫu thân bé, cũng giống như hai tỷ tỷ của bé.

Đối với đôi mắt đẹp như vậy, tâm trạng Triệu Trầm cũng thoải mái, chỉ vào túi đựng tên bắn: “Muốn lên núi săn thú, đi ngang qua đây lên muốn nghỉ một lát. Buổi trưa, trời nắng nóng như vậy, sao đệ lại ra đây?” Mắt hắn rất tinh, bốn đứa bé vừa xuất hiện, hắn đã nhận ra Lâm Trùng Cửu, mấy ngày gần gũi mà đã chạm mặt nhau ba lần, không thể không nói không có duyên. Sau khi nhìn thấy bé nam đứng một mình trên bãi đá, không biết vì sao hắn lại có lòng tốt, muốn giải vây giúp bé.

Lâm Trùng Cửu ngượng ngùng gãi đầu, nhỏ giọng nói: “Đệ muốn nghịch nước.”

Lâu lắm rồi, Triệu Trầm không nói chuyện với trẻ con, nhìn đứa bé hắn lại cảm thấy thú vị, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi: “Vậy sao lại không đi cùng bọn chúng?”

Lâm Trùng Cửu buồn bã, cúi đầu nói: “Bọn hắn muốn đi đến chỗ nước sâu, đại tỷ của đệ nói chỗ đó rất nguy hiểm, không cho đệ đi.”

Đại tỷ của bé...

Trong đầu hắn hiện hình ảnh cô nương nông thôn ngồi trên chiếc xe lừa, Triệu Trầm hơi ngạc nhiên, “Đệ rất nghe lời nàng?”

“Dạ, lúc đại tỷ tức giận thật đáng sợ, nếu tỷ ấy biết đệ đến chỗ đó nghịch nước nhất định sẽ đánh đệ.” Lâm Trùng Cửu nói với vẻ mặt bất đắc dĩ. Bé rất thích đại tỷ, ngay cả khi nàng quản lý bé rất chặt chẽ.

“Nàng còn đánh đệ?” Trong mắt Triệu Trầm tràn đầy ý cười, không đợi Lâm Trùng Cửu trả lời đã hỏi tiếp: “Vậy, nếu có người lớn đi cùng đệ, nàng cũng không cho đệ nghịch nước?”

Lâm Trùng Cửu nghe thấy thế, ngạc nhiên, ngẩng đầu vui mừng hỏi hắn: “Huynh, Triệu công tử muốn dạy đệ tập bơi?”

Triệu Trầm không trả lời ngay, dưới ánh mắt kinh ngạc của Trần Bình, Triệu Trầm cởi áo, lộ ra lồng ngực tinh tráng. Thấy đôi mắt Lâm Trùng Cửu tròn to, nhìn hắn chăm chăm, hắn cười vang: “Dạy chứ, nam tử hán sao lại không biết bơi?” Nói xong, hắn dùng một tay, khiêng Lâm Trùng Cửu lên vai, lội xuống sông.

Lớn như vậy, hắn còn chưa được nhìn thấy nữ tử đánh người, hôm nay hắn muốn nhìn xem, lúc nữ tử nông thôn tức giận đánh người, bộ dạng nàng ấy sẽ như thế nào.

8. Chương 8: Giảo Hoạt

Triệu Trầm không ra tay thì thôi, nếu đã ra tay dạy Lâm Trùng Cửu tập bơi, không thể dạy giống như những người dạy lũ trẻ con trong thôn tập bơi.

Đầu tiên, chơi ở trong nước một lát, hắn cho Lâm Trùng Cửu đứng ở nơi mực nước chỉ cao tới thắt lưng bé, còn hắn thì trầm người xuống nước.

Hai mắt Lâm Trùng Cửu mở to nhìn hắn.

Xuống nước, hắn cởi hết quần áo, chỉ mặc chiếc quần ngắn ngủn, thì ra Triệu công tử vẫn mặc quần. Lúc này, ở trong nước, hắn bơi vô cùng linh hoạt, động tác của cánh tay đôi chân vô cùng nhanh chóng lưu loát, may là quần hắn có màu nổi bật, bởi vậy lúc nhìn mới không giống không mặc quần. Lâm Trùng Cửu nhìn hắn bơi ra xa rồi lại bơi về, trong lòng vô cùng kích động và kính nể, đến nỗi đứng lâu như vậy, bé mới dần phát hiện ra vấn đề quan trọng.

Triệu công tử bơi trong nước lâu như vậy nhưng không thấy huynh ấy ngoi lên để thở!

Lâm Trùng Cửu kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đứng ở bên kia, Trần Bình vừa nhìn vừa thấy buồn cười. Thiếu gia thể hiện bản lĩnh, đứa trẻ nhà họ Lâm có thể không ngưỡng mộ thiếu gia hay sao?

Thiếu gia được dạy dỗ ở nơi hoang vu hẻo lánh, trong mắt những người kinh thành thì đó là chỗ xấu hổ của Hầu gia, nhưng lại không biết Hầu gia đặt tất cả hi vọng vào thiếu gia, âm thầm đưa thiếu gia đến đây sống mười hai năm, tự tay Hầu gia mời ba vị cao nhân tới đây. Một người là Trâu phu tử, không có danh tiếng, nghe Trâu phu tử nói đã dạy xong, phu nhân vô cùng kính trọng hẳn. Một người là đạo sĩ núi Võ Đang, hơn năm mươi tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, tuy già nhưng rất khoẻ mạnh, dạy thiếu gia nội và ngoại gia công phu (nói thật em cũng không biết nó là cái gì, tra gg nó cũng chỉ ghi đúng như vậy, ai biết nghĩa của cụm từ này, có thể chỉ cho em không ạ?), giúp cơ thể khoẻ mạnh. Người cuối cùng là một vị sư phó dạy thiếu gia cưỡi ngựa bắn cung, sư phó từng đi lính đánh giặc, biết rõ các trận pháp, mưu kế đánh trận.

Năm trước, thiếu gia đã học xong, ba vị sư phụ cũng rời đi.

Nói là học xong, nhưng học văn võ thì học bao nhiêu mới là đủ. Tổ tông của phủ Duyên Bình hầu có tước vị hoàn toàn dựa vào chiến công, Hầu gia cũng vâng theo lời dạy, mời phu tử dạy chỉ mong thiếu gia hiểu biết lý lẽ, cũng chẳng hi vọng hẳn thi đỗ tiến sĩ hay Trạng Nguyên. Kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung, những thứ hai sư phụ có thể dạy đều đã dạy, còn lại đều là do thiếu gia siêng năng khổ luyện.

Nhưng khi nhìn Lâm Trùng Cửu, Trần Bình nở nụ cười. Thiếu gia rất thích săn thú, nhưng chọn địa điểm rất cố định, đều chọn chỗ bao quanh núi nhỏ, từ trước tới nay, chủ tớ hai người cũng chưa từng tới nơi này. Hôm nay thiếu gia khẩn khẩn muốn đến đây, hẳn còn thấy lạ đó, giờ thấy thiếu gia đối xử đặc biệt với đứa trẻ nhà họ Lâm, chắc chắn là trong lòng thiếu gia hi vọng thứ gì rồi?

Hắn nhìn con đường giao nhau ở bên kia, âm thầm chờ xem kịch hay.

Triệu Trầm ở trong nước tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ mới lên bờ.

Dáng người nam nhân cao lớn, Lâm Trùng Cửu bảy tuổi cũng chỉ cao hơn eo hắn một chút, bé ngựa đầu nhìn Triệu công tử.

Ánh mặt trời chiếu xuống, từng giọt nước đọng trên người óng ánh, hai cánh tay thon dài rắn chắc mạnh mẽ, khi mặc áo nhìn rất gầy, thật ra, ngực, bắp vai vô cùng rắn chắc, khoẻ mạnh, bắp thịt nổi rõ nhưng không quá to. Lâm Trùng Cửu tò mò nhìn hắn, trong lòng đếm thầm, kinh ngạc khi thấy bụng hắn có sáu múi cơ, những giọt nước chảy từ phía trên xuống, cuối cùng bị chặn lại bởi dây lưng.

Cho tới bây giờ, Lâm Trùng Cửu cũng không biết, cơ thể nam nhân có thể đẹp tới mức đó.

Dường như cơ thể hắn ẩn dấu sức mạnh vô cùng lớn, khiến bé bị thu hút.

Dù sao cũng chỉ là đứa trẻ, khi kích động lập tức quên thân phận, quy củ, bé vui sướng nhào lên người nam nhân, ngựa đầu nhìn hắn: “Triệu đại ca, đệ muốn theo huynh học bơi, muốn lặn trong nước thật lâu giống như huynh, muốn lúc trưởng thành cao lớn, khoẻ mạnh như huynh, huynh dạy đệ, được không?”

Triệu Trầm lau mặt, cúi đầu nhìn bé. Đôi mắt bé trai trong suốt, trong mắt tràn ngập sự sùng bái kính nể, trong giây lát, khi nghe thấy ba từ rất quen thuộc “Triệu đại ca”, hắn cảm giác cũng không tệ, bóp cánh tay mảnh khảnh của Lâm Trùng Cửu: “Học nín thở trong nước rất đơn giản, học võ rất khó, đệ có sợ chịu khổ không?”

“Không sợ!” Lâm Trùng Cửu lập tức trả lời.

Triệu Trầm hơi lưỡng lự: “Lâu nhất, ta chỉ có thể dạy đệ nửa năm thôi, năm sau sẽ không ở đây nữa.” Nơi thôn quê xinh đẹp yên bình, đáng tiếc đó không phải là điều hắn muốn.

Lâm Trùng Cửu nghe xong, cảm thấy sức lực của bản thân giống như bị rút đi hơn nửa, cuống quýt hỏi hắn: “Huynh muốn đi đâu vậy?”

Triệu Trầm không nói gì, xoa đầu bé: “Sao vậy, chỉ có thể dạy đệ nửa năm, đệ không muốn học nữa hả?”

Lâm Trùng Cửu lắc đầu lia lịa.

Triệu Trầm nở nụ cười, “Vây là tốt rồi, học cho tốt, nửa năm cũng có thể học được võ công cơ bản rồi. Hôm nay, dạy đệ tập bơi, sau này, trừ khi trời mưa, cách ba ngày, đệ lại tới đây chờ ta, ăn xong điểm tâm rồi hãy đến, nhớ phải nói rõ cho người nhà biết.” Ít khi có duyên như vậy, dạy bé ra sao, sau khi về kinh, muốn nhàn rồi như thế này sợ cũng khó.

“Triệu đại ca, vậy có phải huynh đã trở thành sư phụ của đệ rồi hay không? Đệ đưa huynh về nhà của đệ, huynh nói với cha mẹ của đệ, tránh trường hợp cha mẹ không tin.” Lâm Trùng Cửu đi theo Triệu Trầm đến chỗ nước sâu, nói thật.

“Không phải sư phụ, ta chỉ thấy đệ hợp ý ta, mới dạy cho đệ chút võ công thô thiển, nếu đệ không thuyết phục được cha mẹ của đệ, vậy không cần đến nữa.” Triệu Trầm bình tĩnh chấm dứt chuyện này, bắt đầu dạy bé tập nín thở.

Lâm Trùng Cửu đành phải nén sự lo lắng ở lòng, tập trung học.

Đứng ở bên kia, bọn Hồ Tử vẫn chú ý tới Lâm Trùng Cửu, Triệu Trầm lợi hại tới mức nào, bọn chúng đều thấy, đều vô cùng háo hức.

Triệu Trầm nhìn bọn trẻ, băng quơ hỏi Lâm Trùng Cửu: “Mấy đứa lén lút đi ra đây đúng không? Có phải nên nhanh chóng chạy về hay không?”

Nghe vậy, Lâm Trùng Cửu vừa mới nín thở lập tức lảo đảo, uể oải nói: “Đại tỷ của đệ dậy sớm nhất, hai khắc sau, nếu đệ vẫn chưa về, chắc tỷ ấy sẽ đến đây tìm đệ.”

“Có muốn bị đánh không?”

“Không muốn...”

“Ta có cách...”

~A Kết nghỉ trưa, không ngủ lâu, ngủ lâu, lúc tỉnh rất khó chịu.

A Trúc đang ngủ say, nằm gần lò sưởi được đặt ở đầu giường đặt gần lò sưởi, A Kết xoa mặt, duỗi tay lấy đôi giày, vén màn đi ra ngoài.

Nàng xuống phòng bếp, lấy nước rửa mặt, nước lạnh mát rượi, chạm vào khuôn mặt, lập tức xua tan cơn buồn ngủ, tinh thần trở lên sáng khoái.

Tạt nước rửa mặt vào vườn rau, nàng đến thư phòng, tiếp tục may quần áo cho đệ đệ, vô tình nhìn thấy cửa lớn đang mở. Nàng ngăn người, trước khi nghỉ trưa, rõ ràng đã đóng cửa lại, sao...

Nàng lập tức nhìn về phía phòng tốt nhất trong nhà. Nhiều năm qua, trong thôn chưa từng có chuyện trộm, chắc chắn là đệ đệ lại lén lút chạy đi chơi rồi!

Đến phòng lớn nhất nhìn, A Kết bị chọc tức, trưa nắng như vậy không đi ngủ, ngoại trừ đi đến bờ sông để chơi thì còn có thể đi đến chỗ nào?

Nàng nghiêm mặt ra cửa, đi thẳng đến sông Bắc Hà.

Chưa tới hai dặm, rất nhanh đã đến nơi, đi đến chỗ con đường giao nhau, phía trước là bãi đá cuội lóe chói mắt dưới ánh mặt trời, nước sông róc rách. A Kết nhìn xung quanh hướng tây, tuy đệ đệ ham chơi, nhưng cũng hiểu chuyện, sẽ không đến chỗ nước sâu ở bên kia nghịch nước.

Nhưng nhìn mãi về hướng tây cũng chẳng thấy có ai, A Kết đang định quay đầu đi về, bỗng nhiên, một giọng nói sợ hãi cất lên từ hướng đông: “Tiểu Cửu, hình như ở bên kia, người mau qua đó tìm đi!”

Là giọng của Hồ Tử!

A Kết lần theo hướng giọng nói truyền tới, thấy trên bờ sông chỉ có ba đứa bé đang đứng ở đó, bờ bên kia có người giữ hai con ngựa, lớn tiếng kêu lên “Thiếu gia”.

Trên mặt nước cái gì cũng không có, trên bờ cũng không thấy đệ đệ của nàng!

Trong lòng có dự cảm xấu, A Kết nghiêm mặt đuổi theo lũ trẻ đang đứng ở bờ bên kia: “Hồ Tử, Tiểu Cửu đâu, Tiểu Cửu đâu rồi!”

Hổ Tử nhìn nàng, lại nhìn mặt nước, bóp chặt đồng tiền trong lòng bàn tay, nhỏ giọng, không biết nói với lũ bạn điều gì. Đi theo ba đứa bé đang khom lưng đi giày, mặc quần áo, lúc cách A Kết mấy chục bước chân thì bọn trẻ nhanh chân chạy như điên, Hổ Tử cố gắng hét to để giải thích: “Tiểu Cửu rơi xuống nước rồi! Là tự hấn rơi xuống, không liên quan tới bọn đệ!” Giọng nói vừa hoảng hốt vừa sợ hãi, dường như sợ A Kết đánh hấn, trong nháy mắt, cố gắng chạy ra thật xa.

A Kết đang vô cùng nóng ruột, nghe thấy Hổ Tử nói đệ đệ bị rơi xuống nước, bước chân của nàng loạng choạng, bổ nhào ngã xuống đất, cổ tay bị hòn đá nhỏ chọc cho nóng rát. Nhưng nàng cũng chẳng quan tâm tới đau đớn của bản thân, cũng mặc kệ những đứa bé đang hốt hoảng chạy trốn, nhanh chóng chạy tới bờ sông, bạch khuôn mặt trắng bệch hoảng loạn nhìn mặt nước: “Tiểu Cửu, Tiểu Cửu!”

“Cô nương, cô nương đừng vội! Thiếu gia nhà ta đã nhảy xuống cứu rồi, nhất định không có việc gì đâu, người đừng có dại dột nhảy xuống theo, nếu không thiếu gia nhà ta lại phải vội vàng đi cứu hai người, đệ đệ của cô nương sẽ càng thêm nguy hiểm!” Thấy A Kết chạy hai ba bước đã nhảy xuống chỗ nước không sâu, cao tới thắt lưng, Trần Bình vội vàng nhảy ra khuyên.

A Kết sững sốt, muốn nhìn người đối diện, bỗng nhiên, từ xa, tiếng rẽ nước ào ào truyền đến, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ trắng bệch, nàng vừa mừng vừa sợ lại vừa lo, không kìm lòng được vội vàng chạy về phía bên kia, chẳng ngờ đáy sông không bằng phẳng, nàng không cẩn thận hụt chân, người lao về phía trước, chưa làm được gì thì người đã bị ngâm vào nước. A Kết gấp đến mức há mồm, nàng vừa ớ ơ kêu thì nước sông đã ào ào đi vào lấp miệng nàng, hình như nàng mơ hồ nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của đệ đệ, nhưng lại không dám chắc chắn. Cuối cùng, tay cũng chạm được tới đáy sông, A Kết đang muốn đứng lên, đột nhiên có một cánh tay vòng quanh hông nàng, ngay sau đó nàng được người ta kéo lên khỏi mặt nước.

Giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, A Kết gấu gao bám chặt người nọ, há miệng thở dốc, nước từ đỉnh đầu chảy xuống không ngừng, khiến cho nàng không thể mở mắt.

Cánh tay Triệu Trầm vắt ngang qua eo nàng, dáng người nhỏ bé, mảnh dẻ của nàng khiến hấn vô cùng ngạc nhiên, cánh tay càng ôm chặt nàng, trong lúc hỗn loạn, cô nương cũng bám hấn chặt như thế, cách chiếc áo mỏng, hai luồng đầy đặn áp sát ngực hấn, khiến hấn vừa nhìn đã thấy bốc hỏa, cả người căng cứng. May mắn, lý trí của hấn vẫn chưa biến mất, Triệu ngẩng nhìn nàng, đầu tiên, hấn nháy mắt với Lâm Trùng Cửu, sau khi Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hấn lại quay đầu ra hiệu cho Trần Bình. Trần Bình vội vàng dắt ngựa đi sang chỗ khác, không dám nhìn thêm chút nào.

Vì thế, lúc A Kết mở to mắt, người nàng đã bị khiêng lên, nàng sợ tới mức hét to, đang vùng vẫy thì thấy đệ đệ được người ta đặt ở trên bờ, hai mắt nhắm nghiền.

“Tiểu Cửu!” Nàng gấp tới mức dùng tay vớ về phía đệ đệ, nam nhân khiêng nàng đột nhiên đi nhanh, khiến nàng có cảm giác như sắp bị ngã cái, vội vàng thay đổi tư thế, bám vào lồng ngực nam nhân. Bắp thịt của hấn rắn chắc, chặt chẽ, trong lòng A Kết hốt hoảng, ngược đầu nhìn, đối diện tầm mắt nàng là một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc.

Miệng nàng há to, trong đầu lập tức hỗn loạn, không biết nên nghĩ tới chuyện nào trước.

Triệu Trầm không cúi đầu, trước khi nàng hoàn hồn đã đi vào cánh rừng, vút nàng vào trong bụi cỏ, sau đó nhẹ nhàng đặt Lâm Trùng Cửu xuống, quay lưng về phía A Kết, dè tay lên ngực Lâm Trùng Cửu. Với động tác thô lỗ của nam nhân, A Kết cảm thấy choáng quáng, không dễ dàng mới ngồi được, thấy đệ đệ vẫn nằm không nhúc nhích ở bên kia, lập tức bất chấp mọi thứ, xoay người bò đến bên cạnh Lâm Trùng Cửu, vừa quỳ, vừa khóc gọi hấn: “Tiểu Cửu, Tiểu Cửu, đệ đừng làm tỷ sợ...” Khóc không thành tiếng.

Quần áo nàng ướt đẫm, dán chặt trên người nhưng nàng vẫn không hề hay biết, Triệu Trầm liếc mắt nhìn trộm, nhìn dần lên phía trên, nhìn khuôn mặt trắng xanh của nàng. Tóc mai ẩm ướt, đen bóng, làm khuôn mặt cô nương đang chật vật trở lên nổi bật, đáng thương vô cùng, đôi mắt đào rưng rưng nước mắt, khiến lòng hấn dâng lên sự rung động khó có thể nói nên lời, sự cọ sát bốc hỏa cũng tiêu tan phần nào.

Triệu Trầm nhẹ nhàng xoa bóp cho Lâm Trùng Cửu.

Lâm Trùng Cửu “từ từ tỉnh lại”, không cần giả bộ, thấy trưởng tỷ khóc, nước mắt bé cũng ào ào rơi xuống, nhào vào lòng A Kết, giải thích: “Đại tỷ, đệ sai rồi, đệ không nghịch nước đâu, tỷ đừng sợ!”

Đệ đệ tỉnh, A Kết càng khóc kinh khủng hơn, nàng quỳ ở đó, sợ hãi ôm chặt đệ đệ, vừa ôm vừa đánh mạnh vào hông Lâm Trùng Cửu. Vòng tay quang cổ bé, nàng vừa khóc vừa mắng: “Tỷ đã nói đệ bao nhiêu lần, không cho đệ nghịch nước vào buổi trưa, nếu hôm nay không có người cứu đệ, đệ, suýt chút nữa đệ đã mất mạng rồi, đệ có biết không!” Vừa nói vừa đánh. Nghĩ đến lúc nghe Hồ Tử nói đệ đệ rơi xuống nước, nàng vô cùng lo lắng sợ hãi, càng nghĩ càng giận đệ đệ không hiểu chuyện, càng đánh mạnh tay hơn.

Lâm Trùng Cửu bị đánh đau, liên tục xin lỗi, quay đầu nhìn về phía Triệu Trầm im lặng xin giúp đỡ. Không phải chính miệng huynh nói làm như vậy thì sẽ không bị đánh cơ mà...

Triệu Trầm dù bận vẫn ung dung ngồi bên cạnh, đôi mắt phượng nhìn A Kết chăm chăm, một lát sau, hần mở miệng với khuôn mặt nghiêm túc: “Thôi, không sao là tốt rồi, chẳng phải thằng bé cũng biết sai rồi đấy sao? Có ai làm tỷ tỷ nào như cô không?”

Động tác của A Kết ngừng lại, cuối cùng nàng cũng nhớ ra có người đang ngồi bên cạnh.

Nàng giương mắt nhìn lại, vốn dĩ định nói lời cảm ơn hần, nhưng lại thấy hần ngồi dựa vào thân cây, một chân co lại đặt nằm ngang, một chân gập lên, tay phải tựa trên đầu gối, hở ngực lộ bụng...

Nàng chưa nhìn mặt hần đã vội vàng quay đầu, nhanh chóng đứng dậy, kéo đệ đệ đi: “Cảm ơn, ơn cứu mạng của Triệu công tử, ta...”

“Nàng muốn báo đáp ta thế nào?” Triệu Trầm nói vô cùng nhẹ nhàng, bởi vì nàng vội vàng đứng dậy, ánh mắt hần dán chặt vào dáng người lung linh của nàng.

Không phải nàng không muốn cho hần nhìn sao, hôm nay hần phải nhìn nàng thật kỹ, nhìn nàng thật nhiều.
(vivi: thâm hiểm, quá thâm hiểm)

9. Chương 9: Trêu Chọc

Thật ra, A Kết chưa biết làm thế nào để báo đáp ơn cứu mạng của Triệu công tử.

Không phải nàng không biết ơn đối phương, nhưng trong hoàn cảnh này, hần cởi trần, nhìn kiểu gì cũng thấy không thích hợp để nói chuyện.

“Triệu công tử muốn...” Nàng xấu hổ, nhìn về phía Triệu Trầm, muốn hỏi hần muốn làm thế nào, thấy hần cũng không nhìn nàng, không, không phải không nhìn nàng, mà ánh mắt của hần nhìn thấp hơn một chút, dường như là nhìn ngực của nàng. A Kết nghi ngờ, cúi đầu, thấy quần áo ướt đầm dán chặt vào người nàng, nơi thường bị muỗi muỗi nghịch ngợm lên đung chạm hoàn toàn hiện rõ trước mắt hần...

Đầu nàng nổ bùm, A Kết lập tức trốn sau lưng đệ đệ, trốn tới mức cũng chẳng phát hiện đầu đệ đệ quá thấp căn bản không che được cho nàng. Nàng muốn gấp cũng không gấp được, vội vàng kéo đệ đệ trốn sau cây, dựa vào thân cây, cắn môi không nói, trong lòng rối như tơ vò. Bây giờ nên làm gì, quần áo ướt như vậy không có cách nào về thôn được, nếu đi đường gặp người khác, thanh danh của nàng sẽ bị phá hỏng, không đi, vậy rồi cực, hần muốn làm gì?

Đột nhiên, A Kết cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc đứng đối diện với hần ở Phẩm Lan cư, nàng sợ sự lạnh lẽo toả ra từ người hần, ngày ấy, ở trên đường, hần nhìn trộm nàng, nàng đã không thích hần rồi, bây giờ hần lại nhìn nàng chăm chăm không có hề dấu diếm, một chút lễ phép cũng không có, hần có thể...

“Cho nàng mượn, đi sang bên kia thay đồ đi, sau đó bảo đệ đệ nàng đem quần áo nàng tới bãi đá mà phơi, bây giờ trời đang nóng, tỷ nữa là mặc được rồi.” Lúc nàng đang bối rối, hần bỗng nhiên duỗi tay ra khiến A Kết hoảng sợ, lúc này mới nhìn thấy hần đang cầm áo ngoài của nam nhân. Nàng cảm thấy khó tin, quay đầu nhìn hần, thấy hần xoay lưng về phía nàng, chỉ có cánh tay của hần, cầm áo, đưa về phía nàng, lúc này mới tuân thủ lễ phép.

A Kết cúi đầu, do dự.

Không nghe lời hấn, nàng có thể bảo đệ đệ về nhà lấy quần áo, nhưng nàng không biết lúc nào hai người đi, bởi vậy không dám bảo đệ đệ về lấy đồ, tuy bé mới bảy tuổi nhưng trong lúc này, bé lại là chỗ dựa duy nhất nàng có thể dựa vào. Nếu nghe hấn, nàng dám mặc áo ngoài của nam nhân sao?

“Nàng không muốn mặc?” Triệu Trầm nhíu mày, giọng nói lạnh lẽo.

A Kết không dám nói, càng nói nàng lại càng sợ.

Triệu Trầm chờ một lát, sau đó nhấc chân đi.

Trước khi hấn đi, Lâm Trùng Cửu đã cầm áo ngoài màu lam của hấn, ngửa đầu nói với A Kết: “Đại tỷ, Triệu, Triệu công tử có lòng tốt mà, tỷ đi thay đi, cẩn thận không lại bị cảm lạnh.” Bé thường thấy mẫu thân dặn dò hai tỷ tỷ đừng sờ nước lạnh, bởi vậy, cả người ướt đầm chắc chắn sẽ không tốt.

Trong mắt bé chứa đầy sự lo lắng và áy náy, khiến lòng A Kết mềm nhũn, khe cắn môi, thấp giọng, nói lời cảm ơn với tên nào đó vẫn chưa đi: “Cảm, cảm ơn Triệu công tử ươn đồ, mong Triệu công tử canh cho ta một chút, ta...”

“Có ta ở đây, không ai có thể đi vào khu rừng này.” Biết nàng lo lắng điều gì, Triệu Trầm nói lạnh nhạt.

A Kết im lặng, kéo tay Lâm Trùng Cửu đi sâu vào trong rừng, sau khi chắc chắn Triệu Trầm không thấy mình, xung quanh cũng không có ai, nàng để Lâm Trùng Cửu đứng đó canh chừng, bản thân nàng lại đi sâu về phía trước một chút, sau đó, ẩn mình trong bụi cỏ, đem quần áo ướt sũng

cởi ra, vắt khô lau người qua loa, đem áo ngoài rộng thùng thình của nam nhân mặc vào người. Đây là chiếc áo choàng cổ tròn, bởi vì nam nhân có dáng người cao lớn, chiếc áo này gần như dài tới mắt cá chân của nàng.

Ép bản thân không được nghĩ tới cảm giác quái dị, A Kết nắm chặt cổ áo đi về phía Lâm Trùng Cửu, nhỏ giọng thì thầm.

Lâm Trùng Cửu gật đầu, cầm quần áo của nàng đi về phía trước, đi được hai bước, bé quay đầu gọi nàng: “Đại tỷ, tỷ men theo ven rừng mà đi, ở đây không có ai...”

Ở trong rừng, A Kết rất sợ, nghĩ kỹ, sau đó nắm tay Lâm Trùng Cửu nghiêng người đi ra ngoài, tránh nam nhân đang đứng ở phía trước. Cuối cùng nàng ngồi xổm, trốn trong bụi cây cách Lâm Trùng Cửu mấy chục bước, lại dặn Lâm Trùng Cửu vài câu, sau đó mới để bé đi.

Lâm Trùng Cửu nghiêng chạy về phía bờ sông, cách nơi nghịch nước rất xa, đem quần áo giặt sạch, cố gắng vắt kiệt nước, sau đó giũ từng cái, trải trên tảng đá hong khô.

A Kết nhìn đệ đệ, thấy đệ đệ cực kỳ nghe lời, nàng mới thở ra nhẹ nhàng, dừng lại một chút, lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm.

Hai người cách nhau khá xa, nam nhân đứng đưa lưng về phía nàng, khuôn mặt bị lá cây che khuất, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng trắng nõn của hấn, thắt lưng hẹp, chân dài.

A Kết vội vàng cúi đầu, không dám nhìn lung tung.

Ở bên kia, sau khi làm xong, Lâm Trùng Cửu chạy về phía Triệu Trầm, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Triệu đại ca, đại tỷ của đệ nhờ để chuyển lời cảm ơn đến huynh, tỷ tỷ nói quần áo tỷ ấy khô, lập tức đem áo trả lại cho huynh, sau khi về nhà, tỷ ấy sẽ kể chuyện huynh cứu đệ cho cha đệ nghe, để cha đệ ra mặt cảm ơn huynh.”

Triệu Trầm xoa đầu bé, “Như vậy lại hay, đệ có thể thuận lợi xin cha đệ cho đệ theo ta học chút bản lĩnh. Nhớ rõ, không được để lộ.”

Lâm Trùng Cửu hưng phấn gật đầu.

Triệu Trầm nhìn vào trong rừng, lờm một cái, nhấc chân đi về phía bờ sông: “Đi thôi, chúng ta bơi tiếp.”

“Nhưng mà...” Lâm Trùng Cửu do dự.

Triệu Trầm quay đầu lại, cười với bé: “Yên tâm, có ta ở đây, đại tỷ của đệ sẽ đồng ý.”

Lâm Trùng Cửu lập tức tin hẳn, ngoan ngoãn đi theo nam nhân. (vivi: tin đi tin anh có ngày em mất chị)
“Tiểu Cửu, đệ đi đâu vậy?” Tuy A Kết không dám nhìn, nhưng vẫn chú ý tới hành động của hai người, nghe thấy tiếng bước chân, nàng lên lút nhìn trộm, thấy đệ đệ lại đi về phía bờ sông, nàng vội vàng đứng lên, trốn sau thân cây, thò đầu ra gọi, giọng nói vô cùng lo lắng.

Lâm Trùng Cửu hơi lo lắng, Triệu Trầm ngăn bé lại, nghiêng người trả lời nàng: “Đệ ấy không tập bơi, sau này khó tránh lại gặp chuyện không may, ta đang rảnh, dạy đệ ấy một chút.”

A Kết nhú mày, lập tức ngăn cản: “Không dám làm phiền Triệu công tử, Tiểu Cửu, đệ lại đây!” Dạy đệ đệ tập bơi, chắc chắn sau này, đệ ấy càng muốn đi nghịch nước, trẻ con mới bảy tuổi, ngay cả khi chúng biết bơi, người nhà cũng vô cùng lo lắng khi chúng ra khỏi nhà.

Lâm Trùng Cửu hậm hực, bỏ ý định học bơi, bé giải thích với Triệu Trầm: “Đại tỷ không cho đệ học, đệ... A!”

Nhưng Triệu Trầm đã vác bé lên vai rồi, cũng không thèm quay đầu lại, đi về phía bờ sông. Lâm Trùng Cửu vô cùng hưng phấn, ý vào chuyện có người giúp, cũng chẳng phải bé sợ trường tử, quay đầu nói với A Kết: “Đại tỷ, tỷ yên tâm, Triệu công tử bơi giỏi lắm, đệ sẽ không gặp chuyện gì đâu!”

A Kết tức giận, không nhịn được đuổi theo đệ đệ, Triệu Trầm nghe thấy tiếng bước chân của nàng, cười cười, dừng bước, xoay người nhìn nàng, không nói được câu nào.

Hắn chẳng cần nói gì, chỉ cần nhìn hắn đang cởi trần, đứng thoải mái ở nơi ấy, A Kết vừa chạy đến gần lập tức quay lại tìm chỗ trốn, thừa thẹn vừa cầu: “Cảm ơn Triệu công tử có lòng tốt, nhưng đệ đệ của ta vẫn còn quá nhỏ, mong Triệu công tử không cần dung túng cho đệ ấy nghịch nước!”

Triệu Trầm nhìn chằm chằm góc áo của hắn lấp ló sau thân cây, tưởng tượng bộ dáng nhón nhác lại không thể tránh được của nàng, cảm thấy từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ vui sướng đến vậy, “Đó chỉ là ý kiến của nữ nhân các nàng, nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể sợ nước? Tiểu Cửu, đệ có muốn học không?”

Giọng nói của hắn trong trẻo mà nghiêm nghị, trong giọng nói ấy chứa đầy dũng khí oai hùng, Lâm Trùng Cửu không cần suy nghĩ đã hét lớn: “Muốn!” Bé cũng muốn làm một nam nhân lợi hại như Triệu công tử!

Triệu Trầm cực kỳ hài lòng, quay sang nói với A Kết: “Nếu Lâm cô nương không đồng ý, cứ việc mang Tiểu Cửu đi, nàng không làm được, ta sẽ tiếp tục dạy hắn.”

Lời này rất vô lại, nam nữ khác nhau, hắn không mặc quần áo, làm sao A Kết dám thò tay cướp người?

Hắn không thèm nói đạo lý với nàng, A Kết cố gắng khuyên đệ đệ, nhưng Lâm Trùng Cửu đã đi theo Triệu Trầm, đắm mình vào dòng nước, quên mất trường tử từ lâu rồi.

Vì thế, A Kết chỉ có thể lo lắng, nhìn mặt sông chằm chằm, cố gắng chỉ nhìn đệ đệ. Triệu Trầm lặn xuống nước, nàng nhẹ nhàng thở ra, Triệu Trầm ngoi lên, nàng lập tức mở to mắt, khi Lâm Trùng Cửu hụp đầu vào trong nước, A Kết hận không thể chạy ngay ra, xách đệ đệ lên, may mắn, Lâm Trùng Cửu không nín thở lâu, nhanh chóng ngoi đầu lên.

A Kết chưa bao giờ phải chịu sự giày vò lớn như vậy, trong rừng mát rượi nhưng cả người nàng toàn mồ hôi.

Gió nhẹ phất qua, có mùi hương xa lạ bay vào mũi nàng. A Kết ngẩn ra, không nhịn được tập trung ngửi để phân biệt. Là mùi hương của nam nhân tỏa ra từ chiếc áo nàng đang mặc, có mùi mồ hôi nhàn nhạt, ngửi thật kỹ, người tinh tế mới ngửi thấy mùi hoa lan thanh nhã. Bỗng nhiên, A Kết nghĩ đến bồn hoa lan đệ nhất công phẩm, mùi trên áo của hắn không phải là mùi của hương nhang, chắc nhà hắn trồng rất nhiều hoa lan?

Phong Lan thanh lịch, mặt mày đoan chính, lễ độ, đoá hoa tượng trưng cho người quân tử, Hỉ Lan tượng trưng cho người cao thượng.

Tại sai, hành động của hắn có thể vô lại như thế? Hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng của hắn.

Thật ra, có khi hấn vô lại, nhưng cũng khi hấn lại vô cùng biết phép tắc, khi cho nàng mượn áo, hấn quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Lần đầu tiên, A Kết gặp phải người quái thai như hấn.

“Triệu đại ca, huynh thật lợi hại!” Đang nghĩ đến sững người, giọng nói kính nể của đệ đệ truyền tới.

A Kết nhìn mặt sông, thấy đệ đệ đang đứng ở nơi có mực nước cao đến eo nhìn chằm chằm lòng sông, không thấy nam nhân đâu cả, chắc chắn là hấn đang lặn rồi.

Không thể không nói, hấn nín thở rất tốt.

A Kết cũng không nghĩ nhiều, chỉ nhìn đệ đệ.

Lâu như vậy, vẫn không thấy nam nhân vẫn ngoi lên, Lâm Trùng Cửu bắt đầu sốt ruột, A Kết cũng thấy hơi lo lắng.

Hình như, cũng tương đương với thời gian pha một ly trà nhỏ thôi?

Có thể, hấn hơi sơ suất nên xảy ra chuyện không?

A Kết lặng lẽ nhìn người đi theo hấn, nhìn qua lại không thấy, đi vài bước, phát hiện người đi theo hấn đang nằm trong bụi cỏ ở trên bờ, ống tay áo che khuất khuôn mặt, giống như đang ngủ.

“Triệu đại ca, Triệu đại ca, huynh làm sao vậy?” Ở bờ sông vang lên tiếng kêu sợ hãi, A Kết ngẩng đầu, thấy Lâm Trùng Cửu hốt hoảng chạy đến chỗ nước sâu. A Kết sợ hãi, vội vàng gọi đệ đệ: “Tiểu Cửu, dừng đi!”

“Có thể Triệu đại ca chìm xuống đáy sông rồi!” Giọng nói Lâm Trùng Cửu run rẩy, hét lên.

“Vậy đệ gọi hấn dậy cứu người đi!” A Kết đi ra, chỉ vào Trần Bình đang nằm ở bên kia.

Lâm Trùng Cửu lập tức xoay người, lấy hơi gọi thật to.

Trần Bình nghe rõ lời nói của hai chị em nàng, không lo lắng chút nào, tiếp tục giả vờ ngủ.

Lâm Trùng Cửu lo lắng sắp khóc: “Đại tỷ, Triệu đại ca, huynh ấy...”

Lúc này, A Kết cũng không quan tâm được nhiều thứ lễ tiết, hốt ha hốt hoảng chạy dọc theo bờ sông, chạy đến bờ biển, ở giữa sông, nước sâu thấy nhìn rõ được. Nàng vừa định đi xuống để tìm, bỗng nhiên, ở phía trước có tiếng đập nước lớn, nam nhân đến gần chỗ nàng đứng. A Kết ngẩng người, kinh ngạc nhìn hấn rẽ nước, đi về phía nàng, hai tay hấn dang rộng tạt nước, những giọt nước theo mép tóc rơi xuống, lộ ra khuôn mặt tuần lãng. Lông mi đen dài như mực bị giấu nước, tư thế oai hùng tràn đầy sức sống, bởi vì lông mi ẩm ướt, đôi mắt phượng hẹp dài càng long lanh sắc nước, nhìn thẳng nàng.

Trong chớp mắt, trái tim của A Kết đập thình thịch.

Nhưng dưới ánh mắt sáng rực của nam nhân. Cái nhìn chăm chú của hấn nhanh chóng khiến A Kết bình tĩnh, nàng xoay người rời đi, môi đỏ mọng nhếch lên, trong lòng có cảm giác hình như mình bị lừa.

“Nàng lo lắng cho ta, phải không?”

Giọng nói trầm thấp, không che dấu sự vui mừng vang lên sau lưng nàng. Hối, suy đoán thành sự thật, A Kết cắn môi, chạy đi.

Triệu Trầm không đuổi theo, đứng ở nơi nước cạn, nhìn theo bóng nàng.

Cô nương mặc áo bào của hấn, gió nhẹ nhàng lướt qua khiến tay áo tung bay, làm cho dáng người nàng càng nhỏ xinh thuốt tha, đôi chân dài nhỏ trắng nõn như ẩn như hiện, một lát sau đã được cây rừng che giấu, nàng vội vàng trốn sau cây.

Triệu Trầm lặng lẽ cười, mắt nhìn gốc cây nàng nấp, rồi nhìn lên phía trên, nhìn cây trong rừng, lại nhìn bầu trời xanh quang đãng, tâm trạng hấn vô cùng vui vẻ.

10. Chương 10: Quyết Định

Sau giờ ngo, nắng càng thêm gay gắt, quần áo A Kết khô rất nhanh.

Đổi quần áo xong, A Kết không ló mặt ra, đưa áo choàng cho Lâm Trùng Cửu, nhờ bé đem áo trả cho Triệu Trầm.

Lâm Trùng Cửu ôm quần áo chạy về phía Triệu Trầm. Hai người cũng không học bơi nữa, sau khi bé học được nín thở, Triệu Trầm dạy bé ngồi trung bình tấn, ngồi đến khi nước lấn vào chỗ hai người ngồi, bé đi lấy quần áo cho tỷ tỷ, Triệu Trầm ngồi dựa lưng vào thân cây hóng mát, nhớ tới cuộc sống an nhàn sung sướng, nhưng lại không ghét bỏ thân cây thô ráp một chút nào.

“Triệu đại ca, trả cho huynh.” Lâm Trùng Cửu gọi vô cùng thân thiết. Ở với nhau chưa tới một canh giờ, bé đã không sợ khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm của nam nhân này nữa rồi.

Triệu Trầm bình tĩnh cầm áo, đứng thẳng, nhanh chóng mặc vào. Mặc áo vào người, trên áo còn lưu lại hơi ấm của nàng ấy.

Hắn không không chế được mà cảm thấy run rẩy.

Chớp mắt nhìn một cái, bộ ngực nàng căng tròn, đôi cẳng chân mảnh khảnh, giống như không hề đứng xa hắn mà đang dán lên người hắn vậy.

Theo bản năng, hắn nhìn về phía cánh rừng.

Nơi đó cây cối che kín, chỉ có một góc vấy trắng lộ ra.

“Triệu đại ca?” Lâm Trùng Cửu thấy hắn sững sờ cầm vạt áo, nghi hoặc gọi hắn.

“Không có gì.” Triệu Trầm thu hồi tầm mắt, nhanh chóng buộc lại đai lưng, nghiêm mặt lại, dặn dò bé: “Nhớ kỹ lời ta nói, không được để lộ sơ hở.” Nói xong, hắn xoay người đi về phía Trần Bình, xoay mình lên ngựa, trong nháy mắt đã chạy rất xa.

Lâm Trùng Cửu hâm mộ nhìn theo hai con ngựa đang phóng như bay.

“Đừng nhìn nữa, mau theo tỷ về nhà, xem nương xử lý đệ như thế nào.” A Kết vỗ nhẹ vào đầu đệ đệ, nói vô cùng buồn bực. Nếu không phải đệ đệ ham chơi, thì hôm nay cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Nàng cảm kích Triệu công tử cứu đệ đệ, lại không thích hắn trêu chọc nàng. Trước khi cứu người, lúc đó quần áo hắn không chỉnh tề, về tình có thể tha thứ, sau đó hắn lại cố ý dụ nàng đi về phía bờ sông, hành động đó của hắn nhằm mục đích gì?

Lâm Trùng Cửu chột dạ, vừa đi cùng trưởng tỷ vừa nói xin lỗi: “Đại tỷ, đệ không cố ý đâu, một lát nữa, nương đánh đệ, tỷ xin giúp đệ được không, tỷ lớn nhất mà...” So sánh với bàn tay của mẫu thân, đại tỷ vẫn ôn nhu hơn rất nhiều.

Trong lòng A Kết chứa đầy tâm sự, cũng không có tâm trạng để ý đến bé.

Chuyện hôm nay, lúc cả người nàng ướt đầm đã bị Triệu công tử thấy, nàng cũng nhìn thấy lồng ngực của đối phương, một khi chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh của nàng sẽ bị phá hủy, tới lúc đó, Mạnh Trọng Cảnh có ghét bỏ nàng không?

“Tiểu Cửu, đệ hứa với tỷ tỷ, sau khi về nhà chỉ nói đệ rơi xuống nước được Triệu công tử cứu, không được nói tới chuyện tỷ tỷ cũng rơi xuống nước, biết không? Không chỉ không được nói với phụ thân và nương, với những đứa trẻ ở bên ngoài, đệ cũng không được nói, nếu không tỷ tỷ sẽ bị người ta chê cười.” A Kết dừng bước, ngồi trước mặt đệ đệ, nghiêm túc dặn dò bé.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn vâng lời, “Đại tỷ yên tâm, Triệu đại ca đã nói với đệ, huynh ấy nói chuyện này trừ bốn người chúng ta, ai cũng không được biết.”

A Kết ngạc nhiên, “Hắn, hắn nói với đệ như vậy?”

Lâm Trùng Cửu gật đầu, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc: “Đại tỷ, tỷ sao vậy?” Về mặt giống như cực kỳ khiếp sợ.

Đối với trẻ con, cái gì chúng cũng không hiểu, A Kết không giải thích, chỉ dặn dò thêm vài câu, sau đó đè nén sự phức tạp trong lòng, đưa đệ đệ về nhà.

Hai mẹ con Liễu thị vừa tỉnh ngủ, đang rửa mặt.

Lâm Trúc rửa xong trước, vắt khăn lên dây phơi quần áo, nhìn thấy trưởng tử và đệ đệ về, khuôn mặt vui sướng khi thấy người gặp họa, quay mặt vào trong phòng, gào lên: “Nương, đại tỷ đưa Tiểu Cửu về rồi !” Đệ đệ ham chơi, buổi trưa lén lút đi chơi khiến đại tỷ phải đi tìm, việc này đã thành thói quen, lúc dậy không thấy hai người là có thể đoán được.

Hiển nhiên trong lòng Liễu thị cũng có tính toán riêng.

Nàng vốc nước lau mặt, cho Lâm Trúc đi đổ nước, khuôn mặt nghiêm khắc, đứng ở cửa chờ hai tỷ đệ A Kết, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Trùng Cửu nhưng lại hỏi A Kết: “Hôm nay tìm thấy nó ở đâu?”

Đầu Lâm Trùng Cửu cúi gằm xuống, không nhin được kéo tay áo trưởng tử.

A Kết thở dài, dắt đệ đệ vào trong nhà: “Nương, chúng ta vào nhà rồi nói.”

Chuyện này hình như có gì không đúng, trong lòng Liễu thị dâng lên sự nghi ngờ, cũng xoay người đi vào, Lâm Trúc đổ nước xong cũng chạy vào theo.

Trong phòng, Lâm Trùng Cửu giống như tội phạm, cúi đầu đứng giữa phòng, Liễu thị ngồi cạnh giường đất, Lâm Trúc dựa vào mẫu thân, A Kết ngồi ở đầu bên kia với Liễu thị, nhẹ giọng thăm thì.

Nàng nói xong, nhưng Liễu thị cũng không nói gì, Liễu thị đứng dậy, ôm bé, đặt bé nằm sấp trên giường, sau đó lột quần của bé, trợn tròn bàn tay liên tiếp rơi xuống mông bé. Vừa đánh lại vừa mắng: “Giỏi lắm, không cho con đi nghịch nước, hôm nay còn dám đi chơi ở phía đông, con ngại mạng con quá dài chứ gì? Quen thói coi trời bằng vung có phải không, này thì không nghe lời, ta cho con biết thế nào là không nghe lời!”

Rõ ràng rất tức giận, khuôn mặt lại trắng bệch. Nàng chỉ có một đứa con trai, trước khi sinh trước bé, nàng là đứa con dâu bị người trong thôn chê cười không biết bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới sinh được mụn con trai, vậy mà hôm nay suýt nữa thì mất đi nó, nếu không phải gặp được quý nhân, nhi tử mà xảy ra chuyện gì bất trắc, nửa đời sau nàng có sống nổi không?

Vừa đánh vừa nghĩ đến khi mông bé đỏ lừ.

Khi dạy dỗ con cái, Liễu thị vô cùng nghiêm túc, Lâm Trúc cũng không dám ngồi, đứng trên mặt đất, miệng cam như hén.

Vốn dĩ, Lâm Trùng Cửu liên tục xin lỗi, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nức nở lẫn trong lời mắng của mẫu thân, bé ngoan ngoãn nằm sấp, không nói gì.

Thấy đệ đệ hiểu chuyện, mông cũng đỏ lừ, A Kết ngăn mẫu thân lại, kéo tay nàng khuyên nhủ: “Nương, Tiểu Cửu cũng biết sai rồi, xin người bớt giận đi, không có việc gì là tốt nhất, sau này chúng ta quản lý đệ thật chặt, không cho đệ ấy chuồn đi là tốt nhất. Tiểu Cửu, sau này, đệ sẽ không đi nữa, đúng không?” Quay đầu nhìn đệ đệ, giúp bé kéo quần lên.

Lâm Trùng Cửu quan sát mẫu thân, nhảy xuống đất, nói năng thành khẩn: “Nương, con hứa sau này không ham chơi, con với Triệu đại ca đã hẹn với nhau, sau này, cách ba ngày, huynh ấy sẽ về dạy con võ công ở trên bờ sông, con muốn học chút bản lĩnh của huynh ấy, con cũng muốn cao lớn, cường tráng như huynh ấy.”

“Triệu công tử muốn dạy võ công cho con?” Liễu thị kinh hãi, nhìn trưởng nữ.

A Kết có biết đâu, cúi đầu hỏi đệ đệ: “Hắn nói với đệ lúc nào?”

Lâm Trùng Cửu nhìn mẫu thân và trưởng tử, đầu óc lộn tưng phèo. Vừa nghĩ lý do vừa giải thích: “Triệu đại ca nói khi huynh ấy dạy đệ tập bơi. Huynh ấy rất có bản lĩnh, đệ muốn bái huynh ấy làm thầy, Triệu đại ca không đồng ý, huynh ấy chỉ nói đệ hợp ý huynh ấy, đồng ý dạy cho đệ một ít võ công thô thiển. Đúng rồi, Triệu đại ca nói huynh ấy chỉ thuận tay trái đệ thôi, mọi người không cần để ở trong lòng, huynh ấy còn nói nếu mọi người không muốn đệ học, huynh ấy lập tức không dạy.”

Nói tới đó, Lâm Trùng Cửu nhào vào lòng mẫu thân, ôm nàng cần xin: “Nương, Triệu đại ca rất lợi hại, nương cho con học theo huynh ấy được không? Nương yên tâm, con hứa sẽ không trễ nải việc đọc sách, chỉ cần nương cho con học võ công, sau này con sẽ không chạy loạn với bọn Hồ Tử nữa!”

“Không được!” Liễu thị chưa nói, A Kết đã kiên quyết phản đối.

Liễu thị thấy hơi ngỡ ngàng, tại sao con gái lớn lại phản đối quyết liệt như vậy, nhìn nàng với ánh mắt nghi hoặc.

Lâm Trúc lại bu vào, quay đầu hỏi nàng: “Vì sao đại tỷ lại phản đối a? Muội cảm thấy chẳng có gì không tốt, có Triệu công tử dạy Tiểu Cửu, Tiểu Cửu có thể học được chút bản lĩnh, không ra ngoài ham chơi để chúng ta lo lắng, một công đôi việc mà. Lại nói nói Triệu công tử nhà người ta cứu mạng Tiểu Cửu, còn đồng ý dạy Tiểu Cửu, điều đó chứng minh hẳn nể mặt chúng ta, chúng ta không cho Tiểu Cửu đi, về tình về lý đều không có gì để nói mà?” Thấy đại tỷ như vậy, chắc chắn lúc ở trên bờ sông, tỷ tỷ và Triệu công tử đã xảy ra chuyện gì đó, nàng vô cùng hối hận khi bản thân mình không được chứng kiến chuyện đó.

A Kết nói xong mới ý thức được nàng phản ứng quá mạnh

Muội muội nói quả thật rất có đạo lý, nếu hẳn không có cố ý trêu đùa nàng, ngay cả khi hẳn trêu chọc nàng một cách quá đáng, nàng cũng không tìm được bất cứ lý do gì để phản đối. Nói Triệu công tử vô lại, hạ lưu, nhưng hẳn cũng có chỗ lễ độ, phép tắc, cũng hứa không nói chuyện này ra ngoài, hẳn cũng là quân tử, nhưng khi nghĩ đến ánh mắt của hẳn nhìn nàng, lúc hẳn cời trần, bá đạo tới gần nàng, theo bản năng, A Kết không muốn có bất cứ sự dính dáng nào liên quan tới hẳn

Nhưng những điều này, nàng lại không thể nói cho người nhà biết

Đối với ánh mắt tò mò, nghiến cứu của muội muội, A Kết cố gắng trấn định lại, nói với mẫu thân: “Nương, nhìn cách ăn mặc của Triệu công tử, chắc hẳn hẳn không phải là người bình thường, làm sao hẳn có thời gian rảnh để dạy Tiểu Cửu chứ? Chúng ta cũng không biết hẳn ở đâu, có xa nơi chúng ở hay không. Con thấy chắc là hẳn không chịu được sự quấy rầy của Tiểu Cửu lên mới đồng ý, không phải hẳn cũng nói nếu chúng ta không muốn, hẳn sẽ không dạy hay sao? Chắc là không

muốn từ chối trực tiếp trước mặt Tiểu Cửu, nên nói câu uyển chuyển như vậy nhằm ám chỉ chúng ta nên khuyên can Tiểu Cửu.”

Hai nữ nhi nói đều có đạo lý, Liễu thị hơi do dự

Lâm Trùng Cửu vô cùng xót ruột, biết nhị tỷ đứng về phe của bé, bé chuyển tới đứng bên cạnh Lâm Trúc, nói lời son sắt: “Nương, người đừng nghe đại tỷ, Triệu đại ca rất thích con, huynh ấy dạy con nín thở trong nước, dạy con ngồi trung bình tấn, lại còn khen con có bản lĩnh tốt! Không tin, ba ngày sau, mọi người đi cùng với con ra bờ sông hỏi huynh ấy, huynh ấy đồng ý dạy con mà!”

Lâm Trúc cười, nói theo: “Đúng rồi, đúng rồi, con nhớ Triệu công tử nói chuyện với đương rất lạnh nhạt, người như vậy, nếu không thật lòng thích Tiểu Cửu, làm sao hẳn có thể nhận lời chứ? Đại tỷ, tỷ suy nghĩ quá nhiều rồi. Hẳn để Tiểu Cửu hỏi phụ thân và nương, điều đó chính tỏ hẳn rất kính trọng trưởng bối, đâu đến mức quanh quẩn như vậy.” Cho dù thế nào, người như Triệu công tử, Tiểu Cửu có thể kết bạn với hẳn, đó là may mắn của bé

Đệ đệ muội muội đều kiên trì muốn đi, A Kết chỉ có thể nhìn về phía mẫu thân, xin sự giúp đỡ: “Nương, Tiểu Cửu nhỏ như vậy, học võ công làm gì, điền đó cơ bản là không cần...”

Bị ba chị em nói liên tục, Liễu thị hơi đau đầu, đem việc quyết định chuyển sang cho phụ thân lữ trẻ: “Đừng nói nữa, chờ phụ thân các con về, để phụ thân các con quyết định!” Trương phu đọc sách cũng có kiến thức, hẳn quyết định thế nào cả nhà đều nghe theo, chắc chắn không sai.

A Kết không biết làm thế nào.

Lâm Trùng Cửu làm mặt quỷ với trưởng tỷ, đi chơi với nhị tỷ, nhị tỷ nói giúp bé, bây giờ, bé thân nhị tỷ nhất.

Nhưng bé vẫn giữ lời hứa, Lâm Trúc làm đủ mọi cách để dụ dỗ bé, bé vẫn không hề nói tới chuyện trưởng tỷ rơi xuống nước.

Lâm Trúc quần quýt bé một lúc lâu cũng không có tác dụng gì, cuối cùng đổi hướng, đi do thám thái độ của A Kết, nhưng chính A Kết lại là người không thể nói uội muội biết được, nàng cúi đầu, thêu thùa không để ý tới muội muội.

Hoàng hôn, Lâm Hiền cười con lừa về nhà.

Lâm Trúc kéo Lâm Trùng Cửu, cười hì hì ra đón phụ thân, tranh nhau nói chuyện buổi trưa cho phụ thân. Lúc đó A Kết ở phòng bếp, giúp Liễu thị chuẩn bị cơm chiều, nàng lo lắng phụ thân bị đệ đệ và muội lừa gạt nhưng nàng lại không thoát được công việc phải làm, chỉ có thể lo lắng suông. Liễu thị đem tất cả biểu hiện của nàng thu vào tầm mắt, thâm nghĩ thú vị, đây là lần đầu tiên đứa thứ hai và thứ ba bắt tay nhau đối đầu với trưởng tử.

Khuôn mặt Lâm Hiền ôn hòa, lúc hai đứa con vờn quanh thì hắt cho lừa ăn, rửa tay rửa mặt, sau đó ngồi cạnh lò sưởi được đặt ở đầu giường, uống trà đứa con gái thứ hai đưa, vô cùng hài lòng.

Uống xong, hắt bắt đầu tính sổ.

“Tiểu Cửu lén lút đi chơi, lại rơi xuống nước, phạt con đêm nay không được ăn cơm, lập tức về phòng tự kiểm điểm.”

Lâm Trùng Cửu lập tức ủ rũ, cũng không dám cãi lại, ỉu xìu đi về phòng phía tây.

“Phụ thân, con không làm sai cái gì...” Lâm Trúc vội vàng bò lên giường, quỳ gối, dấm lưng, bóp vai cho Lâm Hiền.

Lâm Hiền nhắm mắt hưởng thụ một lúc, sau đó mới nói: “Nên ăn cơm thôi, con đem bàn ra, dọn bát đĩa lên đây, đừng để chuyện gì cũng tới tay đại tỷ con.”

“Dạ, con đi ngay đây!” Không bị phạt, việc nhỏ như vậy thì tính là gì chứ, Lâm Trúc vui vẻ chạy đi.

Con cái đi hết rồi, Lâm Hiền tựa vào đầu giường, bắt đầu cân nhắc.

Nhà mình không tiền không thế, chỉ có hai đứa con gái tựa bông hoa, đứa con gái cả đã có hôn ước, sắp lập gia đình, lqđ đứa thứ hai là một nha đầu lười, tuổi lại nhỏ, không có khả năng lọt được vào mắt của người này. Huống chi người ta ra tay không cần báo đáp, cũng không nhận Tiểu Cửu làm đồ đệ, tình cảm người quân tử nhạt như nước, chắc là hợp ý Tiểu Cửu thôi?

Hắn không tham vọng bất cứ điều gì, đời này chỉ mong sống yên bình như vậy, về đứa con trai, nếu đã có may mắn như vậy, đi theo người ta cũng tốt.

Buổi tối, khi bốn người ăn cơm, Lâm Hiền lại hỏi con gái lớn tình hình ở bờ sông trưa nay một lần nữa, chắc chắn không có điều gì không đúng, hắn nói luôn: “Bất kể ra sao, ba ngày sau, ta sẽ đi cùng Tiểu Cửu tới bờ sông gặp Triệu công tử, đến lúc đó ta sẽ dắt Tiểu Cửu đi, nếu như Triệu công tử muốn dạy Tiểu Cửu, người ta có ý tốt, chúng ta cũng không nên cự tuyệt.”

Lâm Trúc vô cùng vui vẻ.

A Kết cúi đầu không nói. Phụ thân đã lên tiếng, nếu nàng tiếp tục phản đối, nói không có lý ngược lại sẽ khiến ọi người nghĩ trong lòng nàng có quỷ.

Ở phòng phía tây, Lâm Trùng Cửu nằm úp sấp trên cửa nghe lỏm, mừng đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên, ngây ngất đi vào trong buồng, vùi đầu ăn cơm chiều trưởng tử lén lút bưng cho bé.

Giải quyết xong chuyện của nhi tử, Lâm Hiền cười cười, nhìn thê tử, đưa chén không cho thê tử.

Đôi má Liễu thị ửng đỏ, giận giữ, lặng lẽ lườm hắn một cái.

11. Chương 11: Hiểu Lâm

Màn đêm buông xuống, hai chị em A Kết trở về sương phòng, Lâm Trùng Cửu cũng đã ngủ.

Phòng chính ở phía đông, Lâm Hiền miễn cưỡng tựa vào thùng tắm, cố ý tắm thật chậm.

Liều thị thu dọn phòng bếp xong, vào phòng thấy hấn còn chưa tắm xong, hơi sùng sờ, Lâm Hiền quay đầu lại, đưa khăn cho nàng: “Tối đây, kỳ lưng giúp ta.”

Nam nhân ba mươi mấy tuổi, ôn hòa tuấn lãng, vừa có khí chất nho nhã của thư sinh, lại vừa có thân hình cường tráng của nông dân, thành thân nhiều năm, chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy sự xấu xa vô lại trong mắt hấn, thật ra nàng càng nhìn càng thích, cảm thấy số mệnh của bản thân thật là tốt, gả cho người như hấn. So với những tỷ muội quen thuộc ở trong thôn, cho dù được gả cho người tốt hơn hay hư hỏng hơn trượng phu của nàng, nhưng khi đem trượng phu ra so sánh, chắc chắn không ai hơn hấn, huống chi nam nhân nhà nàng không chỉ có bộ dạng tốt đẹp, còn biết kiếm tiền, còn phong nhã..

Liều thị không đọc sách, không biết phong hoa tuyết nguyệt là thế nào, lúc thân thiết trượng phu sẽ nói những câu khiến mặt nàng hồng tím đập nhanh, chắc cái đó được gọi là phong nhã?

(vivi: phong nhã cái gì? Lưu manh, vô sỉ thì có)

Sau khi hết đổ mặt, ngồi trên ghế kỳ lưng giúp trượng phu, nói với trượng phu chuyện nàng vừa cân nhắc: “Nếu Triệu công tử đồng ý dạy Tiểu Cửu, ngay cả khi không bá sự, kiểu gì chúng ta cũng phải mời hấn đến nhà ăn bữa cơm chứ?”

Lâm Hiền quay đầu lại, thân thiết choàng tay lên vai thê tử, nói băng quơ: “Tất nhiên là muốn mời, nhưng chưa chắc người ta sẽ tới.”

Với động tác của hấn, cả người nàng như nhũn ra, còn muốn nói điều gì, Lâm Hiền đột nhiên đứng dậy, cả người ướn nhẹp bổ nhào về phía nàng...

Có rượu trợ hứng, mấy ngày gần đây lại không thân thiết, đêm nay Lâm Hiền tung hoành làm việc lớn.

Sau khi ân ái, hai vợ chồng thở hồng hộc, nói vài lời, ôm nhau ngủ.

A Kết lại không ngủ được.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng tràn đầy hình ảnh cơ thể nam nhân nàng nhìn thấy vào ban ngày. Hấn ngồi trong bụi cây, thắt lưng hẹp, chân dài, hai tay rã nước, sắc mặt thay đổi, điên cuồng không kiềm chế được, hấn nhìn nàng chăm chăm bằng đôi mắt phượng hẹp dài, từng hình ảnh, từng hình ảnh, vô cùng rõ ràng.

Nàng ảo não cắn môi, trong lòng cảm thấy xấu hổ, muốn xoay người để giải sầu, lại sợ muội muội tỉnh giấc.

Nàng nhìn một người nam nhân, cho dù không ai biết, nàng nhìn người không phải là tướng công trong tương lai của nàng.

Nàng không muốn nghĩ, không muốn nghĩ, nhưng những thứ nàng không nên nhớ nó lại cứ hiện ra, không dời đi được, ngay cả khi nàng cố gắng nghĩ về khuôn mặt thật thà, trầm ổn, phúc hậu của Mạnh Trọng Cảnh, cũng vô tác dụng.

Mọi thứ thuộc về hấn giống hệt như con người hấn, trong trẻo mà lạnh lùng lại bá đạo không cho phép cự tuyệt.

Ngoài cửa sổ, vầng trăng ở trên cao, toả sáng hình ảnh cô nương lăn lộn khó ngủ, cũng chiếu sáng, nhìn nam nhân nhớ cô nương không ngủ được.

Trong trang trại nông thôn, mọi người đã ngủ, Triệu Trầm gác chân dài lên trên giường đất, tựa người vào vách tường không nhúc nhích, nghiêng đầu, nhìn bình phong.

Vất trên bình phong là chiếc áo ngoài của hấn.

Lúc về, bọn nha hoàn muốn cầm chiếc áo ngoài của hấn đi giặt, hấn không cho.

Hấn nhìn chăm chăm nó, trong mắt hiện lên hình ảnh cô nương bên bờ sông.

Lúc hấn ngoi lên khỏi mặt nước, thấy nàng ngơ ngác đứng trên bờ sông, mặc áo

của hấn. Vai của nàng nhỏ hơn hấn, chiếc áo cổ tròn rộng, hở ra mảng lớn làn da trắng, cần cổ thon dài mỹ lệ, xương quai xanh gầy yếu tinh xảo. Cẳng chân nàng cũng lộ ra, trắng muốt. Mềm mại như ngọc. Đáng

tiếc, hấn chưa kịp nhìn kỹ, nàng đã chạy rồi. Dường như ngọn gió cũng biết hấn muốn nhìn, thổi vạt áo tung bay, hất lên lộ đôi chân, cho xem một chút lại che đi, càng khiến cho người ta mơ màng.

Khi nàng mặc bộ quần áo đó, nàng có mặc gì ở trong không?

Chắc là không mặc nhỉ, dù sao chắc chắn quần áo trong của nàng cũng ướt đẫm.

Vậy phải chăng, hôm nay, lúc đứng trước mặt hấn, nàng gần như làloã thể*?

Loã thể: không mặc gì

Đã từng nhún nhảy trước mắt hấn, cánh tay của hấn đã từng gặt gao áp chặt ngực nàng. Mềm mại như vậy, nếu không có quần áo che phủ, nàng sẽ có bộ dáng thể nào?

Ánh trăng tràn qua rèm cửa lụa mỏng, sáng trong như nước, hấn lại đặt mình vào sự khó chịu, càng nghĩ càng thấy nóng.

Hấn xuống đất, cầm chiếc áo đưa lên chóp mũi, cảm nhận mùi hương nàng lưu lại.

Áo ngoài làm bằng loại tơ lụa tốt nhất, mát rượi nhẵn nhụi, như nước, giống như khi hấn ôm nàng, chạm vào làn da của nàng.

Nếu, nếu lúc đó ở giữa sông, chỉ có hấn và nàng, hấn sẽ kéo nàng lên, ôm nàng vào trong rừng, hấn sẽ ném nàng vào trong bụi cỏ, sau đó...

Màn đêm tĩnh lặng, nghĩ đến chuyện hoang đường cũng không có ai biết, nam

nhân cầm chiếc áo lên giường, giống mơ lại không phải mơ, trong đầu đều là cảnh mộng ảo.

Trong cảnh mộng ảo, nàng vẫn muốn chạy trốn, lại không thể trốn thoát, khóc như hoa lê đài vũ. (câu này chắc ai cũng biết rồi, em không giải thích nữa nhé)

Kết thúc ảo cảnh, Triệu Trầm buông lỏng tay, hơi thở nặng nề.

Hấn nằm ngửa mặt, ngơ ngẩn nhìn vầng trăng, hoang mang không hiểu vì sao mới nhìn thấy nàng ba lần thì hấn đã nảy sinh ham muốn hai lần. Hấn không phải Liễu Hạ Huệ, xã giao bên ngoài, những lần không chịu nổi hấn cũng đã trải qua, lúc dục vọng của hấn nổi lên, hấn vẫn cảm thấy chán ghét, người có thể khiến hấn hưng phấn tới mức không thể không động tay động chân, hình như chỉ có....mình nàng.

Có lẽ, càng ngày hấn càng già chẳng?

~Ba ngày sau, Triệu Trầm dậy thật sớm, chuẩn bị đi ra bờ sông.

Ninh thị vừa tỉnh ngủ, chưa ngồi dậy đã nghe thấy tiếng động, tò mò bảo Vần Mai là nha hoàn thân cận đi hỏi.

Vần Mai nhanh chóng quay lại, cười nói: “Phu nhân, thiếu gia lại dẫn Trần Bình đi săn thú, nói là trước hoàng hôn sẽ trở về.”

Ninh thị hiểu, sau đó lắc đầu, hôm nay trời nắng như vậy, đứa con nàng mệt cũng chẳng thèm chê trời nắng.

Triệu Trầm đi rất sớm, lúc đến bờ sông trời đã sáng, hấn ngồi trên ngựa nhìn con đường giao nhau ở phía xa, bởi vì bờ sông khá thấp, không có cách nào để nhìn thấy thôn ở bên kia.

Hấn nắm chặt dây cương, mặc kệ ngựa cúi đầu ăn cỏ.

“Thiếu gia, bọn họ đến rồi.” Trần Bình vẫn chăm chú nhìn con đường, thấy người đến, hấn vội quay đầu gọi thiếu gia nhà mình.

Triệu Trầm giống như không nghe thấy, một lát sau mới quay đầu lại.

Người tới là hai cha con, có vài lần có duyên gặp mặt, Lâm lão gia đi trước, Lâm Trùng Cửu dắt con lừa đi phía sau, phía sau bọn họ, không có ai hết.

Nằm trong dự đoán.

Triệu Trầm xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho Trần Bình, đi nhanh ra đón.

“Triệu đại ca, đây là cha đệ, huynh nhanh nói cho cha đệ đi, huynh thật lòng muốn dạy đệ đúng không?” Lâm Trùng Cửu hưng phấn chạy tới, đứng bên cạnh hấn hỏi.

Triệu Trầm cười với bé, sau đó lập tức hành lễ với Lâm Hiền: “Lâm bá phụ, hôm ấy vãn bối vô tình cứu Tiểu Cửu, bởi vì cảm thấy hợp Tiểu Cửu, tự ý muốn dạy cho đệ ấy chút võ công thô thiển, mong bá phụ chớ trách.”

Lâm Hiền vội vàng đáp lễ: “Triệu công tử khách khí, người đồng ý chỉ bảo cho khuyến tử là may mắn của nó, Lâm mỗ sao có thể trách tội. Triệu công tử, người có ơn cứu mạng đối với khuyến tử, lúc nguy hiểm có người ra tay giúp đỡ. Lại bớt thời gian dạy nó, Lâm mỗ cùng thê tử vô cùng cảm kích, đáng tiếc Lâm mỗ dạy học ở trấn trên, hai ngày nay không đi không được, ngày mười sáu mới được nghỉ ngơi một ngày. Thê tử Lâm mỗ muốn mời Triệu công tử đến nhà làm khách, tự mình nói lời cảm ơn, không biết hôm ấy Triệu công tử có thời gian hay không?”

Triệu Trầm hơi trầm ngâm, nhìn hai cha con một lúc, nói: “Tình cảm của bá phụ, vãn bối nhất định sẽ tới, làm phiền bá phụ bá mẫu rồi.”

“Đâu có đâu có, Triệu công tử đồng ý đến nhà, chúng ta mong còn không được nữa là.” Lâm Hiền vô cùng cao hứng, nhìn trời, nói xin lỗi: “Ta phải lên trấn trên, khuyến tử ngu dốt, nếu nó lười biếng giở trò dùng thủ đoạn, Triệu công tử không cần khách khí, cứ thẳng tay dạy dỗ”

“Con sẽ không lười biếng mà!” Lâm Trùng Cửu cảm thấy ấm ức, mở miệng giải thích, lại bị Lâm Hiền lườm một cái.

Triệu Trầm vỗ vai bé, sau đó chấp tay, nói với Lâm Hiền: “Vây bá phụ lên đường đi thông thả, ngày mười sáu, vãn bối nhất định sẽ tới nhà thăm hỏi.”

Lâm Hiền đáp lễ, sau khi dặn dò Lâm Trùng Cửu, cuối cùng cũng bước những bước dài đi đến chỗ con lừa.

Đầu tiên, Triệu Trầm để Lâm Trùng Cửu thực hiện trung bình tấn ở chỗ cây cối âm u, sau khi sửa đúng tư thế cho bé, hấn đứng ở bên cạnh, tựa lưng vào thân cây.

Dựa lưng vào thân cây, hấn không nhận được nhìn về phía con đường giao nhau.

Sau một khắc, hấn gọi Lâm Trùng Cửu tới gần, để bé nghỉ ngơi một lúc.

Dù sao cũng biết nhau trong thời gian quá ngắn, bỗng nhiên ngồi cùng một chỗ cũng chẳng biết nói gì, im lặng một lúc, Lâm Trùng Cửu hỏi Triệu Trầm: “Triệu đại ca, nhà huynh ở đâu vậy? Cách đây có xa không?”

Triệu Trầm cũng không giấu diếm, nói băng quơ: “Đệ biết Đồng Loan không? Cách nơi đệ ở khoảng 12 dặm, cưỡi ngựa rất nhanh.”

Lâm Trùng Cửu lắc đầu, bé rất ít khi đi đến nơi khác, bình thường người trong thôn nói chuyện bé cũng không chăm chú nghe ngóng, bé âm thầm nhớ kỹ nơi có tên là Đồng Loan, lại hỏi: “Vây Triệu đại ca bao nhiêu tuổi, huynh thành thân chưa?”

Ánh mắt Triệu Trầm lập tức dừng lại, quay đầu nhìn bé: “Hỏi chuyện này làm gì?”

Lâm Trùng Cửu gãi gãi đầu, nói không rõ: “Không có gì, chỉ muốn hỏi chút thôi, đệ tò mò về Triệu đại ca ấy mà.”

Triệu Trầm nở nụ cười, hỏi thăm dò: “Đại tỷ của đệ bảo đệ hỏi sao?” Ngày ấy, hấn chạm vào nàng, cũng nhìn nàng, chẳng lẽ nàng muốn hấn chịu trách nhiệm, vì thế nàng bảo đệ đệ thăm dò ý của hấn? Tuy hấn cảm thấy hình như nàng không muốn gặp hấn, dù gì cũng là cô nương, có suy nghĩ kiểu này cũng không quá đáng. Chẳng qua, hấn cũng không thấy chuyện đó quan trọng, càng không nghĩ tới việc chịu trách nhiệm...

Thấy Lâm Trùng Cửu hoảng sợ lại ấp úng không biết nên giải thích thế nào, Triệu Trầm lại càng chắc chắn, nghĩ nghĩ, hỏi bé thêm một câu: “Đại tỷ của đệ bao nhiêu tuổi?”

“... Mười lăm tuổi, lớn hơn đệ tám tuổi.” Lâm Trùng Cửu còn đang hoảng hốt, huynh ấy có thể đoán ra những chuyện không phải là chuyện mà bé muốn hỏi, bởi vậy lúc Triệu Trầm hỏi lại, bé lập tức trả lời.

Ý cười trong mắt Triệu Trầm càng thêm rõ ràng: “Huynh lớn hơn nàng ấy hai tuổi, chưa thành thân, cũng không thích cô nương nào.” Hấn muốn nhìn xem, sau khi biết chuyện, nàng sẽ làm như thế nào. Loại chuyện này, nhìn thấy hấn, đã mặt đỏ như vậy, chắc sẽ không chủ động nói với cha mẹ, chỉ có thể nghĩ cách giục hấn cầu hôn. Có lẽ ngày hôm ấy, nàng sẽ ra mặt nói chuyện với hấn?

Có suy nghĩ này, một lúc lâu sau, Triệu Trầm cũng không dự đoán trước được sự việc cũng chẳng thú vị như hấn tưởng tượng, buổi trưa, sau khi tạm biệt Lâm Trùng Cửu, hấn vô cùng hưng phấn đi vào trong núi săn bắn.

Khi Lâm Trùng Cửu về nhà, đầu tiên, bé đến nói thầm với Lâm Trúc, đem chuyện bé hỏi thăm được nói cho Lâm Trúc nghe.

“Hấn còn hỏi tuổi của đại tỷ?” Lâm Trúc hơi giật mình.

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Lâm Trúc vô cùng vừa lòng, thường cho đệ đệ hai đồng tiền, sau khi đệ đệ đi, nàng ngồi trên giường nghiêm túc suy nghĩ.

Nàng hi vọng trưởng tử sẽ được gả cho người thật tốt, cuộc sống sau này của tỷ tỷ sẽ giống phú quý thanh nhàn giống dì. Tuy Triệu công tử chưa nói điều gì nhưng nàng lại cảm thấy hấn có ý với trưởng tử. Dung mạo của hai người rất xứng đôi, nếu Triệu công tử có ý muốn cầu hôn với trưởng tử, nàng sẽ vui như mở cờ trong bụng, bởi vậy, nàng bảo đệ đệ đi thăm dò nghe ngóng, nhờ đầu mối phương đã thành thân, hấn thấy sắc đẹp của trưởng tử, muốn lấy tỷ ấy về làm vợ bé, nàng sẽ là người đầu tiên mắng chửi hấn!

Chỉ có điều, trưởng tử lại có tình cảm sâu đậm đối với Mạnh Trọng Cảnh, nếu Triệu công tử muốn lấy trưởng tử thì phải tốn nhiều công sức rồi.

Chuyện này liên quan tới danh dự của trưởng tử, Lâm Trúc quyết định không giúp ai hết, chỉ ngồi xem náo nhiệt thôi. Trưởng tử có thể gả cho Triệu công tử là tốt nhất, nếu gả cho Mạnh Trọng Cảnh, nàng cũng đồng ý.

Cơm chiều, Lâm Hiền nói chuyện ngày mười sáu sẽ mở tiệc chiêu đãi Triệu công tử.

A Kết vừa gấp đồ ăn đưa vào trong miệng, nghe vậy cắn đũa, không lên tiếng.

Lâm Trùng Cửu và Lâm Trúc đã biết trước, cũng không có phản ứng gì lớn.

Liều thị nghĩ đến tương đối nhiều, phóng hạ bát nói: “Hôm ấy, cũng gọi Trọng Cảnh đến đây tiếp khách đi, nhiều người càng náo nhiệt.” Du sao, trong nhà cũng có hai nữ nhi, một đứa chưa gả, một đứa sắp gả, lúc đó gọi con rể đến, đường đường chính chính, tránh cho những người lắm mồm nói linh tinh.

Lâm Hiền vuốt cằm: “Ừ, cơm nước xong ta sẽ đến nói với Trọng Cảnh.”

Nghe thấy vị hôn phu cũng phải tới, sự không vui trong lòng A Kết biến thành khó xử, đỏ mặt cúi đầu.

12. Chương 12: To Gan

Triệu Trầm cũng không biết nên mang lễ gì khi tới nhà họ Lâm.

Thứ quý giá, không thích hợp, đồ đơn giản, lại sợ vợ chồng họ Lâm ngầm nói với nhau, bảo rằng hấn không lễ phép.

Khoảng cách từ Đăng Châu đến kinh thành xa ngàn dặm, hấn dùng thân phận giả do phụ thân sắp xếp, buôn bán ở thị trấn trong thành, thỉnh thoảng xã giao, toàn bộ việc tặng lễ vật đều do mẫu thân quyết định, mẫu thân mở ra, hấn nhìn rồi học, sau này đều giao cho Trần Bình chuẩn bị như trước, nhưng lần này, chuyện nhà họ Lâm, mẫu thân không biết, hấn cũng không muốn để mẫu thân biết.

Việc này tùy hứng lại hoang đường, nghĩ lại, hấn đã cảm thấy chuyện này không giống chuyện hấn có thể làm. Vì muốn làm trái ý của một nữ nhân thôn quê, vì muốn nhìn thấy nàng tức giận, hấn lại có thể đồng ý dạy bảo một đứa trẻ con nhà nông? Bây giờ còn đùa tới mức, đối phương muốn hấn chịu trách nhiệm...

Cũng không hiểu vì sao, lúc này, hắn cũng chẳng thấy phiền phức một chút nào, chỉ tò mò, rốt cuộc nàng sẽ làm thế nào.

Nếu, nếu nàng cầu xin hắn, việc hôn sự cũng không phải là không thương lượng được. Suy cho cùng, hắn cũng không có người trong lòng, cũng từng cho rằng thê tử của hắn chắc chắn phải được tuyển chọn từ con nhà danh môn trong kinh thành, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn chưa bao giờ có ý định mượn thế lực nhà thê tử, vì thế, thê tử tương lai của hắn là con nhà nông hay con nhà quyền quý thì có gì khác nhau? Chẳng qua là lúc truyền ra ngoài có dễ nghe hay không mà thôi, ánh mắt của người ngoài, hắn cũng chẳng thèm quan tâm. Chỉ cần nữ nhân đó có thể vừa mắt hắn, chỉ cần thân phận của nàng không quá thấp, hắn sẽ cười.

Một nữ nhân con nhà nông, là người đàn ông, trong sạch, thế là đủ.

Điều quan trọng là nàng có thể khơi mào dục vọng của hắn, khiến hắn muốn nàng, chỉ cần nhìn hình dáng nàng, đừng ghét hắn, trốn hắn, ngoan ngoãn cho hắn nhìn, hắn sẽ giống như nàng mong muốn.

“Thiếu gia, phu nhân sai người bưng một đĩa anh đào sang đây, cho thiếu gia ăn.”

Ánh mắt Triệu Trầm hướng ra cửa: “Vào đi.”

Một tay Cẩm Mặc bưng đĩa một tay vén rèm đi vào. Nàng mặc áo màu hồng đào, váy trắng khiến Triệu Trầm nhìn mà sững sốt, nhớ lại ngày ấy, lúc mới gặp, A Kết cũng mặc giống hệt thế này. Hắn không nhìn được nhìn lên trên, bộ quần áo này của Cẩm Mặc tôn lên màu da của nàng, khiến làn da của nàng thêm trắng nõn hồng hào, nổi bật nhất là đôi mắt thì luôn nhìn xuống dưới, khi đến gần mới dám lén lút nhìn hắn một cái, sau đó lập tức lại rũ mắt, nhìn xuống đất, khẩn trương đứng bên cạnh hắn.

Triệu Trầm tỉnh bơ, đôi mắt đảo qua bộ ngực của nàng, lần này, một chút dục vọng cũng chẳng có.

“Đi xuống đi.” Hắn nói lạnh nhạt, nhìn những quả anh đào to, đỏ hồng, tươi tắn của núi Phúc Sơn, nói thêm một câu: “Gọi Trần Bình vào đây.”

“Vâng ạ.” Cẩm Mặc ngoan ngoãn lui ra, lúc ra khỏi phòng, đôi mắt lộ ra sự thất vọng, chán nản. Thiếu gia chưa từng coi trọng nàng, trong lòng nàng có mẫn mộ thiếu gia, cũng không dám có một chút suy nghĩ không an phận, ai ngờ ngày ấy thiếu gia đối xử với nàng hơi khác ngày thường một chút, cuối cùng không biết vì sao lại không cho nàng hầu hạ, trong lòng nàng cũng có hi vọng, đáng tiếc, nhiều ngày nay thiếu gia vẫn vô cùng lạnh nhạt.

Rốt cục là sai ở chỗ nào?

Nàng ngơ ngác đi gọi Trần Bình.

Ngày hôm sau, Triệu Trầm dùng lý do lên thị trấn, đi cùng Trần Bình, mang hai lọ mao tiêu, một giỏ anh đào núi Phúc Sơn.

Hắn cũng không trực tiếp đến nhà họ Lâm, vẫn ở trên bờ sông chờ Lâm Trùng Cửu, đợi đến gần trưa, cho Trần Bình ở trên bờ sông trông xe ngựa, hắn cầm lá trà, cho Lâm Trùng Cửu ôm anh đào, hai người chậm rãi đi về phía thôn. Lúc này, thân phận của hắn gần như là sư phụ của Lâm Trùng Cửu, vốn dĩ cũng muốn đàn ông, ngồi xe ngựa đi vào thôn nhất định sẽ bị mọi người đứng nhìn, trước mắt cứ đi một mình đến đó, làm khách bình thường.

Đứng trên dốc nhỏ, Lâm Trùng Cửu chỉ vào sân sau của nhà bé, nói: “Triệu đại ca, kia là nhà đệ, cha đệ chắc chắn đang chờ chúng ta đấy!”

Triệu Trầm rất hưng phấn, đánh giá sân sau nhà họ Lâm.

Ngôi nhà ở cạnh nông thôn nhìn cũng không tệ, không trách được, làn da của nàng được mịn màng non mềm như vậy, hoàn toàn không giống nữ nhân ở nông thôn.

Đi vòng qua nông trại bên đường, đi ngoặt, thấy Lâm lão gia đang đứng cùng một nam tử khỏe mạnh dưới cây liễu, nhìn thấy hắn và Lâm Trùng Cửu, bọn họ lập tức ra đón.

Triệu Trầm thả lá trà vào trong rổ, ra hiệu cho Lâm Trùng Cửu đi vào trước, còn hắn đứng ở đó cười, chào Lâm Hiền: “Bá phụ ở trong phòng nghỉ ngơi là được, cần gì phải ra đây? Ngược lại, là do vãn bối lơ là, khiến bá phụ phải đợi lâu.”

Hắn vô cùng lễ phép, dễ dàng khiến người khác sinh ấn tượng tốt với hắn, Lâm Hiền đáp lễ: “Triệu công tử tự mình đến nhà là vẻ vang cho kẻ hèn này, cần gì phải lãng phí như vậy?” Nói xong, Lâm Hiền giới thiệu Mạnh Trọng Cảnh với Triệu Trầm: “Đây là con rể tương lai nhà ta, họ Mạnh, tên là Trọng Cảnh, năm trước đã hứa hôn cùng con gái cả nhà ta, Triệu công tử là quý nhân, ta cố ý gọi hắn sang đây để cho hắn được mở rộng tầm mắt.”

Con rể tương lai...

Nụ cười trên khoé miệng Triệu Trầm cứng ngắc, nhưng cũng chỉ cứng ngắc một lát, khen: “Mạnh huynh tuần tú lịch sự, văn bối chúc mừng bá phụ có con rể tốt.”

Cả người hắn mặc cẩm bào màu xanh nhạt, trời sinh đã là người ưu tú, lần đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh tiếp xúc với công tử con nhà phú quý, không tránh được có chút thận trọng, người ta tương xứng với nhau thì gọi huynh đệ, nếu hắn gọi Triệu công tử thì không thích hợp, quanh co một lúc mới chào “Triệu huynh”.

Triệu Trầm vuốt cằm, ánh mắt tự nhiên nhìn Lâm Hiền.

Lâm Hiền khiêm tốn: “Trước mặt Triệu công tử, Trọng Cảnh làm sao có thể được gọi là tuần tú lịch sự chứ, có thể xuống ruộng làm việc sống là được rồi. Đi, chúng ta vào trong phòng ngồi.” Đưa tay, mời khách vào trong viện. Triệu Trầm cười cười, ung dung đi vào, Mạnh Trọng Cảnh lại lấy thân phận văn bối, đi bên cạnh Lâm Hiền, đi sau Lâm Hiền một bước.

Từ lúc Lâm Trùng Cửu chạy vào, Liễu thị biết ân nhân cứu mạng đã đến, nàng dặn dò A Kết nhìn phòng bếp, nàng hồi hộp đứng chờ ở cửa phòng bếp, thấy ba người đi vào, nàng nhanh chóng đi xuống bậc hè, nói lời cảm ơn với Triệu Trầm: “Triệu công tử đến rồi sao, may mắn có công tử, Tiểu Cửu nhà của chúng ta mới nhất về được cái mạng, phần ân tình này, ta cùng phụ thân Tiểu Cửu ghi nhớ trong lòng suốt đời!”

Triệu Trầm nghiêng chân chào nàng: “Bá mẫu nói quá lời, ta cùng Tiểu Cửu có duyên, chỉ là vô tình nhắc tay mà thôi, bá mẫu không cần nhắc lại.”

Liễu thị cảm kích, không biết nên làm sao cho đúng, nhìn trượng phu, có chút xấu hổ: “Được, vậy mọi người nhanh vào trong phòng nói chuyện đi, đồ ăn đã xong rồi, nhà nông không có thứ gì ngon, Triệu công tử đừng ghét bỏ nhé”

“Bá mẫu quá khách khí.” Triệu Trầm cười, lắc đầu, nhìn Liễu thị vào phòng bếp, sau đó mới đi vào trong phòng, đi ngang qua cửa phòng bếp, hắn liếc mắt, nhìn qua.

Không thấy nàng.

Không ở trong này, hay nàng lại trốn mất rồi?

Hắn đi đầu tiên, không ai có thể nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt hắn.

Ba người vào nhà chính, trà đã được chuẩn bị đầy đủ ở trên bàn, Lâm Hiền và Triệu Trầm ngồi song song ở vị trí của chủ nhà thuộc hướng bắc, Mạnh Trọng Cảnh ngồi dưới Lâm Hiền.

Triệu Trầm lễ phép khách khí, không có một chút tính cách của thiếu gia nhà giàu, nhưng từ đầu đến cuối, ngoại trừ những lúc Lâm Hiền chủ động nhắc tới Mạnh Trọng Cảnh, hắn không liếc mắt nhìn Mạnh Trọng Cảnh lấy một lần, cũng không nói với Mạnh Trọng Cảnh từ nào, nhưng hắn vẫn nở nụ cười tự nhiên, ung dung ngồi ở đó, cho dù là Lâm Hiền hay Mạnh Trọng Cảnh, không ai cảm thấy mình bị người ta lạnh nhạt, dù sao, Mạnh Trọng Cảnh im lặng ít nói, cũng không thân thiện quá mức khi nói chuyện với Triệu Trầm.

Quả thật là Mạnh Trọng Cảnh không biết nên nói gì, trước mặt nhạc phụ đại nhân, hắn rất cẩn thận, càng không cần nói tới thân phận thiếu gia, cao sang quyền quý của người ta.

May mà Lâm Hiền là người khôn khéo, đối xử với ai cũng giống nhau, bên này một câu bên kia một câu, hai người, người nào cũng phải nói chuyện.

Khi dùng cơm, Triệu Trầm ngồi đối diện với Mạnh Trọng Cảnh.

Triệu Trầm âm thầm quan sát nam nhân ngồi đối diện hắn.

Khuôn mặt, thân hình cường tráng kiên nghị, làn da màu đồng, thân hình cao lớn, ở trong thôn, cũng được coi là người con rể không tệ.

Ra khỏi thôn, ngay cả khi so sánh với tùy tùng của hắn, Mạnh Trọng Cảnh cũng không bằng.

Cho nên, nàng muốn từ hôn, muốn thăm dò lai lịch của hắn, xác định suy nghĩ của hắn, sau đó năn nỉ cha mẹ cho nàng từ hôn?

Bởi vậy, nên nói nàng thấy người sang bắt quàng làm họ, hay nói nàng có đôi mắt tinh tường biết thưởng thức châu ngọc?

Nàng định chờ tới lúc nào mới tìm hắn?

Triệu Trầm bắt đầu kính rượu Lâm Hiền.

Lâm Hiền là người chẳng có việc gì cũng thích uống vài ly rượu, lúc này đang vui vẻ, hiển nhiên vui vẻ uống cùng Triệu Trầm.

Sau ba vòng rót rượu, khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh và Lâm Hiền cũng chẳng có gì thay đổi, khuôn mặt trắng nõn của Triệu Trầm lại đỏ ửng, lắc đầu: “Bá phụ, bá phụ không thể uống nữa, tửu lượng của ta rất kém, nếu uống thêm thì đến giờ Ngọ không thể dạy được Tiểu Cửu đâu.”

Lâm Hiền thấy hắn ngà ngà say, cười sang sảng: “Được rồi, Triệu công tử dùng bữa đi!”

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm muốn cáo từ, cả người nghiêng ngả, Lâm Hiền khuyên hắn ở nhà mình nghỉ ngơi một chút, để Lâm Trùng Cửu đưa hắn về phòng phía tây nghỉ ngơi.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn lướt qua phòng bếp, tuy không muốn, nhưng vẫn phải vẫn cáo từ.

Lâm Hiền biết con rể tương lai không thoải mái, liền cho hắn về.

Trời nắng chói chang, người trong nhà ai cũng muốn về phòng nghỉ trưa.

Ở phòng lớn phía tây, Triệu Trầm nằm nghiêng, áp mặt vào vách tường, không cảm thấy buồn ngủ chút nào. Lâm Trùng Cửu nằm bên cạnh, có lẽ buổi sáng tập luyện khiến bé mệt mỏi, ngủ không lâu đã lật người. Trong lòng Triệu Trầm cảm thấy phiền não, dứt khoát ngồi dậy, suy nghĩ về chuyện mấy ngày nay, nghĩ xem nàng định lúc nào mới tìm hắn.

Không biết bao lâu, hắn nghe thấy tiếng mở cửa nhẹ nhàng ở trong viện.

Ngay lập tức, Triệu Trầm đến gần cửa sổ.

Cửa sổ của gia đình nhà nông chia thành hai tầng, mặt trên ngăn thành ba ô cửa sổ lớn, rèm cửa được làm bằng lụa mỏng, đính ở ngoài cửa sổ, ban ngày thì mở cửa trên lên để thông gió, ở dưới là một loạt cửa sổ nhỏ nhưng lại được dán kín bằng giấy hồ. Hắn lặng lẽ mở hé cửa sổ, nhìn trộm.

Thấy nàng hắt nước rửa mặt ra vườn rau, sau đó đi vào một gian phòng.

Lâm Trùng Cửu đã nói cho hắn nghe bố cục các phòng của nhà họ Lâm, trong lòng Triệu Trầm hơi phân vân, lặng lẽ xuống giường, im hơi lặng tiếng mở cửa nhà lớn, đi thẳng đến thư phòng.

Nàng không đi ngủ, cố ý làm việc, tạo ra âm thanh, lại đi sang bên kia, không phải chờ hắn thì nàng muốn làm cái gì?

Khi cửa thư phòng bị người mở ra, A Kết đang đứng khom lưng ngắm bồn lan diêu.

Có thể là do Triệu công tử cùng vị hôn phu đến đây, khiến nàng không sao ngủ được, sợ phát ra âm thanh lớn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ trưa của mọi người, dứt khoát đến thư phòng ngồi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, nàng ngạc nhiên quay đầu lại, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy nam nhân không nên xuất hiện ở đây, bất kể bởi vì nguyên nhân gì.

Theo bản năng, nàng lui về phía sau, sợ hãi đề phòng: “Người, người...”

Mắt Triệu Trầm hơi híp lại, một tay chống vào cánh cửa, đôi mắt hần nhìn nàng chăm chăm: “Ta tới làm gì? Không phải nàng bảo ta tới đây hay sao?” Khi biết nàng có vị hôn phu là Mạnh Trọng Cảnh, hần cố gắng kìm nén sự phẫn nộ, thời gian chờ đợi tưởng chừng như ngắn ngủi lại vô cùng dài khiến hần cảm thấy bức bối, lại còn ánh mắt đề phòng của nàng khi chạy trốn nữa chứ.

Nàng đề phòng cái gì, chẳng lẽ cho tới tình hình như lúc này, nàng vẫn muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với hần sao?

Hai người đứng cách xa nhau, nói xa cũng không xa, ánh mắt nam nhân sâu xa, như con sói đang săn mồi. Trong lòng A Kết cảm thấy không ổn, vừa lui về phía sau vừa cố gắng giữ bình tĩnh: “Triệu công tử, ta, ta không có gọi công tử tới đây, công tử đã cứu đệ đệ của ta, cả nhà chúng ta đều biết ơn người, mời người...”

Lời còn chưa dứt, nam nhân vừa nãy còn đứng ở cửa đột ngột lao về phía nàng, A Kết sợ hãi, vừa muốn gọi người thì miệng nàng đã bị bàn tay to che kín. Nàng hồn bay phách tán, giơ tay muốn tránh, cả người lại bị hần hung hăng áp lên tường, nàng cố gắng vùng vẫy, chỉ khiến người của hần càng thêm dán chặt vào người nàng, khẩn trương đến mức nàng có thể cảm nhận được ngực nàng bị áp chặt, cảm giác được có thứ gì đó xa lạ kỳ quái chọc vào người nàng.

Sững sờ một lát, A Kết cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

13. Chương 13: Trong Sạch

A Kết càng giãy giụa, Triệu Trầm càng ghì nàng thật chặt.

Trốn không thoát, A Kết trợn mắt nhìn, đây là nhà nàng, nàng không tin hần có gan dám làm gì nàng!

Nhìn nàng như vậy, Triệu Trầm cười cười.

Một tay của hần che miệng nàng, một tay cố định hai tay của nàng ra sau lưng, chỉ cho bả vai của nàng áp vào tường. Tư thế như vậy, nàng bị ép phải ưỡn người ra, hần không kiêng nể gì áp lên người nàng, để nàng cảm nhận thân thể hần, hần cũng cảm nhận dáng người mê hồn của nàng. Chờ nàng đầu hàng, Triệu Trầm cúi đầu, không biết do xấu hổ hay tức giận mà khuôn mặt nàng đỏ lên, đôi mắt của nàng tràn đầy sự tức giận, càng nhìn càng diêm lệ, càng thêm động lòng người.

“Nàng tức giận cái gì? Nàng bảo đệ đệ của nàng thăm dò xem ta đã thành thân hay chưa, chẳng lẽ không phải là muốn ta chịu trách nhiệm với nàng hay sao? Bây giờ, nàng không ngủ được, cố ý tới nơi này chờ ta, chẳng lẽ không phải muốn dụ dỗ ta đến đây, thúc giục ta cưới nàng hay sao? A Kết, nàng làm như vậy, quả thật là có tư cách, nhưng đừng ra vẻ rụt rè, gượng ép, cứ tiếp tục như thế, tính nhẫn nại của ta cũng không còn đâu.”

Ánh mắt của hần lạnh băng, vừa khinh thường vừa châm biếm, lửa giận trong lòng A Kết dần biến thành chuyện không thể tin nổi, hần, hần đang nói cái gì?

Theo bản năng, Triệu Trầm tự giải thích sự hoảng hốt, kinh ngạc của nàng thành suy nghĩ của nàng đã được trả lời, hần cười lạnh, hạ giọng cảnh cáo: “Nếu bây giờ ta buông tay, chúng ta hãy bàn bạc chuyện hôn sự thật tốt, chỉ cần nàng từ hôn với nhà họ Mạnh, ta lập tức cưới nàng. Nếu nàng vẫn còn ra vẻ thanh cao vừa muốn đưa đón vừa muốn từ chối, ta không rảnh để chơi tiếp cùng nàng đâu.” Nói xong, hần nhìn nàng thật lâu, buông tay nhưng người hần không lùi lại, bá đạo giam nàng vào giữa hần với tường.

Về mặt hần nghiêm túc, từng câu từng chữ thận trọng, A Kết biết, lúc này không phải là lúc để nàng hoảng hốt và kháng cự.

Nàng có thể gọi người tới, nhưng trái phải đều là hàng xóm, quấy rầy đến bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Rèm mi của nàng rủ xuống, cố gắng cho bản thân bình tĩnh lại, nghĩ lại tất cả những lời hần nói sau khi vào nhà, sau đó giải thích cho hần nghe: “Sợ là Triệu công tử hiểu lầm rồi, cho tới bây giờ, ta chưa từng bảo đệ đệ hỏi thăm người, cũng chưa từng muốn người chịu trách nhiệm, đến thư phòng, là do từ trước đến nay, ta cảm thấy buổi trưa rất ngắn, tỉnh dậy liền

tới đây đọc sách. Còn về hôn sự, ta cùng Trọng... Ta và hân tình đầu ý hợp, chưa từng có suy nghĩ muốn từ hôn, mong Triệu công tử buông tay, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra.”

Triệu Trầm nhìn nàng thật kỹ, ánh mắt hân sâu thẳm.

Lần đầu tiên, ở trước mặt mình, nàng bình tĩnh như vậy.

Hân không muốn tin nàng nhưng lại nhớ Lâm Trùng Cửu đã từng nói, nàng dậy rất sớm, bởi vậy sẽ ra bờ sông tìm bé...

“Nàng bảo đệ đệ hỏi ta bao nhiêu tuổi, đã cưới thì tử hay chưa, không phải nàng bảo đệ ấy hỏi thăm?” Hân nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt không thay đổi chút nào.

“Không phải.” A Kết không né tránh, nhìn thẳng hân: “Ta đã có hôn ước, sao có thể tò mò hỏi chuyện của người? Nhất định là đệ đệ của ta...”

“Không nên nói dối, đệ ấy là một đứa trẻ thì biết cái gì, rõ ràng là nàng sai đệ ấy đi hỏi.” Bỗng nhiên Triệu Trầm cắt ngang lời nàng, khéo miệng hiện lên nụ cười lạnh: “Nàng bị ta chạm qua, bị ta nhìn, không gả cho ta còn có thể gả cho ai? A Kết, ta nói lần cuối, đừng chơi trò này nữa, ta nếu chạm vào nàng, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng, chỉ cần nàng từ hôn nhà họ Mạnh...”

“Ta không cần người chịu trách nhiệm!” Hân càng nói càng quá đáng, A Kết cắt ngang lời của hân, hoàn toàn không hiểu rốt cuộc là hân nghĩ cái gì nữa, vốn dĩ hân nhìn trộm nàng, vô lễ với nàng, sau đó hân lại bày trò lừa nàng, nàng trốn hân còn không kịp, sao có thể bày trò để chơi đùa với hân chứ?

Khuôn mặt Triệu Trầm lạnh như băng, cúi đầu nhìn ngực nàng, sau đó lại giương mắt nhìn nàng: “Ta chạm vào nàng, bây giờ ta muốn chịu trách nhiệm.” Nàng không muốn, hân lại càng muốn, chỉ áp lên người nàng thôi mà dục vọng của hân đã bùng lên dữ dội, nữ nhân như vậy, sau này, chưa chắc hân có thể gặp được. Nếu lúc này, hân thừa nhận chuyện đó là sự hiểu lầm, những lời hứa hẹn đồng ý cưới nàng, chẳng phải chứng minh là hân tự mình đa tình sao? Để ột nữ nhân nông thôn lấy chuyện này ra làm truyện cười, cười hân, khinh thường hân, hân sẽ không cho nàng cơ hội đó đâu.

Hân ép lên người nàng càng mạnh, đặc biệt là ở nơi nào đó, trong giọng nói của hân chứa đầy sự tùy ý: “Nàng thành như vậy, nàng vẫn có thể gả cho Mạnh Trọng Cảnh sao? Nàng không sợ sau khi hân biết, hân sẽ chê nàng bất trinh hả?”

Trong nháy mắt, A Kết mặt cắt không còn một giọt máu (trắng bệch), muốn mắng hân, chống lại ánh mắt của nam nhân tràn đầy sự u ám, nàng lại sợ hãi. Nàng không biết rốt cuộc hân có thân phận gì, chỉ biết nhà mình nhất định không bằng hân. A

Kết không dám chống lại hân, cắn môi mở to mắt, hạ giọng, giọng nói mềm nhũn, khuyên hân: “Triệu công tử, ngày ấy ta với đệ đệ rơi xuống nước, người cứu chúng ta là hành động hiệp nghĩa, chạm vào ta là do bất đắc dĩ, chỉ cần người không nói ra, không ai biết, Triệu công tử không cần hạ thấp...”

“Ta không thấy thấp là được.” Triệu Trầm không bị thuyết phục, nói rõ mục đích bản thân: “Nam nhi đội trời đạp đất, ta chạm vào nàng, ra muốn chịu trách nhiệm.”

Đội trời đạp đất, ép buộc một nữ tử yếu đuối cũng được gọi là đội trời đạp đất?

Chẳng qua là biết hân làm việc ác vì bản thân, khuôn mặt A Kết hiện lên sự châm chọc, tức giận quay đầu lại: “Ta không cần người chịu trách nhiệm! Nếu người muốn dùng chuyện này uy hiếp ta, cứ việc đi nói cho hân biết, người và ta trong sạch, ta không tin hân sẽ ghét bỏ ta.” Nàng sẽ giải thích rõ ràng với Mạnh Trọng Cảnh, hân nhất định sẽ tin nàng.

“Trong sạch?” Triệu Trầm cười nhẹ, nâng cằm nàng, hỏi nàng: “Như vậy mà cũng dám kêu là trong sạch?”

Lời còn chưa dứt, lúc nàng vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, hai tay của hân đã nhanh chóng đặt trên eo nàng, chộp ngay vào đôi môi đỏ mọng mà hân hay nhắm nháp ở trong mộng.

Dán lên môi nàng, so với trong mộng còn ướt át, căng mọng hơn nhiều, nhân cơ hội này, hân ngậm chặt môi nàng, tất cả phần nộ đều được thay thế bởi sự rung động.

Lúc hai thân thể kề nhau, hắn đã muốn làm như thế, đặc biệt là lúc nàng nói không ngừng, suy nghĩ của nàng ngược lại hoàn toàn so với điều hắn dự đoán, hắn càng muốn nàng ngậm miệng lại.

Cho dù là hiểu lầm, cũng là do người nhà của nàng mà ra, nàng muốn nói dăm ba câu để đuổi hắn đi, sau đó ở sau lưng hắn cười nhạo hắn tự cho là đúng hả?

Không có khả năng, không ai có thể trêu đùa hắn như thế.

Hắn dùng sức mạnh để đoạt lấy.

Không thể dự đoán được hắn sẽ làm vậy, A Kết khiếp sợ đến không thể tin được, mãi đến khi mùi rượu tới gần, lưỡi của hắn muốn xông tới, nàng ghê tởm buồn nôn, vội quay đầu né tránh. Triệu Trầm không để cho nàng trốn, nhanh chóng lao đến, A Kết trốn không thoát, thấy lưỡi hắn không lao vào được, đổi thành mút, rốt cuộc nàng không chịu nổi, há mồm cắn.

Người Triệu Trầm cứng đờ, vô cùng tức giận, nắm chặt nàng cằm, lưỡi xông vào

trong. A Kết phần hận không cam lòng, đẩy không được, giơ tay ra, hung hăng véo cổ tay hắn, dùng hết sức mà véo. Đau nhức tràn đến, cuối cùng, trong mắt Triệu Trầm cũng lấy lại sự tỉnh táo, cứ như vậy vừa dán lên môi nàng, vừa trợn mắt nhìn nàng. A Kết tức giận nhắm mắt lại, móng tay vẫn dùng lực cào véo trên cổ tay hắn.

Môi bị đau, nam nhân cũng cắn nàng.

Không biết là đau hay là khiến nàng cảm thấy nhục nhã, A Kết nhẹ nhàng buông tay, nước mắt tràn mi.

Nàng thích Mạnh Trọng Cảnh, mọi thứ của nàng đều muốn giữ lại cho hắn, trong giấc mơ cũng từng mơ thấy những hình ảnh khiến nàng thấy xấu hổ, khấn nguyện, khó xử ôn nhu, tỉnh lại lại không nhớ rõ, chỉ có thể nhớ rõ cảm xúc ngọt ngào thỏa mãn, nhưng hôm nay, ở trong nhà nàng, ngay tại phòng của nàng, nàng lại bị một nam nhân khác khi dễ...

Nàng khóc trong im lặng, giống như tuyệt vọng đến chết.

Bỗng nhiên, nam nhân thả nàng, A Kết tự do, muốn hét thật to gọi người tới, nhưng giọng nói trầm thấp, tràn đầy phẫn nộ và uy hiếp đã vang lên trước khi nàng mở miệng: “Nếu nàng gọi người tới đây, hoặc đem chuyện này kể cho người thứ ba, ta chắc chắn sẽ khiến nàng thân bại danh liệt, không tin cứ thử xem!”

Thân bại danh liệt...

A Kết mất giọng, tuyệt vọng mở mắt, đối mặt với ánh mắt cuộn cuộn lửa giận của nam nhân, nàng muốn thoát khỏi hắn, hắn đã phẩy tay áo bỏ đi, tạo lên một làn gió.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn ra khỏi phòng, nghe tiếng bước chân xa dần, người không khống chế được ngã xuống.

Môi đau đớn, nàng run rẩy lau, lại chạm tới vết thương, mu bàn tay dính máu.

A Kết che mặt, khóc không tiếng động.

Khóc xong, A Kết lau khô nước mắt, đứng dậy đi tới bàn của muội muội, quả nhiên tìm thấy chiếc gương đồng nhỏ ở trên mặt bàn. Đây là quà của dì đưa cho chị em các nàng, gương của nàng ở trong phòng, muội muội thích soi gương, cố ý mang đến thư phòng để chơi. A Kết cầm lên gương, dừng một chút, chậm rãi soi.

Gương soi cực kỳ rõ ràng, A Kết nhìn bản thân ở trong gương, sắc mặt trắng bệch, hai bên cằm có dấu tay màu đỏ, do bị nam nhân bóp cằm, A Kết cắn môi, suýt chút nữa cắn vào nơi vừa bị hắn cắn.

Tất cả đều nhắc nhở nàng, vừa này đã xảy ra những chuyện gì.

Một lần nữa nước mắt lại tuôn rơi, A Kết nằm úp sấp ở trên bàn, nước mắt chảy không ngừng.

Nói cho cha mẹ biết, cha mẹ nhất định sẽ đứng ra giải quyết cho nàng nhưng nàng không dám, nàng sợ sự uy hiếp của hắn, cũng không muốn cho người ngoài biết bản thân nàng đã bị hắn chạm qua.

Nàng không muốn để cho bất cứ kẻ nào biết, nàng không còn trong sạch.

Chỉ cần nàng trốn tránh hắn, chỉ cần nàng nghĩ ra cách không cho đệ đệ đi tìm hắn, hắn sẽ không có lý do để đến nhà nàng. Chỉ cần ba tháng thôi, ba tháng sau, nàng sẽ là thê tử của Mạnh Trọng Cảnh, hắn xuất thân cao quý, giàu có, sao có thể quấy rầy một nữ nhân nông dân đã có phu quân chứ?

A Kết từ từ ngẩng đầu, soi gương, véo mặt mình.

Khóe miệng bị thương có thể nói là do nàng vô ý cắn phải, dấu tay ở trên mặt, cũng không quá nặng, cực kỳ dễ tan.

Trên đường đã có âm thanh, tiếng động, mọi người nghỉ trưa dần dần thức dậy, A Kết soi gương, quả nhiên dấu tay đã biến mất, nàng vội vàng đi múc nước rửa mặt. Đúng lúc nàng đang rửa mặt, mẫu thân đi ra. A Kết giả vờ bình tĩnh, không ngừng vốc nước lên mặt.

Liều thị bưng chậu nước tới, đặt bên cạnh trưởng nữ, ngạc nhiên hỏi nàng: “A Kết, con dậy sớm, biết Triệu công tử đi lúc nào không?”

A Kết lắc đầu. Sau khi hắn ra khỏi cửa môn, nàng cũng không để ý tới hắn, xảy ra chuyện này, hắn làm gì còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại đây?

Tiếng giải thích của phụ thân từ cửa truyền đến: “Ta hỏi Tiểu Cửu, Tiểu Cửu nói

Triệu công tử đột nhiên nhớ ra trong nhà có việc, hắn đã nói với Tiểu Cửu, không cho thằng bé gọi chúng ta dậy, tự mình về. Tiểu Cửu ngủ mơ mơ màng màng, cũng không biết chính xác hắn đi lúc nào.”

A Kết cắn môi.

Hắn chào đệ đệ, có phải sau này, hắn vẫn muốn lui tới nhà nàng? Hắn cho rằng nàng không dám nói sao?

A Kết vừa hận vừa sợ, ngẩn người nhìn chậu nước.

“Ồ, đại tỷ, sao khóe miệng của tỷ lại chảy máu vậy?” Chẳng biết Lâm Trùng Cửu tới từ lúc nào, người bé khá thấp, nhưng lúc đó A Kết cúi đầu, bé vẫn nhìn thấy miệng nàng bị thương.

A Kết hoàn hồn, thấy mẫu thân thân thiết nghiêng đầu nhìn nàng, nàng cười, miễn cưỡng giải thích: “Không sao, buổi trưa nằm mơ, mơ lúc tỉnh dậy được ăn thứ gì, không cẩn thận cắn vào môi.” Nói xong, ánh mắt phức tạp của nàng nhìn về phía đệ đệ. Lời nói của nam nhân kia cho thấy, bởi đệ đệ hỏi hắn, thăm dò hắn mới khiến hắn hiểu lầm, đệ đệ còn nhỏ, nhất định là muội muội tò mò lên xúi giục đệ ấy đi hỏi. Nhưng nàng có thể làm thế nào đây? Đến hỏi muội muội, điều ấy đã chứng minh nàng đã từng qua lại với cái tên mặt người dạ thú, chuyện liên quan tới việc môi nàng bị thương sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Nàng không thể hỏi, nàng chỉ có thể giả vờ, làm như không biết chuyện gì.

Giữa lúc mẫu thân và đệ đệ đang vui đùa với nhau, A Kết lau mặt, quay về phòng.

Lúc nàng vào phòng, muội muội vừa ngồi xuống, lưỡi nhác, tóc tai bù xù, làm nũng gọi nàng “Đại tỷ” .

A Kết cố nén sự chua xót ở trong lòng, thúc giục muội muội đi rửa mặt.

Muội muội chỉ là đứa bé, chuyện gì muội ấy cũng không hiểu, không hiểu có một số con sói khoác da người, lợi dụng cơ hội để ỷ thế hiếp người.

“Đại tỷ, muội rửa mấy quả anh đào, tỷ ném thử đi, anh đào Triệu công tử đem tới ăn rất ngon.” Một lát sau, Lâm Trúc đi tới, cười cười, trong tay bưng mấy quả anh đào đỏ thắm vừa rửa.

A Kết nhìn cũng không nhìn, cúi đầu tiếp tục thêu thùa: “Muội ăn đi.”

Giọng nói của nàng không tốt, hiển nhiên là Lâm Trúc biết trưởng tỷ không thích

Triệu công tử, bởi vậy, anh đào người ta cho cũng không thèm động tới, Lâm Trúc tức giận ngậm miệng lại, một mình ngồi ở bên kia ăn.

Liên tục trong ba ngày, A Kết nghĩ cách khuyên đệ đệ đừng học võ công nữa.

Nhưng Lâm Trùng Cửu quyết tâm, kiên trì muốn học.

A Kết đành phải lấy lý do đi học võ công sẽ khiến Lâm Trùng Cửu trễ nải bài vở và bài tập, Lâm Hiền nghe xong, gọi nhi tử tới để kiểm tra bài tập của thằng bé, kêu hô tới nhi tử kiểm tra hần công khóa, nhưng Lâm Trùng Cửu lại thuộc một cách trôi chảy.

A Kết không còn cách nào khác, chỉ mong sau khi hần bị từ chối, thẹn quá hoá giận, chỉ mong hần còn một chút mặt mũi, tự biết mà lỡ hẹn, sau đó tránh nhà nàng thật xa.

Lâm Trùng Cửu cũng không biết suy nghĩ của trưởng tử, ngày hẹn vừa đến, bé hưng phấn chạy tới bờ sông.

14. Chương 14: Âm Mưu

Triệu Trầm không lỡ hẹn.

Việc của hần và nàng là một chuyện, với Lâm Trùng Cửu lại là một chuyện, hai chuyện này không liên quan gì tới nhau, nếu hần đã đồng ý dạy Lâm Trùng Cửu nửa năm, hần sẽ dạy nửa năm.

“Triệu đại ca, hôm nay sao huynh không cưỡi ngựa?” Lâm Trùng Cửu chạy tới thật nhanh, tò mò nhìn chiếc xe ngựa ở ven rừng.

“Hai ngày trước luôn phải làm việc trên thị trấn, hôm nay mới về.” Nhìn bé trai đứng trước mặt, quần áo gọn gàng sạch sẽ, Triệu Trầm mỉm cười, bàn tay vẫn chắp ở sau lưng giờ ra phía trước, đưa cho bé một chiếc cung làm bằng gỗ sam: “Hôm ấy đi vội vàng, vô cùng thất lễ, đưa Tiểu Cửu lễ vật coi như xin lỗi, lúc về, Tiểu Cửu thay ta xin lỗi cha mẹ đệ nhé.”

Đôi mắt Lâm Trùng Cửu sáng lên, toàn bộ sự chú ý tập trung vào cung tên ở trước mặt: “Triệu đại ca đừng nói vậy, cha mẹ đệ không trách huynh đâu, lại còn bảo đệ nhớ phải thường xuyên mời huynh đến nhà đệ làm khách.”

Triệu Trầm không nói gì, ngồi xổm xuống, dạy Lâm Trùng Cửu lắp cung bắn tên. Lâm Trùng Cửu rất tinh mắt, phát hiện trên hai cổ tay của Triệu Trầm đều được băng bó, bé ngạc nhiên hỏi: “Triệu đại ca bị thương?”

“Việc nhỏ, bôi một chút dược, mấy ngày nữa là tốt thôi.” Mắt Triệu Trầm nhìn về phía trước, nắm tay Lâm Trùng Cửu giúp bé bắn mũi tên ra ngoài, mũi tên bay xuyên qua lá cây.

Lâm Trùng Cửu liên tục vỗ tay.

“Luyện tập cho tốt, sớm muộn gì đệ cũng có thể làm được như thế.” Triệu Trầm xoa đầu bé, tạm thời cất cung tên, cho bé ngồi xổm một khắc, thực hiện trung bình tấn.

Lâm Trùng Cửu ngoan ngoãn ngồi xổm.

Triệu Trầm ngồi trên chiếu, dựa vào thân cây ngồi, nhìn một lát, hỏi bé: “Tiểu Cửu, ta sau khi đi, mọi người trong nhà đệ nói ta thế nào? Đừng nhìn ta, nhìn về phía trước ấy.”

Lâm Trùng Cửu cười hắc hắc, ngồi đối diện với bờ sông, nói chuyện với hần: “Cha đệ khen ngợi Triệu đại ca là người khiêm tốn, không giống thiếu gia con nhà có tiền kiêu căng. Mẹ đệ nói nhìn Triệu đại ca giống thư sinh anh tuấn, không giống người biết võ công. Uh'm... Nhị tỷ rất thích anh đào mà Triệu đại ca đem tới cho, ăn vài quả.” Câu cuối cùng, giọng nói của bé có phần hơi tức giận, phần của đại tỷ thì tỷ ấy không chịu ăn, bé muốn ăn, cuối cùng bị nhị tỷ cướp hết.

“Đại tỷ của đệ nói thế nào?” Triệu Trầm giờ tay phải lên, sờ khoé miệng trong vô ý thức.

Lâm Trùng Cửu ngậm miệng không nói.

Tuy đại tỷ không nói gì nhưng bé có thể nhìn ra, đại tỷ không thích Triệu đại ca, nếu không sao đại tỷ lại có thể tiếp tục phản đối, không cho bé học võ công của Triệu đại ca? Nhưng chuyện này, sao bé lại có thể cho Triệu đại ca biết, không ai thích bản thân bị người khác ghét đâu.

“Đại tỷ của đệ không thích ta? Nàng không cho đệ đi theo ta học võ công đúng không?” Triệu Trầm trực tiếp hỏi bé.

Lâm Trùng Cửu ngạc nhiên tới mức không làm thế nào tiếp tục ngồi xổm được nữa, gãi gãi đầu, có chút không yên tâm hỏi hần: “Sao Triệu đại ca biết?”

Triệu Trầm vẫy tay với bé, cười nói: “Ta còn biết là Nhị tỷ của đệ bảo đệ hỏi thăm ta, hỏi xem ta đã thành thân hay chưa cơ, phải không?” Đầu tiên, hần cho rằng nàng đang giả vờ, nhưng nàng nhấn tâm cầu véo hần như thế, ánh mắt nàng phần nộ như thế, khóc tuyệt vọng như vậy, không có khả năng là nàng giả vờ. Thật ra, lúc ở thư phòng, khi nhìn thấy ánh mắt đề phòng của nàng, hần nên đoán ra điều đó.

Lâm Trùng Cửu trợn mắt há hốc mồm.

Triệu Trầm cũng không cần bé trả lời, ra hiện cho bé ngồi xuống bên cạnh, nghiêng đầu nói: “Tiểu Cửu, ta với đệ hợp nhau, sau này không tránh khỏi việc ta sẽ còn tới nhà đệ làm khách, vậy hôm nay, đệ nói cho ta biết tính cách mọi người trong nhà đệ một chút đi. Như vậy, lúc ở chung ta có thể hoà hợp được với mọi người. Đặc biệt là đại tỷ của đệ, đệ nói chi tiết một chút, nàng thích cái gì, không thích cái gì, đệ nói hết cho ta biết, ta muốn biết vì sao nàng không thích ta, còn có, chuyện của nàng với Mạnh đại ca, đệ nói luôn cho ta nghe đi, tránh cho sau này, ta lại không cẩn thận đắc tội với nàng.”

Không mở miệng thì thôi, nhưng hần đã nói muốn cưới nàng, nếu không cưới được nàng, chẳng phải hần sẽ bị nàng cười nhạo, cười nhạo hần tự mình đa tình?

Chỉ cần lấy nàng về nhà, nàng cười nhạo thế nào cũng được, người một nhà thích cười thế nào thì cười, hần không ngại.

Hần dùng lý do đang hoang, đương nhiên Lâm Trùng Cửu không phản đối, nhiệt tình giới thiệu người nhà của mình.

Bé nói không rõ chỗ nào, Triệu Trầm sẽ kiên nhẫn hỏi, ai cũng hỏi, cuối cùng lại hỏi những chuyện liên quan tới A Kết, đã muộn mà hần cũng không biết.

Một lớn một nhỏ nói chuyện tới gần trưa, Triệu Trầm vỗ vai Lâm Trùng Cửu: “Về nhà đi thôi, nhớ kỹ không được nói với mọi người chuyện này.”

Lâm Trùng Cửu không hiểu: “Vì sao không thể nói?” Nhị tỷ rất thích hỏi thăm, hỏi những chuyện bé cùng Triệu đại ca hay làm.

Triệu Trầm cười cười, chỉ vào chiếc cung nhỏ trên vai bé, nêu ví dụ cho bé hiểu: “Lễ vật này đệ thích không?”

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

Triệu Trầm nhân tiện nói: “Ta thích cưới ngựa bắn cung, cho nên đưa cho đệ cung tên, vừa lúc đệ cũng thích, điều đó chứng minh tính cách của hai chúng ta hợp nhau. Nếu ta không thích cưới ngựa bắn cung, chỉ vì nghe nói đệ thích mới cố ý chọn cung tên đưa đệ, điều đó được gọi là uốn mình theo người, đệ nói, trong hai tình huống trên, tình huống nào sẽ khiến đệ cảm thấy vui vẻ?”

Lâm Trùng Cửu suy nghĩ một lát, đã hiểu phần nào, lập tức đảm bảo: “Triệu đại ca yên tâm, ai hỏi đệ cũng không nói, đệ đã nói luôn luôn đi theo học bản lĩnh của huynh mà!”

Triệu Trầm xoa đầu bé, nhìn bé về nhà, xoa người lên xe ngựa.

Xe ngựa chậm rãi đi trên con đường nhỏ ở nông thôn, Triệu Trầm nhắm mắt dựa lưng vào thành xe ngựa, tay phải đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng đi chuyển.

“Thiếu gia, về đến nhà rồi.”

Triệu Trầm mở mắt, trong mắt tràn ngập sự bình tĩnh.

Sau khi xuống xe, hần trực tiếp tới sân của mẫu thân.

Ngày ấy, lúc trở về với vết thương không tốt ở trên miệng, phái Trần Bình báo tin ấu thân nói thị trấn có việc, bây giờ, vết cắn không còn rõ nữa, không sợ mẫu thân nghi ngờ.

Ninh thị đang chuẩn bị ăn cơm, nghe tiểu nha hoàn đứng ở bên ngoài nói thiếu gia đã về, sai Văn Mai đi lấy thêm bát đĩa, đồ ăn chắc chắn là đủ ăn.

Vấn Mai lên tiếng trả lời rồi ra ngoài, đúng lúc đến cửa thì đâm phải Triệu Trầm, nàng đẩy rèm che rồi lui sang một bên, Triệu Trầm vào phòng, nàng mới đi ra.

“Nương còn chưa ăn cơm sao, đúng lúc thưởng cho nhi tử ăn cùng nương nhé.” Triệu Trầm cười, ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, trên bàn có hai món mặn, hai món đơn giản, tất cả đều là những món hai mẹ con thích ăn.

Ba ngày không nhìn thấy nhi tử, Ninh thị chăm chú quan sát hắn, thấy hình như hắn gầy đi một chút, thân thiết hỏi: “Khỏe miệng cũng nóng hết lên rồi, xong việc chưa?”

Có nương ở bên cạnh, đương nhiên không phải lo lắng việc ăn mặc, nhưng nhi tử không cam lòng làm một thiếu gia ăn cơm trắng, mười ba tuổi bắt đầu làm ăn việc, ban đầu chỉ làm ông chủ ở phía sau, về sau việc buôn bán càng lúc càng lớn, hắn mới thỉnh thoảng ra mặt. Ninh thị biết, việc buôn bán của nhi tử sớm đã vượt tới kinh thành, hắn ở kinh thành có lẽ còn làm những chuyện khác, hắn sợ nàng lo lắng không nói với nàng, nàng cũng không hỏi.

Thiếu niên mười bảy tuổi, đã không còn là đứa nhỏ trước cái kia nữa, khi nhìn thấy nàng còn sống, bổ nhào vào trong ngực nàng khóc lớn nữa rồi.

Nhiệt...

Triệu Trầm không nhận được sờ khỏe miệng, giống như thói quen nhiều ngày nay của hắn thói, thấy ánh mắt của mẫu thân dừng trên cổ tay mình, vội vàng giải thích: “Hôm đó luyện công không chú ý, dùng sức quá mạnh, đã bôi thuốc rồi ạ, mấy ngày nữa là tốt rồi, không sao đâu, nương đừng lo lắng.”

Ninh thị vuốt cằm, nở nụ cười nhu hòa: “Từ trước đến nay, con làm việc luôn có chừng mực, nương không lo lắng một chút nào.” Nói xong, nàng cầm đũa, chuẩn bị ăn cơm.

Triệu Trầm cảm thấy hơi đau đầu, vội vàng tới gần, xin lỗi: “Nương, con sai rồi, con bảo đảm, sao này con sẽ không bao giờ vì luyện công mà khiến cho bản thân bị thương nữa, nương đừng giận, được không?” Chỉ khi đứng trước mặt phụ thân, mẫu thân mới bày ra nụ cười nhìn như vô cùng ôn nhu nhưng thực ra lại xa cách, ở trước mặt hắn mới thể hiện sự tức giận rõ ràng như vậy.

Ninh thị xị mặt ra, đặt đũa xuống chuẩn bị răn dạy nhi tử không biết yêu quý thân thể, lúc này, Vấn Mai bưng đồ vào, vừa nhìn vẻ mặt của hai mẹ con liền biết hai người lại đang giận dỗi, cười khuyên nhủ: “Phụ nhân, thiếu gia vừa về, lại đang đói bụng, người có chuyện gì để ăn xong rồi răn dạy thiếu gia cũng không muộn mà.”

“Đúng vậy, nương ơi, con biết người nghĩ cho con, mặt trời lên đỉnh, con đã lập tức quay về, muốn cùng nương ăn cơm, chúng ta ăn cơm đã, có chuyện gì sau khi ăn xong, nương lại nói.” Triệu Trầm giành phần nói trước, lấy lòng, gấp rau ầu thân.

Ninh thị gờ tay ấn vào đầu hắn thật mạnh, Triệu Trầm không tránh, ngược lại thò đầu ra, bị Ninh thị đẩy ra, cười đùa xong, hai mẹ con mới bắt đầu dùng cơm.

Sau đó hai người đều nghỉ trưa, sau khi tỉnh lại, Triệu Trầm lại sang chơi cờ với mẫu thân.

Tài đánh cờ của Ninh thị vô cùng cao siêu, hai năm qua, tài đánh cờ của Triệu Trầm cũng tăng lên không ít, hai người ai cũng không nhường ai, thắng thua chia đều năm năm.

Nhưng hôm nay Triệu Trầm lại thua.

Kết quả thắng thua đã đã định, Ninh thị đánh xong ván cuối cùng, ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Triệu Trầm: “Trong lòng có chuyện?” Bước đi đều luống cuống, vội vàng.

Triệu Trầm cũng ngẩng đầu nhìn mẫu thân, “Nương, người có hận phụ thân không?”

Ninh thị hơi ngạc nhiên, ngược lại cười hỏi: “Sao lại hỏi vậy?”

Trong phòng chỉ có hai mẹ con, Triệu Trầm nói chuyện cũng không che giấu: “Con biết trước kia, nương thích một người, là do phụ thân gây khó dễ từ bên trong, bắt người phải gả vào hầu phủ. Nương, phụ thân làm cái gì nương cũng

không tức giận, có phải vì người chưa từng thích phụ thân, vẫn hận phụ thân năm đó ép buộc người?”

Ninh thị tò mò hỏi lại: “Trước kia, không thấy con hỏi, vì sao hôm nay lại hỏi?”

Triệu Trầm nhìn Ninh thị chăm chăm: “Nương, người nói cho con biết đi, con muốn biết.”

Ninh thị buông rèm mi, một tay nâng tay áo, một tay nhặt quân cờ, nhặt xong toàn bộ những quân cờ đen mới giương mắt lên, thấy Triệu Trầm vẫn cố chấp nhìn nàng chăm chăm, nàng bất đắc dĩ, cười cười: “Phụ thân của con, quả thật ta có hận, hận một trận cũng cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì hết, bởi vậy không hận nữa, đặc biệt là sau khi có con, không có hận, thì con ở đâu ra?”

“Không hận, nhưng người cũng không thích phụ thân, phải không?” Tâm trạng Triệu Trầm phức tạp.

Ninh thị cười mà không nói, liếc mắt nhìn nhi tử một cái: “Sao bỗng nhiên giống cô nương thế hả, chẳng lẽ thích cô nương nhà ai rồi hả, đến chỗ nương để học hỏi kinh nghiệm sao?”

Sắc mặt Triệu Trầm vẫn không đổi, nhìn Ninh thị đang ngồi ở trước mặt hắn nhưng tâm hồn lại bay đến chỗ nơi khác rồi.

Mẫu thân thích cười, uyển nhu, nhợt nhạt, lúc không cười cũng nhã nhặn, lịch sự, lạnh nhạt, giống như những chuyện này chưa từng xảy ra với nương. Năm trước phụ thân tới đây, say rượu nói lời, nói

mẫu thân giống như hoa lan trong sơn cốc, hắn cưỡng ép mang vào trong nhà trồng, hàng năm đều canh chừng nàng, nàng vẫn luôn lạnh nhạt như thế, ngày nào cũng đón chào bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng chưa bao giờ mở một lần.

Triệu Trầm không hiểu, cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu tình cảm của cha mẹ, hắn chỉ biết, phụ thân có công ơn dưỡng dục, dạy bảo hắn, hắn nên kính trọng những nơi phụ thân muốn hắn kính trọng, còn lại, bằng bất cứ giá nào, hắn cũng phải che chở ấu thân, cho dù phải chống lại phụ thân. Rốt cuộc, mối quan hệ của cha mẹ thế nào, bề ngoài, bọn họ tỏ ra hoà thuận mặt, hắn không hỏi.

Nhưng khi hắn gặp một cô nương tên là A Kết.

Nàng cũng thích hoa lan giống mẫu thân, nhìn dáng vẻ nhã nhặn lịch sự giống hoa lan cũng hết như mẫu thân. Nàng ở trước mặt người nhà cười vô cùng tươi đẹp rực rỡ, có lẽ mẫu thân cũng từng cười như thế, mê hoặc ánh mắt phụ thân? Nếu mẫu thân là hoa lan của phụ thân, vậy A Kết sẽ là cây hoa lan của hắn, hắn còn chưa có tình cảm sâu sắc như phụ thân nhưng hắn đã quyết định hái nàng về nhà, nhưng hắn không muốn giống như phụ thân, bởi vì lúc hái làm rễ của hoa bị thương, hoa không thể nở.

Nàng không muốn gả, hắn sẽ khiến nàng thích hắn, cam tâm tình nguyện gả cho hắn.

Không từ thủ đoạn.

15. Chương 15: Tình Địch

Lâm Trúc dần phát hiện ra một vấn đề, từ sau khi Triệu công tử đến nhà làm khách, mỗi khi nàng muốn kiểm soát lặng lẽ nói chuyện với đệ đệ, trưởng tỷ đều lại gần để nghe.

Hai lần tiên tiếp rồi.

Lâm Trúc không ngốc, nàng cũng không cảm thấy trưởng tỷ ngốc, nhất định là từ lúc nào, trưởng tỷ đã nhìn ra, nàng tò mò chuyện của Triệu công tử. Có lẽ, số lần nàng khen Triệu công tử quá nhiều, trưởng tỷ cho rằng nàng có ý với Triệu công tử, giám sát nàng chặt chẽ tránh việc nàng liêu lĩnh phạm sai lầm?

Lâm Trúc rất muốn nói cho trưởng tỷ biết để tỷ ấy yên tâm 100%. Không nói tới chuyện Triệu công tử lớn hơn nàng năm tuổi, nhìn một cách đơn thuần, khuôn mặt Triệu công tử lạnh như tấm băng, nàng cũng không thích hắn. Những người mặt lạnh đều là loại bá đạo, nàng không muốn cưới xong lại phải đi dỗ tướng công thật cẩn thận đâu, phải gả cũng phải gả cho người đàn ông tốt, tươi cười ôn nhu, trầm y ngàn thuận như dưỡng đối với dì. Nhưng Lâm Trúc biết mình nói, trưởng tỷ cũng không tin, bởi vậy khôn ngoan tránh không gặp đệ đệ hôm đệ ấy đi học võ công, chuẩn bị hôm sau tìm cơ hội.

A Kết giám sát nàng chặt chẽ. Muội muội hết ăn lại nằm, tâm tư thì nhiều như quỷ, nàng đã có bài học kinh nghiệm, sẽ không có khả năng khiến nàng lại gặp rắc rối. Muội muội cực kỳ thông minh, tìm mọi cơ để đánh lừa nàng, A Kết không muốn đối đầu trên chốc khiến muội muội nghi ngờ, nhưng nàng cũng có cách của mình. Khi Lâm Trùng Cữu tránh nàng, nàng liền giám sát đệ đệ, muội muội cũng không thể vào nhà vệ sinh cũng túm đệ đệ đi theo, đúng không?

Dù sao Lâm Trùng Cữu cũng chỉ là đứa bé, không nhìn ra hai tỷ tỷ đang “lục đục với nhau”, chỉ có cảm giác kỳ lạ, dường như chỉ cần bé ở nhà, không tính buổi tối đi ngủ, hai tỷ tỷ, một là chẳng có ai ở bên cạnh bé, hoặc là đều đứng ở trước mắt bé. Có mấy lần bé nhìn thấy ánh mắt của nhị tỷ, vừa muốn ra ngoài, đại tỷ đã gọi bé lại.

Hôm đó, Triệu đại ca lại hỏi bé chuyện trong nhà, Lâm Trùng Cữu nói: “Đại tỷ và nhị tỷ hình như đang giận nhau, rất nhiều lần đệ thấy nhị tỷ lườm đại tỷ.” Triệu đại ca đối xử với bé tốt, bé coi hắn như người một nhà.

Triệu Trầm yên lặng nghe, khóe môi hơi cong lên, giống như tận mắt nhìn thấy hai tỷ muội nhà họ Lâm đang đùa nhau.

Nàng có thể đoán ra muội muội gây họa, xem ra nàng cũng không ngốc.

Tính lại, cũng 9 ngày rồi, lâu như vậy không thấy hắn xuất hiện trước mặt nàng, nàng có an tâm hơn nhiều không?

Triệu Trầm sờ môi, muốn gặp nàng.

Đáng tiếc cơ hội lại khó tìm.

Đảo mắt tháng năm đã trôi qua, buổi sáng hôm ấy, trời u ám.

Liễu thị chuẩn bị áo tơi cho Lâm Hiền, khi đưa hắn ra khỏi cửa luôn dặn đi dặn lại: “Nếu mưa quá lớn, chàng nhớ đến nhà muội phu nghỉ một đêm, đừng đội mưa chạy trên đường.”

Lâm Hiền nhìn sắc trời, gật đầu nói: “Biết rồi, trước bữa cơm chiều, nếu ta không về thì chắc chắn ta đến nhà muội phu, bốn mẹ con đóng cửa sớm một chút, không cần lo lắng cho ta.” Nói xong nhìn Lâm Trùng Cữu, nhú mày hỏi bé: “Triệu công tử có nói hôm nay phải đi học không?”

Lâm Trùng Cữu gãi đầu: “Triệu đại ca nói trời mưa thì không cần đi nhưng lúc này trời đâu có mưa ạ.”

Lâm Hiền vẫn còn muốn nói thêm điều gì, Liễu thị giành nói trước: “Một lúc nữa thiếp sẽ đưa Tiểu Cữu tới bờ sông, Triệu công tử đến đó, thiếp sẽ khuyên hắn về sớm một chút, nếu không tới, thiếp lập tức đưa Tiểu Cữu về nhà, không để cho Tiểu Cữu chơi đùa trên bờ sông, chàng đừng lo lắng, đi nhanh đi, đi được nửa đường mà trời mưa thì không dễ đi đâu.”

Thê tử suy nghĩ vô cùng chu đáo, Lâm Hiền cũng yên tâm, nhanh chóng đi tới chỗ con lừa vôi vàng xuất phát.

Đứng gần cánh cửa, nơi Lâm Trùng Cữu hay ra ngoài, A Kết đứng ở dưới mái hiên, ngăn người nhìn đệ đệ.

Trải qua chuyện lần trước, nàng vẫn lo lắng đề phòng, sợ người nọ đến, gây phiền phức cho gia đình nàng, ban ngày đệ đệ đi gặp hắn, buổi tối hôm ấy sẽ là lúc nàng bị dày vò. Hai lần liên tiếp, hắn đều không có hành động nào, A Kết cũng hơi yên tâm, nhưng hôm nay, bỗng nhiên nàng cảm thấy vô cùng bất an. Hắn không đến nhà mình, rốt cuộc là buông tha cho nàng, hay là không có cơ hội để tới? Nếu là về sau, lần này hắn nhất định sẽ không bỏ qua, chỉ cần trời đổ mưa, hắn sẽ lấy cớ để tới nhà nàng tránh mưa.

A Kết không dám tin nàng đáng giá để ột thiếu gia nhà giàu như hắn phải phí tâm, nhưng nàng rất sợ hắn, cẩn thận vẫn hơn.

Trước khi Liễu thị dắt Lâm Trùng Cữu ra khỏi cửa, A Kết đuổi theo, “Nương, nếu Triệu công tử đến đây, người ta chắc sẽ không đi tay không, khẳng định muốn dạy Tiểu Cữu một lúc, nhờ đang dạy mà trời mưa, Triệu công tử cười ngựa sẽ không tốt, theo lý thuyết nên để Tiểu Cữu mời hắn tới nhà chúng ta tránh mưa, nhưng phụ thân lại không có ở nhà, Triệu công tử tới đây sẽ không thích hợp, chỉ bằng hôm nay đừng dạy nữa. Một lúc nữa thấy hắn, nương khuyên hắn đi, bảo hắn về nhà trước.”

“Biết, hôm nay còn dạy gì cái gì nữa, không cần con nói nương cũng khuyên hấn về nhà, lại nói chưa chắc người ta sẽ tới nhà ta đâu. Đi thôi, con về phòng chờ đi, nương tới bờ sông nhìn một chút.” Trời âm u, sớm muộn gì cũng mưa, vốn dĩ Liễu thị cũng không có ý định để cho nhi tử học võ công.

A Kết đứng ở cửa, nhìn theo hai người đi xa, cảm thấy bất an vô cùng.

“Đại tỷ, tỷ có vẻ không hy vọng Triệu công tử tới nhà chúng ta nhỉ?” Lâm Trúc bất ngờ xông ra từ sau lưng nàng, ôm cánh tay nàng hỏi.

“Muội rất hi vọng hấn tới đây hả?” A Kết không đáp, hỏi lại, ánh mắt nghiêm khắc, “Phụ thân không ở nhà, trong nhà chỉ có Tiểu Cửu, hấn là nam nhân tới nhà chúng ta làm gì? Nếu hấn biết một chút lễ nghĩa, thì không nên tới đây. A Trúc, muội cũng 12 rồi, không nhỏ nữa, sau này trước khi nói chuyện, làm việc gì cũng phải nghĩ nhiều hơn một chút, đừng để cho người ngoài chê cười cha mẹ chúng ta không biết dạy nữ nhi.”

Lâm Trúc không dự đoán được thuận miệng nói một câu mà đổi lấy một trận mắng xối xả như vậy, cực kì uất ức: “Muội chỉ vô tình hỏi vậy thôi, đại tỷ tức giận cái gì chứ?”

Lâm Trúc tỏ ra đáng thương khiến A Kết ý thức được sự luống cuống của bản thân, nàng đang do dự không biết nên xoa dịu thế nào thì chớp mũi chợt lạnh.

Những hạt mưa từ trên trời rơi xuống.

A Kết vội vàng chạy vào trong nhà, cầm hai cái ô chạy ra đưa uội muội: “Đi, muội mau đuổi theo nương cùng Tiểu Cửu!” Tính cách của mẫu thân, chắc chắn sẽ đi ra tận bờ sông, lúc này hạt mưa còn nhỏ, không biết lúc nào sẽ mưa to, biết đâu người nọ không tới, người trong nhà lại mất công bị dính mưa.

Lâm Trúc tuy lười, nhưng tốt xấu gì vẫn biết lúc này không thể lười biếng, cầm ô chạy đi.

A Kết xoay người đi vào phòng đóng cửa sổ.

Hạt mưa chưa to, nhưng Liễu thị đi rất nhanh, không đợi Lâm Trúc đuổi theo, nàng cùng Lâm Trùng Cửu đã đến bờ sông.

Triệu Trầm cùng Trần Bình ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy hai người, Triệu Trầm nhanh chóng giục ngựa qua đó, đến gần thì hấn xoay người xuống ngựa, chưa kịp nói gì, Liễu thị đã mở miệng nói trước: “Ngày như thế này, Triệu công tử tới đây làm gì chứ, nhanh, nhanh theo ta về tránh mưa đi!” Trời không mưa có thể giục người ta về, nhưng lúc này mưa đã bắt đầu nặng hạt, nếu giục người ta về, trên đường không có ai đi bên cạnh, chuyện như thế nàng không làm được.

Triệu Trầm cười: “Ta sợ Tiểu Cửu sẽ tới đây, đúng lúc cũng có việc muốn nói cho Tiểu Cửu, bởi vậy mới tới, không nghĩ làm phiền bá mẫu mất công tới đây.”

“Triệu đại ca muốn nói cho đệ cái gì?” Lâm Trùng Cửu tò mò, xen mồm vào.

Triệu Trầm xoa đầu bé, áy náy giải thích: “Ta muốn lên thị trấn một chuyến, có lẽ nửa tháng sau mới về, mấy ngày nữa không thể tới đây dạy đệ được rồi. Tiểu Cửu ngoan ngoãn ở nhà đọc sách, mười lăm tháng sau tới bờ sông tìm ta.” Mấy ngày nữa phụ thân tới, hấn không đi được.

Lâm Trùng Cửu “à” một tiếng, không nén nổi sự thất vọng.

Liễu thị vỗ vào gáy bé một cái: “À cái gì mà à, Triệu công tử có chuyện quan trọng phải làm gấp, sao có thể ngày nào cũng dạy con được?”

Lâm Trùng Cửu vội vàng chạy tới trốn sau lưng Triệu Trầm.

Triệu Trầm cười khuyên nhủ: “Sắp mưa to rồi, bá mẫu cùng Tiểu Cửu nhanh về đi, chúng ta cũng về đây.”

Lúc này Lâm Trúc che ô chạy tới, gọi bọn thật to. Liễu thị nhìn nữ nhi, quay đầu lại thấy Triệu Trầm đã lên ngựa, vội vàng ngăn lại: “Đều do Tiểu Cửu liên lụy Triệu công tử phải ra khỏi nhà trong lúc trời mưa, Triệu công tử mau theo chúng ta về nhà tránh mưa đi, nếu không để cho phụ thân của Tiểu Cửu biết chúng ta để cho người đội mưa về nhà, lại nói chúng ta tiếp khách chậm trễ! Tiểu Cửu, con ngồi đằng trước Triệu

công tử đi, dẫn bọn họ về nhà chúng ta trước đã, nương với nhị tỷ con che ô về sau.” Nói xong ôm con đưa cho Triệu Trầm.

Triệu Trầm đành phải giơ tay đón Lâm Trùng Cửu, nhưng không đi ngay lập tức, chờ tới khi Lâm Trúc mở ô che cho Liễu thị, Triệu Trầm giật nhẹ cương ngựa, cúi đầu nói: “Lòng tốt của bá mẫu ta xin nhận, chỉ là bá phụ không ở nhà, vẫn bối không dám vào nhà quấy rầy. Lần trước ta cùng với Mạnh huynh trò chuyện với nhau rất vui, lần này tới nhà huynh ấy quấy rầy một lúc vậy, chắc Mạnh huynh sẽ hoan nghênh chứ ạ?”

Hắn vừa nói như vậy, Liễu thị lập tức nở nụ cười, “Hoan nghênh hoan nghênh, Triệu công tử để mắt tới Trọng Cảnh là may mắn của Trọng Cảnh. Được rồi, Tiểu Cửu, con nhanh chóng dẫn đường đi, nhớ rõ bảo biết Mạnh đại ca buổi trưa dừng nấu cơm, nương làm xong sẽ đem sang cho các người.” Nhà họ Mạnh không có nữ nhân, cuộc sống của ba cha con họ cũng miễn cưỡng trôi qua, lúc này khách quý đến cửa, suy cho cùng vẫn là khách nhà mình, nàng đương nhiên phải tiếp đãi thật tốt.

“Vậy bá mẫu và nhị cô nương đi thông thả, chúng ta đi trước!” Nói xong, Triệu Trầm thúc ngựa đi trước, Trần Bình nói gót đi theo sau.

Liễu thị nhìn hai con ngựa, nghĩ tới tính cách của Triệu công tử, cùng Lâm Trúc khen ngợi hắn suốt cả quãng đường.

A Kết ngồi ở nhà chờ đợi, chỉ thấy mẫu thân và muội muội quay về, không nhận được hỏi: “Nương, Tiểu Cửu đâu ạ?”

Lúc này mưa nặng hạt, Liễu thị treo ô lên, vào nhà mới nói: “Tiểu Cửu đưa Triệu công tử tới nhà của Trọng Cảnh. Ài, Triệu công tử thật là khách khí lại biết lễ nghĩa, cậu ấm con nhà phú quý cũng khó mà tìm được người như hắn, Tiểu Cửu có thể kết bạn với người ta cũng coi như là may mắn.”

“Đến nhà của Trọng Cảnh ạ?” A Kết không thể tin nổi, hỏi lại, mặt trắng như tờ giấy.

Liễu thị vội vã đến phòng bếp, trong nhà đã có đủ đồ ăn, không nhìn thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của trưởng nữ, Lâm Trúc nghe trưởng tỷ gọi tên vị hôn phu thì thấy vô cùng ngạc nhiên, nhìn thấy sắc mặt tỷ tỷ không tốt, không nhận được đi tới trước mặt A Kết, vừa buồn bực lại vừa lo lắng hỏi nàng: “Đại tỷ, tỷ làm sao vậy? Triệu công tử muốn về nhà hắn, là nương mời Triệu công tử tới nhà chúng ta, Triệu công tử cảm thấy không từ chối được, lo lắng phụ thân không ở nhà, bởi vậy mới đưa hắn đến nhà của Mạnh đại ca, có gì không ổn sao?” Chẳng lẽ trưởng tỷ cũng nhìn ra Triệu công tử có ý với nàng hay sao? Nhưng Triệu công tử vừa lễ phép lại chu đáo, hôm nay chỉ trùng hợp tới tránh mưa thôi, chắc sẽ không xảy ra xung đột với Mạnh Trọng Cảnh chứ?

A Kết nhìn muội muội, gượng cười: “Không có, chỉ cảm thấy khách nhà mình lại tới nhà họ Mạnh, rất...” Nói xong cúi đầu giả vờ xấu hổ, đi tới thư phòng.

Lâm Trúc hoang mang nhìn bóng lưng của tỷ tỷ, lắc đầu, vào trong nhà đợi.

Ngay sau khi đóng cửa thư phòng, sự bình tĩnh của A Kết biến mất hoàn toàn.

Hắn cố ý đến nhà của Mạnh Trọng Cảnh, có phải muốn nói chuyện của hắn và nàng cho Mạnh Trọng Cảnh biết?

Hắn sẽ nói thế nào, Mạnh Trọng Cảnh có tin hay không, có thể chạy tới đây chất vấn nàng không? Nếu Mạnh Trọng Cảnh hỏi, nàng nên trả lời thế nào?

Nàng không muốn lừa Mạnh Trọng Cảnh, nhưng thật sự, nàng không muốn để Mạnh Trọng Cảnh biết bản thân nàng đã bị người khác chạm vào...

A Kết dựa lưng vào cửa, nước mắt không tiếng động rơi ào ào.

~Nhà họ Mạnh.

Ba cha con Mạnh Trọng Cảnh đón chủ tới Triệu Trầm vào cửa.

Nhiều đời của nhà họ Mạnh đều làm ruộng, trong nhà có mười mẫu ruộng, cuộc sống cũng coi như tạm tạm. Năm trước, sau khi kết thân với nhà họ Lâm, lão chủ cho thuê đồng ý cho ba người xây ba gian tân phòng

ở ngay cạnh nhà, cho Mạnh Trọng Cảnh dùng để cưới vợ. Tới hai ba năm sau, Mạnh Trọng Đạt đón dâu cũng không muộn, đến lúc đó đem phòng cũ sửa thành phòng mới là được, cha Mạnh sẽ ở phòng bên cạnh.

Hiện giờ, ba cha con vẫn ở phòng cũ bên này.

Trên giường đất, các góc chiếu hơi rách, trên đất không có ghế bành gỗ lim như nhà họ Lâm, chỉ có ba cái ghế không được quét nước sơn.

Cha Mạnh muốn mời Triệu Trầm ngồi một chút, nhưng thấy đối phương mặt quần áo làm bằng tơ lụa vô cùng quý giá, không mở miệng mời được. Trong cuộc đời, cha Mạnh từng thấy người uy nghiêm nhất là sai dịch đi thu thuế đất, người cực kỳ nhiều tiền là em rể của Lâm Hiền nhưng lúc này, nhìn thiếu niên ngọc thụ lâm phong đứng trong nhà lão, lão cảm thấy con cái nhà vương tôn quý tộc ở trong lời kịch cũng chỉ được như thế này thôi.

Cha Mạnh hoang mang lo sợ, nhìn đứa con lớn nhất xin giúp đỡ.

Nhìn thấy phụ thân lo lắng, nhà cửa ở bên này cũng quá cũ, Mạnh Trọng Cảnh nói với Triệu Trầm: “Triệu công tử, cha ta đi đứng bất tiện, nhiều ngày nay chỉ uống thuốc thôi, trong phòng hơi có mùi thuốc đông y, nếu không Triệu công tử theo ta sang phòng phía đông ngồi?” Nhắc phụ không ở đây, tốt nhất lên gọi là Triệu công tử cho dễ.

Triệu Trầm vuốt cằm, chấp tay chào cha Mạnh, “Văn bói đánh liều tới nhà, quấy rầy bá phụ nghỉ ngơi, bá phụ ngồi đây nghỉ, ta và Mạnh huynh sang phòng bên cạnh nói chuyện.”

Cha Mạnh cẩn thận nói vài tiếng “Ai”, sau khi tiễn hấn ra khỏi cửa, Mạnh Trọng Đạt ngồi cùng một chỗ với cha, không sang phòng bên cạnh, hấn cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Vì thế Mạnh Trọng Cảnh mời chủ tớ Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu tới phòng phía đông.

Trần Bình là hạ nhân ở lại nhà bếp, ba người Triệu Trầm, Mạnh Trọng Cảnh, Lâm Trùng Cửu vào phòng phía đông.

So sánh với phòng cũ, gian tân phòng này chuẩn bị cho vợ chồng son rộng rãi, sáng sủa, giường đất mới, tủ quần áo mới, ý mừng dạt dào.

16. Chương 16: Làm Rõ

Sau khi vào phòng, tay Triệu Trầm chấp ở sau lưng, hào hứng quan sát cách trang trí trong phòng.

Mạnh Trọng Cảnh nói chuyện không khéo, hấn nháy mắt với Lâm Trọng Cửu.

Lâm Trọng Cửu cười: “Triệu đại ca, huynh ngồi trên giường đất đi.” Đối với bé, ở Mạnh gia cũng chẳng khác gì nhà mình.

Triệu Trầm xoay người ngồi xuống.

Mạnh Trọng Cảnh nhớ, mỗi lần hấn tới Lâm gia, Liễu thị đều mời hấn uống trà, nhìn nam nhân mặc quần áo thêu hoa đang đứng trước mặt hấn mỉm cười, hấn vội hỏi: “Triệu công tử cùng Tiểu Cửu nói chuyện, ta đi pha trà.” May là sắp có chuyện vui, trong nhà đã chuẩn bị sẵn lá trà, tuy là đồ có sẵn, có còn hơn không.

“Mạnh huynh không cần khách khí.” Triệu Trầm cười, ngăn hấn lại, sau đó, cúi đầu nói với Lâm Trọng Cửu nói: “Tiểu Cửu, hôm qua, Trần Bình vừa được nghe chuyện người ta đánh hổ, đệ đi tìm hấn, bảo hấn kể cho đệ nghe.”

“Thật sao?” Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi, không đợi Triệu Trầm trả lời đã vén màn chạy ra ngoài: “Trần đại ca, huynh mau kể cho đệ nghe đi!”

Rèm cửa vừa buông xuống, che kín một lớp một nhỏ ở trong bếp.

Mạnh Trọng Cảnh nghi ngờ nhìn Triệu Trầm, dường như cảm thấy đối phương muốn nói ra suy nghĩ của bản thân.

Dưới cái nhìn chăm chú của hắn, Triệu Trầm đứng dậy, đi tới trước chiếc tủ, giơ tay sờ, bỗng nghiêng đầu, cười hỏi Mạnh Trọng Cảnh: “Bao giờ thì Mạnh huynh cưới Lâm đại cô nương làm vợ?”

Lúc này, Triệu Trầm ngồi ở cửa, Mạnh Trọng Cảnh đứng ở phía đông của chiếc tủ, lúc này Triệu Trầm tới gần chiếc tủ, hai người chỉ cách nhau vài bước chân. Sau khi hỏi xong, Triệu Trầm tiếp tục quan sát chiếc tủ, động tác tùy ý tự nhiên, lại có khí chất phú quý bẩm sinh, dường như thứ hắn nhìn không phải là chiếc tủ nhà nông, mà là đang nhìn cách sắp xếp thứ đồ đắt tiền nhất.

Nam nhân như vậy, khiến Mạnh Trọng Cảnh nghĩ mãi không ra, vì sao đối phương đối xử với hắn, thậm chí đối với Lâm gia tốt như thế?

Cổ gấn dần xuống sự nghi ngờ ở trong lòng, hắn trả lời khách sáo: “Mùng sáu tháng chín, nếu Triệu công tử không ghét bỏ, ngày ấy có rảnh, đến uống ly rượu mừng?”

Rượu mừng?

Triệu Trầm cười mà không nói, ánh mắt dừng lại trước gương đồng, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời: “Mạnh huynh, Triệu mỗ là người buôn bán, đi qua thị trấn kinh thành, từ nam tới bắc, đi qua rất nhiều nơi, mỹ nhân cũng nhìn qua không ít, nhưng nói về khuôn mặt xinh đẹp, không ai có thể so được với A Kết. Hôn sự của Mạnh huynh và A Kết đã được định ra từ lâu, quả là có duyên phúc, Triệu mỗ vô cùng yêu thích và ngưỡng mộ.”

Lời nói giống như thì thào, tự lẩm bẩm, không hề che dấu sự tiếc nuối và hâm mộ.

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên nhìn hắn. Nam nhân đứng đối diện với hắn, khuôn mặt tuyệt trần không tầm thường, khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, mặc dù vậy, khóe miệng hắn vẫn chứa đầy ý cười.

Nhưng lại ngay trước mặt mình bàn luận về dung mạo của vị hôn thê, có phải rất không thích hợp hay không? Với lại, sao hắn lại dám gọi thẳng tên của A Kết như thế?

Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc không biết phải nói gì.

Dường như Triệu Trầm vẫn chưa phát hiện ra bản thân lỡ lời, tiếp tục nói: “Nhưng cưới vợ phải cưới vợ hiền, dung mạo nổi bật dễ dẫn tới những chuyện rắc rối, cũng giống như việc buôn bán, hàng hóa quá tốt, người mua sẽ nhiều hơn, có khi rõ ràng mình đã mua trước, nhưng bởi vì đối thủ đưa ra điều kiện tốt hơn, chủ hàng lập tức thất tín, bán lại cho người khác. Mạnh huynh, nếu như ta là huynh, thà rằng cưới người có dung mạo hơi xấu một chút, còn hơn cưới một thê tử quá mức xinh đẹp khiến người khác vừa ý, giữa đường bị cướp nhân duyên.”

Hắn chậm rãi xoay người lại, đứng đối diện với Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nở nụ cười yếu ớt, trong đôi mắt phượng đầy ý vị sâu xa, càng tỏ vẻ tình hình bất buộc.

Là nam nhân, nghe xong đều hiểu ý hắn.

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt, nhìn chằm chằm công tử con nhà phú quý, lạnh giọng chất vấn: “Rốt cuộc, Triệu công tử muốn nói gì?”

Triệu Trầm vừa muốn nói chuyện, Lâm Trọng Cửu nghe kể chuyện xong đã quay lại, hắn cười với Mạnh Trọng Cảnh: “Không có gì, chẳng qua Triệu mỗ thấy tính cách của ta và Mạnh huynh hợp nhau, không nhìn được nói vài câu tận đáy lòng thôi.” Nói xong, hắn dắt Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, cúi đầu hỏi bé: “Tiểu Cửu, đệ còn nhớ tính cách hợp nhau là thế nào không?”

“Biết ạ, thích thứ gì đó thì gọi là tính cách hợp nhau, giống như đệ và Triệu đại ca đều thích tập võ công.” Lâm Trọng Cửu ngửa đầu trả lời.

Triệu Trầm vỗ vai bé tỏ vẻ khen ngợi, sau đó nghiêm mặt, nói với hai người: “Mạnh huynh, Tiểu Cửu, trong nhà ta còn có việc không thể không đi, vừa nãy, vì lòng tốt của bá mẫu ta không dám từ chối, kéo dài lâu như vậy, giờ phải đi rồi. Lúc về nhà, Tiểu Cửu thay ta nói lời xin lỗi với nương của đệ, hôm khác ta tự mình tới cửa nhận tội, tạm biệt.”

Lâm Trọng Cửu ngạc nhiên, Triệu Trầm đã về.

“Triệu đại ca, mưa lớn như vậy, đệ lấy ô cho huynh nhé?” Lâm Trọng Cửu vội vàng đuổi theo.

“Không cần, Tiểu Cửu luyện võ cho tốt, tháng sau huynh sẽ quay lại dạy đệ!” Triệu Trầm cũng không quay đầu lại, đi ra cửa.

Bên ngoài mưa tầm tã, hình dáng nam nhân nhanh chóng bị cơn mưa bao phủ, mờ ảo không rõ. Lâm Trọng Cửu muốn muốn đuổi theo lại bị Mạnh Trọng Cảnh giữ lại. Ngoài cửa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, Lâm Trùng Cửu vừa buồn bã vừa lo lắng: “Mưa lớn như vậy, rốt cục có chuyện gì gấp tới mức không thể không đi chứ, một lát nữa, nếu nương biết đệ không giữ Triệu đại ca lại, chắc hẳn nương sẽ tức giận!”

“Tiểu Cửu rất thích hần?” Mạnh Trọng Cảnh đứng sau lưng bé, vẻ mặt của hần vô cùng phức tạp.

Lâm Trọng Cửu mở to mắt nhìn cửa: “Thích ạ, Triệu đại ca lợi hại như thế, người đệ khâm phục nhất là huynh ấy.”

Mạnh Trọng Cảnh giật giật khoé miệng, cuối cùng cũng không mở miệng, giương mắt, trong viện, tiếng mưa rơi ào ào.

Nghĩ tới hôm Triệu công tử tới làm khách ở Lâm gia, phu thê Lâm Hiền tiếp đãi Triệu công tử rất nhiệt tình. Bàn về dung mạo, thân phận, học thức, hần không bằng một phần, cũng không so được với Triệu công tử, nếu không phải hần quen biết A Kết từ trước, định thân sớm, chắc hẳn phu thê Lâm Hiền sẽ không hứa gả trưởng nữ nhà họ cho hần?

Lúc này, Triệu công tử chắc chắn sẽ giành giật A Kết từ tay hần, liệu phu thê Lâm Hiền liệu có ý định từ hôn không?

Nàng thì sao? Nàng sẽ không thích Triệu công tử chứ?

Tâm trạng của Mạnh Trọng Cảnh loạn như ma.

Một lúc lâu, bé cũng không nghe thấy giọng nói của người đứng sau, Lâm Trùng Cửu quay đầu lại, thấy sắc mặt của hần xanh mét, không nhận được hỏi: “Mạnh đại ca, huynh làm sao vậy?”

Mạnh Trọng Cảnh cúi đầu nhìn Lâm Trùng Cửu, hần có thể nói điều gì với một đứa bé? Tính mạng của Lâm Trọng Cửu được người ta cứu, lại được người ta dạy võ công, nhìn đối phương bằng đôi mắt vô cùng kính nể. Đừng nói Lâm Trọng Cửu, ngay cả phu thê Lâm Hiền, liệu rằng khi hần nói cho họ nghe những lời Triệu công tử đã nói, bọn họ chắc cũng không tin đâu? Chẳng phải hần cũng giống họ sao, nếu không phải chính hần tai nghe thấy, sao hần có thể ngờ được, người khách khí, biết lễ nghĩa như vậy lại có thể chứa những suy nghĩ đó.

Hần chỉ có thể nói với nàng, để nàng cảnh giác với hần ta.

Nhưng nàng sẽ tin hần sao? Nếu nàng biết, nàng có thể phát sinh ra mục đích gì hay không hay nàng đã biết rồi?

Bỗng nhiên, Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp A Kết một lần.

“Tiểu Cửu, Triệu công tử đi rồi, ta đưa đệ về nhà, tiện thể nói một tiếng với nương của đệ.” Ô để ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh mở ô, để tạm ở ngoài cửa, dắt Lâm Trọng Cửu đi đến bên cạnh, bấu vai, dắt bé đi.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi bên cạnh tỷ phu. Gió thổi những hạt mưa bay vào người bé, bé ngửa cổ lên, thấy phần lớn chiếc ô đều che ỉnh. Mạnh đại ca đối xử với bé rất tốt, vậy mà lúc này bé chỉ lo lắng cho Triệu đại ca, người vừa cưỡi ngựa đi, mưa lớn như vậy, huynh ấy không sợ bị ướt hết sao? Cầu mong trên đường đi đừng gặp chuyện gì không may.

Hai người đều có những suy nghĩ riêng, không biết về Lâm gia từ lúc nào.

Lâm Trọng Cửu gọi to: “Nương, Triệu đại ca về rồi!”

Liều thị đang nhặt rau ở phòng bếp, giọng nói chứa sự ngạc nhiên, không thể tin nổi, vội vàng bỏ thức ăn trong tay xuống, chạy ra cửa, thấy Mạnh Trọng Cảnh che ô dắt nhi tử về. Mưa quá lớn, nàng liền đứng dưới mái hiên hạ hỏi: “Triệu công tử về rồi hả? Đang tốt vậy sao lại về?”

Mạnh Trọng Cảnh không trả lời ngay lập tức, hần che ô, từ lúc thấy tây sương phòng mở cửa, hần lập tức nhìn sang đó, nhìn thấy cô nương vội vàng đứng cạnh cửa. Nàng ra nhanh như vậy, bởi vì Triệu công tử bắt

ngờ về hay sao? Sau khi nhìn thấy hấn, sự kinh ngạc trên khuôn mặt nàng lập tức biến hoảng loạn, lo lắng, sững sờ một lát, giống như chạy trốn hấn vậy, nàng sợ hấn phát hiện ra điều gì sao?

Giống như không cẩn thận phá tan lòng can đảm, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh tràn đầy chua xót.

Liễu thị hỏi lại, cuối cùng Mạnh Trọng Cảnh cũng hoàn hồn, nói cho Liễu thị nghe lý do từ chối của Triệu Trầm, “Con muốn mời người ta ở lại nhưng hấn đi nhanh quá.”

Chiếc ô che gần hết khuôn mặt của hấn, Liễu thị cũng không nhìn kỹ, nhìn cửa, oán trách: “Triệu công tử, sao có thể không quan tâm tới bản thân như thế, nếu biết sớm, nếu sớm biết hấn không thể không

đi, khi ở trên bờ sông ta không nên khuyên hấn tới đây tránh mưa, còn có thể tránh được chút mưa, bây giờ lại...”

Tuy trách cứ, nhưng vẫn xuất phát từ sự quan tâm.

Mẫu thân Mạnh Trọng Cảnh mất sớm, trước đây tới Lâm gia chơi, Liễu thị thường dùng thái độ này nói với hấn, sau khi hấn hứa hôn với A Kết, nàng đối xử với hấn như đối xử với nhi tử, lúc này nghe thấy giọng nói đầy quan tâm Liễu thị đối với tên muốn tranh giành vị hôn thê với hấn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không vui.

“Thím, người còn nhiều việc, con đưa Tiểu Cửu về phòng, sau đó con về luôn.” Hấn bầu vai Lâm Trùng Cửu đưa bé đi.

Đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn, Liễu thị cũng không khách sáo với hấn, tiếp tục nhặt rau.

Vài chục bước chân ngắn ngủn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đã nghĩ ngợi trăm lần, cuối cùng không nhin được nhỏ giọng, dặn dò Lâm Trùng Cửu: “Tiểu Cửu, đại ca có chuyện muốn nói với đại tỷ của đệ, ta tới cửa sau chờ nàng, đệ nói với nàng một câu giúp ta.”

Lâm Trùng Cửu thường làm việc này, bé nhìn hấn, nghe hấn cười, lúc này, sao Mạnh Trọng Cảnh có thể cười được, sờ đầu bé, xoa người đi.

Lâm Trùng Cửu tự mình cầm ô, tới sương phòng tìm trưởng tỷ.

Ở trong phòng, Lâm Trúc ngồi trên giường đất đọc sách, A Kết mất hồn mất vía, ngồi ở bên ngoài. Bỗng nhiên, cửa bị mở ra, nàng hoảng sợ, ngẩng đầu đã thấy đệ đệ đang đứng ở cửa, nháy mắt ra hiệu với nàng. Nàng ngăn người, hồi hộp tới gần, quả nhiên Mạnh Trọng Cảnh muốn gặp nàng.

A Kết không dám đi gặp, nhưng nàng lại không thể không đi, dù sao nàng cũng muốn biết rốt cuộc hấn đã nói gì cho Mạnh Trọng Cảnh biết.

Nàng cầm ô, nhìn phòng bếp ở đối diện, giả vờ bình tĩnh, đi tới hậu viện.

Lâm Trùng Cửu đóng cửa sau, sau đó ngồi cạnh bàn giả vờ đọc sách, canh cửa giúp tỷ tỷ giống như trước đây, không cho người ngoài đi ra phía sau.

Sau lưng, truyền tới tiếng đóng cửa, A Kết nhìn cửa viện ở trước mặt, khẽ cắn môi, không yên lòng.

Mở cửa đã thấy Mạnh Trọng Cảnh ở đó chờ nàng.

Mưa to, bên ngoài không nên có người, nhưng Mạnh Trọng Cảnh vẫn cẩn thận đóng ô lại, dựa lưng vào tường mà đứng, cả người ướt đầm.

Dù chiếc ô hơi ngắn, A Kết nhìn thoáng qua ngực của nam nhân, nhưng cũng không dám nhìn lên trên, che miệng khóc.

Khuất nhục khi bị ép buộc, mấy ngày nay, nàng lo lắng sợ hãi, khi nhìn thấy nam nhân mình thích, tất cả đều hóa thành nước mắt chảy ào ạt. Giờ này khắc này, nàng không có tâm trạng suy nghĩ nên giấu diếm thể nào, nàng chỉ cảm thấy vô cùng uất ức, chỉ muốn được người che chở, được nam nhân của mình an ủi, vỗ về.

Nàng cầm ô, đứng ở giữa cửa và vách tường, chậm chạp không biết làm gì. Mạnh Trọng Cảnh không đợi nổi nữa, cúi đầu nhìn chiếc ô ở dưới chân, lại thấy nàng đang khóc nức nở, nghẹn ngào. Mạnh Trọng Cảnh lập tức cảm thấy luống cuống, vứt bỏ chiếc ô đang cầm trong tay, vội vàng chui vào chiếc ô nàng đang cầm, không dám chạm vào nàng, cầm ô thay nàng, đau lòng hỏi: “A Kết, nàng khóc à? Tại sao nàng lại khóc?”

Muốn chạm vào nàng nhưng không dám chạm, trong lòng cảm thấy không ổn.

17. Chương 17: Cứu Người

Khóc tới mức đó, A Kết biết không thể giấu được, cúi đầu, nghẹn ngào hỏi hắn: “Hắn đã nói gì với huynh?”

Không có chỉ tên nói họ, Mạnh Trọng Cảnh cũng hiểu nàng nói ai, đồng thời hắn cũng chắc chắn, người nọ đã tìm A Kết rồi.

Hắn ngơ ngác nhìn nàng.

Nàng đứng đối diện với hắn, tóc mai bay theo chiều gió, trong cơn mưa to, khuôn mặt trắng nõn đọng đầy nước mắt càng thêm đáng thương bất lực.

Nhiều năm qua, lần đầu tiên Mạnh Trọng Cảnh nhìn thấy người trong lòng khóc tới mức đó. Hắn rất muốn ôm nàng, nhưng người hắn lại ướt đầm, đành nắm chặt tay để đè nén sự xúc động: “Hắn nói nàng là người đẹp nhất hắn từng thấy, hắn muốn cướp nàng từ tay ta. A Kết, nàng, có phải hắn bắt nạt nàng đúng không?” Nhìn nàng mềm mại nhưng lại không yếu ớt sợ sệt, hồi nhỏ, lúc chơi đùa cùng hắn, khi bị ngã, nàng không bao giờ khóc, nếu người nọ dùng lời nói để ức hiếp nàng, nàng sẽ không khóc tới mức đó.

Trước mắt hắn hiện lên nụ cười ý vị sâu xa của người nọ, Mạnh Cảnh càng nghĩ càng hận, “Hắn, ta đi giết hắn!”

A Kết sợ hãi, không cần nghĩ ngợi đã túm chặt hắn, nhìn ánh mắt phẫn nộ của hắn, nước mắt nàng chảy càng nhiều: “Huynh đừng lỗ mắng, hắn, hắn chỉ bé ta...”

“Hắn ôm nàng khi nào?” Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức giọng của hắn vút lên thật cao.

Nhìn thấy hắn như vậy, A Kết càng sợ, cúi đầu khóc: “Hôm đó hắn đến nhà ta làm khách, lúc mọi người ngủ trưa, ta đọc đang sách ở thư phòng, hắn bắt ngờ xông vào... Hắn ép ta gả cho hắn, ta không đồng ý, hắn cũng đi luôn... Trọng Cảnh, ta, ta bị hắn chạm vào rồi, huynh có ghét ta không, không muốn cưới ta nữa...”

Nàng khóc, ruột gan như đứt từng khúc, sợ hắn không cần nàng.

Mạnh Trọng Cảnh lại thở ra nhẹ nhàng, tuy tức giận chưa giảm chút nào, thật may là nàng không có chuyện gì, nàng vẫn là của hắn.

Nhìn nước mắt nàng rơi không ngừng, Mạnh Trọng Cảnh vừa đau lòng lại vừa vui mừng, nàng khóc, không phải chứng tỏ nàng không có ý gì với Triệu công tử hay sao, không hề có tình cảm với hắn ta còn gì?

Kéo tay nàng, cầm thật chặt, Mạnh Trọng Cảnh vừa kiên quyết vừa vụng về an ủi: “A Kết đừng khóc, sao ta lại có thể ghét bỏ nàng chứ? Đều do ta vô dụng mới hại nàng bị hắn bắt nạt! A Kết, nàng chờ xem, nếu hắn còn dám có những suy nghĩ, hành động sai lệch, dù liều mạng, ta cũng phải che chở cho nàng!”

Tay hắn rất lạnh nhưng lại khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp, A Kết nghẹn ngào gật đầu, nước mắt rơi trên mu bàn tay hắn: “Trọng Cảnh, chuyện lần này, chúng ta cho qua đi, loại người như hắn, chúng ta không thể trêu vào. Về sau ta sẽ tránh mặt hắn, sẽ không đi một mình, Trọng Cảnh, huynh cũng đừng trêu chọc hắn, chúng ta sắp thành thân, ta không muốn huynh gặp chuyện không may, ta cũng không muốn chọc giận hắn, nếu hắn để lộ chuyện này, ta không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa...”

Mạnh Trọng Cảnh có thể nói thế nào?

Nàng khóc không ngừng, hắn buông tay nàng, thử giúp nàng lau nước mắt, chạm vào một chút lại dừng lại, nhìn thấy nàng không gạt tay hắn ra, hắn cũng yên tâm, ngón tay run run nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi của nàng.

Quy củ trong thôn không quá cứng nhắc, sau khi hứa hôn, hai người có thể gặp nhau vài lần, năm này qua năm khác, Mạnh Trọng Cảnh lại là một nam nhân thành thật, nhiều lúc khó tránh khỏi muốn làm chuyện gì đó, nhưng khuôn mặt của A Kết trắng nõn, gờ tay sờ, nàng cũng không cho, lúc này, A Kết lại không trốn, ngược lại, nàng lưu luyến bàn tay thô ráp của hắn. Đây là nam nhân mà nàng sắp gả, hắn yêu thương nàng, hắn đối với nàng lại rất dịu dàng.

Nàng ngoan ngoãn giống như đang trong giấc mộng, sự đau lòng của Mạnh Trọng Cảnh chậm rãi chuyển thành rung động, ánh mắt hắn không nhìn được nhìn chăm chăm môi nàng.

Nơi đó, hắn còn chưa được chạm qua, lại bị người ta cướp trước.

“A Kết, ta, ta...” Khát khao nhưng lại không dám.

A Kết ngẩng đầu không hiểu, đôi mắt hoa đào mơ màng chứa đầy nước mắt, diễm đam đáng yêu động lòng người. Hầu kết Mạnh Trọng Cảnh giật giật, gờ tay nâng cằm nàng, cúi đầu, tới gần. Suy cho cùng vẫn cảm thấy chột dạ, hắn nhắm mắt lại, chậm rãi tới gần, mong nàng không tránh.

Khuôn mặt nam nhân càng ngày càng gần, trái tim A Kết đập thình thịch, trong lòng cảm thấy hoảng loạn, do dự, bỗng nhiên, một khuôn mặt khác lướt qua trước mắt nàng. Sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng lùi lại, nghiêng đầu không dám nhìn hắn, một lát sau, nàng khẽ cúi đầu, cảm ô: “Về đi, để người ta thấy không tốt đâu.”

Mạnh Trọng Cảnh cầm chặt ô không buông.

A Kết không thể không ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn hắn, mặt lại đỏ.

Nhìn thấy nàng như vậy, dũng khí của Mạnh Trọng Cảnh lại bùng lên, nắm chặt tay nàng, giọng nói khàn khàn: “A Kết, cho ta hôn một chút, một chút thôi.”

A Kết cúi đầu, lắc đầu không nói.

Mạnh Trọng Cảnh không nhìn được nắm chặt tay nàng, nho nhỏ, mềm mại không xương. Hắn nhìn tay nàng, lại nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, băn khoăn một lúc mới mở miệng: “A Kết, hắn, hình như hắn quyết tâm muốn cưới nàng, hắn, hắn có tiền lại đẹp như thế, trước mặt cha mẹ nàng rất lễ phép, cha mẹ nàng, Tiểu Cửu đều thích hắn. Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ, cha mẹ nàng muốn gả nàng cho hắn, nàng...”

“Ta làm sao?”

Theo từng lời hắn nói, toàn bộ sự ngưng ngừng hồi hộp đều bay sạch, ngay lập tức, A Kết rút tay ra, ngửa đầu nhìn hắn: “Ta với huynh biết nhau từ nhỏ, huynh đối xử tốt với ta, trong lòng ta cảm thấy vui mừng, huynh tới cầu hôn, ta đồng ý, chỉ cần huynh không ghét bỏ ta, ta một lòng một dạ muốn được gả cho huynh, ai ép ta ta cũng không đổi ý. Trọng Cảnh, lời này ta chỉ nói một lần, nếu huynh nghi ngờ ta là loại thấy người sang bắt quàng làm họ, ta không còn gì để nói nữa!”

Đôi mắt nàng rung rung, vừa ngang bướng lại thêm chút uất ức, Mạnh Trọng Cảnh hoảng hốt, vội vàng xin lỗi: “A Kết nàng đừng giận, ta, ta chỉ sợ hãi, sợ nàng ngửa mặt khi thấy ta...”

Hắn lắp bắp, dưới cái nhìn chăm chú của nàng, mặt hắn hơi đỏ, A Kết thấy lòng dịu lại, giật ô, khi xoay người, nàng nói nhỏ: “Nghĩ lung tung cái gì hử, nếu ta ngửa mặt khi nhìn thấy huynh thì năm ngoái, ta sẽ không đồng ý...” Suy cho cùng vẫn thấy ngưng, chưa nói xong đã vội vàng chạy vào, nhốt Mạnh Trọng Cảnh ở ngoài cửa.

Mạnh Trọng Cảnh đứng tại chỗ, ngơ ngác, ngay cả khi mưa to đổ xuống đầu hắn, hắn cũng thấy vui.

“Sao huynh còn chưa đi?” Đang sung sướng thì nghe thấy giọng nói thúc giục của nàng.

Mạnh Trọng Cảnh càng thêm vui vẻ, biết nàng lo lắng ỉn, cũng không dám lè mề nữa, vừa giữ ô vừa nói với nàng: “Ta đi luôn đây. A Kết, nàng đừng sợ, chờ ta cưới nàng, ta sẽ bảo vệ nàng, không để nàng bị người khác ức hiếp!”

A Kết không trả lời.

Đợi một lát, thấy Mạnh Trọng Cảnh đã đi xa, nàng sờ cán ô- nơi hắt vừa cầm, mấy ngày nay, trái tim của nàng luôn thấp thỏm cuối cùng cũng được yên ổn rồi .

Dương và Tri Huyện có qua lại với nhau, người nợ lại thường ra vào thôn, chắc lai lịch của hấn cũng không lớn, chỉ cần không cho hấn có cơ hội tới gần, hấn sẽ không làm được gì. Nếu hấn có gan làm cái chuyện ép buộc nữ tử đẳng hoàng, dù sao phụ thân cũng là tú tài, nếu phải báo quan, hấn đừng mong bọn họ hội sẽ nhin, mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm.

Lúc này, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đã nói rõ ràng với nhau, hấn không ghét bỏ nàng, nàng chẳng có gì phải sợ nữa rồi.

~Chiều tối, mưa cũng nhỏ dần, mưa rơi từng giọt tí tách, mưa suốt hai ngày, cuối cùng cũng tạnh.

Sau cơn mưa, cỏ dại mọc rất nhanh.

Lâm Hiền chỉ được nghỉ hai ngày, giữa và cuối tháng, muốn ra ruộng nhổ cỏ cũng không được, lại không nỡ để thê tử và nữ nhi phải làm công việc vất vả này, năm trước đã nhờ người giúp. Một ngày bốn mươi đồng, tổng cộng bốn mẫu đất, lâu nhất là hai ngày là có thể làm xong, rất nhiều người tranh nhau công việc này, thoải mái lại dễ kiếm tiền. Sau khi Lâm gia và Mạnh gia kết thân, Mạnh Trọng Cảnh chủ động sang giúp đỡ, con rể tương lai nhiệt tình, Liễu thị cũng không tiện nói tới chuyện tiền bạc, đành gọi hấn sang nhà ăn cơm.

Mạnh Trọng Cảnh rất thật thà, nếu hấn kéo dài thời gian, làm trong hai ngày, thừa dịp ăn cơm ở Lâm gia cũng có thể gặp vị hôn thê hai lần, nhưng hấn ngược ngùng, buổi sáng đã nhổ xong cỏ ở hai mẫu lạc rồi. Mạnh Trọng Đạt vội vàng làm ở ruộng nhà mình, Liễu thị cho Lâm Trọng Cửu và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau làm, tuy có Lâm Trọng Cửu giúp đỡ nhưng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, người làm nhiều nhất vẫn là Mạnh Trọng Cảnh.

Có con rể, buổi trưa, lúc ăn cơm, Liễu thị cố ý cho A Kết bưng thức ăn lên. Gia đình nhà nông không có nhiều phép tắc, với người con rể như Mạnh Trọng Cảnh, nàng rất vừa lòng, đồng ý cho hấn chút lợi lộc, lúc nàng định thân với Lâm Hiền, Lâm Hiền tìm mọi lý do để gặp nàng, bọn họ đều biết.

A Kết không đi, ngược lại còn bị mẫu thân trêu ghẹo nhiều hơn, hơn nữa lúc trước phải bận rộn, phiền lòng, biết Mạnh Trọng Cảnh sợ nàng thay lòng đổi dạ, nàng cố nén sự xấu hổ, đỏ mặt bưng thức ăn lên.

Thấy nàng, Mạnh Trọng Cảnh vô cùng khẩn trương.

A Kết xấu hổ, nhìn hấn một cái, sau khi đặt thức ăn lên bàn, lập tức đi ra ngoài, khi ra cửa, nàng nghe thấy tiếng đệ đệ cười hắc hắc.

Ngày hè, ánh nắng rực rỡ đến chói mắt, A Kết nhìn bồn hoa, ở đó hoa lan tươi tắn, động lòng người, khoe mắt đuôi mày của nàng bừng lên nụ cười.

Nếu người nợ không bao giờ xuất hiện thì thật là tốt, nàng sẽ cảm thấy vô cùng yên tâm.

Sau khi nghỉ trưa, Mạnh Trọng Cảnh dẫn Lâm Trọng Cửu tới ruộng ngô của Lâm gia.

Cây ngô vươn cao, trên ngọn cây, hoa ngô đã mọc, vươn cao thẳng, còn cao hơn cả Mạnh Trọng Cảnh. Hấn để cho Lâm Trọng Cửu đi theo, hấn nhổ từng cặp, cho Lâm Trọng Cửu ôm ra, muốn Lâm Trọng Cửu thoải mái một chút.

Xung quanh là lá ngô xanh biếc, Mạnh Trọng Cảnh khom người đi về phía trước, không cẩn thận xước qua lá ngô, trên cổ lập tức xuất hiện vết xước.

Đang cúi đầu nhổ cỏ, bỗng nhiên, phía trước có tiếng bước chân vội vàng.

Mạnh Trọng Cảnh nhú mày, nghe chăm chú, nghe thấy có thứ gì đó rơi “bịch” một tiếng, sau đó là tiếng vùng vẫy, giãy dụa. Cảm thấy nghi ngờ, đang do dự không biết nên sang đó hay không, bên đó bỗng vang lên tiếng mắng chửi thô ráp của nam nhân: “Ta đá ngươi! Đồ đàn bà thói, ngươi đá ta hả! Hôm nay ta nhanh chóng đá ngươi cho đã, tý nữa ta bán ngươi đến nhà chứa. Cho ngươi chết, dám gọi người đánh ta hả!” Người bị hấn mắng đã bị bịt miệng, chỉ nghe thấy tiếng khóc hu hu và giãy dụa.

Giọng tên này Mạnh Trọng Cảnh vẫn nhớ, là tên côn đồ ở cạnh nhà hắn, trước kia, hắn đã xúc phạm A Kết.

Tiếng lụa bị xé vang lên, vừa nghe đã biết hắn lại muốn làm nhục người ta rồi!

“Vương Ngũ, dừng tay!” Mạnh Trọng Cảnh giận dữ, không thèm để ý tới việc bị lá ngô cửa vào người, chạy nhanh tới.

Đối phương không đáp lại, tiếng bước chân nặng nề lại vang lên, Mạnh Trọng Cảnh chạy càng nhanh, tới gần, thấy dưới vai Vương Ngũ là một cô nương mặc váy trắng. Cô nương cúi đầu, không nhìn rõ khuôn mặt, bả vai hở gần hết, Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn lâu, chạy vài bước, xông tới, túm chặt Vương Ngũ, đánh cho hắn một quyền.

Trời sinh, Mạnh Trọng Cảnh khôi ngô cao lớn, đầu của Vương Ngũ cũng không thấp, lại rất gầy rất nhiều, hơn nữa, lúc này đã hao phí không ít sức lực, bị đánh một quyền lập tức ngã ra đất. Nhận ra Mạnh Trọng Cảnh, hắn khinh miệt, xì một tiếng, vừa nằm trên mặt đất vừa mắng: “Mạnh Trọng Cảnh, tốt nhất là người đừng phá hỏng chuyện tốt của ta, nếu không đừng trách ta không...”

Chưa nói xong đã bị Mạnh Trọng Cảnh đấm thêm ột phát, tự biết không đánh lại hắn, Vương Ngũ cảm hận, không cam lòng lườm cô nương đang nằm sấp trên mặt đất, vội vàng chạy.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn đuổi theo, nhưng lại nghe thấy tiếng khóc nghẹn nào của nữ nhân vang lên sau lưng hắn, hắn không kim lòng được, quay đầu lại, sau đó thì ngây ngẩn cả người.

Cô nương ngẩng đầu, giữa mái tóc dài, khuôn mặt nàng hiện ra, da trắng môi hồng, nhìn hắn bằng đôi mắt hoa đào, nước mắt ràn rụa, nhìn thoáng qua, hắn suýt nữa nhìn nhầm, tưởng nàng là vị hôn thê, nhưng cũng chỉ thất thần trong chớp mắt, ngoại trừ ánh mắt, hai người cũng chẳng có gì giống nhau. Mạnh Trọng Cảnh vừa muốn mở miệng, cô nương đã vùng vẫy đứng dậy, lại không đoán trước được, áo trên vai nàng tuột ra, toàn bộ nửa phía trên người nàng đều hiện ra trước mặt hắn...

Ngay lập tức, Mạnh Trọng Cảnh xoay người sang chỗ khác, trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh thân thể của nàng như bông hoa trắng, tim đập không yên.

“Cô nương, ta, ta...”

“Mạnh đại ca, huynh đánh nhau với người ta sao?” Từ xa, giọng nói sôt ruột của Lâm Trọng Cửu vang lên.

Mạnh Trọng Cảnh khản trương. Nếu tình huống này bị Lâm Trọng Cửu thấy, quay đầu nói, chẳng những làm hỏng thanh danh của cô nương này, ngay cả hắn, muốn làm người cũng chẳng dễ dàng.

“Cô nương, ta nhắm mắt lại giúp cô, cô thả tay ra, nhanh mặc quần áo vào!”

Cô nương váy trắng không phản đối, ngơ ngác nhìn bóng dáng cao lớn đang đứng trước mặt nàng.

Tiếng bước chân của Lâm Trọng Cửu càng ngày càng gần, Mạnh Trọng Cảnh không còn thời gian để do dự, nhắm mắt lại, ôm cô nương sau lưng hắn, giúp nàng mặc áo ngoài, “Mạo phạm.”

Sức lực của hắn rất lớn, nhanh chóng mở ra, sau đó lập tức đứng dậy, xoay lưng lại, nói: “Ta đi ngăn đệ đệ lại, sau khi chỉnh trang xong, cô nương đi nhanh đi!”

“Ân nhân, dừng đi!” Sau khi được tự do, nữ tử váy trắng lập tức lấy khăn trong miệng ra, khóc, gọi hắn.

Bước chân của Mạnh Trọng Cảnh dừng lại một chút.

Nữ tử váy trắng thấy vậy, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn một chút, vừa run run nắm chặt váy áo vừa khóc: “Ân nhân, huynh cứu ta với, chân trái của ta bị trẹo rồi, nơi này lại lạ nước lại cái, sợ không đi xa được, ân nhân, xin huynh hãy cứu ta, ta sợ người nọ vẫn chưa đi xa, ta lại...”

Giọng nói của nàng mềm mại, lúc khóc lên lại càng là ai oán đáng thương.

Mạnh Trọng Cảnh sinh lòng trắc ẩn, nhưng trong nhà hắn lại không có nữ quyến, không có cách nào giúp đỡ nàng, cùng lúc đó, Lâm Trọng Cửu cũng tới, trong lòng hắn khẽ động: “Cô nương, cô, cô chờ ta một chút, ta đi tìm, ta bảo đệ đệ đi tìm nữ quyến giúp người về thôn.” Hắn muốn để Lâm Trọng Cửu ở đây trông đối

phương, hẳn là một đại nam nhân, mình hẳn ở cùng một chỗ với nàng, chuyện này không tốt, nhưng lại sợ Vương Ngũ quay lại, đành phải sửa lại lời nói.

“Cảm ơn ân nhân, ân nhân cứu giúp Như Nương, mọi thứ ân nhân quyết định, Như Nương đều nghe theo.”

Nữ tử tên Như Nương nghiêng chân, ngồi xổm trên mặt đất, cúi đầu khóc, tạ ơn.

18. Chương 18: Phúc Hay Họa

Mạnh Trọng Cảnh giải thích qua loa cho Lâm Trọng Cửu nghe, sau đó bảo bé chạy nhanh về nhà, nhờ Liễu thị tới đây.

Lâm Trọng Cửu tò mò nhìn cô nương váy trắng đang ngồi xổm, bé xoay người chạy về nhà.

Trong ruộng ngô chỉ còn một nam một nữ.

Mạnh Trọng Cảnh chưa từng ở một mình với nữ nhân xa lạ, đặc biệt là khi hẳn lại không cẩn thận nhìn thấy thân thể của người ta rồi, nghĩ lại, không hiểu sao, lqd trong lòng lại thấy hốt hoảng. Hẳn không dám xoay người, do dự một chút rồi hỏi: “Cô nương, cô có thể đi được vài lqd bước không? Chúng ta sang bên kia chờ, được chứ?” Đến đó, hẳn đứng ở ngoài, cho nàng đứng ở bên trong, Liễu thị đến đây, nhìn thấy vậy sẽ tốt hơn.

Quần áo bị xé nát, Như Nương đang buộc áo trên vai, nghe thấy lời hẳn, nàng nhìn nam nhân đứng xa xa, đang lưng về phía mình, lập tức cúi đầu, “Ân nhân chờ một chút, ta chỉnh trang xong sẽ lập tức đứng dậy, thử xem có được không.”

Ý nàng là nàng còn chưa chỉnh trang xong, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy không được tự nhiên, nhắc chân chuẩn bị đi về phía trước.

Như Nương lại gấp gáp: “Ân nhân, người đi đâu vậy?”

Giọng nói của nàng đầy hoảng loạn, Mạnh Trọng Cảnh vội dừng lại, lúng túng nói với nàng: “Ta sang bên kia...” Lại cảm thấy nói thẳng như thế hình như càng không thích hợp.

Hắn ấp úng, Như Nương không nhịn được nở nụ cười, lại ngượng ngùng nói với hẳn: “Ân nhân không cần kiêng dè, ân lqd nhân đã cứu ta, ta tin ân nhân là chính nhân quân tử. Được rồi, Như Nương đã chỉnh trang xong, ân nhân có thể sang đây nói chuyện rồi.”

Nàng nói vậy, Mạnh Trọng Cảnh không kìm lòng được, đi tới.

Như Nương vẫn ngồi xổm như lúc này, tóc dài xoã ở sau lưng, toàn bộ khuôn lqd mặt hiện rõ trước mặt hẳn. Trời sinh dung mạo nàng cũng không được gọi là hơn người, cái hơn người là màu da trắng nõn, ánh mắt linh động, trên người toả ra khí chất mềm mại, đáng yêu khiến người ta thương tiếc, ở trong thôn, không thể bằng tỷ muội Lâm gia, nhưng cũng được coi như nổi bật. Khi Mạnh Trọng Cảnh đi tới, Như Nương nở nụ cười biết ơn với lqd hẳn, sau đó nhanh chóng rũ mi, quay đầu, sợi tóc dài từ trên sườn mặt rơi xuống, càng thêm thêm đậm đáng yêu.

Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được nhìn lâu hơn một chút

Như Nương đỏ mặt, đầu cúi càng thấp, nhỏ giọng hỏi hẳn: “Như Nương họ Hà, lên xưng hô với ân nhân thế nào?”

Nhận ra sự thất lễ của bản thân, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng nghiêng người, nói lấp bắp: “Ta, ta họ Mạnh.”

Như Nương giương mắt nhìn hẳn. Khuôn mặt nam nhân vàng như lúa mạch, vừa nhìn đã biết hẳn làm việc đồng áng quanh năm, trời sinh cũng coi như tuấn lãng, lqd thân hình cao lớn, tạo cho người ta cảm giác yên tâm. So với những kẻ nhà cao cửa rộng nàng đã từng gặp, thân phận nông dân của hẳn không có chỗ nào tốt, nhưng với nhan sắc như “ngựa gầy” của nàng, có thể gả cho hẳn, sống cuộc đời yên ổn, còn hơn bị người ta bán qua bán lại, bị bắt lqd phải hầu hạ những ông già, thậm chí phải chết thảm nơi hậu trạch.

Nàng vẫn còn trong sạch, nhìn qua cũng thấy hẳn thật thà, nàng tin mình có thể đoạt được sự yêu thương từ hẳn, hơn thế với trăm lượng bạc cất trong người, sau khi thành thân nhất định sẽ sống hoà lqđ thuận. Còn kế ước bán thân, chỉ cần nàng xử lý ổn thoả, người như Triệu công tử, nhất định sẽ không nuốt lời.

“Mạnh đại ca, ta, ta có thể gọi người như thế không?” Như Nương không yên lòng, hỏi.

Dung mạo nàng không nổi trội nhưng giọng nói lại mềm mại như nước, Mạnh Trọng Cảnh càng thấy không tự nhiên, lơ ngơ đáp lại, giục nàng: “Cô thử xem có thể đi vài bước được không? Chúng ta có thể nói tiếp khi tới bên kia.”

“Dạ.” Như Nương chống tay, chậm rãi đứng dậy.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, thấy nàng đứng vững, hẳn thở ra nhẹ nhàng, ngay lập tức đã thấy người nàng nghiêng ngã, nàng kêu sợ hãi, người bổ nhào về phía trước. Mạnh Trọng Cảnh sợ hãi, không lqđ thêm nghĩ ngợi lao tới đỡ nàng, hẳn nắm lấy vai nàng, Như Nương trực tiếp bổ nhào vào trong lòng hẳn. Đầu tiên, Mạnh Trọng Cảnh cảm nhận được bộ ngực đầy đặn của nàng, ngay sau đó hai tay nàng bò lên eo hẳn, Mạnh Trọng Cảnh không nhịn được muốn đẩy nàng ra, vươn tay ra lại chạm phải vòng eo khiến người ta kinh ngạc.

Thật sự rất nhỏ, chưa đầy nắm tay.

Cả người cứng ngắc, Mạnh Trọng Cảnh ngơ ngác một lúc.

“Mạnh đại ca, ta...” Như Nương lo lắng đẩy hẳn.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn hồn, nhanh chóng xua đi suy nghĩ không nên có, vội vàng đỡ vai nàng, vừa định hỏi, lại nhìn thấy đôi mắt nàng đang rưng rưng.

“Mạnh đại ca, ta đi không đi được, có phải chân trái của ta hỏng rồi đúng không?” Như Nương ngửa đầu nhìn hẳn, sắc mặt thê lương.

Giọng nói của nàng bất lực giống như chỉ có thể dựa vào lời hẳn, Mạnh Trọng

Cảnh chưa từng nghe thấy bất cứ ai nói với hẳn như thế.

Hắn nhìn chân nàng, nhíu mày, hẳn dịu dàng ngồi xuống để hẳn có thể ngồi xổm trước mặt nàng, hỏi nàng: “Cô xoay chân lúc nào?”

Như Nương cúi đầu khóc: “Vừa nãy, lúc bị hẳn đuổi theo, ta không cẩn thận bị ngã.”

Mạnh Trọng Cảnh không phải Lang trung, chỉ có thể vụng về an ủi nàng: “Cô đừng vội, lát nữa ta đi mời Lang trung về chữa cho cô, chắc là không có chuyện gì đâu.”

Như Nương ngẩng đầu, nhìn hẳn đầy biết ơn: “Cảm ơn Mạnh đại ca.”

Mạnh Trọng Cảnh không dám nhìn thẳng nàng, im lặng một lát, sau đó thấy hai người đang ngồi quá gần nhau, hẳn hốt hoảng, vội vàng đứng dậy lùi vài bước về phía sau. Sau đó là sự im lặng, càng không nói chuyện, dường như sự chịu đựng lqđ càng trở lên khó khăn, Mạnh Trọng Cảnh suy nghĩ, tò mò hỏi nàng: “Cô là người ở đâu? Sao lại đến đây?” Nhìn quần áo nàng đang mặc trên người, hình như là cô nương của gia đình có tiền.

Khuôn mặt của Như Nương hiện lên sự hoảng sợ, một lát sau mới thở dài, lqđ nói: “Ta là người Dương Châu, quê nhà có bão lụt phải đến Đãng Châu tìm người thân, không nghĩ người thân đã dọn đi

nơi khác, ta muốn tiếp tục nghe ngóng tin tức của bọn họ, hai người hầu thân cận lại không muốn đi theo ta, về Giang Nam rồi. Ta đi xung quanh hỏi thăm, trùng hợp đi ngang qua nơi này, gặp được tên vừa nãy, cứ nghĩ hẳn biết, ai mà nghĩ được hẳn lại lừa ta đến chỗ này... Mạnh đại ca, cầu xin huynh, cầu xin huynh cho ta ở nhờ một thời gian được không? Trên người ta còn chút bạc, ta đưa tất cho huynh, cầu xin lqđ huynh, giúp ta đi, ta cũng không dám đi ra ngoài một mình đâu!”

Nhìn nàng giống như sắp khóc, Mạnh Trọng Cảnh vội hỏi: “Cô đừng vội, cô đang bị thương, trước tiên cô cứ ở đây nghỉ ngơi, chữa trị vết thương đã, những lqđ chuyện khác thì quyết định sau.”

“Dạ, tất cả mọi chuyện, ta đều nghe theo Mạnh đại ca.” Như Nương cúi đầu, lấy hầu bao luôn cất ở người đưa cho Mạnh Trọng Cảnh: “Mạnh đại ca, đây là một trăm lượng, là toàn bộ số bạc ta tích góp được, huynh mời lang trung chữa bệnh cho ta thì phải có tiền, huynh lấy bạc này mà dùng, thừa bao nhiêu coi như là Như Nương cảm tạ ơn cứu mạng, thu nhận và giúp đỡ của huynh, Mạnh đại ca nhất định phải nhận.”

Một trăm lượng?

Mạnh Trọng Cảnh sửng sốt, kinh ngạc, một cô nương như nàng dám mang nhiều bạc như vậy, lại còn chạy khắp mọi nơi, hần liên tục từ chối: “Không cần, không cần, mời Lang trung không tốn bao nhiêu tiền đâu, cô cứ giữ đi, sau này đi tìm người thân còn phải dùng.”

Như Nương kiên quyết đưa, cho dù Mạnh Trọng Cảnh nói thế nào cũng không chịu cất đi, lúc đang đưa qua đây lại thì mẹ con Liễu thị đến. Lâm Trúc cũng muốn đến xem náo nhiệt, Liễu thị mắng nàng một chút.

Mạnh Trọng Cảnh chạy nhanh ra đón, vội vàng nói cho Liễu thị nghe chuyện cứu người và lai lịch của Như Nương.

Hai người đứng hơi xa, Như Nương vừa lo lắng vừa ngơ ngác nhìn họ, chờ tới khi Liễu thị ôm quần áo đến, nhìn thấy khuôn mặt hiền hoà của Liễu thị, nàng sợ hãi chào “Mạnh bá mẫu”

Đứng ở bên cạnh, Mạnh Trọng Cảnh vội vàng giải thích: “Hà cô nương hiểu lầm rồi, đây là Lâm thẩm.”

Khuôn mặt Như Nương đỏ bừng, lập tức sửa lại.

Liễu thị đã quan sát, đánh giá Như Nương từ lâu. Tuổi nàng xấp xỉ với trưởng nữ, quần áo hơi toán loạn, ngồi ở đằng kia, nhìn rất tội nghiệp. Tên Vương Ngũ, nàng cũng biết, là người mà mọi người trong thôn vô cùng căm ghét, hầu như nhìn thấy cô nương ở trên đường, hần đều trêu lqđ ghẹo, hai nữ nhi của nàng cũng đã bị hần chọc.

Liễu thị căm ghét Vương Ngũ, bởi vậy, nàng càng thêm thông cảm với Như Nương, nàng bảo Mạnh Trọng Cảnh dắt Lâm Trọng Cửu đi ra ngoài, nàng giúp Như Nương mặc một bộ quần áo đơn. Chiếc áo này là quà đầu năm của em gái cho nàng, lqđ Liễu thị ngại quần áo màu sắc nổi bật lên không mặc, A Kết muốn mặc quần áo của nàng, Liễu thị sợ mọi người trong lqđ thôn nhìn rồi hiểu lầm, không cho A Kết mặc.

Hai khắc sau, Liễu thị đỡ Như Nương vào sân nhà mình, Lâm Trọng Cửu đi theo các nàng, Mạnh Trọng Cảnh lên trấn trên mời Lang trung.

A Kết bảo mẫu thân dìu nàng ấy vào sương phòng của hai tỷ muội nàng.

Đều là cô nương, hận nhất là bị nam nhân bắt nạt, A Kết rất thông cảm với Như lqđ Nương, lúc Như Nương khóc thì nàng nhẹ nhàng an ủi rơi. Liễu thị cũng ngồi cùng các nàng một lúc, sau đó cảm thấy mấy tiểu cô nương này có thể tùm tùm lại được với nhau, Liễu thị dắt nhị tử về phòng lớn.

Người lớn đi rồi, Như Nương thoải mái hơn một chút, cảm thấy áy náy, nói với hai chị em A Kết: “Gây thêm phiền phức cho đại cô nương, nhị cô nương rồi, lát nữa, Mạnh đại ca về, ta sẽ theo về nhà huynh ấy, không làm phiền mọi người nữa.”

A kết đang ở phòng, chuẩn bị trà, nghe vậy, lập tức ngó người, quay đầu nhìn lại, muốn nói lại thôi.

Lâm Trúc liếc mắt ra hiệu với trưởng tỷ, sau đó nàng đi tới trước mặt Như Nương, tò mò hỏi: “Hà tỷ tỷ, Mạnh đại ca nói sẽ đưa tỷ về nhà huynh ấy ở?”

Như Nương lắc đầu, trong mắt chứa đầy sự hoang mang: “Mạnh đại ca cứu ta, lqđ huynh ấy đồng ý thu nhận và giúp đỡ ta, để ta chữa trị vết thương, ta không ở nhà huynh ấy, chẳng lẽ còn gây thêm phiền phức cho các người? Đúng rồi, nhị cô lqđ nương, Mạnh đại ca có quan hệ gì với mọi người vậy? Sao Mạnh đại ca lại nhờ mọi người chăm sóc ta? Người nhà huynh ấy đâu rồi? Vừa nãy, huynh ấy vội vàng đi lqđ mời Lang trung cho ta, ta chưa kịp hỏi.”

Sao lời này nghe chói tai đến thế, Lâm Trúc lo lắng, nhìn trưởng tỷ, không biết tỷ ấy có cảm nhận được mùi vị gì không.

A Kết cười với hai người, cầm bình trà lên: “Các người nói chuyện đi, ta đi lấy nước.” Nói xong ra khỏi phòng.

Lâm Trúc nhìn theo trưởng tử, lòng mảy mòi rũ xuống, trong lòng đã có quyết định, giới thiệu Mạnh gia cho Như Nương nghe.

Ở bên kia, sau khi tới phòng bếp, sắc mặt A Kết cũng thay đổi.

Không biết vì sao, khi nghe Như Nương gọi vị hôn phu của nàng là Mạnh đại ca,

nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng Mạnh Trọng Cảnh cứu nàng ấy, không gọi là Mạnh đại ca thì gọi là cái gì? A Kết cười bản thân, biết không nên nghĩ lung tung, nhưng lúc nghe Như Nương nói Mạnh Trọng Cảnh đồng ý thu nhận và giúp đỡ nàng ấy, còn vội vã đi mời Lang trung cho nàng ấy, trong lòng nàng thấy chua xót kinh khủng.

Kỳ ra Mạnh Trọng Cảnh là người nhiệt tình, làm điều đó là chuyện bình thường nhưng thấy Như Nương mở miệng gọi Mạnh đại ca, trong giọng nói ấy chứa đầy sự tin cậy và dựa dẫm, nàng không kiềm chế được bản thân nữa rồi.

Chắc do nàng nghĩ nhiều thôi? Không nói tới việc Như Nương là người thế nào, tấm lòng của Mạnh Trọng Cảnh đối với nàng, nàng tin tưởng, lại nói, Như Nương không đẹp bằng nàng...

A Kết cũng không dám nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng lúc này, chỉ có suy nghĩ này mới có thể khiến nàng yên tâm.

Châm trà rồi bưng về.

Lâm Trúc luôn chờ nàng, chờ A Kết cất ấm trà, Lâm Trúc mới trêu ghẹo Như Nương: “Quan hệ của Mạnh đại ca và nhà chúng ta sao, hắc hắc, hẳn là tỷ phu tương lai của ta, tháng chín sẽ cưới đại tỷ ta qua cửa.” Nếu Như Nương có ý đồ, khi nghe tin tức này chắc chắn sẽ lòi đuôi.

Khuôn mặt A Kết nóng bừng, xoay người mắng Lâm Trúc: “Ai uội nói nhiều...”

Lời còn chưa, đôi mắt lại lướt qua, nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Như Nương, lqd miệng nàng ấy há to, vẻ mặt tái nhợt, trong mắt ngoại trừ sự khó tin, còn sự thất vọng, khổ sở không tài nào che giấu được.

A Kết như bị nghẹn trong cổ họng, biết Mạnh Trọng Cảnh và nàng đã định hôn, nàng ấy thất vọng cái gì?

Trong lòng Lâm Trúc cũng không vui vẻ gì nhiều, cố ý hỏi: “Hà tỷ tỷ, tỷ sao vậy? Đau chân à?”

Như Nương nhìn Lâm Trúc, nhanh chóng cúi đầu, tay cầm chặt tay áo, một lúc sau mới nói: “Không, không có gì, không nghĩ tới Mạnh đại ca đã định hôn rồi.” Nói xong ngẩng đầu, nhìn A Kết đầy hâm mộ: “Mạnh đại ca tuần láng lại có lòng hiệp nghĩa, đại cô nương thật có phúc.”

A Kết còn chưa cảm nhận rõ mùi vị trong lòng nàng là mùi gì, Lâm Trúc không vui, lqd lập tức trả lời: “Mạnh đại ca tốt nhưng đại tỷ ta dịu dàng lại xinh đẹp, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, có thể lấy đại tỷ ta, phải nói Mạnh đại ca có phúc mới đúng!” Tìm vài người trong thôn hỏi một chút, ai cũng khen Mạnh Trọng Cảnh phúc lớn chứ chẳng phải Lâm Trúc nói thế.

“A Trúc!” A Kết không vừa lòng, lườm muội muội. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh thích nhau, cho nên khi nói về ai có phúc, bọn họ không thích nghe, giống như ai đang trào cao với ai vậy.

Lâm Trúc bĩu môi, nằm sấp bên lò sưởi đặt gần đầu giường đọc sách. Mạnh Trọng Cảnh thế nào, nàng mặc kệ, nhưng ai dám bắt nạt đại tỷ nàng, nàng cho họ biết tay!

A Kết nhìn Như Nương đang cúi đầu không nói, xoay người, bưng trà tới, nói với nàng ấy vài câu khách sáo, sau đó không nói nữa, cũng chẳng nhiệt tình như lúc trước.

Rõ ràng là Như Nương có tình ý với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết tự nhận bản thân không khoan dung và độ lượng khi biết chuyện này. Mạnh Trọng Cảnh... A Kết cắn môi, rất nhanh nàng đã đánh bật suy nghĩ này, Mạnh Trọng Cảnh không phải loại người đó.

Không ai nói chuyện, trong phòng im ắng, Như Nương cầm ly trà, lặng lẽ quan sát A Kết.

Triệu công tử đặt ra mục tiêu cho nàng, trước thánh bầy phải làm cho Mạnh Trọng Cảnh muốn nàng, những chuyện khác không nói nhiều nhưng khi nhìn thấy đại cô nương Lâm gia, nàng đã gần như đoán được, sau khi biết Mạnh Trọng Cảnh và A Kết có hôn ước, nàng đã chắc chắn rồi.

Nàng thở dài trong im lặng.

Có thể khiến một nam nhân như hắn lo lắng cho nàng ấy, số mệnh của đại cô nương Lâm gia, thật tốt.

19. Chương 19: Ôm Đau Thương

Bình thường, Mạnh Trọng Cảnh có quan hệ rất tốt với người trong thôn, hẳn mượn xe lừa, nhanh chóng mời lang trung tới.

Lang trung vào tây sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh đi theo Lâm Trọng Cửu tới phòng chính ngồi, thỉnh thoảng lại liếc về phía sương phòng.

Trong sương phòng, ba mẹ con Liễu thị ngồi vây xung quanh, xem lang trung nắn xương cho Như Nương.

Ổng quần bị kéo lên, tất bị kéo xuống mắt cá chân, không cần nói tới ông Lang trung già, ba mẹ con Liễu thị vừa nhìn lập tức cảm thấy kinh ngạc, không ai đoán được người có dung mạo bình thường như Như Nương, lại có làn da trắng như tuyết, trơn nhẵn, nõn nà như mỡ đông, còn đôi chân, rõ ràng chưa từng bó chân, không phải rất tốt, nhưng còn nhỏ hơn cả chân của Lâm Trúc.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, Như Nương cảm thấy khó xử, cúi đầu, sợi tóc rơi xuống, nhan sắc chỉ có sáu phần cũng biến thành tám phần.

A Kết không nhìn nữa, chuyển sang nhìn sau lưng muội muội, không nhìn Như Nương.

Lang trung còn phải tới nhà khác chữa bệnh, Như Nương bị thương không nặng, chỉ cần bôi thuốc đúng giờ, tính dưỡng thật tốt, ba ngày sau có thể đi lại bình thường.

Như Nương muốn trả tiền khám, thuốc thang nhưng sao Liễu thị có thể để một cô nương đáng thương mồ côi như nàng phải trả tiền, để hai nữ nhi ở lại chăm sóc Như Nương, Liễu thị mời vị lang trung ra phòng ngoài, trả một lượng bạc, sau đó tiễn ông ấy ra cửa. Hai người vừa ra khỏi sương phòng, Mạnh Trọng Cảnh lập tức đuổi theo, muốn hỏi phí khám bệnh, bị Liễu thị lườm một cái, Mạnh Trọng Cảnh không thể không ngậm miệng.

Lang trung tự cười lừa tới, hai người nhìn theo hắn đi xa, sau đó Liễu thị mới quay vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh xấu hổ hỏi: “Thím, con dẫn nàng ấy đến đây đã gây phiền phức ọi người, phí chữa bệnh hãy để cho con trả, nếu không con cảm thấy vô cùng áy náy.”

Liễu thị cười: “Người sắp là con rể nhà ta rồi, vẫn còn khách khí với ta thế sao?” Con rể có lòng thương người, cứu người còn tốt hơn so với việc thấy chết mà không cứu.

Mạnh Trọng Cảnh còn muốn trả tiền, A Kết bất ngờ đi ra khỏi phòng, bước chân của Mạnh Trọng Cảnh ngừng lại, ngơ ngác nhìn nàng.

A Kết cắn môi, đi xuống bậc hè.

Rõ ràng trưởng nữ có chuyện muốn nói với Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị vừa tức giận lại cảm thấy thú vị, liếc mắt nhìn A Kết, mỉm cười, đi vào phòng.

“A Kết?” Trong viện chỉ còn hai người, Mạnh Trọng Cảnh rất vui mừng, “Có chuyện gì sao?”

Trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, cũng không thấy xấu hổ như thường ngày, nàng hỏi Mạnh Trọng Cảnh: “Huynh vừa nói gì với nương ta vậy?”

Nhắc tới chuyện này, Mạnh Trọng Cảnh lập tức thấy xấu hổ, đi một bước, tới gần A Kết, nói nhỏ: “Hà cô nương là do ta đưa về, đã khiến mọi người rước thêm phiền phức, sao ta lại có thể để cho thím trả tiền thuốc thang chứ? Vừa nãy, nàng ở trong phòng, nàng có nghe thấy không, nói cho ta biết, ta trả lại tiền

cho thím.” Hai người đứng rất gần nhau, nói chuyện giống như hồi nhỏ, lại càng giống như người một nhà đang bàn chuyện với nhau.

Hắn thoải mái không chột dạ chút nào, A Kết nhìn hắn thấy thuận mắt hơn một chút, nhưng vẫn không vui, cố ý hỏi: “Huynh muốn trả tiền giúp nàng ấy? Vậy trên người huynh mang theo bao nhiêu bạc?” Sau khi định hôn Mạnh Trọng Cảnh có giao cho nàng của cải của Mạnh gia, bởi vì chuẩn bị tiệc mừng, tiền hắn để dành cũng chẳng còn bao nhiêu.

Mạnh Trọng Cảnh đâu biết tâm tư của cô nương, hiền lành lời ra ba lượng bạc vụn: “Lần trước mua đồ, mua ít đi một chút, ta lặng lẽ tích góp, chờ, chờ sau khi thành thân sẽ giao cho nàng...” Giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ, ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng chăm chăm. Tới mùa thu đông, hắn và đệ đệ sẽ lên trấn trên làm việc, phần lớn số tiền kiếm được hắn đưa cho phụ thân, còn lại hắn chừa một chút để làm tiền riêng cho nàng.

Bị hắn nhìn chăm chăm, mặt A Kết nóng lên, nhìn bàn tay to của hắn, lại nhìn hắn, quay đầu nói: “Nếu cho ta, sao bây giờ lại đem ra dùng?” Vừa tức vừa giận, yêu kiều xinh xắn.

“Ta không...” Mạnh Trọng Cảnh há mồm muốn giải thích, nhưng khi nhìn thấy rặng mây hồng trên má nàng, hàm răng cắn vào môi, bộ dáng xấu hổ giận dữ, hắn nhìn tới mức ngây ngốc, ngơ ngác mãi mới phản ứng kịp, cả trái tim nhanh chóng hóa thành vũng nước mềm, có thêm can đảm, nắm tay nàng, nhét bạc vào trong tay nàng, “Cho nàng, A Kết, tất cả ta đều đưa cho nàng, ai ta cũng không cho.”

“Ta không cần, huynh đem bạc đi mua thuốc cho nàng ấy đi!” A kết không cầm, xoay người đi. Nàng thà nhà mình trả bạc, chứ không muốn Mạnh Trọng Cảnh phải trả.

“A Kết!” Mạnh Trọng Cảnh khẩn trương giữ chặt tay nàng, nhìn nàng giống như cầu xin. A Kết cúi đầu không cho hắn nhìn, bộ dáng giận dữ làm nũng khiến nàng càng thêm đáng yêu, ở trước mặt hắn, rất ít khi nàng bày ra dáng vẻ xinh đẹp, yêu kiều như thế. Tim Mạnh Trọng Cảnh nhảy bùm bùm, nắm chặt tay nàng, nhỏ giọng tỏ tình: “A Kết, nàng đừng nghĩ nhiều, ta chỉ thấy nàng ấy đáng thương nên mới giúp nàng ấy một tay, những tâm tư khác, ta đều không có, ta, ta chỉ thích nàng, nàng..”

Lấp bắp nói mãi chưa xong, giọng nói của Lâm Trúc truyền ra từ bên trong. Mạnh Trọng Cảnh vội vàng buông tay, A Kết cũng xấu hổ muốn tránh, nhưng chưa đi được hai bước đã nghe thấy giọng nói kỳ quái của Lâm Trúc: “Mạnh đại ca, Hà cô nương muốn gặp huynh, huynh mau vào đi!”

A Kết dừng lại, quay đầu lại nhìn Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh có chút thất thần: “Nàng ấy gặp ta làm gì?”

“Ta không phải nàng, sao ta biết được?” Lâm Trúc hừ một tiếng, buông mình đi vào.

Mạnh Trọng Cảnh không nhận được nhìn về phía A Kết, A Kết trợn mắt nhìn hắn,

nhấc chân đi vào phòng. Mạnh Trọng Cảnh có ngốc cũng biết nàng không vui, chạy hai bước túm nàng thật chặt, gần giống như cầu xin: “A Kết, A Kết nàng vào cùng với ta đi, nàng nhìn xem, thật sự là ta không có gì với nàng ấy mà.”

A Kết không muốn đi, Mạnh Trọng Cảnh kiên quyết kéo nàng đi, đương nhiên A Kết không khỏe như hắn, nhìn hắn như thế, trong lòng nàng cũng vui hơn một chút, đợi tới cửa, bỏ tay hắn ta, tự nàng đi vào trước. Mạnh Trọng Cảnh nhẹ nhàng thở ra, ngoan ngoãn đi sau nàng.

Như Nương ngồi trên giường, vừa thấy Mạnh Trọng Cảnh vào, lập tức muốn đứng lên, lại bị Liễu thị nhanh tay đè lại, cười khuyên nàng: “Lang trung nói hai ngày tới người phải tĩnh dưỡng thật tốt, có gì nói cứ ngồi mà nói.” Tình huống khi được người cứu, ai cũng muốn cảm ơn một chút, chuyện này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Như Nương nhìn Liễu thị, không thử đứng dậy nữa, nhẹ giọng nói với Mạnh Trọng Cảnh: “Mạnh đại ca, cảm ơn huynh, nếu hôm nay không có huynh, chắc ta không sống nổi.”

Mắt nàng rưng rưng, Mạnh Trọng Cảnh lại không thêm nhìn nàng, vừa nhìn trộm A Kết vừa nói: “Không có gì không có gì, chuyện đã qua thì cho nó qua, cô không cần để chuyện đó ở trong lòng. Ta, Lâm thúc,

Lâm thắm đều là người lương thiện, cô cứ yên tâm dưỡng thương ở đây, sau khi vết thương tốt lên thì tính tiếp.”

“Ừ, ta biết.” Như Nương cúi đầu đáp, quay sang nói với Liễu thị: “Ồ thêm nhiều ngày như thế, Như Nương lại gây thêm phiền phức cho thím rồi, đại ân đại đức của cả nhà thím và Mạnh đại ca, Như Nương ghi nhớ suốt đời.”

Liễu thị dịu dàng khuyên nàng vài câu, bề ngoài vẫn là những câu khách sáo.

Mạnh Trọng Cảnh thấy bản thân không còn chuyện gì nữa, chào rồi rời đi, trước khi ra cửa, Mạnh Trọng Cảnh lặng lẽ lườm A Kết. A Kết rũ mắt nhìn mặt đất, giả vờ không biết hắn đang nhìn mình, tới khi Mạnh Trọng Cảnh tức giận bỏ đi, lúc ấy miệng nàng mới hơi nhếch lên.

Liễu thị cũng không ngồi lâu, sau khi Liễu thị đi, trong phòng chỉ còn ba vị cô nương. Như Nương cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì, A Kết thấy vừa nãy, nàng ấy cũng không lộ ra điều gì bất thường với Mạnh Trọng Cảnh, có lẽ là khi biết hôn sự của nàng và Mạnh Trọng Cảnh lên cắt đứt tâm tư, lại không đành lòng để nàng đơn độc, thỉnh thoảng nói với nàng hai câu. Như Nương trả lời rất khách khí, A Kết hỏi nàng đáp, không hỏi nàng cũng không ồn ào, im lặng, không hề khiến người ta thấy ngứa mắt.

Như Nương và tỷ muội A Kết cùng ăn cơm chiều, hiển nhiên lúc đi ngủ cũng cùng nằm với nhau trên một chiếc giường đất.

Lâm Trúc thích ngủ ở đầu giường, nơi đó gần lò sưởi, A Kết nằm phía ngoài, Như Nương ngủ cạnh nàng.

Lâm Trúc chui vào trong chăn làm ổ ở trong đó, nằm nghiêng nhìn hai người đang nằm bên cạnh. Có lẽ là nhìn trưởng tỷ nhà mình thành thói quen, nàng lại cảm thấy tuy Như Nương không đẹp bằng trưởng tỷ nàng, nhưng trên người nàng ấy có một loại mùi vị không thể nói nên lời, không phải dung mạo, mà là từng cử chỉ hành động, khiến người nhìn không thể dời mắt.

Tuy không thích đối phương nhưng trời sinh, cô nương lại thích chưng diện, có một số việc không nhịn được mon men tới hỏi thăm. Sau khi tắt đèn, Lâm Trúc tò mò hỏi: “Hà tỷ tỷ, tỷ là cô nương ở trong thành sao?” Trước kia, xem trong sách, thấy người ta khen ngợi mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước, chẳng lẽ khí chất khiến người ta thương tiếc của Như Nương là loại khí chất mà chỉ nữ tử Giang Nam có hay sao?

Một lát sau, Như Nương mới nói: “Ừ, gia phụ là thương nhân, đáng tiếc gia cảnh sa sút, sau đó lại gặp tai họa...”

Lâm Trúc hiểu rõ: “Không trách được, cử chỉ của tỷ đẹp như thế, có phải tỷ được ma ma dạy lễ nghi hay không?”

Như Nương “ừ” một tiếng, nhìn bầu trời tối đen ở bên ngoài nói: “Nhưng học rất vất vả, ta căn bản không muốn học.”

Nữ nhân đều là hoa, tỷ muội Lâm gia là đóa hoa sinh ra và lớn lên một cách ung dung tự tại ở trên núi, cha mẹ yêu thương không quản lý các nàng. Còn nàng, nàng là được nuôi trong bồn kiếng ở trong phòng, người khác muốn biến nàng thành bộ dạng gì, nàng cũng nhịn được, người ngoài chỉ thấy nàng đẹp, lại không biết nàng phải chịu bao nhiêu đau đớn.

Nàng không muốn cướp đoạt với A Kết, nhưng A Kết lại có người tốt hơn chờ nàng ấy, Mạnh Trọng Cảnh là hy vọng duy nhất để nàng có thể trở về núi, về với tự do.

Như Nương lật người, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

A Kết nghe thấy tiếng động ở bên trái, vươn cánh tay vỗ muỗi muỗi một cách lặng lẽ, bảo nàng không nên hỏi nữa.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Như Nương hoạt động không tiện, A Kết giúp nàng rất nhiều, Như Nương dịu dàng cảm ơn. Nàng không nói tới Mạnh Trọng Cảnh, khi Lâm Trúc cố ý nhắc tới hắn Như Nương cũng không tỏ ra tò mò, hai tỷ muội A Kết cũng không đề phòng nàng như hôm qua. Sau khi ăn xong, ba cô nương ngồi cùng một chỗ nói chuyện, ở chung với nhau cũng coi như hòa hợp.

Liễu thị thỉnh thoảng tới ngồi một lát, lúc nói chuyện không tránh được đề cập tới chuyện sau này Như Nương định thế nào. Như Nương lắc đầu tỏ ý không biết, Liễu thị lại hỏi tới người thân của nàng ở Đăng Châu, Như Nương nói, hiển nhiên là Liễu thị chưa nghe bao giờ, đi ra khỏi thôn hỏi xung quanh, cũng chẳng có ai biết. Liễu thị nhiệt tình, cố ý đi một chuyến lên trấn trên, nhờ hai vợ chồng em gái lưu ý giúp đỡ. Ở trong thành, Chu Bồi có chút tiếng tăm, quen biết tương đối rộng, nhưng chuyện này không phải là chuyện ngày một hai ngày là có thể có tin.

Đối với chuyện này, Như Nương vô cùng biết ơn, tuy nàng biết chắc chắn Chu gia sẽ chẳng hỏi thăm được điều gì.

Ba ngày sau, vết thương ở chân Như Nương cũng tốt lên, muốn lên đường, Liễu thị biết nàng không chỗ để đi, có lòng tốt khuyên nàng: “Nếu không người ở đây thêm mấy ngày nữa, nhờ trấn trên có tin tức thì sao? Người cứ yên tâm ở đây, coi như cho hai tỷ muội A Kết có thêm bạn.”

A Kết cũng mở miệng giữ lại. Ba ngày này, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tới, Như Nương cũng không hỏi thăm, từ lâu, nàng đã không còn loại tâm trạng đau đớn này. Dù sao Như Nương là người có nguồn gốc từ trong thành, Mạnh Trọng Cảnh, mặc dù mình rất thích, nhưng hắn cũng chỉ là người thô thiển, có lẽ người ngoài biết ơn, trong lúc nhất thời mà thấy động lòng nhưng chưa hẳn sẽ khiến mình vừa mắt.

Lòng tốt không thể từ chối được, Như Nương tiếp tục ở lại Lâm gia.

A Kết lấy ra một bộ quần áo đơn của bản thân đưa cho Như Nương, để nàng tắm rửa.

Khi nhận quần áo A Kết đưa, Như Nương cực kì xấu hổ, nghĩ rồi nói: “Đại cô nương, trên người ta còn chút bạc, ta muốn lên trấn trên mua ít vải, mặc quần áo của cô, ta rất áy náy.”

A Kết tỏ ý không sao nhưng Như Nương kiên quyết muốn đi, A Kết nói với Liễu thị, Liễu thị vui vẻ đồng ý. Sáng ngày hôm sau, Lâm Hiền đánh xe lừa, Liễu thị, Lâm Trúc và Như Nương cùng ngồi trên xe, trước khi thành thân, A Kết cũng không muốn ra khỏi cửa, Liễu thị để Lâm Trọng Cửu ở nhà cùng tỷ tỷ.

Trên con đường nhỏ, xe lừa đi nhẹ nhàng, khi đi tới lối rẽ, từ phía đối diện, có hai chiếc xe ngựa phi nhanh tới, từ con đường khác đi theo hướng Bắc.

Lâm Trúc tò mò nhìn xung quanh, nhìn hai chiếc xe ngựa, không biết vì sao lại nghĩ tới Triệu công tử, nhiều ngày chưa có tin tức gì của Triệu công tử rồi.

Mà lúc này, Triệu Trầm, đang ở cùng Ninh thị, tắm hoa lan ở trong viện.

Nắng sớm nhạt dần, bỗng nhiên ngoài trang trại có tiếng vó ngựa truyền tới, sau đó có gã sai vặt chạy vào thông báo: “Phu nhân, thiếu gia, lão gia đã về!”

Trong thôn trang, ngoại trừ Ninh thị, Triệu Trầm, Vãn Mai, Trần Bình, không ai biết chủ nhà, lão gia thường xuyên ở bên ngoài là Duyên Bình hầu ở kinh thành.

Triệu Trầm nhìn về phía mẫu thân.

Ninh thị coi như không nghe thấy, bàn tay trắng nõn ngắt đóa hoa lan trắng cài lên vành tai, nghiêng đầu hỏi nhi tử: “Nương như thế này có đẹp không?”

Dung mạo rực rỡ, đôi mắt dịu dàng, tươi cười đầm đìa, giống hệt hình dáng mẫu thân trong trí nhớ, lúc hắn còn bé.

Triệu Trầm đỡ mẫu thân dậy, cười nói: “Đẹp, trên đời này không có ai đẹp hơn nương.”

Ninh thị giận dữ, liếc mắt nhìn hắn: “Học được miệng lưỡi trơn tru ở đâu đấy? Giữ lại rồi nói cho con dâu tương lai của ta nghe đi!”

Triệu Trầm im lặng, cười, đi cùng mẫu thân ra đón người.

20. Chương 20: Tự Tin

Triệu Trầm và Ninh thị còn chưa đến cửa viện, thì ở bên kia, một bóng dáng cao lớn đã đi tới đây, hai bên đối diện nhau, không nhìn được đều dừng lại.

Triệu Trầm đi hai bước, đứng sang một bên, như cười như không, quan sát phụ thân hắn, Duyên Bình hầu Triệu Doãn Đình.

Bốn mươi tuổi, cả người khoác ăn choàng đồ thẫm, ăn mặc theo kiểu thương nhân, đôi mắt phượng hẹp dài, đôi lông mày thẳng toát lên sự uy nghiêm anh khí, vừa nhìn đã biết không phải là một thương nhân bình thường. Lúc này, trên người phụ thân không còn sự buồn bã đối với biến cố hai năm trước, không còn tinh thần sa sút khi tổ phụ ốm chết, cũng lạ không còn sống nội tâm, dè dặt, cẩn thận như vài năm trước, lúc mới nương tựa vào Minh vương, phụ thân như một lqđ tướng quân sắp chiến thắng, hăng hái, chí khí vô cùng.

Triệu Trầm hiểu, chỉ khi đứng trước mặt mẹ con bọn hắn, phụ thân mới lộ ra những cảm xúc phức tạp như vậy.

Ở trong lòng phụ thân, mẫu thân và hắn- đứa con của người, không hề giống nhau.

Thấy phụ thân ngơ ngác nhìn mẫu thân, quên cả việc nói chuyện, mẫu thân nhìn chằm chằm bồn hoa ven đường không muốn nói, Triệu Trầm đành phải mở miệng: “Phụ thân.”

Triệu Doãn Đình lập tức hoàn hồn, cuối cùng cũng chuyển mắt nhìn về phía đứa con cả của chính mình.

Thiếu niên mười bảy tuổi, so với hắn, không thấp hơn bao nhiêu...

Chỉ liếc mắt một cái, trong lòng Triệu Doãn Đình dâng lên sự chua xót. Giữa năm lqđ ngoài, trưởng tử chỉ giống như đứa bé, mà giờ đây vừa nhìn thấy, đã thành người lớn rồi. Trước kia, lúc trưởng tử chín tuổi, ngày nào cũng chạy trước mắt hắn, hắn dạy con cưỡi ngựa, bắn tên, đọc sách, biết chữ, trưởng tử nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái kính nể. Sau này, hắn bị ép vào tình trạng không thể không đưa trưởng tử rời đi, thời gian hai cha con ở chung lqđ một năm còn ngắn hơn một năm, đặc biệt là hai năm qua, thời gian quan trọng mưu đồ việc lớn, hầu như trong một năm, hắn chỉ có thể trở về một lần, nhân lúc ra ngoài làm việc, cố gắng tìm thời gian để lqđ tới đây. Đối với trưởng tử, hắn càng thêm nhớ nhung và áy náy, càng ngày, ánh mắt đứa con ấy nhìn hắn càng khách khí, tuy thân thiết, nhưng không giữ vững sự tin tưởng như trước đây.

Hắn bỏ lỡ sự trưởng thành của trưởng tử, bỏ lỡ hạnh phúc của gia đình nhiều như vậy.

May mắn thay, sang năm, người một nhà có thể đoàn tụ với nhau rồi.

Triệu Doãn Đình dấu đi cảm xúc ở trong lòng, đi tới, vỗ vai Triệu Trầm, khen: “Tiểu tử, sắp cao hơn ta rồi, võ công luyện tới đâu rồi?”

Triệu Trầm nghiêng đầu, nhìn về phía Thanh Sơn xa xa: “Buổi chiều săn bắn, phụ thân cũng biết mà.” Hàng năm lúc phụ lqđ thân tới, đều muốn so tài với hắn.

Thiếu niên ung dung tự tin, vô cùng giống mình năm đó, Triệu Doãn Đình vô cùng vừa lòng, nói với Triệu Trầm: “Đi thôi, một lát nữa tới thư phòng chờ ta.”

Triệu Trầm biết điều rồi đi.

Triệu Doãn Đình nhìn bóng dáng cao gầy của trưởng tử, mãi đến khi Triệu Trầm đi tới lối rẽ, hắn mới xoay người. Ninh thị lqđ nhu thuận đứng sau lưng hắn, trên người mặc bộ váy trắng thêu lá trong lqđ sáng mà thuần khiết, khuôn mặt trắng nõn không son phấn, ở trên đầu, ngoại trừ đóa lan trắng cài trên tóc mai thì lqđ không có bất cứ đồ trang sức nào, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới dung nhan của nàng chút nào, nàng vẫn giống như mười mấy năm trước, chỉ cần đứng lặng lẽ ở đó thôi, cũng có thể cướp đi lòng của hắn.

“Lan Dung.” Hắn cầm tay nàng, gọi khẽ.

Ninh thị dùng tay còn lại sờ áo bào của hắn, tò mò hỏi: “Đến đây lúc nào vậy?”

Triệu Doãn Đình hôn nhẹ tay nàng, dắt nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói: “Lần này phải tới Tế Nam làm việc, thời gian lqđ gấp gáp, tối hôm qua đi suốt đêm để tới đây, sáng mai phải đi.”

Ninh thị dẫn dò Văn Mai đang cúi đầu theo sau, bảo nàng đi chuẩn bị nước ấm.

Văn Mai đi rồi, Triệu Doãn Đình nhéo nhéo tay nàng, thấp giọng nói: “Nàng hầu hạ ta đi.”

Ninh thị không để ý tới hắn, đi trước một bước, vào nhà, chuẩn bị pha trà cho hắn, Triệu Doãn Đình không làm phiền nàng, trực tiếp kéo nàng lên đùi, một tay ôm eo nàng, một tay nâng mặt nàng, nhìn nàng chăm chú. Từ lâu, Ninh thị đã quen với lqđ việc hắn chuyên đánh lén rồi, nhắm mắt lại chờ hắn, vẻ mặt bình tĩnh, giống như hoa mai lúc sáng, không biết có người đang mơ ước.

Nhưng hắn đang ở bên cạnh nàng, nàng nhìn thấy rõ ràng, vì sao không thấy khó xử chút nào?

Trong lòng Triệu Doãn Đình tỏa ra sự đau khổ, hắn không muốn tiếp tục khổ thêm nữa, nâng cằm nàng lên, chạm vào môi nàng. Mềm mại ướt át, là tình yêu hơn hai mươi năm của hắn, là hượng vị hắn khát khao mỗi năm. Hắn nhẹ nhàng mà nếm, chậm rãi mút, kiên nhẫn chờ nàng đáp lại, nếu nàng vẫn lạnh nhạt với hắn, hắn dùng bản thân để sưởi ấm nàng, để nàng lại lqđ nóng lên. Cổ họng giật giật, khó thở, nàng bắt đầu thở gấp. Nàng nắm vạt áo hắn, sự âm u nơi đáy mắt của Triệu Doãn Đình tản đi, hắn nhắm mắt lại, ôm nàng thật chặt, hôn nàng thật sâu.

Trong thiên sảnh, một nhóm tiểu nha hoàn đang đổ nước, đổ nước xong thì chạy toán loạn, đóng cửa lại, Triệu Doãn Đình bế nàng lên, cùng bước vào thung tắm.

Chuyện gì nàng cũng không làm, phản ứng vẫn như cũ. Hắn kiên nhẫn hôn nàng yêu nàng, mãi đến khi nàng cắn môi cũng không kiềm chế được âm thanh trong cổ họng, hắn mới nâng eo nàng lên, đối mặt với nàng, kết hợp cùng nàng. Nàng như lqđ lúc đầu, hắn cũng hưng phấn như lúc ấy, như quay trở lại ngày trước, có được nàng, hắn mừng rỡ như điên, nhìn thấy rằng mây đỏ trên mặt nàng, nghe tiếng khóc của nàng giống như điên cuồng.

“Lan Dung, Lan Dung, ta muốn đem nàng nhập vào trong xương máu, để cho nàng nhìn thấy trái tim của ta.” Tiếng nước bị khuấy động, hắn ôm chặt nàng, thì thảo bên tai nàng.

Ninh thị giữa đầu, mắt đẹp nhắm chặt, 3000 sợi tóc đen bóng như thác nước rơi tung trên vai, móng tay bấm chặt vào lưng hắn.

Cuối cùng, tiếng nước cũng dừng lại, Triệu Doãn Đình lau khô người Ninh thị, ôm nàng về nội thất. Hắn nhìn khuôn mặt đỏ hồng, đặt nàng nằm trên giường, cúi lqđ người hôn lên trán nàng: “Nàng nghỉ một lát, ta ra nói chuyện với Thừa Viễn.” Nói xong, tự mình đi tìm quần áo ở trong ngăn tủ.

Ninh thị mở to mắt, quay đầu nhìn từng cử chỉ hành động của hắn, chờ hắn mặc xong mới nói: “Con cũng giống người, đều có chủ kiến riêng, người đừng tranh cãi với con.”

Triệu Doãn Đình đang thất đai lưng, nghe thấy giọng nói, tiếng cười dịu dàng của nàng, “Chỉ cần con nói có lý, ta sẽ nghe con.”

Ninh thị không nói thêm nữa, Triệu Doãn Đình quay lại, làm việc không đứng đắn một lát nữa, sau đó mới đi ra ngoài.

Trong thư phòng, Triệu Trầm đã ở chờ ở đó, nhưng cũng không tới quá sớm, chỉ tới sớm hơn Triệu Doãn Đình một khắc.

Phụ thân đã thay quần áo, vẻ mặt hồng hào, tinh thần hăng hái, Triệu Trầm giả vờ như không biết cha mẹ làm gì, đi tới bên cửa sổ, ngồi đối diện với Triệu Doãn Đình, đi thẳng vào vấn đề: “Phụ thân muốn hỏi vì sao con lại từ chối hai người được chọn đúng không?”

Triệu Doãn Đình nhìn con với vẻ mặt nghiêm túc: “Ừ, con có lý do gì? Con cũng 17 rồi, năm nay định thân, sang năm đại hôn, rất phù hợp.”

Triệu Trầm cười cười, nhìn hắn đầy nghi ngờ: “Phụ thân, nhi tử có một chuyện lqđ không hiểu, nếu phụ thân đồng ý sang năm đón con và nương về, một lần nữa để con làm lễ tử, chắc chắn phụ thân khẳng định đã có cách đối phó với phủ Quốc lqđ Công, nói cách khác, sang năm, uy danh của hầu phủ có khả năng sẽ

ngang ngửa với phủ Quốc Công. Nếu như thế, vì sao phụ thân lại vội vã sắp đặt hôn sự cho con, sang năm lại tìm, chẳng phải là có thể chọn được nữ tử có xuất thân vô cùng cao quý hay sao?”

Sắc mặt Triệu Doãn Đình khẽ thay đổi.

Triệu Trầm lười nhác tựa vào ghế bành: “Phụ thân vẫn quan sát để đổi người làm thế tử, bây giờ, con là kẻ thất đức nên chỉ xứng với những cô nương này hay sao?”

Triệu Doãn Đình nhíu mày, khiển trách: “Nói bậy bạ cái gì đấy, ta nói thế tử là con thì chắc chắn sẽ là con, bây giờ định hôn cho con là tính toán của ta.”

Triệu Trầm cười lạnh: “Tính toán cái gì? Sợ con lên thế tử sẽ chèn ép người nọ, cho nên muốn con cưới thế tử có thân phận thấp, sau này cho hắn cưới người có thân phận cao, ít nhất phu nhân của hắn cũng chèn ép được phu nhân của con hả?”

Từ ngữ hắn vừa bắt kính, kiêu ngạo lại hung hãn, lông mày Triệu Doãn Đình nhíu lại càng chặt, một năm không thấy, lại càng không thể tức giận với trưởng tử, thái độ đành phải mềm xuống: “Thừa lqđ Viễn, con biết trong lòng ta chỉ có một người là nương của con, người nọ chẳng qua chỉ là vật trang trí mà thôi, sang năm, có khả năng ta sẽ hưu nàng ta, cũng có lqđ khả năng sẽ giết nàng ta, nhưng Hàm nhi là Tam đệ của con, trong người con và nó đều chảy dòng máu của ta, cái gì con cũng có, để cho nó một chút cũng không được hay sao?”

Triệu Trầm dùng ánh mắt khó tin nhìn nam nhân đối diện.

Nếu là hai năm trước, có lẽ hắn sẽ hét to cãi lại phụ thân, nhưng lúc này hắn chỉ bình tĩnh nói với phụ thân: “Con chỉ có một Nhị đệ là Triệu Thanh, một muội muội là Triệu Nghi, lúc nào bọn họ là người lqđ bằng lòng coi con là huynh trưởng. Còn Triệu Hàm, nó là con trai của người, không phải đệ đệ của con. Đây là lần cuối cùng con nói những câu này, phụ thân nhớ đừng quên.”

“Thừa Viễn...”

“Phụ thân” Triệu Trầm mở miệng cắt ngang lời hắn, cả người nghiêng về phía trước, tới gần, thương lượng với lqđ hắn: “Phụ thân, thật ra vị trí thế tử con cũng không để ý, nếu có người để ý, lqđ muốn tranh với con. Giống như ngày xưa người đã dạy của con, nếu là thứ của con, vì sao con phải cho người khác? Cho nên, chỉ cần con quay lại hầu phủ, mặc kệ lqđ người muốn hay không, con đã chắc chắn địa vị thế tử này rồi. Nếu phụ thân không muốn cho con, hoặc là lo lắng con sẽ chèn ép, trả thù nó, người đừng nói tới chuyện con và nương trở về nữa, người về phụ tử tử hiếu với nó*, con sẽ tìm cách khác để tạo dựng sự nghiệp...”

phụ tử tử hiếu*: cha hiền con hiếu thảo

“Con muốn cắt đứt quan hệ cha con với ta?” Triệu Doãn Đình giận dữ, đập tay lên bàn. Hắn vì nó mà nhọc lòng, nó lại làm con trai như thế này sao?

Triệu Trầm thờ ơ, rũ mắt xuống nhìn chén trà ở trước mặt: “Con chỉ cảm thấy phụ thân quan tâm nhi tử quá mức thôi, lqđ không bằng tự động nhường lại.”

“Ta không cần con phải như vậy...” Triệu Doãn Đình còn muốn nói cái gì, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh rũ hàng mi của thiếu niên, bỗng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay cả ánh mắt này cũng giống hết nàng, cực kỳ giống nàng, giống như hắn có nỗi trăn trở lo lắng, bọn họ cũng không để ý.

Triệu Doãn Đình bắt bản thân phải bình tĩnh lại, chậm rãi ngồi xuống, trầm mặc một lúc lâu, mới thấp giọng nói: “Thừa Viễn, khó lắm chúng ta mới gặp nhau lqđ được một lần, ta không muốn âm ỉ với con, con cũng đừng nói những lời chọc ta tức giận, con có biết trong lòng ta, người ta coi trọng nhất là con, đứa con trưởng, lqđ từ ngày con sinh ra cho tới ngày đầu tiên bắt đầu, hầu phủ này nhất định là của con, ai dám cướp, ta là người đầu tiên không đồng ý. Được rồi, sang năm ta sẽ sắp xếp chuyện hôn nhân cho con, ta chỉ mong tương lai con cho nó một con đường sống, có được không?” Đó cũng là con của hắn, lúc sinh ra hắn không muốn không làm gì được, nhưng đứa con ấy gọi hắn là phụ thân chín năm, hắn không thể nhìn đứa con ấy chết được.

Triệu Trầm không đáp lại cũng không cự tuyệt, mỉm cười: “Lòng người dễ đổi, mặc dù bây giờ con đồng ý, không chừng ngày nào đó con sẽ đổi ý, không hứa hẹn là tốt nhất, miễn cho đến lúc đó lại chọc phụ thân tức giận.”

Triệu Doãn Đình cười vô cùng tức giận: ” Ngươi thật hiểu thuận!”

Trong mắt Triệu Trầm hiện lên sự vui sướng khi thấy người gặp họa, tò mò hỏi hấn: “Con vì phụ thân mà cảnh giác thôi, sang năm phụ thân đưa con với nương lqđ trở về, có nghĩ tới chuyện nên giải thích thế nào với Thái phu nhân hay không?” Năm ấy Thái phu nhân cố gắng hết sức khuyên nhủ tử hưu thê rồi cười tiếp, sang năm mà nhìn thấy mẫu thân- “người chết sống lại”, không biết bà già kia có thể bị dọa cho tức giận tới chết không nữa.

Mặc dù Triệu Doãn Đình đã lo liệu từ lâu, lúc này lại bị trưởng tử cười vui sướng khi người gặp họa, hấn vẫn thấy tức giận đến buồn bực, đi tới xách người lôi ra: “Đi, lqđ chúng ta ra viện đánh một lúc đi, để ta xem con có luyện công tốt hay không!”

Triệu Trầm vui vẻ đi cùng.

Hai cha con đánh nhau khoảng một canh giờ, cuối cùng đều mệt đến mức nằm sấp, mãi đến khi lúc trưa phải ăn cơm thì mới nghỉ ngơi. Trên bàn cơm, Ninh thị nhìn lqđ khoe miệng phát tiếng nói của con trai, nhìn thấy trên mặt con không bị thương cũng không ngừng gây chú ý. Vai trái của con trai va vào phụ thân, chỉ cảm thấy buồn cười.

Buổi chiều, Triệu Doãn Đình và Triệu Trầm cười ngửa vào trong núi săn bắn, trước khi mặt trời lặn mới về.

Thân thiết với trưởng tử cả ngày, buổi tối Triệu Doãn Đình cũng không thấy mệt, ôm Ninh thị ấm ỉ đến nửa đêm mới thấy vừa lòng. Sau khi làm xong, cả người Ninh thị không còn một chút sức lực nào, chỉ có lqđ thể mặc kệ Triệu Doãn Đình đặt nàng nằm sấp trên người hấn, mặt áp vào ngực hấn, nơi ấy mồ hôi ẩm ướt, nghe trái tim hấn đập mạnh mẽ yên ổn.

Ngay khi Ninh thị sắp ngủ, bỗng nghe thấy nam nhân nói khẽ: “Lan Dung, chuyện lqđ trước kia chúng ta cũng không thể làm gì được nữa, bảo vệ nàng và Thừa Viễn, ta không thể không lật lọng với nàng ta, lqđ nhưng khi nàng ta sinh con ta có động tay động chân, cho nên vài năm nay nàng ta không thể có thai. Vạn di nương, nàng có biết không, ta không chạm qua nàng ta lần thứ hai, Chu di nương là đại nha hoàn bên cạnh nàng, ta cố ý thu vào để khiến nàng ta cảm thấy ấm ức, không cho nàng ta đắc ý, sau khi nàng ta sinh nữ nhi, ta cho nàng ta uống canh tuyết tự. Lan Dung, ta đồng ý với nàng, sang năm sau khi nàng quay về, những người đó ta không chạm vào nữa, ta chỉ muốn một người duy nhất là nàng thôi, chúng ta sống nửa đời sau thật tốt, được không?”

Được không?

Ninh thị nhắm mắt lại, thở nhẹ nhàng.

Có hấn, nàng sẽ sống tốt, không có hấn, nàng cũng vẫn sống tốt, người sống cả cuộc đời, tốt nhất đừng gây khó dễ cho bản thân.

Người nằm trên không đáp lại, Triệu Doãn Đình cũng không giục nàng đáp, nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, đưa nàng vào giấc ngủ.

Nàng không đồng ý cũng chẳng liên quan, nàng ở bên cạnh hấn, là đủ rồi.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, Triệu Doãn Đình chuẩn bị xuất phát, hấn im hơi lặng tiếng thức dậy, Ninh thị còn đang ngủ. Triệu Doãn Đình đứng trước giường đất, nhìn nàng chăm chăm, nhìn khuôn mặt yên bình đang ngủ một lúc lâu, mới dần lòng rời đi.

Triệu Trầm đã đứng chờ hấn ở ngoài sân.

Nhìn trưởng tử, Triệu Doãn Đình cực kỳ vui mừng, hai cha con ăn cơm, sau đó cùng đi ra ngoài.

“Phụ thân, hôn sự của con, người không cần quan tâm, con sẽ như người mong muốn, tìm cho người một người con dâu có xuất thân không cao.” Trước khi Triệu Doãn Đình lên xe, Triệu Trầm mở miệng nói lạnh nhạt.

Triệu Doãn Đình sững sốt, cho rằng trưởng tử lại giận đối với hắn, vỗ vai con: “Đừng nói nữa, việc này là do ta cân nhắc không chu toàn, con là một nam nhân tốt, nên cưới cô nương tốt nhất. Yên tâm, sang năm ta chắc chắn sẽ tìm cho con một mối hôn sự tốt.”

Triệu Trầm bật cười, hai mắt nhìn thẳng nam nhân: “Phụ thân lo lắng quá rồi, nhi tử chỉ muốn tìm được một đoá hoa lan thuộc về con thôi, không phải đang tức giận với người đâu.”

Động tác của Triệu Doãn Đình dừng lại một chút, nhìn Triệu Trầm chăm chăm để nghiên cứu. Thê tử như lan, trong mắt hắn và trưởng tử, chỉ có thê tử mới xứng với tên hoa lan, lúc này trưởng tử lại dùng từ hoa lan để chỉ cô nương, hiển nhiên là đã động tình rồi. Hắn nhíu mày trầm tư, không nhận được muốn biết thân thế, lai lịch của đối phương, Triệu Trầm không lqđ cho hắn có cơ hội dài dòng, vươn tay mời hắn lên xe: “Phụ thân đi thôi, người chỉ cần tin vào ánh mắt của nhi tử, chờ uống trà của con dâu là được rồi.”

“Được, ta sẽ tin con một lần!” Triệu Doãn Đình cười sang sảng, cuối cùng liếc mắt một cái nhìn trưởng tử, lên xe. Tuy trưởng tử thích giận đối với hắn, nhưng hắn phải thừa nhận, tiểu tử này có chỗ giống hắn, trên người nữ nhân, hắn tin tưởng ánh mắt của bản thân:

Sắc trời u ám, xe ngựa nhanh chóng đi xa.

Triệu Trầm đứng ở ngoài thôn, đứng đến lúc ánh nắng đầu tiên toả xuống người, Triệu Trầm mới nhìn chân trời hỏi: “Con lộc kia còn sống không?”

(hjc.. em k biết con lộc là con gì đâu,, ai biết chỉ em vs)

“Thưa thiếu gia, sống rất tốt ạ, vừa rồi đi xem, nó suýt nữa còn đá ta một phát đấy ạ.” Trần Bình cười đáp.

Triệu Trầm vuốt cằm: “Được, ngày mai đi thì đem nó theo.”

21. Chương 21: Tặng Quà

Hôm trước, Liễu thị đưa Như Nương lên trấn trên, Như Nương chọn mấy tấm vải tốt nhất, màu sắc tươi sáng, tất cả là màu mà các cô nương thích mặc. Liễu thị thấy nàng chọn cho chính nàng, lên không nghĩ nhiều, mãi đến khi thấy Như Nương chọn tơ lụa màu xám, nàng mới hỏi Như Nương mua màu này làm gì. Như Nương nói muốn làm một bộ nam trang để sau này khi ra cửa thì lôi ra dùng, Liễu thị hiểu rõ gặt đầu, không hỏi nhiều. Cuối cùng, khi tính tiền Liễu thị muốn trả nhưng Như Nương kiên trì từ chối, tự mình trả tiền.

Quay về Lâm gia, Như Nương bắt đầu may quần áo.

Nàng thêu thùa không tệ, động tác cũng thuần thục, ngay hôm ấy đã may xong chiếc váy màu hồng, khi đưa cho Lâm Trúc, hai chị em A Kết mới biết Như Nương muốn cảm ơn các nàng, vội vàng từ chối, nhưng váy đã làm xong, Lâm Trúc không mặc thì Như Nương mặc cũng không hợp, Lâm Trúc đành phải nhận.

“Hà tỷ tỷ, tỷ nhìn thật tốt, chưa đo uội đã có thể may vừa thế rồi.” Khi thử đồ, Lâm Trúc ngạc nhiên, nói.

Như Nương cười dịu dàng, nhẹ nhàng giải thích: “Ta cũng không lợi hại thế đâu, hôm ấy, quần áo muội phơi ở bên ngoài, ta lén lút vung tay múa chân một chút ấy mà.”

Tuy mấy ngày nay, đối với Mạnh Trọng Cảnh, Như Nương không còn tỏ ra lo lắng, nhưng Lâm Trúc vẫn lặng lẽ hỏi thăm dò: “Hà tỷ tỷ thêu thùa rất đẹp, tay tỷ lại khéo như vậy, tương công tương lai của tỷ thật là có phúc.”

Như Nương lắc đầu, khẽ thở dài: “Lúc này, ta chỉ muốn tìm thấy người thân, sau này đừng chân ở đâu còn chưa biết, làm gì có tâm trạng để suy nghĩ tới chuyện hôn sự.”

Bình bình thản thản, hiển nhiên là không còn suy nghĩ kia nữa rồi.

Lâm Trúc nhìn trưởng tử, A Kết lặng lẽ lườm Lâm Trúc một cái, Như Nương cũng không phát hiện, nàng cũng biết muội muội có những suy nghĩ quỷ quái.

Sáng sớm hôm sau, Như Nương lại bắt đầu may quần áo, A Kết sợ nàng ấy cũng may ình, nàng khuyên từ trước: “Nghìn vạn lần cũng đừng làm cho ta nhé, quần áo của ta nhiều quá rồi, cô khâu hai bộ quần áo ình đi.” Tiếp xúc lâu dài, quan hệ gần gũi, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

Như Nương cười với nàng: “Vốn dĩ ta đang may quần áo ình mà.”

—@@—

Lâm Trúc bật cười không phúc hậu, A Kết bị náo loạn, mặt đỏ bừng.

Đến lúc hoàng hôn, Như Nương vẫn đưa bộ quần áo trắng thêu hoa lan tới trước mặt A Kết. Nói thế nào A Kết cũng không nhận, Như Nương thở dài: “Đại cô nương, nếu không có các người, chẳng biết lúc này ta còn sống hay đã chết nữa, cô nhận đi, nếu không ta ở đây, ăn không ở không, rất áy náy.”

Nàng tình chân ý thiết*, A Kết không có cách nào để từ chối.

*Tình chân ý thiết: thiết tha, thật lòng

Như Nương thở ra nhẹ nhàng, sau bữa cơm chiều, nói với tỷ muội A Kết: “Hai ngày nay ở trong phòng, mắt hơi đau, chúng ta ra ngoài đi một chút đi, phong cảnh nông thôn nơi này khác hẳn với bên nhà ta, trước kia, vội vàng chạy trốn, không có cẩn thận nhìn qua, thật ra ta đã muốn ngắm nhìn nó từ lâu rồi.”

Quy tắc gia đình nhà nông không hề nghiêm khắc, không cần chú ý tới chuyện không ra cổng trước, không bước cổng trong, nói với Liễu thị một tiếng, tỷ đệ Lâm Trúc đi ra ngoài cùng Như Nương, A Kết vẫn ở trong nhà.

Ngày hè, người ra khỏi cửa hóng mát khá nhiều, hai huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh cũng chờ ở bên ngoài. Từ xa, Mạnh Trọng Đạt đã nhìn thấy ba tỷ đệ Lâm Trúc đi về hướng thôn Bắc, hẳn nhanh chóng giục Mạnh Trọng Cảnh: “Đại ca, huynh nhìn kia, tẩu tử tới bên kia tản bộ, chúng ta cũng sang đó đi?”

Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy, ngẩng đầu nhìn sang bên kia. Lúc này trời bắt đầu tối sầm, ba người đưa lưng về phía hẻm, bên trái là cô nương có vóc người cao, bất kể quần áo thể nào thì vóc dáng ấy, hẳn vô cùng quen thuộc. Nghĩ tới giấc mộng mấy hôm nay, vị hôn thê thường xuất hiện, ở trong đó, bộ dáng xinh đẹp lúc nàng ăn dấm chua, Mạnh Trọng Cảnh không do dự lâu, dẫn đầu đi sang bên kia. Tất cả mọi người đều đang tản bộ, trùng hợp gặp nhau thì lên tiếng gọi, ở trong thôn chẳng có gì, lại nói, thôn bọn hắn ở phía tây bắc, nơi ấy cũng không có nhiều người.

Đó là đường đi tới sông Bắc Hà nhưng bọn Lâm Trúc cũng không định đi quá xa, đi tới con đường giao nhau ở chỗ sườn núi thì dừng lại. Ven đường có cây táo cổ thụ vươn ra một cành thật to, Như Nương ngửa đầu quan sát, tò mò hỏi Lâm Trúc: “Đây là cây nhà ai trồng à?”

Lâm Trọng Cửu cướp lời: “Không phải, tự nó lớn lên đó, mùa thu, lúc táo đỏ, ai cũng có thể tới đây hái táo, vừa chua vừa ngọt ăn rất ngon, nhưng hạt của nó rất lớn, không tới hai miếng là ăn xong rồi.”

Như Nương cười cười, xoa đầu bé.

Từ xa, tiếng bước chân truyền tới, ba người cùng quay đầu nhìn lại, Như Nương quét mắt một vòng lập tức vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, dường như thấy khó xử.

Sắc mặt Lâm Trúc lại thay đổi, không để ý tới tiếng gọi của Mạnh Trọng Đạt, nhìn chằm chằm Mạnh Trọng Cảnh.

Mạnh Trọng Cảnh vẫn cứ nghĩ cô nương xấu hổ, đứng ở bên kia, vị hôn thê không cho hắn nhìn, trong lòng vừa khẩn trương vừa vui sướng, nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng. Gió đêm thổi qua, quần áo nàng tung bay, dáng người thon thả mảnh mai thướt tha, nhìn thật đẹp, không nói nên lời.

Lâm Trúc thu bộ dáng của hắn vào trong mắt, sắc mặt không thể hình dung bằng từ khó coi nữa rồi, nhấc chân đi tới, đứng trước người Như Nương để che cho nàng ấy, không vui, hỏi: “Mạnh đại ca, huynh lại nhìn chằm chằm Hà tỷ tỷ làm gì?” Thì ra khi Như Nương từ bỏ thì hắn lại nhớ Như Nương?

Mạnh Trọng Cảnh ngạc nhiên.

Như Nương đỏ mặt, quay lại, liếc hắt một cái rồi lại lập tức rũ mắt xuống, hơi nghiêng đầu, gọi hắt: “Mạnh đại ca.” Giọng nói nhẹ nhàng, vừa khó xử lại vừa bất an.

Mạnh Trọng Cảnh vừa sợ vừa xấu hổ, nhìn nàng lại nhìn Lâm Trúc, vội vã giải thích cho chính mình: “A Trúc, Hà cô nương, ta, ta không cố ý, ta cứ tưởng...” Nói tới đây lại không nói được nữa, hắt tưởng là A Kết, nhưng lời này lại không thể nói ra, đặc biệt là khi có người ngoài. Không thể giải thích rõ, Mạnh Trọng Cảnh tức giận, lườm Nhị đệ nhà mình một cái, xoay người đi về.

Mạnh Trọng Đạt nhìn Lâm Trúc, có chút không ổn.

Lâm Trúc hừ một tiếng, giữ chặt Như Nương, lao thẳng về cửa sau nhà mình.

Hai vợ chồng Lâm Hiền đang nói chuyện ở trong phòng, Như Nương cúi đầu đi thẳng tới sương phòng, Lâm Trúc đi theo sau, khuôn mặt nghiêm lại.

Ở dưới mái hiên, A Kết đang nhìn vải len sọc, thấy sắc mặt hai người có vẻ không đúng, nàng giữ chặt Lâm Trúc, hỏi nhỏ: “Sao vậy?”

Lâm Trúc đang tức giận, không thèm nghĩ ngợi, nói luôn: “Bọn muội gặp Mạnh đại ca, Mạnh đại ca tưởng Hà tỷ tỷ là tỷ, nhìn chăm chăm tỷ ấy.”

Nàng biết chắc chắn là Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu không, có lá gan lớn hắt cũng không dám mạo phạm Như Nương ở trước mặt nàng, nhưng nàng vẫn buồn bực như cũ, ngay cả trưởng tỷ, Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể nhận nhầm. Trưởng tỷ và Như Nương cao tương đương nhau. Ngực eo nhỏ, nhưng tỷ nhỏ mảnh mà đẹp, Như Nương lại gầy hơn, người quen thuộc ít nhất cũng phải nhìn ra sự khác nhau chứ.

A Kết bất ngờ không kịp đề phòng, thấy muội muội nói xong lập tức hối hận, lo lắng nhìn nàng ấy, nàng buộc bản thân phải nở nụ cười, thất vọng hỏi: “Hắt có làm chuyện gì mạo phạm tới Như Nương không?”

Lâm Trúc lắc đầu: “Không có, phát hiện ra mình nhận nhầm người, Mạnh đại ca lập tức đi luôn, Như Nương cũng không nhìn huynh ấy nhiều lần, đại tỷ, tỷ đừng lo.” Nàng quan sát công bằng, đêm nay rõ ràng là Mạnh Trọng Cảnh tự động lao tới, Như Nương cũng không làm chuyện gì không nên làm.

“Hiểu lầm thôi mà, ta có gì phải lo lắng chứ.” A Kết không muốn nhắc lại, khẽ giục thấp Lâm Trúc: “Muội mau chạy theo giải thích rõ ràng cho Như Nương đi.”

Lâm Trúc cẩn thận quan sát nàng, A Kết giả vờ tức giận, dí một chút vào trán Lâm Trúc, Lâm Trúc cười hắc hắc, đi vào nhà.

A Kết đứng ở bên ngoài, ngẩn người, trong lòng không biết là mùi vị gì, nàng và Mạnh Trọng Cảnh cùng nhau lớn lên, ngay cả nàng, sao hắt có thể nhận nhầm cơ chứ?

Đêm nay, trước khi đi ngủ, ba người không hề nói chuyện phiếm giống như thường ngày.

Ngày hôm sau, A Kết tỉnh dậy đầu tiên, khi A Kết ngồi dậy, Như Nương cũng dậy, nhìn bên cạnh, thấy Lâm Trúc vẫn đang ngủ, nàng nhỏ giọng, nói với A Kết: “Đại cô nương, chuyện tối hôm qua, cô có mất hứng không? Cô đừng nghĩ nhiều, chắc chắn là Mạnh đại ca nhìn quần áo mà nhận người thôi, hôm nay ta sẽ nhanh chóng khâu bộ quần áo mới, chắc chắn lần sau sẽ không xảy ra chuyện này nữa.”

“Không có, Như Nương, cô đừng buồn, hắt thất lễ mới đúng.” Nàng ấy cẩn thận như vậy, ngay cả khi trong lòng A Kết cảm thấy không thoải mái, A Kết cũng không biểu hiện ra ngoài, huống hồ là do Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người, nếu muốn trách, người nàng phải trách là Mạnh Trọng Cảnh mới đúng.

Như Nương bật cười, lắc đầu, hai người tiếp tục nói vài câu, A Kết xuống giường, đi hài.

Nhìn bóng dáng của A Kết, trong lòng Như Nương dâng lên sự áy náy, ngay lập tức đã bị nàng dẫn xuống.

Sau khi ăn điểm tâm, A Kết ngồi trong thư phòng, vừa thêu khăn vừa nhìn đệ đệ và muội muội đọc sách. Khi hai người bắt đầu luyện chữ, kim chỉ màu hồng ở trong giỏ không đủ dùng, nàng quay về sương phòng để lấy, vừa vào phòng đã thấy Như Nương đang ngồi trong đó may quần áo. A Kết tò mò nhìn về phía tơ lụa mà xám tro ở trong tay nàng ấy, vừa nhìn được một cái đã thấy Như Nương nhanh chóng dấu vải ra sau lưng.

A Kết cực kì xấu hổ, khuyên nàng: “Quần áo của Tiểu Cửu rất nhiều, cô cứ may thêm quần áo cho bản thân đi, không cần khổ vì đệ ấy như vậy đâu.”

Như Nương cúi đầu không nói.

A Kết nhìn nàng, biết nàng không nghe lời mình khuyên, đi thẳng tới tủ tìm chỉ, lắt đầu đi ra ngoài.

Vừa đi đến trước cửa thư phòng, bên ngoài bỗng nhiên vang lên xe ngựa lộc

cộc, dừng lại trước ở ngưỡng cửa nhà mình.

Khách đi xe ngựa tới Lâm gia chỉ có Chu gia, A Kết mừng rỡ, chạy ra mở cửa. Nhưng sau khi mở cửa gỗ ra, không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười chào đón của di đầu, chỉ thấy bóng dáng của hai nam nhân. Người đi đầu mặc chiếc áo choàng cổ tròn màu trúc xanh, khuôn mặt trong trẻo, lạnh lùng, khi ánh mắt chạm nhau, ngay lập tức sự ngạc nhiên trong mắt hắn biến thành sự nghiến ngấm, khoe miệng hiện lên nụ cười ý vị thâm trường (sâu xa), giống như khám phá được tâm sự của nàng.

Một lần nữa gặp lại nam nhân này, lại vẫn chưa hề có sự chuẩn bị như cũ, trái tim đang đập của A Kết như bị hãm phạm, đặc biệt lúc hắn nhìn kỹ nàng, tỏ vẻ đặc ý, cực kỳ giống ngày ấy, lúc hắn tự cho là đúng, cầu hôn nàng, hiển nhiên là ác mộng lại hiện ra.

Hắn cho rằng nàng cố ý tới đón hắn sao?

A Kết muốn đóng cửa ngay lập tức.

Đúng lúc đó Triệu Trầm mở miệng: “Xin Lâm đại cô nương giúp đỡ truyền lời tới lệnh đường một tiếng, hôm nay, Triệu mỗ chỉ đi ngang qua thôi, không vào đâu.”

A Kết không muốn để hắn tiếp xúc với người trong nhà, đáng tiếc, không đợi nàng đóng cửa, từ phía sau, giọng nói vui mừng của Liễu thị đã truyền tới. A Kết không còn cách nào, nhanh chóng về sương phòng, như đang tránh rắn rết.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, lạnh nhạt nhìn theo bóng nàng, dời mắt đi, nhìn về phía phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) vừa tới.

Ở trong thư phòng, Lâm Trọng Cửu nghe thấy tiếng động cũng chạy ra, không để

ý tới A Kết đang ngăn cản, hưng phấn gọi to “Triệu đại ca”, nhanh chân chạy tới cửa. Vốn dĩ, bé định lao về phía Triệu Trầm, ánh mắt nhìn qua xe ngựa dừng ở phía sau, bước chân dừng lại, không thể tin nổi, hỏi: “Triệu đại ca, này, đây là con lộc?” Bé chưa thấy con lộc bao giờ, ở trong nhà dưỡng, bé mới được nhìn thấy lộc ở trong tranh thôi.

Triệu Trầm mỉm cười gật đầu, ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc, giải thích cẩn thận với Liễu thị: “Bá mẫu, tối hôm ấy, không từ mà biệt, phụ mẫu tâm ý của bá mẫu, thật là thất lễ. Hôm nay, văn bối mới từ thị trấn trở về, trùng hợp, người dưới có tặng một con lộc, văn bối nghĩ tới Tiểu Cửu rất tò mò về con vật này, tiện đường dẫn nó tới đây, coi như bồi tội cho việc thất lễ ngày ấy, mong bá mẫu nhận lấy.”

Liễu thị vừa vui vừa lo sợ, vội vàng từ chối: “Chuyện này sao lại thể được, Triệu công tử quá khách khí...”

“Bá mẫu, người không nhận, vậy là người vẫn còn giận văn bối, vậy thì văn bối không thể ăn ngon ngủ yên rồi.” Triệu Trầm cười trêu ghẹo.

Trời sinh, hắn đã tuần lã, khiêm tốn lễ độ lại còn khôi hài như thế, Liễu thị còn nói không được cái gì nữa, vươn tay mời hắn: “Triệu công tử đi đường mệt nhọc, mau vào ngồi một chút đi, buổi trưa ở đây ăn, một lúc nữa ta gọi Trọng Cảnh tới đây, bá phụ người đang dạy học ở trấn trên, hôm nay coi như hắn bỏ lỡ khách quý rồi.”

Triệu Trầm cười khiêm tốn, khéo léo từ chối: “Bá mẫu nhiệt tình, văn bối xin nhận, nhưng văn bối xa nhà lâu ngày, sợ là gia mẫu ở nhà trông mong, nóng vội, văn bối muốn nhanh chóng về nhà với bà. Nếu bá mẫu không ghét bỏ, tối ngày 16; lúc bá phụ nghỉ ngơi, văn bối sẽ tới đây thăm hỏi, được không ạ?”

Thiếu niên hiếu thuận lại hiểu chuyện, đương nhiên Liễu thị sẽ không giữ nữa, gật đầu liên tục, mong ngày 16 mau tới để hắn đến.

Triệu Trầm đồng ý, nghiêng người sai Trần Bình dắt lộc vào bên trong, buộc lại cẩn thận, rồi lại cười hỏi: “Đầu bếp trong nhà chưa từng làm thịt con lộc, bá mẫu biết làm không?”

Mấy năm trước, Liễu thị đã ăn một lần, lúc ở Chu gia, nói không chắc chắn: “Ninh, rang, xào đều được, ngay cả bản thân ta cũng chưa tự tay làm, sợ phá hỏng thứ tốt.”

Đôi mắt Triệu Trầm sáng lên, nói rất chờ mong: “Bá mẫu quá khiêm tốn, mấy món ăn lần trước của bá mẫu khiến văn bối nhớ thật lâu, bây giờ nói gì cũng phải ăn một bữa thật no. Đúng rồi, bá mẫu, văn

bối thường tới Phẩm Lan cư, nhưng lúc đi vội vàng, không có cơ hội làm quen với Chu Thiếu Đông Gia, không bằng bá mẫu cũng mời Chu Thiếu Đông Gia đến đây, coi như dẫn văn bối tới giới thiệu, sau này văn bối đi chọn hoa lan, nói không chừng được chút tiện nghi.”

Được hấn đùa, Liễu thị nở nụ cười, gật đầu nói: “Nhất định nhất định, nếu dượng của Tiểu Cửu biết Triệu công tử chủ động mời, chắc chắn sẽ tới đây từ sớm để chờ rồi!”

Triệu Trầm lại nói ra chút quan hệ với Chu Bồi, chờ Trần Bình buộc lộc xong xuôi, quay lại, hấn chấp tay chào mẹ con Liễu thị, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa rêu rao đi vào thôn, không ít người trong thôn ghé vào cửa xem, Mạnh Trọng Cảnh nghe thấy tiếng động, đi ra.

Trần Bình thấy hấn, nói nhỏ một câu.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn vén màn lên, Triệu Trầm nghiêng đầu, quét một vòng, nhìn qua đám người, cuối cùng, nhìn vào Mạnh Trọng Cảnh.

Hấn nở nụ cười nhìn khuôn mặt xanh mét của Mạnh Trọng Cảnh, không đợi đối phương hiểu ý nghĩa của nụ cười, hấn đã buông tay, hạ màn xuống, ngồi thẳng người.

22. Chương 22: Nghi Ngờ

Mang theo tâm trạng phức tạp, A Kết quay về sương phòng.

Đệ đệ không nghe lời, đi ra bên ngoài, muội muội cũng coi như khôn khéo, ở lại trong thư phòng, A Kết muốn yên tĩnh một mình, ngồi ở gian ngoài sương lqđ phòng, bất an không yên.

Hấn nói đi hấn ngang qua, đi ngang qua thì tới đây làm cái gì?

Nhiều ngày như thế cũng không thấy hấn xuất hiện, lại thêm chuyện của Như lqđ Nương, nàng suýt nữa đã quên còn một tên mặt người dạ thú như hấn...

“Đại cô nương, trong nhà có khách đến à?” Như Nương vén rèm, tò mò đi ra.

A Kết dần xuống sự bức bối ở trong lòng, cố tỏ ra tự nhiên, giải thích: “Là Triệu công tử, người dạy võ công cho Tiểu Cửu, đi ngang qua thôi.”

“Tiểu Cửu đang học võ công à?” Như Nương càng tò mò hỏi, ngồi xuống đối lqđ diện với A Kết đối diện cùng nàng, muốn nghe rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

A Kết không muốn nói nhiều về người nọ, kể chuyện đã trải qua một cách qua loa, mới vừa nói xong, ở cửa, Lâm Trúc thò lqđ đầu vào: “Đại tỷ, Triệu công tử đưa tới cho chúng ta một con lộc, vẫn còn sống đó, bây giờ hấn đi rồi, hai người muốn đi xem không?”

Đối với bất cứ thứ gì người nọ đưa, một chút hứng thú A Kết cũng không có, lqđ nhưng đôi mắt Như Nương lại sáng lên, đi tới trước người nàng, túm nàng: “Đại cô nương đi đi, ta chưa nhìn thấy con lộc bao giờ, không nghĩ tới, lúc sinh thời có thể lqđ nhìn thấy loài vật mới mẻ như vậy!”

Nàng ấy nhiệt tình kéo nàng, nếu A Kết không đi, sợ người ta sẽ nghi ngờ, dù sao lộc cũng là loài khó gặp, nàng không có lý do gì không muốn nhìn. Một bên là muội muội một bên là Như Nương, A Kết không thể không đứng dậy, định tới nhìn một cái rồi đi luôn.

Ba cô nương đi ra cửa.

Bên tường nhà Lâm gia có cây hồng, con lộc được buộc dưới tàng cây, mẫu tử Liễu thị đang đứng ở đó quan sát. Ngoài cửa có hàng xóm thò đầu nhìn vào trong, biết Lâm Hiền không ở nhà, phần lớn những lqđ người tới xem náo nhiệt là nữ quyến và trẻ con. Liễu thị nhiệt tình mời các nàng vào, vừa xem lộc vừa giới thiệu lqđ ngon nguồn Triệu công tử với nhà mình, lúc này, trong viện ồn ào huyên náo vô cùng náo nhiệt.

Lâm Trúc, Như Nương, người bên trái, người bên phải, lôi A Kết vào.

Đó là một con lộc cái, lớn hơn con dê núi bình thường một chút, màu lông nâu nhạt lấm tấm những chấm tròn màu lqđ trắng, đẹp cực kỳ. Có lẽ bởi xung quanh có quá nhiều người, nó sợ hãi nằm dưới tàng cây, hai tai lo lắng chuyển động, lqđ trong mắt là sự sợ hãi, đề phòng, linh động giống như đứa bé, khiến người ta muốn gần gũi với nó.

A Kết không nhìn được, hai mắt nhìn nó chằm chằm.

Chân sau bên phải của con lộc cái bị quấn bằng, cũng không biết là tự nó bị thương hay là người bắt khiến nó bị thương. Nếu như trong bụng con lộc cái có...

“Người nhìn này, bụng con lộc to như vậy, nụ hoa căng lên, chắc chắn là sắp sinh lộc con rồi. Nương của Tiểu Cửu, số mệnh của các người thật tốt, một lớn một nhỏ thế này, kiểu gì cũng có thể bán được trên dưới một trăm lượng bạc?” Con dâu lqđ Vương gia đứng ở bên cạnh, hâm mộ nói, người trong thôn không hiểu biết, cũng biết mọi thứ trên người con lộc là đồ quý, da lông thịt của lộc đặc biệt có giá.

Liễu thị còn chưa nói, Lâm Trọng Cửu đã vội vàng ôm cánh tay nàng, ngửa đầu cầu xin: “Nương, Triệu đại ca nói tặng lộc cho con, con muốn nuôi nó, chúng ta không bán nó, được không nương?”

Liễu thị buồn cười, xoa đầu bé, quay đầu nói với con dâu Vương gia: “Đây là đồ của Triệu công tử, người ta cố ý cho chúng ta, không thích hợp để bán, nuôi cho bọn nhỏ chơi vậy.” Nàng lại cúi đầu dặn dò Lâm lqđ Trọng Cửu: “Con đã muốn nuôi, từ nay về sau, con đi bẻ cành cây cho nó ăn, không được lười biếng!”

Lâm Trọng Cửu hưng phấn hỏi: “Lộc ăn cành cây à?”

Liễu thị đẩy cái đầu ngốc của nhi tử một cái: “Không phải trên cành cây còn có lá cây hay sao? Nhưng nương cũng không biết, con hỏi lại phụ thân con với Triệu lqđ công tử xem sao, chắc bọn họ phải biết.”

Lâm Trọng Cửu gật đầu: “Chắc chắn là Triệu đại ca biết, huynh ấy biết nhiều thứ lắm..”

Thật ra, A Kết cực kỳ thích con lộc này, nhưng khi nghe thấy mẫu thân và đệ đệ lqđ nhắc tới người nọ, trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, vội tìm lý do trở về phòng.

Như Nương nhìn nàng rời đi, lúc quay đầu lại nhìn con lộc, vừa hâm mộ vừa xúc lqđ động. Triệu công tử lo lắng, lấy lòng như thế, nếu là cô nương khác, chắc đã động lòng từ sớm rồi?

~Suốt cả một ngày, người trong thôn tới xem náo nhiệt không ngừng lúc nào, lqđ trong viện Lâm gia ầm ĩ, mãi cho tới lúc hoàng hôn mới được yên tĩnh.

Qua bữa cơm chiều, là lúc người trong thôn đi hóng mát, hai vợ chồng Lâm Hiền cũng đi ra ngoài.

A Kết và Lâm Trúc chơi cờ ở trong sân, Như Nương ngồi bên cạnh nhìn các nàng chơi cờ.

Bỗng nhiên, Lâm Trọng Cửu từ bên ngoài chạy về, A Kết thấy đệ đệ chạy về cũng lqđ không chạy vào phòng lại cũng không đi nhìn vật cưng của bé, bé đứng không xa, nháy mắt ra hiệu với nàng, nàng lập tức lqđ hiểu rõ, tìm cơ nhượng vị trí lại cho Như Nương, nàng đi tìm đệ đệ, dẫn bé vào phòng lớn để “cải tà quy chính”.

Vào phòng lớn, Lâm Trọng Cửu vội vàng nói: “Đại tỷ, Mạnh đại ca ở cửa sau chờ tỷ, tỷ mau đi đi.”

A Kết đã đoán được, nhất định là do người nọ tới đây, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lo lắng, muốn hỏi nàng một chút, hỏi nàng có bị người nọ bắt nạt hay không, nhưng nàng đang giận chuyện Mạnh lqđ Trọng Cảnh nhận nhầm người, hai ngày nay cũng không muốn gặp hắn. A Kết cúi đầu, nói nhỏ dặn đệ đệ: “Ta không đi, đệ đi nói cho hắn, nói ta không sao, để cho hắn khỏi lo lắng.”

“Sao đại tỷ lại không đi?” Lâm Trọng Cửu không biết làm thế nào, trước kia có thấy xảy ra tình huống thế này bao giờ đâu.

“Chuyện đó đệ không cần để ý, đệ giúp ta truyền lời là được.” Trong lòng cảm thấy phiền muộn, nói xong A Kết xoay người đi về.

Lâm Trọng Cửu buồn bực gãi đầu, đi ra cửa sau tìm Mạnh Trọng Cảnh.

Cửa mở, người tới không phải là vị hôn thê mà hắn dự đoán, sự thất vọng ở trong mắt Mạnh Trọng Cảnh không thể che giấu được, vội vàng hỏi Lâm Trọng Cửu: “Đại tỷ của đệ đâu rồi?”

Lâm Trọng Cửu nói nhỏ, kể lại chuyện vừa xảy ra cho hắn nghe.

Mạnh Trọng Cảnh ngây dại.

Hắn như vậy, Lâm Trọng Cửu cũng cảm thấy không được tự nhiên, nghĩ tới bảo bối mình mới có, lập tức mời: “Đúng rồi lqđ Mạnh đại ca, Triệu đại ca đem tới cho đệ một con lộc cái đang có thai, nhìn đẹp lắm, nếu không huynh mau nhanh chân vào nhìn đi?”

Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh lập tức lạnh băng.

Chuyện Triệu công tử mang con lộc tới Lâm gia, gần như đã truyền khắp thôn rồi. Mặc kệ đã gặp hay chưa gặp Triệu công tử, những người đó đều khen ngợi Triệu lqđ công tử giống như thần tiên, càng nhiều người âm thầm suy đoán, phải chăng lqđ Triệu công tử có ý với cô nương Lâm gia. May mắn thay, thanh danh Lâm gia cực kỳ đàng hoàng, nói nhân tài vừa ngẩng đầu lên đã bị người ta đuổi về, hoặc nói Lâm Hiền không phải loại người như vậy, hoặc nói Triệu công tử làm việc rất có chừng mực, chủ nhà không có ở nhà, ngay cả cửa lớn cũng không tiến vào, tặng lễ lqđ vật chẳng qua là vừa ý Lâm Trọng Cửu, vì tình cảm sư đồ (thầy trò) mà thôi.

Mà thứ đâm vào tai hắn, không chỉ một người, họ nói nếu A Kết chưa định thân, nàng và Triệu công tử rất xứng đôi, đáng tiếc...

Chẳng lẽ hắn với A Kết không xứng đôi hay sao? Hắn và nàng là thanh mai trúc mã, bởi vì nhà hắn không có tiền, lên trong lqđ mất những người đó, hắn không xứng với A Kết hay sao?

Người trong thôn nghĩ như vậy, người nọ lại càng muốn như thế này, trước mắt lqđ hắn hiện lên khuôn mặt đắc ý tươi cười của nam nhân ngồi trên xe ngựa, Mạnh Trọng Cảnh hận đến mức thổ hồng hển.

Mặt hắn nghiêm lại, Lâm Trọng Cửu không hiểu, lo lắng hỏi: “Mạnh đại ca, huynh bị sao vậy?”

Giọng nói của đứa trẻ chứa đầy sợ hãi, Mạnh Trọng Cảnh không muốn thất lễ lqđ trước mặt đứa bé, hắn lắc đầu chuẩn bị rời đi, mới đi được hai bước lại dừng lại, do dự một chút, lưỡng lự hỏi lại: “Tiểu Cửu, đại tỷ của đệ, nàng ấy rất thích con lộc kia, đúng không?”

Vấn đề này hơi khó trả lời, Lâm Trọng Cửu cẩn thận suy nghĩ một lúc, mờ mịt trả lqđ lời: “Nhị tỷ rất thích, vẫn ngồi xổm ở bên cạnh nó, còn đại tỷ, lúc đầu tiên có nhìn một lát, sau đó cũng không nhìn thấy tỷ ấy đến bên cạnh nó, nhưng mà lúc tỷ ấy đi ra khỏi cửa, thấy tỷ ấy lên lút nhìn về hướng kia vài lần, đệ gọi tỷ ấy tới đó mà nhìn thì tỷ ấy lại không đi, thật là kỳ lạ.”

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn trộm, chắc là thích rồi.

Triệu công tử có tiền như thế, lần này mang lộc tới, lần sau sẽ mang thứ khác tới, nàng có thể thích một lần, thì lần thứ hai cũng sẽ thích, chỉ sợ sớm muộn gì lqđ cũng...Bởi vậy lúc này, nàng không muốn gặp hắn, sợ hắn nhìn ra?

Mạnh Trọng Cảnh đi về trong trạng thái thất hồn lạc phách, cả đêm không ngủ.

A Kết cũng không ngủ yên, lúc thì lo lắng người nọ sẽ làm phiền nàng không dứt, lqđ lúc thì giận Mạnh Trọng Cảnh nhận nhầm người khác là mình, từ trước tới nay chưa bao giờ khó chịu như thế.

Ngày hôm sau, nàng dậy thật sớm, khi mặc quần áo, nàng liếc nhìn đồng quần áo của Như Nương, chiếc váy trắng đặt chồng lên, hở ra một góc lụa màu xám.

Bộ quần áo đó khâu cho đệ đệ? Hà cô lqđ nương còn chưa khâu xong hay sao? Như Nương thêu rất nhanh, may quần áo cho nàng và muội muội, chưa tới một ngày đã xong rồi mà.

Có lẽ là vì hôm qua nhìn con lộc lên chưa may xong?

A Kết lắc đầu, xua đi những suy nghĩ miên man ở trong đầu, Như Nương có lòng tốt, may quần áo cho bọn họ, nhưng nàng ấy cũng chưa nói một ngày sẽ may xong, có thể, hôm qua, người ta muốn kéo dài lqđ thêm một ngày thì sao? Có ai để ý thời gia như nàng chứ, người ta cũng chẳng phải nha hoàn trong nhà.

Trông đê đê và muội muội đọc sách tới trưa, A Kết đã quên chuyện này rồi. Nhưng lúc nghỉ trưa, bỗng nhiên, nàng tỉnh dậy, mở to mắt, thấy Như Nương ngồi quay lqđ lưng về phía nàng, trên giường có tấm lụa màu xám, giống như đang khâu thứ gì đó.

A Kết còn hơi mơ mơ màng màng, hai mắt nửa mở nửa không, mở to mắt nhìn lưng của Như Nương, vừa muốn mở lqđ miệng, ánh mắt lại dừng ở trên tấm lụa màu xám.

Tay áo dài như vậy, vừa nhìn đã biết là không phải may cho đê đê, cũng không giống may cho chính bản thân nàng ấy.

Cơn buồn ngủ của A Kết biến mất hoàn toàn, ngơ ngác nhìn Như Nương chăm chăm.

Làm cho phụ thân? Chắc chắn không phải. Không đề cập tới việc Như Nương là một cô nương đang ở tuổi thành hôn, đưa quần áo cho phụ thân, chắc chắn là không ổn, ngay cả khi báo ân, nàng ấy cũng lqđ không cần che dấu, lúc tỷ muội các nàng tỉnh thì không may, đợi đến khi các nàng không ở đây hoặc nằm ngủ mới may.

Không phải phụ thân, ở thôn này, đại nam nhân mà Như Nương biết cũng chỉ có Mạnh Trọng Cảnh mà thôi.

Nhưng gần đây, Như Nương rõ ràng không chủ động nhắc tới Mạnh Trọng Cảnh, nàng cũng không có khả năng biết quần áo Mạnh Trọng Cảnh mặc có kích thước thế nào...

Người phía trước bỗng nhiên nghiêng đầu, dường như muốn lấy thứ gì, ma xui quỷ khiến thế nào A Kết lại nhắm mắt lại, không muốn để nàng ấy biết mình tỉnh rồi.

Khoảng hai khắc sau, nhanh chóng đến giờ nàng dậy, A Kết đang do dự có nên nhắc nhở Như Nương nàng đã dậy hay không, bỗng nàng nghe thấy động tĩnh lqđ của người bên cạnh. Nàng lặng lẽ mở một con mắt, thấy Như Nương đem quần áo chưa khâu xong, gấp lại, đặt ở bên kia đầu giường, gần lò sưởi, lại đặt quần áo mới giặt lên, che kín.

A Kết chỉ cảm thấy cả người rét run.

Nếu Như Nương khâu cho Mạnh Trọng Cảnh, mấy ngày nay, nàng ấy che dấu cũng quá tốt rồi.

Có lẽ, làm cho Mạnh Trọng Cảnh, chỉ vì báo ơn, sợ nàng hiểu lầm nên mới không nói cho nàng?

Nghĩ lại ngôn ngữ, hàng động nhiều ngày nay của Như Nương, A Kết không muốn nghĩ quá xấu về người khác, nhưng cũng không có cách nào khi ở chung với Như Nương mà lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Tự nhận bản thân không làm được loại người trong ngoài không giống nhau, A kết cố gắng ở trong thư phòng, giảm bớt thời gian ở chung với Như Nương, không để nàng ấy phát hiện ra sự thay đổi thái độ của nàng.

Nàng kiên nhẫn chờ, mặc kệ rốt cuộc Như Nương làm quần áo cho ai, mang ra ngoài lúc nào.

A Kết rất muốn biết, nếu người đó thật sự là Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh nhận quần áo, phản ứng của hắn sẽ thế nào.

23. Chương 23: Ước Hẹn

Lâm Hiền làm cho con lộc cái một lều ở trong sân, một mặt là tường, ba mặt còn lại là hàng rào, được dựng lên bằng gỗ, vừa cao lại vừa giam chặt.

Lâm Trọng Cửu vô cùng vui vẻ địa, ngày nào, sớm hay muộn cũng đi ra bờ sông, vào trong rừng bẻ cành cây vẫn còn lá xanh cho lộc cái ăn. Không tính ngày mới tới, con lộc cái không muốn ăn gì, sau đó cho nó ăn, nó sẽ ăn ngay. Cả nhà đứng ở bên cạnh nhìn, Liễu thị xúc động, nói con lộc cái vì lộc con ở trong bụng mới cố gắng ăn, nếu không, nó chắc chắn không ngoan như thế.

Lâm Hiền cười suy nghĩ kỳ lạ của nàng, lại bị Liễu thị lườm ột cái, ba tỷ muội A Kết thì cúi đầu cười trộm. Hoàng hôn ngày hôm đó, Lâm Trọng Cửu chạy tới bên cạnh A Kết, cầu xin trưởng tỷ đi cùng bé vào rừng.

A Kết chưa ngẩng đầu nhưng đã từ chối ngay lập tức: “Không phải hôm qua đệ đi cùng Nhị tỷ à? Tìm nó đi.”

Lâm Trọng Cửu bĩu môi: “Nhị tỷ nói tỷ ấy không muốn đi, tỷ ấy lười như thế, đi cùng đệ mà chẳng làm cái gì, đại tỷ, tỷ đi với đệ đi, nếu không nương sẽ không cho đệ đi đâu.”

A Kết vẫn không muốn đi, đối với khu rừng kia, trong lòng nàng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, ngấm lại, trong đầu lại toát lên hình ảnh ngày ấy, nàng bị người khác trêu đùa. Lâm Trọng Cửu quần quýt tới mức khiến nàng không biết làm sao, nàng đành phải khuyên bé tới nơi khác: “Bên cạnh cũng có cỏ, đệ tùy tiện vặt một chút đem về nhà là được, việc gì phải vào rừng?”

Lâm Trọng Cửu lập tức cãi lại: “Cỏ ở gần đây bị trâu bò nhà người ta gặm hết rồi, không non, không tươi, nó không thích ăn!”

A Kết bị đệ đệ bối móc đến mức phải nở nụ cười, nhưng vẫn như không chịu đồng ý, xoay người nói: “Dù sao ta cũng không đi, đệ đi xin Nhị tỷ đi.”

Lâm Trọng Cửu phồng má uy hiếp nàng: “Tỷ không đi cùng đệ, sau khi đệ về, đệ không cho tỷ nhìn nữa!”

A Kết không thèm quan tâm: “Ta không hiếm lạ.” Trừ phi người nhà thúc ép chặt chẽ, nàng chẳng bao giờ sang đó nhìn, con lộc cũng tốt, nghĩ đến người đem con lộc tới đây, nàng không có hứng thú.

Làm nũng, chơi xấu cũng không dùng được, Lâm Trọng Cửu gấp đến mức chạy quanh A Kết, nhìn thấy trưởng tỷ cúi đầu lén cười trộm, bé ôm cánh tay nàng để lấy lòng, vừa định khuyên, Như Nương đi từ cửa vào, cười, nói với bé: “Đại cô nương có việc bận, ta đi cùng Tiểu Cửu cho, Tiểu Cửu có đồng ý không?”

Nếu là ngày khác, đương nhiên Lâm Trọng Cửu sẽ đồng ý, nhưng hôm nay, bé nhận sự nhờ vả của người khác nên...

Bé nhìn về phía trưởng tỷ với ánh mắt tội nghiệp.

A Kết không chịu nổi ánh mắt của đệ đệ, với lại cũng không thể phiền người ngoài đi dỗ đệ đệ, nàng cũng đứng lên, đỡ vai Lâm Trọng Cửu nói với Như Nương: “Sao dám phiền cô chăm sóc Tiểu Cửu chứ, cô nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, ta đưa đệ ấy đi.” Nói xong, nàng giả vờ tỏ vẻ tức giận, cốc đầu Lâm Trọng Cửu một cái, túm bé đi.

Như Nương vẫn đi theo sau bọn họ, nói lấy lòng: “Thật ra ta muốn ra ngoài một chút, đại cô nương cho ta đi cùng với?”

Nàng kiên trì mãi, A Kết lại không có lý do gì để từ chối.

Mang cái sọt, ba người cùng đi tới sông Bắc Hà.

Lâm Trọng Cửu bị trưởng tỷ dắt đi, đôi mắt to nhìn lung tung ở trên người trưởng tỷ và Như Nương, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đến chỗ ven rừng, A Kết để Như Nương chờ, Lâm Trọng Cửu bẻ cành cây nhỏ xuất hiện ở dưới thân cây, nàng cầm liềm chuẩn bị cắt cỏ. Lâm Trọng Cửu nhìn phía trước, chạy tới bên cạnh A Kết, không muốn cho nàng sang bên kia: “Đại tỷ, cỏ ở chỗ kia non nhất, tỷ sang đó cắt đi!”

Khoảng cách cũng không xa, đúng lúc A Kết cũng không muốn ở cùng một chỗ với Như Nương, nhờ Như Nương trông đệ đệ giúp nàng, nàng đi sang bên kia cắt cỏ.

Lâm Trọng Cửu cười hắc hắc, túm chặt Như Nương đi ra xa. Như Nương nhìn theo bóng lưng của A Kết, trong lòng đã hiểu, cũng không biết nên làm gì, đành đi theo Lâm Trọng Cửu.

Đi tới phía trước, A Kết thả cái sọt xuống, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa, nàng buồn bực quay đầu lại, thấy hai người Như Nương và đệ đệ đang đi ngược hướng với nàng, vừa muốn gọi hai người

họ dừng đi quá xa, bỗng nhiên, một bóng dáng xuất hiện trước tầm mắt nàng, nàng sợ tới mức xoay người lại để nhìn, người đó chính là Mạnh Trọng Cảnh.

Không còn cảm thấy sợ hãi, sắc mặt A Kết lạnh dần, nhìn Mạnh Trọng Cảnh chăm chăm, hỏi: “Huynh bảo Tiểu Cửu đưa ta tới đây?” Ngược lại, thủ đoạn của hắn cũng cao đấy.

“A Kết, nàng đừng tức giận, ta chỉ muốn gặp nàng, nàng không chịu tới cửa sau, ta chỉ có thể làm vậy.” Khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh tiều tụy, đi đến chỗ A Kết.

A Kết liếc hắn một cái, rốt cục cũng không đi, nhưng khi Mạnh Trọng Cảnh cách nàng ba bước chân, nàng ra hiệu cho hắn dừng lại, quay đầu đi: “Gặp nhau có gì tốt chứ, lqđ ta bảo Tiểu Cửu nói cho huynh rồi còn gì, hôm ấy, hắn chỉ đứng trước cửa nhà ta một lát, thực sự không vào nhà, huynh không cần lo lắng.”

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng chăm chú: “Vậy vì sao nàng không chịu gặp ta?”

Ngay cả việc vì sao nàng tức giận mà hắn cũng không nhìn ra hay sao?

A Kết mặc kệ hắn, ngồi xuống cất cốp, động tác vừa nhanh vừa sắc bén.

Vị hôn thê đưa lưng về phía mình, Mạnh Trọng Cảnh nhìn không thấy mặt nàng, thấy nàng cất cốp như không có chuyện gì, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, im lặng một lúc lâu mới nhìn A Kết: “Nghe nói hắn đem tới một con lộc rất đẹp, nàng rất thích, đúng không?”

Động tác của A Kết ngừng lại một lát, quay đầu lại nhìn hắn: “Câu huynh vừa nói, có ý gì hả?”

Lòng Mạnh Trọng Cảnh âm trầm, cũng không nhìn A Kết, cúi đầu nhìn xuống dưới chân. Hắn suy nghĩ hai ngày hai đêm, đau đầu hai ngày hai đêm, đau tới mức không tưởng tượng nổi. Chỗ nào hắn cũng không bằng người nọ, hắn chỉ có lòng của A Kết, nhưng A Kết không muốn thấy hắn, nàng thay đổi rồi, chờ nàng chủ động mở miệng, không bằng hắn nói lqđ trước. Nàng tốt như vậy, là hắn không xứng với nàng.

“A kết, Triệu công tử có tiền lại có diện mạo, có thể lấy lòng người khác, nàng động tâm với hắn, bởi vậy, nàng không lqđ muốn nhìn thấy ta, đúng không? Ta biết, từ lúc đầu tiên, khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, ta nên hiểu rằng, ta là người thô thiển, sao có thể so được với cậu ấm như hắn? A Kết, nàng muốn từ hôn thì lqđ hãy nói cho ta biết, ta...”

“Huynh muốn từ hôn với ta?”

Người đứng phía trước từ từ đứng dậy, Mạnh Trọng Cảnh quay đầu đi, không dám nhìn vẻ mặt của nàng, sợ nhìn thấy sự sung sướng ở trong mắt nàng, “Ta thích nàng, đối với nàng, ta biết ta không xứng với nàng, nàng...”

A Kết lẳng lặng nghe hắn nói, nghe đến đó bỗng nở nụ cười, “Nếu cảm thấy không lqđ xứng với ta, vì sao trước kia lại tặng đồ cho ta, vì sao lại tới cầu hôn?”

Mạnh Trọng Cảnh nắm tay, ngẩng đầu nhìn nàng, vừa muốn nói chuyện, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, lqđ rằng cắn vào môi, cố gắng chịu đựng. Hắn ngỡ người, không nén được sự đau lòng, lập tức đi tới, không nhìn được muốn tới gần, lau nước mắt cho nàng.

“Không cần! Không phải huynh muốn từ hôn hay sao? Vậy huynh đi nói với cha ta đi!” A Kết hất hắn ra, xoay người đi về. Lqđ Mạnh Trọng Cảnh túm chặt cánh tay nàng, A Kết vùng vẫy, dùng khí nổi lên, hắn kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, giải thích với nàng: “Không phải ta muốn từ hôn, là do nàng, A Kết, nàng không lqđ thích ta nữa rồi!”

“Ta không thích huynh lúc nào?” A kết vừa khóc vừa mắng hắn, giẫy dụa không lqđ thoát, nàng nhắc chân đá hắn. Rốt cuộc, hắn coi nàng là cái gì, chẳng qua chỉ không gặp hắn một lần, hắn lập tức cho rằng nàng chuẩn bị bám cành cao hay lqđ sao? Vì sao hắn không ngấm lại xem hắn đã làm chuyện tốt gì?

Bởi vì sự phẫn nộ của nàng, Mạnh Trọng Cảnh như được sống lại, vừa vui sướng lại hoang mang, hắn nhìn nàng: “Nếu thích, vì sao nàng không chịu gặp ta?”

Hắn đỡ vai nàng, cuối cùng A Kết cũng có thể gơ tay đẩy hắn, Mạnh Trọng Cảnh nắm bàn tay nàng không rời, vừa bá đạo vừa vô lại, A Kết không vùng vẫy được, tức lqđ giận đến mức gơ chân, dẫm hắn thật mạnh:

“Ngay cả ta, huynh cũng có thể lqđ nhận nhầm, nhìn chăm chăm người ngoài một lúc lâu, vì sao ta phải gặp huynh?”

Mạnh Trọng Cảnh trợn tròn mắt, tuyệt đối không nghĩ rằng tại vì nguyên nhân này, nhân lúc hấn đang ngậy người, A Kết dùng sức, đẩy hấn ra, xoay người muốn chạy.

Mạnh Trọng Cảnh lại kéo nàng quay lại, vội vã biện minh ỉn: “A Kết, nàng nghe ta giải thích, ta...”

“Đại cô nương, không phải ta đã nói rồi sao, hôm ấy, ta mặc quần áo của cô, bởi vậy Mạnh đại ca mới hiểu nhầm ta là cô, ta thật sự biết sai rồi, sau này, ta chắc chắn sẽ không mặc quần áo của cô đi ra ngoài nữa, cô đừng trách Mạnh đại ca nữa, được không?” Một giọng nói bất ngờ chen vào, Mạnh Trọng Cảnh và A Kết đều giật nảy mình, Mạnh Trọng Cảnh phản ứng nhanh hơn, vừa thấy người đến là Như Nương thì lập tức kết thúc câu chuyện, xấu hổ lui về phía sau vài bước.

Ngay cả khi hấn không buông tay, A Kết cũng sẽ tránh ra, nhưng Mạnh Trọng Cảnh bỗng rời đi, nàng lại cảm thấy không vui.

Chẳng biết từ lúc nào, khi tới gần Như Nương, trong lòng A Kết không có một lqđ chút xấu hổ nào khi bị người khác bắt gặp, chỉ có sự khó tin.

Nếu là nàng, khi nhìn thấy hôn phu và hôn thê bí mật gặp nhau, nàng sẽ tránh rất xa, Như Nương thì ngược lại, có thể chạy tới lqđ để giải thích cho Mạnh Trọng Cảnh? Nàng dựa vào cái gì mà dám nhúng tay vào chuyện này?

Mạnh Trọng Cảnh lại không nghĩ nhiều, xấu hổ, quét mắt một vòng nhìn Như Nương, sau đó lại nhìn A Kết, cầu xin: “A Kết, nàng nghe thấy chưa, không phải ta cố ý nhìn chăm chăm Hà cô nương đâu, lqđ thật sự là ta nhận nhầm người mà, nàng đừng giận nữa nhé?”

A Kết không để ý hấn, trực tiếp hỏi Như Nương: “Sao cô lại sang đây?”

Như Nương bất an, cúi đầu: “Ta nghe thấy giọng nói ở gần đây, lo lắng đại cô nương gặp chuyện không lên đến đây xem sao, lqđ sau đó, nghe kỹ, thì ra là Mạnh đại ca, định chạy đi chỗ khác nhưng lại nghe thấy hai người cãi nhau vì ta, ta không nhin được mới đi ra đây giải thích thay Mạnh đại ca. Đại cô nương, lần đó thật sự là lqđ hiểu lầm, cô đừng trách Mạnh đại ca, được không?”

Mạnh Trọng Cảnh lập tức hòa theo.

Nhìn nam nhân đứng trước mặt, trong mắt hấn đầy sự cầu xin, A Kết không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc này là cái gì, hấn vẫn tưởng rằng nàng đang lqđ trách hấn nhìn Như Nương chăm chăm hay sao? Bây giờ, hấn và Như Nương lại nói giống hệt nhau, cùng nhau trách nàng không biết đạo lý, đúng không?

A Kết cười lạnh, cảm liềm thả vào sọt, không nói lời nào, chuẩn bị đi về.

Mạnh Trọng Cảnh không nhin được kéo nàng lại, A Kết tránh khỏi tay hấn, nhìn về phía Như Nương.

Lúc này, Mạnh Trọng Cảnh mới ý thức được chuyện lqđ kéo nàng trước mặt lqđ người ngoài là không tốt, ngượng ngừng rút tay về, A Kết không cho hấn cơ hội mở miệng, đi thẳng tới chỗ đệ đệ.

Mạnh Trọng Cảnh muốn đuổi theo, Như Nương đi vài bước, ngăn hấn lại, dịu dàng khuyên nhủ: “Mạnh đại ca, lúc này, đại cô nương đang tức giận, huynh về trước đi, lqđ ta sẽ giải thích rõ ràng với đại cô nương, huynh đừng gấp.”

Mạnh Trọng Cảnh nhìn nàng, lại nhìn vị hôn thê đi cũng không quay đầu lại, thở dài. Nhưng trong lòng vẫn trộn lẫn sự vui mừng và quá nhiều lo lắng, chỉ cần lòng A Kết không thay đổi, hấn sẽ không sợ, tìm cơ hội, xin lỗi nàng, chắc chắn nàng sẽ hết giận.

Nghĩ như vậy, gánh nặng trong lòng Mạnh Trọng Cảnh như được trút bỏ, bỗng nhiên phát hiện ra Như Nương chưa đi cùng A lqđ Kết, ngạc nhiên hỏi: “Hà cô nương, sao cô...”

Mặt Như Nương đỏ bừng, khó xử nhìn hấn, quay đầu lại, nói với hấn: “Mạnh đại lqđ ca, huynh đã cứu ta, ta còn chưa cảm ơn huynh thật tốt, hôm đó, lên trần trên mua vải, ta muốn may cho huynh bộ quần áo đơn, ngày mai là may xong rồi, đến lúc đó huynh thử xem thế nào nhé?”

Nàng thể hiện tính cách nữ nhân, lại thủ thủ thì thầm, Mạnh Trọng Cảnh cảm tha ấy không được tự nhiên, khéo léo từ chối nói: “Lòng tốt của Hà cô nương, ta xin lqđ nhận, nhưng cô giữ lại cho bản thân mình đi, ta...” Sao hẳn có thể nhận quần áo của nàng chứ? Sau khi A Kết biết, chắc chắn nàng sẽ càng tức giận, máu ghen của lqđ nàng lớn như vậy, hẳn liếc mắt một cái, nhìn người ngoài nhiều hơn một chút mà nàng đã tức giận như thế rồi.

“Mạnh đại ca thật biết chê cười, ta giữ quần áo nam nhân làm cái gì?” Như lqđ Nương nén giận nói, nhu mì điềm đạm, giống như đang làm nũng với tình nhân.

Mạnh Trọng Cảnh không phản bác được, chính đang suy nghĩ lý do để cự tuyệt, lqđ Như Nương bỗng nhiên ngẩng đầu, bước thêm một bước, đến gần hẳn, dùng ánh mắt lưu luyến không rời nhìn hẳn, “Mạnh đại ca, thật ra, thật ra, ta còn có chuyện muốn nói cho huynh biết, tối mai, canh lqđ hai, ta sẽ chờ huynh ở ruộng ngô, nơi mà huynh cứu ta, huynh tới, ta sẽ lập tức nói cho huynh biết, nếu huynh không đến, ta sẽ để quần áo ở đó, huynh nhớ tới đó lấy về.”

Bị nàng dùng ánh mắt như muốn tạm biệt nhìn hẳn, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh lqđ cảm thấy hốt hoảng, nghe giọng nói của nàng có gì đó không bình thường, không nhin được ngăn nàng lại: “Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì vậy, tại sao lqđ không nói được ngay bây giờ? Buổi tối, buổi tối thật sự không tiện.” Đêm hôm khuya khoắt, nam nữ gặp nhau. Nếu bị người khác nhìn thấy sẽ không thể nào giải thích được.

“Nếu Mạnh đại ca cảm thấy không ổn thì đừng đi, chẳng qua Như Nương sẽ ăn năn hơn thôi.” Như Nương cúi đầu, đi vòng qua hẳn, đi về.

Mạnh Trọng Cảnh càng thấy hồ đồ, hẳn đứng sau lưng nàng, muốn hỏi cho rõ lqđ rằng, bỗng dưng Như Nương dừng bước, đỏ mặt nói với hẳn: “Mạnh đại ca, đại cô nương chưa đi xa đâu, ta và huynh ở trong này một lúc lâu mà không đi ra, lqđ nàng ấy sẽ hiểu lầm đó, ta không muốn nàng ấy nghi ngờ huynh đâu.”

Mạnh Trọng Cảnh sửng sốt, nhìn về phía trước, ở bên kia, hai tỷ đệ Lâm gia đã đi qua sông rồi.

Nhân cơ hội đó, Như Nương chạy ra ngoài, nhanh chóng chạy đến ven rừng, tới lúc lqđ đó nàng mới quay đầu lại nhìn hẳn: “Mạnh đại ca, tối mai, Như Nương sẽ chờ huynh.”

Gió núi thổi hiu hiu, nâng giọng nói êm ái của nàng tới tai nam nhân trong mộng, Mạnh Trọng Cảnh không nhin được lqđ chuyển tầm mắt, nhìn về phía trước, chỉ thấy Như Nương chạy chậm, rồi đi, áo hồng váy trắng, bước chân nhẹ nhàng lqđ giống như đoá hoa ở trong núi đang bay ngược gió.

Chớp mắt một cái, hẳn đã quên mất vị hôn thê đang tức giận chạy đi, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Như Nương, lúc này, ở trong đầu hẳn, chỉ còn lời hẹn lúc đêm khuya.

Rốt cuộc, nàng có chuyện gì muốn nói cho hẳn biết?

~Khi A Kết ra khỏi cánh rừng, tuy không quay đầu lại nhưng nàng vẫn chú ý tới động tĩnh ở phía sau.

Nơi đó có vị hôn phu của nàng, sao nàng có thể không quan tâm?

Chẳng những vị hôn phu không chạy ra, đuổi theo nàng, hẳn vẫn ở trong đó với nữ nhân khác ít nhất nửa khác. Nàng dắt đệ lqđ đệ qua sông, không thèm đợi bọn họ đi ra.

Bọn họ đang nói với nhau điều gì, nói nàng không biết đạo lý, đúng không?

Lòng ngực giống như bị người chặn lại, thở cũng khó khăn.

“Đại tỷ, tỷ bị làm sao vậy, tỷ lại cãi nhau với Mạnh đại ca à?” Lâm Trọng Cửu ngửa đầu nhìn nàng, lo lắng hỏi.

A Kết mím môi, quay đầu nhìn về phía ngọn núi xanh ở nơi xa, không muốn rơi nước mắt ở trước mặt đệ đệ, tới khi dừng khóc, mới nói: “Không có chuyện gì, vài lqđ ngày nữa là tốt thôi, Tiểu Cửu đừng nói chuyện này cho người ngoài nghe. Đi thôi, chúng ta tới nơi khác cất cỏ.” Nói lqđ xong dắt đệ đệ đi nhanh về phía trước.

Về mặt trưởng tỷ có điều gì đó không bình thường, Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn đi theo nàng.

Hai tỷ đệ về nhà trước bữa cơm chiều, Lâm Trọng Cửu đi cho lộc ăn, A Kết đổ nước rửa tay.

Lâm Trúc tò mò đi tới, nhỏ giọng hỏi nàng: “Đại tỷ, không phải Hà tỷ tỷ đi ra ngoài cùng với hai người hay sao, sao nàng ấy lại về trước hai người?”

A Kết cũng không ngần ngại: “Nàng ấy đang làm gì?”

“Ngồi chờ ở trên giường thôi, chuyện gì cũng chưa làm.” Lâm Trúc nghiêng đầu nhìn nàng,

A Kết không muốn cho Lâm Trúc nhìn mình, hắt nước rửa mặt, xoa mặt xong, sắc mặt đã khôi phục như cũ.

Buổi tối, khi ăn cơm, ba cô nương ăn ở trong sương phòng.

So với trước kia, hôm nay, Như Nương im lặng hơn rất nhiều, Lâm Trúc hỏi nàng, lqđ nàng trả lời, không hỏi, nàng cúi đầu ăn cơm, so với vẻ mặt cười nói của mấy ngày hôm trước giống như hai người khác lqđ nhau vậy, lại càng không liếc mắt một cái, nhìn về phía A Kết, một chút chột dạ cũng không thể hiện ra ngoài. Trong lòng A Kết cảm thấy rối loạn, cũng kệt nàng, nàng lqđ giận lúc ở trong rừng, Như Nương mào mui nhúng tay vào, lại càng giận Mạnh Trọng Cảnh...

Vốn không có khẩu vị, nghĩ như vậy ánh mắt lập tức trở lên chua xót, A Kết miễn cưỡng, cố ăn xong một chén cơm, đi ra ngoài.

Lâm Trúc nhìn tấm màn đung đưa, nhíu mày hỏi Như Nương: “Hà tỷ tỷ, rốt cuộc, lúc mọi người đi ra ngoài đã xảy ra chuyện gì hả? Tỷ nói thật cho ta biết đi.”

Như Nương thở dài, nhỏ giọng giải thích: “Đến chỗ cánh rừng, ta với Tiểu Cửu cùng vặt cành cây, đại cô nương thì ở bên kia cắt cỏ, sau đó không hiểu sao Mạnh đại ca cũng ở bên đó, hình như hai người âm ỉ với nhau chuyện gì đó, đại cô nương đi lqđ luôn, nàng ấy đi nhanh quá, chân của ta... Không đuổi kịp, đành phải về trước, nghĩ kỹ lại, chắc đại cô nương không muốn để mọi người biết, lên không nói uội.”

Cãi nhau với Mạnh Trọng Cảnh?

Ngay lập tức, Lâm Trúc chẳng còn tâm trạng nào để ăn cơm nữa, đuổi theo lqđ trưởng tỷ để hỏi, A Kết không muốn nói, Lâm Trúc sẽ đến hỏi Lâm Trọng Cửu. Lâm

Trọng Cửu là người miệng nhỏ và nghiêm túc, đã đồng ý chuyện gì thì chắc chắn sẽ lqđ không dối ý, hướng hồ bé thật sự không biết vì sao hai người lại cãi nhau. Lâm Trúc hỏi không ra, nhìn trưởng tỷ đang đứng bên cạnh hàng rào, lặng lẽ nhìn con lộc, tức giận đến mức muốn lôi Mạnh Trọng Cảnh ra, mắng ột trận.

Trời tối rất nhanh, từng người đi ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, A Kết vẫn mở mắt thật to.

Nếu không có Triệu công tử, không có Như Nương, phải chăng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như thế? Hẳn có thể nhìn lqđ trộm nàng, hiền lành, nàng cũng sẽ tiếp tục vừa ngượng ngùng lại vừa ngọt ngào trốn hẩn, cùng với hẩn mong tháng chín mau tới, nhưng bây giờ...

“Đại cô nương, cô vẫn chưa ngủ à?”

Tiếng nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai, A Kết bưng tỉnh, coi như không nghe thấy. Như Nương, người này, thật sự là nàng không hiểu nổi.

Như Nương nằm ngửa mặt, lằm bằm giống như đang nói với ánh trăng ở ngoài cửa sổ: “Đại cô nương, ta biết ta gây thêm ọi người rất nhiều phiền phức, cô yên tâm, ngày mai là 15 rồi, ngày 16, lqđ không phải dương và di của cô sẽ tới đây hay sao? Ta chờ bọn họ, nếu bọn họ không có tin về người thân của ta, ta sẽ đi, sẽ không để cho cô và Mạnh đại ca vì ta mà giận đối nhau.”

Giọng nói của Như Nương lung linh mà mờ ảo, lông mi A Kết run rẩy, cuối cùng khép lại.

Số phận của Như Nương đáng thương, nàng thương xót nàng ấy, nhưng nàng thật sự không muốn giữ nàng ấy ở lại, lqđ một Triệu công tử đã khiến Mạnh Trọng Cảnh không tin nàng, nàng không muốn lại vì Như Nương- một nguyên nhân khác mà nghi ngờ Mạnh Trọng Cảnh. Giống như mẫu thân nói, phụ thê ở chung, không có cách nào tốt đẹp mãi mãi. Cũng sẽ cãi nhau. Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã,

hai người cũng hiểu rõ lẫn nhau, chỉ cần những người xa lạ này rời đi, chỉ cần nàng và hắn thành thân, chắc lqđ chắc nàng sẽ được trải qua những ngày tháng mà nàng mong đợi, giống như cha mẹ nàng, bình yên.

Khi mắt mở to một lần nữa, trời đã sáng.

A Kết vẫn dậy sớm nhất, chưa ra khỏi phòng, đã nghe thấy giọng nói hưng phấn ở trong viện đệ đệ.

Bước chân của A Kết từ từ dừng lại.

Nàng nghĩ ra, hôm nay là ngày 15, người nọ sẽ tới đây dạy võ công cho đệ đệ, sau đó, ngày mai, hắn sẽ tới nhà nàng làm khách.

Bởi vì lời hứa rời đi của Như Nương nên nàng mở lòng hơn một chút, nhưng giờ nàng lại cảm thấy mây đen dày đặc.

24. Chương 24: Nửa Đêm

Ngày hè chói chang, thời gian thoải mái nhất là lúc sáng sớm và chiều tối khi gió thổi vi vu, mát lạnh.

Trong nắng sớm mờ mờ, ngựa đen cúi lqđ đầu ăn cỏ, Triệu Trầm ngồi trên lưng ngựa nhìn nước sông chảy róc rách theo dòng, nhân nhả hưởng thụ khoảnh khắc nhân nhả nhất trong ngày.

Cho tới khi Trần Bình và Mạnh Trọng Cảnh xuất hiện trên đường giao nhau.

Triệu Trầm cười nghiêng ngả, cất hà bao trong tay vào tay áo, quay đầu ngựa, đi lqđ không nhanh không chậm tới con đường giao nhau.

Hắn đi tới, Mạnh Trọng Cảnh dừng bước, khi nhìn thấy công tử nhà giàu tới gần, lqđ khuôn mặt Mạnh Trọng Cảnh trầm xuống, nhìn khuôn mặt hắn không thay đổi chút nào, dùng ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng quan sát chính mình, nhìn hắn tiêu sái xoay người xuống ngựa, đứng lqđ thẳng người, nhìn hắn phui áo, ngọc bội màu trắng bên hông hơi lắc lư. Mạnh Trọng Cảnh không hiểu gì về ngọc, chỉ thấy ngọc bội đó long lanh sáng lấp lánh, nhất định không phải là vật phẩm.

Nhìn xong, Mạnh Trọng Cảnh giương mắt nhìn về phía nam nhân, chờ đối phương nói ra ý đồ của bản thân.

Triệu Trầm liếc mắt ra hiệu cho Trần Bình, Trần Bình nhanh chóng đi chỗ khác.

Lúc này, Triệu Trầm mới nói với Mạnh Trọng Cảnh: “Mạnh huynh có nhìn thấy con lộc ta đưa cho A Kết không?”

Mạnh Trọng Cảnh nắm chặt tay, lạnh giọng nhắc nhở: “A kết là vị hôn thê của ta, Triệu công tử không thân cũng chẳng quen với nàng ấy, mong Triệu công tử đổi cách lqđ xưng hô đi.”

“Không thân cũng chẳng quen? Xem ra A Kết vẫn không nhẫn tâm nói cho huynh biết, vậy thì để ta nói à biết.”

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người nhìn về phía thôn trang ở bên kia: “Lần đó, ở thư phòng, ta đã đề cập chuyện kết thân với A Kết, có thể là ta không nhìn được lqđ nên đã mạo phạm nàng, nàng không đồng ý ngay lập tức, bảo là muốn suy nghĩ một lúc. Mấy ngày trước, ta tới đó, hiển nhiên là nàng đã nghĩ thông suốt, tự mình ra mở cửa cho ta, nhân cơ hội đó, nàng đã đồng ý với ta. Mạnh huynh, ta nói nhiều lqđ như thế, chắc huynh cũng hiểu rõ rồi, A Kết là người lương thiện, không muốn chủ động từ hôn với huynh, nàng ấy sợ huynh không chịu nổi, ta liền thay nàng ấy làm kẻ ác một lần, ta khuyên huynh hãy làm người thức thời, chủ động từ hôn đi, như vậy tất cả mọi người vui vẻ. Huynh yên tâm, ta sẽ không cướp đoạt nhân lqđ duyên của huynh, huynh đòi tiền, muốn mỹ nhân, cứ việc mở miệng, ta nói được thì sẽ làm được.”

Một câu, Mạnh Trọng Cảnh cũng không tin. Vì bị bắt nạt, A Kết khóc đau lòng tới mức ấy, nàng sợ hắn không cần, vì Như Nương lqđ mà nàng ăn đắng, nàng xinh đẹp đáng yêu, sao nàng lại có thể đồng ý với hắn chứ?

“Huynh không tin?” Triệu Trầm cười hỏi, “Vậy huynh có biết, ngày mai, dượng và dì A Kết sẽ tới đây hay không? Huynh lqđ cảm thấy bọn hắn tới đây là vì cái gì? Họ sẽ coi trọng đứa con rể cũ như huynh hay coi

trọng người con rể mới là ta? Nhưng mà huynh không tin thì cũng lqđ chẳng sao, đến lúc đó ta với huynh đứng chung một chỗ, ta tin tưởng người thân trong nhà A Kết sẽ cho sự lựa chọn sáng suốt nhất...”

Lời còn chưa dứt, Mạnh Trọng Cảnh đã vùng quyền lao tới, người này hết lần này tới lần khác khiêu khích hấn, hấn còn nhin được thì hấn không phải là người!

Triệu Trầm nghiêng người tránh đi, trong mắt toàn sự châm chọc: “Huynh không lqđ phải đối thủ của ta, ta khuyên huynh, đừng rước nhục vào thân.”

Sao Mạnh Trọng Cảnh có thể nghe, mắt đỏ lừ, tiếp tục vùng quyền. Triệu Trầm cười lạnh, lắc mình quay lại, khuỷu tay nện vào lưng Mạnh Trọng Cảnh, độ mạnh của cú lqđ đánh hoàn toàn không hợp với bóng dáng gầy yếu của hấn, Mạnh Trọng Cảnh cảm thấy lưng mình đau buốt, khi hoàn hồn thì bản thân đã quỳ rạp trên mặt đất.

Triệu Trầm cũng không thừa thắng xông lên, đứng ở một bên, từ trên cao nhìn lqđ hấn, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng hoà cùng tiếng nước ở cách đó không xa, êm tai lại tàn nhẫn: “Mạnh Trọng Cảnh, nói thật cho người biết, đừng nói người và A Kết đã định hôn, ngay cả khi người đã lqđ cưới nàng làm vợ, ta cũng có cách chiếm lấy nàng ấy. Nếu người muốn sống một cuộc sống yên ổn, thì đừng làm trò cười ở trong thôn, tốt nhất là người nhanh lqđ chóng kiếm một nữ nhân thành thật, lấy về nhà, nếu không ta không ngại chơi đùa cùng người đâu.”

Hai tay Mạnh Trọng Cảnh nắm thật chặt, cầm hai viên đá vụn, giọng nói đầy căm lqđ hận: “Người không sợ ta nói hết những chuyện người đã làm cho Lâm thúc hay sao?”

Triệu Trầm nở nụ cười, xoay người, đi tới gần con ngựa, vừa xoa xoa bờm ngựa vừa nhẹ nhàng như đang nói chuyện lqđ phiếm: “Không nói tới chuyện bọn họ có tin người hay không nhưng người hẳn tâm để A Kết thân bại danh liệt hay sao, người cứ nói đi. Trong mắt người, A Kết là thanh mai trúc mã, với ta, nàng chỉ là một mỹ nhân hiếm có. Chỉ cần nàng còn sống, lqđ ta sẽ cướp nàng, nếu nàng không chịu nổi sự nhục nhã mà tự sát, ta cũng chẳng tổn thất gì.”

“Tên súc sinh nhà người!” Mạnh Trọng Cảnh đứng dậy, đánh về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm trốn cũng không thềm trốn, trước khi tay của đối phương chạm vào lqđ tay hấn, hấn đã vươn tay bắt lấy tay Mạnh Trọng Cảnh, dùng sức một chút, Mạnh Trọng Cảnh cũng chẳng có cách nào để lao tới. So sánh với vẻ mặt phần nộ của Mạnh Trọng Cảnh, có thể nói, khuôn mặt Triệu Trầm lại cực kỳ bình tĩnh, một lát lqđ sau, hấn hất tay Mạnh Trọng Cảnh, khi Mạnh Trọng Cảnh lao đảo đứng vững, Triệu Trầm mở miệng: “Đứng ở đây đấu võ mồm với ta, không bằng nhanh chóng về nhà tìm một mối hôn sự khác đi, thà rằng người không cần A Kết trước, còn hơn là nàng không cần người, đúng không?”

Mạnh Trọng Cảnh dùng ánh mắt giống như muốn giết người để nhìn hấn.

Triệu Trầm lơ đãng, nắm dây cương định đi, bỗng nghĩ đến điều gì, xoay người lại, cười cười, cầm một vật từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Mạnh Trọng lqđ Cảnh: “Ngày ấy, khi A Kết mở cửa cho ta, nàng ấy đưa cho ta tín vật định tình đó, Mạnh huynh yên tâm, A Kết dịu dàng lại xinh đẹp như thế, sau khi gả cho ta, ta sẽ thay người đối xử với nàng thật tốt.”

Tay hấn thon dài trắng nõn, ngón cái và ngón trỏ cầm sợi dây, phía dưới là một cái hà bao xinh xắn tinh xảo, tơ lụa màu thiên thanh (xanh da trời), thêu một bụi Diệp Lan vô cùng sống động.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn chằm chằm bụi hoa lan, A Kết thích hoa lan nhất, cũng thích thêu hoa lan vào những vật bên người.

“Nhìn rõ chưa?” Triệu Trầm từ từ thu tay lại, cất hà bao vào trong ngực, liếc mắt lqđ một cái, nhìn Mạnh Trọng Cảnh bằng ánh mắt sâu xa, dẫn ngựa rời đi.

Mạnh Trọng Cảnh ngơ ngác đứng đó, nhìn theo bóng hấn. Rất nhanh, hấn thấy Lâm Trọng Cửu chạy tới, thấy hấn, Lâm Trọng Cửu chào hấn từ xa, sau đó, bé được lqđ người nọ ôm lên ngựa, phóng ngựa, chạy dọc theo bờ sông, trên bờ sông trống trải, tiếng cười thanh thúy của bé dần vang ra xa.

Nghe, lòng Mạnh Trọng Cảnh như tro tàn. Cầm thú thì sao, hấn khoác da người, mọi người trong Lâm gia đều thân thiết với hấn.

Mạnh Trọng Cảnh thất hồn lạc phách đi về.

Đi lên dốc thoải, hắn nhìn về phía hậu viện của Lâm gia, muốn tìm A Kết để hỏi rõ ràng, lại nhớ nàng vẫn đang tại giận hờn.

Tối hôm qua, bởi vì nàng tức giận mà hắn vô cùng vui mừng, ngẫm lại, tại sao Như Nương nói chuyện rõ ràng như thế mà nàng vẫn cố tình gây sự, có phải nàng lqđ muốn dùng cách này để ép hắn buông tha cho nàng? Ngày hôm qua hắn nói muốn từ hôn, nàng nói giống như nói linh tinh, bảo hắn đi tìm phụ thân của nàng mà nói từ hôn...

Chắc là không đâu, cô nương hồi bé hay chơi trốn tìm với hắn, khi nhìn thấy quần áo hắn bị rách, cô nương ấy sẽ cầm về nhà, lqđ nhờ nương vá cho hắn, chắc chắn nàng không thể có tâm tư như thế.

Nhưng nàng trưởng thành rồi, trời sinh, nàng thật xinh đẹp, nàng được công tử lqđ nhà giàu để mắt tới, có lẽ hắn có thể trở thành người duy nhất của nàng, nhưng hắn sợ hắn không giữ được lòng của nàng.

Nếu hắn cũng có bạc, nếu...

Đúng là hắn không có, hắn chỉ là một tên thô kệch làm việc dưới đồng ruộng, khi lqđ nàng đồng ý gả cho hắn, hắn bắt đầu nằm mơ, nhưng lúc này, hắn nên tỉnh mộng rồi.

Sau khi về đến nhà, Mạnh Trọng Cảnh vào tân phòng, nhắm mắt lại, nằm cạnh lò sưởi đặt gần đầu giường, nghĩ lại từng chút việc của mấy năm nay, nghĩ đến lqđ chuyện ngọt ngào hắn sẽ cười, cười tươi biến thành cười khổ. Cơm trưa, đệ đệ gọi hắn, hắn không muốn ăn, cơm chiều, phụ thân tự mình tới gọi hắn, Mạnh Trọng lqđ Cảnh không muốn để người nhà phải lo lắng, miễn cưỡng giữ vững tinh thần, nhưng ăn không có chút khẩu vị nào cả.

Sau khi ăn xong, nói chuyện phiếm, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh bảo hắn, ngày mai, khi tới Lâm gia hãy mặc bộ quần áo kia.

Mạnh Trọng Cảnh sửng sốt, nghĩ tới dượng và dì của A Kết. Chu gia là nhà giàu ở trấn trên, mặc tơ lụa đeo vàng đội bạc, đặc biệt là dì của A Kết, rất thích mang lqđ quần áo, trang sức cho hai chị em A Kết. Bọn họ không coi thường hắn, nhưng mỗi lần tới đó đi làm khách, hắn cũng không biết nên nói cái gì, Lâm Hiền quan tâm nói chuyện với hắn, nhưng lại không biết sự quan tâm này lại khiến hắn không chịu nổi.

Có lẽ, hắn nên tỉnh lại, từ đầu tới cuối, hắn chưa từng xứng với A Kết, hắn không phải là người chung đường với bọn họ.

Trong lòng đau đớn, sau khi trở lại tân phòng, Mạnh Trọng Cảnh lấy ra một vò lqđ rượu được chuẩn bị cho lễ thành thân. Nhìn chằm chằm đàn khẩu, đầu đau như muốn nứt ra, cuối cùng nhắm mắt lại, lqđ ngửa đầu uống rượu. Hắn buông tha, hắn nên thành toàn cho nàng, nàng xinh đẹp như thế, nàng nên làm một thiếu nữ nãi nãi sống cuộc sống an nhàn sung sướng, lqđ không phải đi theo hắn chịu khổ, vất vả. Hắn sao, hắn nên cưới một người có dung nhan bình thường...

Trong đầu hắn bỗng hiện lên một gương mặt.

Mạnh Trọng Cảnh ngó ra, ném vò rượu ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, vàng trăng treo cao, nàng nói nàng đợi hắn lúc canh hai, lqđ nàng là một nữ tử độc thân, thật sự dám đi tới ruộng ngô lúc nửa đêm hay sao? Rốt cuộc, nàng muốn nói với hắn cái gì?

Mạnh Trọng Cảnh không yên tâm, lặng lẽ ra khỏi cửa.

Lâm gia.

A Kết lại mất ngủ.

Không biết bởi vì không như dự đoán, một ngày rồi mà Mạnh Trọng Cảnh vẫn lqđ không tới tìm nàng hay bởi vì ngày mai, người nó lại tới nhà nàng làm khách, trong lòng nàng cảm thấy rất bất an, đủ suy nghĩ lẫn qua lộn lại, sắp bị hành hạ lqđ đến chết. A Kết cầm chân trái giường, muốn bản thân bình tĩnh lại, nhưng không được, nhắm mắt lại, trong đầu, lqđ khuôn mặt của hai nam nhân thay nhau xuất hiện liên tục, ngẫu nhiên cũng có hình ảnh Như Nương, nàng và Mạnh Trọng Cảnh đứng chung một chỗ, cùng nhau lqđ trách nàng.

Nước mắt trào nơi khóe mắt, A Kết không để ý đến, mặc cho nước mắt chảy vào tai, lạnh dần.

Người nằm bên cạnh bất ngờ ngồi dậy.

Hơi thở của A Kết ngừng lại.

Nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Như Nương cẩn thận mặc quần áo rồi xuống giường, hình như nàng ấy còn cầm thứ gì, A Kết không dám quay đầu lại để nhìn, nghe lqđ chăm chú, thấy Như Nương nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài, lặng yên không một tiếng. Chắc chắn Như Nương đã ra khỏi lqđ cửa phòng, A Kết quay đầu lại, mượn ánh sáng của ánh trăng, không thấy bao quần áo lúc chiều Như Nương đặt ở đầu giường gần lò sưởi đâu nữa.

Chẳng lẽ nàng ấy định rời đi lúc nửa đêm?

A Kết không tin Như Nương có lá gan lớn như vậy, hơn nữa nàng ấy hoàn toàn lqđ không cần phải làm thế, không phải nàng ấy còn chờ đợi mang tin tức về hay sao?

Nhưng nàng ấy mang bao quần áo đi làm gì?

A Kết nhíu mày, bỗng nhớ ra tối hôm qua Như Nương ở với Mạnh Trọng Cảnh nửa khế, rốt cục bọn họ đã nói gì?

A Kết lại nghĩ đến bộ quần áo kia, suy nghĩ bòng lên, cuối cùng nàng cũng không ngồi yên, lặng lẽ mặc quần áo.

Ngày 15, ánh trăng dát vàng như ánh chiều tà, bóng người cảnh vật ở trong lqđ viện vô cùng rõ ràng. A Kết trốn ở cửa, thấy Như Nương rón ra rón rén đi ra cửa lớn, chạm vào hàng rào làm cho con lộc cái, phát ra tiếng động rất nhỏ, người ngủ say khó có thể phát hiện. Ngoại trừ những lúc đi ngắm đèn với cha mẹ, A Kết rất ít lqđ khi ra đường vào ban đêm, nàng hơi sợ hãi, nhưng cuối cùng, tò mò và sự nghi ngờ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, nàng cắn cắn, kéo dài bước chân đuổi theo Như Nương.

Lúc này là canh hai, trong thôn vô cùng yên tĩnh, chỉ tiếng ếch và côn trùng kêu vang. Ở phía trước, Như Nương đi rất lqđ nhanh, A Kết đi theo nàng, mãi đến khi tới bên cạnh ruộng, hai bên đều những cây ngô cao lớn như người, bóng đen lay động, cuối cùng A Kết cũng thấy hơi hối hận. Nếu Như Nương quyết định đi suốt đêm, nàng cũng không thể cứ đi theo lqđ nàng ấy được, đến lúc đó chỉ có mình nàng, nàng dám đi đường lúc nửa đêm hay sao?

Nhưng nàng cũng ra đây rồi, giờ mà đi về, chẳng phải sẽ hối hận hay sao?

A Kết không nhận được bước nhanh hơn, kéo gần khoảng cách với Như Nương, tốt xấu gì nàng cũng không sợ như thế.

Đi tới đi lui, đi đến trước ruộng ngô nhà mình, Như Nương đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng bước, A Kết vội vàng trốn sang bên cạnh, cách Như Nương lqđ khoảng một trăm bước chân. Bên trái là ruộng ngô xa tắp, A Kết càng thấy sợ, nhưng khi nghe thấy tiếng Như Nương lqđ gọi khẽ “Mạnh đại ca”, sự sợ hãi bị thay thế hoàn toàn bởi sự kinh ngạc và bàng hoàng, nàng nắm chặt vạt áo, không thể tin nổi, nhìn bên kia chằm chằm.

Mạnh Trọng Cảnh đã ở đây được một lúc, nghe thấy tiếng Như Nương gọi hắn, hắn đi ra. Nhìn trái nhìn phải thật kỹ, sau đó lqđ hoang mang hỏi cô nương đứng dưới ánh trăng: “Hà cô nương, rốt cuộc, cô có chuyện gì muốn nói với ta? Cô, cô đem theo tay nải đựng quần áo làm gì?”

Nhìn thấy hắn, Như Nương để lộ vẻ mặt vui mừng, sau đó cười chua xót, cúi đầu nói: “Ta ở đây lâu như vậy, gây thêm rất lqđ nhiều phiền phức cho Mạnh đại ca và đại cô nương, cho nên muốn rời đi. Mạnh đại ca, đêm nay chắc là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau... Ta đã may cho huynh một bộ quần áo, người mặc thử xem, tốt xấu cũng để cho ta yên tâm mà lên lqđ đường.” Nói xong, Như Nương đặt tay nải đựng quần áo lên trên mặt đất, mở ra.

Mạnh Trọng Cảnh hoàn toàn ngờ ngác, “Cô muốn đi đâu?”

Như Nương cầm quần áo lên, nói dịu dàng: “Về Dương Châu, tốt xấu gì thì nơi đó cũng là quê hương của ta. Mạnh đại ca, huynh cởi bộ quần áo huynh đang mặc lqđ trên người ra đi, thử cái này xem sao.”

Mạnh Trọng Cảnh không động đậy tí nào, nhú mày hỏi: “Cô muốn đi, vì sao không đợi tới lúc bình minh rồi hẵng đi?”

Như Nương thở dài: “Lâm thúc, Lâm thẩm đều là người lương thiện, ban ngày đi, lqđ chắc chắn bọn họ sẽ giữ ta lại, ta sợ mình lại mềm lòng ở lại, lại gây thêm phiền phức cho Mạnh đại. Mạnh đại ca là quân tử, ta tin rằng đại cô nương cũng tin lqđ huynh, chẳng qua nàng ấy quá để ý tới Mạnh đại ca, dễ hiểu lắm, ta nên đi thôi.”

Nhắc tới A Kết, trong lòng Mạnh Trọng Cảnh chưa sót, cũng không nói gì thêm. Như Nương được hân cứu, nếu hân từ hôn với Lâm gia, Như Nương ở bên đó lqđ chắc chắn sẽ càng thêm xấu hổ, không bằng rời đi, nhưng nàng chỉ là một cô gái yếu đuối, sao hân có thể để nàng rời đi lúc nửa đêm?

Mạnh Trọng Cảnh muốn giữ người ở lại, Như Nương bước thêm một bước, tới lqđ gần hân: “Mạnh đại ca, Như Nương chỉ có một mong ước duy nhất, muốn nhìn thấy huynh mặc bộ quần áo này, huynh đồng ý với ta, được không?”

Trắng trong như nước, cô nương ngửa đầu, khuôn mặt đẹp đẽ, trong mắt chưa đầy nước mắt, lòng Mạnh Trọng Cảnh lqđ mềm nhũn, không kìm lòng được, nhận quần áo, “Cô, làm phiền cô rồi, vậy cô chờ ở đây, ta vào trong thay.” Nói xong, xoay người đi.

Lúc này, Như Nương ôm chầm lấy hân, không dự đoán được sẽ bị nàng ôm, khi Mạnh Trọng Cảnh phản ứng kịp, Như lqđ Nương đã dán mặt lên lưng hân, vừa khóc vừa nói: “Mạnh đại ca, để cho Như Nương hầu hạ huynh một lúc được không? Huynh không biết đâu, ngày ấy được huynh cứu, lqđ bị nhìn hết thân thể, Như Nương đã nhận định huynh rồi, muốn sống với huynh cả cuộc đời, lại không nghĩ rằng Mạnh đại ca đã định thân. Đại cô nương xinh đẹp như thế, Như Nương tự biết lqđ mình không bằng, cố gắng cắt đứt tâm tư, về đó, huynh nhận nhầm ta là đại cô nương, nhìn ta chăm chăm, ta rất vui mừng, cứ hi vọng người mà Mạnh đại ca đang nhìn là ta.”

Mạnh Trọng Cảnh như bị sét đánh, cho tới bây giờ, hân cũng không nghĩ rằng, Như Nương sẽ thích hân.

“Mạnh đại ca, như nương thật sự thích Mạnh đại ca, thích đến mức ghen tị, đến mức muốn tranh giành huynh với đại cô lqđ nương, thích đến mức Như Nương tình nguyện làm nô tỳ cho đại cô nương chỉ vì muốn được bên cạnh Mạnh đại ca. Nhưng đại cô nương quá tốt, ta không lqđ thể làm loại chuyện như thế được, tiếp tục ở đây chỉ thêm đau lòng thôi, cho ta mới quyết định đi. Mạnh đại ca, ta không xin huynh thích ta, chỉ xin huynh để ta lqđ được hầu hạ huynh một lúc, được không?”

Trong lòng Mạnh Trọng Cảnh rất loạn, không biết nên nói thế nào với nàng, tuy nàng nghèo túng, nhưng cũng xuất thân từ nhà giàu, sao có thể để mất tới hân?

Như Nương chuyển người, đứng trước mặt hân, ngẩng đầu nhìn hân: “Mạnh đại ca, người đứng yên đừng nhúc nhích, ta thay quần áo giúp huynh. Như Nương lqđ không có may mắn gả cho Mạnh đại ca, chỉ mong có thể hầu hạ Mạnh đại ca một lần như thế thôi.”

Mặt nàng đầm nước mắt, như hoa đào gặp mưa, Mạnh Trọng Cảnh xem nán lại, căn bản vô pháp cự tuyệt.

Như Nương nở nụ cười cảm kích, nâng bàn tay ngọc thon thon, cởi áo giúp hân. Ngày hè, quần áo mỏng manh, cởi áo lqđ ngoài, lồng ngực rắn chắc của nam nhân hiện ra, trộn lẫn mùi mồ hôi với mùi rượu nhàn nhạt, Mạnh Trọng Cảnh đều nghe thấy được. Hân xấu muốn lùi người lại, Như Nương đã kéo hân, không nói lời lqđ nào, chỉ lắc đầu khó xử. Mạnh Trọng Cảnh không thể không chờ nàng cởi tiếp, hân không dám nhìn Như Nương, quay đầu nhìn về phía ruộng khác, nhưng khi bàn tay Như Nương chạm phải người hân, lqđ đụng chạm một lần khiến hô hấp của hân thêm nặng nề một lần, Mạnh Trọng Cảnh dần cảm thấy không chịu nổi, cả người căng thẳng.

“Mạnh đại ca, huynh nhắm mắt lại đi, Như Nương còn muốn tặng cho huynh một lqđ thứ nữa.” Như Nương cởi áo ngoài của nam nhân áo thả xuống đất, cúi đầu nói.

Hầu kết Mạnh Trọng Cảnh giật giật, giọng nói khàn khàn: “Ta thử quần áo trước, sau đó nói tiếp, được không?” Cảnh tay để lqđ trần ở trước mặt nàng, hấn rất khấn trương.

Như Nương lắc đầu, giọng nói trầm nhỏ không thể nghe: “Mạnh đại ca nhanh lqđ nhắm mắt lại đi, dù sao ta cũng nhìn hết rồi, huynh còn xấu hổ cái gì?”

Mạnh Trọng Cảnh nhìn cô nương đang cúi đầu che giấu, nắm tay thật chặt, nhắm mắt lại.

Nhắm mắt lại, tai còn có thể dùng, sau một lúc im lặng, hấn nghe thấy được tất lqđ cả mọi âm thanh, nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống, hấn đã loáng thoáng đoán được chuyện gì, lại không thể tin được, mãi tới khi cơ thể nữ nhân mềm lqđ mại áp vào người hấn, hấn giật mình mở mắt, vươn tay đẩy nàng: “Như Nương, cô đang làm cái gì vậy?” Cảm nhận làn da nàng tinh tế trơn bóng, hấn lập tức buông ra, muốn lui về phía sau, Như Nương lại lqđ ôm chặt không rời, hấn không đứng vững một cái, ngã mặt ngã xuống.

Như Nương ngã trên người hấn, Mạnh Trọng Cảnh còn chưa kịp hoàn hồn, nàng đã vươn tay chạm vào người hấn, giống như vô tình lại dường như cố ý, hơi thở Mạnh Trọng Cảnh trở lên rối loạn, Như lqđ Nương lại dường như không biết, vòng tay ôm cổ nam nhân, bàn tay mềm xoa khuôn mặt của hấn, dịu dàng nói lời nhỏ lqđ nhẹ: “Mạnh đại ca, đời này Như Nương chỉ thích một nam nhân, người đó chính là huynh, đáng tiếc ta và huynh hữu duyên vô phận... Trước khi đi, Như Nương muốn đem lần đầu tiên của bản thân cho Mạnh đại ca, sau khi về Dương Châu, ta sẽ xuống tóc làm ni cô, Thanh Đăng Cổ Phật*. Mạnh đại ca, huynh sẽ thanh toàn ta cho ta chứ, huynh yên tâm, việc này tuyệt đối không lqđ có người thứ ba biết đâu, đại cô nương sẽ không đau lòng.”

*Thanh Đăng Cổ Phật: học theo gương đức phật ngày xưa, bỏ tất cả để đi theo con đường tu hành

Mạnh Trọng Cảnh mới 18 tuổi, đang tuổi mạnh mẽ nhất của cuộc đời. Lúc trước lại uống rượu, lúc mới gặp Như Nương, hấn dường như đã không thể khống chế được mà nổi lên phản ứng, lúc này lại bị nàng lqđ trêu chọc như thế, hấn gần như không đề nén được, cố gắng chịu đựng, kìm nén nói một câu: “Như Nương, cô đừng như vậy...”

Còn chưa nói xong, đã bị Như Nương nâng mặt, chặn miệng.

Mạnh Trọng Cảnh giơ tay đẩy nàng, lại chạm phải vòng eo nhỏ nhắn, mảnh khảnh của nữ nhân, lần này không có quần áo ngăn cách, lại càng thêm chấn động lòng người.

Nữ nhân quần quýt như linh xà, cổ họng bật ra âm thanh, tất cả đều khiến Mạnh lqđ Trọng Cảnh hoa mắt thần trí mơ hồ, đến khi Như Nương muốn đứng dậy, hấn lại không nhận được mà đuổi theo. Như Nương kêu khẽ một tiếng, ngã xuống đất, tay vẫn ôm cổ hấn như cũ, đôi mắt rưng rưng lqđ rưng, tình ý miên man. Mạnh Trọng Cảnh thuận thế đề lên người nàng, người áp người, cả người như rơi vào đám mây, lý trí triệt hoàn toàn biết mất, bản năng bùng cháy.

Hấn mất đi A Kết, khó có được nữ nhân thích hấn như thế, nàng không cần hấn có tiền có bạc, không cần danh phận, sao hấn có thể bỏ qua nàng?

Dục vọng lại sinh thương tiếc, Mạnh Trọng Cảnh thở gấp cầu xin nàng: “Như Nương, Như Nương, đừng đi, ta cưới nàng.”

“Cưới ta? Mạnh đại ca, huynh không cần phải thế, là Như Nương cam tâm tình lqđ nguyện dâng cho huynh, người không cần phải nói những lời hay để an ủi ta.”

“Không phải, ta thật sự muốn cưới nàng, Như Nương, nàng yên tâm, ta không lấy không của nàng, chỉ cần nàng không ghét bỏ ta, ngày mai ta lập tức cưới nàng.”

“Không, không hề ghét bỏ huynh, nhưng mà, đại cô nương thì sao... Á...” Nam nhân xâm nhập một cách bất ngờ, Như Nương nhú màu, đau đớn, lại kiên cường nhấn lqđ nạy, dùng những thủ đoạn đã học được siết chặt không rời, sẵn sàng đón chào.

Mạnh Trọng Cảnh điên rồi, bị nữ nhân ép cho phát điên, cũng bị sự khổ sở ở trong lòng hành hạ cho phát điên. Hấn không lqđ muốn nhìn thấy nữ nhân mà hấn không chiếm được, bởi vậy hấn tận tình chiếm đoạt người con gái nguyện ý nằm dưới thân hấn, “Như Nương, Như Nương, nàng thật tốt, thật tốt...”

Nữ nhân khóc ròng, ngấm ngấm chịu đựng, giọng nói nam nhân khàn khàn, lqđ một tiếng một tiếng, truyền vào tai A Kết vô cùng rõ ràng.

A Kết xoay người, đi từng bước một, về nhà, trước mắt mơ hồ, không nhìn thấy rõ lắm, may là con đường này coi như bằng phẳng, không đến mức bị trượt chân.

Đi tới đi lui, âm thanh ở sau lưng cũng không còn nghe thấy, cuối cùng, nàng lqđ cũng không đi nổi, tựa vào thân cây từ từ trượt xuống, hai tay che mặt.

Vì sao lại như vậy.

Hắn là vị hôn phu của nàng cơ mà, sao hắn lại có thể hứa hẹn cưới người khác, sao lại có thể cùng người khác...

Trong bụng nóng lên, A Kết che ngực, khó chịu, nôn khan. Bóng dáng hai người đó lqđ chồng lên nhau dường như vẫn hiển hiện ở trước mắt, giọng nói quen thuộc mà xa lạ vẫn vang bên tai, A Kết thu lại sự khó chịu ở trong lòng, không muốn nghĩ tới chuyện gì, chỉ có thể thu mình, ngồi lqđ khóc dưới bóng cây.

Khóc khóc, không biết đã khóc từ khi nào, từ xa vang lên tiếng bước chân, A Kết che miệng lại, không để bản thân phát ra âm thanh, thấy người nọ từ từ đến gần, đi trên đường, ở sau lưng lqđ nàng rồi dần dần đi xa. A Kết che miệng, quay đầu lại, dưới ánh trăng, nam nhân có thân hình cao lớn, trên lưng hắn là một vị cô nương, họ đi về phía thôn. Lqđ Ánh trăng kéo dài bóng dáng của hai người, gió đêm nhẹ nhàng thổi, truyền đi tiếng nói nhỏ, nũng nịu của nữ nhân.

Nàng nhìn bóng dáng của Mạnh Trọng Cảnh dưới ánh trăng, hắn đi đứng vững vàng, khi hắn mấy tuổi, hắn cũng từng lqđ công nàng ở trên lưng, giống như vậy!

“A kết, quả táo này uội, quả này to nhất đấy.”

“A Kết, nàng thật xinh đẹp.”

“A Kết, ta muốn đến nhà nàng cầu hôn, có thể chứ?”

“A Kết, chỉ còn bốn tháng nữa thôi...”

Thanh mai trúc mã, cuối cùng, nàng vẫn không thể gả cho hắn, khi cách thời gian thành thân chưa tới ba tháng, chính lqđ miệng hắn đã đồng ý cưới người khác, hắn muốn người khác ngay trước mặt nàng.

Hắn không cần nàng nữa.

A Kết ngồi cạnh ruộng, bởi vì ruộng hoang không có người, bởi vì lúc này không có lqđ người nhà ở bên người, nàng buông thả, để cho bản thân khóc thành tiếng, khóc cho những lúc nàng và hắn cùng đi qua, khóc cho những mong đợi mà nàng không thực hiện được, khóc cho tất cả lqđ những uất ức của nàng.

Đứng sau lưng nàng, ở mọi nơi không xa, cả người Triệu Trầm mặc bộ quần áo đen, tựa vào thân cây, ngửa đầu nhìn trăng lqđ rằm.

Hắn muốn cưới nàng, ngày đó nhất định sẽ tới, nhưng mà, khi thấy nàng co lại, ngồi trong bóng đêm, nhìn nàng khóc lqđ không ngừng, khóc đến mức đứt ruột, ngực hắn cũng ngọt ngào, lần đầu tiên, ngọt ngào như vậy, ngọt ngào đến mức lqđ hắn không nhìn được, muốn đi tới ôm ấp nàng, để cho nàng không khóc nữa.

Hắn có lỗi với nàng, nhưng hắn đảm bảo, hắn nghe nàng khóc như thế, một lần là lqđ đủ rồi, sau khi thành thân, hắn tuyệt đối sẽ không trêu chọc khiến nàng phải khóc.

Cái gì hắn cũng có thể cho nàng, hắn sẽ bảo vệ nàng thật tốt, nhìn nàng vì hắn, nở ra đoá hoa lan đẹp nhất.

25. Chương 25: Từ Hôn

Đôi khi đau đớn khiến người ta tuyệt vọng, tuyệt vọng đến mức không có tâm trạng nào để sống, nhưng có rất nhiều lqđ chuyện có thể kéo con người từ trong sự tuyệt vọng trở về hiện thực.

Đêm dài, sự ẩm ướt của cỏ dần ngấm vào người, khiến váy trở nên ẩm ướt.

Cảm giác lạnh lẽo khiến A Kết từ từ ngừng khóc, nhỏ giọng thút tha thút thít, ngẩng đầu.

Trước mặt nàng vẫn ruộng ngô rộng lqđ thênh thang, chẳng biết lúc nào, xung quanh đã yên lặng không tiếng động, ngay cả tiếng côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu cũng chẳng còn.

A Kết bỗng nhiên thấy sợ, nàng cũng lạnh, nàng muốn về nhà.

Mạnh Trọng Cảnh không cần nàng nữa lqđ nhưng nàng vẫn còn cha mẹ yêu thương nàng, vẫn còn muội muội ngày thơ, thích đùa giỡn, và đệ đệ hoạt bát, hiểu chuyện.

Nàng còn có ổ chăn ấm áp, chui vào trong chăn, nàng sẽ không lạnh nữa.

A Kết nhắm mắt lại, hai tay lau mặt, khi hạ tay xuống, nàng thở một hơi thật dài. Lqđ Không sao, không có gì đáng khóc, nàng nhìn lầm rồi một người thôi, thích sai một người, bây giờ hẳn đã có nữ nhân khác, lqđ nàng không thích nữa là được, cha mẹ đối với nàng tốt như vậy, họ sẽ tìm cho nàng một nam nhân mới, nàng sẽ có cuộc sống mới, sẽ không bao giờ liên quan tới người nọ nữa.

Vì một bộ quần áo mà đã mềm lòng, vì nữ nhân chủ động dâng hiến mà hẳn đã quên vị hôn thê thanh mai trúc mã của mình, hẳn lqđ không đáng để nàng phải khóc.

A Kết che mặt, lau nước mắt đang trào ra mà không thể khống chế, từ từ đứng dậy.

Nàng không dám nhìn cánh đồng ở bên cạnh, cúi đầu, hai tay ôm lấy người, bước nhanh, đi về phía trước.

Dưới ánh trăng, bóng dáng yếu ớt của cô nương, trông vô cùng đáng thương.

Ở xa xa, Triệu Trầm đi theo từ đầu tới lqđ cuối, mãi đến khi thấy nàng đi vào cửa nhà. Hẳn đứng cạnh bức tường Lâm gia nghe ngóng, cho rằng nàng sẽ khóc lóc, lqđ than vãn với cha mẹ, nhưng bên trong lại im lặng, không có chuyện gì bất thường. Hẳn dựa vào tường, thử tưởng tượng nàng đang làm gì, nhưng hẳn lqđ không thể tưởng tượng nổi. Nàng trốn ở trong chăn khóc hay sau khi tỉnh tâm lại thì đi ngủ?

Thật ra nàng nhả nhặn trầm tính lại kiên lqđ cường, khi tận mắt thấy vị hôn phu và nữ nhân khác quần lấy nhau, nàng chẳng lao ra khóc rống lên, cũng không tìm tới cái chết.

Nàng như vậy, hẳn càng thích nhưng cũng càng đau lòng.

Hẳn thở ra một hơi nhẹ nhàng, cho dù thế nào, hai nhà Lâm Mạnh sắp từ hôn, nàng lqđ không có hôn ước, hẳn có thể ra tay rồi.

Tiếp tục đứng một lát, Triệu Trầm đi bộ tới sông Bắc Hà, xe ngựa của hẳn được lqđ dấu ở trong rừng, sáng mai thay bộ quần áo khác là hẳn có thể tới đây rồi.

Cuối cùng, khi tiếng bước chân biến mất, thôn nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh. Khi người trong thôn ngủ mơ màng, ánh lqđ trăng từ từ lặn xuống, mặt trời ở phía đông dần dần thức dậy, hé lộ trên bầu trời. Lá cây lại hiện ra màu xanh, sáng lqđ sớm, chim tước bay trên bầu trời, trong chuồng gà, gà trống vung cánh run lấy bầy, bay lên trên bờ tường, ngẩng đầu gọi bình minh, tiếng gáy lạnh lóét, du dương, lqđ truyền đi rất xa.

Mọi người trong thôn lục đục thức dậy, sau đó, những làn khói vất vớt, lượn lơ trên mái bếp.

Vợ chồng Lâm gia đã dậy từ sớm, nằm lqđ trong ổ chăn nói chuyện với nhau, tới khi không còn buồn ngủ mới đứng dậy mặc lqđ quần áo.

Hôm nay trong nhà mời khách, hai vợ chồng phân công nhau làm việc. Lâm Hiền thu dọn sân nhà gọn gàng sạch sẽ, Liễu thị vội vàng dọn dẹp trong phòng, sau đó rửa rau chuẩn bị điểm tâm. Sau khi xong việc, lqđ Lâm Hiền đứng bên cạnh hàng rào nhìn con lộc cái, nghĩ đến mầu ngày hôm nay, mình không làm gì, liền tới lqđ phòng phía tây, lôi con trai ra ngoài, hai cha con cùng nhau vào rừng cắt cỏ cho lộc ăn.

Liễu thị nhìn theo bóng dáng họ đi ra khỏi cửa, trở về phòng bếp nhóm lửa.

Trong bếp có hai thanh củi đang cháy, cứ hầm cháo từ từ như thế là được, Liễu thị đứng dậy, chuẩn bị xào đậu, thêm dưa muối, điểm tâm hôn nay sẽ ăn những lqđ món này.

Bận bịu quá, Liễu thị bỗng cảm thấy có lqđ chuyện gì đó không thích hợp, mỗi ngày, khi nàng dọn cơm lên thì đứa con gái thứ hai mới thức dậy, nàng đã thành thói lqđ quen rồi, nhưng từ trước đến nay, đứa con gái

lớn luôn dậy rất sớm, sao hôm nay lại không có động tĩnh gì nhỉ? Còn Hà cô lqđ nương nữa, bọn chúng đều là người dậy sớm mà.

Liều thị hơi lo lắng, sau khi xào rau xong, nàng dậy vung lên nồi, lau tay, đi về phía sương phòng. Cửa được khoá từ bên lqđ trong, đứng ở trước cửa, Liều thị gọi to: “A Kết, A Trúc, Như Nương, dậy ăn cơm thôi!”

Gọi hai lần, Lâm Trúc chớp chớp mắt, lật người, không tỉnh nguyện trả lời một câu.

Liều thị lo lắng hỏi nàng: “A Trúc, đại tỷ con đâu?”

Lâm Trúc nháy mắt mấy, một lần nữa lqđ quay đầu lại, thấy trưởng tỷ nằm quay lưng về phía mình. Nàng ngạc nhiên, ngồi dậy, cười cười, nói với Liều thị: “Nương, lqđ người mau vào nhìn nè, đại tỷ của con cũng lười biếng dậy này!”

Liều thị mắng nàng: “Con mở cửa cho ta vào, nhanh lên!”

“Cửa không mở ả?” Lâm Trúc buồn bực, lqđ nhìn về phía Như Nương, nàng ấy dậy rồi mà, sao lại đóng cửa nhỉ? Càng nghĩ càng thấy không hợp lý, mẫu thân đang đứng ở ngoài cửa lại réo liên tục, Lâm lqđ Trúc vội vàng mặc quần áo, trước khi ra mở cửa còn đẩy đẩy vai A Kết: “Đại tỷ, dậy đi, đừng ngủ nữa, sao hôm nay, tỷ lại lười lqđ hơn muội thế?”

Giọng nói A Kết mơ hồ, nghe không rõ.

Lâm Trúc cười trộm, ra mở cửa ầu thân, ngạc nhiên hỏi: “Hà tỷ tỷ đã dậy rồi mà, sao cửa vẫn đóng nhỉ?”

Liều thị mặc kệ nàng, nhanh chóng vào lqđ phòng, đứng trước mặt trưởng nữ, vừa cúi đầu đã bị dọa cho sợ hãi, vươn tay đặt lên trán A Kết: “Nóng thế này, bị bệnh hay lqđ sao, A Kết tỉnh dậy đi con, nói cho nương biết, con thấy khó chịu ở chỗ nào?”

A Kết từ từ mở to mắt, nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Liều thị, nước mắt lập tức lqđ tràn mi, ngay lập tức khóc không thành tiếng.

Sau khi lớn lên, nàng chưa từng khóc như thế, ngay cả khi vô tình bị ốm, nàng cũng lqđ sẽ là người an ủi Liều thị, khuyên Liều thị không cần lo lắng, lúc này, khi thấy nàng khóc, lòng Liều thị đau như cắt, đôi mắt cũng đỏ lên, vừa lau nước mắt cho A Kết vừa liên tục hỏi nàng: “Đừng khóc, lqđ đừng khóc, rốt cuộc con thấy khó chịu ở đâu, nói cho nương, nương lập tức bảo phụ thân con đi mời lang trung, A Trúc, lqđ con nhanh chóng tìm phụ thân về, bọn họ vào rừng rồi!”

Lâm Trúc đã luống cuống từ lâu, nghe vậy xoay người, chạy ra ngoài.

Trong phòng, mặc kệ Liều thị hỏi gì, A Kết chỉ khóc, yếu ớt không còn sức lực, trên lqđ mặt hồng tới mức dọa người. Liều thị gấp cũng không được, đắp lên trán A Kết chiếc khăn tay ướt nhẹp. Nghe thấy nữ nhi thút thút gọi nương không ngừng, cuối lqđ cùng Liều thị không nhịn được, cởi giày treo lên giường, giống như dỗ nữ nhi khi bé, ôm A Kết vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: “A Kết không sợ nhé, nương ở đây nè, cha con sẽ lập tức đi mời lang trung, A Kết uống thuốc xong là tốt lqđ thôi, A Kết không sợ nhé...”

Có lẽ là dịu dàng ôm ấp cũng có tác dụng, A Kết nín dần, được mẫu thân dịu dàng vỗ về, nàng chìm vào giấc ngủ, nhưng lòng lqđ mảy nhíu chặt, vẻ mặt đau đớn.

Ba người: Lâm Hiền, Lâm Trúc, Lâm Trọng Cửu vội vàng quay về, nhìn thấy A Kết bị lqđ ôm thành như vậy, Lâm Hiền vội vàng đi lên trán trên mời lang trung. Liều thị để hi tỷ đệ Lâm Trúc ăn cơm trước, hai đứa lqđ trẻ làm gì còn khẩu vị, đều nói phải đợi sau khi tỷ tỷ tỉnh dậy, cùng nhau ăn với trưởng tỷ. Suy cho cùng, Liều thị cũng là người lớn, tuy bối rối nhưng đã nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi Lâm Trúc: “Như lqđ Nương đâu? Các con không ăn thì cũng phải để cho người ta ăn chứ.”

Lâm Trúc nhìn Lâm Trọng Cửu: “Con không nhìn thấu nàng ấy, Tiểu Cửu, đệ có nhìn thấy không?”

Lâm Trọng Cửu cũng lắc đầu.

Liều thị nhíu mày, trưởng nữ bệnh nặng, nàng cũng không có tâm trạng để quan tâm tới người ngoài, chỉ dặn Lâm Trúc lqđ một chút, bảo nàng, nếu Như Nương về, nhớ mời nàng ấy ăn cơm trước.

Nửa canh giờ sau, Lâm Hiền vội vàng kéo ông lang trung già chạy vào phòng.

Không xuất hiện trong một tháng gần gũi, lần thứ hai, lang trung già lại tới lqđ Lâm gia, xem xét kỹ càng, nhìn sắc mặt A Kết một chút, vạch mí mắt xong, lúc này mới ngồi xuống xem mạch. Bốn người lqđ Lâm gia nín thở, tập trung đứng vây xung quanh, nhìn lang trung già một lúc lại quay sang nhìn A Kết đang mê man không tỉnh, lo lắng vô cùng.

Lang trung già từ từ thả tay A Kết xuống, vuốt râu, nói với Lâm Hiền: “Lâm phu tử, lqđ đại cô nương tích lũy sự đau lòng ở trong tỳ* phổi, sau đó lại bị khí lạnh ẩm ướt xâm nhập vào trong cơ thể, nên mới bị bệnh không dậy nổi. Sốt cao thì dễ thôi, uống hai thang thuốc là được, còn về tích tụ, ta sẽ kê thuốc an thần dưỡng thân, lqđ nhưng suy cho cùng, tâm bệnh phải được chữa bằng tâm được, sau khi đại cô lqđ nương tỉnh lại, các người nên khuyên nàng đi.”

*tỳ: lách

Vừa nói lời này ra, ngoài trừ người hồ đồ lơ mơ như Lâm Trọng Cửu, ba người còn lại nhà Lâm Hiền đều ngây ngẩn cả người.

Mấy ngày nay, A Kết chẳng có gì bất lqđ thường, càng không gặp mưa chịu lạnh, sao có thể mắc bệnh như thế?

Lâm Hiền vẫn là người tỉnh táo nhất, sau khi giật mình lập tức nói lời cảm ơn, mời lang trung già đi ra phòng ngoài kê đơn lqđ được. Ngay cả khi nghi ngờ, cũng không được để lộ vẻ mặt đó trước mặt lang trung hay bất kể người khác, đó lqđ chẳng phải nghi ngờ y thuật của người ta hay sao? Lại nói, Lâm Hiền dạy học ở trấn trên nhiều năm như vậy, đã nghe danh lqđ lang trung già từ lâu, nếu không cũng chẳng mời lão tới đây.

Kê đơn xong, Lâm Hiền dặn dò Liễu thị vài câu, theo lang trung lên trấn trên bốc thuốc.

Liễu thị vừa đau lòng lại tự trách.

Trong nhà có ba đứa con, thứ nữ lười lqđ biếng làm nũng không thể quản được, đứa con út lại càng bướng bỉnh khiến nàng hận không thể buộc bé ở trên người để nhìn, chỉ có trưởng nữ, từ nhỏ đã hiểu lqđ chuyện, không cần nàng quan tâm, còn giúp nàng chăm sóc đệ đệ muội muội, chính vì thế, nàng cũng sơ sót, ít quan lqđ tâm tới trưởng nữ, ngay cả khi trưởng nữ có tâm sự, nàng cũng không nhìn ra.

Liễu thị gọi Lâm Trúc ra ngoài, hỏi nàng có phát hiện ra điều gì bất thường hay lqđ không. Lâm Trúc biết A Kết có âm ỉ một trận với Mạnh Trọng Cảnh, lại không biết nguyên nhân, nhân tiện cũng lôi Lâm lqđ Trọng Cửu ra, hỏi bé, rốt cuộc, ngày hôm đó, khi ra khỏi cửa đã xảy ra chuyện gì. Lúc này, Lâm Trọng Cửu làm gì dám giấu lqđ diêm, cái gì không hiểu cũng nói hết ra.

Lâm Trúc là người nhạy cảm nhất, nhú mày hỏi bé: “Đại tỷ tiếp đất đệ đi, Mạnh đại ca không chạy ra, đuổi theo bọn đệ hay lqđ sao?”

Lâm Trọng Cửu lắc đầu.

Lâm Trúc nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhất định là nữ nhân kia đã mê hoặc Mạnh đại ca, nếu không có thể chuyện gì có thể lqđ khiến đại tỷ ta khổ sở đến mức đó? Nàng ta đâu, ta đi tìm nàng ta!”

Liễu thị túm chặt nàng, nhỏ giọng mắng: “Đây là những chuyện con đoán mò thôi, ngoan ngoãn ở nhà chờ, đừng gây lqđ thêm phiền phức, chờ đại tỷ của con tỉnh, lúc đó hẵng nói tiếp!” Như Nương là người thế nào, nàng không dám bảo đảm nhưng Mạnh Trọng Cảnh tuyệt đối không lqđ phải loại người như vậy, chuyện đó nhất định có hiểu lầm.

Lâm Trúc không nhịn được, mắng mấy câu thô tục, bị Liễu thị bóp cằm, Lâm Trúc hất tay, giận dữ, ngồi tựa vào đầu giường lqđ gần lò sưởi.

Bên ngoài, lại có tiếng động, còn có tiếng xe ngựa, Liễu thị còn chưa kịp ra cửa, đã lqđ nghe thấy giọng nói lo lắng của em gái: “A Kết bị sao thế, đang êm đẹp sao lại bị bệnh?” Lời còn chưa dứt, người đã lao vào, nằm úp trước giường nhìn A Kết, thấy cháu gái sinh bệnh nằm mê man, lqđ hiển nhiên là vô cùng đau lòng.

Lâm Hiền đi sau, vừa ra thôn, đúng lúc quay về thì gặp xe ngựa của Chu gia, luôn tiện nói chuyện đó.

Cả phòng toàn người, Liễu thị có chút đau đầu, bảo Lâm Hiền mời cha con Chu Bồi ra phòng lớn ngồi, nàng đi sắc thuốc. Sắc lqđ thuốc lượt đầu con chưa đổ ra khỏi ấm, ngoài cửa lại có tiếng xe ngựa, trong lòng nàng cảm thấy hồi hộp, đi ra ngoài, quả lqđ nhiên người đến là Triệu công tử.

Bọn Lâm Hiền lại cùng nhau ra ngoài đón người.

Triệu Trầm đã thay bộ kia, mặt bộ cẩm bào màu xanh nhạt, khoe miệng mang theo nụ cười, chào hỏi lần lượt từng lqđ người, khi đi vào trong nhà, thấy Liễu thị bưng chén canh ra từ phòng bếp, vừa nghĩ đã biết là thuốc, trong lòng cả

lqđ

kinh, thân thiết hỏi: “Bá mẫu, đây là?”

Liễu thị thở dài: “Đại tỷ của Tiểu Cửu bị bệnh, ta mang thuốc cho nó uống, Triệu lqđ công tử vào phòng ngồi đi.” Nói xong bất chấp sự chào hỏi, đi vòng qua đằng sau, đến sương phòng.

Bị bệnh?

Triệu Trầm quay đầu nhìn hơi lâu, nhưng chỉ trong nháy mắt, dị sắc loé lên rồi biết mất trong mắt trong, không ai có thể lqđ phát hiện. Xoay người, Triệu Trầm hỏi Lâm Hiền bệnh tình của A Kết, giọng nói đủ chắc chắn, thể hiện sự thân thiết, không lqđ tỏ vẻ ân cần quá mức. Lâm Hiền nói vài câu qua loa, cũng không nói nguyên nhân cụ thể. Trong lòng Triệu Trầm lại biết vô cùng rõ ràng, bởi vậy hắn cũng không hỏi nữa, đi theo Lâm Hiền và Chu Bồi vào lqđ phòng lớn.

Chu Bồi là thương nhân nhả nhặn, Lâm Hiền là tú tài giỏi về lời ăn tiếng nói, Triệu Trầm vừa đọc sách lại vừa buôn bán, giao tiếp với người chẳng khác gì cá gặp nước, lqđ ba người nhanh chóng trò chuyện với nhau thật vui. Chu Bồi lại càng tiếu, trêu ghẹo: “Sớm biết Triệu công tử chỉ có mặt là lạnh, ta cũng không cần phải tiếp đãi cẩn thận nhiều năm như thế. Nhưng có lqđ điều Triệu công tử không biết, mỗi lần người tới, người làm trong Phẩm Lan Cư của ta đều nơm nớp lo sợ, sợ hầu hạ người không chu đáo.”

Trên khuôn mặt của Triệu Trầm lộ ra sự xấu hổ, nhìn cửa, nói sang chuyện khác lqđ cực kỳ rõ ràng: “Sao Mạnh huynh còn chưa tới?”

Lâm Hiền cũng vô cùng buồn bực: “Ta đã bảo hắn tới sớm một chút, tiểu tử này, sợ là trong nhà có chuyện khiến hắn bị chậm trễ, Tiểu Cửu, con đi nhìn một cái, xem thế nào.”

Lâm Trọng Cửu vui vẻ vâng dạ, nhìn về lqđ phía di huynh là Chu Lan Sinh thăm dò, Chu Lan Sinh nói một tiếng với phụ thân, cùng bé đi ra ngoài.

Nhưng hai người chưa kịp ra khỏi Lâm gia, mới đến giữa sân, đã nhìn thấy hai lqđ bóng người từ cửa đang đi, Mạnh lão cha, phụ thân Mạnh Trọng Cảnh đi trước với sắc mặt âm trầm, Mạnh Trọng Cảnh đi sát theo sau với vẻ mặt phức tạp. Rõ ràng là Mạnh lão cha đang vô cùng tức giận, Lâm lqđ Trọng Cửu có phần sợ hãi, chào hỏi xong, ra hiệu cho Chu Lan Sinh vào trong phòng truyền lời, bé hắn cố ý đứng tại chỗ, không nhúc nhích, khi Mạnh lão cha đi qua, bé bước nhanh đi tới trước mặt Mạnh Trọng Cảnh, khuôn mặt nghiêm túc, hỏi nhỏ Mạnh Trọng Cảnh: “Mạnh đại ca, lqđ rốt cuộc huynh đã làm cái gì khiến đại tỷ của đệ tức giận? Tỷ ấy sinh bệnh, hôn mê bất tỉnh, lang trung nói là do tức giận!”

“Đại tỷ đệ bị bệnh?” Trong đôi mắt âm đạm của Mạnh Trọng Cảnh cuối cùng cũng có một chút sức sống, sợ hãi hỏi.

Lâm Trọng Cửu gật đầu, nói toàn bộ những chuyện di huynh nghe ngóng được giải thích cho hắn nghe: “Lang trung bảo lqđ là do tức giận, sau đó bị nhiễm lạnh, tất cả đều tại huynh!”

Mạnh Trọng Cảnh không khỏi hoảng sợ, lòng đau đớn, lo lắng, còn có sự bất an không thể nói rõ. Hắn ngơ ngác nhìn về phía tây sương phòng, muốn biết rõ lqđ nguyên nhân hốt hoảng, bỗng nhiên, đứng ở phía trước, Mạnh lão cha hét lớn một tiếng, Mạnh Trọng Cảnh giật mình, lqđ nghĩ tới lúc sáng, hắn quỳ trước mặt phụ thân nói về Như Nương, nghĩ tới mục đích hôm nay tới đây, hắn từ từ cúi đầu, đi về phía trước.

Có lẽ tối hôm qua chỉ là sự kích thích nhất thời, nhưng lúc này, hắn không còn có tư cách hỏi thăm chuyện của nàng, hắn, có lỗi với nàng.

Trong ngực giống như bị khoét một khối thịt, đau đớn khiến hần khó thở.

Đó là cô nương mà hần thích từ khi mười bốn, nàng thích người khác hần sẽ khó chịu, từ trước tới giờ, hần chưa từng nghĩ sẽ dùng cách này để tổn thương nàng, lqđ mặc dù nàng thích người khác, hần cũng không muốn.

Vào phòng lớn, ánh mắt Mạnh Trọng Cảnh đảo qua Lâm Hiền, Chu Bồi, Triệu Trầm, lqđ cuối cùng trở lại trên người Lâm Hiền, sau đó, quỳ xuống, không do dự.

“Trọng Cảnh, ngươi làm cái gì vậy?” Lâm Hiền hốt hoảng, muốn tiến lên đỡ hần.

Mạnh lão cha ngăn Lâm Hiền lại, quay đầu sai bảo Lâm Trọng Cửu: “Tiểu Cửu, nương cháu đâu? Cháu gọi nương tới đây.”

Lâm Trọng Cửu vội vàng chạy đi.

Mạnh lão cha nhìn Lâm Hiền, cảm thấy lão mất sạch mặt mũi rồi. Lâm Hiền là ai, A Kết là cô nương như thế nào, có thể gần được lqđ hôn sự này, quả thực phần mộ tổ tiên của Mạnh gia cũng được toả khói xanh, không nghĩ tới sắp tới ngày quan trọng, vui vẻ, lại bị chính tay nhi tử gạt bỏ. Trước khi cưới lại hủy hôn, chỉ vì nữ nhân khác, lqđ người ngoài sẽ nói Mạnh gia nhà bọn họ là người thế nào đây!

Gần như là Lâm Trọng Cửu vừa bước chân trước, Triệu Trầm đã chào hai người Lâm Hiền và Chu Bồi, ra về: “Bá phụ có việc bận, lqđ vẫn bồi xin được cáo từ, ngày khác sẽ tiếp tục nói chuyện cùng hai vị bá phụ.”

Lâm Hiền liên tục xin lỗi, muốn tự tay đưa hần ra cửa, Triệu Trầm khéo léo từ chối, tự mình đi ra ngoài, lúc đi ra chạm mặt lqđ hai chị em Liễu thị và hai tỷ đệ Lâm Trúc. Liễu thị vừa muốn nói chuyện, Triệu Trầm đã nói trước: “Bá mẫu mau vào đi, ngày khác, vẫn bồi lại tới quấy rầy.”

Liễu thị nhìn hần đầy áy náy, bảo Lâm Trọng Cửu tiễn hần ra ngoài.

Triệu Trầm liếc mắt một cái, nhìn về phía tây sương phòng, nhanh chóng rời đi.

Phòng lớn Lâm gia.

Ngoại trừ A Kết, những người trong Lâm gia và Chu gia đều có mặt đầy đủ, nhìn cha con Mạnh gia với vẻ mặt hoang mang.

Mạnh lão cha không còn mặt mũi nào để nói, xoay người, mắng mỗ đầy cảm lqđ hận: “Chính tay ngươi làm ra chuyện tốt gì thì chính miệng ngươi nói!”

Quỳ một lúc lâu, sự do dự, phức tạp ở trong lòng Mạnh Trọng Cảnh đều được ép xuống, cúi đầu, giọng nói không xao động một chút nào: “Lâm thúc, Lâm thẩm, lqđ Trọng Cảnh xin lỗi mọi người, càng xin lỗi A Kết. Thật ra, ngày ấy, khi con cứu Như Nương, quần áo nàng ấy không chỉnh tề, bị ta nhìn thấy, ngay từ đầu, con cũng lqđ chẳng nghĩ gì, sau này, khi biết số phận đáng thương của nàng ấy, nàng ấy không chỗ để đi, trong lòng con sinh ra sự lqđ thương xót. Như Nương có ý với con, nhưng nàng ấy không muốn phá hoại hôn sự của con với A Kết, tối hôm qua, nàng ấy chuẩn bị rời đi lúc nửa đêm. Con không đành lòng để nàng ấy lẻ loi hiu quạnh, lại cảm thấy chính mình đã phá hủy sự trong sạch của nàng ấy, con nên phụ trách, hứa với nàng ấy, cưới nàng ấy làm vợ, cho nên hôn sự của con và A Kết, coi như hết.” lqđ Như Nương cầu xin hần, trăm sai vạn sai đổ hết lên đầu nàng, sao hần có thể làm thế? Hần sai là sai, với ai cũng chẳng sao, hần đã buông tha cho giấc mộng này rồi.

Lâm Hiền cau mày.

Liễu thị tức giận đến mức mắt đỏ lên, chỉ vào Mạnh Trọng Cảnh mắng: “Ngươi, lqđ ngươi nói nàng đáng thương, nhưng tình cảm A Kết và ngươi là cái gì, ngươi vì một nữ nhân chưa quen biết tới nửa tháng, không cần A Kết nữa hả? Lương tâm của lqđ ngươi ở đâu, lúc trước, khi ngươi tới cửa cầu hôn, ngươi đã nói thế nào!”

Đối với tình hình bên trong, Lâm Trúc biết nhiều hơn một chút, nghe vậy cười lạnh, nhưng nàng chưa kịp mở miệng, em gái Liễu thị dùng tay lôi người ra đằng sau, nhìn Mạnh Trọng Cảnh đang cúi lqđ đầu: “Ngươi nói, tối hôm qua, nàng ta chuẩn bị rời đi, làm sao ngươi biết được, nàng ta nói cho ngươi hả?” So với Liễu

thị đang đau lòng rơi nước mắt, nàng chỉ lqđ banh mặt, nhưng lại có sự uy nghiêm của chủ mẫu, người đứng đầu gia đình.

Mạnh Trọng Cảnh trầm mặc, gật đầu.

Em gái Liễu thị nở nụ cười trào phúng: “Giỏi ột Như Nương, ta lqđ đoán, tối hôm qua, các người không chỉ nói chuyện một cách đơn thuần như thế, đúng không?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lâm Hiền và Liễu thị lập tức thay đổi. Tính cách trưởng nữ dịu dàng nhưng không nhu nhược, không dễ dàng khóc tới mức đó, Như Nương rời lqđ đi lúc nửa đêm, lang trung còn nói trưởng nữ bị khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, chẳng lẽ hôm qua, nó cũng đi theo, nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh và Như Nương...

Lâm Hiền như bị đánh vào tư tưởng, khó thở vô cùng, một tay túm áo Mạnh Trọng Cảnh áo, trợn mắt nhìn hắn: “Người nói đi, có phải người hay không, người tăng tội lqđ với nàng ta, đúng không?”

Mạnh Trọng Cảnh rũ lông mày, vừa cúi đầu, cái tát của Lâm Hiền lao tới, dùng sức thật mạnh, tát cho Mạnh Trọng Cảnh lqđ nghiêng người, ngã xuống đất, khóe miệng chảy máu. Đứng ở một bên, Mạnh lão cha chép miệng, nhưng vẫn không nói gì, nhìn đứa con dâu tốt Liễu thị biến lqđ thành như vậy, nữ nhi còn bị bệnh nặng, Liễu thị tựa vào vai em gái thị khóc nức, liên tục kêu gào, nói số phận con gái nàng đau khổ.

Một câu lại một câu, rơi vào tai Mạnh Trọng Cảnh, hóa thành vô số mùi vị. Hắn từ từ đứng dậy, muốn quỳ tiếp, Lâm Hiền cũng không muốn nhìn hắn thêm một lần, chỉ tay ra cửa, hét lên: “Cút! Coi như Lâm lqđ gia chúng ta có mắt không trông, nhìn nhầm súc sinh thành con người! Người cút, cút ngay lập tức, nương của Tiểu Cửu, nàng trả toàn bộ sính lễ cho họ, từ nay về sau, Lâm gia nhà chúng ta Lâm gia ân đoạn nghĩa tuyệt với Mạnh gia nhà bọn họ!”

Liễu thị vừa đi vừa khóc, em gái Liễu thị đi cùng, Lâm Trúc đi cuối cùng, gất một lqđ tiếng vào mặt Mạnh Trọng Cảnh: “May là đại tỷ của ta không gả cho người, người thương xót nữ nhân kia thì sống với nàng ta đi, dám tới đây dây dưa với đại tỷ của ta một lần, ta phá nát mặt nàng ta một lần!”

Gặp tình hình này, Mạnh lão cha luống cuống, kéo tay Lâm Hiền khuyên lqđ như: “Huynh đừng tức giận, chuyện Trọng Cảnh làm ra đúng là không phải chuyện mà con người có thể làm, huynh đánh hắn mắng nó, ta cũng không ngăn cản, quay về ta sẽ dạy dỗ nó. A Kết, A Kết là cô lqđ nương tốt, là Mạnh gia nhà chúng ta không có may mắn để cưới được một cô con dâu tốt như A Kết, nhưng con trẻ phạm lỗi vẫn là con trẻ, tình cảm hai mươi mấy năm của chúng ta hai, không thể vì lqđ cơn tức giận mà chặt đứt, đúng không?”

Lòng ngực Lâm Hiền phập phồng vô cùng kịch liệt, tầm mắt từ Mạnh Trọng Cảnh lqđ chuyển sang Mạnh lão cha, đôi mắt vẫn đỏ: “Mạnh lão ca, đây là lần cuối cùng ta gọi huynh như vậy, đúng, chúng ta chơi lqđ đùa với nhau từ nhỏ đến lớn, đứa con tốt của huynh, ta cũng nhìn nó lớn lên từng ngày, cho nên nhiều thiếu gia con nhà giàu, lão gia nhà địa chủ tới cầu hôn lqđ ta cũng không đồng ý, chỉ chọn con trai nhà huynh cho A Kết. Huynh cũng là phụ thân nhân, ta tin rằng người thừa biết, ta không mong A Kết đại phú đại quý, chỉ mong phu quân nó đối xử tốt với nó, nhưng con trai huynh lại làm ra lqđ chuyện gì? Chuyện gì cũng không cần nói, các người đi đi, sau này, coi như hai nhà chúng ta chưa từng quen biết nhau, đi đi, huynh đưa con trai huynh đi đi!” Nói xong đẩy người ra ngoài cửa.

Mạnh lão cha còn muốn khuyên nhưng lqđ Mạnh Trọng Cảnh giữ chặt hắn: “Phụ thân, người đừng nói nữa, ngay cả khi Lâm thúc đuổi theo nhận đứa cháu trai là con, con cũng chẳng mặt mũi nào gặp lại thúc ấy, lqđ chúng ta đi thôi.” Trên mặt nóng rát, đau đớn, nhưng hắn cũng không hận chút nào, hắn cam tâm tình nguyện vì ai đó một chút.

“Con, sao ta lại sinh ra đứa con không có gì tốt thế hả?” Mạnh lão cha hỏi hận cũng không được, hất bỏ tay hắn, đi tập tễnh.

Mạnh Trọng Cảnh đi nặng nề, theo sát, mỗi đi một bước, trong lòng hối hận thêm lqđ một phần, ánh mắt tham lam nhìn mỗi một thứ ở trong viện, cửa nhà là hắn che giúp, nàng nói cho hắn nghe từng bông hoa lan, còn... Cuối cùng hắn nhìn về lqđ

phía tây sương phòng, hắn muốn nhìn nàng thêm một cái, muốn chính miệng mình nói một câu xin lỗi với nàng, muốn nói cho nàng biết hắn không cố ý chọc cho nàng tức giận...

Nhưng hắn không thể như ý nguyện nữa rồi. Hắn đứng ở trước cửa Lâm gia, nhìn lqđ cánh cửa vô cùng quen thuộc đóng sầm ngay trước mắt hắn không một chút tình cảm lưu luyến, nhìn sinh lễ năm ngoái hắn từ mình xách tới đây đang nằm trên mặt đất.

“A Kết, mang những thứ này sang đây, liệu cha mẹ nàng có ghét bỏ không?”

“Huynh coi cha mẹ ta là loại người nào? Đồ đạc chỉ là thứ đi ngang qua sân khấu mà thôi, huynh có lòng là đủ rồi.”

Giọng nói mềm nhẹ oán trách vẫn còn văng vẳng bên tai, Mạnh Trọng Cảnh bất ngờ quỳ trên mặt đất, ôm đầu khóc rống.

Thật ra, cho tới bây giờ, nàng chưa từng ghét bỏ hắn, là hắn luôn luôn ghét bỏ lqđ chính mình, cuối cùng tự tay đẩy nàng ra.

~Nửa ngày ngắn ngủi, chuyện hai nhà Lâm - Mạnh từ hôn đã truyền khắp thôn.

Người trong thôn thuần phác, nói vô cùng đáng tin, biết nguyên nhân từ hôn là do lqđ Mạnh Trọng Cảnh bội tình bạc nghĩa, lêu lổng một chỗ với nữ nhân khác, một đám phụ nhân lập tức mắng mỏ, mắng mỏ tám đời nhà Mạnh Trọng Cảnh chưa nhìn thấy nữ nhân mới có thể vì một con hồ ly tinh không ra gì mà quên dung mạo xinh đẹp của vị hôn thê, lại càng mắng lqđ Như Nương không tuân thủ quy tắc của nữ nhân, khuya khoắt dám đi thông đồng với nam nhân, nói ngắn gọn thì tất cả sai trái đều do Mạnh gia. Đương nhiên những người không ưa Lâm gia cũng âm thầm lqđ chế nhạo trào phúng, nhưng là chỉ dám nói trong nhà, ra ngoài nói, chắc chắn sẽ bị chỉ trích, nói thế nào Lâm gia là người trong thôn, sao có thể giúp người ngoài?

Lúc hoàng hôn, Trần Bình trở lại thôn trang, đem những chuyện hỏi thăm được, kể lại chi tiết cho Triệu Trầm nghe.

Triệu Trầm đứng cạnh chậu lan diêu, lắng lắng nghe, sau khi Trần Bình nói xong, hắn nhìn bông hoa lan trắng nhỏ, hỏi: “Nàng lqđ thì sao?”

Giọng nói Trần Bình thấp xuống: “Cửa lớn Lâm gia đóng chặt, ngoại trừ lúc cả nhà Chu Thiếu Đông Gia rời đi, còn lại chưa lqđ từng mở ra, tin tức về Lâm đại cô nương cũng không dò la được. Nhưng tiểu nhân đã phái người tới nhà lang trung hỏi thăm rồi, họ nói bệnh của Lâm đại cô nương lqđ không nặng, nghỉ ngơi hai ngày là có thể khôi phục, nhưng tích tụ ở trong lòng...”

“Biết rồi, lui ra đi.”

Trần Bình lập tức xoay người đi ra ngoài.

Triệu Trầm vươn tay chạm vào bông hoa lan trắng, chạm xa chạm gần, sợ ước lqđ lượng độ mạnh yếu của bàn tay không tốt, sẽ khiến hoa bị thương.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt trên người hắn không hề có sự mù mịt như bình thường.

Nàng hết hy vọng giống như những gì hắn đã dự đoán, từ hôn, nhưng vì sao, một chút vui mừng, hắn cũng không vui nổi?

Suy cho cùng khi thích một người, mới có thể ưu thương thành bệnh hay sao?

Hôn ước của nàng và Mạnh Trọng Cảnh, hắn chưa bao giờ để vào mắt, giờ này khắc này, hắn lại ghen tị rồi.

Hắn muốn lòng của nàng, muốn toàn bộ hỉ nộ ái ố của nàng.

26. Chương 26: Thư Tình

Mùng hai tháng bảy là ngày Lâm Trọng Cửu được sinh ra.

Phu thê Lâm Hiền vô cùng yêu thương nữ nhi và nhi tử, năm nào, khi tới ngày sinh của ba người, cùng vô cùng náo nhiệt. Lqđ Đương nhiên, ở nông thôn không thể giống như gia đình có tiền mời người tới hát hí

khúc hoặc mở tiệc lớn mời khách, ngay cả Chu gia cũng mời, mọi người tụ tập một chỗ với nhau, ăn bữa cơm no đủ là coi như mừng sinh thần rồi.

Sáng sớm, được Liễu thị khuyến khích, Lâm Trọng Cửu chạy tới phòng hai tỷ đòi quà.

Trong phòng, A Kết đã rửa mặt xong, đang ngồi chải đầu trước gương, Lâm Trọng Cửu trốn trong chăn còn chưa chui ra, ngủ ngon lành.

Lâm Trọng Cửu vén rèm bước vào, A Kết nhìn bé qua gương, thấy đệ đệ đang nháy mắt với mình, nàng mỉm môi cười, tiếp tục chải đầu, lại nhìn sang bên kia.

Đi vào rừng cắt cỏ, vừa về tới nhà, trong tay Lâm Trọng Cửu cầm một cọng cỏ đuôi chó, bé nhẹ nhàng nằm úp sấp bên cạnh lqđ giường đất, dùng ngọn cỏ có lông lá xù xì áp lên trên khuôn mặt trắng hồng của Lâm Trọng Cửu phát nhẹ nhàng, qua lại. Đầu tiên, Lâm Trọng Cửu nhú mày, sau đó, nhắm mắt, lật người ngủ tiếp, Lâm Trọng Cửu lại chạy sang bên kia, vừa mới phát phơ lqđ được hai lần, Lâm Trọng Cửu đã ngồi bật dậy: “Tiểu Cửu, đệ muốn ăn đập phải lqđ không?” Tóc rối bù rù lại muốn đánh người.

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, chạy ra xa, nhìn Lâm Trọng Cửu, không sợ hãi tí nào: “Nhị lqđ tỷ mau dậy ăn cơm, hôm nay là sinh thần của đệ, tỷ chuẩn bị quà gì cho đệ đây, tỷ mau lấy ra đi!”

“Ta cho đệ cái tát, đệ muốn không!” Biết trưởng tỷ đang ngồi bên kia xem náo lqđ nhiệt, Lâm Trọng Cửu phi xuống đất nhanh như gió, giày chưa đeo đã lao tới đánh vài gậy Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hoảng sợ, lqđ muốn chạy ra ngoài, Lâm Trọng Cửu đã chắn kín cửa, đành phải chạy tới, trốn sau lưng A Kết, cầu xin nàng: “Đại tỷ, Nhị tỷ muốn đánh đệ, tỷ mau giúp đệ, đánh tỷ ấy đi!”

Cánh tay A Kết bị bé lôi kéo, tóc vừa búi lên đã rối tung lên rồi, đứng ở sau lưng, lqđ Lâm Trọng Cửu đã chạy tới, lôi Lâm Trọng Cửu vào trong ngực, chọc nghẹo bé, sức Lâm Trọng Cửu còn yếu, xoay trái xoay phải như con sâu, đành cầu xin tha thứ. Lqđ Thấy đệ đệ cười tới mức rơi nước mắt, A Kết bắt đắc dĩ đứng dậy, tách hai người ra: “Đi thôi, đừng đùa nhau nữa, A Kết, muội mau thay quần áo, xếp chăn chiếu, đừng để dượng và dì đến đây mà lqđ muội vẫn chưa thu dọn xong.”

“Đại tỷ, tỷ lại thiên vị đệ ấy!” Lâm Trọng Cửu không thể không buông tay.

Lâm Trọng Cửu nhào vào trong lòng trưởng tỷ, cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hiển nhiên là chẳng còn lqđ sức mà nói chuyện.

A Kết xoa đầu đệ đệ, lấy từ trong ngăn tủ của mình một ống đựng bút được chạm lqđ khắc, đưa cho bé, “Cho đệ, sau này đệ phải đọc sách thật chăm chỉ, biết không?”

Mấy ngày trước, em gái Liễu thị tới làm khách ở Lâm gia, mời hai đứa cháu gái ngoại tới nhà mình chơi mấy hôm. A Kết biết dì sợ nàng ở nhà cảm thấy tinh thần lqđ ngột ngạt, đi theo ý của dì, dạo chơi vườn hoa lại đi dạo phố, nhìn mà hoa cả mắt, quả thật thoải mái không ít, trước khi trở về, nhân tiện chọn quà sinh thần cho đệ đệ.

Trên ống đựng bút khắc em bé đang đầu gối, Lâm Trọng Cửu rất thích, ôm trưởng tỷ một cái, sau đó chạy tới chỗ Lâm Trọng Cửu đòi quà.

Lâm Trọng Cửu ngồi xổm trên giường, để cho Lâm Trọng Cửu nói những lời dễ nghe lqđ chán chê, mới lấy một cái hồ lô nhỏ từ trong hà bao đặt ở đầu giường gần lò lqđ sưởi đưa cho đệ đệ.

Lâm Trọng Cửu nhìn món quà đơn giản, trên đầu dùng dây tơ hồng quấn quanh, lqđ theo bản năng, bé chu miệng lên. Nhưng khi nhận hồ lô, bé lại phát hiện trên một mặt của hồ lô khắc tên bé, mặt khác lại khắc chữ “bình an”, khi nhìn thấy năm chữ đó, cuối cùng bé cũng nở nụ cười, ngây ngất nhét hồ lô vào trong ngực, sau đó làm mặt quỷ trêu chọc Lâm Trọng Cửu: “Quà Nhị tỷ tặng không tốt bằng đại tỷ đưa đâu!” Nói xong, bé chạy trốn nhanh như chớp.

Đương nhiên là Lâm Trọng Cửu lớn tiếng mắng bé.

A Kết đã luyện thành thói quen, ngồi xuống tiếp tục chải đầu.

Ở trong gương, đôi mắt khỏe miệng của cô nương vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhã nhặn lịch sự như hoa.

Điểm tâm, Liễu thị nấu ngô, thơm thơm, mềm mại, người một nhà ngồi vây quanh lqđ bàn, cùng nhau gặm ăn, vừa nói vừa cười.

Không lâu sau, cả nhà ba người Chu gia cũng tới.

Lâm Hiền tiếp đãi Chu Bồi, chị em Liễu thị đưa mấy đứa bé vào trong phòng nói chuyện phiếm.

Đầu tiên, em gái Liễu Thị ôm Lâm Trọng Cửu vào lòng, thơm bé hai cái, sau đó, khi thả bé xuống, đôi mắt sắc bén phát hiện lqđ trên eo bé treo một miếng ngọc bội màu trắng hình con dê.

Lâm Trọng Cửu cảm tình con dê.

Em gái Liễu thị vô cùng ngạc nhiên, cầm ngọc bội, quan sát một cách tinh tế, vừa nghĩ đã hỏi ngay Liễu thị: “Đây là quà Triệu lqđ công tử tặng?” Trong tất cả những người Lâm gia nàng biết, trừ nhà mình, cũng chỉ có người quen là Triệu công tử mới có thể tặng thứ tốt như vậy.

Liễu thị thút thít: “Ừ, kiến thức của ta ít, muội xem, giá trị của ngọc bội là bao lqđ nhiều? Hôm trước Triệu công tử đưa, Tiểu Cửu không hiểu chuyện, nhận luôn, ta muốn trả lại cũng phải đợi ngày mai mới lqđ có thể tới bờ sông tìm người. Tùy tiện đưa thứ gì, ta nhận cũng chẳng sao, nhưng mà... Triệu công tử quá khách khí rồi.”

Lúc Liễu thị nói chuyện, A Kết rũ mắt, không nói gì, Lâm Trúc lặng lẽ nhìn lqđ trường tỷ một cái, khoe miệng nhếch lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Em gái Liễu thị nói không chút do dự: “Đây là ngọc Hòa Điền, ít cũng phải trăm lượng bạc mới có thể mua được. Nhưng so với lqđ miếng ngọc Triệu công tử đeo trên người, cái này thật không là cái gì, đối với chúng ta là đại thủ bút, người ta cho thứ này, chưa chắc họ đã để ý. Muội nói này, lqđ đại tỷ cũng không cần trả lại, nói lời cảm ơn là được, đẩy tới đẩy lui càng chứng tỏ chúng ta hẹp hòi.”

Nghe vậy, Liễu thị ngây người, thì ra số tiền nhà mình đang dành dụm được cũng chưa nhiều bằng giá trị miếng ngọc bội này!

Nàng vươn tay lôi Lâm Trọng Cửu tới bên người, cõng ngọc bội ra, nói: “Không được, thứ quý giá như thế, con không thể ngày lqđ nào cũng mang theo bên người, chạy đi chơi được, nhỡ vỡ nát thì làm sao bây giờ? Tiểu Cửu nghe lời, nường thay con cất nhé, chờ tới sau này, khi con có tiền đồ, lúc ra khỏi cửa hẵng mang theo.” lqđ Nghe muội muội nói như vậy, đối với Triệu công tử mà nói, ngọc bội này không tính là quà quý giá, trả lại chỉ làm truyện cười cho người khác thôi, vẫn là không trả lại lqđ cho lành.

Lâm Trọng Cửu lại không vui, may mắn bé biết, lời mẫu thân nói cũng không sai, cũng không chơi xấu.

Nói xong chuyện ngọc bội, em gái Liễu thị nhìn về phía A Kết, thấy sắc mặt của nàng tốt hơn thời gian trước khá nhiều, nhưng lqđ gây đi một vòng, eo nhẹ nhàng, nhỏ nhắn vừa thấy đã thương, ngược lại đẹp càng thêm đẹp, thật sự khiến người ta thương tiếc. Nàng thở dài trong lòng, vỗ vai A Kết, ý bảo A Kết với Lâm Trúc ra lqđ ngoài trông đệ đệ.

A Kết biết trưởng bối muốn nói chuyện riêng, gọi muội muội đi ra ngoài.

Em gái Liễu thị nhìn hai tỷ muội đi ra ngoài, vừa nghe thấy bước chân xa dần, lqđ nàng ra hiệu cho Liễu thị ngồi gần vào một chút, nhỏ giọng nói chuyện với Liễu thị: “Rất cuộc, A Kết nghĩ thế nào? Hôm qua, người nhà của Vương tú tài ở trấn lqđ trên vừa đánh tiếng với muội, muốn cưới A Kết đó.”

Cho dù là thị trấn vẫn hay nông thôn, chuyện là nhà gái bị từ hôn vẫn là điều vô cùng mất mặt, tìm nhà chồng lại càng lqđ thêm khó khăn. Đến lượt A Kết, vừa tới đây, Lâm Hiền và Liễu thị rất biết đối nhân xử thế, đều có mối quan hệ tốt với phần lqđ lớn người trong thôn, quan hệ với người ở trấn trên cũng không tồi, thứ hai là A Kết xinh đẹp lại dịu dàng, cho dù từ hôn thì cũng do bên nhà trai sai, cho nên từ lúc tin tức hai nhà Lâm-Mạnh từ hôn lqđ truyền ra, không ít người đã tới hỏi, đều muốn tranh cướp nhau, giành phần đính hôn trước kẻ khác.

Nhiều ngày nay, Liễu thị cũng bị mấy phụ nhân ở trong thôn lôi kéo hỏi thăm, con lqđ gái khiến người ta yêu thích, thân là mẫu thân, nàng đương nhiên sung sướng, chỉ là...

“A Kết sao, đứa trẻ kia muội còn không biết à? Nó với... Tình cảm nhiều năm như lqđ thế, bây giờ hôn sự cũng không còn, tuy nó không nói nhưng chắc chắn trong lòng cũng chẳng thể buông xuôi, nói tim đã chết cũng không khác nhau đâu. Nó có thể theo ý muội, đi ra ngoài giải sầu, có lqđ thể theo ý chúng ta, tùy tiện gả đi đâu cũng được, không phải không muốn chúng ta lo lắng hay sao. Thôi thì, cứ qua chuyện này rồi nói sau, sau khi thu hoạch xong vụ này, khi đó, xem xét lại tình hình rồi tính tiếp, tóm lại lần này ta thà gả khuê nữ muội cũng phải chọn người đáng lqđ hoàng!”

Em gái Liễu thị gật đầu, trong lời nói cũng mang theo sự tức giận: “Đúng, thà rằng lqđ gả muội cũng phải nhìn người thật kỹ, lại nói A Kết nhà chúng ta mới 15, hai năm sau gả cũng không cần lo lắng....lqđ Đúng rồi đại tỷ, tỷ thấy Triệu công tử thế nào?”

Liễu thị nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn nàng: “Cái gì Triệu công tử mà thế nào?”

Em gái Liễu thị nở nụ cười, giọng nói càng nhỏ hơn: “Đại tỷ không thấy là Triệu công lqđ tử đối xử với chúng ta quá mức cẩn thận hay sao?”

Liễu thị tỏ vẻ mơ hồ không hiểu.

Em gái Liễu thị nói thẳng: “Thôi, tỷ biết hẳn trong một thời gian ngắn, tỷ cũng lqđ không biết, phụ thân của Lan Sinh cũng tiếp xúc với hắn ba bốn năm, mỗi lần Triệu công tử tới Phẩm Lan cư, đều không nói lqđ một lời, cứ đứng như vậy, mặt không chút thay đổi, có thể khiến một phòng toàn người làm cảm như hén. Khi đó hẳn mới bao nhiêu tuổi hử, ở trước mặt hắn, lqđ phụ thân của Lan Sinh cũng không thể tỏ thái độ của trưởng bối, nói tới khí thế của Triệu công tử, ngay cả lão gia Tri Phủ cũng không bằng hắn. Ba bốn năm đấy, lqđ nếu Triệu công tử muốn có mối quan hệ mật thiết với phụ thân Lan Sinh, cơ hội rất nhiều, cần gì phải nhờ những người có liên quan như mọi người bắc cầu? Bây lqđ giờ, hẳn với chúng ta vừa nói vừa cười, so với mấy năm trước cứ như hai người vậy, tỷ nói có lạ không?”

Liễu thị nào biết những thứ này, lần đầu tiên, nàng tiếp xúc với Triệu công tử ở lqđ trên đường, người ta ngồi trong xe ngựa, hoàn toàn không thể nhìn thấy người, sau đó là là Triệu công tử cứu Lâm Trọng Cửu, lqđ rồi đến nhà làm khách. Khi đó, bộ dạng của Triệu công tử là một thư sinh nho nhã, lúc không cười thì khuôn mặt hơi lạnh lùng, nhưng thật sự không tỏ ra vẻ mặt tự cao tự đại của con cái nhà giàu.

Liễu thị vẫn không hiểu, “Rốt cuộc là muội muốn nói cái gì?”

Tâm tư của trưởng tỷ vô cùng đơn giản, em gái Liễu thị cũng không muốn thừa lqđ nước đục thả câu, nói khe: “Tỷ nói, có phải hẳn có ý với A Kết hay không?” Lâm Trọng Cửu là một đứa bé bướng bỉnh, so với đứa trẻ bình thường ở trong thôn thì hoạt bát hơn một chút, cũng không thuộc loại hiếm thấy, điều gì đã khiến ột công tử cao quý coi trọng bé. Ngoài hai lqđ đứa cháu gái ngoại, lần trước khi đứng đối diện với Triệu công tử, hắn cũng chưa từng nhìn nàng, chuyện nam nữ, nếu thực sự có ý, cuối cùng sẽ để lộ dấu vết thôi, cho nên chắc chắn là A Kết.

Liễu thị ngẩn người, sau đó, vỗ một cái lên vai nàng: “Nói bậy bạ cái gì đấy, nếu lqđ như muội nói, từ lúc A Kết chưa từ hôn, Triệu công tử đã có ý với nó rồi sao? Người ta tiến lùi quy củ có mức độ, nhưng không phải loại người như vậy đâu!”

Em gái Liễu thị trợn mắt, dùng ánh mắt oán trách nhìn nàng, ngồi dịch ra xa một chút mới nói: “Ồ... Ồ... Ồ, coi như hẳn lqđ không có ý với A Kết, vậy tỷ nói A Kết có xứng với Triệu công tử không?”

Trước mắt hiện lên bộ dáng ngọc thụ lâm phong của thiếu niên, Liễu thị im lặng.

Lâm Hiền từng nói với nàng, nói phụ thân Triệu công tử buôn bán ở bên ngoài, rất ít lqđ khi về nhà, ở trong thôn trang, chỉ có Triệu công tử và mẫu thân của hắn ở, mồm miệng những người trong nhà vô cùng đơn giản, Triệu công tử lại có tài có khôn mặt, quả thật là con rể khó có lqđ được. Nhưng người ta tiện tay mà cũng vớt ra trăm lượng bạc, của cải cũng rất sung túc đấy chứ, nhà mình trào cao sao lqđ nổi?

Lại nói, Triệu công tử chưa chắc đã để mắt tới A Kết.

Liễu thị nghĩ mà thấy hơi đau đầu, vung tay nói: “Coi như quên đi, làm việc không lqđ chu đáo, chúng ta đừng đoán lung tung, chờ xong chuyện kia thì bàn lại, mặc kệ là ai, A Kết phải có ý với người ta mới được.” Trong nhà, đối với Triệu công tử, lqđ trưởng nữ cũng chẳng thân thiện, hiển nhiên là nó không có ý với người ta.

Em gái Liễu thị không nói thêm nữa. Ngay cả khi Triệu công tử thích hợp, người ta mà không tới cầu hôn, các nàng cũng lqđ không thể bám vào người ta được.

Ăn xong cơm trưa, ba miệng ăn nhà Chu Bồi liền đi, Liễu thị đã đặt ngô, đậu tươi lqđ đặt lên xe rồi, để cho bọn họ đem về nhà nấu.

Vợ chồng già Chu gia đều thích ăn cái này, Chu bồi cảm ơn mãi, đỡ thê tử, nhi tử lên lqđ xe, hần xoay người lên ngựa, chào, rồi đi.

Năm miệng ăn Lâm gia đứng ở cửa nhìn theo bọn họ, Liễu thị lại nhìn A Kết, nghĩ lqđ nghĩ không nên nói chuyện này với trưởng phu.

~Lúc này, Triệu Trầm cũng ăn cơm xong, cho hạ nhân lui ra, hần lười nhác nằm ở đầu giường gần lò sưởi, nhìn bầu trời lqđ xanh ngắt ngoài cửa sổ.

Nửa tháng, chắc nàng trở lại như bình thường rồi?

Đối với sự hiểu biết của hần về phu thê Lâm Hiền, hai người không phải loại lqđ người bám víu người khác, nếu hần cầu hôn bọn họ sẽ không thể đáng ứng ngay lập tức. Nhất định bọn họ sẽ hỏi ý kiến của nữ nhi, mà nàng..

Triệu Trầm cười khỏ, hần tự mình hiểu rõ, A Kết chắc chắn không muốn gả cho hần, ít nhất là lúc này.

Ngày đó, lúc ở trong thư phòng, vướng mắc bởi sự kiêu ngạo từ trong xương, lqđ hần không muốn thể hiện mình đã động tâm khi biết A Kết chướng mắt hần, bởi vậy không chịu nhận mình hiểu lầm nàng. Giận dữ rồi đi, lúc trên đường, hần đã cân lqđ thận tính toán vô cùng chặt chẽ, đầu tiên thúc đẩy Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, sau đó dựa vào sự bình tĩnh, tin rằng nàng sẽ gả cho hần, hần ra tay sử dụng thủ đoạn, như vậy hần chiếm được sự để ý, có cơ cưới nàng. Nàng chắc chắn sẽ lqđ không nguyện ý, nhưng chỉ cần hần khiến Lâm Trọng Cửu biến mất vài ngày, để nàng

biết sự lợi hại của hần, tự nhiên nàng sẽ sợ. Chờ nàng gả cho hần, hần sẽ đối với lqđ nàng thật tốt, thời gian dài nàng sẽ hiểu, tuy hần hư hỏng, nhưng cũng là người chồng tốt, sau đó sẽ chiếm được lòng của nàng.

Đêm đó, khi nghe thấy nàng khóc cả đêm, hần lại không muốn dùng thủ đoạn cứng rắn này để ép nàng.

Đổi sang dùng cách dụ dỗ, trước khi cưới có thể khiến nàng thay đổi nhận thức với mình, sau khi cưới, nàng sẽ hiểu rất lqđ nhiều thứ.

Chỉ là, đồ cô nương thế nào, hần chưa làm bao giờ.

Trước hết, giải thích với nàng?

Triệu Trầm hơi mím môi, từ lúc hơn bảy tuổi, ngoại trừ mẫu thân, hần chưa nhận lỗi với bất cứ ai.

Hần khó có thể tưởng tượng khi đứng trước mặt nàng, dưới ánh mắt lạnh nhạt của nàng, hần có thể mở miệng nói một câu xin lỗi để nhận được một câu nói lqđ châm chọc, vô tình của nàng.

Nếu không giải thích, ở trong mắt nàng, hần vẫn là một tên ăn chơi trác táng, nàng sẽ không đổi cách nhìn với hần.

Triệu Trầm hơi đau đầu, nâng tay bóp trán, cuối cùng, ngồi dậy, đi hài, vào thư lqđ phòng.

Nếu không nói nên lời, vậy viết thư đi.

Trải giấy mài mực, thiếu niên tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, yên lặng tìm từ đặt câu.

Ánh sáng mặt trời dần nghiêng về phía tây, ngoài cửa, giọng nói của Trần Bình truyền tới: “Thiếu gia, nên dùng cơm lqđ chiều rồi.”

Triệu Trầm giật mình, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới phát hiện trời đã tối.

Hần nhìn tờ giấy ở trên bàn, dừng một lát hạ bút xuống, vò giấy thành một cục, ném vào giỏ giấy bỏ.

Hần có chuyện trong lòng nhưng trước mặt người thân cận, khó tránh khỏi việc lộ ra manh mối.

Ninh thị tò mò hỏi hấn: “Sao mặt mũi lại cau có thế kia? Nghe Trần Bình nói, con ở lqđ trong thư phòng cả buổi chiều, hả?”

Triệu Trầm nhìn mẫu thân, cuối cùng vẫn buông tha cho việc lấy kinh nghiệm từ lqđ mẫu thân, trước khi chưa có sự phát triển với A Kết, hấn không muốn để mẫu thân biết.

“Gần đây, xảy ra vấn đề với món nợ, con luôn phải kiểm tra sổ sách. Nương đừng lqđ lo lắng, xong việc rồi.” Triệu Trầm cười, gấp thức ăn cho Ninh thị.

Ninh thị không nghi ngờ, hai mẹ con dùng cơm chiều như ngày thường.

Sau khi ăn xong, Triệu Trầm dìu Ninh thị đi dạo ngoài trang viên, sau khi đưa Ninh thị trở về, hấn xoa người, lại tới thư phòng.

Ngọn đèn sáng dịu nhẹ vẫn cháy đến nửa đêm mới tắt, bóng người in trên cửa sổ lqđ cũng biến mất, tiếng bước chân vang lên, Triệu Trầm bọc thư, đi ra cửa. Bên ngoài một mảnh tối đen, bầu trời đêm đầy sao sáng như ngọc. Hấn ngửa đầu nhìn, bỗng nhiên muốn cười, hấn nghĩ tới lqđ chuyện tạo dựng sự nghiệp, nghĩ tới báo thù rửa hận, nhưng không ngờ rằng lại có một ngày như thế, vì một nữ nhân viết lqđ một phong thư, đêm không thể say giấc.

Trong viện, mùi hoa lan phiêu tán trong không khí, bước chân của Triệu Trầm dần chậm lại, cầm đèn lồng trong tay Trần lqđ Bình, ra hiệu cho hấn lui ra.

Trần Bình nói nhỏ thưa vâng, xoa người rời đi, đi nhanh, lúc đi vòng qua chỗ rẽ nơi hành lang, hấn không nhìn được, quay lqđ đầu lại, nhìn thoáng qua.

Hấn thấy thiếu gia nhà mình đứng trước vườn hoa, quay lưng về phía hấn, không lqđ biết đang suy nghĩ điều gì.

Trần Bình lắc đầu, thu hồi ánh mắt.

Sau khi hấn đi không lâu, trong ánh đèn mờ nhạt, Triệu Trầm cúi người, ánh mắt lqđ chậm rãi đảo qua từng đóa hoa lan, nét mặt điềm tĩnh chuyên chú.

Một đêm ngủ tốt, sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Trầm lại đem theo Trần Bình ra cửa.

Hôm nay, Lâm Hiền tự tay đưa Lâm Trọng Cửu tới đây, để cảm ơn món quà quý giá hấn tặng lúc sinh thần Lâm Trọng Cửu, lqđ Triệu Trầm ung dung đáp lời, nói chuyện một khắc, Lâm Hiền cũng rời đi.

Lâm Trọng Cửu lặng lẽ phàn nàn với hấn: “Nương đệ cất ngọc bội Triệu đại ca tặng đệ rồi, nương nói sợ đệ không cần lqđ thận làm vỡ ngọc bội.”

Triệu Trầm mỉm cười, cúi đầu nhìn bé: “Ta lại tặng cho Tiểu Cửu một cái khác nhé, lqđ kém ngọc bội kia một chút, được không? Vỡ cũng không sao.”

Lâm Trọng Cửu vội vàng lắc đầu: “Không cần không cần, thật ra đệ cũng không có lqđ thói quen đeo thứ đó bên người, Triệu đại ca đeo đẹp hơn.” Bé không muốn, đôi mắt trong suốt bằng phẳng, không có một chút tham luyến khát vọng.

Có trưởng tỷ như vậy, sao phẩm chất của đệ đệ có thể kém cõi chứ?

Triệu Trầm xoa đầu Lâm Trọng Cửu, vẫn để bé ngồi xổm dưới gốc cây như trước, lqđ tập trung bình tấn, hấn vừa tựa vào thân cây vừa hỏi: “Hai ngày nay, đại tỷ của đệ sao rồi? Có hay cười không?” Bởi vì xảy ra chuyện, nói về nàng cũng chẳng có gì kỳ lạ, huống hồ Triệu Trầm cũng không có ý lqđ định lừa gạt em trai thê tử tương lai.

Hấn yêu cầu khi Lâm Trọng Cửu ngồi xổm, thực hiện trung bình tấn thì không được lộn xộn, quay đầu cũng không được, vì lqđ thế, Lâm Trọng Cửu chỉ có thể nhìn thẳng dòng sông ở trước mặt, nói với hấn: “Dạ, lqđ ngày hôm qua, dưỡng và di đệ đều đến đây, đại tỷ cười rất nhiều, cũng ăn nhiều hơn trước một chút.”

Vậy là tốt rồi.

Triệu Trầm lại hỏi thêm.

Ngồi xổm, tập trung bình tấn, học võ công, không biết thời đã trưa từ bao giờ. Triệu Trầm nhìn sắc trời, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, đưa cho bé bức thư hấn tớn hết bao nhiêu tâm thư để viết, nói với Lâm Trọng Cửu vô cùng bình lặng: “Tiểu Cửu, ta cho người đại tỷ viết một phong thư, đệ lặng lẽ đưa cho nàng ấy giúp ta, khi đệ đưa cho nàng ấy, đừng để bất cứ ai nhìn thấy, cũng đừng nói với qđ người thứ ba, đệ có thể làm được không?”

Hai mắt Lâm Trọng Cửu mở thật to.

Nếu bé chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi bình thường, có lẽ bé sẽ đồng ý ngay lập tức, qđ nhưng bé đã giúp Mạnh Trọng Cảnh đưa rất nhiều thứ, truyền lời cho A Kết, bé đã hiểu từ lâu, không nên làm loại chuyện này, trừ phi...

Bé ngửa đầu, không thể tin nổi, hỏi nam nhân mặc quần áo hoa ở trước qđ mặt: “Triệu đại ca, huynh, huynh thích đại tỷ của đệ à?”

Triệu Trầm giật mình, nhìn ánh mắt của đứa trẻ, khuôn mặt nghiêm túc, trả qđ lời: “Ừ, ta muốn cưới nàng làm vợ, Tiểu Cửu có bằng lòng gả đại tỷ của đệ cho ta không?”

Lâm Trọng Cửu không trả lời ngay lập tức, gãi gãi đầu, trong mắt chứa toàn sự mờ qđ mịt.

Bé vẫn cho rằng Mạnh Trọng Cảnh là đại tỷ phu của bé, đại tỷ thích Mạnh Trọng Cảnh, qđ hẳn cũng thích. Nhưng Mạnh Trọng Cảnh lại cưới nữ nhân khác, hẳn hai trưởng tỷ bị bệnh, gầy yếu, không thích nở nụ cười... Lâm Trọng Cửu không biết qđ trong lòng trưởng tỷ nghĩ thế nào, bé chỉ thấy, ngay cả người quen biết lâu lắm, mọi người đều quen thuộc như Mạnh Trọng Cảnh, vậy mà Mạnh Trọng Cảnh cũng ức hiếp trưởng tỷ, vậy Triệu đại ca...

“Triệu đại ca, sao huynh lại thích đại tỷ của đệ, hai người cũng chưa gặp nhau mà.” Lâm Trọng Cửu hỏi nhỏ.

Triệu Trầm nhìn bé một cái, tỏ ý khen ngợi, ngồi trên cỏ, ở bên cạnh bé, nghĩ qđ nghĩ, cười nói: “Không có lý do gì hết, giống như ta thấy đệ vừa ý, ta lập tức thích nàng. Tiểu Cửu yên tâm, ta khác qđ Mạnh Trọng Cảnh, ta sẽ đối với đại tỷ của đệ thật tốt, tuyệt không phụ nàng. Như vậy, đệ có bằng lòng giúp ta không?”

Lâm Trọng Cửu vẫn chưa quyết định chắc chắn. Bé kính trọng và yêu mến nam nhân qđ này, nhưng chuyện này phải nhìn ý của trưởng tỷ, nếu trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, bé cũng không có thể lén lút giúp được.

Đối với Lâm Trọng Cửu, Triệu Trầm hiểu cũng khá, không vì sự do dự của bé qđ mà tức giận, chỉ thở dài: “Như vậy, bây giờ, nếu đại tỷ của đệ không cho đệ giúp ta, sau này ta sẽ không phiền phức cho đệ, có được không?”

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn gật đầu. Nam nhân này đối xử với bé tốt như, bé qđ nguyện ý giúp hẳn một lần, cho dù có bị trưởng tỷ mắng.

Triệu Trầm thở ra nhẹ nhàng, đưa cho Lâm Trọng Cửu bức thư đã được bản thân qđ giấu thật tốt, lại dặn dò bé vài lần, sau đó mới bảo bé quay về nhà.

Ở bên kia, sau khi về đến nhà, Lâm Trọng Cửu không nhìn được, chuyện đầu tiên là đi tìm bóng dáng của trưởng tỷ.

Ở phòng bếp, một mình mẫu thân đang chuẩn bị cơm trưa, ở trong sương phòng, Nhị tỷ nằm sấp trên giường, đùa nghịch qđ chiếc hộp đựng trang sức của nàng, trưởng tỷ thì ngồi ở trước bàn đọc sách. Lâm Trọng Cửu không vào, đứng ở cửa, nói với A Kết: “Đại tỷ, nương gọi tỷ xuống giúp nương nhóm lửa kia.”

“Ừ, tỷ đi ngay đây.” A Kết không nghĩ nhiều, thả sách xuống bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

Mới đến gian ngoài, Lâm Trọng Cửu lặng lẽ kéo nàng sang một bên, lôi phong thư ở trong lòng ra, nói nhỏ với nàng: “Đại tỷ, qđ đây là thư Triệu đại ca nhờ đệ đưa cho tỷ, huynh ấy bảo tỷ nhất định phải xem, nếu

không huynh ấy sẽ viết tiếp.” Nói xong, sợ trưởng tử tức giận, bé nhanh chân chạy mất. Thư bé đã đưa, đại tỷ có đọc hay không cũng chẳng liên quan gì tới bé.

Mãi đến khi Lâm Trọng Cửu biến mất không còn bóng dáng, A Kết mới kịp phản ứng.

Người nọ gửi thư cho nàng?

A Kết cúi đầu, nhìn phong thư mỏng ở trong tay, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là ném phong thư vào trong bếp đốt bỏ, nhắm mắt làm ngơ. Người như hắn sẽ viết gì, không cần nghĩ cũng biết, đơn giản là bắt nàng nghe theo hắn, thậm chí còn chế nhạo nàng bị người khác từ hôn.

Bắt buộc bản thân quên đi chuyện mình đã bị từ hôn, A Kết nhanh chóng nhét phong thư vào trong tay áo, giả vờ bình tĩnh đi vào phòng bếp. Nhưng khi bước ra khỏi phòng, nàng lại do dự, người nọ thường đến nhà nàng làm khách, lần này, nếu nàng không để ý tới hắn, liệu hắn có thể làm ra những chuyện càng thêm quá đáng hay không?

Nghĩ đến đôi mắt phượng có thể ép người, khi tức giận, trong mắt chứa đầy lệ khí, cả người A Kết rét run, không nhìn được vào thư phòng ngay bên cạnh.

Khi cài cửa từ bên trong, A Kết lại do dự.

Đọc bây giờ hay để chiều rồi đọc?

Nàng lo sợ bất an, không biết nội dung trong thư khiến nàng hốt hoảng, sợ một lúc nửa sẽ biểu hiện ra sự khác thường ở trước mặt những người trong nhà, nhưng nàng cũng muốn biết rốt cuộc người nọ muốn làm gì, A Kết đi nhanh tới sau giá sách, trốn ở trong bóng tối gần chỗ đó, mở thư ra xem. Trên bì thư không có chữ nào hết, A Kết cắn môi, mở miệng thư vẫn được niêm phong kín, lấy thư ở bên trong.

Vừa mới mở bì thư, ngay lập tức, nàng ngửi thấy mùi thơm quen thuộc.

A Kết ngẩn người, sau khi mở thư ra nàng cũng không vội vàng xem ngay, mà tiếp tục nhìn vào trong phong thư. Nhìn thấy rõ thứ ở bên trong, trong đầu không nhìn được cảm thấy trống rỗng.

Không có bất cứ một suy nghĩ phức tạp nào, thật sự là nàng không có cách nào đem đoá hoa lan màu tím này liên tưởng tới nam nhân sáng giọng kia.

A Kết yêu hoan lan, nhưng không đến mức vì một đoá hoa lan mà trong lòng cảm thấy vui mừng.

Sau sự ngạc nhiên ngẩn ngui, nàng không nhìn xem trong phong thư còn gì nữa, nhanh chóng mở thư ra xem.

Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ nhỏ, A Kết cũng không có tâm trạng để quan sát văn phong, nét bút của nam nhân ra sao, chỉ nhìn nhứ mà đọc:

Ngày xưa say rượu

Mạo phạm bất ngờ

Mặc dù hối hận

Nhưng yêu không đổi.

Biết khanh từ hôn

Ưu tư thành bệnh

Mặc dù yêu thương

Càng thêm vui mừng.

Nhiều ngày bàng hoàng

Cả gan hỏi nhỏ

Lúc này có nguyện gả ta?

Mong được đồng ý

Hứa giai lão bạc đầu

Trọn đời không phụ.

Triệu Thừa viển.

Nghĩ khanh như Mộ Lan.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Để đỡ thê tử tương lai, Triệu Hôi Hôi vô cùng liều lĩnh mạng, bức thư tình này vốn dĩ không phải là phong cách của hắn.

Thực ra Triệu Hôi Hôi muốn viết: Nàng tốt nhất ngoan ngoãn đồng ý gả cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí

27. Chương 27: Trêu Chọc

Nhìn chữ như thấy người

Chữ Triệu Trầm cũng giống như con người hắn, khiến người ta cảm nhận được sự uy hiếp vô hình, không cho phép người khác khinh thường. A Kết định xem xong thì huỷ thư ngay lập tức, nhưng khi ánh mắt rơi xuống những hàng chữ nhỏ, lắng trong lòng không nhận được mà nhảy lên, tốc độ cũng chậm dần.

Nàng nghĩ rằng bản thân sẽ nhìn thấy sự chế nhạo, trào phúng và trêu đùa của nam nhân, lại không nghĩ rằng hắn muốn... Tổ tình.

Mà mặc dù cùng là một người, nhưng tâm trạng lại khác nhau, ngòi bút cũng sắc bén khác nhau, vì thế suy nghĩ của nàng cũng lắng không chịu không chế lay động theo mấy hàng chữ mơ hồ.

Say rượu mạo phạm nàng, nàng nghĩ tới việc không thể chống lại sức mạnh của nam nhân, mãnh mẽ xâm phạm, sự tức giận trong mắt hắn.

Yêu thương, trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh ở Phẩm Lan cư, đôi mắt nam nhân trong treo mà lạnh lùng, như gió lắng xuân và tuyết mùa đông, điều đó không nên cùng xuất hiện trên cùng một người.

May mắn à, nàng không nhận được mà cười lạnh, nàng bị người từ hôn, hắn có gì mà vui mừng?

Nói cái gì mà gả hắn tới bạc đầu giai lão, ngay cả người quen thuộc, chơi với nàng lắng từ nhỏ chơi đến lớn còn không thể tin, sao nàng có thể tin dăm ba câu hắn nói?

Chẳng qua là công tử nhà giàu bày trò dỗ người mà thôi.

Đem thư nhét vào bì thư, cất trong tay áo, A Kết vào phòng bếp. Không ngoài dự đoán, mẫu thân cũng không gọi nàng lắng xuống giúp đỡ, nhưng A Kết vẫn chủ động ngồi xổm trước bếp, châm củi nhóm lửa, sau đó nhân lúc mẫu thân không chú ý, nhanh chóng vút thư vào trong bếp. Lắng Phong thư bùng cháy trong ngọn lửa màu vàng nâu, A Kết nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, nhanh chóng nuốt sạch phong thư, trong nháy mắt hoá thành tro tàn.

Trong chớp mắt, nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Trước kia, nàng sợ hắn, là vì Mạnh Trọng Cảnh, lúc này, nàng đã bị từ hôn, thanh lắng danh đã thành vạ, hắn còn có thể làm gì nàng?

Một nhà bốn người ăn bữa cơm trưa, cuối cùng Lâm Trọng Cửu cũng chạy lại, lặng lẽ lắng nhìn A Kết, lại bị A Kết trừng mắt một cái, Lâm Trọng Cửu lập tức biết việc mình làm không đúng, sau khi ăn xong chủ động đi theo trưởng tử để giải thích.

A Kết không giận dè dè, cả đám đều bắt nạt dè dè vì dè dè tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nàng cũng trách bọn họ.

“Tiểu Cửu, nghe đại tỷ, sau này, mặc kệ ai nhờ dè giúp họ tặng đồ cho tỷ, dè cũng lắng không được giúp họ, biết không? Đây là lần cuối cùng, lần sau dè còn giúp người ngoài bắt nạt tỷ, tỷ sẽ không lắng thương dè nữa đâu.” A Kết vỗ vai dè dè, dặn dò.

Lâm Trọng Cửu ngoan ngoãn nhận sai: “Nhớ rồi ạ, đệ sẽ nghe theo đại tỷ.”

A Kết thơm vào trán đệ đệ, khen bé một lúc.

Chạm nhẹ dịu dàng, lòng Lâm Trọng Cửu mềm nhũn, ngồi bên cạnh A Kết, hỏi nàng lqđ với thái độ không chắc chắn: “Vậy đại tỷ có hồi âm cho Triệu đại ca không?”

Khuôn mặt A Kết lạnh lùng, quay mặt về bàn: “Chuyện này đệ không cần để ý, nếu lqđ hấn hỏi đệ, đệ đã nói ta đốt thư rồi, không thấy nữa. Nếu hấn còn muốn gửi tiếp, đệ không đưa giúp hấn là được, nếu lqđ hấn giả dạng làm quân tử, nàng không tin hấn dám đến nhà nàng để làm phiền.

Lâm Trọng Cửu quay đầu lại, lặng lẽ le lưỡi, nhìn ra ngoài cửa sổ, bé hiểu rõ, lqđ trưởng tỷ không thích Triệu công tử. Trước kia, Mạnh Trọng Cảnh tặng đồ, tuy trưởng tỷ mắng Mạnh Trọng Cảnh, nhưng mặt tỷ tỷ lại đỏ bừng, rất đẹp, bây giờ, tỷ tỷ không cười, mặt cũng không đỏ mà lqđ trầm xuống nhìn vô cùng dọa người.

Đảo mắt đã tới ngày mừng sáu.

Lúc ăn điểm tâm, Liễu thị nói với A Kết: “Ngày mai là lễ Khất Xảo (cầu khéo tay), một lúc nữa, ta với phụ thân con lqđ cùng nhau lên trấn trên mua chút đồ, buổi trưa lên nhà dựng ăn cơm, buổi chiều về, buổi trưa, ba tỷ muội các con làm chút đồ ăn nhé.”

A Kết gật đầu, Lâm Trúc nhanh chóng nuốt thức ăn trong miệng xuống họng, vội lqđ vàng nói: “Con cũng đi!”

Liễu thị trợn mắt nhìn nàng: “Ngoan ngoãn chờ ở nhà, đừng có chỉ lo chơi đùa lqđ cho bản thân, làm việc giúp đại tỷ của con nhiều một chút!” Bình thường, cho nó đi thì cũng chẳng sao, nhưng lúc này, lqđ nàng hi vọng đứa con gái thứ hai có thể ở nhà cùng trưởng nữ, giúp trưởng nữ hết buồn, có người nói chuyện, còn hơn so với một mình ngồi ngột ngạt.

Lâm Trúc bĩu môi, cò kè mặc cả với mẫu thân, đòi mẫu thân mua ít nho về cho nàng.

Liễu thị đồng ý, lại quay sang dặn dò Lâm Trọng Cửu, học võ công xong phải quay về lqđ nhà ngay, không được đi nghịch nước ở bên ngoài.

Những câu này, Lâm Trọng Cửu cũng nghe chán rồi, vừa ăn cháo vừa gật đầu cho xong.

Dặn dò ba đứa con xong xuôi, Liễu thị đi ra ngoài cùng với Lâm Hiền, khi đi ngang qua hàng rào, Liễu thị nhìn thoáng con nai cái ở bên trong, nói với Lâm Hiền: “Thiếp thấy, chắc vài ngày nữa, con nai sẽ sinh, lqđ chắc cũng giống ngựa với dê nhỉ?”

Lâm Hiền cười nàng: “Nàng hỏi ta, ta hỏi ai? Chưa thấy nhà ai nuôi mấy con này bao giờ.”

Hai vợ chồng lên xe lừa, A Kết và Lâm Trúc cùng nhau thu dọn bát đĩa, Lâm Trọng lqđ Cửu đứng ngoài phòng bếp, học thuộc lòng bài trong sách một khắc, sau đó đi ra bờ sông. Lâm Trúc ra cửa nhìn theo bóng đệ đệ rời đi, quay đầu lại, nói với A Kết lqđ bằng thái độ vô vùng hâm mộ: “Sướng nhất là Tiểu Cửu, mỗi ngày đều có thể ra ngoài. Đại tỷ, muội muốn nhìn Tiểu Cửu học võ công, được không ạ?”

“Không được, muội dám đi ta lập tức nói cho nương biết.” A Kết lạnh giọng không lqđ đồng ý. Chuyện hiểu lần trước kia, là chiêu trò muội muội gây ra, nếu uội muội đi, ai biết muội ấy sẽ lại gây ra hoạ gì.

Lâm Trúc tức giận quay vào nhà.

Thu dọn phòng bếp xong xuôi, A Kết đem quần áo tích góp trong hai ngày ra, ôm lqđ vào trong viện, ngồi dưới mái hiên giặt quần áo. Nàng không gọi muội muội giúp đỡ, Lâm Trúc tự mình ngồi đợi cũng không được gì, lòi ra sở trường của bản lqđ thân, ngồi trên ghế, bên cạnh là sáu bảy bộ quần áo, còn có cả váy của chính bản thân thay ra, nàng bỗng nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, đi bưng cái chậu gỗ, ngồi đối diện với A Kết, cùng giặt quần áo với nàng.

Hai tỷ muội nói chuyện câu được câu không, sau đó đổi thành A Kết nhảy xuống nước, sau khi vắt khô quần áo thì đưa cho Lâm Trúc đem đi phơi ra chỗ nắng.

Đến bộ quần áo cuối cùng, A Kết tự đi phơi, không ngờ còn chưa đi đến chỗ dây phơi quần áo, trong hàng rào bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu khác lạ của con nai lqđ cái, kêu một lúc lại ngừng một lúc, khiến da đầu các nàng run lên. A Kết nhìn Lâm Trúc, Lâm Trúc cũng quay đầu lại nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra sự lo lắng ở trong mắt đối phương. A Kết cầm quần áo ở trong tay, vội vàng vắt lung tung lên dây phơi, cùng Lâm Trúc lqđ chạy tới trước hàng rào.

Con nai nằm ở trong hàng rào, bốn chân không ngừng cong lên, thấy các nàng đến gần, nó sợ hãi lùi sát vào tường, tránh các nàng, phía sau là...

“Đại tỷ, nó muốn sinh nai con rồi!” Lâm Trúc khẩn trương, túm chặt tay A Kết, giọng nói khê run.

Lòng A Kết cũng nhảy lên, tuy nhiên, nàng vẫn nhắc nhở bản thân không cần nhìn lqđ con nai này nhiều như thế, nhưng thích hay không thích, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng.

Con nai cái không ngừng đi qua đi lại, lòng của nàng càng thêm lo lắng, vừa giống như hỏi lại vừa giống như tự lẩm bầm lqđ một mình: “Nương nói nó sinh nai con nên chắc không khác ngựa với dê lắm đâu, chúng ta đi ra xa một chút, để cho nó tự sinh, lát nữa thì tốt rồi.” Những con vật lqđ này không phải người, lúc sinh sản không cần người tới giúp đỡ cũng có thể sinh được.

Lâm Trúc gật đầu, nhưng bước chân lại không dời đi, hai tay bấu hàng rào, vừa khẩn trương, hưng phấn lại vừa lo lqđ lắng: “Đại tỷ, muội muốn đứng ở đây nhìn, nhờ đâu nó khó sinh thì sao, chúng ta tìm người giúp nó đi. Năm trước, trâu Lý gia đẻ nghé con, không phải là nhờ người lớn moi nghé ra hay sao? Muội sợ nó gặp lqđ chuyện không may.”

A Kết cũng lo lắng, nghĩ nghĩ, giục Lâm Trúc đi mời người: “Nhà Trương Nhị thúc nhiều dê, năm nào cũng sinh dê con, A lqđ Trúc, muội nhanh chóng đi mời Trương Nhị thúc tới đây, chuyện gì chúng ta cũng không biết, cho dù có xảy ra chuyện gì lqđ chúng ta cũng không nhìn ra.”

“Dạ, muội đi ngay đây!” Lúc này còn có truyện gì quan trọng hơn, Lâm Trúc không lười nhác một chút nào, xoay người chạy.

Trương gia cách Lâm gia hai con đường, Lâm Trúc dùng vận tốc nhanh nhất của lqđ bản thân để chạy tới đó, đến khi chạy tới trước cửa nhà họ thì thấy Trương Nhị thẩm cũng đang giặt quần áo ở trong lqđ viện. Đều là người quen, Lâm Trúc trực tiếp nói rõ lý do đến đây: “Nhị thẩm, Nhị thúc con đâu rồi ạ? Con nai cái nhà chúng con đang sinh nai con, cha mẹ con cũng không ở nhà, con muốn nhờ Nhị thúc sang nhà con, nhìn giúp con một chút!”

Trương Nhị thẩm vừa nghe, lau tay, đứng lên ngay lập tức, vừa đi ra ngoài vừa nói lqđ với thái độ vô cùng chán nản: “Thật không khéo, hôm nay, hấn đi họp chợ mất rồi, đi, nhị thẩm đi sang đó với con, nhìn xem thế nào.” Nàng đã nhìn thấy con nai lqđ của Lâm gia, nó lớn hơn con dê một chút, nếu nó gặp chuyện không may nàng có thể moi giúp ra.

Trương Nhị thẩm nuôi dê rất tài, là người con dâu tài nổi danh ở trong thôn, lqđ trong lòng Lâm Trúc cũng thấy bình tĩnh, đi về cùng nàng, tới chỗ ngoặt, đúng lúc đó nhìn thấy Mạnh Trọng Cảnh đi từ trong nhà đi ra, có thể là thấy nàng vội vàng, hấn lqđ lập tức đứng lại, bộ dáng muốn hỏi lại không dám mở miệng. Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng, trốn sang bên cạnh Trương Nhị thẩm, chẳng muốn liếc mắt nhìn thêm một lần.

Trương Nhị thẩm quan sát hai người, ngầm thương xót. Thật ra, Mạnh Trọng Cảnh với đại a đầu Lâm gia đều rất tốt, ai có thể đoán được nửa đường lại xuất hiện cái loại có đầu óc như Như Nương chứ? Nhưng nàng chỉ là người ngoài, lqđ không thể tham gia vào chuyện này được. Mạnh Trọng Cảnh chịu khó lại nhiệt tình, ở trong thôn, nhân duyên của hấn cũng không tệ, ngay cả khi không nói tới lqđ chuyện hấn làm, mọi người âm thầm nói xấu với nhau thì bề ngoài vẫn đi lại với nhau, Lâm Hiền cũng không phải loại người mà người qua lại với hấn thì đừng để ý tới chúng ta.

Hai người nhanh chóng đến Lâm gia, tới trước cửa, lòng A Trúc nhắc lên, nhân lúc lqđ A Kết vội vàng gọi Trương Nhị thẩm, nàng để lén lút trốn mất rồi.

Cạnh sông Bắc Hà, Lâm Trọng Cảnh im lặng ngồi xổm tập trung bình tấn, cách đó lqđ không xa, Triệu Trầm tựa vào thân cây, vẻ mặt không chút thay đổi.

Hắn vắt hết óc để viết thư cho nàng thì nàng lại đốt.

Nếu nàng không thèm nhìn mà đốt luôn, chứng tỏ nàng hận hắn đến mức không lqđ muốn có bất cứ một sự liên quan nào tới hắn.

Nếu nàng xem rồi mới đốt, nhưng đối với sự giải thích, bày tỏ của hắn, nàng lại không tiếp nhận.

Hắn cũng không biết nên tức giận lòng nàng ác độc, hay may mắn khi nàng không đứng ngay trước mặt hắn để cự tuyệt.

Viết thư nàng không cảm kích, gặp mặt lại không dễ dàng, vẫn không thể ép nàng...

Triệu Trầm nhìn về hướng bờ sông, chỉ có thể tự nhắc nhở bản thân về kết cục của lqđ phụ thân khi ép cưới khi, mới có thể kiềm chế được sự kích động muốn ury hiếp của nàng.

Từ xa truyền đến tiếng bước chân, Triệu Trầm giơ mắt nhìn lại, thấy một cô lqđ nương mặc váy hạnh màu đỏ, tim hắn đập thật mạnh, không nhận được đứng thẳng, nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện người tới không phải là nàng, mà là muội muội của nàng. Triệu Trầm bình tĩnh nhìn Lâm lqđ Trúc chạy càng ngày càng gần, tâm trạng bắt đầu xoay vần. Lâm Trọng Cửu vẫn là đứa bé ngoan, trưởng tử nói gì bé nghe cái đó, nhưng em gái nàng đúng là người thông minh, có lẽ hắn có thể tìm được chút thuận lợi từ nàng?

“Tiểu Cửu, không cần ngồi xổm nữa, Nhị tỷ của đệ đến kia.”

Thật ra, Lâm Trọng Cửu đã nhìn thấy từ trước rồi, lúc này được cho phép, lập tức

chạy ra cánh rừng, hỏi Lâm Trúc: “Nhị tỷ sao tỷ lại tới đây?”

Lâm Trúc quét một vòng, nhìn nam nhân cao lớn đứng ẩn người sau tàng cây, sau đó mới gào lên: “Tiểu Cửu, con nai cái nhà chúng ta muốn sinh nai con rồi, đệ...”

Nàng còn chưa nói xong, Lâm Trọng Cửu đã chạy ra ngoài, chạy được vài bước đã vội dừng lại, quay đầu gọi to: “Triệu đại lqđ ca, đệ về nhà một chút xem sao, có được không ạ?”

Triệu Trầm đi từ trong rừng đi ra, nhìn về phía Lâm Trúc: “Bá phụ bá mẫu không ở nhà?” Nếu ở nhà, chắc sẽ không cho thứ nữ tới nơi này.

Lâm Trúc gật đầu: “Cha mẹ ta lên trấn trên rồi, trong nhà không có trưởng bối, ta đi lqđ mời người trong thôn tới giúp đỡ nhưng người ta lại không ở nhà, thê tử người đó qua nhìn giúp rồi. Ta sợ nai cái gặp chuyện không may, Tiểu Cửu sẽ đau lòng, lên muốn gọi đệ ấy về nhìn nó. Triệu công tử, nếu không hôm nay nghỉ sớm lqđ được không?” Sự kiêng dè của A Kết trái ngược với sự kính trọng của Lâm Trọng Cửu, đối mặt với Triệu Trầm bằng thái độ ung dung thẳng thắn vô tư, Lâm Trúc mở to đôi mắt hoa đào, to gan nhìn thẳng hắn.

Triệu Trầm vô cùng thoải mái. Hắn muốn cưới A Kết, đương nhiên hi vọng em vợ lqđ tương lai nhìn hắn như người một nhà, nếu Lâm Trúc khách khí, ngược lại chứng minh, trong lòng nàng chỉ coi hắn như khách.

“Triệu công tử, chúng ta đi trước được không?” Hắn không nói lời nào, Lâm Trúc lqđ đi tới bên cạnh Lâm Trọng Cửu, nắm tay đệ đệ, xin phép Triệu Trầm.

Triệu Trầm nhìn nàng, nhắc chân đi theo: “Ta đi theo các ngươi, ta có người quen hay nuôi nai, có lẽ có thể giúp các ngươi chút gì.”

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, bỏ tay Lâm Trúc chạy đến bên cạnh hắn, hưng phấn lqđ nói: “Vậy chúng ta cưới ngựa về nhà đệ được không?” Sinh nai con đó, nghĩ tới chuyện đó, bé không thể đợi được nữa rồi.

Triệu Trầm lắc đầu, ra hiệu cho bé tới bên cạnh mình, nhưng đi nhanh hơn một lqđ chút, không giải thích nguyên nhân.

Lâm Trúc cố ý đi sau vài bước, ánh mắt rơi trên bóng dáng của nam nhân, khóe lqđ miệng hơi nhếch lên. Các phương diện của Triệu công tử còn hơn khối Mạnh Trọng Cảnh, nếu trưởng tử có thể gả cho hắn, lqđ ngang với việc tát một cái thật mạnh vào mặt Mạnh Trọng Cảnh, cho cái tội bội tình bạc nghĩa của hắn, cho hắn biết, không có hắn, trưởng tử của nàng còn có thể gả cho người tốt hơn hắn nhiều!

Huống chi, người này rõ ràng có ý với trưởng tử.

Tâm trạng của Lâm Trúc rất tốt.

Nhưng A Kết lại rất lo lắng.

”A Kết, cái thai này của con nai cái này không tốt đâu, con xem, lúc con nai sinh lqd không khác con sơn dương là mấy, ở trường hợp như bình thường thì chắc đầu với hai chân trước của con nai con phải thò ra rồi chứ, nếu không thì không tốt đâu. COn xem, nước ối của nai cái cũng vỡ rồi thế mà mpoi71 thò ra 2 cái chân , tiếp tục như vậy thì k tốt...Được, nói với con con cũng không hiểu, nhanh bưng chậu nước tới đây , lại chuẩn bị mấy dây vải sạch nữa.

Thấy khôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của A Kết k dám nhìn con nai cái, Trương nhị thẩm vội kêu nàng đi làm việc khác.Người lớn sai bảo, A kết dường như tìm được người đáng tin cậy vội đi làm việc khác.

Trương nhị thẩm tiếp tục đứng ngoài hàng rào nhìn chăm chăm con nai cái, A kết đem đồ tới nàng nhanh chóng rửa tay, để A Kết cầm dây vải đi vào cùng với nàng. A Kết mún hỏi có cần nàng làm cái gì hay k nhưng Trương nhị thẩm nói xong đã lập tức mở cửa đi vào căn bản k cho nàng thời gian để mở miệng, nàng đành phải chịu đựng sự sợ hãi khó chịu đứng phía sau.

” Đóng cửa lại cẩn thận nó chạy” Trương nhị thẩm căn dặn mà k quay đầu lại.

A Kết vội làm theo lopi72 Trương nhị thẩm ,tay khăn trương run run.

Trương nhị thẩm có ý định giúp con nai này để , trong nhà nuôi hơn 10 con dê công việc này nàng thường hay làm, coi như lão luyện. Đáng tiếc con nai hoang dã này không giống gia súc nuôi trong nhà, nó k ngoan ngoãn nghe lời mình nói.trương nhị thẩm chưa tới gần con nai đã lập tức tranh1n né , cùng nàng chơi đùa chya5 đến chạy đi. Trương nhị thẩm mới hơn 40 tuổi, thân thể rắn chắc , ngay từ đầu nàng tự có thể bắt được nó , cũng k nóng nảy chạy cùng nó 2 3 vòng, sau khi suýt bị con nai đạp cho 1 phát , nàng lập tức buông tha gọi A Kết đến giúp nàng : ” A Kết nhanh lên , mau giúp ta chặn nó lại”.

28. Chương 28: Bá Đạo

Editor: Vivi

Tuy ngạc nhiên nhưng từ đầu tới cuối, vẻ mặt của hắn lại trái ngược hoàn toàn, dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, A Kết nhanh chóng lấy lại tinh thần, không nói một lời, đi về phía phòng bếp.

Hắn giúp đỡ cũng được, hắn mỉm cười dịu dàng cũng được, ở trong mắt nàng, hắn vẫn là công tử ăn chơi trác táng hay ép buộc nàng, từng khiêu khích vị hôn phu của nàng, nói muốn đoạt nàng.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh không còn liên quan tới nhau nữa, nhưng điều này không có nghĩa là những chuyện Triệu Trầm đã làm không có liên quan gì tới nàng. Nam nhân có thể ép buộc nữ tử con nhà đảng hoàng gả cho hắn, tính cách hắn thế nào còn không nhìn ra hay sao? Chẳng qua nàng bị từ hôn, nhìn thấy hắn, công tử nhà giàu tuần tú lễ phép, nàng sẽ bắt lấy cơ hội, tiếp thu tấm lòng giả dối của hắn hay sao.

Hư vinh lại tự cho là đúng.

Xoay người, bước vào phòng bếp, A Kết cũng không thèm quay đầu lại, liếc mắt một cái.

Sắc mặt Triệu Trầm xanh mét.

Mới đi ra khỏi hàng rào, phát hiện nàng muốn tránh hắn, hắn không hề nén nổi sự tức giận, đi thẳng đến chỗ nàng. Vì nàng, ngay cả loại chuyện này hắn cũng làm, vậy mà nàng còn không chịu cho hắn sắc mặt hoà nhã? Nhưng khi từng bước từng bước tiếp cận nàng, nhìn bộ dáng sợ hãi của nàng, hắn lại cảm thấy buồn cười, không nhìn được muốn trêu chọc nàng. Như hắn dự đoán, nàng sửng sốt, ngơ ngác nhìn hắn, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận cho hắn nhìn, gợi lên khoảng khắc nhu mì ngày ấy. Một hồi ức dịu dàng. Trong lòng càng thêm mềm mại, hắn dùng ngôn ngữ tôn trọng nói với nàng, lại không đoán được nàng vẫn thờ ơ như cũ.

Thật sự là hắn không có nhiều kiên nhẫn đâu.

Ở đây có người ngoài, Triệu Trầm không có ý định dây dưa với A Kết, hẩn quét mắt nhìn cửa phòng bếp một lần, lại quay lại đứng trước hàng rào, đứng cạnh Lâm Trọng Cửu, cùng bé nhìn hai con nai, một lớn một nhỏ. Cho Trương Nhị thăm nhìn, cũng là cho hai chị em Lâm gia nhìn, cũng không thể để cho các nàng cảm thấy, một đứa trẻ mà hẩn cũng không bằng.

Nai con đã được Trương Nhị lau chùi gần xong, nghiêng người trên mặt đất, đứng lên cũng không nổi, đáng thương tội nghiệp vô cùng. Nai mẹ vẫn chưa đi tới gần gũi với nai con, mà là đi đến bên tường, mắt nhìn nai con chằm chằm, không biết đang suy nghĩ gì.

Lâm Trọng Cửu lo lắng, hỏi Triệu Trầm: “Triệu đại ca, tại sao nai mẹ không chăm sóc nai con ạ?”

Mắt Triệu Trầm nhìn vào bên trong nhưng lòng lại không ở đây, căn bản là chẳng biết bé hỏi gì.

Lâm Trọng Cửu còn muốn hỏi lại nhưng Trương Nhị thăm đã kêu bé đi lấy cái xẻng, Lâm Trọng Cửu đành phải đi, vào trong nhà, đem cái xẻng lớn ra. Trương Nhị thăm cũng nghe thấy câu hỏi của bé, vừa dùng xẻng hót những thứ bắn ra ngoài, vừa cười vừa giải thích: “Tiểu Cửu đừng vội, bây giờ, trên người nai con có mùi của con người, nai mẹ không muốn gần gũi với nó, chúng ta đi trước đứng sang một bên đi, đừng cho nó thấy, một lát nữa, nó sẽ chăm sóc nai con thôi.”

Lâm Trọng Cửu lập tức yên tâm, giúp Trương Nhị thăm đóng cửa hàng rào, lưu luyến nhìn nai con, quay đầu lại, nói: “Triệu đại ca, chúng ta vào trong phòng chờ đi?”

Triệu Trầm lắc đầu, liếc mắt, nhìn phòng bếp một cái, nói với bé: “Tiểu Cửu đi vào trước, tìm một bộ quần áo của cha đệ, một lúc nữa, rửa tay xong, cho ta mượn để thay.”

Lâm Trọng Cửu nhìn vết bẩn dính trên quần áo hẩn, lập tức đi ngay.

Triệu Trầm nhìn Lâm Trúc đứng cách đó không xa, ánh mắt nhìn thẳng, hẩn hướng về phía cửa phòng bếp, gương cầm lên, mỉm cười, cực kì hiền lành.

Hẩn không khách khí như thế, Lâm Trúc cười trộm, cũng không giả vờ hồ đồ, nhỏ giọng dặn hẩn: “Trương Nhị thăm đi ra kên ở hướng Bắc ném đồ, đại khái là sau nửa khắc mới về.” Sau đó, nói thật to: “Triệu đại ca, huynh cứ từ từ, Tiểu Cửu không biết nên tìm quần áo loại nào, ta đi giúp nó.” Chạy vào với bước chân nhẹ nhàng.

Chân trước của Lâm Trúc vừa chạy vào phòng thì ở sau lưng, Triệu Trầm đã tới cửa phòng bếp.

A Kết đang ở trong mức nước, thấy hẩn bất ngờ xuất hiện, sợ tới mức cái gáo trong tay rơi xuống đất, không nhận được mà trón sau lưng nước, cảnh giác hỏi hẩn: “Người lại muốn làm gì?” Trên miệng lu nước được đầy bằng cái thớt, khi nói chuyện, A Kết lờm một cái, lập tức vươn tay cầm dao phay.

Sự mờ ám của nàng không thoát khỏi ánh mắt của nam nhân, Triệu Trầm cười lạnh, tựa vào cửa, nghiêng đầu hỏi nàng: “Ồ trong mắt nàng, ta kinh khủng thế à?”

Giọng nói lạnh lẽo, vẻ mặt bình tĩnh nhưng lại toát lên khí thế uy nghiêm, uy hiếp người khác, là đáng vẽ mà A Kết vô cùng quen thuộc.

A Kết không nói chuyện, quay đầu giục hẩn: “Nước rửa mặt đã chuẩn bị xong rồi, mời Triệu công tử vào trong viện ngồi chờ, đừng khiến người ngoài hiểu lầm.”

Thời gian eo hẹp, Triệu Trầm không muốn cãi nhau với nàng, đứng sau lưng nàng, nhỏ giọng hỏi: “Ta gửi thư cho nàng, rốt cục nàng có đọc không?”

A Kết lập tức quay đầu lại nhìn hẩn: “Không đọc...”

“Không đọc thì ta nói lại cho nàng nghe lần nữa là được.” Triệu Trầm bá đạo đi vào, không để ý tới sự cự tuyệt của A Kết, nói tiếp: “Ngày ấy mạo phạm nàng, một phần là do muội muội nàng hỏi thăm ta nên ta có chỗ hiểu lầm, thứ hai là do uống vài ly rượu với bá phụ, nhưng cho dù thế nào cũng là ta mạo phạm nàng, ta không cầu mong nàng tha thứ, chỉ muốn cho nàng biết ta cũng tự trách bản thân. Bây giờ nàng cũng không có hôn ước, ta trịnh trọng cầu hôn với nàng, chỉ cần nàng đồng ý, ta lập tức đi mời bà mối đến nhà, sau đó...”

“Không cần nói, nếu người tự trách, ta không trách người, được chưa? Nhưng ta sẽ không gả cho người, người không cần lời thôi.” A Kết cũng cắt ngang lời hắn, lời ít mà ý nhiều.

Triệu Trầm mấp máy môi, đè nén sự kích động của bản thân, mắt nhìn nàng chăm chăm hỏi: “Vì sao không nguyện ý gả cho ta? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Thật sự là A Kết không muốn để ý nam nhân này, không đề cập tới chuyện hắn đã đối tốt thế nào với nàng, chẳng lẽ bởi vì hắn đối tốt với nàng, mà nàng nên gả cho hắn hay sao?

Biết hắn không nhận được lời giải thích sẽ không chịu bỏ qua, A Kết nhìn bếp lò, nói: “Thứ nhất, gia thế Triệu công tử hiển hách, mà ta chỉ muốn cuộc sống thôn quê nhạt nhẽo, Triệu công tử không thích hợp với ta, với Triệu công tử, ta chẳng có lợi chút nào. Thứ hai, Triệu công tử áo mũ chỉnh tề có phong thái của người quân tử, cử chỉ hành động... Thứ lỗi cho ta nói thẳng, trong lòng ta không thích, bởi vậy không muốn gả, mong Triệu công tử tìm mối nhân duyên khác.”

Nàng ăn ngay nói thật, Triệu Trầm vẫn chưa tức giận, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, thậm chí giọng nói còn dịu dàng hơn nhiều: “Gia thế, dòng dõi dương và di của nàng cách xa nha, nhưng phu thê bọn họ vẫn ân ái nhiều năm, có thể thấy được đây cũng không phải là vấn đề, chỉ cần nàng làm thê tử của ta, công việc bên trong bên ngoài, ta sẽ thay nàng chuẩn bị thật tốt. Về tính cách, ta không nói bản thân là người tốt, nhưng ta nhất định sẽ đối với thê tử của mình thật tốt, cuộc đời này sẽ không phụ nàng. A Kết, ta biết lúc này nàng căm ghét ta, nàng hãy cho ta thời gian, ta sẽ khiến nàng thích ta.” Hắn chưa dỗ nữ nhân bao giờ, trước khi đạt được lòng của nàng, lời này, hắn chỉ nói bây giờ, nàng đồng ý là tốt nhất, nếu nàng không đồng ý, hắn sẽ không cho nàng cơ hội thứ hai để cự tuyệt hắn đâu.

Về mặt nam nhân nghiêm túc, A Kết chỉ cảm thấy ông nói gà bà nói vịt: “Người nghĩ thế nào tùy người, dù sao ta sẽ không gả cho người, việc gì người phải...”

“Người vẫn thích hắn, phải không?” Liên tục bị từ chối, sự nhẫn nại cuối cùng của Triệu Trầm cũng bị kiệt, đi nhanh tới chỗ nàng.

Thân hình hắn cao lớn, con đường trước mặt đều bị hắn chặn mất, A Kết không chỗ có thể trốn, sợ lại bị hắn bắt nạt, nàng cướp lấy dao phay chắn trước người, giọng nói run rẩy, uy hiếp hắn: “Người đừng tới đây, người...”

“Tới đó thì sao? Nàng muốn chém chết ta?” Triệu Trầm coi như không thấy, vẫn không chậm không vội như cũ, đi về phía nàng.

Rõ ràng cầm dao phay, A Kết vẫn sợ hãi như cũ, dưới ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng của nam nhân, nàng lui về phía sau liên tục, ngay cả việc uy hiếp cũng nói lấp bắp, không lưu loát. Triệu Trầm ép sát từng bước, mãi đến khi lưng A Kết chạm vào tường, không còn có chỗ trốn, hắn mới dừng lại, đứng trước người nàng, xấn tay áo, đưa cánh tay đến trước mặt nàng, giọng nói trầm thấp, mang theo hương vị mê hoặc: “Chặt đi, hôm nay nàng giết ta, ta sẽ không còn vướng mắc với nàng, nếu như nàng không có cách nào nhẫn tâm xuống tay, vậy bây giờ, ta nói rõ cho nàng biết, chỉ cần ta sống, nàng đừng mơ gả cho người khác.”

A Kết đã hoang mang lo sợ từ trước, lúc này thấy hắn ngoan tuyệt như vậy, tất cả sợ hãi, uất ức, không cam lòng đều biến thành nước mắt trào dâng, cúi đầu hỏi hắn: “Người, vì sao phải quẫn lấy ta không buông? Tìm người khác không được sao?” Ngoại trừ khuôn mặt, nàng tự nhận bản thân không có chỗ nào hơn người, hắn hà tất phải cố chấp như vậy?

Nàng cúi đầu, trên khuôn mặt trắng mịn, nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Triệu Trầm nhìn nước mắt nàng, thờ ơ. Hắn không muốn chọc cho nàng khóc, nhưng nếu nàng không chịu gả cho hắn thì nước mắt của nàng có liên quan gì tới hắn? Hắn chỉ đối xử tốt với thê tử của hắn, bởi vì cho rằng đó là nàng, bây giờ, đầu tiên muốn đối với nàng thật tốt nhưng khổ nỗi nàng lại không muốn.

Thấy tay nàng đang run run, Triệu Trầm giơ tay ra, cướp dao phay, khi xoay người rời đi thì ném con dao lên thớt, lúc sắp đi khỏi phòng bếp, hắn bình tĩnh dặn nàng: “Ngoan ngoãn ở nhà chờ, ta sẽ dùng khả năng bắt lấy cơ hội, nhanh chóng cưới nàng. Tiện đây ta cũng nhắc nhở nàng, nếu nàng nói cho bá phụ bá mẫu, hoặc đi tìm cái chết, ta hết cách với nàng nhưng đối phó với Tiểu Cửu lại vô cùng đơn giản.”

Nói xong nhanh chóng đi xuống bậc thang.

A Kết không hề động, dựa vào tường, cúi đầu.

Nàng nghe thấy giọng nói đê đê gọi hần, nam nhân không ở lại, cũng không thay quần áo, khi đi có chào Trương Nhị thăm.

Ở bên ngoài, muội muội đang gọi nàng, A Kết lấy khăn lau nước mắt, bưng chậu gỗ, đi ra ngoài.

“Nhị thăm, thăm nhanh rửa tay đi, con vào bên trong lấy khăn.” Nàng bưng chậu nước đi tới, sau khi đặt xuống, lập tức chuyển hướng đi đến sương phòng, không để bất cứ ai nhìn thấy mặt nàng. Vào phòng, A Kết soi gương, thấy sắc mặt trắng bệch, may mắn là mắt không hồng, không thể nhìn ra là nàng vừa khóc. Vỗ hai gò má, A Kết thở phào một hơi, lại đi ra ngoài.

Nàng thành thành thật thật ở nhà chờ đợi, cha mẹ lại đều yêu thương nàng, chỉ cần nàng không đáp lại, nàng không tin hần có cơ hội.

~Triệu Trầm nhắm mắt quay lại bờ sông, trực tiếp nhảy đến xuống sông tắm rửa, quần áo thì ném cho Trần Bình giặt sạch, sau đó phơi ở trên ghềnh sông.

Coi như là hần hiểu rõ, không dùng thủ đoạn, nàng tuyệt đối sẽ không gả cho hần,

nàng chờ được nhưng hần không đợi được, đính hôn thành thân, phải làm xong trước khi hết năm.

Lúc này, nàng ở nhà, hần không chạm vào nàng, trước khi lấy về nhà, hai người ngày đêm đấu đá nhau, ít nhất có thể quen mặt nhau.

Triệu Trầm cười tự giễu, chìm vào trong nước.

Hoàng hôn, hần mới trở về thôn trang, về phòng trước, thay quần áo, sau đó lại đi dùng cơm với mẫu thân.

Sau khi ăn xong, hai mẹ con đi bộ trong sân để tiêu hoá thức ăn, Triệu Trầm dẫn

Ninh thị tới cạnh vườn hoa, nơi đó, hần đã sai người đem bàn thấp ghế dựa ra.

Cho nha hoàn lui xuống, Triệu Trầm mời Ninh thị ngồi xuống.

Ninh thị cười nhìn hần: “Đừng cố làm ra vẻ bí mật, rốt cục con muốn nói với ta chuyện gì? Việc buôn bán thua lỗ hả?”

Triệu Trầm cười, rót ly trà đưa ầu thân, cùng Ninh thị uống ngụm trà nhỏ, đặt chén xuống bàn, sau đó, kéo ghế ngồi bên cạnh mẫu thân, nói nhỏ: “Nương, nhi tử vừa ý một vị cô nương, muốn mời người thay con quyết định.”

Ninh thị cũng không đoán được chuyện này, nếu sau khi trở lại kinh thành, nhi tử nói với nàng chuyện này, có lẽ, nàng cũng không giật mình như thế này. Ở bên Đãng Châu, dù là thiên kim tiểu thư của Tri Phủ, con trai cũng chưa chắc để mắt đến, hiểu rõ nhà Tri Phủ không có cô nương nào đến tuổi, chuyện đó đã nói rằng, thân phận của nữ tử ở trong miệng nhi tử càng thấp.

“Trước tiên, con nói cho ta nghe một chút về tình hình trong nhà nàng ấy.” Sau khi chắc chắn điều nhi tử nói là sự thật, Ninh thị nghiêm mặt, nói. Nàng chỉ có một đứa con trai, nếu ngay cả việc chung thân đại sự của nó, nàng cũng không quan tâm, vậy nhiều năm nay, nàng cần gì phải canh giữ ở trong tiểu viện này?

Triệu Trầm định giấu nàng, giấu cũng không giấu được, kiểu gì hai nhà cũng gặp mặt nhau, mẫu thân cho người đi hỏi thăm một chút là biết ngay ấy mà.

Hần cố gắng nói thật ngắn gọn lại không quên bất cứ điều quan trọng nào.

Khi nghe thấy A Kết có vị hôn phu, lòng mày Ninh thị hơi nhú lên, lúc đó, Triệu Trầm không hề bận tâm, nói tới chuyện hần dùng kế tách hai người ra, Ninh thị lại không nhịn được, nở nụ cười. Nàng quay đầu, đánh giá thiếu niên ngồi bên cạnh nàng. Long mi cong vút, khuôn mặt, mắt phượng xuất chúng hơn người, còn có khuôn mặt tuấn đạt, tất cả đều đúc theo khuôn của Triệu Doãn Đình, đối xử với nữ nhân cũng không khác nhau chút nào, thậm chí trò còn giỏi hơn thầy.

Không hổ là cha con, chuyện riêng tư đều giống hệt nhau.

Nhưng nó cũng là con trai của nàng, nàng không có khả năng đối xử với nó giống như nàng đối xử với Triệu Doãn Đình.

Ninh thị thông cảm với cô nương nhà nông đáng thương kia, nhưng lúc này, duyên phận thanh mai trúc mã đã hết, nàng trách cứ nhi tử thì có ích gì?

Nàng bình tĩnh nhắc nhở hắn: “Sớm muộn gì con cũng phải quay về kinh thành, hầu phủ căn bản không hợp với nàng ấy, con gượng ép mang nàng ấy về, có khả năng, ngay cả việc mình chết thế nào, nàng ấy cũng không biết ấy chứ. Thừa viển, tại con phạm sai lầm, nương phải nói cho con biết, nữ nhân không phải đồ vật, không phải con cướp tới tay thì là của con, đến cuối cùng, con đừng hại người hại mình.”

Triệu Trầm nhận ra mẫu thân không vui.

Hắn ôm cánh tay Ninh thị, lấy lòng cánh, cúi đầu nhận sai: “Nương, con biết việc này, con làm không đúng, nhưng mà, con thật sự thích nàng, chỉ muốn cưới nàng. Nương yên tâm, nếu nhi tử đã hạ quyết tâm cưới nàng, tương lai, cho dù đi tới nơi nào, con cũng sẽ bảo vệ nàng an toàn. Lúc này, con muốn nương gạt đầu, giúp con nói mối hôn sự này, con muốn cưới nàng về sớm một chút, nương cũng có người nói chuyện giải buồn. Nương, nàng cũng thích hoa lan, chắc chắn hai người có thể ở cùng một chỗ.”

Ninh thị im lặng không nói.

Triệu Trầm rất nóng nảy, cam đoan đủ thứ.

Một lúc sau, Ninh thị mới quay đầu lại, nhìn hắn: “Nếu nàng cũng thích hoa lan, vậy nương hỏi con, nếu con mua được một chậu hoa lan trân phẩm tuyệt thế, con sẽ đưa cho nàng ấy hay vẫn tặng cho nương?”

Triệu Trầm giật mình, cảm thấy mẫu thân đang nói đùa hắn, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẫu thân, hắn không nhịn được suy nghĩ thật kỹ, nói nhanh chóng: “Đưa nàng.”

“Vì sao?” Ninh thị cười hỏi.

Triệu Trầm cũng cười, trong mắt là sự dịu dàng: “Bởi vì trong lòng nương có con, không cần nhi tử lấy lòng, nương cũng đặt con ở vị trí quan trọng, nàng ấy lại khác. Nhưng mà nương yên tâm, nàng dịu dàng hiền lành, nếu có hoa, chắc chắn sẽ đem tới hiếu kính người. Như vậy, con đỡ thê tử, nàng lại hiếu kính mẹ chồng, nương cũng vui vẻ, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?”

Tuy nói lời đùa giỡn nhưng Ninh thị cũng hiểu, nhi tử rất coi trọng vị cô nương kia.

Nàng thở dài, ngắm những đoá hoa lan ở trong vườn hoa, nói: “Con đi viết thiệp mời đi, mời mẹ con các nàng tới nhà làm khách, đường đường chính chính, xong thì nói cho ta biết một tiếng.” Nếu muốn cầu hôn, phải bày tỏ ý muốn chính thức kết giao, mời người ta tới quan sát tình hình nhà mình, nàng cũng muốn nhìn cô nương kia.

Triệu Trầm nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đi sát theo sau, Ninh thị trợn mắt nhìn hắn, cảnh cáo hắn không khách khí chút nào: “Được rồi, nương giúp con, nhưng ta nói trước, không cho con tiếp tục dùng thủ đoạn bỉ ổi ép nàng ấy đồng ý với ý định của con, muốn gả cũng phải khiến nàng ấy cam tâm tình nguyện gả, nếu không, ngày sau các con cãi nhau, giận dỗi, đừng trách ta giúp nàng không giúp con.”

Triệu Trầm liên tục dạ vâng, rốt cục tính toán thế nào cũng chỉ có hắn tự biết.

Ninh thị nhìn hắn, không biết nên tin hay không nữa.

Cũng là người mẹ, so với sự phức tạp, thôn thức ở trong lòng Ninh thị, lúc này, Liễu thị đang vô cùng vui vẻ.

Trong nhà, có thêm một con nai.

Không đề cập tới Lâm Trúc hay Lâm Trọng Cửu, ngay cả hai vợ chồng Liễu Thị cũng cảm thấy vô cùng mới mẻ, nhiệt tình ghé vào hàng rào, quan sát nai con.

A Kết cũng ở bên cạnh, bị Lâm Trúc dùng sức mạnh, lôi đến bên cạnh, giống hết lúc trước, không muốn xem nhưng khi đi tới, ánh mắt cũng không dời nổi nữa rồi.

Lúc này, nai mẹ vô cùng ngoan dịu, nằm trên cỏ khô nhai lại thoả thích, đôi mắt to đầy nước, ướt ướt, dịu dàng nhìn chăm chú vào đứa con của mình. Nai con, vừa sinh ra, nhìn thấy cái gì cũng tò mò, thấy năm người nhà Lâm gia ghé vào hàng rào, nằm cạnh nai mẹ, nó đứng lên, thử thăm dò, đi tới bên cạnh hàng rào. Nai mẹ ngăn cản hai lần, lúc sau, có lẽ là do nai con không nghe lời, hoặc có lẽ là nó biết những người này không gây nguy hiểm, lên cũng không quan tâm nữa.

Nai con rất giống nai mẹ, bộ lông màu vàng nâu phủ trên lưng có những đốm trắng, mũi đen sẫm, được nai mẹ liếm, nó trở lên đen bóng. Buổi trưa, nai con đã có thể đứng lên, chỉ là đi lại vẫn hơi lắc lư, vừa tò mò vừa thật cẩn thận, đi đến bên cạnh địa hàng rào, ngửa đầu nhìn năm người trong nhà Lâm gia.

Lòng Lâm Trọng Cửu nhanh chóng hóa mềm, bầu hàng rào hỏi phụ thân: “Phụ thân, con muốn vào xem, được không?”

Bé vừa nói, nai con đã sợ tới mức xoay người muốn chạy, lại bởi nhũn chân lên ngã một cái, đứng lên tiếp tục chạy, sau khi ngã hai lần, nó đổi thành đi, trốn sau lưng nai mẹ, sau đó lại ngẩng đầu lên, tò mò nhìn sang.

Lâm Hiền cười, mở cửa hàng rào, nói với ba chị em A Kết: “Đi đi, các con đều vào trong bên trong xem đi, xem nai con thích ai nhất.”

Lâm Trọng Cửu mừng rỡ, chạy vào trước.

Lâm Trúc ôm cánh tay A Kết cùng nhau đi vào.

Lâm Trọng Cửu muốn chạy về phía nai mẹ, tiếp cận nó nhưng lại bị Lâm Trúc túm chặt, sắp xếp: “Đệ đứng bên cạnh đi, ta và đại tỷ chia nhau, đứng hai bên, một người nam, một người bắc, ai cũng không được nói chuyện, để cho nai con chọn.”

“Ý này hảo.” Liễu thị nhìn ba đứa bé bằng ánh mắt hiền từ.

Mẫu thân đã lên tiếng, A Kết đành phải chơi cùng với đệ đệ, muội muội, đi đến phía nam hàng rào, nhắc váy, ngồi xổm, nhìn về phía nai con.

Quả thật rất đáng yêu.

Nhìn nai con tò mò xoay đầu, nghiêng người, ánh mắt A Kết không khỏi càng thêm dịu dàng, những chuyện ban ngày khiến nàng phiền lòng cũng đã quên hết.

Người một nhà, ai cũng không nói, đứng im lặng bên cạnh hàng rào, lá gan của nai con dần dần to ra, thò người ra từ sau lưng nai mẹ, đi về phía trước. Nai mẹ vẫn nằm như cũ, lại rướn cổ lên, liếm liếm lưng nai con, trong miệng phát ra tiếng kêu nhằng kêu. Nai con đáp lại hai tiếng, quay đầu liếm nai cái như an ủi, sau đó lại nhìn về phía trước, mắt to chuyển động nhanh như chớp, dao động trên người ba chị em A Kết.

Nó từ từ đi về phía trước, đi đến giữa hàng rào, đứng đối diện với nó là Lâm Trọng Cửu. Lâm Trọng Cửu hưng phấn đưa tay sờ nó, nai con lập tức lùi về phía sau hai bước, khuôn mặt Lâm Trọng Cửu lộ vẻ thất vọng, nhìn hai tỷ tỷ đang cười trộm, ngoan ngoãn hạ tay xuống. Nhưng nai con lại lo lắng cho bé, quay đầu lại, nhìn hai cô nương, bốn chân chuyển động vài cái, cuối cùng xoay người, đi về phía A Kết.

A Kết thụ sủng nhược kinh, thấy nai con từ từ tới gần, nàng bỗng nhiên vô cùng khẩn trương.

Dù sao cũng là đại cô nương, hiểu được nhiều thứ hơn so với trẻ con, A Kết không dám tạo ra một cử động nhỏ, sợ dọa nó chạy mất. Ở trong mắt nàng, giờ này khắc này chỉ có một chuyện, đó là chú nai con mới được sinh ra, chỉ có đôi mắt to trong suốt, ướt ướt tinh khiết như nước, nó thích nàng.

Nàng lặng lẽ nhìn nai con đi tới trước người nàng. Ánh chiều tà tiến vào hàng rào, bộ lông mềm mại ở trên người nai con thật đẹp, A Kết khẩn trương, nuốt một ngụm nước bọt, cố nén sự kích động muốn gơ tay sờ nó, chỉ dám dùng đôi mắt vừa dịu dàng, mỹ lệ vừa vui sướng nhìn chăm chú vào nai con. Nai con ngửa đầu nhìn nàng, sau khi đi vài bước xung quanh nàng, mũi nai con tiếp tới gần A Kết, ngửi ngửi mùi thơm trên người nàng, dần dần dời đi, thở ra hơi thở ấm áp khiến cổ A Kết ngứa ngứa. Nàng nhìn về phía cha mẹ, cầu xin sự giúp đỡ, dường như hỏi bọn họ, lúc này, nàng nên làm thế nào, nhưng khóe miệng cũng cong lên, không hề nén được sự vui sướng trong lòng.

Liều thị cười nhìn nàng, dơ tay ra hiệu cho nàng, ý bảo nàng có thể sờ nai con rồi.

A Kết cũng hiểu không khác lắm, có thể chạm vào nai con rồi, nhân lúc nai con chăm chú nghe ngón ở bên phải vai nàng, A Kết lặng lẽ nâng tay phải lên, chỉ trong chớp mắt, nàng thấy nai mẹ vểnh tai lên, A Kết giả vờ như không để ý, nhẹ nhàng chạm vào chân trước của nai con. Nai con lập tức cảm nhận được, cúi đầu nhìn lại, A Kết khẩn trương chờ đợi.

Nai con lui về phía sau hai bước, tay nàng hệt hẫng.

A Kết hơi thất vọng, đang muốn thu tay, nai con bỗng nhiên cúi đầu, cái mũi đen sẫm cách tay nàng vô cùng gần, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm, sau đó không đợi A Kết sung sướng hay lo lắng, nó bắt đầu liếm nàng, từng cái từng, rất ngứa.

Sự gần gũi khó thể có như thế, có ngựa cũng phải nhịn thôi.

Sau khi chắc chắn nai con rất thích mình, A Kết thử thăm dò, thử sờ sờ nó, lần này nai con không phản đối, vì thế tay A Kết từ từ vuốt ve tới lưng nó, cuối cùng cũng chạm tới từng điểm nhỏ, vòng tròn màu trắng, mềm mại, trơn bóng.

Biết đệ đệ muội muội cũng đang ngóng trông, A Kết nhanh chóng đứng lên, nai con sợ hãi lùi về phía sau, nhân cơ hội đó, A Kết đi ra khỏi hàng rào.

Lúc ăn cơm tối, người trong nhà vẫn đang tán gẫu về chuyện hai con nai.

Liều thị đề nghị đặt tên cho naai con, nai mẹ đã hình thành tính cách rồi, nai con sinh ra ở nhà, bắt đầu nuôi từ nhỏ mới có thể nuôi dưỡng được tình cảm.

Lâm Hiền nghe xong, buông đũa xuống, có vẻ dăm chiêu.

Liều thị cười hân: “Để cho các con nghĩ, không dám làm phiền Lâm đại tú tài đâu!”

Ba chị em A Kết cùng nhai cười, Lâm Hiền khụ khụ, nhân lúc bọn nhỏ không chú ý, vươn tay, nhẹ nhàng bóp một cái ở eo thê tử. Liều thị trợn mắt nhìn hân, hân cười nhìn lại, cảm xúc, ý tứ ở trong mắt không cần nói cũng hiểu. Thành thân mười mấy năm, Liều thị vẫn không sao chịu nổi ánh mắt như vậy của trượng phu, vội vàng thúc bọn nhỏ nhanh chóng nghĩ ra một cái tên hay, ý đồ đánh vỡ những ý nghĩ xấu xa của nam nhân này.

Lâm Trọng Cửu nghĩ ra nhanh nhất, đáng tiếc đều bị Lâm Trúc phản đối, nói những tên mà bé nghĩ ra đều là tên cho con chó nhỏ.

Lâm Trọng Cửu giận dữ với Lâm Trúc.

Lâm Trúc nghĩ ra mấy cái tên rất êm tai, nhưng Lâm Trọng Cửu cũng muốn đối nghịch với, dễ nghe cũng nói thành không xuôi tai.

Thấy một trai một gái mắt to trừng mắt nhỏ, Liều thị cười hoà giải: “Được rồi được rồi, cho đại tỷ các con đặt thử tên xem nào!”

Hai chị em cùng nhìn về phía A Kết.

Vốn dĩ, A Kết định nghe theo chủ ý của đệ đệ muội muội, nhưng vẫn kìm lòng không được, nghĩ mấy cái tên ở trong đầu, lúc này người trong nhà đều nhìn nàng, nàng nói khẽ: “Nai kêu ô ô, gọi là Ô ô, được không ạ?” Đúng lúc cũng có thể gọi nai mẹ.

Lâm Hiền là người đầu tiên khen hay, có chút đắc ý. Ôn nhu nhã nhặn lịch sự, có tri thức hiểu lễ nghĩa, có tài có mạo, nữ nhân tốt như vậy, sao vẫn khó gặp?

Chị em Lâm Trúc cũng đồng ý.

Cứ như vậy, cái tên Ô ô được quyết định đặt cho nai con.

Màn đêm buông xuống, mỗi người trong nhà đều đi rửa mặt rồi quay về phòng ngủ.

Nằm trong chăn, Lâm Trúc vẫn đang nói về Ô ô, lại càng tùy ý khen Triệu Trâm: “Triệu đại ca thật tốt, công việc bận như vậy cũng đồng ý giúp đỡ.”

A Kết quay lưng về phía Lâm Trúc, nói: “Tốt như vậy, ngày mai, ta và mẫu thân đi nói một chút, đem muội hứa gả cho hần.”

Lâm Trúc nghẹn lời, làm nũng với nàng: “Đại tỷ, tỷ nói bậy bạ cái gì đó, rõ ràng là Triệu đại ca thích tỷ, tỷ...”

“Ta không thích hần.” A Kết bình tĩnh trả lời, “A Trúc, ta biết muội và Tiểu Cửu đều thích hần, bây giờ, ta nói uội biết để muội khỏi mất công, ta không thích hần một chút nào, càng không thể gả cho hần. Nếu muội muốn, muội muốn nhìn ta...”

Không hề dự đoán trước, nàng bật lên nghẹn ngào, Lâm Trúc luống cuống, xốc chân lên, rúc tới gần nàng, ôm nàng nhận sai: “Đại tỷ, tỷ đừng khóc, muội biết rồi, tỷ yên tâm, sau này, muội sẽ không dám tự tiện chủ trương, tuyệt đối không giúp hần, tỷ đừng khóc, về sau, tất cả, ta đều nghe theo tỷ.”

Là nàng nghĩ sai, cho dù nam nhân này tốt, nhưng trưởng tỷ không thích thì có tác dụng gì? Lúc này, tỷ ấy vừa bị người khác tổn thương, trong thời gian ngắn, sao có thể thích người ngoài ngay được? Nếu Triệu công tử có lòng, hần sẽ chờ trưởng tỷ, nếu hần không muốn mà buông tha, không cần cũng được.

Trưởng tỷ tốt như vậy, chắc chắn sẽ gặp được người đáng giá để gả.

Đáng tiếc Triệu Trầm không hề nguyện ý chờ đợi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Bình đưa thiệp mời tới, Ninh thị mời Liễu thị và ba đứa bé Lâm gia tới trang viên ngắm hoa.

29. Chương 29

Đối với thiệp mời của Triệu gia, Liễu thị vô cùng bất ngờ, nhưng ngẫm lại, Triệu công tử đến nhà mình vài lần, mở miệng một lqđ tiếng bá phụ bá mẫu, hai nhà qua lại cũng là bình thường. Được em gái nhắc nhở, Liễu thị cũng suy nghĩ nhiều hơn một phần, rất cục, Triệu công tử chỉ qua lại lqđ đơn giản, hay thật sự có ý với trưởng nữ?

Cho dù trong lòng suy đoán thế nào nhưng chuyện này vẫn chưa chắc chắn, ở trước mặt nữ nhi, bọn họ không thể để lộ dấu vết.

Lâm Hiền vẫn ở trên trần, Liễu thị đọc thiệp mời xong, bảo A Trúc đang đứng ở bên cạnh, kêu nàng đi gọi A Kết tới đây.

Lúc này, ngoài giúp việc cho Liễu thị, hầu như A Kết chỉ ngồi ngọt ngạt ở trong lqđ phòng, không đi ra khỏi cửa, biết người của Triệu gia tới, nàng chỉ dừng tay một chút, sau đó tiếp tục ngồi đọc sách trước cửa sổ.

“Đại tỷ, nương gọi tỷ qua đó kìa.” Lâm Trúc vén rèm, bước vào, đứng trước lqđ giường đất, nói với nàng, “Triệu phu nhân đưa thiệp mời tới đây, mời chúng ta tới nhà ngắm hoa lan, nương muốn bàn bạc với chúng ta xem sao.” Trải qua tối hôm lqđ qua, nàng không tỏ vẻ tha thiết với Triệu gia nữa, chỉ giống như nói chuyện bình thường.

A Kết bình tĩnh đáp lại, để sách xuống, đi giày vào, cùng muội muội vào phòng chính.

Liễu thị cười, đưa thiệp mời cho trưởng nữ xem: “Từ lâu đã nghe Triệu công tử nói Triệu phu nhân thích hoa lan, thiệp lqđ này mời chúng ta tới, A Kết có muốn đi nhìn một cái hay không?” Sau khi từ hôn, trưởng nữ buồn bực không vui, tuy nói hai ngày nay, khí sắc tốt hơn một chút, lqđ nhưng nàng vẫn hi vọng trưởng nữ có thể ra ngoài giải sầu, hướng chi Triệu gia có loài hoa lan trưởng nữ thích nhất.

A Kết cảm kích những lời thân thiết của muội muội, cũng không dám nói với Liễu lqđ thị, sợ cha mẹ nghi ngờ, khiến cho người nọ nảy sinh sự ác độc.

Nàng nhìn thiệp mời chăm chú, sau đó trả lại cho Liễu thị, rũ lông mi nói lqđ khẽ: “Nương, người đưa A Trúc và Tiểu Cửu đi đi, con mới từ hôn, ngoài nhà của dì, con không muốn đi đâu cả. Lại nói, sang đó, kiểu gì cũng ở lại đó ăn cơm lqđ trưa, trong nhà, một người cũng không có, con sợ Ô ô gặp chuyện không may, vì thế, con ở nhà là được rồi.”

Lâm Trúc ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mẫu thân, không nói lời nào. Nếu là hôm qua, nàng có thể khuyến khích trưởng tử nhưng lúc này, nàng không dám nữa rồi.

Trước mắt, Liễu thị nghĩ, trưởng nữ không thể vì chuyện từ hôn mà hạ thấp bản thân, lập tức, trong lòng mềm đi một nửa, không dám ép nàng quá mức, giọng nói nhẹ nhàng khuyên nàng: “Chắc hẳn Triệu phu nhân biết chuyện nhà chúng ta, vậy mà vẫn mời cả nhà chúng ta, có thể thấy được Triệu phu nhân không phải loại người không phân biệt được thị phi, A Kết, con đừng nghĩ nhiều, ăn mặc xinh đẹp đi ra ngoài cùng nương, mặc để ọi người thấy rõ hẳn là loại có mặt không trông.”

A Kết cười khổ.

Nếu Như Nương đẹp hơn nàng, có lẽ nàng càng dễ buông tay, cũng bởi vì Như qđ Nương không bằng nàng, nàng mới cảm thấy uất ức. Là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, thế mà không so nổi với một bộ quần áo, một buổi tối?

Nàng biết nàng và Mạnh Trọng Cảnh không có khả năng, nàng cũng không muốn qđ thích nam nhân kia, nàng chỉ không hiểu vì sao hẳn lại thay đổi.

“Nương, con thật sự không muốn đi, người thương lượng với A Trúc đi, con về phòng đây.” A Kết cúi đầu nói, xoay người qđ rời đi.

Trong phòng, tất cả đều yên lặng, Liễu thị đặt thiệp mời xuống, quay lưng về phía

qđ Lâm Trúc lau nước mắt: “Đời trước ta tạo nghiệt gì mà lại quả báo trên người con gái ngoan của ta, nếu biết sớm, ngày đó, ta không nên thu nhận và giúp đỡ nàng ta, để bây giờ, hại con gái ta khổ như thế qđ này.”

Lâm Trúc đưa khăn ầu thân lau nước mắt, “Nương, người đừng nói như

vậy, ngược lại, con lại cảm thấy, qđ Như Nương tới kịp đó, nếu không đợi tới khi đại tỷ gả đi mà lại xảy ra chuyện này thì đại tỷ càng khổ, nương nói đúng không? Đừng khổ sở, qua chuyện này, đại tỷ con qđ nghĩ thông suốt là tốt rồi, chúng ta đừng nữa ép tỷ ấy nữa, khi nào tỷ ấy muốn đi ra cửa, tỷ ấy sẽ mở miệng.”

Đương nhiên là Liễu thị hiểu đạo lý này, nhưng trên đời có nhiều đạo lý lớn như vậy, nhắc tới nó thì dễ dàng, có thể chân qđ chính hiểu được thì có mấy người? Nữ nhi của nàng mới mười lăm tuổi, mới đây còn cùng nhau chơi đùa với Mạnh Trọng Cảnh, lúc mười hai tuổi bị người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa mất trái tim, sau qđ khi định hôn lại chuẩn bị đồ cưới thật tốt, trước khi thành thân lại bất ngờ xảy ra chuyện khiến người ta phiền lòng. Đừng nói một cô nương nhỏ, ngay cả người làm mẹ như nàng, nếu một ngày nào đó, Lâm Hiền đưa nữ nhân về, nàng chưa qđ chắc có thể bình tĩnh như trưởng nữ, ở trước mặt trưởng bối, khổ sở thế nào cũng không nói ra.

Chiều tối, Lâm Hiền trở về, nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ bàn bạc với Liễu thị lên mang gì qua đó.

Đến ngày hẹn, từ sáng sớm, Trần Bình đã đánh xe tới đón người.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài, Lâm Trọng Cửu chạy ra ngoài trước, Liễu thị nhìn qđ chiếc áo khoác màu tím nhạt trên người Lâm Trúc, vừa ý gật gù đầu, lại quay sang nắm bàn tay nhỏ của A Kết, nói dịu qđ dàng: “Chúng ta đi đây, con trông nhà cho tốt, đừng ngồi buồn bực đọc sách ở phòng, đóng cửa lại, thả mẹ con Ô ô ra, ở trong sân, cùng chơi với chúng nó.”

A Kết cười lắc đầu: “Khó mà làm được, thả chúng nó ra, chẳng phải vườn rau hoa cỏ trong viện sẽ bị chúng nó gặm hết hay sao.”

Liễu thị thích nhất là nhìn con gái cười, hiền hoà xoa tóc nàng, cầm quà dẫn Lâm Trúc đi ra ngoài. Hôm nay, A Kết dùng lý qđ do trong người không khoẻ nên ở nhà, cho nên không có ra ngoài, sau khi nghe thấy tiếng xe ngựa xuất phát ở bên ngoài, A Kết mới đi đóng cổng. Xoay qđ người, dường như nàng không lập tức đi xuống sân, nàng thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời xanh lam như được rửa trôi, ngàn dặm không mây.

Sống mấy ngày này, đợi cho người nợ buông tha, không làm phiền nàng, cuộc sống sẽ từ từ tốt lên, đúng không?

Từ trong hàng rào, tiếng kêu của Ô ô truyền ra từ, thấy Ô ô đang ở bên kia hàng rào, đi về phía trước, giống như đang nhìn nàng. A Kết bỗng có cảm giác mình đang lqđ làm trộm vậy, lúc mọi người ở trong nhà, nàng không muốn biểu hiện sự yêu thích quá mức với hai con nai này, lúc này, ở trong nhà chỉ có mình nàng, nàng làm gì lqđ cũng không ai biết đâu?

A Kết bước nhanh tới.

Ở bên trong, Ô ô lập tức đi tới trước cửa, ngửa đầu nhìn nàng, mắt to, đen bóng sáng trong như nước.

A Kết nghĩ tới đề nghị của mẫu thân, cười hỏi nó: “Nghĩ ra rồi à?” Chắc chắn là không thể thả nai mẹ ra, Ô ô còn nhỏ, nàng có lqđ thể nhìn nó, không để cho nó gây tai họa cho hoa cỏ.

Ô ô nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

A Kết nhìn nai mẹ đang nằm nhai cỏ ở bên kia, nhanh chóng mở cửa hàng rào nhưng lqđ Ô ô không đi ra ngay lập tức, nó lùi ra phía sau vài bước, nhìn cửa. A Kết vội vàng, liên tục gọi nó, lúc này, Ô ô có thể hiểu Ô ô là tên của nó, cuối cùng, lúc nai lqđ mẹ đứng lên, nó nhẹ nhàng đi ra. A Kết vội vàng đóng cửa hàng rào lại, ngồi xuống, đi tới, vươn tay ra với con nai nhỏ đang quay đầu nhìn lung tung: “Ô ô lại lqđ đây, cho ta sờ.”

Ô ô cúi đầu liếm tay nàng, A Kết dễ dàng dùng tay còn lại sờ cái cổ thon dài của nó.

Đáng tiếc, Ô ô cũng không nghe lời được lâu, tầm mắt nhanh chóng bị hoa cỏ trong viện hấp dẫn, nhanh chân chạy tới. A Kết lqđ nhìn ra ý đồ của nó, lập tức đứng dậy đuổi theo, Ô ô tò mò nhìn lá cây, nàng mặc kệ, nếu nó muốn gặm, A Kết lập tức ngăn cản. Ô ô không ngừng đổi địa điểm, lqđ nàng đành phải chạy theo nó, chạy tới nỗi cả người toàn thân mồ hôi, thở cũng không kịp.

Vì nghĩ cho hoa lan của mình, A Kết bắt Ô Ô, bế nó lên, đuổi nó vào trong hàng rào. Ô Ô lập tức quay người ra, nhìn nàng bằng lqđ ánh mắt tội nghiệp, A Kết không chịu nổi ánh mắt này của nó, về phòng cầm hai cây dẻ cho nó, con như bồi thường. Ô Ô lqđ cúi đầu nhìn cây dẻ, nhân cơ hội đó, A Kết chạy về phòng.

Vào phòng, nghĩ đến chuyện mình đuổi theo con nai lâu như vậy, A Kết không nhịn được nở nụ cười.

Liễu thị cũng không biết trưởng nữ ở nhà làm gì, nghe Trần Bình nói đã đến nơi, nàng tò mò nhác rèm lên.

Đầu tiên, nhìn thấy núi xanh, bầu trời xanh ở nơi xa, giống như bức tranh sơn thủy cầm tú mà trắng lẹ, mà thôn trang của lqđ Triệu gia ở ngay trong bức tranh này, yên lặng tới thoát tục.

Ba cửa vào tòa nhà, tường trắng ngói xám, ngược lại tòa nhà chưa tính là gì, lqđ hiếm thấy hậu viện nào lớn như vậy, bên trong, gần tường, trồng một hàng cây ngô đồng, cành lá rậm rạp, cao vút như lqđ thông lọng, thật là đẹp.

Chỉ nhìn tòa nhà thôi đã khiến người ta sinh lòng ao ước, mong sao có thể cả đời ở trong đó.

Dung mạo của Triệu công tử không bình thường, không biết mẫu thân hẳn có thể xinh đẹp tới mức nào, chủ mẫu của gia lqđ đình nhà giàu, một lúc nữa, khi nhìn thấy những người nông dân như các nàng, liệu có ghét bỏ hay không?

Liễu thị không nhịn được cúi đầu, nhìn quần áo trên người. Ở nhà nàng ăn mặc đơn giản, không mặc tơ lụa, lần này có lqđ thay, vì lúc này không thể keo kiệt.

Lâm Trúc nhìn thấy hành động của mẫu thân, nở nụ cười, nhẹ giọng trấn an:

lqđ “Nương đừng lo lắng, người ta đã chúng ta tới đây, chắc chắn không so đo những thứ này đâu.” Nhà bọn họ không tiền lqđ không thể, nếu thật sự ghét nghèo yêu phú quý, sao có thể chủ động mời mọc?

Liễu thị ngẫm lại cũng thấy đúng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi sự khẩn lqđ trương.

Xe ngựa dần đi chậm lại, cuối cùng dừng lại, Trần Bình nhanh chóng xuống xe, xoay người, vém rèm cho ba mẹ con Liễu thị.

Liễu thị lộ đầu ra trước, liếc mắt một cái nhìn cánh cửa ở trước mặt, sau đó liền ngậy người.

Ninh thị và nhi tử vừa cười vừa đi tới, nói với Liễu thị: “Lâm phu nhân đi đường xóc nảy, vất vả rồi.”

Liều thị vẫn còn sững sờ, Triệu Trầm nói khẽ nhắc nhở: “Bá mẫu, đây là mẹ ta.”

Liều thị hoàn hồn, khuôn mặt nóng lên, sau khi xuống xe cực kì xấu hổ: “À, nhìn phu nhân thấy rất trẻ, vừa này, ta suýt lqđ nữa nhận nhầm phu nhân thành tỷ tỷ của Thừa Viễn rồi ! Thật sự là, đời này, ta chưa thấy người nào giống tiên tử đến như lqđ vậy, có chỗ nào thất lễ, xin người đừng cười.”

Lời nói cũng không phải khách sáo. Bình thường, Liều thị rất tốt, muội muội, thậm chí hai nữ nhi đều được người ngoài khen lqđ ngời là đại mỹ nhân, thật ra, nói về vẻ bề ngoài không kém Ninh thị bao nhiêu, nhưng loại khí chất toát lên từ người này, Liều thị không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng cảm thấy, cho dù là lqđ người quê mùa nhất, đến trước mặt Ninh thị, chắc chắn cũng phải ngoan ngoãn, tự biết xấu hổ không dám mạo phạm.

Ninh thị hơn Liều thị hai tuổi, thấy Liều thị khách khí như vậy, nàng cười, cầm tay lqđ Liều thị: “Quá khen, người ngoài nói như vậy, có lẽ ta còn có thể mặt dày xin nhận, dung mạo của phu nhân lại như vậy... Lqđ Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói thêm gì đi nữa cũng chứng tỏ chúng ta đang nịnh hót lẫn nhau. Chị em A Kết đây ư? Nghe Thừa Viễn nhắc tới bọn họ từ lqđ lâu, ta mong lâu rồi.”

Liều thị vội vàng giải thích: “Hai ngày nay, nha đầu A Kết không cẩn thận bị nhiễm lqđ phong hàn, ta để nó ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay không tới đây.” Nói xong xoay người, gọi Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đi xuống

Ninh thị nghe xong, lường Triệu Trầm một cái giống như vô ý. Về mặt Triệu Trầm lqđ không thay đổi chút nào, dường như đã dự đoán được ít nhiều.

Lâm Trúc xuống xe trước, không đợi mẫu thân giới thiệu, nàng liếc mắt một cái, lqđ quan sát Ninh thị một cách thoải mái, cười hành lễ: “Bá mẫu tốt lành, Triệu đại ca tốt lành.”

Ninh thị dắt nàng tới bên cạnh, mỉm cười quan sát, “Khuôn mặt của A Trúc thật lqđ xinh đẹp, so với hoa lan trong viện nhà ta còn đẹp hơn, ngày hôm nay, ta có lợi rồi, định mời mọi người ngắm hoa, ngược lại ta được may mắn ngắm nó. Đây, đây là lễ lqđ gặp mặt bá mẫu cho con, cũng không biết con thích loại nào.” Cầm vòng vàng khảm phỉ thúy hồng ngọc trên tay đưa cho Lâm Trúc.

Lâm Trúc cúi đầu nhìn, vui mừng cảm ơn: “Vòng tay thật là đẹp, A Trúc cảm ơn bá mẫu!” Nói xong, lui về bên cạnh mẫu lqđ thân.

Ánh mắt Ninh thị rơi xuống người Lâm Trọng Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai bảy tuổi thật là linh động, quả khiến lqđ người ta yêu thích. Nàng đi tới xoa đầu bé, khen: “Đại ca con nói con mới bảy tuổi, không nghĩ đã cao như vậy rồi. Đi, bá mẫu cũng chuẩn bị lễ vật cho con rồi, vào lqđ trong nhà, ta đưa cho con.” Nói xong, gọi mẹ con Liều thị vào trong.

Mấy người đi trước, Triệu Trầm im lặng đi theo sau, trước khi vào cửa, không nhìn được, nhìn thoáng qua hướng đông.

Nàng trốn đi, xem nàng có thể trốn tới khi nào.

Đến chỗ phòng, Ninh thị mời ba người Liều thị dùng trà, nháy mắt ra hiệu với Vãn Mai. Vãn Mai nhanh chóng bưng một bàn lqđ nhỏ tới, Ninh thị vươn tay cầm vòng vàng trường mệnh có tua rua rủ xuống, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, dịu dàng đeo cho bé.

Lâm Trọng Cửu không ung dung như tỷ tỷ, bé đỏ mặt nhìn về phía mẫu thân.

Liều thị đã mở miệng nói cảm ơn từ trước: “Phu nhân quá khách khí rồi, là trẻ con trong thôn, sao dám đeo loại tốt như lqđ thế đeo.” Nàng không hiểu nhiều về ngọc, nhưng vàng bạc đá quý này, là người sáng suốt đều có thể nhận ra.

Ninh thị điềm tĩnh cười: “Trẻ con có duyên vừa mắt, ta liền thích, chẳng phân biệt lqđ trong thành hay nông thôn, sau này có cơ hội gặp đại cô nương, ta lại tặng quà cho nàng.” Nói xong, vịn vai Lâm Trọng Cửu lqđ tình tế quan sát, sau đó, nói với Liều thị bằng giọng nói vô cùng hâm mộ: “Khuôn mặt của Tiểu Cửu vừa thông minh lại hiểu chuyện, A Trúc lại xinh đẹp, vui vẻ, lqđ hoạt bát, đáng yêu, nghe nói diện mạo của A Kết chẳng những ngàn dặm mới tìm được một, tính cách lại càng dịu dàng hiền lành, tại sao ba đứa bé tốt như vậy lqđ đều bị Lâm gia nhà các người chiếm mất vậy?”

Liễu thị nhìn Triệu Trầm đang đứng cạnh Ninh thị, nói khiêm tốn: “Phu nhân chê lqđ cười, A Kết nhà chúng ta chỉ tạm được thôi, không cần người lớn lo lắng, hai đứa A Trúc, Tiểu Cửu, chỉ khi ra khỏi cửa, tới lqđ nhà người ta làm khách mới ngoan một chút, ở nhà rất bướng bỉnh, còn Thừa Viễn tuần tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao thật khiến người ta hâm mộ kia kia.” Trước lqđ kia, bọn họ gọi Triệu công tử, nhưng nếu chính thức đi lại với nhau, không thể Ninh thị thân thiết gọi tên con nhà mình mà mình vẫn gọi công tử, công tử được.

Lâm Trúc đứng bên cạnh mẫu thân, nghe nói như thế nhỏ giọng phản nài: “Nương, lqđ người lại chỉ trích chúng con, người còn như thế, từ sau, con với Tiểu Cửu không cùng người ra cửa nữa!”

Cô nương mười hai tuổi, ngây thơ yêu kiều, lần đầu tới nhà người làm khách lqđ cũng không câu nệ. Ninh thị nhìn Liễu thị và con gái đang vô cùng thân thiết, dường như tòa nhà này cũng có nhiều sức sống lqđ hơn.

Nói một lúc, Triệu Trầm dắt Lâm Trọng Cửu đi ra sân nhỏ ở phía trước, Ninh thị và hai mẹ con Liễu thị cùng đi vào trong viện lqđ ngắm hoa.

Chu gia trồng lan, tuy Liễu thị và Lâm Trúc không si mê hoa lan như A Kết, phần lớn các loại hoa lan nổi tiếng và cũng có thể lqđ nhận ra, Ninh thị nói khẽ, giới thiệu cho các nàng, trong đó, có những loại mà ngay cả Chu gia cũng không có. Lâm Trúc tiếc thay trưởng tử, “Đáng tiếc đại tỷ cảm lqđ thấy trong người không thoải mái, nếu không tỷ ấy nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy những loại hoa lan này.”

Đứa nhỏ này thật thích lấp liếm.

Khoé miệng Ninh thị hơi nhếch lên, dịu dàng nói: “Không sao, khi nào A Kết khoẻ, các con lại tới đây ngắm hoa. Triệu đại ca lqđ của con thường hay ra ngoài, ngôi nhà to như vậy chỉ có mình ta, vẫn mong có người tới đây trò chuyện với ta.”

Lâm Trúc cười khanh khách, gật đầu: “Chỉ cần bá mẫu không chê con nói nhiều, ngày nào con cũng tới!”

“Con có thể nói ít hử?” Liễu thị tức giận, dí vào trán nữ nhi một cái, có chút tò mò, hỏi Ninh thị: “Triệu lão gia rất ít khi trở về?”

Ninh thị vừa ngắt đóa hoa lan màu vàng tươi, vừa cài lên tóc thay Lâm Trúc vừa lqđ nói: “Đúng, người nọ thích nhất là việc buôn bán, chạy từ nam ra bắc, có đôi khi hết năm cũng không thấy về. Mấy năm trước còn muốn đưa Thừa Viễn đi theo, may mắn là Thừa Viễn nhớ ta, không chịu lqđ lang bạt theo hửn.”

Nếu Lâm gia biết thân phận thật sự của Triệu gia, tuyệt đối sẽ không đưa nữ nhi vào nơi ăn thịt người như thế này, lqđ nàng không muốn gặt người, nhưng từ nhỏ tới lớn, khó có khi nào nữ tử cầu xin nàng, nàng không có cách nào không lqđ giúp, chuyện duy nhất có thể làm, đó là sau này, chăm sóc A Kết thật tốt. Bây giờ, bên ngoài có nhi tử chu toàn, trong Hâu lqđ phủ, nàng đã không muốn quản, lúc này vẫn không muốn quản như cũ, nhưng nàng tự tin, nàng có thể bảo vệ con dâu của chính mình.

Từ lâu, Liễu thị đã biết Triệu Trầm là đứa con hiếu thuận, nhưng trong lòng vẫn lqđ không nhận được mà tiếc thay Ninh thị. Mỹ nhân như vậy lại không có tượng phu kề bên, Triệu lão gia kia cũng thật là, buôn lqđ bán quan trọng thế hay sao?

Đoán rằng chắc hẳn trong lòng Ninh thị cũng không dễ chịu, Liễu thị quan tâm, lqđ không nhắc lại lời này.

Ở hoa viên đi dạo một lát, nên dùng cơm trưa rồi.

Bởi vì ít người, Lâm Trúc cũng không được coi là lớn, Ninh thị sai nha hoàn gọi lqđ Triệu Trầm và Lâm Trọng Cửu tới, sau khi ngồi ngay ngắn, nàng búi người nói với Liễu thị: “Thường ngày đều là ta và Thừa Viễn cùng nhau ăn cơm, đây bàn đồ lqđ

ăn chỉ có hai người ăn, lạnh nhạt. Trước đây không có cách nào, nó trưởng thành, ta muốn tìm cho nó một mối hôn sự, lqđ nhiều người thật náo nhiệt, giục từ mười bốn tuổi cho đến bây giờ, nó đều kiên trì muốn tìm một người vừa ý với chính mình, đến giờ cũng không có kết quả.”

Lâm Trọng Cửu nghe xong, nghĩ đến ngày ấy khi nói chuyện ở bờ sông, bé nhìn trộm Triệu Trầm.

Sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, lại lúc Lâm Trọng Cửu nhìn trộm hần, hần nhanh chóng nháy mắt với bé.

Lâm Trọng Cửu cúi đầu cười trộm, vì chỉ có hai người bọn hần biết bí mật này.

Lâm Trúc đem hành động qua lại của hai người thu vào trong mắt, rừ rừ mi lqđ xuống, nhìn cái bàn ở trước mặt. Triệu phu nhân mời bọn nàng sang đây lại cố ý nói tới chuyện này, hiển nhiên họ cũng thấy vừa mắt với trường tử rồi. Trong nhà có tiền bạc lại không chê nghèo yêu phú lqđ quý, xem ra Triệu phu nhân cũng dễ ở chung, nếu trường tử có thể gả tới đây, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất tốt đẹp, chỉ tiếc trường tử vẫn chưa thoát ra khỏi sự đả kích, căn bản không chịu nhìn lqđ thẳng Triệu Trầm.

Chuyện tình cảm thật là phức tạp.

Tuy vậy, Liễu thị vẫn một lòng một dạ, nói chuyện với Ninh thị: “Phu nhân đừng nóng vội, nhân phẩm, tướng mạo, gia thế của Thừa Viễn đều ở đây, chỉ cần được hần nhìn trúng, chắc chắn cô nương nhà lqđ người ta sẽ vui mừng đồng ý, phu nhân cứ yên tâm cho hần chọn người có duyên, hợp ý hần, điều kiện của bản thân tốt như lqđ vậy, đương nhiên là ánh mắt phải cao rồi.”

Triệu Trầm có chút xấu hổ, nở nụ cười: “Bá mẫu yêu quý, Thừa Viễn xấu hổ, không dám nhận.”

Ninh thị giận dữ, liếc mắt nhìn hần một cái: “Coi như con vẫn còn tự mình hiểu chính bản thân mình vài phần.”

Bị mẫu thân chế ngạo, Triệu Trầm nén giận nhìn mẫu thân, khó có khi được lộ ra một phần tính cách trẻ con ở trước mặt lqđ tại Lâm gia. Lâm Trúc là người cười trộm đầu tiên, Lâm Trọng Cửu cũng nhìn Triệu đại ca mà bé vô cùng kính trọng lqđ bằng ánh mắt mới mẻ, phát hiện ra, thì ra, huynh ấy cũng nhảy nhót vì sợ nương. Lqđ Liễu thị và Ninh thị cùng nhìn nhau cười, trong mắt hai bà mẹ là sự hạnh phúc cùng bất đắc dĩ.

Một bữa cơm, khách và chủ đều vui mừng.

Sau khi ăn xong, nói chuyện với nhau một lát, hai mẹ con Ninh thị tiễn ba người Liễu lqđ thị ra cửa.

Có qua có lại, Liễu thị nhiệt tình mời Ninh thị: “Nếu phu nhân ở nhà nhàn rỗi, cảm lqđ thấy không thú vị, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nhà chúng ta ngồi một chút, tháng trước, Thừa Viễn tặng cho chúng ta con nai cái, gần đây nó đẻ thêm con nai lqđ con, chúng ta gọi nó là Ô ô, tiểu tử kia rất hài hước.”

“Ô ô?” Ninh thị nhẹ nhàng lặp lại.

Lâm Trọng Cửu vừa muốn giải thích nguồn gốc của cái tên thì Triệu Trầm đã mở miệng: “Ô ô lộc minh, thực dã chi bình*, tên đặt rất hay.”

*Ô ô lộc minh

Thực dã chi bình

dịch:

Hươu kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Trích: Đoàn ca hành kỳ 2- Tào Tháo

Trong lòng Liễu thị khẽ xao động, Lâm Trọng Cửu còn nhỏ, thiếu suy nghĩ, lập tức vui vẻ nói: “Đúng là câu này, đại tỷ của đệ nói câu này có trong Kinh Thi !”

Nàng đặt tên?

Khuôn mặt Triệu Trầm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rực sáng phần nào, lqđ hần cũng giống nàng, như vậy có được coi là tâm đầu ý hợp hay không?

Nhìn xe ngựa đi xa, Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi vào trong nhà, hỏi nàng giống như nói chuyện phiếm: “Nương định khi nào lqđ thì sai người đi cầu hôn? Con đã gửi thư cho phụ thân rồi, để phụ thân chọn ngày quay về, đến ngày ấy cũng là ngày lqđ thành thân.”

Ninh thị dừng lại, quay đầu hỏi hân: “Con cứ thế mà chắc chắn rằng, nàng ấy nhất lqđ định sẽ đồng ý gả cho con hay sao?”

“Nương cảm thấy con để bọn họ tới đây chỉ để xem truyện cười của con sao?” Triệu Trầm trực tiếp trả lời.

Mặc dù là con trai của mình, Ninh thị cũng cảm thấy không quen khi nhìn thấy bộ lqđ dạng càn rỡ của thiếu niên. Nàng thở dài, nghĩ rồi nói: “Chờ ta nói qua với nàng ấy rồi nói sau, theo như lời con nói, cha mẹ nàng ấy rất thương con cái, hôn sự có lqđ thành hay không, suy cho cùng vẫn do nàng ấy quyết định.”

“Vất vả cho nương rồi.” Triệu Trầm lấy lòng bằng cách dấm lưng ầu thân.

Ninh thị trợn mắt nhìn hân, thoải mái hưởng thụ sự nịnh hót của nhi tử.

~Lâm Trúc trở về nhà, lập tức chạy tới, lặng lẽ nói với trưởng tỷ.

Nàng cũng không ngạc nhiên, biết A Kết không muốn nghe chuyện của Triệu Trầm, đầu lqđ tiên, Lâm Trúc nói về hoa lan của Triệu gia. Vốn dĩ A Kết không muốn nghe, nghe muội muội đề cập những cây quý giá như thế, A Kết không nhịn được ngừng việc thêu thùa ở trên tay. Lâm Trúc thấy thế, càng nói càng hăng say, cuối cùng vẫn

lqđ

khen Ninh thị: “Đại tỷ, Triệu phu nhân rất đẹp, khi nương xuống xe còn nhìn ngẩn người cơ, đẹp như vậy khiến người ta vừa thấy nàng, những sốt ruột trong lòng lqđ giống như đều biến mất, bình tĩnh, hoà nhã.”

A Kết nở nụ cười, tiếp tục may quần áo, “Người mà muội đang nói chắc là Quan Âm Bồ Tát hả?”

Bị cười nhạo, Lâm Trúc tức giận, chu miệng lên: “Thích tin hay không thì tùy, lqđ chờ đến khi tỷ nhìn thấy Triệu phu nhân tỷ khác biết. Nhưng mà Triệu... Khuôn mặt Triệu không hề giống Triệu lqđ phu nhân, không biết người sinh ra hân -Triệu lão gia có bộ dáng gì?”

Đối với chuyện của Triệu gia, một chút hứng thú A Kết cũng không có, cúi đầu làm việc của mình.

Vài ngày sau là tết Trung Nguyên (tết Vu Lan), người trong nhà vội vàng đi tế tổ. Lqđ Người già hai nhà Lâm, Liễu đã đi từ sớm, trước kia, ba chị em A Kết luôn đi cùng cha mẹ đi tảo mộ, chưa bao giờ gặp tổ phụ tổ mẫu. Có lẽ là do quan hệ huyết thống, dù chưa gặp qua, thấy phụ thân lqđ quỳ trước mộ, rơi nước mắt, ba đứa bé cũng không nhịn được mà khóc, cảm thấy đau lòng. Ngày hôm sau lại tới phần mộ của Liễu gia cúng bái ngoại tổ phụ, lqđ ngoại tổ mẫu, so với Lâm Hiền đang buồn bã rơi lệ, Liễu thị cùng em gái khóc lóc không người, A Kết và Lâm Trúc, một người lại an ủi một người, không nhịn lqđ được cũng khóc theo.

Khóc hai trận thống khoái, sau khi về nhà lại nhanh chóng khôi phục cuộc sống bình lqđ thường, sự tức giận tràn đầy trong lòng A Kết cũng theo nước mắt bay đi không ít.

So sánh với việc sống chết, nhất thời không vui thì tính là cái gì? Dù sao sau này cũng đều là một ngôi mộ, mấy đám cỏ lqđ khô, nếu thật sự vì một nguyên nhân không đáng giá thì chẳng mấy chốc tình cảm sẽ bị tổn thương, hậm hực cả đời.

Ngày hôm đó, khi thấy Lâm Trọng Cửu đi ra bờ sông học võ công, hai chị em A Kết ở trong sân chơi với Ô Ô. Ô Ô thích chạy ra lqđ ngoài, mọi người trong Lâm gia không đành lòng nhốt nó lại, thường thả cho nó ra ngoài đi bộ. Một người chạy không theo kịp được nó, hai người phối hợp với nhau lqđ sẽ không sợ nó đi tìm ăn, đuổi qua đuổi lại, tiếng cười không ngừng. Liễu thị ngồi dưới mái hiên may áo cho trượng phu, lúc một mồi liền ngẩng đầu nhìn hai nữ nhi chơi đùa.

Chị em A Kết chạy qua chạy lại vui vẻ, không nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Liễu thị thính tai nghe thấy, biết xe ngựa thật sự dừng lại trước ngưỡng cửa nhà lqđ mình, nàng vội vàng dặn nữ nhi nhốt Ô Ô vào hàng rào. Đáng tiếc, lúc này Ô ô đang chạy nhanh như trộm, A Kết và Lâm Trúc hợp lại cũng không bắt được nó, Liễu thị lqđ không có cách nào đành đi mở cửa trước, trước khi mở cửa thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua, chắc chắn Ô Ô không chạy tới bên này, nàng nhanh chóng lách lqđ người qua cửa, sau đó, đóng cửa từ bên ngoài.

Ninh thị đã xuống xe, bị bộ dáng này của nàng làm cho phì cười.

Thấy là nàng, Liễu thị vừa mừng vừa sợ, “Sao phu nhân lại đến đây? Nhanh, nhanh, mời phu nhân vào bên trong, à, lqđ bọn A Kết đang chơi với nai con, ta sợ nai con chạy ra, để cho người chê cười rồi.”

“Chê cười thì không có, ngược lại lại vô cùng hâm mộ, trai gái vờn quanh dưới gối, dương dương tự đắc.” Ninh thị đi lqđ theo Liễu thị, cùng nhau đi vào trong, ở sau lưng, Vãn Mai bưng một chậu hoa lan đi theo.

Sau khi ba người vào cửa, Liễu thị đóng cửa lại.

Ninh thị đứng ở phía trước chờ nàng. Tiểu viện của gia đình nhà nông gọn gàng sạch sẽ, trong viện có hai cô nương đang xúm lqđ lại, bắt nai con, nhìn thấy nàng, hai cô nương đều ngẩn người, trong đó, một người cười, chào hỏi với nàng, người còn lại, có vẻ như tuổi lớn hơn, nhìn nàng lqđ bằng vẻ mặt phức tạp, khuôn mặt xinh đẹp, trắng hồng, quả thật là nữ nhân hiếm có, xinh đẹp mà không kiêu ngạo, lqđ nhã nhặn, lịch sự, thanh lịch.

Chỉ liếc mắt một cái, Ninh thị đã hiểu rõ tại sao nhi tử lại thích A Kết rồi. Có lẽ, nam nhân Triệu gia, đều thích cô nương như vậy.

Nàng nở nụ cười thiện ý với A Kết.

Nàng tới đây vì nhi tử, nhưng nếu cô nương này thật sự không muốn gả, nàng cũng không ép nàng ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu Hôi Hôi: Nương, người phải dùng toàn lực để ứng phó, đừng bị mê hoặc bởi dung mạo xinh đẹp của nàng ấy! ! !

Ninh thị: Này, người này thật sự là con ta hay sao?

Quyển sách này, trong truyện này, chẳng ai hoàn mỹ, mỗi người đều có ưu điểm, khuyết điểm của chính mình, không có khả năng biến từ đen thành trắng, Tiểu Giai Nhân cố gắng viết hợp tình hợp lý, cố gắng để ọi người thấy vừa ý. Với tình cảm của A Kết, tuy Triệu Hôi Hôi là nam chính, tương lai A Kết cũng sẽ thích hắn, nhưng lúc này, nàng thật sự không có lý do gì để thích Triệu Hôi Hôi.”

30. Chương 29

Đối với thiệp mời của Triệu gia, Liễu thị vô cùng bất ngờ, nhưng ngẫm lại, Triệu công tử đến nhà mình vài lần, mở miệng một lqđ tiếng bá phụ bá mẫu, hai nhà qua lại cũng là bình thường. Được em gái nhắc nhở, Liễu thị cũng suy nghĩ nhiều hơn một phần, rốt cục, Triệu công tử chỉ qua lại lqđ đơn giản, hay thật sự có ý với trưởng nữ?

Cho dù trong lòng suy đoán thế nào nhưng chuyện này vẫn chưa chắc chắn, ở trước mặt nữ nhi, bọn họ không thể để lộ dấu vết.

Lâm Hiền vẫn ở trên trán, Liễu thị đọc thiệp mời xong, bảo A Trúc đang đứng ở bên cạnh, kêu nàng đi gọi A Kết tới đây.

Lúc này, ngoài giúp việc cho Liễu thị, hầu như A Kết chỉ ngồi ngọt ngạt ở trong lqđ phòng, không đi ra khỏi cửa, biết người của Triệu gia tới, nàng chỉ dừng tay một chút, sau đó tiếp tục ngồi đọc sách trước cửa sổ.

“Đại tỷ, nương gọi tỷ qua đó kìa.” Lâm Trúc vén rèm, bước vào, đứng trước lqđ giường đất, nói với nàng, “Triệu phu nhân đưa thiệp mời tới đây, mời chúng ta tới nhà ngắm hoa lan, nương muốn bàn bạc với chúng

ta xem sao.” Trải qua tối hôm qua, nàng không tỏ vẻ tha thiết với Triệu gia nữa, chỉ giống như nói chuyện bình thường.

A Kết bình tĩnh đáp lại, để sách xuống, đi giày vào, cùng muội muội vào phòng chính.

Liễu thị cười, đưa thiệp mời cho trưởng nữ xem: “Từ lâu đã nghe Triệu công tử nói Triệu phu nhân thích hoa lan, thiệp này mời chúng ta tới, A Kết có muốn đi nhìn một cái hay không?” Sau khi từ hôn, trưởng nữ buồn bực không vui, tuy nói hai ngày nay, khí sắc tốt hơn một chút, nhưng nàng vẫn hi vọng trưởng nữ có thể ra ngoài giải sầu, huống chi Triệu gia có loài hoa lan trưởng nữ thích nhất.

A Kết cảm kích những lời thân thiết của muội muội, cũng không dám nói với Liễu thị, sợ cha mẹ nghi ngờ, khiến cho người nọ nảy sinh sự ác độc.

Nàng nhìn thiệp mời chăm chú, sau đó trả lại cho Liễu thị, rừ lông mi nói khẽ: “Nương, người đưa A Trúc và Tiểu Cửu đi đi, con mới từ hôn, ngoài nhà của dì, con không muốn đi đâu cả. Lại nói, sang đó, kiểu gì cũng ị lại đó ăn cơm trưa, trong nhà, một người cũng không có, con sợ Ồ ô gặp chuyện không may, vì thế, con ở nhà là được rồi.”

Lâm Trúc ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mẫu thân, không nói lời nào. Nếu là hôm qua, nàng có thể khuyến khích trưởng tỷ nhưng lúc này, nàng không dám nữa rồi.

Trước mắt, Liễu thị nghĩ, trưởng nữ không thể vì chuyện từ hôn mà hạ thấp bản thân, lập tức, trong lòng mềm đi một nửa, không dám ép nàng quá mức, giọng nói nhẹ nhàng khuyên nàng: “Chắc chắn Triệu phu nhân biết chuyện nhà chúng ta, vậy mà vẫn mời cả nhà chúng ta, có thể thấy được Triệu phu nhân không phải loại người không phân biệt được thị phi, A Kết, con đừng nghĩ nhiều, ăn mặc xinh đẹp đi ra ngoài cùng nương, mặc để cho mọi người thấy rõ hẳn là loại có mắt không trông.”

A Kết cười khổ.

Nếu Như Nương đẹp hơn nàng, có lẽ nàng càng dễ buông tay, cũng bởi vì Như Nương không bằng nàng, nàng mới cảm thấy uất ức. Là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, thế mà không so nổi với một bộ quần áo, một buổi tối?

Nàng biết nàng và Mạnh Trọng Cảnh không có khả năng, nàng cũng không muốn thích nam nhân kia, nàng chỉ không hiểu vì sao hẳn lại thay đổi.

“Nương, con thật sự không muốn đi, người thương lượng với A Trúc đi, con về phòng đây.” A Kết cúi đầu nói, xoay người đi rồi đi.

Trong phòng, tất cả đều yên lặng, Liễu thị đặt thiệp mời xuống, quay lưng về phía

lại Lâm Trúc lau nước mắt: “Đời trước ta tạo nghiệt gì mà lại quả báo trên người con gái ngoan của ta,

nếu biết sớm, ngày đó, ta không nên thu nhận và giúp đỡ nàng ta, để bây giờ, hại con gái ta khổ như thế lqđ này.”

Lâm Trúc đưa khăn cho mẫu thân lau nước mắt, ”Nương, người đừng nói như

vậy, ngược lại, con lại cảm thấy, lqđ Như Nương tới kịp đó, nếu không đợi tới khi đại tỷ gả đi mà lại xảy ra chuyện này thì đại tỷ càng khổ, nương nói đúng không? Đừng khổ sở, qua chuyện này, đại tỷ con lqđ nghĩ thông suốt là tốt rồi, chúng ta đừng nữa ép tỷ ấy nữa, khi nào tỷ ấy muốn đưa cửa, tỷ ấy sẽ mở miệng.”

Đương nhiên là Liễu thị hiểu đạo lý này, nhưng trên đời có nhiều đạo lý lớn như vậy, nhắc tới nó thì dễ dàng, có thể chân lqđ chính hiểu được thì có mấy người? Nữ nhi của nàng mới mười lăm tuổi, mới đây còn cùng nhau chơi đùa với Mạnh Trọng Cảnh, lúc mười hai tuổi bị người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa mất trái tim, sau lqđ khi định hôn lại chuẩn bị đồ cưới thật tốt, trước khi thành thân lại bất ngờ xảy ra chuyện khiến người ta phiền lòng. Đừng nói một cô nương nhỏ, ngay cả người làm mẹ như nàng, nếu một ngày nào đó, Lâm Hiền đưa nữ nhân về, nàng chưa lqđ chắc có thể bình tĩnh như trưởng nữ, ở trước mặt trưởng bối, khổ sở thế nào cũng không nói ra.

Chiều tối, Lâm Hiền trở về, nghe xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ bàn bạc với Liễu thị lên mang gì qua đó.

Đến ngày hẹn, từ sáng sớm, Trần Bình đã đánh xe tới đón người.

Xe ngựa dừng ở bên ngoài, Lâm Trọng Cửu chạy ra ngoài trước, Liễu thị nhìn lqđ chiếc áo khoác màu tím nhạt trên người Lâm Trúc, vừa ý gật gù đầu, lại quay sang nắm bàn tay nhỏ của A Kết, nói dịu lqđ dàng: “Chúng ta đi đây, con trông nhà cho tốt, đừng ngồi buồn bực đọc sách ở phòng, đóng cửa lại, thả mẹ con Ô ô ra, ở trong sân, cùng chơi với chúng nó.”

A Kết cười lắc đầu: “Khó mà làm được, thả chúng nó ra, chẳng phải vườn rau hoa cỏ trong viện sẽ bị chúng nó gặm hết hay sao.”

Liễu thị thích nhất là nhìn con gái cười, hiền hoà xoa tóc nàng, cầm quà dẫn Lâm Trúc đi ra ngoài. Hôm nay, A Kết dùng lý lqđ do trong người không khoẻ nên ở nhà, cho nên không có ra ngoài, sau khi nghe thấy tiếng xe ngựa xuất phát ở bên ngoài, A Kết mới đi đóng cổng. Xoay lqđ người, dường như nàng không lập tức đi xuống sân, nàng thở phào một hơi thật dài, nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu trời xanh lam như được rửa trôi, ngàn dặm không mây.

Sống mấy ngày này, đợi cho người nợ buông tha, không làm phiền nàng, cuộc sống sẽ từ từ tốt lên, đúng không?

Từ trong hàng rào, tiếng kêu của Ô ô truyền ra từ, thấy Ô ô đang ở bên kia hàng rào, đi về phía trước, giống như đang nhìn nàng. A Kết bỗng có cảm giác mình đang lqđ làm trộm vậy, lúc mọi người ở trong nhà, nàng không muốn biểu hiện sự yêu thích quá mức với hai con nai này, lúc này, ở trong nhà chỉ có mình nàng, nàng làm gì lqđ cũng không ai biết đâu?

A Kết bước nhanh tới.

Ở bên trong, Ô ô lập tức đi tới trước cửa, ngửa đầu nhìn nàng, mắt to, đen bóng sáng trong như nước.

A Kết nghĩ tới đề nghị của mẫu thân, cười hỏi nó: “Nghĩ ra rồi à?” Chắc chắn là không thể thả nai mẹ ra, Ô ô còn nhỏ, nàng có lqđ thể nhìn nó, không để cho nó gây tai họa cho hoa cỏ.

Ô ô nhìn nàng với ánh mắt mong chờ.

A Kết nhìn nai mẹ đang nằm nhai cỏ ở bên kia, nhanh chóng mở cửa hàng rào nhưng lqđ Ô ô không đi ra ngay lập tức, nó lùi ra phía sau vài bước, nhìn cửa. A Kết vội vàng, liên tục gọi nó, lúc này, Ô ô có thể hiểu Ô ô là tên của nó, cuối cùng, lúc nai lqđ mẹ đứng lên, nó nhẹ nhàng đi ra. A Kết vội vàng đóng cửa hàng rào lại, ngồi xuống, đi tới, vươn tay ra với con nai nhỏ đang quay đầu nhìn lung tung: “Ô ô lại lqđ đây, cho ta sờ.”

Ô ô cúi đầu liếm tay nàng, A Kết dễ dàng dùng tay còn lại sờ cái cổ thon dài của nó.

Đáng tiếc, Ô ô cũng không nghe lời được lâu, tầm mắt nhanh chóng bị hoa cỏ trong viện hấp dẫn, nhanh chân chạy tới. A Kết lqđ nhìn ra ý đồ của nó, lập tức đứng dậy đuổi theo, Ô ô tò mò nhìn lá cây, nàng mặc kệ, nếu nó muốn gặm, A Kết lập tức ngăn cản. Ô ô không ngừng đổi địa điểm, lqđ nàng đành phải chạy theo nó, chạy tới nỗi cả người toàn thân mồ hôi, thở cũng không kịp.

Vì nghĩ cho hoa lan của mình, A Kết bắt Ô Ô, bế nó lên, đuổi nó vào trong hàng rào. Ô Ô lập tức quay người ra, nhìn nàng bằng lqđ ánh mắt tội nghiệp, A Kết không chịu nổi ánh mắt này của nó, về phòng cầm hai cây dẻ cho nó, con như bồi thường. Ô Ô lqđ cúi đầu nhìn cây dẻ, nhân cơ hội đó, A Kết chạy về phòng.

Vào phòng, nghĩ đến chuyện mình đuổi theo con nai lâu như vậy, A Kết không nhịn được nở nụ cười.

Liều thị cũng không biết trưởng nữ ở nhà làm gì, nghe Trần Bình nói đã đến nơi, nàng tò mò nhắc rèm lên.

Đầu tiên, nhìn thấy núi xanh, bầu trời xanh ở nơi xa, giống như bức tranh sơn thủy cầm tú mà trắng lẹ, mà thôn trang của lqđ Triệu gia ở ngay trong bức tranh này, yên lặng tới thoát tục.

Ba cửa vào tòa nhà, tường trắng ngói xám, ngược lại tòa nhà chưa tính là gì, lqđ hiếm thấy hậu viện nào lớn như vậy, bên trong, gần tường, trồng một hàng cây ngô đồng, cành lá rậm rạp, cao vút như lqđ thông lọng, thật là đẹp.

Chỉ nhìn tòa nhà thôi đã khiến người ta sinh lòng ao ước, mong sao có thể cả đời ở trong đó.

Dung mạo của Triệu công tử không bình thường, không biết mẫu thân hắn có thể xinh đẹp tới mức nào, chủ mẫu của gia lqđ đình nhà giàu, một lúc nữa, khi nhìn thấy những người nông dân như các nàng, liệu có

ghét bỏ hay không?

Liều thị không nhìn được cúi đầu, nhìn quần áo trên người. Ở nhà nàng ăn mặc đơn giản, không mặc tơ lụa, lần này có lqđ thay, vì lúc này không thể keo kiệt.

Lâm Trúc nhìn thấy hành động của mẫu thân, nở nụ cười, nhẹ giọng trấn an:

lqđ “Nương đừng lo lắng, người ta đã chúng ta tới đây, chắc chắn không so đo những thứ này đâu.” Nhà bọn họ không tiền lqđ không thể, nếu thật sự ghét nghèo yêu phú quý, sao có thể chủ động mời mọc?

Liều thị ngẫm lại cũng thấy đúng, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi sự khẫn lqđ trương.

Xe ngựa dần đi chậm lại, cuối cùng dừng lại, Trần Bình nhanh chóng xuống xe, xoa người, vém rèm cho ba mẹ con Liều thị.

Liều thị ló đầu ra trước, liếc mắt một cái nhìn cánh cửa ở trước mặt, sau đó liền ngậy người.

Ninh thị và nhi tử vừa cười vừa đi tới, nói với Liều thị: “Lâm phu nhân đi đường xóc nảy, vất vả rồi.”

Liều thị vẫn còn sững sờ, Triệu Trầm nói khẽ nhắc nhở: “Bá mẫu, đây là mẹ ta.”

Liều thị hoàn hồn, khuôn mặt nóng lên, sau khi xuống xe cực kì xấu hổ: “À, nhìn phu nhân thấy rất trẻ, vừa này, ta suýt lqđ nữa nhận nhầm phu nhân thành tỷ tỷ của Thừa Viên rồi ! Thật sự là, đời này, ta chưa thấy người nào giống tiên tử đến như lqđ vậy, có chỗ nào thất lễ, xin người đừng cười.”

Lời nói cũng không phải khách sáo. Bình thường, Liều thị rất tốt, muội muội, thậm chí hai nữ nhi đều được người ngoài khen lqđngợi là đại mỹ nhân, thật ra, nói về vẻ bề ngoài không kém Ninh thị bao nhiêu, nhưng loại khí chất toát lên từ người này, Liều thị không biết nên hình dung như thế nào, dù sao cũng cảm thấy, cho dù là lqđ người quê mùa nhất, đến trước mặt Ninh thị, chắc chắn cũng phải ngoan ngoãn, tự biết xấu hổ không dám mạo phạm.

Ninh thị hơn Liều thị hai tuổi, thấy Liều thị khách khí như vậy, nàng cười, cầm tay lqđ Liều thị: “Quá khen, người ngoài nói như vậy, có lẽ ta còn có thể mặt dày xin nhận, dung mạo của phu nhân lại như vậy... Lqđ Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói thêm gì đi nữa cũng chứng tỏ chúng ta đang nịnh hót lẫn nhau. Chị em A Kết đây ư? Nghe Thừa Viên nhắc tới bọn họ từ lqđ lâu, tamong lâu rồi.”

Liều thị vội vàng giải thích: “Hai ngày nay, nhà đầu A Kết không cẩn thận bị nhiễm lqđ phong hàn, ta để nó ở nhà nghỉ ngơi, hôm nay không tới đây.” Nói xong xoa người, gọi Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đi xuống

Ninh thị nghe xong, lường Triệu Trầm một cái giống như vô ý. Về mặt Triệu Trầm lqđ không thay đổi chút nào, dường như đã dự đoán được ít nhiều.

Lâm Trúc xuống xe trước, không đợi mẫu thân giới thiệu, nàng liếc mắt một cái, lqđ quan sát Ninh thị một cách thoả mái, cười hành lễ: “Bá mẫu tốt lành, Triệu đại ca tốt lành.”

Ninh thị dắt nàng tới bên cạnh, mỉm cười quan sát, “Khuôn mặt của A Trúc thật lqđ xinh đẹp, so với hoa lan trong viện nhà ta còn đẹp hơn, ngày hôm nay, ta có lợi rồi, định mời mọi người ngắm hoa, ngược lại ta được may mắn ngắm nó. Đây, đây là lễ lqđ gặp mặt bá mẫu cho con, cũng không biết con thích loại nào.” Cầm vòng vàng khảm phỉ thúy hồng ngọc trên tay đưa cho Lâm Trúc.

Lâm Trúc cúi đầu nhìn, vui mừng cảm ơn: “Vòng tay thật là đẹp, A Trúc cảm ơn bá mẫu!” Nói xong, lui về bên cạnh mẫu lqđ thân.

Ánh mắt Ninh thị rơi xuống người Lâm Trọng Cửu, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé trai bảy tuổi thật là linh động, quả khiến lqđ người ta yêu thích. Nàng đi tới xoa đầu bé, khen: “Đại ca con nói con mới bảy tuổi, không nghĩ đã cao như vậy rồi. Đi, bá mẫu cũng chuẩn bị lễ vật cho con rồi, vào lqđ trong nhà, ta đưa cho con.” Nói xong, gọi mẹ con Liễu thị vào trong.

Mấy người đi trước, Triệu Trầm im lặng đi theo sau, trước khi vào cửa, không nhìn được, nhìn thoáng qua hướng đông.

Nàng trốn đi, xem nàng có thể trốn tới khi nào.

Đến chỗ phòng, Ninh thị mời ba người Liễu thị dùng trà, nháy mắt ra hiệu với Vãn Mai. Vãn Mai nhanh chóng bưng một bàn lqđ nhỏ tới, Ninh thị vươn tay cầm vòng vàng trường mệnh có tua rua rủ xuống, gọi Lâm Trọng Cửu tới bên cạnh, dịu dàng đeo cho bé.

Lâm Trọng Cửu không ung dung như tỷ tỷ, bé đỏ mặt nhìn về phía mẫu thân.

Liễu thị đã mở miệng nói cảm ơn từ trước: “Phu nhân quá khách khí rồi, là trẻ con trong thôn, sao dám đeo loại tốt như lqđ thế đeo.” Nàng không hiểu nhiều về ngọc, nhưng vàng bạc đá quý này, là người sáng suốt đều có thể nhận ra.

Ninh thị điềm tĩnh cười: “Trẻ con có duyên vừa mắt, ta liền thích, chẳng phân biệt lqđ trong thành hay nông thôn, sau này có cơ hội gặp đại cô nương, ta lại tặng quà cho nàng.” Nói xong, vịn vai Lâm Trọng Cửu lqđ tinh tế quan sát, sau đó, nói với Liễu thị bằng giọng nói vô cùng hâm mộ: “Khuôn mặt của Tiểu Cửu vừa thông minh lại hiểu chuyện, A Trúc lại xinh đẹp, vui vẻ, lqđ hoạt bát, đáng yêu, nghe nói diện mạo của A Kết chẳng những ngàn dặm mới tìm được một, tính cách lại càng dịu dàng hiền lành, tại sao ba đứa bé tốt như vậy lqđ đều bị Lâm gia nhà các người chiếm mất vậy?”

Liễu thị nhìn Triệu Trầm đang đứng cạnh Ninh thị, nói khiêm tốn: “Phu nhân chê lqđ cười, A Kết nhà chúng ta chỉ tạm được thôi, không cần người lớn lo lắng, hai đứa A Trúc, Tiểu Cửu, chỉ khi ra khỏi cửa, tới lqđ nhà người ta làm khách mới ngoan một chút, ở nhà rất bướng bỉnh, còn Thừa Viên tuần tú lịch sự, tuổi trẻ tài cao thật khiến người ta hâm mộ kia kìa.” Trước lqđ kia, bọn họ gọi Triệu công tử, nhưng nếu chính thức đi lại với nhau, không thể Ninh thị thân thiết gọi tên con nhà mình mà mình vẫn gọi công tử, công tử được.

Lâm Trúc đứng bên cạnh mẫu thân, nghe nói như thế nhỏ giọng phàn nàn: “Nương, lqđ người lại chỉ trích chúng con, người còn như thế, từ sau, con với Tiểu Cửu không cùng người ra cửa nữa!”

Cô nương mười hai tuổi, ngây thơ yêu kiều, lần đầu tới nhà người làm khách lqđ cũng không câu nệ. Ninh thị nhìn Liễu thị và con gái đang vô cùng thân thiết, dường như tòa nhà này cũng có nhiều sức sống lqđ hơn.

Nói một lúc, Triệu Trầm dắt Lâm Trọng Cửu đi ra sân nhỏ ở phía trước, Ninh thị và hai mẹ con Liễu thị cùng đi vào trong viện lqđ ngắm hoa.

Chu gia trồng lan, tuy Liễu thị và Lâm Trúc không si mê hoa lan như A Kết, phần lớn các loại hoa lan nổi tiếng và cũng có thể lqđ nhận ra, Ninh thị nói khẽ, giới thiệu cho các nàng, trong đó, có những loại mà ngay cả Chu gia cũng không có. Lâm Trúc tiếc thay trưởng tử, “Đáng tiếc đại tỷ cảm lqđ thấy trong người không thoải mái, nếu không tỷ ấy nhất định sẽ rất vui khi nhìn thấy những loại hoa lan này.”

Đứa nhỏ này thật thích lấp liếm.

Khoé miệng Ninh thị hơi nhếch lên, dịu dàng nói: “Không sao, khi nào A Kết khoẻ, các con lại tới đây ngắm hoa. Triệu đại ca lqđ của con thường hay ra ngoài, ngôi nhà to như vậy chỉ có mình ta, vẫn mong có người tới đây trò chuyện với ta.”

Lâm Trúc cười khanh khách, gật đầu: “Chỉ cần bá mẫu không chê con nói nhiều, ngày nào con cũng tới!”

“Con có thể nói ít hử?” Liễu thị tức giận, dí vào trán nữ nhi một cái, có chút tò mò, hỏi Ninh thị: “Triệu lão gia rất ít khi trở về?”

Ninh thị vừa ngắt đóa hoa lan màu vàng tươi, vừa cài lên tóc thay Lâm Trúc và lqđ nói: “Đúng, người nọ thích nhất là việc buôn bán, chạy từ nam ra bắc, có đôi khi hết năm cũng không thấy về. Mấy năm trước còn muốn đưa Thừa Viễn đi theo, may mắn là Thừa Viễn nhớ ta, không chịu lqđ lang bạt theo hấn.”

Nếu Lâm gia biết thân phận thật sự của Triệu gia, tuyệt đối sẽ không đưa nữ nhi vào nơi ăn thịt người như thế này, lqđ nàng không muốn gặt người, nhưng từ nhỏ tới lớn, khó có khi nào nhi tử cầu xin nàng, nàng không có cách nào không lqđ giúp, chuyện duy nhất có thể làm, đó là sau này, chăm sóc A Kết thật tốt. Bây giờ, bên ngoài có nhitử chu toàn, trong Hầu lqđ phủ, nàng đã không muốn quản, lúc này vẫn không muốn quản như cũ, nhưng nàng tự tin, nàng có thể bảo vệ con dâu của chính mình.

Từ lâu, Liễu thị đã biết Triệu Trầm là đứa con hiếu thuận, nhưng trong lòng vẫn lqđ không nhận được mà tiếc thay Ninh thị. Mỹ nhân như vậy lại không có trượng phu kề bên, Triệu lão gia kia cũng thật là, buôn lqđ bán quan trọng thế hay sao?

Đoán rằng chắc hẳn trong lòng Ninh thị cũng không dễ chịu, Liễu thị quan tâm, lqđ không nhắc lại lời này.

Ở hoa viên đi dạo một lát, nên dùng cơm trưa rồi.

Bởi vì ít người, Lâm Trúc cũng không được coi là lớn, Ninh thị sai nha hoàn gọi lqđ Triệu Trầm và Lâm Trọng Cửu tới, sau khi ngồi ngay ngắn, nàngbùi ngùi nói với Liễu thị: "Thường ngày đều là ta và Thừa Viễn cùngnhau ăn cơm, đây bàn đồ lqđ

ăn chỉ có hai người ăn, lạnh nhạt. Trướcđây không có cách nào, nó trưởng thành, ta muốn tìm cho nó một mối hôn sự, lqđ nhiều người thật náo nhiệt, giục từ mười bốn tuổi cho đến bây giờ, nó đều kiên trì muốn tìm một người vừa ý với chính mình, đến giờcũng không có kết quả."

Lâm Trọng Cửu nghe xong, nghĩ đến ngày ấy khi nói chuyện ở bờ sông, bé nhìn trộm Triệu Trầm.

Sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, lại lúc Lâm Trọng Cửu nhìn trộm hần, hần nhanh chóng nháy mắt với bé.

Lâm Trọng Cửu cúi đầu cười trộm, vì chỉ có hai người bọn hần biết bí mật này.

Lâm Trúc đem hành động qua lại của hai người thu vào trong mắt, rũ rèm mĩlqđ xuống, nhìn cái bàn ở trước mặt. Triệu phu nhân mời bọn nàng sangđây lại cố ý nói tới chuyện này, hiển nhiên họ cũng thấy vừa mắt vớitrưởng tỹ rồi. Trong nhà có tiền bạc lại không chê nghèo yêu phú lqđquý, xem ra Triệu phu nhân cũng dễ ở chung, nếu trưởng tỹ có thể gả tớiđây, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ rất tốt đẹp, chỉ tiếc trưởng tỹ vẫnchưa thoát ra khỏi sự đả kích, căn bản không chịu nhìn lqđ thẳng TriệuTrầm.

Chuyện tình cảm thật là phức tạp.

Tuy vậy, Liễu thịvẫn một lòng một dạ, nói chuyện với Ninh thị: "Phu nhân đừng nóng vội,nhân phẩm, tướng mạo, gia thế của Thừa Viễn đều ở đây, chỉ cần được hầnnhìn trúng, chắc chắn cô nương nhà lqđ người ta sẽ vui mừng đồng ý, phụnhân cứ yên tâm cho hần chọn người có duyên, hợp ý hần, điều kiện củabản thân tốt như lqđ vậy, đương nhiên là ánh mắt phải cao rồi."

Triệu Trầm có chút xấu hổ, nở nụ cười: "Bá mẫu yêu quý, Thừa Viễn xấu hổ, không dám nhận."

Ninh thị giận dữ, liếc mắt nhìn hần một cái: "Coi như con vẫn còn tự mình hiểu chính bản thân mình vài phần."

Bị mẫu thân chế ngạo, Triệu Trầm nén giận nhìn mẫu thân, khó có khi đượclộ ra một phần tính cách trẻ con ở trước mặt lqđ tại Lâm gia. Lâm Trúclà người cười trộm đầu tiên, Lâm Trọng Cửu cũng nhìn Triệu đại ca mà bévô cùng kính trọng lqđ bằng ánh mắt mới mẻ, phát hiện ra, thì ra, huynhấy cũng nhảy nhót vì sợ nương. Lqđ Liễu thị và Ninh thị cùng nhìn nhaucười, trong mắt hai bà mẹ là sự hạnh phúc cùng bất đắc dĩ.

Một bữa cơm, khách và chủ đều vui mừng.

Sau khi ăn xong, nói chuyện với nhau một lát, hai mẹ con Ninh thị tiễn ba người Liễu lqđ thị ra cửa.

Có qua có lại, Liễu thị nhiệt tình mời Ninh thị: “Nếu phu nhân ở nhà nhàn rỗi, cảm lqđ thấy không thú vị, bất cứ lúc nào cũng có thể tới nhà chúng ta ngồi một chút, tháng trước, Thừa Viễn tặng cho chúng ta con nai cái, gần đây nó đẻ thêm con nai lqđ con, chúng ta gọi nó là Ô ô, tiểu tử kia rất hài hước.”

“Ô ô?” Ninh thị nhẹ nhàng lặp lại.

Lâm Trọng Cửu vừa muốn giải thích nguồn gốc của cái tên thì Triệu Trầm đã mở miệng: “Ô ô lộc minh, thực dã chi bình*, tên đặt rất hay.”

*Ô ô lộc minh

Thực dã chi bình

dịch:

Hươu kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Trích: Đoạn ca hành kỳ 2- Tào Tháo

Trong lòng Liễu thị khẽ xao động, Lâm Trọng Cửu còn nhỏ, thiếu suy nghĩ, lập tức vui vẻ nói: “Đúng là câu này, đại tỷ của đệ nói câu này có trong Kinh Thi !”

Nàng đặt tên?

Khuôn mặt Triệu Trầm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng lại rực sáng phần nào, lqđ hẳn cũng giống nàng, như vậy có được coi là tâm đầu ý hợp hay không?

Nhìn xengửa đi xa, Triệu Trầm đỡ mẫu thân đi vào trong nhà, hỏi nàng giống như mới chuyện phiếm: “Nương định khi nào lqđ thì sai người đi cầu hôn? Con đã gửi thư cho phụ thân rồi, để phụ thân chọn ngày quay về, đến ngày ấy cũng là ngày lqđ thành thân.”

Ninh thị dừng lại, quay đầu hỏi hấn: “Con cứ thế mà chắc chắn rằng, nàng ấy nhất lqđ định sẽ đồng ý gả cho con hay sao?”

“Nương cảm thấy con để bọn họ tới đây chỉ để xem truyện cười của con sao?” Triệu Trầm trực tiếp trả lời.

Mặc dù là con trai của mình, Ninh thị cũng cảm thấy không quen khi nhìn thấy bộ quần áo dạng càn rỡ của thiếu niên. Nàng thở dài, nghĩ rồi nói: “Chờ ta nói qua với nàng ấy rồi nói sau, theo như lời con nói, cha mẹ nàng ấy rất thương con cái, hôn sự có lẽ thành hay không, suy cho cùng vẫn do nàng ấy quyết định.”

“Vất vả cho nương rồi.” Triệu Trầm lấy lòng bằng cách đấm lưng cho mẫu thân.

Ninh thị trợn mắt nhìn hắn, thoải mái hưởng thụ sự nịnh hót của nhi tử.

~

Lâm Trúc trở về nhà, lập tức chạy tới, lặng lẽ nói với trưởng tỷ.

Nàng cũng không ngạc nhiên, biết A Kết không muốn nghe chuyện của Triệu Trầm, đành lặng yên, Lâm Trúc nói về hoa lan của Triệu gia. Vốn dĩ A Kết không muốn nghe, nghe muội muội đề cập những cây quý giá như thế, A Kết không nhịn được ngừng việc khâu vá ở trên tay. Lâm Trúc thấy thế, càng nói càng háng say, cuối cùng vẫn

lặng

khen Ninh thị: “Đại tỷ, Triệu phu nhân rất đẹp, khi nương xuống xe còn nhìn ngẩn người cơ, đẹp như vậy khiến người ta vừa thấy nàng, những sóng ruột trong lòng lặng lẽ giống như đều biến mất, bình tĩnh, hoà nhã.”

A Kết nở nụ cười, tiếp tục may quần áo, “Người mà muội đang nói chắc là Quan Âm Bồ Tát hả?”

Bị cười nhạo, Lâm Trúc tức giận, chu miệng lên: “Thích tin hay không thì tùy, lặng lẽ chờ đến khi tỷ nhìn thấy Triệu phu nhân tỷ khác biệt. Nhưng mà Triệu... Khuôn mặt Triệu không hề giống Triệu lặng lẽ phu nhân, không biết người sinh ra hắn - Triệu lão gia có bộ dáng gì?”

Đối với chuyện của Triệu gia, một chút hứng thú A Kết cũng không có, cúi đầu làm việc của mình.

Vài ngày sau là tết Trung Nguyên (tết Vu Lan), người trong nhà vội vàng đi tế tổ. Lặng lẽ Người già hai nhà Lâm, Liễu đã đi từ sớm, trước kia, ba chị em A Kết luôn đi cùng cha mẹ đi tế tổ, chưa bao giờ gặp tổ phụ tổ mẫu. Có lẽ là do quan hệ huyết thống, dù chưa gặp qua, thấy phụ thân lặng lẽ quỳ trước mộ, rơi nước mắt, ba đứa bé cũng không nhịn được mà khóc, cảm thấy đau lòng. Ngày hôm sau lại tới phần mộ của Liễu gia cúng bái ngoại tổ phụ, lặng lẽ ngoại tổ mẫu, so với Lâm Hiền đang buồn bã rơi lệ, Liễu thị cùng em gái khóc lóc không ngừng, A Kết và Lâm Trúc, một người lại an ủi một người, không nhịn lặng lẽ được cũng khóc theo.

Khóc hai trận thống khoái, sau khi về nhà lại nhanh chóng khôi phục cuộc sống bình lặng thường, sự tức giận tràn đầy trong lòng A Kết cũng theo nước mắt bay đi không ít.

So sánh với việc sống chết, nhất thời không vui thì tính là cái gì? Dù sao sau này cũng đều là một ngôi mộ, mấy đám cỏ lqđ khô, nếu thật sự vì một nguyên nhân không đáng giá thì chẳng mấy chốc tình cảm sẽ bị tổn thương, hậm hực cả đời.

Ngày hôm đó, khi thấy Lâm Trọng Cửu đi ra bờ sông học võ công, hai chị em A Kết ở trong sân chơi với Ô Ô. Ô Ô thích chạy ra lqđ ngoài, mọi người trong Lâm gia không đành lòng nhốt nó lại, thường thả cho nó ra ngoài đi bộ. Một người chạy không theo kịp được nó, hai người phối hợp với nhau lqđ sẽ không sợ nó đi tìm ăn, đuổi qua đuổi lại, tiếng cười không ngừng. Liễu thị ngồi dưới mái hiên may áo cho trượng phu, lúc mệt mỏi liền ngẩng đầu nhìn hai nữ nhi chơi đùa.

Chị em A Kết chạy qua chạy lại vui vẻ, không nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Liễu thị thính tai nghe thấy, biết xe ngựa thật sự dừng lại trước ngưỡng cửa nhà lqđ mình, nàng vội vàng dặn nữ nhi nhốt Ô Ô vào hàng rào. Đáng tiếc, lúc này Ô Ô đang chạy nhanh như trộm, A Kết và Lâm Trúc hợp lại cũng không bắt được nó, Liễu thị lqđ không có cách nào đành đi mở cửa trước, trước khi mở cửa thì quay đầu lại, nhìn thoáng qua, chắc chắn Ô Ô không chạy tới bên này, nàng nhanh chóng lách lqđ người qua cửa, sau đó, đóng cửa từ bên ngoài.

Ninh thị đã xuống xe, bị bộ dáng này của nàng làm cho phì cười.

Thấy là nàng, Liễu thị vừa mừng vừa sợ, “Sao phu nhân lại đến đây? Nhanh, nhanh, mời phu nhân vào bên trong, à, lqđ bọn A Kết đang chơi với nai con, ta sợ nai con chạy ra, để cho người chê cười rồi.”

“Chê cười thì không có, ngược lại lại vô cùng hâm mộ, trai gái vờn quanh dưới gối, dương dương tự đắc.” Ninh thị đi lqđ theo Liễu thị, cùng nhau đi vào trong, ở sau lưng, Vãn Mai bưng một chậu hoa lan đi theo.

Sau khi ba người vào cửa, Liễu thị đóng cửa lại.

Ninh thị đứng ở phía trước chờ nàng. Tiểu viện của gia đình nhà nông gọn gàng sạch sẽ, trong viện có hai cô nương đang xúm lqđ lại, bắt nai con, nhìn thấy nàng, hai cô nương đều ngẩn người, trong đó, một người cười, chào hỏi với nàng, người còn lại, có vẻ như tuổi lớn hơn, nhìn nàng lqđ bằng vẻ mặt phức tạp, khuôn mặt xinh đẹp, trắng hồng, quả thật là nữ nhân hiếm có, xinh đẹp mà không kiêu ngạo, lqđ nhã nhặn, lịch sự, thanh lịch.

Chỉ liếc mắt một cái, Ninh thị đã hiểu rõ tại sao nhi tử lại thích A Kết rồi. Có lẽ, nam nhân Triệu gia, đều thích cô nương như vậy.

Nàng nở nụ cười thiện ý với A Kết.

Nàng tới đây vì nhi tử, nhưng nếu cô nương này thật sự không muốn gả, nàng cũng không ép nàng ấy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu Hôi Hôi: Nương, người phải dùng toàn lực để ứng phó, đừng bị mê hoặc bởi dung mạo xinh đẹp của nàng ấy! ! !

Ninh thị: Này, người này thật sự là con ta hay sao?

Quyển sách này, trong truyện này, chẳng ai hoàn mỹ, mỗi người đều có ưu điểm, khuyết điểm của chính mình, không có khả năng biến từ đen thành trắng, Tiểu Giai Nhân cố gắng viết hợp tình hợp lý, cố gắng để cho mọi người thấy vừa ý. Với tình cảm của A Kết, tuy Triệu Hôi Hôi là nam chính, tương lai A Kết cũng sẽ thích hắn, nhưng lúc này, nàng thật sự không có lý do gì để thích Triệu Hôi Hôi.”

31. Chương 30

A Kết chưa hề nghĩ bản thân thực sự gặp mặt Triệu phu nhân.

Mẫu thân nói người lần đầu gặp mặt Triệu phu nhân đã cảm thấy sững sốt, tưởng là tiên tử hạ phàm, muội muội cũng khen nàng không dứt miệng. Đến lúc tận mắt nhìn thấy, nàng cũng kinh ngạc, trên đời lại có nữ tử như vậy, nàng tựa như hoa lan, khi không cười thật thanh khiết tao nhã, khi cười để lộ ra xinh đẹp dịu dàng. Nhưng những điều này sau khi được kể thừa, suy nghĩ đầu tiên của nàng là...

Vì sao người kia lại có một mẫu thân như vậy?

Một người là lang sói, một người như tiên nữ giáng trần.

Nàng nhìn đối phương, cảm thấy không thể tin được, thì chợt thấy Triệu phu nhân cười, chỉ về hướng phía sau lưng nàng, A Kết không tự chủ quay đầu lại nhìn, lại thấy Ô ô đang cúi đầu ngửi một đám hoa lan. A Kết thất kinh, vội vàng chạy đến ngăn cản, Ô ô lập tức sang một bên trốn, lại bị Lâm Trúc ôm cổ giữ lại. Ô ô hiện giờ đã rất nặng, Lâm Trúc còn tưởng mình đang ôm phải hàng rào, Liễu thị liền vội vàng đến nhận lấy Ô ô, ” Để đó cho ta, hai tí muội các người nhanh chóng rửa tay, chuẩn bị chính tề đến ra mắt Triệu phu nhân.”

Lâm Trúc nhanh chóng đáp lời, quay về phía Ninh thị cười nói: “Bá mẫu đến phòng khách ngồi trước, lát nữa chúng ta sẽ đến cùng người nói chuyện.”

Ninh thị mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người A Kết.

A Kết đối với nàng không hề có điểm địch ý, lễ phép cúi chào gọi “Bá mẫu”, sau đó xin lỗi rồi rời đi.

Vào sương phòng, Lâm Trúc lặng lẽ nói với trưởng tử: “Thế nào, thế nào? lần trước muội nói không hề khoa trương phải không?”

A Kết bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, hỏi thúc nàng nhanh chóng sửa soạn.

Thực ra cũng không cần sửa soạn lại gì nhiều, rửa mặt lại cho sạch, chỉnh lại búi tóc có chút rối loạn, hai tí muội liền cùng nhau đến nhà trên.

Đã từng gặp Lâm Trúc vào lần trước nên Ninh thị gọi A Kết đến trước người, nhìn thấy trước mắt là một cô nương đáng vẻ bình tĩnh kiên cường nhưng thực ra mi mắt vẫn có chút run rẩy, nàng dịu dàng hỏi: “Lần trước

nghe nói con thân thể không thoải mái, hiện tại có tốt hơn chưa?”

Giọng nói nàng dịu dàng như nước, A Kết ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng cảm ơn: “Làm phiền bá mẫu quan tâm, giờ đã tốt hơn nhiều.” Cho dù đối phương vì nguyên nhân nào mà đến đây, nàng cũng không thể làm mất lễ nghi.

Ninh thị gật gật đầu, hướng về phía Vân Mai vẫy tay, chờ khi Vân Mai lại gần, nàng chỉ vào bồn hoa lan nọ, nói: “A Trúc và Tiểu Cửu đã có quà gặp mặt, ta biết con thích hoa lan, nên liền chuẩn bị cho con món quà khác. Con nhìn thử xem, có biết đây là giống lan nào không?”

A Kết khi vào nhà đã nhìn thoáng qua hoa lan trong tay của nha hoàn áo xanh, nhưng do phải chú ý quy củ nên không xem được nhiều, nhưng hương thơm nhàn nhạt trong phòng đôi khi vẫn làm nàng dời đi sự chú ý. Lúc này khi hoa lan đã được bưng đến trước người, mùi hương càng nồng nàn, nàng liền kiểm chế xúc động, nói lời cảm ơn trước, rồi mới từ từ đi sang.

Bồn lan này đã nở hoa màu trắng xen lẫn màu xanh biếc, trong suốt trơn bóng như ngọc, cánh hoa có màu tinh khiết không pha tạp.

Lâm Trúc cũng theo sau đến xem, hai mắt tò mò đánh giá, kinh ngạc nói: “Cái này lần trước con không hề thấy....A, con biết rồi, bá mẫu cất giấu, chỉ cho đại tỉ xem thôi phải không?”

Tiểu cô nương nói chuyện thật hài hước, Ninh thị liền cười giải thích: “Không phải như thế, lần trước lúc A Trúc đi nó chưa nở hoa nên ta không bảo người bưng ra.”

Liễu thị ở một bên chê cười thứ nữ: “Con cái gì cũng không hiểu, dù có đưa hoa lan cho con xem cũng chẳng ích gì.”

Lâm Trúc nhỏ giọng thăm thì: “Đúng đúng đúng, chỉ có đại tỉ của con mới xem tốt, mới có kiến thức để xem lan.”

A Kết nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ bởi vì gốc lan này nàng cũng không biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị cổ vũ nàng “A kết đoán được sao? Nói thử xem, nếu đoán đúng, bá mẫu còn có quà tặng cho con, nếu đoán sai, lát nữa con tặng bá mẫu một chậu hoa lan do chính con chăm sóc, như thế được không?”

Nếu đã như vậy, A Kết nhìn về phía hoa lan, chậm chạp mở miệng: “Nhìn hình dáng hoa giống như hoa sen, trông giống Kim Sa Thụ Cúc, nhưng mà màu sắc và hoa văn lại không tinh khiết như vậy, hơn nữa Kim Sa Thụ Cúc lại nở vào mùa xuân, thời kỳ nở hoa này cũng không đúng.”

Những lời này Liễu thị cùng Lâm Trúc nghe thì hoàn toàn không hiểu, nhưng Ninh thị lại rất kinh ngạc việc một cô nương nhà nông đối với hoa lan lại quen thuộc như vậy, nếu như không thực sự yêu lan cũng như hiểu biết về các giống hoa thì cơ bản không thể biết được Kim Sa Thụ Cúc. Cho dù vậy, hai cô nương Lâm gia, ngoài việc tính tình người nhà nông tự nhiên chất phác, còn đọc sách, biết chữ, thì cùng với tiểu thư nhà quan bình thường cũng không thua kém nhiều lắm.

Trong ánh mắt nghi vấn của A Kết, nàng mỉm cười lắc đầu: “Xem ra hôm nay ta có thể thắng được một gốc hoa lan đem về. A Kết, đây là Kiến Lan, cũng là Xuyên Sở Sản, nhưng mà người ngoài ít biết đến, ta cơ duyên xảo hợp mới có được hai gốc cây, tự mình chăm sóc, không truyền ra bên ngoài. Ta đặt cho nó tên là Thúy Ngọc Mẫu Đan, con thấy thế nào?”

Thúy Ngọc Mẫu Đan?

Hoa đã đẹp, tên còn đẹp hơn.

A Kết thật sự kính nể không biết nói gì hơn, liền nhẹ giọng từ chối: “Bá mẫu, hoa này quá quý giá, người vẫn nên...”

Ninh thị cầm tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Chẳng lẽ con nghĩ rằng hoa cũng phân chia địa vị? Vốn chúng sinh trưởng nơi thôn dã, chúng ta cưỡng ép mang chúng về nhà là đã không tôn trọng, chỉ có việc chăm sóc tỉ mỉ thì mới miễn cưỡng chuộc được tội, có tư cách gì mà còn đánh giá giá cả như thế nào? A Kết, ta nghe nói con thích hoa lan nên mới đưa cho con, con chăm sóc nó tốt nghĩa là ta đã tặng đúng người, như vậy con nói có đúng hay không?”

A Kết không biết nói gì hơn, liền xấu hổ gật đầu.

Ninh thị nắm tay nàng nói: “Đi thôi, mang bá mẫu đi xem hoa lan con chăm sóc, để xem ta có học thêm được gì không.”

Đương nhiên A Kết dẫn nàng đi.

Hai người ra khỏi phòng, Vần Mai đi theo phía sau.

Liễu thị vẫn đang không hiểu nên chưa đi cùng, lại thấy Lâm Trúc cũng chưa đi nên buồn bực hỏi: “Sao con không đi?”

Lâm Trúc le lưỡi, đáp: “Con nghe không hiểu, không bằng đừng đến góp vui.”

Liễu thị cười trộm, bảo nàng cùng vào phòng bếp, hai mẹ con cùng nhau chuẩn bị cơm trưa. Khi đang gao nghĩ tới một chuyện, Liễu thị lau tay, đi qua hỏi Ninh thị có dọn Triệu Trầm buổi trưa đến đây ăn cơm không. Ninh thị cười nói: “Ta đã nói với hần, nhưng hần nói có việc ở thị trấn, chút nữa dạy cho Tiểu Cửu xong thì đi, chúng ta không cần quan tâm đến hần.”

“Đứa nhỏ này, công việc đã bận như vậy còn kiên trì dạy dỗ Tiểu Cửu, ngừng một ngày cũng được nha.” Liễu thị khách sáo vài câu lại xoay người tiếp tục làm cơm.

Ninh thị thu lại tầm mắt, bắt gặp A Kết đang giả vờ không nghe thấy mà ngắm hoa, cười cười, nhỏ giọng nói với nàng: “Biết Thừa Viên không đến nên đã nhẹ lòng hơn phải không?”

A Kết ngạc nhiên.

Ninh thị than nhẹ, vỗ về nàng, nói: “Chuyện của các con hần đều kể với ta, bây giờ không tiện nói chuyện, sau khi ăn xong chúng ta đến thư phòng ngồi một chút nhé?”

A Kết lại lần nữa cúi đầu, nàng không ghét Ninh thị, thậm chí rất thích cùng người ở chung, nhưng...

“Bá mẫu định nói gì với con?” Khó khăn mở miệng nhưng nàng vẫn muốn hỏi ra trước, nếu Ninh thị khuyên nàng gả cho người kia, chỉ bằng không đi, nếu không lúc trực tiếp cự tuyệt lại thêm xấu hổ.

“Yên tâm, ta sẽ không ép con gả cho nó, chỉ là muốn cùng con tâm sự thôi.” Ninh thị cười, giải thích.

A Kết nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi ăn xong, lấy lý do cùng A Kết trao đổi việc chăm sóc lan, Ninh thị liền cùng A Kết đến thư phòng Lâm gia.

A Kết rót cho Ninh thị một ly trà, rồi buông ấm trà ra, đứng sang một bên, đợi Ninh thị mở miệng.

Tuy rằng Ninh thị nói chỉ muốn tâm sự với nàng, A Kết vẫn cảm thấy dù hai người thực hợp ý nhưng cũng là mới quen biết, không có gì nhiều để nói, nên có lẽ là để nhắc đến hôn sự rồi. Nói đến chuyện này, nàng vẫn nghĩ không ra, Triệu Trầm có lẽ muốn kết hôn chỉ vì nữ sắc, tại sao Ninh thị lại dung túng (nuông chiều) hần đến vậy? Gia thế hai nhà chênh lệch quá nhiều, Ninh thị chắc hẳn sẽ không muốn dạng con dâu này phải không?

“Đứng làm gì, lại đây, mang ghế dựa ngồi gần bên ta, như vậy chúng ta đâu thể dễ dàng nói chuyện được.” Ninh thị nói.

Nàng là trưởng bối, A Kết tự nhiên nghe theo, ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, ở giữa cách một chiếc ghế nhỏ.

Trong thư phòng im lặng, sau giữa trưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng lên khoảng không trước hai người. Ninh thị nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy bên ngoài loáng thoáng âm thanh chơi đùa của mấy đứa trẻ con, khơi gợi một ký ức tưởng chừng đã quên mất, chỉ là thời gian đã qua đi lâu lắm, nên tâm tình cũng không thay đổi nhiều, dường như đây chẳng phải là việc bản thân đã từng trải qua.

“A Kết, con biết không, con bây giờ giống như ta trước kia vậy, nên bá mẫu mới thích nói chuyện với con, đối với con cũng có cảm giác thương tiếc.” Sau một lát yên lặng, Ninh thị quay lại, nói với A Kết. Thanh âm nhẹ nhàng, nghe thật thoải mái, thoải mái đến mức làm người ta buồn ngủ, nhưng cũng bị sự xúc động bên trong làm cho tò mò.

A Kết liền nhìn lên, muốn nghe nàng nói tiếp.

Ninh thị muốn nàng ngồi gần mình hơn, mới kéo tay nàng, bình tĩnh nói tiếp: “Lúc ta 14, 15 tuổi, thực sự thích một người, đó là biểu ca của ta, hơn ta hai tuổi, do trong nhà có chuyện nên từ nhỏ đã ở trong nhà ta. Thanh mai trúc mã, chắc con biết chứ, mà chuyện của ta với người đó so với chuyện của con và Mạnh Trọng Cảnh còn đẹp hơn rất nhiều. Người đó ngày thường ôn tồn nho nhã, ngọc thụ lâm phong, lại theo ta đi xem các loại lan, xem tranh lan, khi đó ta cảm thấy, gả cho hắn sẽ là chuyện hạnh phúc nhất. Nhưng cuối cùng ta lại không thể gả cho hắn, con biết vì sao không?”

Chỉ nghe lời kể đơn giản, trong lòng A Kết cũng thấy đau xót, môi giật giật, thanh âm cũng trở nên khàng khác: “Hắn, hắn thích người khác sao?”

Ninh thị lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của A Kết, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng: “Không phải, nhưng hắn tự tay dâng ta cho người khác, lấy ta đổi lại tiền đồ ỉnh, còn ta, bởi vì khi còn bé đã như đồ vật rơi vào tay nam nhân lạ, vì thanh danh, không thể không gả. A Kết, con nói xem, chúng ta có giống nhau không?”

Đúng vậy, thanh mai trúc mã đều thay lòng.

A Kết không muốn khóc, chỉ khi ở một mình lệ mới tuôn rơi, ở trước mặt mẫu thân đều cố gắng làm như không sao, nhưng đến lúc này khi biết người nữ nhân trước mặt cũng có hoàn cảnh giống mình, nàng lại không khống chế được.

Ninh thị cũng không khuyên nàng, để chính nàng tự lau nước mắt. “Con có phải vẫn muốn hỏi tại sao Mạnh Trọng Cảnh lại đối với mình như vậy không? Ta cũng vậy, không cam lòng muốn biết được đáp án, sau đó ta thực sự gặp lại hắn, khuôn mặt không đổi nhưng hắn không còn đối xử với ta dịu dàng như trước nữa, hắn không dám nhìn ta, hắn chỉ xin lỗi ta, nói với ta rằng hắn cũng có nỗi khổ, thậm chí còn oán hận cha ta đã không giúp hắn...”

Bởi vì cũng vừa trải qua, A Kết hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nàng nghẹn ngào hỏi: “Bá mẫu nói gì?”

Ninh thị cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh: “Không, ta không nói gì, bước đi. Bởi vì ta phát hiện hắn không phải là thanh mai trúc mã của ta, người mà ta thích sẽ không nhất gan như vậy, thời khắc hắn vứt bỏ ta đi, đối với ta hắn đã chết, tuy rằng sau này hắn vẫn là dung mạo ấy. Những khổ sở, những giọt lệ của ta đều chỉ vì hắn đã chết, nếu đã không phải là người đó, ta còn hỏi lại hắn làm gì?”

A Kết ngơ ngẩn, trong đầu bỗng nhiên có chút rối loạn.

Nàng vẫn muốn hỏi Mạnh Trọng Cảnh, nhưng nàng cũng không biết Mạnh Trọng Cảnh sẽ trả lời thế nào? Hắn sẽ vì một nữ nhân đáng thương mà không cự tuyệt sao? (đoạn này mình thêm =.) Nàng hỏi thì sẽ nhận được đáp án gì, nàng tận mắt nhìn thấy hắn muốn nữ nhân khác, chính tai nghe hắn hứa hẹn sẽ cưới người khác, hắn cũng không có nói rõ nguyên nhân cưới, hắn đã không còn là Mạnh Trọng Cảnh hiền lành thật thà mà nàng biết, mặc kệ đêm hôm đó vì lý do gì, hắn cũng không còn là người nàng quen biết nữa.

Người tên Mạnh Trọng Cảnh luôn ngốc ngếch lấy lòng nàng thật sự đã chết.

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hắn tốt với con, khi đó hắn thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hắn cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hắn, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?”

A Kết vừa khóc, vừa gật đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt: “Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn để tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả ột người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?”

A Kết ngưng ngưng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng: “Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?”

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hắn đối với con thì ta đã đánh hắn, sẽ không thay hắn đến đây một chuyến đâu.”

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: “Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ức hiếp con, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm ăn của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hắn luyện công phu trong một canh giờ, hắn lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể.”

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời. [code]Dieennkdan/leequhydonnn[/code] Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hắn không đứng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hắn.

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: “A kết, nó ức hiếp con, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?”

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm từ, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: “Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, hỏi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức.”

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu đã nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hẳn cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, vả lại.

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: “A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lừng lẫy, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không? Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình cố chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không để ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà.”

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu: “Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hắn được không? Con thực sự không muốn...”

Ninh thị bất đắc dĩ cười: “Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị con cấm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình

cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con.”

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trêu ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng...

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói: “Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bồn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa.”

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điền trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười: “Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?”

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười: “Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bồn này?”

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hắn một cái, lại phân phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?”

“Nàng đồng ý rồi sao?” Triệu Trầm tùy ý hỏi.

“Không có”. Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười: “Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta.”

Triệu Trầm không để ý, trêu ghẹo: “Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước.”

Ninh thị không cười, nhìn hắn nghi ngờ: “Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?”

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhú mày, liền đứng dậy nói: “Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận.” Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hắn như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng, nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đứa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thư và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phu nhân mới ang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đóa hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đụng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vén rèm kèm theo âm thanh tức giận: “Ai cho phép người chạm vào? Đi ra ngoài!”

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng cơn giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thư lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai: “Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa...”

” Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thư [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thư mới chính xác) [/i]thu xếp, người không được tiến vào nửa bước.” Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thư như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hẳn lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hẳn có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm hoa. [code]Dieenndkdan/leeequhydonnn[/code]Nàng ngắm hoa, còn hẳn ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hắn vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hẳn thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hẳn hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiểu diêm, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vách tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hẳn thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)[/i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiên lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)[/i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, “Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?”

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hẳn lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hẳn cúi đầu cười: “Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mở rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?”

“Dám!” Là một tiểu nam tử hán, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hẳn lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dặn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng: “Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi”

Triệu Trầm cười to: “Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự mình nói với bá mẫu.”

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi. Hôm nay hẳn muốn nàng khen ngợi hẳn.

32. Chương 30

A Kết chưa hề nghĩ bản thân thực sự gặp mặt Triệu phu nhân.

Mẫu thân nói người lần đầu gặp mặt Triệu phu nhân đã cảm thấy sững sốt, tưởng là tiên tử hạ phàm, muội muội cũng khen nàng không dứt miệng. Đến lúc tận mắt nhìn thấy, nàng cũng kinh ngạc, trên đời lại có nữ tử như vậy, nàng tựa như hoa lan, khi không cười thật thanh khiết tao nhã, khi cười để lộ ra xinh đẹp dịu dàng. Nhưng những điều này sau khi được kết thừa, suy nghĩ đầu tiên của nàng là...

Vì sao người kia lại có một mẫu thân như vậy?

Một người là lang sói, một người như tiên nữ giáng trần.

Nàng nhìn đối phương, cảm thấy không thể tin được, thì chợt thấy Triệu phu nhân cười, chỉ về hướng phía sau lưng nàng, A Kết không tự chủ quay đầu lại nhìn, lại thấy Ô ô đang cúi đầu ngửi một đám hoa lan. A Kết thất kinh, vội vàng chạy đến ngăn cản, Ô ô lập tức sang một bên trốn, lại bị Lâm Trúc ôm cổ giữ lại. Ô ô hiện giờ đã rất nặng, Lâm Trúc còn tưởng mình đang ôm phải hàng rào, Liễu thị liền vội vàng đến nhận lấy Ô ô, “Để đó cho ta, hai tử muội các người nhanh chóng rửa tay, chuẩn bị chỉnh tề đến ra mắt Triệu phu nhân.”

Lâm Trúc nhanh chóng đáp lời, quay về phía Ninh thị cười nói: “Bá mẫu đến phòng khách ngồi trước, lát nữa chúng ta sẽ đến cùng người nói chuyện.”

Ninh thị mỉm cười gật đầu, ánh mắt rơi vào trên người A Kết.

A Kết đối với nàng không hề có điểm địch ý, lễ phép cúi chào gọi “Bá mẫu”, sau đó xin lỗi rồi rời đi.

Vào sương phòng, Lâm Trúc lặng lẽ nói với trưởng tử: “Thế nào, thế nào? lần trước muội nói không hề khoa trương phải không?”

A Kết bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, hỏi thúc nàng nhanh chóng sửa soạn.

Thực ra cũng không cần sửa soạn lại gì nhiều, rửa mặt lại cho sạch, chỉnh lại búi tóc có chút rối loạn, hai tử muội liền cùng nhau đến nhà trên.

Đã từng gặp Lâm Trúc vào lần trước nên Ninh thị gọi A Kết đến trước người, nhìn thấy trước mắt là một

cô nương dáng vẻ bình tĩnh kiên cường nhưng thực ra mi mắt vẫn có chút run rẩy, nàng dịu dàng hỏi: "Lần trước

nghe nói con thân thể không thoải mái, hiện tại có tốt hơn chưa?"

Giọng nói nàng dịu dàng như nước, A Kết ngẩng đầu nhìn nàng, nhẹ giọng cảm ơn: "Làm phiền bá mẫu quan tâm, giờ đã tốt hơn nhiều." Cho dù đối phương vì nguyên nhân nào mà đến đây, nàng cũng không thể làm mất lễ nghi.

Ninh thị gật gật đầu, hướng về phía Vân Mai vẫy tay, chờ khi Vân Mai lại gần, nàng chỉ vào bồn hoa lan nọ, nói: "A Trúc và Tiểu Cửu đã có quà gặp mặt, ta biết con thích hoa lan, nên liền chuẩn bị cho con món quà khác. Con nhìn thử xem, có biết đây là giống lan nào không?"

A Kết khi vào nhà đã nhìn thoáng qua hoa lan trong tay của nha hoàn áo xanh, nhưng do phải chú ý quy củ nên không xem được nhiều, nhưng hương thơm ngào ngạt trong phòng đôi khi vẫn làm nàng dời đi sự chú ý. Lúc này khi hoa lan đã được bưng đến trước người, mùi hương càng nồng nàn, nàng liền kiểm chế xúc động, nói lời cảm ơn trước, rồi mới từ từ đi sang.

Bồn lan này đã nở hoa màu trắng xen lẫn màu xanh biếc, trong suốt trơn bóng như ngọc, cánh hoa có màu tinh khiết không pha tạp.

Lâm Trúc cũng theo sau đến xem, hai mắt tò mò đánh giá, kinh ngạc nói: "Cái này lần trước con không hề thấy....A, con biết rồi, bá mẫu cất giấu, chỉ cho đại tỷ xem thôi phải không?"

Tiểu cô nương nói chuyện thật thà hớ hênh, Ninh thị liền cười giải thích: "Không phải như thế, lần trước lúc A Trúc đi nó chưa nở hoa nên ta không bảo người bưng ra."

Liễu thị ở một bên chế cười thứ nữ: "Con cái gì cũng không hiểu, dù có đưa hoa lan cho con xem cũng chẳng ích gì."

Lâm Trúc nhỏ giọng thăm dò: "Đúng đúng đúng, chỉ có đại tỷ của con mới xem tốt, mới có kiến thức để xem lan."

A Kết nghe xong cũng cảm thấy xấu hổ bởi vì gốc lan này nàng cũng không biết.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị cổ vũ nàng "A kết đoán được sao? Nói thử xem, nếu đoán đúng, bá mẫu còn có quà tặng cho con, nếu đoán sai, lát nữa con tặng bá mẫu một chậu hoa lan do chính con chăm sóc, như thế được không?"

Nếu đã như vậy, A Kết nhìn về phía hoa lan, chậm chạp mở miệng: "Nhìn hình dáng hoa giống như hoa sen, trông giống Kim Sa Thụ Cúc, nhưng mà màu sắc và hoa văn lại không tinh khiết như vậy, hơn nữa Kim Sa Thụ Cúc lại nở vào mùa xuân, thời kỳ nở hoa này cũng không đúng."

Những lời này Liễu thị cùng Lâm Trúc nghe thì hoàn toàn không hiểu, nhưng Ninh thị lại rất kinh ngạc việc một cô nương nhân ông đối với hoa lan lại quen thuộc như vậy, nếu như không thực sự yêu lan cũng như hiểu biết về các giống hoa thì cơ bản không thể biết được Kim Sa Thụ Cúc. Cho dù vậy, hai cô nương Lâm gia, ngoài việc tính tình người nhà nông tự nhiên chất phác, còn đọc sách, biết chữ, thì cùng với tiểu thư nhà quan bình thường cũng không thua kém nhiều lắm.

Trong ánh mắt nghi vấn của A Kết, nàng mỉm cười lắc đầu: “Xem ra hôm nay ta có thể thắng được một gốc hoa lan đem về. A Kết, đây là Kiến Lan, cũng là Xuyên Sở Sản, nhưng mà người ngoài ít biết đến, ta cơ duyên xảo hợp mới có được hai gốc cây, tự mình chăm sóc, không truyền ra bên ngoài. Ta đặt cho nó tên là Thúy Ngọc Mẫu Đan, con thấy thế nào?”

Thúy Ngọc Mẫu Đan?

Hoa đã đẹp, tên còn đẹp hơn.

A Kết thật sự kính nể không biết nói gì hơn, liền nhẹ giọng từ chối: “Bá mẫu, hoa này quá quý giá, người vẫn nên...”

Ninh thị cầm tay nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: “Chẳng lẽ con nghĩ rằng hoa cũng phân chia địa vị? Vốn chúng sinh trưởng nơi thôn dã, chúng ta cưỡng ép mang chúng về nhà là đã không tôn trọng, chỉ có việc chăm sóc tỉ mỉ thì mới miễn cưỡng chuộc được tội, có tư cách gì mà còn đánh giá cả như thế nào? A Kết, ta nghe nói con thích hoa lan nên mới đưa cho con, con chăm sóc nó tốt nghĩa là ta đã tặng đúng người, như vậy con nói có đúng hay không?”

A Kết không biết nói gì hơn, liền xấu hổ gật đầu.

Ninh thị nắm tay nàng nói: “Đi thôi, mang bá mẫu đi xem hoa lan con chăm sóc, để xem ta có học thêm được gì không.”

Đương nhiên A Kết dẫn nàng đi.

Hai người ra khỏi phòng, Văn Mai đi theo phía sau.

Liễu thị vẫn đang không hiểu nên chưa đi cùng, lại thấy Lâm Trúc cũng chưa đi nên buồn bực hỏi: “Sao con không đi?”

Lâm Trúc le lưỡi, đáp: “Con nghe không hiểu, không bằng đừng đến góp vui.”

Liễu thị cười trộm, bảo nàng cùng vào phòng bếp, hai mẹ con cùng nhau chuẩn bị cơm trưa. Khi đang gao nghì tới một chuyện, Liễu thị lau tay, đi qua hỏi Ninh thị có dặn Triệu Trâm buổi trưa đến đây ăn cơm không. Ninh thị cười nói: “Ta đã nói với hân, nhưng hân nói có việc ở thị trấn, chút nữa dạy cho Tiểu Cửu xong thì đi, chúng ta không cần quan tâm đến hân.”

“Đứa nhỏ này, công việc đã bận như vậy còn kiên trì dạy dỗ Tiểu Cửu, ngừng một ngày cũng được nha.” Liễu thị khách sáo vài câu lại xoay người tiếp tục làm cơm.

Ninh thị thu lại tầm mắt, bắt gặp A Kết đang giả vờ không nghe thấy mà ngắm hoa, cười cười, nhỏ giọng nói với nàng: “Biết Thừa Viễn không đến nên đã nhẹ lòng hơn phải không?”

A Kết ngạc nhiên.

Ninh thị than nhẹ, vỗ về nàng, nói: “Chuyện của các con hẳn đều kể với ta, bây giờ không tiện nói chuyện, sau khi ăn xong chúng ta đến thư phòng ngồi một chút nhé?”

A Kết lại lần nữa cúi đầu, nàng không ghét Ninh thị, thậm chí rất thích cùng người ở chung, nhưng...

“Bá mẫu định nói gì với con?” Khó khăn mở miệng nhưng nàng vẫn muốn hỏi ra trước, nếu Ninh thị khuyên nàng gả cho người kia, chỉ bằng không đi, nếu không lúc trực tiếp cự tuyệt lại thêm xấu hổ.

“Yên tâm, ta sẽ không ép con gả cho nó, chỉ là muốn cùng con tâm sự thôi.” Ninh thị cười, giải thích.

A Kết nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

Sau khi ăn xong, lấy lý do cùng A Kết trao đổi việc chăm sóc lan, Ninh thị liền cùng A Kết đến thư phòng Lâm gia.

A Kết rót cho Ninh thị một ly trà, rồi buông ấm trà ra, đứng sang một bên, đợi Ninh thị mở miệng.

Tuy rằng Ninh thị nói chỉ muốn tâm sự với nàng, A Kết vẫn cảm thấy dù hai người thực hợp ý nhưng cũng là mới quen biết, không có gì nhiều để nói, nên có lẽ là để nhắc đến hôn sự rồi. Nói đến chuyện này, nàng vẫn nghĩ không ra, Triệu Trầm có lẽ muốn kết hôn chỉ vì nữ sắc, tại sao Ninh thị lại dung túng (nuông chiều) hẳn càn quấy? Gia thế hai nhà chênh lệch quá nhiều, Ninh thị chắc hẳn sẽ không muốn dạng con dâu này phải không?

“Đứng làm gì, lại đây, mang ghế dựa ngồi gần bên ta, như vậy chúng ta đâu thể dễ dàng nói chuyện được.” Ninh thị nói.

Nàng là trưởng bối, A Kết tự nhiên nghe theo, ngồi xuống bên cạnh Ninh thị, ở giữa cách một chiếc ghế nhỏ.

Trong thư phòng im lặng, sau giữa trưa, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng lên khoảng không trước hai người. Ninh thị nghiêng đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghe thấy bên ngoài loáng thoáng âm thanh chơi đùa của mấy đứa trẻ con, khơi gợi một ký ức tưởng chừng đã quên mất, chỉ là thời gian đã qua đi lâu lắm, nên tâm tình cũng không thay đổi nhiều, dường như đây chẳng phải là việc bản thân đã từng

trải qua.

“A Kết, con biết không, con bây giờ giống như ta trước kia vậy, nên bá mẫu mới thích nói chuyện với con, đối với con cũng có cảm giác thương tiếc.” Sau một lát yên lặng, Ninh thị quay lại, nói với A Kết. Thanh âm nhẹ nhàng, nghe thật thoải mái, thoải mái đến mức làm người ta buồn ngủ, nhưng cũng bị sự xúc động bên trong làm cho tò mò.

A Kết liền nhìn lên, muốn nghe nàng nói tiếp.

Ninh thị muốn nàng ngồi gần mình hơn, mới kéo tay nàng, bình tĩnh nói tiếp: “Lúc ta 14, 15 tuổi, thực sự thích một người, đó là biểu ca của ta, hơn ta hai tuổi, do trong nhà có chuyện nên từ nhỏ đã ở trong nhà ta. Thanh mai trúc mã, chắc con biết chứ, mà chuyện của ta với người đó so với chuyện của con và Mạnh Trọng Cảnh còn đẹp hơn rất nhiều. Người đó ngày thường ôn tồn nho nhã, ngọc thụ lâm phong, lại theo ta đi xem các loại lan, xem tranh lan, khi đó ta cảm thấy, gả cho hắn sẽ là chuyện hạnh phúc nhất. Nhưng cuối cùng ta lại không thể gả cho hắn, con biết vì sao không?”

Chỉ nghe lời kể đơn giản, trong lòng A Kết cũng thấy đau xót, môi giật giật, thanh âm cũng trở nên khàn khàn: “Hắn, hắn thích người khác sao?”

Ninh thị lắc đầu, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của A Kết, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của nàng: “Không phải, nhưng hắn tự tay dâng ta cho người khác, lấy ta đổi lại tiền đồ cho mình, còn ta, bởi vì khi còn bé đã như đồ vật rơi vào tay nam nhân lạ, vì thanh danh, không thể không gả. A Kết, con nói xem, chúng ta có giống nhau không?”

Đúng vậy, thanh mai trúc mã đều thay lòng.

A Kết không muốn khóc, chỉ khi ở một mình lệ mới tuôn rơi, ở trước mặt mẫu thân đều cố gắng làm như không sao, nhưng đến lúc này khi biết người nữ nhân trước mặt cũng có hoàn cảnh giống mình, nàng lại không khống chế được.

Ninh thị cũng không khuyên nàng, để chính nàng tự lau nước mắt. “Con có phải vẫn muốn hỏi tại sao Mạnh Trọng Cảnh lại đối với mình như vậy không? Ta cũng vậy, không cam lòng muốn biết được đáp án, sau đó ta thực sự gặp lại hắn, khuôn mặt không đổi nhưng hắn không còn đối xử với ta dịu dàng như trước nữa, hắn không dám nhìn ta, hắn chỉ xin lỗi ta, nói với ta rằng hắn cũng có nỗi khổ, thậm chí còn oán hận chata đã không giúp hắn...”

Bởi vì cũng vừa trải qua, A Kết hoàn toàn có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó, nàng nghẹn ngào hỏi: “Bá mẫu nói gì?”

Ninh thị cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh: “Không, ta không nói gì, bước đi. Bởi vì ta phát hiện hắn không phải là thanh mai trúc mã của ta, người mà ta thích sẽ không nhát gan như vậy, thời khắc hắn vứt bỏ ta đi, đối với ta hắn đã chết, tuy rằng sau này hắn vẫn là dung mạo ấy. Những khổ sở, những giọt lệ của ta đều chỉ vì hắn đã chết, nếu đã không phải là người đó, ta còn hỏi lại hắn làm gì?”

A Kết ngơ ngẩn, trong đầu bỗng nhiên có chút rối loạn.

Nàng vẫn muốn hỏi Mạnh Trọng Cảnh, nhưng nàng cũng không biết Mạnh Trọng Cảnh sẽ trả lời thế nào? Hẳn sẽ vì một nữ nhân đáng thương mà không cự tuyệt sao?(đoạn này mình chém =.) Nàng hỏi thì sẽ nhận được đáp án gì,nàng tận mắt nhìn thấy hẳn muốn nữ nhân khác, chính tai nghe hẳn hứa hẹn sẽ cưới người khác, hẳn cũng không có nói rõ nguyên nhân cưới, hẳn đã không còn là Mạnh Trọng Cảnh hiền lành thật thà mà nàng biết, mặc kệ đêm hôm đó vì lý do gì, hẳn cũng không còn là người nàng quen biết nữa.

Người tên Mạnh Trọng Cảnh luôn ngốc nghếch lấy lòng nàng thật sự đã chết.

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hẳn tốt với con, khi đó hẳn thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hẳn cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hẳn, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?”

A Kết vừa khóc, vừa gật đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt:“Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn dễ tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả cho một người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?”

A Kết ngượng ngùng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng:“Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?”

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói:“Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hẳn đối với con thì ta đã đánh hẳn, sẽ không thay hẳn đến đây một chuyến đâu.”

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: “Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ỨC HIẾP CON, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hắn luyện công phu trong một canh giờ, hắn lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể.”

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời. `Dieenndkdan/leeequhydonnn[/code] Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hắn không đúng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hắn.`

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: “A Kết, nó ỨC HIẾP CON, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?”

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm tòi, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: “Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, hỏi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức.”

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu dẫn nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hắn cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, vả lại.

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: “A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lờ mờ, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không? Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình cố chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không để ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà.”

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu: “Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hắn được không? Con thực sự không muốn...”

Ninh thị bắt đầu cười: “Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị

con cảm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con.”

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trên ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng...

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói: “Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bồn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa.”

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điền trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười: “Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?”

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười: “Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bồn này?”

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hắn một cái, lại phân phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc nhiên nói: “Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?”

“Nàng đồng ý rồi sao?” Triệu Trầm tùy ý hỏi.

“Không có”. Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười: “Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta.”

Triệu Trầm không để ý, trêu ghẹo: “Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước.”

Ninh thị không cười, nhìn hẩn nghi ngờ: “Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?”

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhú mày, liền đứng dậy nói: “Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận.” Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hẩn như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng, nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đứa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~

Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thư và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phunhân mới cho mang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đó, hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đựng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vén rèm kèm theo âm thanh tức giận: “Ai cho phép người chạm vào? Đi ra ngoài!”

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng cơn giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thư lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai: “Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa...”

” Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thư [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thư mới chính xác) [/i] thu xếp, người không được tiến vào nửa bước.” Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thư như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay, nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hẩn lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hẩn có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm

hoa.[code]Dieenndkdan/leeequhydonnn[/code]Nàng ngắm hoa, còn hán ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hán vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hán thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hán hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiểu diêm, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vào tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hán thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)[/i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiên lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)[/i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, “Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?”

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hán lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hán cúi đầu cười: “Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mở rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?”

“Dám!” Là một tiểu nam tử hán, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hán lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dặn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng: “Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi”

Triệu Trầm cười to: “Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự

mình nói với bá mẫu.”

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi.

Hôm nay hấn muốn nàng khen ngợi hấn.

33. Chương 31

Tiếng vó ngựa đi xa, A Kết cũng từ trong sương phòng đi ra, bắt gặp mẫu thân vừa cười vừa trở về, ngạc nhiên nói: “Nương, vừa rồi hấn tới làm gì?” Cũng chỉ có hấn cưỡi ngựa đến đây, hơn nữa khi mẫu thân ra ngoài nàng còn nghe thấy tiếng của đệ đệ.”

Liễu thị bất đắc dĩ nói: “Triệu công tử muốn dẫn Tiểu Cửu đi vào trong núi săn thú.”

A kết trong lòng cả kinh, “Nương, người đồng ý rồi sao?”

Liễu thị gật đầu, nhìn về luống củ cải trắng trong vườn nói: “Người ta cố ý tới hỏi, sao ta có thể không đáp ứng? A kết đừng lo lắng, Triệu công tử từ nhỏ tập võ, thường đi vào trong núi săn bắn, nhiều năm như vậy cũng chưa xảy ra việc gì. Mới vừa rồi hấn cũng nói, chỉ đưa Tiểu Cửu đi dạo xung quanh, không có nguy hiểm.” Lần trước đi Triệu gia, Ninh thị nói rất nhiều chuyện của Triệu Trầm, cho nên Liễu thị cũng yên tâm.

Nhưng A Kết vẫn có chút lo lắng, nàng vẫn nhớ rõ việc Triệu Trầm từng dùng đệ đệ để uy hiếp nàng, ngày hôm qua nàng còn khéo léo lời cầu hôn của Triệu phu nhân, ai biết có phải Triệu Trầm không vui, muốn lấy đệ đệ ra uy hiếp nàng?

Thầm oán mẫu thân tin tưởng đối phương như thế, A Kết miệng mở rồi khép, cuối cùng không nói nên lời. Triệu Trầm trước mặt cha mẹ luôn giữ lễ phép, trước kia còn cứu đệ đệ, cha mẹ cơ bản không thể không tin ân nhân cứu mạng.

A kết chán nản đi về phòng, đứng ngồi không yên.

Chắc không, hấn sẽ không ăn hiếp đệ đệ, nếu Tiểu Cửu thật sự bị hấn khi dễ sẽ không muốn cùng hấn học võ, hơn nữa còn có quan hệ của hai nhà, hấn sẽ không làm ra việc như vậy. Hấn muốn hù dọa nàng sao? Muốn dùng cách này để cảnh cáo, nhắc nhở nàng nên nhanh chóng đáp ứng ư?

Trong đầu A Kết xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng mà từ trước đến nay, thanh danh buôn bán của Triệu Trầm rất tốt, trừ khi đệ đệ thật sự không may, nàng thật sự không tìm được lý do nào ngăn trở.

Áo mũ chỉnh tề, đạo mạo trang nghiêm, Triệu phu nhân sao lại có nhi tử như vậy!

Ánh mắt rơi xuống trên gốc cây hoa lan xanh biếc, nhớ đến lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Ninh thị, trong lòng A Kết cảm thấy rất phức tạp.

Cơm trưa làm xong vẫn không thấy Lâm Trùng Cửu trở về.

A kết lo lắng cực kỳ, vừa giúp phòng bếp bưng thức ăn, vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa.

Liễu thị chợt nhớ ra: “Xem ta này, quên nói cho con biết, Triệu công tử nói buổi trưa bọn họ ăn ở trong núi, buổi chiều mới quay về.”

A Kết rút cuộc cũng nhận không được nói với mẫu thân: “Nương cứ nuông chiều Tiểu Cửu như vậy, bây giờ nó bao nhiêu tuổi mà dám vào núi chơi? sau này lớn hơn một chút nếu không nghe lời thì nương muốn quản cũng không được.”

Liễu thị ghen lời, cẩn thận nghĩ lại cũng sẽ có khả năng đó, liền nói: “Được rồi, ta sẽ nói lại với nó sau, lần sau không cho nó đi nữa.”

A kết cuối cùng cũng có chút an tâm.

Buổi chiều ba mẹ con đang ở trong phòng nói chuyện thì nghe tiếng vó ngựa vang lên trên đường, mắt Lâm Trúc như sáng lên: “Tiểu Cửu đã về.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Liễu thị cũng xem lại xiêm y rồi đi ra ngoài, chỉ có A Kết vẫn bất động, nhưng nàng lại thấp thỏm nghe âm thanh bên ngoài.

Ở cửa Lâm gia, Triệu Trầm xuống ngựa, ôm Trùng Cửu xuống ngựa thì thấy mẹ con Liễu thị đã đến, Triệu Trầm quay người nói với Liễu Thị: “Bá mẫu, chúng ta về trễ, chắc người lo lắng rồi.”

Liễu thị đã nhìn qua hai người, một lớn, một nhỏ đều áo quần chỉnh tề không giống như xảy ra chuyện nên lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, cười trả lời: “Sao lại lo lắng chứ, Tiểu Cửu giao cho con chăm sóc ta rất yên tâm, nhưng mà Thừa Viễn này, Tiểu Cửu tuổi vẫn còn nhỏ, ta sợ nó đi ra ngoài nhiều tính tình lại trở nên hoang dã, về sau nếu không có con cũng vụng trộm đi núi chơi, nên lần sau con đừng dẫn nó đi nữa.”

Triệu Trầm còn chưa nói gì thì Lâm Trùng Cửu đã buồn bực, cầm con gà rừng trong tay đưa lên trước mặt mẫu thân: “Nương, người xem đi, đây là do ta bắt được. Nương đừng lo cho ta, ta luôn đi cùng Trầm đại ca, sau này cũng muốn cùng huynh ấy săn thú, nương yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không một mình vụng trộm lên núi.”

Con gà rừng nhìn qua cũng khoảng 3, 4 cân, Lâm Trúc không tin dè dè mình tự bắt được: “Ba hoa cũng không xem lại bản thân mình như thế nào, dè ngay cả gà trong nhà còn không bắt được thì làm sao bắt được gà rừng?”

Lâm Trùng Cửu tức giận, mặt đỏ rần, nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm sờ đầu hắn, cười giải thích: “Sức lực Tiểu Cửu không đủ nên ta có phụ giúp, nhưng dè ấy tiếp cận trước nên đúng là do công lao của Tiểu Cửu. Bá mẫu, Tiểu Cửu từ nhỏ đã ngoan ngoãn, người đừng ép buộc dè ấy quá, hay là do người không yên lòng khi giao Tiểu Cửu cho con?”

“Không phải, là do Tiểu Cửu...”. Liễu thị cả lăm, không biết nói gì mới tốt, cuối cùng trừng mắt nhìn nhi tử, nói: “Đi cũng được, nhưng mà về sau nếu con dám lén lút chạy lên núi chơi thì ta sẽ đánh gãy chân con.”

Lâm Trùng Cửu liền vội vàng cam đoan rằng mình sẽ làm như vậy.

Triệu Trầm cũng cúi xuống một con gà rừng lớn đưa cho Liễu thị: “Bá mẫu, cái này xem như con hiếu kính người.”

Nhà mình cũng đã có, sao Liễu thị có thể không biết xấu hổ lấy thêm: “Không cần đâu, mau đưa về nhà làm đồ ăn cho nương con.”

Triệu Trầm vẫn kiên trì đưa cho nàng: “Cám ơn bá mẫu quan tâm nhưng mà ta vẫn còn. Hơn nữa trời cũng không còn sớm, con về trước, bá mẫu thay con gửi lời đến bá phụ.”

“Thế không vào uống ly trà đã rồi về sao?” Liễu thị nhiệt tình mời hắn vào ngồi một lát.

Nhưng Triệu Trầm lại từ chối, vờ như không để ý nhìn về sương phòng phía Tây một cái, rồi cùng Trần Bình lên ngựa.

Nhìn thiếu niên phóng ngựa rời đi, Liễu thị càng nhìn càng thích. Nếu đối phương thật lòng thì gả nữ nhi đi cũng tốt.

Chờ đến lúc không nhìn thấy hai người nữa, Liễu thị mang theo 1 con gà rừng cùng tỉ đệ Lâm Trúc đi vào nhà.

Gà còn sống, Liễu thị chuẩn bị đem con nhỏ đi hầm cách thủy, còn con lớn thì nuôi một thời gian, sau khi thu hoạch vụ mùa thì ăn.

Ở bên ngoài, Liễu thị bận rộn sắp xếp, Lâm Trùng Cửu phần khích kể cho Lâm Trúc những gì nghe thấy, nhìn thấy trong núi. A Kết ở trong phòng đợi cả ngày vẫn không thấy đệ đệ muội muội đi vào, đành phải ra ngoài tìm người thì gặp hai người đang ngồi ở dưới mái hiên, vừa xem Liễu thị làm gà vừa nói chuyện. Nàng giả vờ tò mò đến nghe, thực ra cũng không cần nghe, nhìn thấy sắc mặt hưng phấn của đệ đệ cũng biết hẳn ở trong núi chơi rất vui không giống như bị ức hiếp.

A Kết đột nhiên lại có cảm giác là lạ.

Nàng vì đệ đệ tâm thần không yên suốt một ngày, hẳn thì lại mang theo đệ đệ của nàng du sơn vui đùa, muốn nói không có nửa điểm có ý định, nàng không tin.

Nghe nói lần sau đệ đệ còn muốn đi, A Kết vụng trộm dùng bạc mua chuộc hẳn, chỉ cần Lâm Trùng Cửu đồng ý sẽ không đi, nàng sẽ cho hẳn một số tiền.

Lâm Trùng Cửu đối với bạc không cảm thấy hứng thú, đừng nói là chút tiền, dù cho hẳn nhiều hơn nữa hẳn cũng sẽ lựa chọn sẵn thú. Đệ đệ không vì tiền tài mà động lòng, A Kết không có cách nào khác, ôm lấy Lâm Trùng Cửu dỗ dành nói : “Tiểu Cửu, đệ ở trên núi, đại tỷ lo lắng đến độ ăn cơm không ngon, cho nên người đừng đi được không? Đại tỷ sợ người gặp chuyện không may.” Nàng giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ muội muội nhiều năm như vậy tự nhận mình biết chỗ yếu bọn họ.

Thanh âm của nàng dịu dàng lại là trưởng tỷ quan tâm đến đệ đệ khiến trong lòng Lâm Trùng Cửu ấm áp, xoay người, như một người trưởng thành dỗ dành tỷ tỷ: “Đại tỷ đừng lo lắng, Triệu đại ca rất lợi hại, hẳn có thể chăm sóc tốt cho đệ, đệ cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh ấy, tuyệt đối không chạy loạn.”

A Kết thật sự muốn đánh hẳn một trận.

Chạng vạng, Lâm Hiền trở về, từ lời kể của trưởng nữ mà biết được Lâm Trùng Cửu đi dạo ở ngọn núi một ngày nhưng cũng không răn dạy Lâm Trùng Cửu, chỉ dặn dò hẳn nghe lời.

Đối với Lâm Hiền, nhi tử và nữ nhi không giống nhau, nữ nhi cần biết lễ phép, nuông chiều trong nhà, nhi tử thì cần tiếp xúc nhiều để trưởng thành, hiếm khi gặp được Triệu công tử như quý nhân vậy, đúng là cơ duyên. Về việc mà trưởng nữ lo lắng, Lâm Hiền tự tin rằng còn có thể quản lý con, xú tiểu tử nếu thực sự có can đảm phá phách, Lâm Hiền sẽ đem hẳn buộc trên cây mà đánh, xem hẳn lâu rồi chưa được dạy dỗ.

Có phụ thân hỗ trợ, Lâm Trùng Cửu thật vui vẻ tiếp tục cùng Triệu Trầm vào núi săn thú.

Thấm thoát tháng bảy đã dần qua.

Cứ đến cuối mỗi tháng, Liễu thị đều lên trấn đặt mua đồ bổ sung đồ trong nhà, lần này cũng vậy, Lâm Trúc lâu ngày chưa được rời nhà nên luôn quẩn quýt lấy nàng đòi đi. Liễu thị nghĩ đến lần Triệu phu nhân đến nhà, chắc là do có được cây hoa lan quý hiếm, nụ cười trên mặt trưởng nữ thường xuyên xuất hiện, hình như thật sự thông suốt, liền đồng ý với Lâm Trúc, trước khi đi dặn dò A Kết giữ nhà cẩn thận, cũng như dặn Lâm Trùng Cửu vào núi thì cẩn thận và về sớm một chút.

Hai tỷ đệ đều đồng ý.

Tiến bước bọn họ, A Kết ở nhà quét tước sân vườn, Lâm Trùng Cửu đi đến bờ sông.

Triệu Trầm kéo hẳn lên ngựa, tùy ý hỏi: “Bá mẫu lại lên trấn phải không?” Từ miệng Lâm Trùng Cửu hẳn cũng biết khá nhiều việc ở Lâm gia.

Lâm Trùng Cửu gật đầu: “Nhị tỉ cũng đi cùng nữa.”

Triệu Trầm nhìn về phía xóm nhỏ, khóe miệng nhếch lên một độ cong khó phát hiện, quay đầu nói với Trần Bình: “Đột nhiên nhớ ra, sáng nay ta có viết một bức thư quên chưa gửi, người mang thư đi gửi đi rồi đến dưới chân núi chờ chúng ta.” (p/s: người thấy mùi gian trá ở đây =.=)

Trần Bình ngẫm hiểu, nhanh chóng quay đầu ngựa lại.

~Cuối tháng bảy, thời tiết cũng không còn quá nóng, ánh nắng sáng chiếu lên người thật ấm áp.

A Kết cùng Ô ô ngồi chơi một lúc rồi mang đồ may vá ra ngồi dưới mái hiên để khâu tất cho đệ đệ. Ô ô ở chỗ hàng rào đi tới đi lui liên kêu vài tiếng với nàng, A Kết làm như không nghe thấy bởi vì không có muối giúp đỡ, nàng không dám cho Ô ô đi ra ngoài, nếu nó chạy mất thì mình nàng bắt không xong.

Ngẩng đầu nhìn Ô ô, không cẩn thận kim đâm trúng tay, A Kết hít vào một hơi, ngậm ngón tay vào miệng, lại nghĩ đến đệ đệ, mặt lộ vẻ lo lắng.

Khâu xong đôi tất, cũng đã đến trưa, A Kết cầm đồ may vá định đi vào nhà thì thấy trước cửa có xe ngựa đứng đợi.

A Kết rất kinh ngạc.

Chắc không phải dì, dì biết hôm nay sẽ gặp mẫu thân, sẽ cùng mẫu thân đi dạo phố. Hơn nữa xe ngựa này cũng rất tốt...

Triệu Trầm đưa đệ đệ đi lên núi săn thú, chẳng lẽ là Triệu phu nhân?

A Kết mang đồ may vá đặt trên cửa sổ, bước nhanh về phía cửa “Đến đây, ai vậy?”

Người ở phía ngoài nghe được tiếng bước chân nàng, cười hỏi: “Nơi này có phải nhà Lâm phu tử? Lão phu nhân nhà ta từng nhận được ân huệ của phu tử, lệnh cho ta đến đây thăm hỏi.”

Có thể nghe ra đó là âm thanh của một phụ nhân (phụ nữ) trung niên. A Kết đi chậm lại, suy nghĩ hình như chưa từng nghe phụ thân nhắc đến. Nhưng mà phụ thân ở trên trấn dạy học, đi đi lại lại, cũng đã giúp đỡ không ít người, nên có thể không phải chuyện gì cũng nhắc đến với bọn họ.

A kết mở cửa thì thấy bên ngoài là một phụ nhân mặc đồ màu nâu, da trắng nõn, hơi mập mạp, khi cười trông rất hiền lành.

A kết lễ phép hỏi: “Người là?”

Phụ nhân cười nói rõ lai lịch, thì ra lão phu nhân trong nhà bị người đánh ngã, là nhờ có Lâm Hiền đến nâng dậy, hôm nay lão phu nhân phái nàng lại đây tặng lễ.

A Kết liền chối từ: “Lão phu nhân quá khách khí, gia phụ chỉ là giúp đỡ một chút, thật sự không cần người phải tốn kém.”

Phụ nhân vẫn kiên trì đưa lễ, nhưng A Kết vẫn từ chối, nhưng khi thấy không từ chối được, nàng định mở miệng cảm ơn thì thấy một chiếc khăn nhỏ bịt miệng nàng rồi trước mắt tối sầm, thân thể từ từ ngã xuống bên tường. A Kết kinh hãi nhìn thấy ánh mắt độc ác của phụ nhân thì biết không ổn, ra sức giãy dụa nhưng sức lực của phụ nhân quá lớn, mí mắt nàng ngày càng nặng, thế rồi té xỉu.

Phụ nhân quay đầu nhìn xa phu, thấy xa phu gật đầu, liền bế A Kết lên, dễ dàng nhét nàng vào trong xe ngựa, rồi đóng cửa Lâm gia lại mới lên xe ngựa. Rèm được hạ xuống, xa phu lập tức quất ngựa chạy đi.

Trên đường ra thôn cũng gặp một ít người trong thôn.

Nhưng do gần đây nhiều xe ngựa qua lại nên mọi người cũng chỉ nhìn theo tò mò, không biết rằng A Kết nằm mê man ở trong xe.

~Vận may hôm nay của Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu khá tốt, vào núi không lâu Triệu Trầm đã săn được 2 con thỏ.

Chờ lúc Lâm Trùng Cửu kiểm được con thỏ thứ ba, Triệu Trầm liền nói: “Tiểu Cửu, hôm nay chúng ta về sớm một chút, đừng liên tục về trễ khiến bá mẫu lo lắng.”

Lâm Trùng Cửu tuy chưa chơi đã, nhưng biết lời nói cũng có lý, nên đồng ý: “Được, nghe theo huynh.”

Triệu Trầm nhận lấy con thỏ, bảo hấn đi ở đằng trước mình, đến chân núi, xa xa có thể thấy được Trần Bình đã chờ được một lúc. Ba người lên ngựa, ra roi thúc ngựa trở về.

Đến thôn thì đại đa số người ta vừa mới bắt đầu chuẩn bị cơm trưa. Mẹ con Liễu thị thì ở trấn trên dùng cơm, trễ một ít mới trở về.

Triệu Trầm ôm Lâm Trùng Cửu xuống ngựa, lắc lắc ống trúc trống không: “Tiểu Cửu đi cho ta chút nước, ta hơi khát .”

Lâm Trùng Cửu mời hấn vào nhà ngồi nhưng hấn không đồng ý.

Lâm Trùng Cửu đành phải nhận lấy ống trúc, xoay người gõ cửa. Trước kia cửa lớn cũng chỉ khép hờ, nhưng vì dạo này nuôi ô ô, sợ nó chạy ra ngoài, liền đóng lại từ bên trong. Lâm Trùng Cửu vốn chỉ định gõ một cái rồi thu tay, nhưng không ngờ cửa lại bị mở ra...

Lâm Trùng Cửu im lặng một chút rồi cười nói: “Chắc là Đại tỷ của ta đã quên đóng cửa, Triệu đại ca đợi một lát, ta rất nhanh sẽ ra.”

Vào sân, Lâm Trùng Cửu tìm trưởng tỷ trước, nhưng không nghĩ phòng giữa và sương phòng đều không có người, phòng bếp cũng không có. Lâm Trùng Cửu buồn bực, mang nước đi ra ngoài thì nghe thấy âm thanh của nai mẹ, đi qua thì phát hiện trong lòng máng sạch sẽ, chỉ có nhánh cây cho ăn buổi sáng đã trụi lủi, rõ ràng buổi trưa chưa được cho ăn.

Lâm Trùng Cửu càng hoang mang, đi ra ngoài nói với Triệu Trầm.

Về mặt Triệu Trầm nghiêm trọng, đứng lên nhẹ nhàng hỏi hấn: “Ta nhớ rõ đệ có nói rằng sau khi đại tỉ đệ từ hôn đều không muốn ra khỏi nhà.”

Lâm Trùng Cửu gật đầu.

“Đi, ta với đệ vào tìm, chắc nàng chỉ tránh đi đâu đó thôi.” Triệu Trầm nắm tay Lâm Trùng Cửu đi vào sân, nhưng mà hai người tìm một vòng mà không thấy A Kết.

Lâm Trùng Cửu bắt đầu lo lắng.

Triệu Trầm im lặng một lát rồi vỗ vai hấn nói: “Tiểu Cửu đừng quá lo lắng, bây giờ đệ đến những nhà mà gia đình đệ hay qua lại xem sao, nhưng chỉ nói là đến gặp mấy đứa bạn chứ đừng nói chuyện không tìm thấy đại tỉ của đệ. Nếu đi khắp thôn mà không thấy thì lập tức quay về tìm ta.”

Trong lòng Lâm Trùng Cửu bất an, sắc mặt trắng bệch, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Triệu Trầm, hấn cố gắng kiềm chế hoảng hốt ở trong lòng, gật đầu rời đi.

Hấn dường như đã đến từng nhà tìm nhưng đều không có, thậm chí còn đến trước cửa Mạnh gia. Cửa Mạnh gia đang mở, ở trong viện, huynh đệ Mạnh Trọng Cảnh đang ở trong vườn rau làm việc, Như nương ngồi xổm chỗ cửa phòng rửa rau. Không muốn bọn họ nhìn thấy mình, Lâm Trùng Cửu lặng lẽ ra ngoài.

Trưởng tỷ khẳng định không ở nơi này.

Hấn hoàn toàn hoảng hốt.

Chạy về nhà mình, nhìn thấy nam nhân khoanh tay đứng ở bên trong, nước mắt hấn lập tức chảy ra : “Triệu đại ca, không thấy đại tỷ của ta”

Triệu Trầm ôm hấn vào trong lòng, không trấn an hấn mà kêu Trần Bình : “Người đi trấn trên xem thử, nếu thấy đại cô nương ở Chu gia thì người trở về, còn nếu không thấy, lập tức thỉnh bá phụ bá mẫu về nhà. Nhớ kỹ, trấn an bá phụ bá mẫu hãy an tâm một chút không nên nóng nảy, hơn nữa nhất định không được để lộ chuyện không tìm thấy đại cô nương.”

“Thiếu gia yên tâm, ta nhất định làm thỏa đáng.”

Triệu Trầm cúi đầu dặn một lúc rồi mới để hấn đi.

Chưa đến hai khắc, ba người Lâm Hiền liền vội vàng trở về , đi cùng còn có vợ chồng Chu Bồi.

Không nhìn sắc mặt mọi người, Liễu thị vừa xuống xe ngựa lập tức tới sương phòng phía Tây, xác định nữ nhi thật sự không ở nhà bèn cố nén tiếng nghẹn ngào theo các nam nhân vào phòng chính, chưa kịp đứng vững đã khóc: “Triệu công tử, đây rốt cuộc là sao? Sao lại không thấy A Kết ?” Trong thời điểm này Liễu thị chẳng còn quan tâm xưng hô.

Lâm Hiền sắc mặt nghiêm trọng, gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Trầm.

Triệu Trầm đem sự việc tóm tắt lại một lần, cuối cùng nói : “Bá phụ bá mẫu, các người cẩn thận nghĩ lại xem, đại cô nương có nói là muốn đi nơi nào không?”

Lâm Trúc khóc nói: “Không có khả năng, Đại tỷ của ta hiện tại dù như thế nào cũng sẽ không đi đâu!” Cho dù muốn đi ra ngoài đi một chút, trưởng tỷ cũng sẽ không có chuyện không nói một lời như thế mà rời khỏi nhà.

Môi Chu Bồi giật giật, nhìn Lâm Hiền, rồi cúi đầu mở miệng: “Mấy ngày trước đây nghe nói Lâm huyện có người cường đoạt nữ tử con nhà lành.”

Còn chưa nói xong, Liễu thị đã ngã về phía sau, may mắn có Lâm trúc và Tiểu Liễu thị ở ngay bên cạnh cùng nhau đỡ.

Hai chân Lâm Hiền cũng muốn nhũn ra nhưng vì hấn là nam nhân trụ cột trong nhà, trong thời điểm này càng không thể sót ruột, “A Trúc, đỡ nương con đến nhà Tây, Tiểu Cửu cũng đi, khuyên bảo nàng cho tốt, chuyện tìm đại tỷ người giao cho chúng ta, trong chúng ta không ai được hoảng hốt, đừng làm rối loạn trận tuyến.”

Đội nhóm nữ quyến đi rồi, Lâm Hiền liền cùng Chu Bồi thương lượng: “Em rể, làm phiền đệ phái người lặng lẽ hỏi thăm tin tức bọn người kia, còn ta sẽ đi phụ cận tìm xem, tốt nhất tìm được, nếu đến cuối ngày mà không thấy tung tích A Kết, chúng ta liền đi báo quan.” Cô nương trong nhà mất tích, một khi truyền ra ,mặc kệ tìm trở về được hay không thì thanh danh đều bị phá hoại rồi. Chỉ là bọn hấn người ít lực yếu, thời điểm bên này đi tìm , có khả năng kẻ ác đã trốn xa rồi, nếu so sánh với an nguy của nữ nhi thì thanh danh có là cái gì?

Chu Bồi xoay người đi thì bị Triệu Trầm ngăn lại: “Hai vị bá phụ chờ một lát, các người không thấy việc này có chút kỳ quái sao? Hôm nay đại cô nương một mình ở nhà, việc này ngay cả người trong thôn nếu sinh sống hơi xa nơi này chưa chắc đã biết, vậy bọn người đó sao mà biết được? Như vậy đã thể hiện rằng kẻ mang đại cô nương đi nhất định ở gần đây, hơn nữa còn có thể là người quen. Bá phụ thử cẩn thận nghĩ lại xem, trong những người quen biết Lâm ra, có kẻ nào mang hận lại có thể làm ra việc táng tận lương tâm như thế này không?”

Hấn phân tích rõ ràng khiến Lâm Hiền đang không kiềm chế được trấn định hơn một chút, suy nghĩ lại thì nhanh chóng nhớ ra một người: “Vương Ngũ!”

Lâm gia không có kẻ thù, người trong thôn cũng đều thật thà, chất phác nên sẽ rất ít xuất hiện việc như thế này ghi lại thì chỉ có Vương Ngũ là một kẻ không ra gì.

Nghĩ đến chuyện Vương Ngũ từng mơ ước nữ nhi nhà mình, Lâm Hiền nhắc chân muốn đi ra ngoài thì lại bị Chu Bồi và Triệu Trầm cùng nhau giữ chặt. Triệu Trầm nhìn về phía Chu Bồi, dùng ánh mắt ý bảo hấn khuyên răn, Chu Bồi liền nói: “Tỷ phu, chuyện này không thể để huynh ra mặt được, mọi người trong thôn đều biết huynh. Nếu huynh tự nhiên đi tìm Vương Ngũ thì dễ dàng giúp cho những người đó đoán ra, vẫn là để ta phái người đi thôi, hấn ở tại nơi nào?”

Chu Bồi (bản cv là Lâm Hiền, nhưng tớ nghĩ là không phải) cảm hận nói:

” Ta nhất định sẽ tìm được người mang về, tỷ phu an tâm ở lại trấn an nương các nàng đi đã.” Chu Bồi vừa nói xong thì lập tức rời đi.

Triệu Trầm cũng nói: “Bá phụ, việc này ta không thể không quan tâm, người hãy an tâm chờ, con chắc chắn đem Vương Ngũ tới trước mặt người.”

Không đợi Lâm Hiền nói lời cảm ơn thì hấn đã nhanh chóng đi rồi.

Nghe tiếng xe ngựa dồn dập rời đi, Lâm Hiền lòng nóng như lửa đốt lại không thể làm gì. Hấn ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên hận chính mình không quyền không thế, ngay cả việc cứu nữ nhi của mình cũng phải trông cậy vào người bên ngoài giúp đỡ. Trong phòng truyền đến tiếng thê tử nức nở, Lâm Hiền xoay người, hai mắt nhắm chặt.

~Vương Ngũ cảm thấy đạo này thật xui xẻo.

Ngày ấy, hắn đang nằm ngủ trong nhà thì một người đàn ông cao gầy dẫn một cô nương xinh đẹp đến tìm hắn, muốn hắn đưa cô nương ấy đến vườn bắp của Lâm gia trêu ghẹo nàng ta. Trừ việc đó ra, đối phương không chịu nói cho hắn biết thêm việc gì, chỉ đưa cho hắn 50 lượng bạc, còn nói nếu diễn tốt thì sẽ cho gấp đôi.

Vương Ngũ tất nhiên nhận, việc này vừa dễ dàng lại kiếm được nhiều tiền. Trên đường mang cô nương ấy đi, hắn suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy cô gái này rất có thể là nhắm đến Mạnh Trọng Cảnh rồi, nếu không người ta cũng đã có vị hôn thê, còn muốn làm gì mà anh hùng cứu mỹ nhân a? Vương Ngũ quyết định làm xong chuyện này rồi sẽ quan sát kỹ Mạnh Trọng Cảnh, nếu hắn cùng nữ nhân này có tư tình, hắn liền nhân cơ hội bắt chẹt Mạnh Trọng Cảnh một vỏ đôi khi còn có thể ôm cô nương kia ngủ vài tối.

Nhưng nào ngờ khi hắn làm xong việc đến gặp nam nhân cao gầy kia để đòi số tiền còn lại thì bị đối phương bắt lại, không lý do nhốt vào trong phòng, mỗi ngày cho ba bữa, nhưng lại không để hắn đi ra ngoài, hại hắn có 100 lượng bạc lại không có chỗ tiêu. Mấy ngày trước, nam nhân cao gầy bỗng nhiên lại đến đây tìm hắn, nói chỉ cần hắn lại hoàn thành một việc nữa, liền cho hắn năm trăm lượng, điều kiện là hắn phải rời đi nơi này, thề không bao giờ trở về nữa.

Nếu không có điều kiện này, Vương Ngũ còn lo lắng mình có thể lại làm không công, có điều kiện buộc hắn rời đi như vậy, hắn lại an tâm.

Vì thế hắn đang ở trong kỹ viện chuẩn bị khoái hoạt thì cửa bị đá văng ra, không đợi hắn mang quần chỉnh tề thì đã có người dùng bao tải chụp lên đầu hắn, mang lên se ngựa, đưa đi.

Khi được thả ra vừa nhắc đầu hắn đã nhìn thấy hai khuôn mặt quen biết chính là Chu Bồi và Lâm Hiền, còn một người nữa, Vương Ngũ chỉ dám nhìn thoáng qua, ánh mắt người đó thật lạnh lùng, hắn không hiểu sao lại thấy sợ hãi, dù cho hắn hoàn toàn không biết người đó.

Lâm Hiền thấy hắn tránh né ánh mắt mọi người thì cho rằng hắn chột dạ bèn nắm lấy vạt áo hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Nói, người đem A Kết đi đâu? Nếu dám nói dối nửa câu, có tin là ta giết người hay không!”

Sau lưng Lâm Hiền, ở trên bàn đã bày sẵn dao (cái này tó chém), thấy Vương Ngũ hoảng sợ, Lâm Hiền xoay người đem thái đao cầm lên. Vương Ngũ nhất thời quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Ta nói ta nói, nếu là chuyện ta biết thì ta sẽ nói, Lâm phu tử thả ta được không? Nhà của ta còn có lão nương.”

Triệu Trầm đá một cước vào ngực hắn, mắt lạnh nhìn: “Nếu còn nói thêm câu nào vô nghĩa, ta sẽ lấy mắt của ngươi.”

Hắn không cầm dao nhưng so với dao trong tay Lâm Hiền thì còn dọa người hơn, Vương Ngũ khắp cả người phát lạnh, nghe theo lời nam nhân cao gầy dạy, vội vàng nói: “Ba vị tha mạng, tha mạng a, ta thật sự không cố ý khi dễ đại cô nương, chỉ là thời gian trước đánh bài bạc thua, nếu không đưa tiền thì phải mất mạng, trùng hợp quen biết một người buôn lậu, ta đã nghĩ đến đại cô nương, nhưng mà đại cô nương. Sau đó ta liền để ý các người, phát hiện hôm nay các người đều đi rồi, chỉ có đại cô nương ở nhà, ta lập tức đi báo cho người nọ biết. Ta phụ trách dẫn đường, hắn cùng đồng bọn lập mưu lừa đại cô nương xuất môn, lại dùng mê dược khiến nàng choáng váng. Sau bọn họ thả ta xuống chỗ đường lớn, cho ta mười hai lượng bạc, rồi rời đi, những chuyện sau đó ta thật sự không biết!”

“Ồ súc sinh nhà người! Nói mau, người rút cuộc đem nữ nhi của ta giấu chỗ nào?” Ánh mắt Lâm Hiền đã đỏ, nắm lấy bả vai Vương Ngũ, gầm lên.

Vương Ngũ lắc đầu, ánh mắt trốn tránh: “Ta thật sự không rõ, chỉ nghe bọn họ nói muốn lên ngọn núi trốn trước, đợi cùng đồng bọn bắt thêm hai cô nương khác mới rời đi. Chỉ là của ta không có nghe rõ nên không biết là chỗ nào, Lâm phu tử, cầu người tha cho ta đi, ta đem mười hai bạc trả lại cho người, ta thề không dám như vậy nữa!”

Lâm Hiền muốn giơ tay đánh người, Triệu Trầm liền ngăn hắn lại, trong tay không biết khi nào đã cầm một thanh dao găm. Hắn cúi người, dùng dao cứa lên cổ Vương Ngũ, Vương Ngũ vừa mới định trốn thì lưỡi dao sắc bén đã tạo ra trên cổ hắn một đường tơ máu: “Ta hỏi người một lần cuối cùng, bọn họ rút cuộc đi ngọn núi nào?”

Dao găm lạnh lẽo, ánh mắt nam nhân này còn lạnh hơn, cả người Vương Ngũ run run, thật sợ, cẩn thận hướng cổ lệch ra một chút: “Phía đông, ta chỉ nghe rõ là phía núi phía đông, rốt cuộc như thế nào, ta thật sự không biết, ba vị lão gia tha mạng.”

“Nếu tìm không thấy người, ta cho người sống không bằng chết.” Triệu Trầm lạnh lùng liếc hắn một cái, thu hồi dao găm, ra hiệu cho Trần Bình dẫn người ra ngoài.

Hắn đứng dậy, nghiêm mắt nói với hai người còn lại: “Hai vị bá phụ, hằng năm con ở trong núi săn thú, đối với địa hình vùng núi phía đông rất quen thuộc. Bây giờ con sẽ đem theo hạ nhân trong nhà đi trong núi tìm người trước, hai vị bá phụ dẫn vài người đi phụ cận trông coi ở các con đường, an bài thỏa xong thì vào trong núi cùng nhau tìm kiếm đại cô nương, nếu như vẫn không tìm thấy người, chúng ta lúc đó lại tập trung, bàn cách khác, có được không?”

Nhìn thiếu niên bình tĩnh quyết đoán, Lâm Hiền và Chu Bồi liếc mắt nhìn nhau đều cảm thấy biện pháp này rất tốt thì cùng nhau nói lời cảm tạ.

Triệu Trầm nhìn Lâm Hiền nói: “Bá phụ yên tâm, con sẽ đem hết khả năng cứu đại cô nương trở về.”

Lâm Hiền trong lòng chấn động, nhìn người thanh niên đầy thâm ý nhưng Triệu Trầm đã xoay người đi rồi.

34. Chương 30-2

A Kết che mặt, lần cuối cùng vì nhớ lại thanh mai trúc mã mà khóc thành tiếng.

Ninh thị ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng: “A Kết, không nên oán hận, ít nhất đã có thời điểm hẳn tốt với con, khi đó hẳn thật tâm, con cũng thật sự hạnh phúc đúng không? Con chỉ cần tự nhủ với mình, Mạnh Trọng Cảnh mà con thích đã chết, con không cần lời giải thích, hẳn cũng chẳng nên xuất hiện nữa, con có thể tiếp tục thích hắn, hoài niệm việc từng là thanh mai trúc mã, nhưng những điều đó cùng việc Mạnh Trọng Cảnh cưới nữ nhân khác cũng không liên quan, hiểu không?”

A Kết vừa khóc, vừa gật đầu. Nàng hiểu, thực sự đã hiểu.

Ninh thị cười cười, nâng nàng đứng dậy, thay nàng lau nước mắt trên mặt: “Con vẫn còn nhỏ, chuyện này còn dễ tâm nhiều, nhưng vẫn có thể bắt đầu với người khác, con nhìn ta xem, bị thanh mai trúc mã từ bỏ, gả cho một người mình không thích, nhưng ta không phải vẫn tiếp tục sống đó sao? Có một số việc, qua một thời gian sẽ phai nhạt, sau đó vài năm lại còn muốn tự cười vào bản thân mình vì sao năm đó có thể thích một người như vậy, cười bản thân mình sao lại đau khổ không công lâu như vậy. Mà con trong mắt ta cũng chỉ là một đứa trẻ con thôi, làm sao hiểu thế nào là tình yêu chân chính?”

A Kết ngượng ngùng cúi đầu.

Ninh thị cho nàng thời gian phục hồi, sau đó hỏi nàng: “Con nói trên đời nhiều cặp vợ chồng như vậy, có bao nhiêu người vì tâm đầu ý hợp mà ở cùng một chỗ với nhau?”

A Kết trong lòng hốt hoảng, cuối cùng cũng nói đến việc hôn sự rồi sao?

Ninh thị bị sự phòng bị trong mắt nàng làm cho buồn cười, vỗ tay nàng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, ta đến không phải để bức hôn, nói thật, nếu Thừa Viễn không phải do một tay ta nuôi nấng nên người thì chỉ với những hành động xúc phạm, dọa dẫm của hắn đối với con thì ta đã đánh hắn, sẽ không thay hắn đến đây một chuyến đâu.”

A Kết có chút kinh ngạc, vừa vì việc Triệu Trầm kể hết mọi chuyện với Ninh thị, lại vừa vì thái độ của Ninh thị.

Ninh thị tiếp tục cười, nói: “Nhi tử kia của ta, ngoài việc nó ức hiếp con, ta không tìm ra nó có khuyết điểm gì lớn. Ta cũng vừa kể với con, ta cùng phụ thân của Thừa Viễn có quan hệ phức tạp, nhưng Thừa Viễn thật khiến người ta yêu thương, từ nhỏ nó đã đứng về phía ta. Phụ thân hàng năm không ở nhà, nó còn đọc sách, luyện võ, học việc buôn bán, giống như con chim non từng ngày dần lớn lên, trước kia là ta che chở cho nó, giờ ngược lại là nó che chở cho ta. Nếu nói đến khuyết điểm, ngoài việc nó đối với người ngoài tâm ngoan thủ lạt [i](bụng dạ nham hiểm)[/i], con cũng không nên trách nó, bởi vì chúng ta chỉ có hai mẹ con, nếu như nó không tàn nhẫn với người khác thì ngược lại họ sẽ cướp mất việc làm ăn của nó. Nó còn rất cố chấp, Vũ sư phụ chỉ cho hắn luyện công phu trong một canh giờ, hắn lại luyện đến tình trạng kiệt sức, mọi chuyện đều muốn làm cho tốt nhất có thể.”

A Kết im lặng lắng nghe, không hề trả lời. Triệu Trầm chỉ mới từng đó tuổi đã quản lý một gia đình, quả thật rất xuất sắc, nàng cũng không nghĩ hắn không đúng tí nào, chỉ là không thích tính cách của hắn.

Ninh thị dường như đoán được nàng đang suy nghĩ gì, nhẹ giọng nói: “A kết, nó ức hiếp con, có phải vì thế con thấy tính cách không hợp không?”

A Kết cúi đầu, suy nghĩ cân nhắc tìm tòi, thì nghe Ninh thị tiếp tục nói: “Nói ra có lẽ con không tin, Thừa Viễn thực sự là người biết kiềm chế. Cũng là thiếu gia, khi 13, 14 tuổi, người khác đã có nha hoàn thông phòng, ta cũng sắp xếp cho nó vài nha hoàn rất có tư sắc, nhưng nó lại chưa hề có loại suy nghĩ đó, có nha hoàn không biết tự trọng, nó liền lập tức yêu cầu ta đổi nha hoàn khác, ở bên ngoài nó cũng không đến các nơi trăng hoa. Dần dần tuổi càng lớn, ta bắt đầu lo lắng về hôn sự của nó, hỏi nó nghĩ như thế nào, nó liền nói với ta rằng muốn cưới một cô nương tâm đầu ý hợp, cả đời chỉ có một mình người đó, không để cho nàng chịu uất ức.”

A Kết mím môi.

Nếu Ninh thị vừa bắt đầu đã nói như thế nàng sẽ không tin, nhưng lúc này, nàng tin rằng Ninh thị không phải loại người cố ý bịa đặt về nhi tử của mình.

Nhưng chuyện này cùng nàng đâu có quan hệ? Không thích chính là không thích, không phải hắn cứ tốt thì nàng sẽ động lòng, vả lại.

Ninh thị đột nhiên mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của nàng: “A Kết, không chỉ con không tin, ta là mẫu thân cũng không hoàn toàn tin tưởng. Thừa Viễn năm nay mới 17, về sau tương lai còn dài, tương lai so với bây giờ càng lờ mờ, đến lúc đó, không biết nó còn giữ được hứa hẹn của bản thân hay không? Nó dám cam đoan, nhưng ta lại không dám thay nó cam đoan, mặc dù nó là con ta đi nữa. Nhưng ta cũng phải nói, Thừa Viễn rất biết kiềm chế, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân mê hoặc. A Kết, bá mẫu lúc này chỉ có thể xác

nhận là Thừa Viễn thực sự coi trọng con, chỉ là nó giống phụ thân tính tình cố chấp, không chấp nhận việc bị từ chối, con càng không để ý nó, nó càng muốn cưới con về nhà.”

Trong lòng A Kết căng thẳng, trước mắt hiện lên cặp mắt phượng lạnh lẽo tàn ác, không khỏi nhỏ giọng thỉnh cầu: “Bá mẫu, ngày có thể thay con khuyên nhủ hẳn được không? Con thực sự không muốn...”

Ninh thị bất đắc dĩ cười: “Không cần sợ mạo phạm ta, việc này vốn là Thừa Viễn làm sai, nó xứng đáng bị con cầm hận. A Kết, bá mẫu thích cô nương tốt như con, cũng muốn con làm con dâu, nhưng chuyện tình cảm, bá mẫu không phải không muốn khuyên, mà do quyết tâm của nó quá lớn, bây giờ ai khuyên cũng không được. A Kết, chính con phải cẩn thận, đứa bé kia muốn làm chuyện gì xưa nay không có gì không được, con có thể tránh được nó, ta sẽ chê cười nó, còn nếu con tránh không được, cuối cùng còn phải gả đến Triệu gia, con cũng đừng lo lắng, con sau khi vào cửa thì còn có bá mẫu ở bên phía con, sẽ không để cho nó ức hiếp con.”

Nói đến câu sau lại mang theo ý tứ trên ghẹo.

Mặt A Kết nóng lên. Trong lòng nghĩ thầm, Ninh thị như vậy, cô nương nào gặp được thì chính là may mắn, chỉ tiếc nhi tử của nàng...

Ninh thị cũng không muốn bắt ép A Kết đưa ra câu trả lời thuyết phục, liền đứng dậy nắm tay A Kết nói: “Tốt lắm, bá mẫu cũng cần phải đi, A Kết mau chọn cho ta bồn hoa lan, chúng ta nói chuyện ăn ý, dám chơi dám chịu, tiền đặt cược không thể không đưa.”

Câu nói đầu tiên đem sự không tự nhiên trong lòng A Kết hóa giải, A Kết nhẹ nhàng cười, cùng nàng đi ra ngoài chọn hoa.

Đem theo một chậu Kiến Lan Quân Hà, nửa canh giờ sau Ninh thị về tới điền trang của nhà mình.

Triệu Trầm từ khi nghe được âm thanh xe ngựa đã ra đón nàng, thấy Vãn Mai ôm một chậu hoa lan xuống dưới, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ninh thị vừa đi vừa cười: “Đây là kết quả ta thắng a kết mang trở về, Thừa Viễn con nói xem ta nên đặt ở phòng lớn hay là phòng ngủ?”

Triệu Trầm nhẹ nhàng cười: “Trong phòng nương đã có nhiều danh phẩm, trong phòng nhi tử lại chẳng có nhiều, hay nương tặng ta bồn này?”

Mở miệng ra đã bảo muốn lấy, da mặt thật là dày. Ninh thị liếc nhìn hắn một cái, lại phân phó Vãn Mai trực tiếp đem hoa lan đưa đến trong phòng thiếu gia.

Hai mẹ con ngồi xuống nói chuyện, Triệu Trầm quan tâm rót trà cho Ninh thị, Ninh thị chậm rãi uống 2 ngụm, thấy nhi tử bình thường lão luyện, tháo vát khắp nơi ngồi một bên nhìn mình, không khỏi ngạc

nhien nói: “Sao con lại không chút lo lắng, không muốn biết nàng đồng ý hay không ư?”

“Nàng đồng ý rồi sao?” Triệu Trầm tùy ý hỏi.

“Không có”. Ninh thị ngay lập tức trả lời, cũng nở nụ cười: “Bởi vì ta không hề cầu hôn với nàng, nhưng những gì có thể giúp con ta đều làm, việc làm cho nàng cam tâm tình nguyện gả vào nhà ta là việc của con, đừng hy vọng ta sẽ cùng con ức hiếp người ta.”

Triệu Trầm không để ý, trêu ghẹo :“Nương thật sự rất bất công, con dâu còn chưa vào cửa, người đã giúp nàng đối phó với nhi tử trước.”

Ninh thị không cười, nhìn hẩn nghi ngờ:“Bảo ta đi cầu hôn lại không quan tâm kết quả, con đang tính toán gì vậy?”

Triệu Trầm chỉ cười mà không nói, được một lát thì thấy Ninh thị nhú mày, liền đứng dậy nói:“Nương nghỉ ngơi một lát đi, con còn có việc phải làm, người yên tâm, trong lòng con biết rõ, sẽ không quá phận .” Nói xong xoay người ra cửa phòng.

Nhìn hẩn như vậy, Ninh thị lại càng lo lắng , nhưng mà lo lắng thì sao, giống như nàng đã nói với A Kết nói, đứa con trai này, quyết tâm rất lớn.

~

Triệu Trầm đi nhanh về phòng mình.

Hai nha hoàn Cẩm Thư và Cẩm Mặc đang ở trong phòng ngắm bồn hoa lan phu nhân mới cho mang tới, Cẩm Mặc to gan, liền vươn tay muốn chạm vào đóa hoa lan chưa nở hoàn toàn, chỉ là chưa kịp đụng đến thì phía sau đã vang lên tiếng vèn rèm kèm theo âm thanh tức giận:“Ai cho phép người chạm vào? Đi ra ngoài !”

Âm thanh kia thật quen thuộc, nhưng cơn giận này thì hai nha hoàn chưa từng gặp, Cẩm Thư lập tức khom gối hành lễ, sau đó bước nhanh ra ngoài. Cẩm Mặc sợ phát khóc, thấp thỏm cúi đầu nhận sai:“Thiếu gia bớt giận, sau này nô tì không dám lộn xộn nữa...”

” Về sau toàn bộ việc trong nội thất giao cho Cẩm Thư [i](tác giả ghi là Cẩm Mặc, nhưng mình thấy Cẩm Thư mới chính xác) [/i]thu xếp, người không được tiến vào nửa bước.” Triệu Trầm không hề nhìn nàng, lạnh giọng ra lệnh.

Hai chân Cẩm Thư như nhũn ra, chỉ là hầu hạ mấy năm nay nàng sớm đã có hiểu biết về tính tình của chủ tử, căn bản không dám cầu xin lần nữa, trắng mặt lui ra.

Tiếng bước chân xa dần, Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn rèm cửa, trầm tư một lát, nhưng rất nhanh lại nhớ tới bồn hoa lan trên bàn.

Đây là hoa nàng chăm sóc.

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng từ từ dịu dàng hơn, đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn hoa, tưởng tượng trong đầu cảnh ngày ngày nàng tưới nước cho bồn hoa này, lúc đó nàng cũng giống như hắn lúc này, chú tâm đánh giá bồn hoa, nghĩ thế, trong lòng lại dâng lên một chút nhu tình, rồi lại tưởng tượng sau khi thành thân, hắn có thể đứng phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng nàng, hai người cùng ngắm hoa. Nàng ngắm hoa, còn hắn ngắm nàng.

Nếu bây giờ nàng đang ở ngay bên cạnh thì thật tốt.

Triệu Trầm cúi người, ngửi mùi hoa thơm.

Hắn vẫn nhớ rõ, ngày ấy áp nàng trên tường thì trên người nàng dường như cũng nghe được hương thơm nhàn nhạt, chắc nàng không biết là mình đang tỏa ra mùi hương thiếu nữ. Nếu nàng thích hắn thì có ngoan ngoãn nhắm mắt cho hắn hôn hay không? Hương vị của đôi môi đỏ mọng kia...

Giống như bị hương hoa lan mê hoặc, trong đầu mơ hồ, càng ngày càng sa vào những tưởng tượng kiểu diêm, Triệu Trầm ngồi vào trên giường, dựa vách tường, sau khi hồi phục lại tiếp tục ngắm hoa.

Không biết mẫu thân đã nói với nàng những gì nhưng dù thế nào đi nữa nàng chắc chắn sẽ hiểu được hắn thật tâm muốn kết hôn chứ không phải chỉ nói những lời hoa ngôn xảo ngữ [i](lời ngon tiếng ngọt)[/i] để lừa nàng.

Cầu hôn hay không, kết quả cũng chỉ có một.

Tiên lễ hậu binh [i](trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực)[/i]

Ba ngày sau, Triệu Trầm lại đến bờ sông.

Lâm Trùng Cửu từ xa xa chạy đến, còn chưa đến trước mặt, đã nhận ra sự khác lạ, “Triệu đại ca, tại sao huynh lại đeo cung tiễn? Chiều nay huynh định đi săn thú à?”

Triệu Trầm không như những lần khác chờ hắn lên ngựa, mà đã lên ngựa trước, đợi Trùng Cửu đến trước ngựa, hắn cúi đầu cười: “Không phải buổi chiều, mà bây giờ sẽ đi, hôm nay chúng ta không luyện công mà ta mang Tiểu Cửu đến ngọn núi mở rộng tầm mắt, thế nào, đệ dám đi không?”

“Dám!” Là một tiểu nam tử hán, đối mặt với lời mời khiêu khích như thế, Lâm Trùng Cửu lập tức lớn tiếng trả lời.

Triệu Trầm liền đưa tay, chuẩn bị kéo hấn lên ngựa.

Lâm Trùng Cửu vừa định đưa tay thì lời dạn dò nghiêm khắc của mẫu thân tự nhiên hiện lên trong đầu, cánh tay tự nhiên thấy nặng hơn bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Trùng Cửu chuyển từ hồng sang trắng: “Triệu đại ca, đệ muốn đi, nhưng mà mẫu thân không cho ta đi ngọn núi chơi”

Triệu Trầm cười to: “Có Triệu đại ca đi cùng đệ, có gì phải sợ ? Lên đi, chúng ta tới nhà đệ trước, ta tự mình nói với bá mẫu.”

Lâm Trùng Cửu mừng rỡ, không còn do dự, tay nhỏ bé đưa tới.

Triệu Trầm thoải mái kéo Tiểu Cửu lên ngựa, hai chân thúc bụng ngựa, theo hướng đến Lâm gia mà đi.

Hôm nay hấn muốn nàng khen ngợi hấn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Không cần phải gấp, đại gia chỉ biết ngày mai Triệu Hôi Hôi lại có mưa ma chúc quý, dù sao sau này A Kết nhất định sẽ đồng ý gả. :)2

35. Chương 32

Có hai bóng người trước sau đi trên đường nơi rừng núi ít ai lui tới.

Dẫn đầu là nam nhân đen gầy, trong tay cầm gậy gỗ mở đường, phía sau là một phụ nhân có khuôn mặt trắng toát khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, thân thể cường tráng nên dù công một cô nương cũng không gặp khó khăn. Nam nhân đen gầy cũng không hề có ý muốn hỗ trợ, chỉ là đôi khi gặp đường núi khó đi, hấn mới quay đầu giúp phụ nhân một chút, cũng không hề nhìn cô nương đang mê man, mặc dù khuôn mặt nàng lộ ra, nhìn nghiêng trông vô cùng dịu dàng.

Trời dần tối, hai người đi đến trước một sơn động. Sơn động không sâu nhưng mọc đầy dây leo nên người ngoài rất khó phát hiện.

Trong sơn động có trái cỏ khô, có người cố ý che giấu dấu vết. Phụ nhân đặt cô nương quần trắng xuống cỏ khô, nhận dây thừng mà nam nhân đưa tới để trời tay chân của cô nương đó lại, siết chặt, còn quần quanh miệng nàng một cái đai sạch. Khi làm xong xuôi, phụ nhân nhìn khuôn mặt cô nương đang yên tĩnh ngủ thì khe khẽ thở dài.

Chuẩn bị xong, hai người ngồi ở cửa động nghỉ ngơi, không nói một lời mà đều cẩn thận chú ý động tĩnh của cô nương đang ngủ mê man. Không biết sau bao lâu, bên trong vang lên tiếng cỏ khô bị dẫm đạp, phụ nhân liếc nhìn nam nhân, nhỏ giọng hỏi: “Người đã giấu xe ngựa kỹ rồi chứ? Chúng ta vẫn nên trốn ở trong này từ buổi trưa trở đi, ngàn lần không nên để người khác nhìn thấy.”

Nam nhân đen gầy cười hắc hắc, âm thanh ồ ồ mang theo sự đắc ý: “Quan tâm gì mấy thứ vớ vẩn ấy? Ta đâu phải lần đầu tiên làm chuyện này đâu mà không biết che giấu cho tốt. Người đừng dài dòng, Thuận Tử tìm được nơi này thật chính xác, dù là ai đi nữa cũng sẽ không nghĩ ra chúng ta bắt người xong không lập tức thoát đi mà lại vào núi, chờ đến ngày kia Thuận Tử bắt tiểu thư Lữ gia đến, chúng ta lập tức xuất phát.”

Phụ nhân đáp lời lấy lương khô trong bao quần áo ném cho hần, vừa ăn vừa nói: “Tiểu thư Lữ gia bề ngoài xinh đẹp, tiếc là nhà của nàng có nha hoàn bà tử nhiều nên không dễ dàng tìm thấy cơ hội để cướp người, nghe nói tháng này nàng muốn lên núi dâng hương nên mới nghĩ được biện pháp. Nhưng mà hần không may mắn được như chúng ta, chúng ta được Vương Ngũ giới thiệu cho Lâm đại cô nương, người cũng nhìn thấy rồi, ba tiểu thư Lữ gia còn kém hơn nàng. Bằng tư sắc của nàng nếu đưa tới kinh thành hoặc Giang Nam bán thì ít nhất cũng đáng năm trăm lượng!”

Nam nhân đen gầy vuốt cằm: “Đúng vậy, trước kia chúng ta chỉ chú ý đến các thiên kim trong thành lại không nghĩ tới ở nông thôn này cũng có mặt hàng tốt như vậy, về sau vẫn nên chú ý nhiều một chút, nhưng nếu có thể gặp được cũng là chuyện hiếm có. Vương Ngũ cũng có nói cha nàng dạy học ở trấn trên, trong nhà cũng có tiền, nếu không sao có thể đem nữ nhi nuôi dưỡng xinh đẹp nôm nà như vậy được.” Càng nói thanh âm của hần càng có chút lỗ mãng, hần lại đứng lên, đi vào bên trong.

Trong lòng A Kết hoảng sợ, cảm thấy tim như ngừng đập, người này muốn làm cái gì?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nam nhân đến ngồi xổm sau lưng nàng. Trong lòng A Kết nóng như lửa đốt, không biết nên tránh né hay là tiếp tục giả bộ ngủ. Đang lúc do dự, chợt nghe tiếng phụ nhân nhanh chóng chạy lại, kéo nam nhân đó ra, “Người muốn làm gì? Chúng ta đều biết không thể đụng vào những cô nương này, nếu không sẽ không có giá! Tốt nhất người nên thu lại ý định của mình đi, chờ sau này đến địa phương khác người được tùy ý đi tìm kỹ việc. Ta cũng sẽ không để ý!”

Nam nhân có chút không vui: “Ta chỉ sờ một chút chứ không làm gì nữa.”

“Vậy cũng không được, dù cho đi kinh thành hay là đến Giang Nam, đều có thể ở kỹ viện hơn tháng, nếu người làm gì khiến nàng sợ hãi tìm đến cái chết thì chúng ta tính sao? Đi, theo ta ra cửa động ngồi, ở chỗ này cũng không làm được gì.”

Nam nhân đen gầy thấp giọng mắng vài câu không rõ là gì.

Hai người lại ngồi xuống, vừa ăn vừa tán gẫu.

A Kết nằm dựa lưng về phía bọn họ, tay chân bị trói, miệng bị nhét vải, trên mặt đầy lệ.

Vì sao lại như vậy chứ?

Nàng không hề dắc tội với Vương Ngũ, vì sao hần lại tìm người hại nàng?

Mẫu thân cùng muội muội ở lại nhà dì ăn cơm, không biết hiện tại đã về nhà hay chưa, nếu phát hiện nàng mất tích thì bọn họ sẽ lo lắng đến thế nào? Bọn họ chắc chắn sẽ đi tìm nàng nhưng bọn họ có thể nghĩ đến chỗ này sao? Nếu như.

A Kết không dám nghĩ thêm nữa, nước mắt rơi không ngừng nhưng nàng bắt buộc chính mình không khóc ra tiếng, thế nhưng vẫn có tiếng nghẹn ngào thoát ra.

“Ai u, Lâm đại cô nương tỉnh rồi a?”

Ngừng nói chuyện, sau một lúc im lặng, phụ nhân đi tới phía bên này, khi A Kết đang cố gắng vịn vịn giấy dựa thì mạnh mẽ nâng nàng ngồi dậy, giúp nàng tựa vào vách núi, phụ nhân ngồi xuống một bên, cười tủm tỉm, nhìn nàng nói: “Đại cô nương, chắc người đối với tình cảnh hiện tại cũng có chút rõ ràng, ta khuyên người nên ngoan ngoãn chấp nhận đi, ở trong tay chúng ta thì dù cho người có chấp cánh cũng không thể bay thoát được. Nhưng mà ta đây cũng không muốn ức hiếp những tiểu mỹ nhân như các người, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, mấy ngày nữa ra thị trấn, ta còn có thể mở trói cho người, nếu không người cứ như vậy bị trói dẫn đi ngoài đường thôi, thế nào?” Đưa tay lấy miếng vải trên miệng A Kết xuống.

A Kết hai mắt đầm lệ, cơ bản nhìn không rõ khuôn mặt nàng ta, chỉ khóc xin nàng: “Cầu người thả ta, cầu người. không thấy ta, cha mẹ ta sẽ phát điên. Người không có nữ nhi sao? Nếu nàng gặp loại sự tình này, người có sốt ruột hay không? Cầu người, người đưa ta trở về, người muốn bao nhiêu tiền cha ta đều cho người, van cầu người.”

Phụ nhân cười lạnh: “Đưa người trở về? Đến lúc đó đừng nói lấy không được bạc, không chừng ta còn bị cha người đưa vào đại lao! Đại cô nương, ta nghĩ người nên đừng suy nghĩ lung tung nữa, người trước hết

ăn một chút đi!” Nói xong lại nhắc bao tải về, nhìn khăn cầu trong mắt A Kết, một lần nữa trở lại bên người nam nhân.

A Kết càng không ngừng khóc, thân thể phát run, khóc đến cay cả mắt. Nàng thấy hai người kia cơm nước xong thì trở lại bên này, trái cổ khô lên trên nền động. Nam nhân đen gầy tưởng nàng đã ngủ, đến chỗ A Kết, phụ nhân mắng chửi rồi đẩy hắn đi chỗ khác, còn mình nằm ở bên người A Kết. Khoảng cách quá gần khiến A Kết không nhịn được dịch sang một bên. Phụ nhân hừ một tiếng, nằm bên cạnh cảnh cáo nàng: “Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không ta cho hắn ngủ bên cạnh ngươi!”

A Kết nhất thời không dám động .

Phụ nhân vừa lòng nhắm mắt lại.

Sau đó, hai người kia ngủ, phát ra tiếng ngáy đều đều. A Kết tim đập nhanh, nhìn sang phụ nhân đang nhắm chặt mắt và nam nhân cao gầy đang quay lưng về phía mình, tuy biết hi vọng xa vời nhưng vẫn thử thăm dò một chút bèn dịch chuyển ra ngoài, nửa người trên dựa vào vách núi chống cho bản thân ngồi ra ngoài một chút. Đáng tiếc, phía dưới là cỏ khô, nàng vừa dịch chuyển thì cỏ khô phát ra tiếng làm phụ nhân tỉnh dậy, trực tiếp mở mắt trừng nàng. A Kết rùng mình một cái, phụ nhân dù chưa nói chuyện nhưng trong mắt tràn đầy sự uy hiếp.

A Kết tuyệt vọng, nhắm mắt lại, chỉ hy vọng cha mẹ có thể nhanh chóng tìm được nàng, nếu bị bọn họ bán đến nơi đó, không bằng để nàng chết.

Lúc khóc lúc ngừng, dần dần trong sơn động tối sầm đi. Mùa này ngày nóng, đến tối muộn lại lạnh, A Kết chỉ mặc áo đơn nên khi gió núi thổi đến thì khiến nàng lạnh run, sắc mặt tái nhợt.

Phụ nhân đã tỉnh, quay đầu hỏi nàng: “Có lạnh không? Chỉ cần ngươi đồng ý sẽ ngoan ngoãn đi theo chúng ta thì ta sẽ cho ngươi phủ thêm một bộ quần áo của ta, cũng sẽ cho ngươi ăn cơm chiều.”

A Kết ngơ ngác nhìn ra cửa động, giả vờ không nghe thấy. Phụ nhân cười lạnh, không nói thêm lời nào.

Sắc trời càng ngày càng tối, màn đêm buông xuống.

Trong sơn động, nam nhân đen gầy đã chuẩn bị củi gỗ từ trước, khi đốt lửa thì nói với phụ nhân : “Hiện tại trời tối, dưới chân núi hơi nước bốc lên không nhìn thấy được ai. Ai, tiếc là võ thuật của chúng ta không tốt, nếu không thì ngoài việc bắt được gà rừng còn có thể chịu được sức nóng này nọ.”

Phụ nhân cười bảo hắn: “Ngươi nghĩ chúng ta đang đi du sơn ngoạn thủy chắc? Còn muốn có gà rừng, có lương khô để ăn là tốt rồi! Trước kia chúng ta mới làm thì nhát gan, bị người ngoài nhìn thấy liền chột dạ, sợ bị bắt, vội vàng mang theo người rời đi, thường thường mấy ngày ăn không đủ no.”

Hai người cằn nhằn mãi , A Kết nghe lúc được lúc không. Đốt lửa ngay tại phía trước, nàng nhìn ngọn lửa cháy, không hề có cảm giác ấm áp. Nàng nhớ nhà, ngày hôm qua nàng còn đang cùng người nhà ăn cơm. Mẫu thân làm bánh canh, có chút mặn, để để lại ăn nhạt, nên ăn ít hơn bình thường một chút. Nàng không thích ăn lòng đỏ trứng nên đem lòng đỏ trứng cho để để, muối muối nói nàng thích ăn lòng trắng trứng, A Kết biết muối muối chỉ đùa nàng nên cũng chia cho nàng ấy một nửa, muối muối cười rồi cầm chén chuyển đi, không chịu nhận.

Nàng thật sự muốn về nhà.

A Kết nghiêng đầu, nước mắt lại rơi.

Thời điểm lòng nàng như tro tàn, nam nhân cao gầy bỗng nhiên thấp giọng nói:

“Có người đến đây!”

A Kết giật mình, đầu không hề chuyển động, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về cửa động, chăm chú lắng nghe.

Phụ nhân không tin tưởng, chần chờ nói : “Không thể nào, phía sau núi làm sao có thể có người.”

Nam nhân cao gầy tuy rằng đã bị phụ nhân quở mắng nhiều lần nhưng lúc này vẻ mặt lại trầm trọng. Hắn không nói chuyện, hắt cằm về phía A Kết dương dương tự đắc, sau đó đi đến sau tảng đá cao hơn đầu người, ngồi xuống.

A Kết không nghe được tiếng bước chân thấy nam nhân ẩn nấp , trong tay cầm cây dao ngắn, trong lòng căng thẳng. Phụ nhân rất nhanh đi tới trước nàng, xoay nàng từ nằm ngửa sang nằm nghiêng, thấp giọng uy hiếp:

“Tốt nhất ngươi nên giả bộ ngủ, nếu khiến cho người tới hoài nghi, ta sẽ giết ngươi!”

Nói xong tay cầm dao chỉ chỉ vào mặt A Kết, dao găm lạnh lẽo, A Kết kìm lòng không được, muốn trốn đi. Phụ nhân đối với biểu hiện của nàng thực vừa lòng, lấy bộ áo rộng thùng thình phủ lên người nàng, che khuôn mặt nàng lại, chỉ cần A Kết không giãy dụa thì sẽ giống như đang ngủ.

Phụ nhân quay về ngồi bên đồng lửa, chậm rãi ăn uống.

Tim A Kết đập mạnh, bởi vì nàng cũng nghe tiếng bước chân giống như giày dẫm trên cỏ, không nhẹ không nặng. Nàng vừa ngóng trông đối phương là người tới cứu nàng nhưng cũng lo lắng cho hắn khi hắn chỉ có một mình còn bên này không chỉ nam nhân kia mà cả phụ nhân hình như đều biết chút võ công, trong tay hai người ấy còn có dao găm, người tới có đánh thắng được bọn hắn không?

Không nhìn thấy những gì đang xảy ra, A Kết rất nóng lòng lại không dám lộn xộn, khăn trương chờ đợi.

Tiếng bước chân tới gần sơn động thì dừng lại một chút, giống như có chút do dự, sau một lúc mới tiếp tục đi tới.

Người tới đứng trước cửa động, không nói gì.

A kết thực sự khẩn trương, nghe phụ nhân kinh ngạc hỏi: “Vị công tử này vì sao trễ như vậy còn ở trong núi? Hay là cũng giống như mấy người chúng ta, vào núi tìm dược liệu?”

“Ta tìm đến người, người có từng thấy một cô nương xinh đẹp nào không?”

A kết mở to hai mắt.

Thanh âm này.

Tuy rằng nàng cùng người nọ cũng không có nói gì nhiều, nhưng thanh âm của hắn rất lạnh, hắn từng cúi đầu ở bên tai nàng uy hiếp, người này nhất định là hắn!

Trong giây phút đó, A Kết dường như đã quên nàng cùng Triệu Trầm có ân oán, nàng chỉ biết là, Triệu Trầm là người nàng quen biết, hắn đến là để tìm nàng, nàng phải nhắc nhở hắn, chỉ có như vậy nàng mới có hi vọng về nhà!

Miệng không thể nói, A Kết xoay mạnh người, cố gắng giãy dụa. Chiếc khăn nhỏ che đi gương mặt nàng bị rơi xuống, trong ánh lửa chiếu rọi , nàng nhìn thấy Triệu Trầm mặc áo màu tro đang đứng trước cửa động, hình như hắn nhìn thấy nàng, A Kết không nhìn thấy rõ lắm, bởi vì sau khi xác định thật sự là hắn, nước mắt nàng lại tràn mi.

“Đại cô nương, người cũng thật không biết nghe lời, cho là có người đến cứu ngươi, người có thể thoát thân? Chờ chúng ta trừng trị hắn xong sẽ lại cho người nếm mùi dạy dỗ.” Sự việc lộ ra, phụ nhân không sợ hãi cũng không hoảng hốt, chậm rì rì đứng lên, đưa dao găm trong tay lên, xông thẳng đến chỗ Triệu Trầm.

Triệu Trầm lạnh lùng nhìn nàng ta, khi phụ nhân đến gần, đôi chân dài của hắn liền đá bay đi dao găm trong tay phụ nhân. Phụ nhân kinh hãi, tự biết mình không địch lại được, liền nhanh chân chạy ra ngoài. Triệu Trầm cũng đuổi theo, đi mất, A Kết không nhìn thấy rõ hắn làm cái gì, chỉ nghe phụ nhân kêu thảm một tiếng rồi bay thẳng đến phía trước, mềm nhũn rơi xuống, không thể đứng lên.

Triệu Trầm đã giết người sao?

Tim A Kết đập bùm bùm, nhưng mà nhìn thấy cái chết của phụ, nàng lại không sợ hãi, thậm chí vì thấy hắn giải quyết một kẻ ác một cách thoải mái mà nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi phụ nhân ngã xuống đất, trong sơn động yên tĩnh trở lại. Triệu Trầm kiểm tra xem phụ nhân còn thở không, xong mới đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía A Kết, từ trên cao nhìn xuống nàng, không hề có dịu dàng trấn an, chỉ lạnh giọng châm chọc: “Sớm biết nàng dễ lừa như vậy, ta nên bắt chước bọn họ, chọn ngày tốt cường bức nàng, như vậy nàng chỉ có thể gả cho ta, phải không?”

A Kết nghe thấy lời nói của hắn , nhưng giây phút này, nàng không có lòng dạ nào để suy nghĩ xem hắn có làm vậy hay chỉ đơn thuần là châm biếm nàng. Nhìn thấy sau tảng đá, nam nhân cao gầy đang chuyển động, giơ cao dao găm, muốn tấn công mà Triệu Trầm lại không hề hay biết, A Kết vừa vội lại vừa sợ, không ngừng ra hiệu cho Triệu Trầm, trong miệng ô ô ra tiếng.

Triệu Trầm nhíu mày nhìn nàng: “Nàng muốn nói cái gì?”

Lời còn chưa dứt, hắn đã đi đến trước mặt A Kết ngồi xuống, nhanh nhẹn cởi khăn vải trên mặt nàng. A Kết vẫn đang nhìn chăm chăm nam nhân đen gầy, thấy hắn lặng lẽ đứng lên, A Kết kinh hãi, quay đầu trốn tránh, nhắc nhở Triệu Trầm mau tránh ra. Triệu Trầm hiểu lầm ý nàng, liền nắm lấy cằm nàng, nhìn chăm chăm: “Nàng vẫn cho ta chạm vào sao? Đêm nay nếu không ta, nàng có biết kết cục của nàng là gì không? Nàng. . . .”

Nói chưa hết câu thì nghe được tiếng xé gió, mặt Triệu Trầm biến sắc, nhanh chóng đứng dậy né tránh nhưng vẫn muộn một bước. Nam nhân đen gầy đã chém dao găm vào tay hắn khiến máu tươi bắn ra, vừa vụn trúng ngay trên người A Kết. A Kết hồn phi phách tán, dường như muốn ngất, hai mắt nhắm nghiền nghe hai người đánh nhau, trên mặt có chất lỏng ẩm áp từ từ chảy xuống.

Đó là máu của Triệu Trầm.

Trong đầu trống rỗng.

A Kết biết, mặc dù đêm nay Triệu Trầm cứu nàng nhưng hắn cũng không phải người tốt, thế nhưng hắn lại tìm được nàng trước tiên, còn vì nàng mà thương, nếu như hắn không đánh lại nam nhân đen gầy, đêm nay hai người khó thoát khỏi nơi này.

Chính vì đang thất thần, khi trong động lại vang lên tiếng Bùm , A Kết cố lấy dũng khí mở to mắt thì thấy Triệu Trầm đưa lưng về phía mình, đứng trước mặt nam nhân cao gầy, mà nam nhân kia nằm trên mặt đất không nhúc nhích. Lúc A Kết cố gắng đến xem, Triệu Trầm cũng phát hiện, chậm chạp xoay người lại, sắc mặt khó coi. Theo bản năng, A Kết cúi đầu thì chợt nhớ ra hắn bị thương, không nhìn được nhìn ông tay áo bị rách một lỗ lớn, lúc ấy máu chảy nhiều thế nào, nhìn là có thể biết.

Mặc kệ thế nào đi nữa, hắn không có chết thì nàng không cần sợ hãi, nàng có thể về nhà.

Trong hiểm nguy mà thoát chết, giống như mất đi mà được nhận lại, vui mừng cùng sợ hãi khiến nàng rơi nước mắt, A Kết cúi đầu khóc.

Triệu Trầm không nhìn nàng, đem hai “Thi thể” kéo ra bên ngoài sơn động, lúc xử lý xong trở về A Kết vẫn còn khóc, cũng may vừa rồi không thất lễ như vậy mà vẫn cố gắng nín nhịn, dù vẫn phát ra âm thanh nho nhỏ.

Triệu Trầm ôm cánh tay đi về phía nàng, càng ngày càng gần, A Kết lặng lẽ nhìn lên thì thấy bàn tay hắn đều nhuộm đỏ, tất cả đều là máu.

Vết thương kia là vì nàng, A Kết trong lòng áy náy.

Phát hiện nam nhân kia đang đánh giá mình, A Kết rũ mắt xuống , chờ hắn giúp nàng mở trói, khôi phục tự do thì nói lời cảm tạ với hắn.

Nàng nghe thấy Triệu Trầm ngồi xuống cỏ khô cạnh nàng. Hiện tại hắn ngồi cạnh cửa động còn nàng nằm nghiêng, đầu cách chân hắn rất gần, A Kết ngẩng đầu thấy nam nhân đang ngồi có một đôi chân dài, gác lên nhau, tạo cho người ta cảm giác lười biếng.

A Kết nhìn chân hắn, trong lòng dần dần dâng lên dự cảm không tốt. Tư thế người này như vậy, rõ ràng là không muốn giúp nàng.

Có lẽ, hắn vội vàng xử lý vết thương chăng?

A Kết kiên nhẫn chờ, càng chờ càng không yên. Triệu Trầm không hề có chút động tĩnh, giống như đang ngủ, nhưng A Kết biết hắn không có khả năng ngủ trong lúc này. Nàng càng thấy bất an, sao người này lại không nhanh chóng xử lý vết thương, cũng không giúp nàng mở trói, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Đang suy nghĩ, nàng lại nghe thấy có tiếng áo quần chuyển động, ngay sau đó có bàn tay nam nhân đã rơi trên đầu nàng. Theo bản năng A Kết trốn đi hướng khác, nam nhân kia cũng không đuổi theo, chỉ thản nhiên mở miệng: “Nàng không muốn nói gì ư?”

A Kết sững sốt, lập tức hiểu được, hắn muốn giúp nàng mở khăn vải bịt miệng.

A Kết có chút ngượng ngùng, không hề cử động, lẳng lặng chờ hắn.

“Đây là áo quần của nữ nhân đó ?” Triệu Trầm im lặng, tiếp tục động tác, trước tiên, đem áo rộng thùng thình che khuất dáng người của nàng.

Trên người chợt lạnh, A Kết không tự chủ cúi đầu xem trên người mình, mặc dù quần áo đầy đủ, không có lộ ra cái gì, nhưng lại là kiểu mà nam nhân trước mặt mơ ước, nàng liền không được tự nhiên, nhưng nàng hiện tại không thể cầu xin hắn, nên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Nhìn nàng như con thỏ nhỏ bị trói chặt, Triệu Trầm không tiếng động cười, ý vào vị trí gần gũi, không kiêng nể gì đánh giá nàng. Nàng mặc áo dài màu hồng, phía dưới là quần trắng, bởi vì nằm xuống, dáng người yếu diệu hoàn toàn lộ ra. Hắn nhìn từ đầu đến chân, rồi lại nhìn lại một lần nữa, ánh mắt mới nhìn vào mái tóc dài đã bị thả tung ra. Phát hiện tóc nàng đang dính mấy sợi cỏ khô, Triệu Trầm cẩn thận lấy ra, động tác này khiến cánh tay phải có chút đau nhưng so sánh với niềm vui lúc này thì cũng bị xem nhẹ.

Hắn nhích tới nhích lui, A Kết đoán được hắn đang làm cái gì, biết né tránh cũng vô dụng, không bằng theo hắn, hắn cao hứng, liền nguyện ý giúp nàng.

Chính là động tác của hắn quá chậm, tính nhẫn nại của A Kết càng ngày càng ít, nhịn không được trừng mắt nhìn cửa động vài lần, để bớt sầu lo trong lòng.

Bả vai nàng căng thẳng, Triệu Trầm hoàn toàn có thể đoán được trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nhưng mà hắn chẳng để tâm, lấy cỏ khô, lại hất những sợi tóc trở ngại trong việc tháo bịt miệng đến trước ngực nàng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, cho đến khi nàng tức giận, hơi thở cũng nặng nề, dường như muốn bùng nổ, hắn mới bắt đầu cởi khăn vải. Nhìn gáy nàng trắng như bạch ngọc dần lộ ra, ánh mắt Triệu Trầm lưu luyến dừng lại, ngón tay nhiều lần muốn chạm đến rồi lại thôi, cuối cùng là buông tha nàng.

Không nên bức nàng quá đáng.

Bịt miệng bị cởi đi, A Kết mở miệng hô hấp, rất nhanh liền quay mặt về phía nam nhân nói lời cảm tạ: “Ân cứu mạng của Triệu công tử, ta sẽ ghi nhớ trong lòng, sau khi trở về nhất định sẽ nói với cha mẹ, nhờ bọn họ thay ta tạ ơn, còn bây giờ nhờ Triệu công tử giúp ta mở trói.” Nói rất nhanh, như đã chuẩn bị từ lâu, mặc dù vốn âm thanh mềm nhẹ, nhưng lại mang theo sự tức giận.

Triệu Trầm dựa vào vách núi, hai chân đổi vị trí gác lên nhau, chế giễu nói: “Tạ ơn? Đừng nói đến tiền tài, nàng có biết thứ ta muốn nhất là gì.”

Sắc mặt A Kết thay đổi, nhưng mà trong tình thế này, nàng bắt buộc mình không cần để ý đến hắn, tận lực bình tĩnh nói: “Xin Triệu công tử hãy thay ta mở trói.”

Lần này Triệu Trầm cười thành tiếng, giơ tay lên sờ tóc nàng. A Kết lập tức quay đầu trốn tránh, đáng tiếc tóc nàng dài, nàng lại trốn không xa, nam nhân mặc dù không đuổi theo, vẫn có thể chạm vào nàng.

Biết hắn không dễ dàng buông tha chính mình, A Kết giọng căm hận hỏi: “Người rốt cuộc muốn thế nào? Ta là cảm kích người, nhưng tuyệt không gả cho người!”

Thấy nàng nổi giận đùng đùng, Triệu Trầm vội thay đổi, không hề chạm vào nàng, nhìn ngọn lửa đang cháy, nói: “Tốt, ta không ép nàng, nàng cũng nhìn thấy, ta bởi vì cứu nàng mà bị thương, nếu muốn nàng giúp ta băng bó miệng vết thương thì cũng không quá đáng phải không?”

Nếu bình thường hắn bị thương nặng hơn nữa, A Kết cũng sẽ không quan tâm, nhưng hiện tại trong lòng nàng đầy áy náy, thứ hai tay chân nàng bị trói, giống như thịt bò trên thớt gỗ, hắn chỉ yêu cầu một việc thôi đã là may mắn lắm rồi.

“Người giúp ta mở trói, ta thay người băng bó.” A Kết nhìn cửa động, bình tĩnh lên tiếng.

Triệu Trầm không đùa với nàng nữa, cảnh cáo nàng không nên lộn xộn, dùng dao găm cắt đứt dây thừng giúp nàng. Mất cả chân không sao cả nhưng trên cổ tay có một đường máu bầm, nhìn rất là chói mắt. Đấy mắt nam nhân trong giây lát toát ra sự hối hận.

A Kết bị trói một ngày, tay có chút tê cứng, chống tay xuống không hề có lực, bị nam nhân đến nâng dậy. Sau khi đứng dậy, A Kết nhanh chóng tránh đi, muốn cách xa hắn một chút, Triệu Trầm liền giữ chặt nàng: “Muốn chạy? Nhanh lại đây cầm máu giúp ta.” Đừng nói đây là vết thương nhỏ, dù cho hắn mất một cánh tay đi nữa cũng có thể vấp hãm được nàng.

Theo bản năng, A Kết không nghĩ hắn sẽ làm gì quá đàngs nên vẫn chưa nghĩ sẽ chạy trốn. Nơi này hoang vu lại là đêm hôm khuya khoắt.

Nghe hắn nói máu còn chảy không ngừng, A Kết liền giãy ra khỏi tay hắn, lau vết máu còn chưa khô trên mặt, cúi đầu nhìn lại, chỉ liếc mắt một cái liền dừng động tác. Do dự một chút, A Kết tới bên cạnh nam nhân quỳ xuống, nhìn cánh tay hắn nói: “Ta chưa từng băng bó cho ai bao giờ, người nói cho ta biết nên làm như thế nào đi?”

Tóc nàng dài, mềm mại rối tung trên đầu vai, khuôn mặt tiêu tụy bị ánh lửa chiếu rọi, đẹp như ngọc, mi mắt buông xuống, trông giống như mới vừa tỉnh ngủ. Triệu Trầm nhìn không chuyển mắt, nàng buông tóc như vậy, dễ nhìn hơn nhiều so với bình thường chỉ là nàng không nguyện ý cho hắn thấy sự dịu dàng như mì của mình.

Lúc đầu hắn chỉ muốn giành được trái tim nàng mà không dùng đến thiện ý, nhưng giờ phút này hứng thú trong lòng đã lớn hơn, Triệu Trầm nhanh chóng đưa dao găm lướt qua, cắt một chút lụa trắng từ trên váy lót của nàng xuống.

Dao găm sạch bóng, A Kết liếc nhanh về áo quần dài hắn đang mang, yên lặng xoay người, nhanh chóng cắt xuống, chia làm hai khúc. Phía sau có động tĩnh rất nhỏ, chắc là hắn đang thu xếp tay áo, A Kết không nghĩ nhiều, nhưng không ngờ vừa quay đi thì lại rơi vào một lòng ngực rắn chắc.

A Kết lập tức quay đầu: “Người làm cái gì vậy? người không nên trêu đùa ta, ta không ngại nói thẳng, ta có thể chết ngay bây giờ để giữ mình trong sạch.

Triệu Trầm bị cơn tức bất ngờ của nàng làm cho kinh ngạc, nhìn bình thường dịu dàng, thì ra khi nóng giận cũng ghê gớm như vậy.

Hắn miễn cưỡng dựa vào vách núi, chậm rì rì giải thích: “Băng bó miệng vết thương dù sao cũng phải cởi áo ra, cởi hết thì có sao đâu? A Kết, nếu người không nhẫn tâm đến mức hi vọng ta mất máu quá nhiều mà chết thì động tác nhanh chút.”

Rõ ràng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại luôn luôn trêu tức đắc ý, rõ ràng khi dễ người, nhưng lại không ức hiếp đến mức người muốn dùng cái chết để tỏ rõ khí tiết. Đối mặt với người này, A Kết không thể làm gì, nếu không phải bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn chọc giận hắn. Nàng một lần nữa đối mặt với hắn, chỉ nhìn chằm chằm miệng vết thương trước mặt, cầm lấy một đoạn khăn mỏng đã chà xát vài lần lên, trong quá trình mở ra chốc lát, miệng vết thương lại rỉ máu, A Kết đem hết những đoạn khăn đang có đè lên vết thương(ta chém).

Cánh tay kia nâng lên nhìn có lực, lại rất bá đạo mà lộ ra ở trước mặt nàng, A Kết nhắm mắt, không nhìn.

Trong sơn động tĩnh lặng, Triệu Trầm nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi mở miệng: “Vì sao không hỏi ta làm sao tìm được nàng?”

A Kết run rẩy. Kỳ thực khi nghe thấy thanh âm của hắn thì nàng đã mừng như điên, nàng từng hoài nghi những người này có phải do hắn an bài, đến lúc hắn bị thương, những người đó cũng đều bị hắn giết, nàng mới bỏ đi ý nghĩ hoang đường trong đầu. Trừ vài lần đe dọa, hắn chưa làm làm chuyện gì quá phạm, nàng dù căm hận hắn, cũng không nên đem tất cả tội danh đều đổ lên người hắn.

Nàng không nói lời nào, Triệu Trầm nâng tay nàng lên, A Kết kinh hãi, Triệu Trầm dùng sức ấn vào tay nàng liền giải thích: “Người khí lực quá nhỏ, như vậy không cầm được máu.” Ngay sau đó cùng nàng nói chuyện dưới chân núi, không cho nàng cơ hội hất ra. A Kết nhìn tay mình bị giữ chặt, vừa hận vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể quay đầu lại nghe hắn nói.

Hắn đã sắp xếp mọi việc chu toàn, đến những người như Lâm Hiền cũng chưa từng nghi ngờ thì với một cô nương chưa hiểu sâu sắc về cuộc đời lại càng dễ dàng, khi nói xong, không đợi A Kết nói gì thì hắn đã buông tay nàng ra.

Người này chính là như vậy mặc dù cử chỉ quá đáng, nhưng lại đúng lúc thối lui, làm cho người ta muốn mắng hắn cũng không kịp.

Máu đã dừng lại, A Kết đưa ra một tấm khăn sạch sẽ khác, thay hắn buộc lại, sau đó nàng đứng dậy: “Triệu công tử, ta và người xuống núi, ta nghĩ rất nhanh sẽ nhìn thấy cha mẹ ta, không để bọn họ lo lắng” Một mình nàng không dám đi đường đêm, có hắn đi cùng, nàng sẽ an lòng hơn.

Nàng đứng dậy đi về phía trước, Triệu Trầm giữ chặt cổ tay nàng: “Vừa nãy ta đã nói rồi, ta với người cha ước định kỳ hạn cuối cùng là chạng vạng ngày mai, sáng mai chúng ta xuống núi, dư dả.”

Cùng hắn ở trong này một buổi tối?

A Kết không cần suy nghĩ, muốn cự tuyệt, nhưng hắn không thả tay ra mà bỗng nhiên dùng sức kéo nàng về phía hắn. A Kết thất kinh, dùng hết khí lực phản kháng nhưng sức lực hai người chênh lệch cách xa, lập tức bị người kia kéo tới, ngã vào trên đùi hắn, bị hắn ôm vào lòng.

“Buông!” Ý tứ của nam nhân này quá rõ ràng, lúc trước cũng thường xuyên chọc ghẹo, A Kết nổi nóng muốn đưa tay tát hắn một cái.

Triệu Trầm tay mát lạnh lẽ, vững vàng bắt lấy tay nàng, A Kết tiếp tục phản kháng thì hắn nhanh chóng đem nàng đặt ở trên cỏ khô, nhân lúc nàng chưa hoàn hồn thì đã ngăn chặn miệng của nàng, mùi vị mà hắn thường tâm niệm, việc mà mỗi lần nhìn nàng hắn đều muốn thực hiện. Một nụ hôn chưa thỏa mãn được hắn, một tay hắn giữ lấy đầu nàng, tay còn lại giữ lấy cằm nàng, thừa thắng xông lên.

Nam nhân bá đạo cuồng nhiệt nhưng không xâm chiếm lâu thì đã rất nhanh chấm dứt, mắt phượng nhìn sâu vào nàng, thanh âm khàn khàn: “A Kết, gả cho ta!”

Hai tay bị hắn chế trụ, A Kết phần nộ lại tuyệt vọng, trợn mắt nhìn: “Không lấy chồng, ta chết cũng không gả cho loại người như ngươi. Cầm thú!”

Nhu tình trong mắt nam nhân nhanh chóng bị sự tàn ác thay thế, trong cơ thể nhiệt huyết bốc lên càng thêm mãnh liệt, định liều lĩnh thì nàng cúi đầu xuống rơi nước mắt.

Triệu Trầm ngơ ngẩn, ánh mắt ngơ ngác nhìn nàng rơi nước mắt, nước mắt nàng càng ngày càng nhiều, cắn chặt môi kìm nén tiếng khóc khiến hắn càng thêm thương yêu.

Tay nàng vô lực hạ xuống, mỗi lần đều là hắn khi dễ nàng, nhưng chỉ có ánh mắt này cùng những giọt nước mắt đó lại có thể làm cho hắn không biết làm gì.

Trong lòng Triệu Trầm thở dài, xoay người đi xuống, lập tức đem người đang muốn chạy trốn ôm vào lòng, trầm giọng hỏi nàng: “Ta hỏi lại một lần cuối cùng, nàng thật sự thà chết không lấy chồng?”

“Không lấy chồng!” A Kết khóc. Lúc khi từ hôn, nàng thích Mạnh Trọng Cảnh như vậy cũng không để Mạnh Trọng chạm qua, Mạnh Trọng Cảnh cũng không ép buộc nàng, người này lại nhiều lần xúc phạm nàng, không biết liêm sỉ, vì sao nàng phải gả cho hắn.

“Tốt, nàng đã thà chết không lấy chồng, ta ép buộc nàng cũng không còn ý nghĩa, nhưng mà ta vì nàng bị thương, cũng không thể không nhận được gì.” Triệu Trầm thật bình tĩnh đòi trả thù lao, “A kết, đêm nay nàng để cho ta ôm nàng ngủ một đêm, sáng mai xuống núi, chúng ta xóa bỏ mọi ân oán. Chuyện nàng mất tích, chỉ có người nhà nàng biết, chỉ cần chúng ta không nói ra, thanh danh của nàng vẫn còn, tương lai có thể gả cho nam nhân nàng thích, mà ta, sẽ không bao giờ xuất hiện ở trước mặt nàng. Nàng thấy thế nào?”

A Kết ngừng rơi nước mắt, không dám tin tưởng.

Sợ nàng hiểu lầm, Triệu Trầm bèn giải thích: “Ta ôm nàng ngủ, cái gì cũng không làm, nàng không cần lo lắng.”

A Kết mở to mắt, trước mắt là lồng ngực rắn chắc của nam nhân, gần đến nỗi sắp chạm đến trán nàng.

Nàng còn có gì để lựa chọn? Không đáp ứng, Triệu Trầm có khả năng sẽ càng quá đáng, đáp ứng rồi, chỉ cần cho hắn ôm một đêm thì cơn ác mộng sẽ kết thúc.

Cho hắn ôm đương nhiên không thích hợp, nàng đã bị hắn chiếm nhiều tiện nghi.

“Người sẽ giữ lời chứ?” Sau một lúc im lặng A Kết thấp giọng hỏi.

“Nếu nàng không tin ta, hiện tại ta nói ta lừa nàng, nàng có tin không?” Triệu Trầm châm chọc nói.

A Kết mím môi. Nói thật, nàng không biết có nên tin hay không, nhưng so với việc bị hắn ép buộc, loại kết quả này dĩ nhiên đã là ngoài dự đoán mọi người. Nàng chỉ có thể hi vọng người này không quá xấu xa, sẽ giữ lời. Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại, nếu hắn thật sự muốn khi dễ nàng, lúc này đã có thể tùy ý làm bậy, cần gì làm điều dư thừa như vậy.

A Kết nhắm mắt lại, quyết định tin hắn một lần.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, biết nàng đã đáp ứng liền hơi chuyển động thân thể, đem áo dài của mình phủ lên trên người cả hai, che kín. Khi xong xuôi, hắn ôm sát nàng vào lòng, chỗ kia có chút khó chịu, sau nàng nàng trốn mất, hắn cũng cảm thấy xấu hổ, chuyện dù sao cũng đã không thành nên hắn cũng không tiếp tục quá đáng, nhưng lúc cúi đầu ôm nàng lại ngửi thấy mùi hương của nàng.

A Kết vẫn không nhúc nhích, giả chết.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ánh lửa dần dần tàn, thân thể A Kết vẫn căng thẳng như vậy. Cánh tay của nam nhân vẫn ở trên lưng không chịu buông ra, trước mặt thì cũng là nhiệt độ của hắn. Trong ngực nóng lên, hơi thở của nam nhân xa lạ vây lấy nàng, không thể làm như không thấy. Thân mật như vậy khiến nàng không dám ngủ, sợ khi mình ngủ hắn lại càng dính vào.

Triệu Trầm cũng không ngủ. Núi rừng u tĩnh, hắn nghe thấy nàng nhẹ nhàng hô hấp..

Cuối cùng ngọn lửa tắt, sơn động hoàn toàn tối đen, Triệu Trầm bèn tiến đến bên tai nàng, “A Kết, ta sẽ nhớ kỹ buổi tối này cả đời, nàng sẽ giống như ta phải không?” Thanh âm trầm nhưng dịu dàng, dịu dàng đến mức không giống hắn.

A Kết không nói tiếp. Nếu trí nhớ có thể tùy theo ý mình thì vào ngày mai sau khi tách ra nàng liền muốn quên hắn, quên hết việc nàng cùng hắn có liên quan .

Triệu Trầm vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nàng: “Ngủ đi, ta cũng ngủ.”

Nói xong, hắn thật sự nhắm hai mắt nhưng vẫn như cũ ôm nàng thật chặt,

Nàng nhỏ nhắn như vậy, chỉ mới ôm như vậy thôi, lòng cũng như mềm đi.

36. Chương 31-1

Tiếng vó ngựa đi xa, A Kết cũng từ trong sương phòng đi ra, bắt gặp mẫu thân vừa cười vừa trở về, ngạc nhiên nói:“Nương, vừa rồi hắn tới làm gì?” Cũng chỉ có hắn cười ngựa đến đây, hơn nữa khi mẫu thân ra ngoài nàng còn nghe thấy tiếng của đệ đệ.”

Liễu thị bất đắc dĩ nói:“Triệu công tử muốn dẫn Tiểu Cửu đi vào trong núi săn thú.”

A kết trong lòng cả kinh, “Nương, người đồng ý rồi sao?”

Liễu thị gật đầu, nhìn về luống củ cải trắng trong vườn nói:“Người ta cố ý tới hỏi, sao ta có thể không đáp

ứng? A kết dừng lo lắng, Triệu công tử từ nhỏ tập võ, thường đi vào trong núi săn bắn, nhiều năm như vậy cũng chưa xảy ra việc gì. Mới vừa rồi hắn cũng nói, chỉ đưa Tiểu Cửu đi dạo xung quanh, không có nguy hiểm.” Lần trước đi Triệu gia, Ninh thị nói rất nhiều chuyện của Triệu Trầm, cho nên Liễu thị cũng yên tâm.

Nhưng A Kết vẫn có chút lo lắng, nàng vẫn nhớ rõ việc Triệu Trầm từng dùng đệ đệ để uy hiếp nàng, ngày hôm qua nàng còn khéo léo lời cầu hôn của Triệu phu nhân, ai biết có phải Triệu Trầm không vui, muốn lấy đệ đệ ra uy hiếp nàng?

Thầm oán mẫu thân tin tưởng đối phương như thế, A Kết miệng mở rồi khép, cuối cùng không nói nên lời. Triệu Trầm trước mặt cha mẹ luôn giữ lễ phép, trước kia còn cứu đệ đệ, cha mẹ cơ bản không thể không tin ân nhân cứu mạng.

A kết chán nản đi về phòng, đứng ngồi không yên.

Chắc không, hắn sẽ không ăn hiếp đệ đệ, nếu Tiểu Cửu thật sự bị hắn khi dễ sẽ không muốn cùng hắn học võ, hơn nữa còn có quan hệ của hai nhà, hắn sẽ không làm ra việc như vậy. Hắn muốn hù dọa nàng sao? Muốn dùng cách này để cảnh cáo, nhắc nhở nàng nên nhanh chóng đáp ứng ư?

Trong đầu A Kết xuất hiện rất nhiều suy nghĩ, nhưng mà từ trước đến nay, thanh danh buôn bán của Triệu Trầm rất tốt, trừ khi đệ đệ thật sự không may, nàng thật sự không tìm được lý do nào ngăn trở.

Áo mũ chỉnh tề, đạo mạo trang nghiêm, Triệu phu nhân sao lại có nhi tử như vậy!

Ánh mắt rơi xuống trên gốc cây hoa lan xanh biếc, nhớ đến lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng của Ninh thị, trong lòng A Kết cảm thấy rất phức tạp.

Cơm trưa làm xong vẫn không thấy Lâm Trùng Cửu trở về.

A kết lo lắng cực kỳ, vừa giúp phòng bếp bưng thức ăn, vừa không ngừng nhìn ra ngoài cửa.

Liễu thị chợt nhớ ra: “Xem ta này, quên nói cho con biết, Triệu công tử nói buổi trưa bọn họ ăn ở trong núi, buổi chiều mới quay về.”

A Kết rốt cuộc cũng nhịn không được nói với mẫu thân: “Nương cứ nuông chiều Tiểu Cửu như vậy, bây giờ nó bao nhiêu tuổi mà dám vào núi chơi? sau này lớn hơn một chút nếu không nghe lời thì nương muốn quản cũng không được.”

Liễu thị ghen lời, cẩn thận nghĩ lại cũng sẽ có khả năng đó, liền nói: “Được rồi, ta sẽ nói lại với nó sau, lần sau không cho nó đi nữa.”

A kết cuối cùng cũng có chút an tâm.

Buổi chiều ba mẹ con đang ở trong phòng nói chuyện thì nghe tiếng vó ngựa vang lên trên đường, mắt Lâm Trúc như sáng lên: “Tiểu Cửu đã về.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Liễu thị cũng xem lại xiêm y rồi đi ra ngoài, chỉ có A Kết vẫn bất động, nhưng nàng lại thấp thỏm nghe âm thanh bên ngoài.

Ở cửa Lâm gia, Triệu Trầm xuống ngựa, ôm Trùng Cửu xuống ngựa thì thấy mẹ con Liễu thị đã đến, Triệu Trầm quay người nói với Liễu Thị: “Bá mẫu, chúng ta về trễ, chắc người lo lắng rồi.”

Liễu thị đã nhìn qua hai người, một lớn, một nhỏ đều áo quần chỉnh tề không giống như xảy ra chuyện nên lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, cười trả lời: “Sao lại lo lắng chứ, Tiểu Cửu giao cho con chăm sóc ta rất yên tâm, nhưng mà Thừa Viễn này, Tiểu Cửu tuổi vẫn còn nhỏ, ta sợ nó đi ra ngoài nhiều tính tình lại trở nên hoang dã, về sau nếu không có con cũng vụng trộm đi núi chơi, nên lần sau con đừng dẫn nó đi nữa.”

Triệu Trầm còn chưa nói gì thì Lâm Trùng Cửu đã buồn bực, cầm con gà rừng trong tay đưa lên trước mặt mẫu thân: “Nương, người xem đi, đây là do ta bắt được. Nương đừng lo cho ta, ta luôn đi cùng Trầm đại ca, sau này cũng muốn cùng huynh ấy săn thú, nương yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuyệt đối không một mình vụng trộm lên núi.”

Con gà rừng nhìn qua cũng khoảng 3, 4 cân, Lâm Trúc không tin dè dè mình tự bắt được: “Ba hoa cũng không xem lại bản thân mình như thế nào, dè ngay cả gà trong nhà còn không bắt được thì làm sao bắt được gà rừng?”

Lâm Trùng Cửu tức giận, mặt đỏ rần, nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm sờ đầu hắn, cười giải thích: “Sức lực Tiểu Cửu không đủ nên ta có phụ giúp, nhưng dè ấy tiếp cận trước nên đúng là do công lao của Tiểu Cửu. Bá mẫu, Tiểu Cửu từ nhỏ đã ngoan ngoãn, người đừng ép buộc dè ấy quá, hay là do người không yên lòng khi giao Tiểu Cửu cho con?”

“Không phải, là do Tiểu Cửu...”. Liễu thị cả lăm, không biết nói gì mới tốt, cuối cùng trừng mắt nhìn nhi tử, nói: “Đi cũng được, nhưng mà về sau nếu con dám lén lút chạy lên núi chơi thì ta sẽ đánh gãy chân con.”

Lâm Trùng Cửu liền vội vàng cam đoan rằng mình sẽ làm như vậy.

Triệu Trầm cũng cưỡi xuống một con gà rừng lớn đưa cho Liễu thị: “Bá mẫu, cái này xem như con hiếu kính người.”

Nhà mình cũng đã có, sao Liễu thị có thể không biết xấu hổ lấy thêm: “Không cần đâu, mau đưa về nhà làm đồ ăn cho nương con.”

Triệu Trầm vẫn kiên trì đưa cho nàng: “Cám ơn bá mẫu quan tâm nhưng mà ta vẫn còn. Hơn nữa trời cũng không còn sớm, con về trước, bá mẫu thay con gửi lời đến bá phụ.”

“Thế không vào uống ly trà đã rồi về sao?” Liễu thị nhiệt tình mời hấn vào ngồi một lát.

Nhưng Triệu Trầm lại từ chối, vờ như không để ý nhìn về sương phòng phía Tây một cái, rồi cùng Trần Bình lên ngựa.

Nhìn thiếu niên phóng ngựa rời đi, Liễu thị càng nhìn càng thích. Nếu đối phương thật lòng thì gả nữ nhi đi cũng tốt.

Chờ đến lúc không nhìn thấy hai người nữa, Liễu thị mang theo 1 con gà rừng cùng tỉ đệ Lâm Trúc đi vào nhà.

Gà còn sống, Liễu thị chuẩn bị đem con nhỏ đi hầm cách thủy, còn con lớn thì nuôi một thời gian, sau khi thu hoạch vụ mùa thì ăn.

Ở bên ngoài, Liễu thị bận rộn sắp xếp, Lâm Trùng Cửu phần khích kể cho Lâm Trúc những gì nghe thấy, nhìn thấy trong núi. A Kết ở trong phòng đợi cả ngày vẫn không thấy đệ đệ muội muội đi vào, đành phải ra ngoài tìm người thì gặp hai người đang ngồi ở dưới mái hiên, vừa xem Liễu thị làm gà vừa nói chuyện. Nàng giả vờ tò mò đến nghe, thực ra cũng không cần nghe, nhìn thấy sắc mặt hưng phấn của đệ đệ cũng biết hấn ở trong núi chơi rất vui không giống như bị ức hiếp.

A Kết đột nhiên lại có cảm giác là lạ.

Nàng vì đệ đệ tâm thần không yên suốt một ngày, hấn thì lại mang theo đệ đệ của nàng du sơn vui đùa, muốn nói không có nửa điểm có ý định, nàng không tin.

Nghe nói lần sau đệ đệ còn muốn đi, A Kết vụng trộm dùng bạc mua chuộc hấn, chỉ cần Lâm Trùng Cửu đồng ý sẽ không đi, nàng sẽ cho hấn một số tiền.

Lâm Trùng Cửu đối với bạc không cảm thấy hứng thú, đừng nói là chút tiền, dù cho hấn nhiều hơn nữa hấn cũng sẽ lựa chọn săn thú. Đệ đệ không vì tiền tài mà động lòng, A Kết không có cách nào khác, ôm lấy Lâm Trùng Cửu dỗ dành nói: “Tiểu Cửu, đệ ở trên núi, đại tỷ lo lắng đến độ ăn cơm không ngon, cho nên ngươi đừng đi được không? Đại tỷ sợ ngươi gặp chuyện không may.” Nàng giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ muội muội nhiều năm như vậy tự nhận mình biết chỗ yếu bọn họ.

Thanh âm của nàng dịu dàng lại là trưởng tỷ quan tâm đến đệ đệ khiến trong lòng Lâm Trùng Cửu ảm áp, xoay người, như một người trưởng thành dỗ dành tỷ tỷ: “Đại tỷ đừng lo lắng, Triệu đại ca rất lợi hại, hấn có thể chăm sóc tốt cho đệ, đệ cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời huynh ấy, tuyệt đối không chạy loạn.”

A Kết thật sự muốn đánh hấn một trận.

Chạng vạng, Lâm Hiền trở về, từ lời kể của trưởng nữ mà biết được Lâm Trùng Cửu đi dạo ở ngọn núi một ngày nhưng cũng không răn dạy Lâm Trùng Cửu, chỉ dặn dò hẩn nghe lời.

Đối với Lâm Hiền, nhi tử và nữ nhi không giống nhau, nữ nhi cần biết lễ phép, nuông chiều trong nhà, nhi tử thì cần tiếp xúc nhiều để trưởng thành, hiếm khi gặp được Triệu công tử như quý nhân vậy, đúng là cơ duyên. Về việc mà trưởng nữ lo lắng, Lâm Hiền tự tin rằng còn có thể quản lý con, xú tiểu tử nếu thực sự có can đảm phá phách, Lâm Hiền sẽ đem hẩn buộc trên cây mà đánh, xem hẩn lâu rồi chưa được dạy dỗ.

Có phụ thân hỗ trợ, Lâm Trùng Cửu thật vui vẻ tiếp tục cùng Triệu Trầm vào núi săn thú.

Thấm thoát tháng bảy đã dần qua.

Cứ đến cuối mỗi tháng, Liễu thị đều lên trấn đặt mua đồ bổ sung đồ trong nhà, lần này cũng vậy, Lâm Trúc lâu ngày chưa được rời nhà nên luôn quần quýt lấy nàng đòi đi. Liễu thị nghĩ đến lần Triệu phu nhân đến nhà, chắc là do có được cây hoa lan quý hiếm, nụ cười trên mặt trưởng nữ thường xuyên xuất hiện, hình như thật sự thông suốt, liền đồng ý với Lâm Trúc, trước khi đi dặn dò A Kết giữ nhà cẩn thận, cũng như dặn Lâm Trùng Cửu vào núi thì cẩn thận và về sớm một chút.

Hai tỷ đệ đều đồng ý.

Tiến bước bọn họ, A Kết ở nhà quét tước sân vườn, Lâm Trùng Cửu đi đến bờ sông.

Triệu Trầm kéo hẩn lên ngựa, tùy ý hỏi: “Bá mẫu lại lên trấn phải không?” Từ miệng Lâm Trùng Cửu hẩn cũng biết khá nhiều việc ở Lâm gia.

Lâm Trùng Cửu gật đầu: “Nhị tỉ cũng đi cùng nữa.”

Triệu Trầm nhìn về phía xóm nhỏ, khoe miệng nhếch lên một độ cong khó phát hiện, quay đầu nói với Trần Bình: “Đột nhiên nhớ ra, sáng nay ta có viết một bức thư quên chưa gửi, người mang thư đi gửi đi rồi đến dưới chân núi chờ chúng ta.” (p/s: gửi thấy mùi gian trá ở đây =.=)

Trần Bình ngẫm hiểu, nhanh chóng quay đầu ngựa lại.

~

Cuối tháng bảy, thời tiết cũng không còn quá nóng, ánh nắng sáng chiếu lên người thật ấm áp.

A Kết cùng Ô ô ngồi chơi một lúc rồi mang đồ may vá ra ngồi dưới mái hiên để khâu tất cho đệ đệ. Ô ô ở chỗ hàng rào đi tới đi lui liên kêu vài tiếng với nàng, A Kết làm như không nghe thấy bởi vì không có muội muội giúp đỡ, nàng không dám cho Ô ô đi ra ngoài, nếu nó chạy mất thì mình nàng bắt không xong.

Ngẩng đầu nhìn Ô ô, không cẩn thận kim đâm trúng tay, A Kết hít vào một hơi, ngậm ngón tay vào miệng, lại nghĩ đến đệ đệ, mặt lộ vẻ lo lắng.

Khâu xong đôi tất, cũng đã đến trưa, A Kết cầm đồ may vá định đi vào nhà thì thấy trước cửa có xe ngựa đứng đợi.

A Kết rất kinh ngạc.

Chắc không phải dì, dì biết hôm nay sẽ gặp mẫu thân, sẽ cùng mẫu thân đi dạo phố. Hơn nữa xe ngựa này cũng rất tốt...

Triệu Trầm đưa đệ đệ đi lên núi săn thú, chẳng lẽ là Triệu phu nhân?

A Kết mang đồ may vá đặt trên cửa sổ, bước nhanh về phía cửa “Đến đây, ai vậy?”

Người ở phía ngoài nghe được tiếng bước chân nàng, cười hỏi: “Nơi này có phải nhà Lâm phu tử? Lão phu nhân nhà ta từng nhận được ân huệ của phu tử, lệnh cho ta đến đây thăm hỏi.”

Có thể nghe ra đó là âm thanh của một phụ nhân (phụ nữ) trung niên. A Kết đi chậm lại, suy nghĩ hình như chưa từng nghe phụ thân nhắc đến. Nhưng mà phụ thân ở trên trấn dạy học, đi đi lại lại, cũng đã giúp đỡ không ít người, nên có thể không phải chuyện gì cũng nhắc đến với bọn họ.

A kết mở cửa thì thấy bên ngoài là một phụ nhân mặc đồ màu nâu, da trắng nõn, hơi mập mạp, khi cười trông rất hiền lành.

A kết lễ phép hỏi: “Người là?”

Phụ nhân cười nói rõ lai lịch, thì ra lão phu nhân trong nhà bị người đánh ngã, là nhờ có Lâm Hiền đến nâng dậy, hôm nay lão phu nhân phái nàng lại đây tặng lễ.

A Kết liền chối từ: “Lão phu nhân quá khách khí, gia phụ chỉ là giúp đỡ một chút, thật sự không cần người phải tốn kém.”

Phụ nhân vẫn kiên trì đưa lễ, nhưng A Kết vẫn từ chối, nhưng khi thấy không từ chối được, nàng định mở miệng cảm ơn thì thấy một chiếc khăn nhỏ bịt miệng nàng rồi trước mắt tối sầm, thân thể từ từ ngã xuống bên tường. A Kết kinh hãi nhìn thấy ánh mắt độc ác của phụ nhân thì biết không ổn, ra sức giãy dụa nhưng sức lực của phụ nhân quá lớn, mí mắt nàng ngày càng nặng, thể rồi té xỉu.

Phụ nhân quay đầu nhìn xa phu, thấy xa phu gật đầu, liền bế A Kết lên, dễ dàng nhét nàng vào trong xe ngựa, rồi đóng cửa Lâm gia lại mới lên xe ngựa. Rèm được hạ xuống, xa phu lập tức quất ngựa chạy đi.

Trên đường ra thôn cũng gặp một ít người trong thôn.

Nhưng do gần đây nhiều xe ngựa qua lại nên mọi người cũng chỉ nhìn theo tò mò, không biết rằng A Kết nằm mê man ở trong xe.

~

Vận may hôm nay của Triệu Trầm và Lâm Trùng Cửu khá tốt, vào núi không lâu Triệu Trầm đã săn được 2 con thỏ.

Chờ lúc Lâm Trùng Cửu kiểm được con thỏ thứ ba, Triệu Trầm liền nói:“Tiểu Cửu, hôm nay chúng ta về sớm một chút, đừng liên tục về trễ khiến bá mẫu lo lắng.”

Lâm Trùng Cửu tuy chưa chơi đã, nhưng biết lời nói cũng có lý, nên đồng ý:“Được, nghe theo huynh.”

Triệu Trầm nhận lấy con thỏ, bảo hần đi ở đằng trước mình, đến chân núi, xa xa có thể thấy được Trần Bình đã chờ được một lúc. Ba người lên ngựa, ra roi thúc ngựa trở về

37. Chương 33

Cuối cùng A Kết không chịu đựng được.

Sau một ngày lo lắng hãi hùng, rồi lại phải đề phòng nam nhân này, cố gắng chống đỡ đến nửa đêm, lúc này nhắm mắt lại thì tất cả mệt mỏi ập đến, nàng thiếp đi..

Trong cơn động không có gì che chắn , bên ngoài động lại toàn những cây thấp, gió núi lùa vào dễ dàng, trong lúc ngủ say A Kết cảm thấy lạnh, nàng hoàn toàn không biết gì cả, dựa vào ôm lấy nam nhân bên cạnh, lo lắng rằng hần ôm cánh tay của nàng sẽ không đủ ấm, nàng chủ động ôm lấy hần, gối đầu lên cánh tay hần, cuối cùng dựa vào hõm vai, cọ cọ, dần dần ngủ say.

Triệu Trầm lại bị nàng làm tỉnh giấc.

Hần vốn tỉnh ngủ, đêm nay ôm nàng vào lòng mà ngủ, khi nàng mới giờ tay lên, hần liền mở mắt.

Hần không dám động dậy, vừa tò mò vừa khấn trương, muốn nhìn nàng đang làm gì, còn tưởng rằng nàng sẽ vùng trộm trốn, không nghĩ rằng nàng thế nhưng.

Giống cư con chó xồm(chó phốc) trước đây từng nuôi, cứ luôn thích chui vào trong ngực hần, nếu còn đến trước mặt hần ngửi ngửi thì lại càng giống. (lạy chúa, anh nghĩ gì khi so sánh chị với loại chó cụt đuôi ấy =.=)

Lòng Triệu Trầm như mềm hần đi, trong ngực lại cảm thấy thiếu gì đó.

Là nàng chọc hần trước, chẳng thể trách hần được.

Cánh tay trái bất động, hần cẩn thận dịch chuyển xuống dưới, dùng tay phải gạt nhẹ những sợi tóc dài xõa lên mặt hần ra đằng sau vai nàng, tay lại chạm đến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nhìn khuôn mặt ấy, tâm tình xao động. Nàng lại ôm lấy hần, chắc là đã ngủ rất sâu. Điều này làm cho Triệu Trầm trở nên gan hơn, tay nhẹ nhàng di chuyển, chậm rãi cúi xuống gần nàng. Hần cũng chưa từng hôn lên mặt nàng, không

nghe rằng cảm giác tim đập nhanh này cũng không hề thua kém lúc hôn lên môi nàng. Hơn nữa, bởi vì nàng ngoan ngoãn, không chút phản kháng, khiến hắn có thể hoàn toàn cảm thụ tất cả vẻ đẹp của nàng.

Giống như sự ấm áp, đã trải qua thì không muốn rời xa, lần lượt hôn lên nàng, lại ngửi được hương thơm như có như không. Nàng như đoá lan nở về khuya, không cần đèn lồng chiếu sáng, chỉ cần cảm nhận như vậy, hắn như say trong lúc thưởng thức đoá lan đó.

Cứ chốc lát lại hôn nàng, từ trán đến khóa miệng, làm cho trái tim cũng rung động, nhưng hắn chỉ dám chạm nhẹ không dám làm gì hơn.

Nàng vẫn ngủ như cũ nhưng hình cũng cảm nhận được sự lạ thường, miệng hơi hé mở.

Triệu Trầm nhận ra, không dám có động tác tiến thêm một bước .

Nếu so sánh tâm tình thỏa mãn với việc làm cho nàng khóc, hắn thà rằng chỉ cố gắng hưởng thụ như vậy nên liền ngừng lại.

Hắn không chọc nàng, chỉ nhẹ nhàng thổi vào môi nàng, yên tĩnh nhưng thân mật, hôn như không còn trong người, đã phiêu lãng nơi nào đó, hắn nhắm mắt, muốn nhiều hơn.... Nhưng ngay lúc này nàng lại phát ra một tiếng hừ bất mãn, nghe được âm thanh ấy, Triệu Trầm liền dừng lại, nín thở, xác định nàng chưa tỉnh mới chậm rãi trở về, ôm nàng thật chặt, nhìn vách núi tối om để hồi phục.

Nhưng thế nào là hồi phục?

Phòng hắn như phòng sói, không chịu cho hắn chạm vào nàng, nhưng vào lúc này, nàng nằm trong lòng ngực của hắn, hắn lại có thể chịu đựng như một chính nhân quân tử .

Triệu Trầm tự cười mình, nàng mắng hắn là cầm thú nhưng trong lúc này hắn lại muốn làm quân tử.

Giống như đồ đùa nhỏ, tay hắn nhẹ nhàng vỗ lên lưng nàng.

Cách một lớp quần áo, hắn có thể cảm nhận được trên lưng nàng dường như không có thịt. Triệu Trầm nhớ tới lần gặp mặt trước, A Kết rất gầy.

Không quan hệ, sau khi thành thân hắn sẽ ăn cùng nàng, nhất định rất nhanh sẽ béo lên.

Tay hắn bắt đầu dịch chuyển lên phía trước, mặt nàng gầy gò, không biết nơi đó không phải cũng.

Hắn dùng tâm để cảm nhận, hoàn toàn không dám dùng sức. Nếu như hắn chỉ nhìn, không chạm qua, cho nên cho dù gầy, hắn cũng không đo đạc được, nhưng cho dù chỗ đó có gầy đi nữa, cũng không sao, tay hắn so với đôi tay nhỏ bé của nàng cũng lớn hơn nhiều, lại còn chai sạn hơn một chút. (mình cũng không hiểu anh đang nói về vòng 1 của chị ấy thì liên quan gì đến tay -.-)

Muốn dùng thêm chút lực để dễ cảm nhận, nhưng lại sợ đánh thức nàng khỏi giấc mơ đẹp, Triệu Trầm lưu luyến thu hồi tay, lặng lẽ xích lại gần nàng một chút, , nhẹ nhàng hôn nàng, cũng giống như gãi ngứa mà thôi, không có tác dụng gì, nhưng trong lòng hắn rất thoải mái, nàng là của hắn, sớm muộn cũng là của hắn.

Trong cơn động tối đen, Triệu Trầm không hề buồn ngủ, lúc thì hôn nàng, lúc thì ngừng lại, thầm thoát, trời không còn đen nữa, hắn có thể nhìn thấy vách núi nâu sẫm, trên cao là một bụi cây cỏ dại mọc thưa thớt, hắn nghe thấy từ bên ngoài tiếng chim hót truyền đến, tiếng hót trong treo, làm cho tâm trạng hắn cũng vui vẻ theo.

Cúi đầu nhìn cô nương đang ngủ say, Triệu Trầm nhắm mắt lại, chờ nàng tỉnh lại.

~Bên ngoài còn chưa sáng rõ, A Kết đã đói bụng mà tỉnh lại . Ngày hôm qua cơm trưa cơm, chiều cũng chưa ăn, bụng rất khó chịu.

Vừa tỉnh ngủ, ý thức không rõ lắm, A Kết mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy cảm của nam nhân. Nàng không dám tin, mắt nhắm lại mở nhưng trước mắt vẫn là cảm, cổ, ngực nam nhân.

Chuyện tối qua nháy mắt hiện lại trong đầu.

Ý nghĩ đầu tiên của A Kết là đứng lên chạy nhanh rời khỏi hẻm, chính là nàng vừa giật mình, nam nhân mơ hồ nói không rõ, đem nàng một lần nữa kéo vào trong lòng, mà A Kết cũng khiếp sợ phát hiện tay mình khoắc lên người đối phương, tư thế hai người cực kì thân mật.

Cho dù là cùng một việc nhưng buổi sáng buổi tối có điều khác nhau, buổi tối cái gì cũng không nhìn thấy, dễ dàng thỏa hiệp, nhưng là hiện tại, A Kết không thể chịu đựng được việc bị một nam nhân ôm vào trong lòng.

Nam nhân hô hấp vững vàng rõ ràng là còn ngủ, A Kết thật cẩn thận cầm lấy cánh tay hắn, hướng bên kia hất ra. Hất xong rồi, nàng ngẩng đầu nhìn mặt nam nhân, thấy hắn không có dấu hiệu tỉnh lại, A Kết chậm rãi chống tay ngồi dậy. Đối diện đó cửa động, A Kết chưa thấy rõ tình huống, bỗng nhiên trên lưng bị cánh tay nam nhân bắt lấy đem nàng ôm trở về.

A Kết không cam lòng giãy dụa, nam nhân dùng cả tay chân ôm lấy nàng, dùng cằm cọ đỉnh đầu nàng: “A Kết đừng chạy, người đáp ứng ngủ cùng ta một đêm, để cho ta ôm.” Động tác vô lại bá đạo, giọng điệu vô cùng thân thiết có chút hương vị làm nũng.

Lần đầu bị nam nhân như vậy ôm, A Kết vừa giận vừa thẹn, tuy rằng khi tỉnh lại đối mặt với Triệu Trầm càng xấu hổ, nhưng nàng phải đi, nàng mất tích một đêm, cha mẹ khẳng định rất lo lắng, nàng phải mau chóng trở về.

Nàng dùng sức đẩy hắn nhưng nam nhân vẫn không nhúc nhích, A Kết không có kiên nhẫn cùng hắn đòi co, trực tiếp mở miệng kêu: “Triệu công tử, trời đã sáng, chúng ta mau xuống núi đi!”

Triệu Trầm rốt cục cũng mở mắt, cúi đầu, một đôi mắt phượng mang theo vẻ buồn ngủ nhìn về phía nàng, mi mắt khép lại mở, ánh mắt mờ mịt lại hoang mang.

A Kết không khỏi nhắm mắt.

Người này rất tuấn mỹ, đây là điều không thể nghi ngờ, tuấn mỹ đến mức A Kết so sánh với phụ thân mình vẫn thấy hắn đẹp hơn. Trước kia gặp hắn vài lần, nàng đều đề phòng hắn, không dám liếc mắt một cái, trong mắt nàng, hắn là kẻ độc ác nham hiểm, bây giờ hắn mới tỉnh ngủ, trong mắt không có lệ khí, trông như một đứa nhỏ.

“Người.”

Nàng vừa mở miệng, nam nhân vội buông nàng ra ngồi dậy, thanh âm có chút lo lắng: “Bây giờ là lúc nào?”

A Kết nhanh chóng đứng dậy hất cổ khô trên người xuống, đưa lưng về hắn nói: “Ta không biết, nhưng mà trời đã gần sáng, chúng ta xuống núi đi.”

Triệu Trầm nhìn bóng dáng nàng, gió núi thổi vào, tóc dài bên tai nàng gợn lên lại hạ xuống, lộ ra vành tai nhỏ trắng, đặc biệt đẹp mắt.

Hắn chậm rãi phủ thêm áo dài: “Trong núi cỏ nhiều, lúc này xuống núi giày sẽ bị sương sớm làm ướt nhẹp, để lát nữa hãy đi.”

“Ta không sợ dính sương sớm, chỉ muốn nhanh chóng trở về.” Nghe hắn mặc quần áo, A Kết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng nói.

Triệu Trầm cười, dựa vào vách núi nói: “Vậy mình nàng đi thôi, tối hôm qua ta đã thật tâm hết lòng giúp đỡ, bây giờ ta không muốn cùng nàng chịu vất vả. Nhưng mà đừng trách ta không nhắc nhở nàng, nơi đây cách nhà các người vài chục dặm đường, thâm sơn cùng cốc, mãnh hổ thì chưa thấy nhưng sói vẫn thường lui tới, nàng không sợ lạc đường, không sợ bị sói ăn, cứ việc một mình xuống núi.”

A Kết sắc mặt trắng bệch, bước nhanh đi ra sơn động, chỉ thấy khắp núi toàn cây cỏ thụ dày đặc, cỏ dại cao hơn đầu gối, căn bản là không thể đi

Chung quanh yên tĩnh, A Kết bèn rút lui.

Nàng không dám một mình xuống núi, trừ những thứ Triệu Trầm vừa nói, nàng còn biết trễ nhất là đến ngày mai, đồng bọn của bọn người xấu kia sẽ đến đây, nếu như khi nàng xuống núi gặp bọn họ thì sao, lại bị bắt lại thì phải làm gì?

Nàng chỉ có thể nhờ vào người nam nhân này.

Có phải hắn cũng biết điểm ấy nên mới cố ý kéo dài thời gian xuống núi?

A Kết rơi nước mắt. Nàng không muốn cầu xin hắn, không muốn yếu thế trước hắn, dù cho nàng tìm được đường cũng không dám đi một mình, không, dù nàng không quay lại nói chuyện với Triệu Trầm, cũng không muốn dựa vào hắn, có phải hắn sẽ rất dặc ý hay cảm thấy nàng hèn mọn bởi nàng rõ ràng rất hận hắn lại phải cầu xin sự giúp đỡ của hắn?

A Kết lặng lẽ khóc. Nàng hi vọng mình là nam nhân, là nam nhân, ít nhất không cần lo sợ kẻ ác.

Bả vai nàng nhẹ nhàng run run, vừa nhìn đã biết là đang khóc. Biết nàng khó xử, da mặt lại mỏng, Triệu Trầm mở miệng gọi nàng: "Nàng đi đến đây đi, ta đáp ứng nàng, ngày mai lập tức đưa nàng xuống núi, ta dù sao cũng đã tới đây cứu nàng, muốn làm người tốt đưa Phật tới Tây Phương."

A Kết nước mắt rơi càng nhiều.

Ít nhất vào lúc này, A Kết rất cảm kích hắn.

Nếu Triệu Trầm không mở miệng, nàng chỉ có hai lựa chọn, một là chính mình đi, nhưng A Kết hiểu được nàng không dám đi, nếu dám nàng đã đi lâu rồi, nếu đi chính là đang đánh cược, đánh cược rằng Triệu Trầm sẽ lo lắng mà đi theo nàng. A Kết không thích người nam nhân này, nàng càng không muốn lợi dụng sự quan tâm của hắn. Nếu không đi thì nàng phải ở lại tìm kiếm sự che chở của hắn, Triệu Trầm hoàn toàn có thể không nói gì, nhìn nàng khó xử, nhưng hắn lại mở miệng, cho nàng một bậc thang đi xuống.

A Kết không biết Triệu Trầm có nhìn thấu sự rối rắm của nàng hay không, nàng cũng không muốn tìm hiểu kỹ, chỉ cúi đầu đi trở về, nói lời cảm ơn hắn.

Triệu Trầm vẫn nhìn theo nàng: "Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Lại đây ngồi đi, yên tâm, ta không chạm vào nàng".

A Kết có chút mệt mỏi, nhưng vẫn lắc đầu: "Không được, ta không làm phiền người." Vừa nói xong, bụng lại kêu lên một trận, A Kết vô cùng xấu hổ, nghiêng người dùng sức ôm bụng.

Triệu Trầm sớm biết nàng đói bụng liền đứng dậy đi đến bên người nàng: "Hôm qua, ta có đi ngang qua hồ nước, giờ ta đi bắt cá, nàng ở lại chỗ này chờ, đừng đi loạn." Nói xong nhấc chân xuất phát.

Người A Kết giật giật, rốt cuộc nhìn xuống cảm giác muốn túm tay áo hắn, chỉ là khi hắn xoay người lại liền khấn thốt: "nơi đó có xa lắm không?"

Triệu Trầm ngẫm nghĩ, "Không xa nhưng đường núi khó đi, ta đi nhanh nhất cũng mất nửa canh giờ mới trở về, sao, nàng không dám ở một mình à?"

A Kết cúi đầu không nói, bất an nắm cổ tay áo. Nàng quả thật không dám, Triệu Trầm không nói, nhưng nàng biết thì thể hai người kia ở gần đây.

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, hắn chỉ muốn ôm nàng vào lòng, nói với nàng cái gì cũng đừng có sợ, nói rằng nàng có thể không lo lắng gì mà dựa vào hắn, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể nói: "Quên đi, nhìn nàng đầu tóc rối bù, cùng ta đến nơi đó đi, chúng ta nhóm lửa nướng cá ở đó luôn, ăn xong thì xuống núi, nàng nghĩ sao?"

". Đi." A Kết cúi đầu đáp, bởi vì ngượng ngùng mà đỏ mặt.

Thấy vậy, Triệu Trầm nhấc chân đi ra khỏi cửa sơn động, nhưng rốt cuộc nhìn không được, trở lại bên người nàng, cúi đầu nhìn nàng: "A Kết, ta khi dễ nàng rất nhiều lần, nhưng ta không có cường bức nàng đúng không? Ta tự nhận những gì ta làm không phải tội ác tày trời, nàng đừng lo lắng, hãy gả cho ta được không? Ta sẽ đối xử với nàng thật tốt." Nàng đã trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, nhưng hắn vẫn hi vọng nàng sẽ vui vẻ gả đi, không mong nàng lập tức cam tâm tình nguyện nhưng ít nhất đừng kháng cự.

A Kết nhìn hần.

Không hề giận dữ, không có hiệp bức, Triệu Trầm lần đầu tiên bình tĩnh, thậm chí có chút dịu dàng ngỏ lời muốn nàng gả cho hần.

A Kết tâm ý chưa thay đổi, thấy thái độ hần hiền lành, nàng cũng không lạnh lùng cứng rắn cự tuyệt như trước kia, “Triệu công tử ưu ái, nhưng chúng ta thật sự không thích hợp.”

Triệu Trầm không tiếp tục dây dưa, đi đến bụi cây bẻ hai cành cây khô, một cây đưa cho A Kết, còn một cây thì tự cầm lấy, thu thập thêm chút đồ rồi xuất phát.

A Kết ngoan ngoãn đi phía sau hần, ánh mắt vài lần xẹt qua trước người nam nhân.

Thân hình hần cao lớn, mặc áo choàng màu xám, vạt áo dừng ở bên hông, lộ ra trung khổ màu trắng bên trong, ống quần nhét vào giày đen, lưu loát giỏi giang. Nàng từng tránh né, coi hần như rắn rết, nay hần cũng là người nàng dựa vào. Trong lòng có chút phức tạp, A Kết lắc đầu, không hề nghĩ nhiều.

Đi lại một lúc, A Kết phát hiện làn váy mình ướt, hài nhỏ cũng ướt một chút, mặt trên còn dính bùn đất.

A Kết là đứa nhỏ nhà nông, trước đây cũng chơi đùa nghịch ngợm nhưng chưa hề chật vật như vậy, trong tình huống này, nàng không có tư cách oán giận, có thể sống về đến nhà, nàng đã thỏa mãn. A Kết ngẩng đầu, ngạc nhiên thấy Triệu Trầm đã dừng từ lúc nào đang đứng ở phía trước, nhíu mày nhìn áo của nàng.

A Kết không được tự nhiên, mím môi, nhỏ giọng nói : “Triệu công tử, đi thôi.” Nếu là phụ thân, nàng có thể nói không có gì đáng ngại, nay người ta lại không nói gì, A Kết chỉ có thể làm bộ như không biết dấy mắt hần lộ ra vẻ quan tâm.

A Kết biết bởi vì để ý mới thăm oán đối phương không nghe khuyên bảo.

Triệu Trầm đi về phía nàng: “Ta nghe mẫu thân nói, nữ nhân các ngươi không thể bị cảm lạnh, có phải hay không?”

A Kết kinh ngạc, nàng phải trả lời thế nào đây? Nàng cũng không cùng nam nhân nói loại sự tình này, nói là có năng lực như thế nào?

“Không có gì đáng ngại, Triệu công tử. A, ngươi làm cái gì thế, thả ta xuống!” Đột nhiên bị nam nhân chặn ngang ôm lấy, A Kết khiếp sợ giãy dụa.

Triệu Trầm một tay giữ bả vai nàng, một tay giữ chân nàng, nhìn làn váy phía dưới đã làm ướt giày thêu, thì chuyển nàng từ ôm thành vác. Trời đất như thay đổi, đầu A Kết như xoay xoay, nhưng vẫn dùng sức giãy dụa muốn hần thả nàng xuống. Triệu Trầm làm như không nghe thấy, tháo hài nhỏ của nàng ra, lại sờ vào tất nàng, xác định không bị ẩm ướt mới dùng hài vớ vãi dúi nàng: “Thật ra, tuy rằng nàng không muốn gả cho ta, nhưng ta lại không muốn nàng chịu khổ trước mắt ta, bây giờ cứ để ta giúp nàng, hơ khô hài nàng xong rồi đi.”

Tư thế như vậy khiến A Kết mặt đỏ như gấc, cự tuyệt: “Không cần người giúp, người mau buông ta xuống, ta có thể tự đi!”

Triệu Trầm không để ý tới nàng, trực tiếp đi nhanh về phía trước, A Kết không cam lòng, giãy dụa, Triệu Trầm lại vồ nàng một chút, vị trí không biết cố ý hay vô ý lại gần chỗ nào đó phía trên: “Đừng nhúc nhích, miệng vết thương của ta sẽ do nàng giãy giụa mà vỡ ra. Nàng nghĩ rằng ta và nàng muốn như vậy sao? Nàng đâu có tiếp tục giãy dụa, ta cũng vẫn kiên trì, đến nơi sẽ thả nàng xuống.”

Gương mặt A Kết đỏ hồng, biết hần hạ quyết tâm không chịu thả nàng xuống, gây trở ngại cho thương thế hần, đành phải ngừng giãy dụa. Chỉ là trong tư thế này, bả vai hần đâm vào khiến cho bụng nàng thấy khó chịu, hơn nữa nàng đang đói nên bắt đầu thấy choáng váng, lảo đảo, A Kết vội vàng lấy cớ này khuyên hần: “Người, người mau buông ta xuống, đầu ta choáng váng quá!”

Triệu Trầm đi chậm lại một chút, đem nàng thả xuống, không đợi A Kết làm gì khác, hần ngồi xuống trước nàng: “Lên đi, ta công nàng đi, đừng nói lời vô nghĩa nữa, nhiều lời ta liền tiếp tục vác nàng đi.”

Thanh âm hần trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy ngồi xổm nhưng cũng có khí thế bức người, A Kết nhìn đôi giày hần đang cầm, do dự: “Người. . . ”

“Ta đếm đến ba, một, hai”

Hắn không tạm dừng, A Kết cũng không còn ý nghĩ sẽ may mắn mà thoát được, đành nhắm mắt lại nằm úp sấp trên lưng hắn, khuôn mặt đỏ bừng, tâm trạng hỗn loạn.

Khóe miệng Triệu Trầm cong lên, quay đầu, lại chỉ nhìn thấy đỉnh đầu nàng, hiển nhiên không muốn cho hắn nhìn thấy tình trạng của nàng bây giờ. Dù không cho nhìn hắn cũng vui mừng, vững vàng công nàng đứng lên, đi được hai bước lại dừng lại,, nhìn bàn tay nhỏ bé trên vai mình, cười nhẹ hỏi nàng: “A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng có muốn nghĩ lại không?”

A Kết lặng lẽ mở mắt nhìn nam nhân bước chân vững vàng, cây cối chậm rãi lui về phía sau.

Hôm nay đã hai lần hắn ngỏ lời muốn cưới nàng, đều là lúc nàng đang cảm kích mà nói, khó có thể mở miệng cự tuyệt, A Kết đành phải quay về phía hắn, uyển chuyển nói: “Triệu công tử là nhân trung long phượng(rồng trong loài người), ngày sau nhất định sẽ gặp được một cô nương thật lòng thích người”.

Triệu Trầm tự giễu: “Ai thích ta, ta không biết, ta chỉ biết ta muốn kết hôn”

A Kết không biết nói tiếp như thế nào chỉ biết im lặng chống đỡ.

Triệu Trầm cũng không tiếp tục câu chuyện, biết nàng đói bụng khó chịu nên bước nhanh hơn.

Đến bên hồ thì trời hoàn toàn sáng, trong rừng chim chóc hót vang lú lo, ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trên cỏ, giọt sương như cũng tỏa sáng.

A Kết đến giày còn không đeo, Triệu Trầm cởi áo ngoài, ra trải ở trên bờ cát cho A Kết ngồi. A Kết nói gì cũng không chịu, Triệu Trầm nắm lấy tay nàng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, nói : “Ta chỉ là muốn tốt cho nàng, chẳng lẽ ta phải ép bức thì nàng mới bằng lòng nghe lời sao?”

Hắn có thể làm gì?

Nhớ lại sự đòi hỏi bá đạo của hắn trong tối qua, sắc mặt A Kết trắng bệch, nhanh chóng rời khỏi tay hắn rồi ngồi xuống. Triệu Trầm nhìn bóng lưng cứng ngắc của nàng khẽ cười, cầm giày thêu xách đến xa xa phơi nắng , hắn cúi người kéo ống quần lên, lấy ra dao găm cắt lấy nhánh cây, lên tiếng kêu gọi A Kết.

Tiếng nước liên tục vang lên, A Kết nhịn không được lặng lẽ nhìn sang.

Nhìn thấy nam nhân lưng như ngọc, đang đứng dưới ánh mặt trời.....

A Kết lập tức quay đầu, ảo não trách mình tại sao quên mất áo choàng của hắn đã trải xuống cho nàng ngồi.

Triệu Trầm rất nhanh đã bắt được cá, xoay người quay lên bờ thì thấy A Kết đưa lưng về phía hắn, ngồi chồm hổm, áo hồng đào phối với quần trắng khiến nàng trong giống như một đoá hoa, lặng lẽ nở, như đang chờ hắn đến hái.

Triệu Trầm nhìn nàng thêm vài lần, đem cá để trên bờ cát, quay đầu tiếp tục đi bắt, hai người đều cực kỳ đói, một con cá nhất định không đủ no.

Bắt đủ cá, kiếm củi nhóm lửa, nướng cá, hong giày, tất cả đều do Triệu Trầm làm. Thấy hắn cầm giày nàng, vẻ mặt nghiêm túc hơn khô, A Kết rốt cuộc không ngẩng đầu lên nổi.

“Tốt lắm, nàng mặc vào đi.” Triệu Trầm bỗng nhiên đứng lên, đưa giày cho nàng.

A Kết cúi đầu suy nghĩ bèn cầm lấy giày, Triệu Trầm tóm lấy gót chân nàng không buông, “Chân A Kết thật nhỏ, còn không đặt vừa trong tay ta.”

A Kết vừa nghe xong thì hoang mang nhìn hắn, lại thấy một đôi mắt phượng đang cười nhìn nàng, không biết làm thế nào hắn đã dựa sát vào gần nàng, bất chợt mặt nàng đỏ bừng, vội vã lấy giày quay ra chỗ khác mang vào, không dám lại nhìn hắn.

Triệu Trầm đã lâu không thoải mái như vậy, nhìn nàng đáng thương đứng ở bên hồ, không dám đi tới cũng không dám lại đây, hắn nhặt áo choàng lên kêu nàng: “Xiêm y bị nàng làm bẩn, nàng giặt hộ ta đi, làm nhanh rồi xuống núi.”

Nếu nói lí do gì A Kết cũng sẽ không qua nhưng mà nàng mới ngồi lên xiêm y của hắn, hắn đương nhiên sẽ ghét bỏ.

Không có cách nào khác A Kết bèn cúi đầu đi về phía hắn nhưng lại cách vài bước có ý bảo hắn đưa áo tới.

Triệu Trầm nở nụ cười, đem áo choàng mặc vào, tiếp tục đùa nàng: “Không cần giặt, có thể hầu hạ nàng một chút là may mắn của nó, giống như áo choàng lần trước bị nàng làm rách, ta cũng không giặt, để vậy cất giữ” Chẳng mấy khi nàng không nổi giận với hắn mà còn đỏ mặt, hắn muốn nhìn nàng thêm nhiều lần, cơ hội ở cùng nàng trước khi thành thân cũng không nhiều.

Lần trước?

A Kết lặng đi một chút, lâu sau mới nghĩ ra hắn đang nói tới chuyện ở bờ sông lần trước, khi đó, nàng không mặc gì.

A Kết xấu hổ và giận dữ muốn chết, cứ đùa giỡn như vậy, chẳng thà hắn làm chuyện không đứng đắn, nàng còn có thể phản kháng, nhưng hắn lại nói những lời như vậy, làm cho nàng không biết phải nói gì. A Kết xoay người, Triệu Trầm tóm lấy cổ tay nàng, nhẹ giọng xin lỗi: “Nàng đừng tức giận, ta cam đoan sẽ không nói nữa, đi thôi, ăn cá đi, ăn xong chúng ta xuống núi.”

A Kết muốn bỏ tay hắn ra nói nàng không ăn, nhưng mà nàng đã đói bụng đến hoa mắt, đứng cũng không vững, nếu không ăn, chẳng lẽ còn muốn bị hắn công xuống núi sao?

Nam nhân đã buông lỏng tay, A Kết không thấy hắn liền hướng đồng lửa đi nhanh đến.

Triệu Trầm nhìn nàng đến trước đồng lửa, đem cá đã nướng chín xuống đưa cho nàng, A Kết vẻ mặt không thay đổi cầm lấy, xoay người đi đến hồ nước. Người này và nàng vừa có ân vừa có oán, cứ thế lặp đi lặp lại, nàng cũng không biết phải nói gì với hắn, đùa sao rồi hai người rất nhanh sẽ không liên quan đến nhau nữa, dù cho hắn tốt hay xấu, nàng cũng không quan tâm.

Triệu Trầm đuổi theo nàng, ngồi xếp bằng ở trên bờ cát ăn phần cá của mình. Ăn xong rồi, A Kết ở bên kia hình như cũng đã ăn xong, Triệu Trầm nhìn nàng một lát, đứng dậy đi sang, thấy cá trong tay nàng còn hơn một nửa, hoài nghi nói : “Không ăn?”

“ Ta đã ăn no .” Cá quá lớn, ăn hơn một nửa đã no, nói xong nàng ngẩng đầu nhìn hắn, thấy khóe miệng nam nhân có vết đen, hắn bình thường vẻ mặt lạnh lùng bao nhiêu thì bây giờ buồn cười bấy nhiêu, A Kết nhin không được quay đầu cười trộm, cổ nén không phát ra âm thanh. Sau khi ăn xong, nàng dùng khăn lau miệng, hắn là nam nhân, chắc không để ý mấy chuyện này đâu?

Bả vai nàng nhẹ nhàng run run, Triệu Trầm một lát sau mới hiểu, liền sờ khóe miệng, sắc mặt khê biến. Nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt mình cười, Triệu Trầm không ngại bất cứ giá gì, ngồi xổm xuống lấy cá trên tay nàng, “Ăn không hết thì cho ta, ta còn chưa ăn no.”

A Kết không muốn đưa, hoặc là gạt bỏ phần gần chỗ nàng ăn mới đưa cho hắn, chỉ là nàng mới định xử lý thì Triệu Trầm chỉ vào khóe miệng nàng, có chút xem thường nói: “Nơi này của nàng bị đen kìa.” Nói xong đứng dậy tránh ra chỗ khác.

Chẳng lẽ mình chưa lau sạch sẽ?

A Kết rút cuộc bắt chấp, xoay người chạy đi, lấy khăn ra tỉ mỉ lau, lau xong vẫn không yên lòng, vội vàng rửa mặt.

Triệu Trầm cười nhìn nàng, cảm thấy sự ngốc nghếch của nàng thật khiến người khác yêu thương, cuối cùng hắn cũng rửa sạch mặt mình, còn rửa thật nghiêm túc.

A Kết lo lắng cho cha mẹ, ăn xong đã muốn đi.

Quan hệ giữa hai người khó khăn lắm mới dịu xuống, Triệu Trầm cũng không kéo dài thời gian, đi trước mở đường.

Hắn đi nhanh, A Kết đi theo không kịp, dừng lại lau mồ hôi, thở hồng hộc. Triệu Trầm quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên ngừng lại, chỉ vào vách đá không xa nói : “Nàng nhìn xem?”

A Kết nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy trên vách đá dựng đứng có hoa lan trắng nở rộ, hoa không lớn, một đóa rồi một đóa chụm lại một chỗ.

” Nhìn thấy không?” Triệu Trầm hỏi nàng.

A Kết lắc đầu, khoảng cách quá xa, nàng xem không rõ, chỉ có thể nhìn ra là hoa lan.

Anh mắt Triệu Trầm dừng lại trên vách núi nghiêng ngả, bỗng nhiên hướng bên kia đi đến: “Nàng ở chỗ này chờ ta đi hái nó.”

A Kết trong lòng run lên, nhìn vị trí của hoa lan trên vách núi, vội vàng mở miệng ngăn cản hắn: “Quá nguy hiểm , người đừng đi hái!”

“Nàng không thích sao?” Triệu Trầm nghi ngờ nhìn nàng, khi nàng ngẩng đầu nhìn hoa thì hắn rõ ràng ở trong mắt nàng sự kinh ngạc.

Hắn muốn đưa cho nàng?

Phút kinh ngạc ngắn ngủi nhanh chóng trôi qua, A Kết lắc đầu: “Không thích, Triệu công tử, hiện tại ta muốn nhanh chóng về nhà, chúng ta đi nhanh đi.”

Triệu Trầm không tin, nhìn bên kia nói : “Nếu nàng không thích thì ta hái xuống đem về đưa cho gia mẫu.”

“Nếu Triệu phu nhân biết hoa nở ở vách núi nguy hiểm nhất định sẽ không để cho người mạo hiểm , Triệu công tử, chúng ta nhanh chóng xuống núi được không?” A Kết bước nhanh tới trước mặt hắn khuyên can

Triệu Trầm không để ý tới nàng.

A Kết không thể làm gì, đành đi cùng hắn.

Sau một khắc đồng hồ, hai người đã đi tới chân núi, Triệu Trầm cởi áo ngoài ném cho A Kết, sau đó không để ý tới lời nàng khuyên can, bắt đầu trèo lên trên.

A Kết ngửa đầu nhìn hắn, hết sức lo lắng.

Vách núi kia ở dưới bình thường, nhưng càng lên cao càng hiểm trở, nhìn Triệu Trầm ngày càng leo cao, lại thấy những đá vụn rớt xuống, A Kết chỉ có thể ôm chặt áo của hắn. Trong tình huống này, mặc kệ là Triệu Trầm là kẻ phong lưu, là ác bá hay ân nhân cứu mạng của nàng, cho dù là người xa lạ, nàng cũng nhìn không được lo lắng đề phòng. Cao như vậy, nếu hắn không cẩn thận ngã xuống.

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn bị sụt chân khỏi một tảng đá, người nghiêng xuống,...

A Kết kêu lên sợ hãi, nhắm mắt lại không dám nhìn, trong đầu trống rỗng, cho đến khi nghe được tiếng cười không kiềm chế, nàng mới mở mắt ra, nhìn thấy Triệu Trầm đang ôm vào vách đá, đang nhìn nàng: Sợ ta ngã xuống sao? Nàng sợ cái gì chứ, ta cũng không phải nam nhân của nàng, dù có ngã xuống thì cũng không có quan hệ đến nàng.

Nàng sợ hết hồn, hắn lại còn có thể nói như vậy. A Kết thật sự không muốn để ý đến hắn nữa, nhưng vẫn không tự chủ được mà khuyên bảo hắn: “Triệu công tử người mau xuống đây đi, nếu như người. Triệu phu nhân làm sao bây giờ?”

Đáp lại lời nàng là việc bóng dáng nam nhân tiếp tục hướng về phía trước leo lên.

A Kết có thể làm thế nào? Nàng chỉ có thể tiếp tục chăm chú nhìn hắn, nhìn không chớp mắt, khoảng cách của hắn với đám hoa lan càng ngày càng gần, nhìn hắn hái nó, chậm rãi đi xuống. Chờ hắn đến chỗ nàng, A Kết kinh ngạc nhìn thấy lưng áo hắn đã ướt đầm, cùng với những vết vằn lúc này khi hắn hái hóa càng làm nàng khó chịu.

Triệu Trầm nhảy đến chỗ nàng, nàng liền đưa áo cho hắn, xoay người đi.

“A Kết.” Nam nhân phía sau nhanh chóng đuổi theo, thấp giọng gọi nàng, A Kết không muốn cùng hắn nói chuyện, nhưng lại bị hắn nắm cổ tay kéo lại. A Kết không có sức lực chống lại, bị hắn kéo về, nàng tức giận, nhưng khi vừa muốn nói hắn buông tay Triệu Trầm đưa hoa lan trong tay đến trước mặt nàng.

Mùi thơm ngát xông vào mũi, A Kết kìm lòng không được cúi đầu xem.

Hoa lan, cánh trắng như tuyết, nhị hoa màu vàng nhạt, xinh đẹp, tao nhã.

Trong lòng mơ hồ, A Kết không thể tin được, ngẩng đầu, lại thấy đôi mắt phượng của nam nhân: “Đây, cho nàng đây.”

A Kết nhìn đến ngây người.

Trên đầu là bầu trời xanh trong, một bên là vách núi đen, gió núi thổi cùng hoa lan tuyệt đẹp, cảnh sắc tươi đẹp khó gặp của mùa thu nhưng lại không bằng nam nhân tuần tú trước mắt, làm cho lòng người rối loạn.

Ngay lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm mở miệng: “A Kết, ta đối với nàng tốt như vậy, nàng thật sự không muốn suy nghĩ lại một chút sao?”

38. Chương 34

Triệu Trầm có đối xử tốt với mình không?

A Kết cũng không rõ nữa.

Trước ngày hôm nay, nàng đối với hắn chỉ có hận, hận hắn ép buộc, uy hiếp, hận hắn ý thể hiếp người, dù cho hôm qua hắn đã cứu nàng, những cảm kích của nàng sau khi bị hắn xâm phạm cũng biến mất. Nhưng mà hôm nay, tuy rằng hắn mở miệng chỉ biết châm chọc nàng, luôn trêu đùa nàng, nhưng hắn thật sự đối xử với nàng rất tốt, giống như lần hắn giúp đỡ khi nai mẹ khó sinh. Không phải hứa hẹn qua loa bởi với thân phận của hắn không thể nào làm những việc này, chỉ là vì nàng mới làm.

Nàng nói hắn không tốt có được không?

Trong sơn động hắn quan tâm, cho nàng lối thoát, hắn vung vàng công nàng đi đường, hắn dịu dàng cởi áo ngoài trải lên bờ cát, lại kiên nhẫn giúp nàng gỡ phần cháy đen trên cá, hơn nữa mới vừa rồi, hắn còn suýt nữa ở trên cao rơi xuống chỉ vì muốn hái hoa cho nàng.

Gã cho hắn sao?

Nhìn hoa lan trước mặt, cuối cùng A Kết lại lắc đầu. Nàng không biết làm sai để từ chối hắn, đành xoay người đi lên phía trước.

Không phải nàng ý chí sắt đá. Chưa từng có nam nhân nào đối xử với nàng như vậy, có lẽ trước kia Mạnh Trọng Cảnh cũng muốn đối xử tốt với nàng như vậy nhưng hắn lại thành thật lễ phép, không nghĩ đến cùng nàng thân mật quá. Bây giờ Triệu Trầm vì nàng làm nhiều việc như vậy, nàng không thể nào thờ ơ.

Chỉ là, động lòng không có nghĩa phải gã cho hắn.

Nàng và Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, nàng tự cho là rất hiểu hắn, nhưng kết cục thì sao? Còn Triệu Trầm, nàng chỉ biết hắn xuất thân giàu sang, hắn giỏi buôn bán, biết khi hắn lạnh lùng thì khí thế bức người, khi hắn dịu dàng lại làm người ta không thể kiềm chế mà tim đập loạn, cũng biết hắn có một mẫu thân rất tốt. Nhưng nàng cũng đâu hiểu hết về Triệu Trầm, ngay cả Mạnh Trọng Cảnh cũng có thể vì một người mới quen mà thay lòng, nàng làm sao có thể chắc chắn nam nhân có tiền lại xuất sắc này sẽ mãi đối tốt với nàng?

A Kết không dám dễ dàng tin tưởng thêm nam nhân nào hết, nàng chỉ cảm thấy, những nam nhân giàu sang lại càng có nhiều phiền phức hơn nam nhân bình thường. Trong thôn, Mạnh Trọng Cảnh là trường hợp đặc biệt, đa số mọi người trong thôn cưới nhau làm vợ chồng cũng chung sống với nhau vài chục năm. Mà ở trấn trên, những nam nhân giàu sang, hơi có chút tài của thì sẽ nuôi thông phòng, nuôi tiểu thiếp, như dưỡng lại là trường hợp hiếm thấy. A Kết không tham tiền, từ nhỏ đã nghĩ muốn gã ột người làm nông hiền lành thật thà, không có Mạnh Trọng Cảnh thì sẽ có người khác, có lẽ nàng không thích người đó nhưng nàng sẽ vẫn kiên trì, A Kết cũng không nghĩ mình xui xẻo đến mức tất cả các vị hôn phu sẽ đều dễ bị cướp mất.

Dù thế nào đi nữa, Triệu Trầm cũng không hợp với nàng, thực ra hắn cũng chưa biết nhiều về nàng, chỉ là vì vẻ ngoài của nàng mà muốn kết hôn thôi, chờ đến lúc nàng già đi, hắn lại gặp nữ nhân nào khác xinh đẹp hơn, thì sẽ thay lòng đổi dạ, thậm chí sẽ quên lấy người đó giống như bây giờ.

A Kết không dám đánh cuộc. Có lẽ nàng sẽ không dám thích ai như đối với Mạnh Trọng Cảnh trước kia nên nếu bị tổn thương cũng sẽ không thương tâm quá nhiều, nhưng nàng lại không muốn bị phản bội lần nữa. Cho nên, người như Triệu Trầm, nàng không dám gả cho hẳn.

~Triệu Trầm nhú mày nhìn bóng lưng A Kết.

Hai lần trước nàng từ chối gả cho hẳn, hẳn cũng không nói gì, nhưng sau khi ở chung tại bờ sông, hẳn có thể nhìn ra nàng không còn quá phản cảm với mình như trước nữa, thậm chí vừa rồi nàng còn nhìn hẳn đến sưng sờ, sao lại vẫn như cũ mà không đồng ý?

Hắn nghĩ mãi mà không ra.

“A Kết.” Triệu Trầm lại đuổi theo.

A kết cúi đầu không dám nhìn hẳn, Triệu Trầm xem xét lại bản thân, trước tiên cất hoa lan, rồi rất nhanh chỉnh áo quần lại chp chỉnh tề, lại cầm hoa đuổi theo. Nàng vẫn không chịu nhìn hẳn, Triệu Trầm khó chịu, một tay giữ hoa, một tay kéo A Kết vào trong lòng:” A Kết, nàng nói cho ta biết, rốt cuộc vì sao nàng không chịu gả cho ra? Đừng nói xứng hay không xứng, đối với ta cái này chẳng là gì, ta chỉ muốn biết vì sao nàng không đồng ý?”

Hắn giữ chặt, nàng giãy giụa nhưng không thể thoát được, đành quay đầu trách hẳn:”Buông, tối hôm qua người đã đồng ý không đây đưa với ta nữa.”

“Nàng không nói rõ ràng, ta sẽ không buông ra.” Triệu Trầm nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng:” Chẳng lẽ ta đối với nàng chưa đủ tốt hay sao? lúc này ta còn suýt nữa ngã chết cũng muốn mạo hiểm đi hái hoa lan nàng thích, nàng muốn ta phải làm gì nữa mới bằng lòng tin tưởng ta sẽ đối xử tốt với nàng?”

Trong mắt hẳn đầy lửa giận, nàng không dám nhìn chỉ cúi xuống:”Triệu công tử, cảm ơn người đối với ta tốt như vậy, chỉ là ta và người thật sự không hợp, không có lý do nào khác , người tin thì tốt, không tin cũng chẳng sao, ta chỉ có thể nói cho người biết, ta không nghĩ sẽ gả người, người có thể buông tay được không?”

Không có lý do gì.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng, “Ý của nàng là, mặc kệ ta đối với nàng tốt thế nào đi nữa nàng cũng sẽ không đồng ý gả, cho dù ta thiếu chút nữa vì nàng mà chết, nàng cũng không chịu?”

Thanh âm của hẳn rất bình tĩnh, nghe không ra vui hay giận, lại lạnh giá làm lòng người run rẩy, A Kết không dám nhìn về mặt của hẳn, thấp giọng nói phải.

Khi nàng nói chuyện, mi mắt rũ xuống, rèm mi run run, có thể biết nàng đang nói thật. Triệu Trầm cười lạnh một tiếng, buông nàng ra, đi nhanh đi lên phía trước, đi được hai ba bước, hẳn đưa tay lên, đám hoa lan kia liền bị hẳn đá vào trong bụi cỏ, rải ngổn ngang, thê lương cùng cực.

Gió núi dường như đã trở nên lạnh hơn, làm khô mồ hôi trên người nàng.

A Kết nhìn nam nhân đã rồi đi.

Lúc tâm tình tốt, hẳn liêu lĩnh hái hoa, khi không vui, hẳn lại tùy tiện đem hoa vứt đi. Hẳn đối với hoa lan như vậy, phải chăng cũng sẽ đối xử với nữ nhân như thế? Lúc còn thích thì nâng niu trên tay, khi buồn bực lại giày xéo.

A kết quay đầu, trên vách đá dựng đứng chỉ còn một bụi cỏ xanh biếc, nếu hoa lan không bị hái đi, bụi cỏ xanh biếc ấy sẽ tiếp tục chăm sóc nó. A Kết đã nghĩ sẽ gả ột nam nhân bình thường, về ngoài người đó không cần dễ nhìn, không cần có nhiều tiền thậm chí không cần biết nói lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần người đó chịu ở bên cạnh nàng, nàng đã thấy đủ, đó chính là cuộc sống nàng muốn.

Nam nhân đã tiến lên rất xa ở phía trước, A Kết liếc mắt nhìn hoa lan trong bụi cỏ một cái rồi nhát chân đi theo.

Nàng không đuổi theo hẳn, chỉ đi theo từ xa, không lạc đường là được.

~

Hai người cứ tiếp tục một trước một sau tiến bước, đi rồi lại đi, dần dần A Kết cũng cảm thấy không đúng, dù cho nàng không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, nhưng thỉnh thoảng Triệu Trầm lại rẽ quanh, dù cho nàng chưa từng đi vào núi cũng phát hiện hắc cố ý kéo dài thời gian xuống núi.

Vì giận nàng sao?

A Kết lau mồ hôi trên trán, hắc muốn làm khổ nàng là chuyện bình thường, chỉ có điều nàng thật sự sắp không đi nổi nữa.

Ngay khi nàng do dự xem có nên mở miệng hay không thì Triệu Trầm bỗng quay người đi về phía nàng.

A Kết không dám nhìn ánh mắt hắc, chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới chân, chờ khi hai người chỉ còn cách nhau vài chục bước thì A Kết mới không nhịn được hỏi: “Chúng ta sắp xuống núi chưa?”

Triệu Trầm tiếp tục tiến gần về phía nàng: “Nhanh thôi, nhưng mà ta vừa mới cố ý đưa nàng đi vòng quanh, giờ nàng có muốn đi hay không?”

A kết nhú mày, ngẩng đầu nhìn hắc: “Người có ý tứ gì?”

Triệu Trầm nhìn nàng cười: “A Kết, ta đã nói qua với nàng, ta muốn cưới nàng, cũng cảnh cáo nàng đừng cho ta cơ hội, nhưng không khéo là nàng lại bị kẻ ác bắt cóc, ta là người đầu tiên tìm ra manh mối nên mới suốt đêm đi tìm nàng, khi ta rời đi, đã nói với Trần Bình trưa hôm nay mới dẫn bá phụ và những người khác đến chân núi này, nếu ta đoán không nhầm, thì lúc này có lẽ bọn họ đã vào núi.”

Phụ thân sắp đến, A Kết phải vui mới đúng, nhưng lời nói thâm thúy của nam nhân làm cho nàng sợ hãi, lui về sau rẩy trước điều hắc nói: “Vì sao...”

“Vì sao không báo cho bá phụ ư?” Triệu Trầm tiếp tục đến gần, A Kết lại lui nhanh về sau, hắc lại cứ không nhanh không chậm tiến đến, âm thanh cũng thật bình tĩnh: “Ta đến trước, đương nhiên là muốn có thời gian ở chung với nàng, ta nghĩ ta đối xử tốt với nàng, nàng sẽ đồng ý gả cho ta. Nhưng nàng lại không đồng ý, nên ta đành đối biện pháp khác. A Kết, nàng nói xem, nếu ta công nàng xuống núi, bị bá phụ và những người khác bắt gặp, nàng sẽ phải gả cho ta đúng không nhỉ?”

Tuy là câu hỏi, nhưng ánh mắt lại lóe lên, cả người A Kết lạnh run, chỉ cảm thấy những cảm kích lúc trước nàng cảm nhận được chỉ là một trò hề. Nàng thực sự dằn dặt, có thể đối với cô nương vài lần chạm mặt mà ép buộc và mạo phạm thì làm sao có thể chân thực đối xử tốt với một người được chứ? Hắc làm hết tất cả mọi chuyện đều đã trải qua tính toán tỉ mỉ, đều là để nàng có thể cam tâm tình nguyện gả cho hắc, thế mà lại còn vô sỉ lừa nàng cùng hắc ngủ một đêm.

Biết mình chạy không thoát, A Kết lui dần đến bên cạnh một gốc cây già, nghiêm mặt, tái nhợt cảnh cáo hắc: “Người đừng lại đây, nếu người lại gần một bước ta liền đâm đầu chết, ta thà chết cũng không muốn gả cho người!”

Triệu Trầm dường như không nghe thấy, khi cách nàng khoảng năm bước thì dừng lại, mặt không thay đổi nhìn nàng: “Vậy nàng cứ chết đi, nếu nàng không muốn gặp lại cha mẹ nữa, không muốn gặp lại đệ đệ và muội muội, nếu nàng muốn cho cha mẹ nàng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nếu nàng muốn đệ đệ và muội muội của mình bởi vì không ở nhà cùng nàng để nàng xảy ra chuyện mà tự trách cả đời, nếu nàng có thể chịu được việc làm cho họ khổ sở vậy nàng cứ chết đi. Sau khi nàng chết ta cũng sẽ công nàng xuống núi, ta sẽ nói với bá phụ, nàng không muốn chịu nhục vì lũ người xấu kia nên đã tự sát bỏ mình bảo toàn thanh danh, như vậy có được không?”

A Kết đã khóc không thành tiếng.

Nàng không muốn chết, nàng cũng không muốn làm cho cả nhà thương tâm, nàng muốn sum họp bên họ.

“Thế nào? Không muốn chết nữa sao?” Nhân lúc nàng đang thất thần, Triệu Trầm bước một bước dài đến giữ lấy nàng, áp nàng vào thân cây.

A Kết giãy giụa nhưng không thoát được, nàng hận hắc đến tận xương tủy, “Ta sẽ không chết, nếu vì người chết thì thật không đáng! Người muốn làm cái gì thì làm cái đó, tốt lắm, cho dù người có công ta xuống núi, sau khi về nhà sau ta sẽ nói hết mọi chuyện cho cha ta biết, ta thà rằng cả đời không lấy chồng, thà rằng cắt tóc làm ni cũng sẽ không gả loại người cầm thú như người!”

Triệu Trầm cúi đầu, cười, bàn tay to lớn áp lên mặt nàng. A Kết quay đầu đi nhưng bị hấn nắm cầm giữ lại, sau đó, hấn cúi đầu, trán hấn gần như chạm vào trán nàng, giọng nói như từ địa ngục truyền đến: “A Kết, nàng biết cái gì gọi là sống không bằng chết không? hôm nay ta công nàng xuống núi, nếu gặp được hai vị bá phụ thì cũng gặp hạ nhân 2 nhà Triệu, Chu. Nếu nàng đồng ý gả cho ta, chuyện này sẽ không bị truyền ra ngoài, nếu không trước khi trời tối chuyện nàng bị kẻ xấu bắt đi cùng với việc nàng cùng ta ở trong sơn động một đêm sẽ bị truyền ra khắp thôn khắp trấn. Đến lúc đó cho dù nàng thấy không sao, cho dù nàng xuất gia lánh sự đời, nhưng còn cha mẹ nàng thì sao? Còn nữa, muội muội của nàng nếu có một trường tử mất hết thanh danh, nàng cảm thấy muội ấy có thể gả ột gia đình nào đó tốt ư? Tiểu Cửu nữa, nếu hai tỷ tỷ, một xuất gia, một không gả được thì ai bằng lòng gả con gái cho đệ ấy? Nàng nói thử xem, như vậy có phải là sống không bằng chết không?”

Giọng nói hấn như đang dỗ dành, lại mang theo sự mê hoặc dẫn dắt suy nghĩ của A Kết. Nàng dường như đã nhìn thấy cảnh tượng cha mẹ khóc lóc khuyên nàng đừng xuất ga, nhìn thấy muội muội ngây thơ lại trở thành người suốt ngày ngồi trong nhà thở dài, cũng thấy cả đệ đệ thích cô nương nhà người ta nhưng nàng ta lại bị gả cho người khác...

Cả người A Kết run run, nếu không phải hấn đang giữ lấy nàng, nàng đã vô lực mà ngã xuống. Nàng không thể chết được, nhưng sống cũng bị giày vò, nàng phải làm sao đây?

A kết không muốn cầu xin Triệu Trầm, nhưng giờ nàng đã cùng đường, nàng đành khóc cầu xin hấn: “Triệu công tử, ta cầu người, cầu người buông tha ta.”

Nàng khóc đứt ruột đứt gan, tuyệt vọng bất lực, Triệu Trầm chỉ đứng nhìn nàng.

Hấn đối với nàng tìm mọi cách lấy lòng, nhưng nàng lại ý chí sắt đá không chịu nhận, vậy nên đừng trách hấn giúp nàng hiểu sớm về thủ đoạn tính kế. Tương lai vợ chồng là một, hấn sẽ đem hết sức lực để chăm sóc tốt nàng, nhưng ở nơi này, dù cho hấn sẽ cố gắng bảo vệ nàng nhưng hấn cũng chỉ là hạ thần, nàng phải chậm rãi trưởng thành lên, ít nhất có thể tự bảo vệ mình, hiện tại hấn chỉ muốn dạy nàng trưởng thành mà thôi.

Hấn tự tay giúp nàng gạt lệ, giọng điệu dịu dàng: “A kết, thực ra ta làm nhiều việc như vậy, đơn giản vì muốn cưới nàng, chỉ cần nàng đồng ý gả cho ta, nhưng người nàng lo lắng cũng đều sẽ ổn. Đối cách nói khác, ta có thể bỏ qua cho người nhà nàng, tuyệt đối không sẽ không bỏ qua cho nàng, hiện tại chỉ xem nàng lựa chọn như thế nào. Chết, sống không bằng chết, hay vui vẻ gả cho ta, ba con đường này, dù cho nàng chọn cái nào ta cũng sẽ theo nàng.”

Dùng âm thanh dịu dàng để nói những lời tàn nhẫn nhất.

A kết nhắm mắt lại, nàng có sự lựa chọn sao?

Triệu Trầm nhìn nàng, không hỏi lại, kéo tay nàng, xoay người ngồi xổm xuống, kéo nàng lên lưng mình. A Kết theo bản năng kháng cự, nhưng Triệu Trầm gia tăng lực tay nàng không thể nào chống đỡ, ngã vào người hấn bị hấn thuần thực công lên, dù cho nàng khóc hay đánh thì hấn cũng làm như không biết, từng bước tiến lên.

Đây là lần thứ hai A Kết bị hấn công, lần này khác lần trước, nàng không còn thấy ngượng ngùng xấu hổ chỉ thấy tuyệt vọng cùng cực. Hấn cho nàng ba con đường, chết, sống không bằng chết hoặc gả cho hấn, A Kết có thể tưởng tượng được nếu nàng không gả cho hấn sẽ có cuộc sống như thế nào, hấn chính là một con sói, chỉ phút trước còn dịu dàng liếm nàng, ngay sau đó hàm răng sắc bén đã xuyên qua cổ họng nàng...

Nước mắt ngừng rơi, A Kết ngơ ngác nhìn nam nhân, hấn nghiêng mặt, trong trẻo nhưng lạnh lùng tuấn dật, môi mím thật chặt, quyết tâm, cổ chấp. Nhìn hấn, A Kết nghĩ tới Triệu phu nhân, nàng đỡ đỡ mở miệng: “Ta không thích người, cho dù sinh con dưỡng cái cho người, ta cũng sẽ không thích người, như vậy người vẫn muốn lấy ta sao?”

Triệu Trầm không dừng lại: “Sớm muộn gì nàng cũng sẽ thích ta.”

Hấn vẫn tự đại như vậy.

A Kết cười khổ.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, A Kết nghe ra thanh âm của phụ thân, của dưỡng và những thanh âm xa lạ khác. Trong lòng A Kết vui vẻ, định gọi người thì Triệu Trầm dừng lại, nghiêng đầu nhắc nhở nàng: “Nàng tốt nhất nên giả vờ hôn mê, như vậy sẽ không thể không để ta công, nếu đã tỉnh còn để ta công, tuy phụ thân nàng không nghĩ nhiều nhưng hạ nhân không tránh khỏi hiểu lầm.”

A Kết không nói gì.

Cô nương tốt nào lại vô duyên vô cớ để người lạ công đi chứ? Trừ khi trong lòng nàng có ý với hắn.

Tiếng bước chân lộn xộn ngày càng gần, A Kết nhìn phía trước, nghĩ đến nam nhân này cho nàng lựa chọn ba con đường, hai tay chậm rãi nắm chặt đầu vai hắn, dùng hết khí lực, móng tay đâm vào vai hắn chảy máu. Triệu Trầm im lặng cảm nhận sự hận thù của nàng đến khi nàng cúi người dựa đầu vào vai hắn, hoàn toàn im lặng, hắn mới tiếp tục đi, “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, những việc khác giao cho ta, yên tâm, chỉ cần hai người chúng ta đính hôn, việc này sẽ chỉ là một đoạn giai thoại, đối với danh dự của nàng không có tổn hại gì.”

Không có người trả lời hắn.

Triệu Trầm cũng không cần nàng trả lời.

Một lúc lâu sau, hai chiếc xe ngựa chạy nhanh tiến vào sân Lâm gia.

Lâm Hiền từ chiếc xe thứ nhất nhảy xuống, xoay người theo Chu Bồi tiếp nhận nữ nhi, khi Triệu Trầm từ chiếc xe ngựa phía sau nhảy xuống thì Lâm Hiền đã ôm A Kết đi đến phòng chính, nhóm người Liễu thị, Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đang cố gắng để không khóc. Chờ Lâm Hiền ôm A Kết đặt lên giường, Liễu thị lập tức cởi giày ngồi lên, ôm nữ nhi đang mê man khóc, hỏi trượng phu: “A Kết làm sao vậy? Nàng làm sao vậy . . .”

Nghe được thanh âm của mẫu thân, A Kết rút cuộc nhìn không được, giả vờ đã tỉnh, ngay sau đó bổ nhào vào lòng Liễu thị khóc rống lên. Sợ hãi cùng ủy khuất, không thể nê hà cùng không thể nói ra cho bớt thống khổ, chỉ có khóc lên mới giảm bớt, mới không hít thở không thông.

Mẹ con cùng nhau khóc, sau một lúc lâu Liễu thị mới cầm lấy khăn lau lệ cho con, ôm nữ nhi hỏi trượng phu: “Người mau nói cho thiếp biết, rốt cuộc sao lại thế này?”

Lâm Hiền nhìn nàng, nghĩ đến tình cảnh ở trên núi gặp tình cảnh Triệu Trầm công nữ nhi đi tới, nhất thời không biết mở miệng như thế nào.

Triệu Trầm luôn đứng ngoài cửa, lúc này đi đến, ánh mắt đảo qua mọi người trong phòng, cuối cùng hướng lên giường Liễu thị quỳ xuống: “Bá mẫu, hôm qua con nghe tin, biết đại cô nương bị người xấu bắt vào trong núi, suốt đêm đi tìm nàng, cứu nàng từ trong tay kẻ xấu ra. Bá mẫu đừng vội, đại cô nương bình yên vô sự, chỉ là sợ hãi quá mới ngất đi. Trong núi đêm tối đường khó đi, chúng con không thể không ở trong sơn động một đêm, sáng nay mới vội vàng xuống núi. Bá mẫu, thực ra tại hạ rất ngưỡng mộ đại cô nương, sớm muốn cầu thân nhưng thời gian quen biết quá ngắn, nghĩ rằng bá phụ bá mẫu sẽ lo lắng không đem đại cô nương giao phó cho con nên mới chậm chạp không mở miệng. Hai ngày này ở trên núi, đại cô nương hôn mê bất tỉnh, khi ta chiếu cố nàng khó tránh khỏi có điều đường đột. Nam nhi đội trời đạp đất, Thừa Viển hôm nay thành tâm hướng bá phụ và bá mẫu cầu hôn, mong bá phụ, bá mẫu đem đại cô nương gả cho con, con sẽ đối xử với nàng thật tốt, cả đời chỉ có mình nàng.”

Gần từng tiếng, nói năng khí phách.

Tất cả mọi người Lâm gia ngây ngẩn cả người, trừ A Kết đang nức nở trong lòng Liễu thị, khiếp sợ nhìn nam nhân quỳ trên mặt đất.

Liễu thị không tự chủ được nhìn về phía trượng phu.

Nói thật, A Kết gặp phải việc này, nếu Triệu Trầm không muốn cưới, bọn họ cũng không có biện pháp, cũng không thể mặt dày mày dạn cưỡng bức đối phương phụ trách, người ta nếu thấy nữ nhi chướng mắt, mặc dù miễn cưỡng cưới. Nhưng không lấy hắn, A Kết đã bị hắn ôm qua, nam chưa vợ, gái chưa chồng còn ở trong núi một đêm, một khi truyền ra, thanh danh A Kết sẽ không còn. Bởi vậy khi Triệu Trầm chủ động cầu hôn đã giúp Lâm gia thoát khỏi tình cảnh nan giải.

Liều thị đã muốn đáp ứng .

Thành thân nhiều năm, Lâm Hiền chẳng lẽ không nhìn ra suy nghĩ trong lòng thê tử. Nhưng nghe Triệu Trầm cầu hôn lại không ngẩng đầu nhìn nữ nhi, hẩn im lặng thở dài, hai tay nâng Triệu Trầm dậy nói : “Thừa Viên, con đối với A Kết có ân cứu mạng, hiện tại con đồng ý cho nàng danh phận là phúc khí của A Kết cũng là Lâm gia chúng ta trèo cao, nhưng A Kết đại nạn trở về, ta với bá mẫu hiện tại đều vội vàng trấn an nàng, không có lòng dạ nào nghĩ đến việc này, thư thư vài ngày nữa chúng ta sẽ cho con câu trả lời thuyết phục có được không?”

Triệu Trầm vội nói: “Bá phụ bá mẫu không cần băn khoăn, nếu có thể cưới được đại cô nương, Thừa Viên chắc chắn sẽ xem nàng như trân bảo, nếu con với đại cô nương vô duyên, con cam đoan việc hôm nay sẽ không truyền ra ngoài nữa chứ. Tốt lắm, bá phụ bá mẫu chiếu cố đại cô nương đi, Thừa Viên cáo từ, ba ngày sau lại đến thăm.”

Thấy hẩn cam đoan, Lâm Hiền thật tâm cảm kích, tự mình đưa hẩn xuất môn.

~Tiễn Triệu Trầm xong, sau khi Lâm Hiền đi vào cũng không lập tức cùng người nhà thương lượng việc hôn sự mà phân phó tỷ đệ Lâm Trúc: “A Trúc, người nhanh đi nấu chút nước ấm và canh gừng cho đại tỷ người uống. Tiểu Cửu ra sau viện ôm củi lửa giúp đỡ nhị tỷ.”

Vì trưởng tỷ làm việc, hai tỷ đệ đương nhiên vui vẻ cùng đi ra .

Lâm Hiền để thê tử và em vợ ở trong phòng chiếu cố nữ nhi, hẩn mời Chu Bồi đi ra ngoài, thấp giọng nói: “Em rể, cho tới bây giờ, Triệu công tử đã chủ động cầu hôn, gia thế hẩn như vậy, theo lý thuyết là A Kết trèo cao ,vả lại hai nhà kết giao không lâu, ta đối với Triệu gia hiểu biết không nhiều, muốn người giúp ta hỏi thăm, đệ xem có được không?”

Chu Bồi không vui nói: “Tỷ phu nói chuyện quá khách sáo rồi, A kết là cháu bên vợ đệ, đệ xem hai nàng gần như là con gái mình mà đối xử, chuyện Triệu gia cho dù tỷ phu không đề cập tới, đệ cũng sẽ tận lực hỏi thăm rõ ràng. Tỷ phu yên tâm, chậm nhất từ giờ tới buổi tối, đệ nhất định đem tin tức báo cho huynh biết.”

“Làm phiền em rể .” Nói xong, Lâm Hiền nhìn trời thở dài, không biết nên nói gì nữa. Năm nay giống như năm hạn của nữ nhi, đầu tiên là Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, hôm qua lại bị người bắt đi, nay Triệu Trầm cầu hôn là chuyện tốt, nhưng vì sao trong lòng hẩn luôn bất an, mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến người ta ứng phó không nổi.

Bên trong phòng, được mẫu thân trấn an, A Kết dần dần bình tĩnh trở lại, đem sự tình kể lại, tránh nặng tìm nhẹ, chuyện người nợ một chữ cũng không đề cập. Kết quả đã định, có vất vả thì nàng tự mình chịu không muốn cha mẹ vì nàng mà nóng ruột nóng gan.

Liều thị vẫn như cũ đem nữ nhi ôm vào trong ngực, tỉ mỉ vuốt đầu nàng, tay nhẹ nhàng vuốt phẳng mái tóc dài của nàng: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, A Kết phúc lớn mạng lớn, chuyện quá khứ đã trôi qua, về sau nương không bao giờ để con ở trong nhà một mình, không để con xảy ra chuyện nữa, A Kết đừng sợ a.”

Tiểu Liều thị ngồi ở bên cạnh, đôi mắt cũng hồng , nắm tay nàng nói : “A Kết, chuyện con mất tích cũng chỉ có người nhà biết, bên ngoài giấu giếm nghiêm kín, con đừng nghĩ nhiều.”

A Kết nhìn dì cười yếu ớt: “Dì yên tâm, có thể trở về đến ta đã biết chừng, sẽ không tưởng này có không .”

Thấy nàng cười, tâm tình của Liều thị và Tiểu Liều thị cuối cùng cũng bớt trầm trọng.

Mặt trời ngã về tây, Chu Bồi bởi vì có việc muốn làm ở trên trấn trên nên rời đi, Tiểu Liều thị thương cháu nên ở lại.

Thầy thuốc đến đây rồi đi, kê vài thang an thần, nước nóng ở phòng bếp cũng nhanh chóng được chuẩn bị xong.

Liều thị liếc mắt nhìn Tiểu Liều thị, Tiểu Liều thị ngẫm hiểu, kêu Lâm Trúc cùng nàng đi chuẩn bị cơm chiều. Trong sương phòng phía tây chỉ còn mẹ con hai người, Liều thị vuốt mái tóc dài của nữ nhi, từ ái nói: “A Kết mau tắm rửa đi, nương giúp con tắm, sau khi con lớn lên, nương đã lâu không giúp con .”

Lâm Trúc tuổi còn nhỏ có lẽ không rõ, nhưng A Kết lại biết, đầu tiên là nàng bị người bắt đi, sau lại cùng Triệu Trầm ở trong núi đợi một đêm, cho dù nàng nói mình không gặp chuyện không may, mẫu thân không chính mắt xác định một chút chắc chắn nếu không sẽ không an tâm.

Cho nên A Kết gật đầu, nhưng vẫn ngượng ngùng nói: “Nương người đi ra ngoài trước đi, chờ ta gọi người rồi hãy tiến vào.”

“Nha đầu kia còn ngượng ngùng với nương sao.” Liễu thị trù mền sờ đầu trưởng nữ nhưng vẫn đi ra ngoài.

Rèm cửa hạ xuống, A Kết có chút buồn bã, cũng may không lâu lắm, xoay người rút đi quần áo bước vào trong nước, sau một hồi mới mời Liễu thị vào: “Nương, con tắm, người giúp con gội đầu đi.”

“Tốt, nương sẽ giúp con gội đầu.” Liễu thị đi vào, bình tĩnh đi đến chỗ thùng gỗ, đến gần, nàng cẩn thận xem xét, động tác mềm nhẹ đem tóc nữ ni nắm vào trong tay, cúi đầu im lặng đánh giá dấu vết trên người nữ nhi.

Cô nương da dẻ nõn nà, không có dấu vết bị chạm qua.

Liễu thị nhìn thoáng qua liền thu lại tầm mắt, đứng dậy thì nước mắt rơi. Nữ nhi bình an, nàng hoàn toàn yên tâm.

Tắm rửa xong, bôi lại tóc, thì trời đã tối.

Có lẽ là nước ấm làm tiêu tan mệt mỏi, hoặc là về nhà ở bên thân nhân thì an lòng, A Kết bình tĩnh, cười nói cùng người nhà vây quanh bàn dùng cơm. Người một nhà không ai đề cập chuyện ngày hôm qua, giống như chuyện đó chưa từng xảy ra, cười nói vui vẻ.

Dùng xong cơm chiều, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị chuyển đến sương phòng phía tây, ngủ cùng hai tỷ muội.

Sau khi đi nằm, trong phòng yên tĩnh trở lại, nhưng A Kết biết, ba người kia đều không ngủ.

Một lát sau, Liễu thị xoay người, tay để lên chân A Kết, nhẹ nhàng vỗ, nói chuyện phiếm vài câu sau mới thử thăm dò hỏi: “A Kết, người cảm thấy Triệu công tử như thế nào?”

Hắn tàn nhẫn như sói, âm độc như xà.

Trong lòng A Kết muốn nói như vậy nhưng ngoài miệng lại nhẹ giọng nói: “Nương, con biết người muốn nói gì. Triệu công tử, trước kia con không thích hắn, nhưng ngày hôm qua hắn đã cứu con, nếu như không có hắn, chỉ sợ con không thể gặp lại mọi người. Con rất cảm kích hắn, nếu hắn không chê con còn muốn kết hôn, nương hãy thay con đồng ý đi.”

Gả cho người nọ, nàng thật sự không thể giả vờ vui mừng, đành phải đáp ứng, dù sao chỉ cần gả nàng thì hắn sẽ vừa lòng.

Nàng không vui, trong lòng vẫn là trở ngại, tại vì tình thế không thể không gả, đừng nói đến người đã làm mẹ như tỷ muội Liễu thị, ngay chính Lâm Trúc cũng đều có thể nghe ra.

Nhưng Liễu thị đã đoán sai nguyên nhân trưởng nữ không muốn gả, thở dài nói: “A Kết, con còn nhỏ, một chút áp lực trước đây không tính là gì, sau này hãy mở lòng ra mà sống. Triệu công tử đáng về đường đường khiêm tốn lễ phép, hắn đối tốt với con, chuyện trước kia con hãy quên đi, cùng hắn sống tốt, được không?”

A Kết cầm tay của mẫu thân, “Vâng” một tiếng, không nói thêm.

Ba ngày sau, Triệu Trầm đem lễ vật tới bái phỏng, không ngờ Lâm gia đáp ứng việc hôn nhân.

Mặt hắn lộ vẻ vui mừng, trên người không còn trầm ỉn như trước nữa, giống như thiếu niên mười bảy tuổi vì sắp thành thân mà vui vẻ, vui vẻ đến mức vợ chồng Lâm hiền giữ hắn ở lại ăn cơm trưa, hắn cũng không ở lại, nói muốn về nhà sớm một chút, cùng mẫu thân thương lượng việc cầu hôn.

Hắn coi trọng A Kết như thế, Liễu thị rất vui mừng, chỉ cần nam nhân có tình, cho dù A Kết không vui, sau hôn lễ sẽ từ từ thích ứng thôi.

So sánh với sự vui mừng của Liễu thị, trong lòng Ninh thị rất là phức tạp.

Nàng chưa từng nghĩ tới, một ngày kia, nàng với nhi tử cùng nhau lừa hôn.

Nhưng là không lừa, nếu thân phận thật của họ lộ ra, hơn nữa nếu họ công khai thân phận thì Lâm gia có thể đưa nữ nhi vào hố lửa được sao?

Hết thấy đều là nhi tử gây họa!

Ninh thị bỏ thiếp canh(cái ghi ngày sinh tháng đẻ của một ai đó ấy) mà Triệu Duẩn Đình đã làm giả lúc trước đặt lên bàn, nhử mày hỏi Triệu Trầm: “Bây giờ là lừa bọn họ, sang năm, tương lai thì sao? Sự tình luôn luôn thay đổi mỗi ngày, nếu đến ngày bại lộ, đến lúc đó con nghĩ ta có mặt mũi nào gặp lại họ?”

Triệu Trầm im lặng đem thiếp canh bỏ vào trong tay áo, kiên định nói: “Nương không cần lo lắng, sau hôn lễ ta sẽ tự mình hướng nhạc phụ đại nhân xin lỗi, thẳng thắn hết tất cả, nhạc phụ là người sáng suốt, nhiều nhất chỉ trách ta, sẽ không giận chó đánh mèo.”

Ninh thị cười lạnh: “Sau hôn lễ mới xin lỗi? Còn không phải ỷ vào việc nữ nhi của họ đã là của con sao, con chắc chắn họ sẽ không hủy hôn sao?”

Triệu Trầm im lặng.

Ninh thị có chút đau đầu, đứng dậy nói : “Thừa Viễn, chuyện vợ chồng các con ta không hỏi đến, nhưng A Kết là một cô nương tốt, bị con lừa vào trong đại trạch viện, tốt nhất là con nói được làm được, nếu không tương lai nếu nàng phải chịu ủy khuất, chỉ cần nàng muốn rời đi, ta liền làm chủ cho nàng cùng cách (hòa ly-hòa bình ly hôn) với con.” A Kết không giống như nàng, con bé sẽ luôn có đường lui ỳnh.

Triệu Trầm biến sắc, khi Ninh Thị tới cửa cao giọng nói : “Nương quá lo lắng, sẽ không có ngày đó .”

Hắn cùng nàng, nhất định sẽ không như thế.

39. Chương 35

Khi Triệu Trầm cầm được thiếp canh của A Kết trong tay thì đã nhìn một lúc lâu mới làm ra vẻ sai người đưa đến chùa nhờ cao tăng xem quẻ.

Kết quả đương nhiên là đại cát.

Bát tự hai bên hợp nhau, Triệu Trầm liền tìm Lâm Hiền bàn bạc, hy vọng trước Trung thu có thể chọn một ngày để hai nhà dạm hỏi, chính thức xác định hôn sự.

Lâm Hiền hơi trầm ngâm nhưng cũng đồng ý. Dù sao thì trường nữ cũng đã bị người ta chiếm tiện nghi, xác định sớm một chút cũng yên tâm hơn, về phần ngày cưới thì năm nay hay sang năm xuất giá đều được, chờ ngày tốt mà Triệu gia đưa đến hắn sẽ chọn cái nào trẻ nột chút, ở nhà thêm được bao nhiêu thì ở.

Xem hoàng lịch, xác định là vào ngày 8 tháng 12.

Ngay trước ngày tốt cho cháu gái, Tiểu Liễu thị liền đến Lâm gia giúp Liễu thị chuẩn bị yến hội cho hôn sau. Chỉ là khi xuống xe, bỗng nhớ lại sự việc năm trước của cháu gái với Mạnh Trọng Cảnh, lại có chút chạnh lòng.

Tiểu Liễu thị kéo Liễu thị về phía hàng rào, giả vờ xem nai, lặng lẽ nói: ” Mấy ngày nay A Kết thế nào? Đã nghĩ thông suốt chưa?”Bên trong hàng rào, Ô ô đang ăn, cứ chốc lát nó lại quay đầu nhìn các nàng bằng đôi mắt to ngập nước, đôi khi lại nhìn Tiểu Liễu thị đến suýt thất thần.

Nhắc tới chuyện này, Liễu thị lại phiền lòng, đứa nhỏ này từ xưa đến nay chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói ra, muốn an ủi nàng cũng không biết tìm cơ gì. Cũng may A Kết không quá vui mừng nhưng không buồn phiền ử đột, xem ra cũng không ác cảm quá mức đối với cuộc hôn nhân này.

Tiểu Liễu thị nghe xong lời tâm sự của tỷ tỷ liền nói: “Ừ, A Kết còn nhỏ, trong thời gian ngắn chưa nghĩ thông suốt được, chỉ cần sau này Triệu công tử đối xử tốt với nàng, vợ chồng hằng ngày ở cạnh nhau chắc A Kết sẽ rất nhanh quên đi những chuyện đã xảy ra.” Cháu gái đầu rất dễ dỗ, thường hay mềm lòng, hơn

nữa tướng mạo của Triệu công tử như vậy thì đến ni cô trong am thấy có khi cũng rung động, nếu hẳn thật sự muốn chung sống với A Kết thì sao A Kết có thể chối từ được? Nàng là người từng trải, hiểu biết nhiều hơn, mọi người đều nói nam nhân thích cái đẹp, nhưng phụ nữ cũng thế thôi.

Liễu thị gật đầu đồng ý. Con rể tương lai ngọc thụ lâm phong, gia thế cùng nhân phẩm rất tốt, đừng nói đến mấy cô nương trong thôn, nếu bây giờ quay lại lúc nàng còn trẻ mà có được người như vậy cùng Lâm Hiền đến cầu hôn, Liễu thị cũng không chắc mình sẽ chọn trượng phu hiện tại của mình...

Bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn, Liễu thị thật sự thích con rể tương lai này. Là mẹ ruột, ngoại trừ ý muốn của nữ nhi, nàng còn lo lắng nhiều thứ hơn. Ví dụ như, trước kia A Kết hủy hôn, tuy rằng mọi người trong thôn đều biết lỗi do Mạnh gia nhưng một số con dâu trong mấy nhà quan hệ không tốt với Lâm gia luôn bàn tán chế nhạo A Kết. Trong lòng Liễu thị biết rõ những điều này nên luôn mong muốn tìm được con rể tốt cho con gái để chặn lại mấy cái miệng không ra gì kia. Hiện tại thì đã tốt rồi, con rể tương lai cái gì cũng hơn Mạnh Trọng Cảnh, Liễu thị còn có thể tưởng tượng được mấy người kia đỏ mắt ghen tị mà nhìn theo.

Buổi tối bốn người lại ở chung với nhau, nói cười, cãi nhau ầm ĩ, cuối cùng Liễu thị phát uy làm cho cả Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc đều im lặng.

Tỉnh lại vào ngày hôm sau, bầu trời quan đăng, không khí cuối thu dễ chịu.

Lễ đạm ngô không thể lớn hơn lễ cưới, nhưng trong nhà gái muốn làm náo nhiệt một chút, mời thêm bạn tốt đến xem con rể tương lai.

Triệu gia không nói gì nhưng A Kết cũng muốn trang điểm một chút.

Tiểu Liễu thị tự tay chuẩn bị áo quần cho nàng, phía trên là màu đỏ cùng vạt áo màu tím, cổ áo và cổ tay áo thêu hình hoa liễu quần vào bằng kim tuyến, dưới thắt lưng là váy dài cùng màu, giày thêu màu đỏ thẫm, không phải là giá y (áo váy cưới) long trọng đẹp để quý giá, nhưng cũng hết sức vui mừng. Trước kính trang điểm, Tiểu Liễu thị tự mình giúp A Kết chải đầu, trên búi tóc cắm một cây trâm Hồ Điệp bằng vàng, trên tai lại đeo thêm đôi khuyên tai trân châu, chuẩn bị xong thì nhìn lên thấy cô nương trong nhà mắt sáng ngời như nước, môi không điểm mà hồng, so với hoa sen còn đẹp hơn nhiều.

Tiểu Liễu thị cục kỳ hài lòng, đi đến bên người cháu gái cười: “Nào, A Kết, quay lại đây mà xem tay nghề của dì như thế nào đi.”

A Kết cũng nhìn sang.

So với năm trước, nàng nay đã trưởng thành hơn, nhưng trong mắt chỉ là sự bình tĩnh, không còn có sự ngượng ngùng và vui sướng của năm đó nữa. A Kết vẫn nhớ rõ, khi đó chỉ cần có người nhắc đến chữ Mạnh nàng cũng liền xấu hổ không thôi, chờ mọi người ra ngoài, chỉ còn mình nàng trong phòng nàng mới lén lút vui mừng.

Đây là sự khác biệt của việc gả cho người trong lòng và gả cho người xa lạ phải không?

Cho dù không lấy Triệu Trầm làm chồng thì nàng cũng sẽ phải lấy nam nhân xa lạ nào đó thôi, nghĩ vậy sự đau buồn cũng vơi đi.

“Tay dì thật khéo.” Nàng đứng dậy nói lời cảm tạ Tiểu Liễu thị, nhẹ nhàng cười. Mẫu thân và dì đều lo nàng cảm thấy không thoải mái, nàng phải khiến mọi người an tâm.

Nụ cười này của nàng thật giống như hoa sen hé nở.

Tiểu Liễu thị nhìn nàng đến xuất thần, cháu gái mình xinh đẹp như thế, mạnh trọng cảnh thật sự là mắt bị mù, Triệu công tử...thật có mắt nhìn nha.

Lâm Trùng Cửu đang ngồi ở trên giường thấy vậy liền chạy tới, ngửa đầu, khoa trương nói: “Tỷ hôm nay thật là đẹp!”. Những người hẳn đã gặp qua, chưa ai đẹp bằng trưởng tỷ, phải có dung mạo tốt như Triệu đại ca mới xứng với nàng. Trước kia trưởng tỷ không thích Triệu đại ca, Lâm Trùng Cửu còn có chút thất vọng, hiện tại tốt lắm, hai người đã đính hôn, Triệu đại ca thích trưởng tỷ như vậy, chắc hẳn sẽ đối xử tốt với nàng.

A Kết sờ đầu đệ đệ, “Tiểu Cửu ra ngoài chơi đi, hôm nay không cần đọc sách.”

Lâm Trùng Cửu vui vẻ chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào Lâm Trúc, Lâm Trúc liền tức giận dạy dỗ một chút, Tiểu Liễu thị liền đem người kéo vào trong phòng, “Hôm nay là ngày lành, hai tỷ đệ các người không được cãi nhau, nhanh vào phòng nhìn đại tỷ con đi!”

Lâm trúc hừ một tiếng, xoay người quay đầu, nhìn thấy trưởng tỷ trang điểm mang trang phục đẹp thì chỉ thấy trước mắt sáng ngời, chạy tới ôm lấy cánh tay trưởng tỷ làm nũng: “Đại tỷ, nương thật bất công, sinh ra tỷ đẹp như thế mà ta chỉ là đứa méo tảo hư!”

A Kết nâng nàng dậy, nghiêm túc quan sát muội muội: “Cho ta nhìn một cái, là cái mũi nghiêng vẹo hay ánh mắt sai lệch?”

Lâm Trúc cười đến nghiêng ngã, trong mắt như chứa hơi nước, ôm lấy trưởng tỷ, thấp giọng nói: “”Đại tỷ, vừa nghĩ tới việc tỷ sắp lập gia đình, ta liền luyến tiếc, nhưng tỷ có thể gả cho Triệu đại ca, ta thật sự cao hứng. Ta không hiểu được việc thích mà tỷ nói nhưng ta vẫn nhớ đến việc tỷ rất tốt, không giống chúng ta được nương chăm sóc tốt, chuyện gì đều phải tự mình làm.”

A Kết cũng luyến tiếc muội muội, cứng chiều ôm vai nàng: “Ta biết, nhưng Lâm Trúc à, ta muốn muội phải thay đổi đi, sau này, khi ta đã gả đi ta muốn muội giúp đỡ nương nhiều hơn, trông coi Tiểu Cửu đừng để cho hắn bướng bỉnh, mà chính muội cũng cần luyện nữ hồng.”

Ánh nắng sớm len vào khe cửa, hai tỷ muội vô cùng thân thiết dựa vào nhau nhẹ nhàng nói chuyện.

Ngày dần sáng, nữ quyến mấy nhà đã mời cũng đã tới, sau khi vào gặp A Kết đều cùng khen ngợi nàng xinh đẹp như đóa hoa.

Lúc này đoàn người của Triệu Trầm cũng đã đến đầu thôn.

Thông thường thì hôm nay là chỉ là buổi lễ nhỏ, Triệu gia không cần mang tới nhiều lễ, nhưng Triệu Trầm cưới ngựa đi trước thì đằng sau lại có thêm mười sáu gã sai vặt, hai người một tổ, mang theo tam sinh(ba loại gia súc để cúng tế bò, dê, lợn), quả mùng(theo tục lệ cũ khi đính hôn hoặc cưới đem biếu tặng bạn bè người thân), trà, bánh, tơ lụa, trang sức, ... chậm rãi đi vào. Sính lễ của người trong thôn không như thế, nên khiến cho vài người chạy đến bên đường xem náo nhiệt.

Thường ngày Triệu Trầm sẽ nhìn mấy người này đầy khinh thường, nhưng hôm nay hắn rất vui nên mỉm cười, mắt phượng nhìn về phía người hai bên đường khiêm tốn và lễ phép. Khi ánh mắt của hắn đảo qua, nam nhân thì không sao nhưng các tiểu tức phụ (thiếp thất) hay các đại cô nương lại đỏ mặt, cảm thấy ánh mắt đối phương còn có thâm ý khác, ngượng ngùng cúi đầu, lát sau ngẩng lên muốn thử xác nhận xem thì người ta đã cưới ngựa đi xa...

Vừa có tiền lại có mạo, không thể nghi ngờ việc Triệu Trầm trở thành con rể xuất sắc nhất trong mấy năm nay của thôn, người trong thôn nói chuyện say sưa. Trong tiếng ồn ào thì chợt có thanh âm truyền tới: “Trọng Đạt, đại ca người đâu? Hắn vẫn cảm thấy có lỗi Lâm gia phải không? Mau gọi hắn lại đây nhìn xem con rể mới của Lâm gia, xem xong thì hắn cũng không cần áy náy, con rể lần này của người ta đúng là trăm dặm khó tìm!”

Nghe qua thì tưởng ý tốt nhưng ai cũng đều nghe rõ ý tứ châm chọc bên trong.

Mạnh Trọng Đạt hung hăng trừng người nọ một cái, xoay người đi nhanh trở về nhà. Đại ca nhà mình hỏi hôn, Mạnh Trọng Đạt muôn phần không muốn, hắn còn định vài năm nữa xin cưới Lâm Trúc, nhưng bây giờ, hai nhà ân đoạn nghĩa tuyệt làm cho hắn và Lâm Trúc là việc không có khả năng.

Hắn bình tĩnh vào sân, bên trong, Mạnh Trọng Cảnh đang đón củi, ống tay áo xắn lên, cơ bắp chắc nịch.

Mạnh Trọng Đạt nhìn sắc mặt hắn, không nhìn được, nói: “Đại ca, Triệu công tử và A Kết hôm nay đậm ngõ, huynh có biết không?”

Mạnh Trọng Cảnh gạt đầu, dùng sức nện búa trong tay xuống, chẻ đôi thanh gỗ, xong thanh này lại đến thanh khác.

Hắn biết, hắn đã sớm biết, A Kết nhất định sẽ gả cho người kia, hắn chỉ là không rõ, nếu như nàng đã tặng cho người nọ hà bao hoa lan thì tại sao lại gầy đi như vậy, lần trước dì nàng dì đưa nàng về nhà, hắn vừa vịn trên đường trở về, thấy nàng xuống xe. dfienddn lieqiudoon. Nàng trực tiếp vào cửa, không nhìn thấy hắn, hắn lại thấy rất rõ ràng, nàng gầy, gầy đến mức làm hắn đau lòng.

Trong lòng nàng nhất định vẫn là có hắn, nếu hắn khi hỏi hôn liền cưới người khác, nàng có đau lòng không?

Trước mắt như hiện lên khuôn mặt gầy nghiêng của A Kết, dáng vẻ nàng khóc, trong ngực hắn lại cảm thấy đau nhói.

“Nhị đệ đã trở về rồi sao, đúng lúc ta vừa mới may xong bộ đồ thu cho hai anh em, lát nữa ta sẽ đưa cho đại ca đệ đưa sang cho đệ thử xem, nếu không vừa chỗ nào thì nói với ta, ta sẽ sửa lại.” Khi hai huynh đệ đang im lặng thì Như nương cười khanh khách đi ra.

Sắc mặt Mạnh Trọng Đạt thay đổi, mở miệng cảm ơn: “Làm phiền đại tẩu .” Tẩu tử (chị dâu) này lúc đầu hắn cũng chẳng vui vẻ gì với nàng, nhưng từ khi nàng gả về đây thì liền làm rất nhiều chuyện, giặt quần áo nấu cơm, còn dùng tiền của mình để mua thêm đồ dùng trong nhà, Mạnh Trọng Đạt không thể tìm ra điểm gì sai cả nên cũng không thể dùng khuôn mặt lạnh lùng để đối xử với nàng, nên sau khi nói lời cảm ơn hắn liền bước vào trong phòng.

Trên đường ồn ào náo nhiệt, Như nương đứng ở cửa nghe ngóng, rồi chậm rãi đi đến bên người Mạnh Trọng Cảnh. Mồ hôi vương đầy trên trán hắn, Như nương liền lấy khăn nhỏ ra lau cho hắn, ánh mắt dịu dàng như nước. Mạnh Trọng Cảnh kinh ngạc nhìn người trước mặt, nghĩ đến việc nàng toàn tâm toàn ý đối với mình, lại thấy nàng không có không cam lòng, nhưng nghĩ vẫn trong lòng cũng vui dần đi.

Cứ để như vậy đi, hắn có người vợ dịu dàng chăm sóc, nàng có người nam nhân xứng đôi, đều tự trải qua cuộc sống của riêng mình.

Mạnh Trọng Cảnh nhìn thê tử, cười, thả búa, cùng nàng vào phòng thử xiêm y.

Ở Lâm gia, lần đầu tiên con rể chính thức vào cửa nên đương nhiên phải chịu một phen bình phẩm từ đầu đến chân. Vợ chồng Lâm Hiền dẫn Triệu Trầm đi giới thiệu với mọi người, người này là Nhị thúc, người kia là Tam thẩm, gặp ai Triệu Trầm cũng tươi cười chào hỏi khiến người ta như đang chìm trong gió xuân.

Bữa cơm trưa, tỷ muội Liễu thị đãi nữ quyền tại lầu Tây còn Lâm Hiền cùng nhóm khách nam đến uống rượu ở lầu Đông.

Triệu Trầm cùng Lâm Hiền ngồi cạnh nhau tại lầu Đông, mỗi khi ở lầu Tây có người đi ra hay đi vào, rèm cửa được kéo lên thì hắn đều vờ như lơ đãng liếc nhìn về phía đó, đáng tiếc là nhóm nữ quyền ngồi trên giường ăn uống, nàng chắc là ngồi phía trong, nên hắn không nhìn thấy.

Dù đã biết nàng sẽ không cho hắn cơ hội nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà hy vọng.

Lại thêm một lần nữa thất vọng, lại có người đến mời rượu, Triệu Trầm mỉm cười nâng chén, ngửa đầu uống hết.

Hắn thật sự rất tham lam, sau khi ở trong nôi ôm nàng ngủ một đêm đã cảm thấy rất thỏa mãn, nên khi tách ra, hắn lại hy vọng sau này mỗi đêm đều có thể ôm nàng cùng chìm vào giấc ngủ, hy vọng mỗi ngày đều được nhìn thấy nàng, thế nên hôn nhân chưa được xác định, hắn lại muốn nhanh chóng xác định, sau khi đã xác định thì hắn lại muốn đem nàng về nhà ngay lập tức. Tiếc là phụ thân còn chưa đưa ra một ngày chính xác nên hắn chỉ có thể hoàn thành các lễ tiết.

Sau bữa tiệc, khách nhân lần lượt ra về, Triệu Trầm vẫn giả bộ say được Lâm Hiền đưa đến giường đặt gần lò sưởi ở nhà tây ngủ lại.

Lần này khác lần trước, lần này Triệu Trầm ngủ rất say, khi tỉnh lại còn có chút mơ màng.

Hắn đưa tay day trán, theo thói quen gọi người: “Thủy.”

“Triệu đại ca, huynh tỉnh rồi.” Lâm Trùng Cửu ngồi một bên tháo cửu liên hoàn (chắc mấy nàng nghe cái này nhiều rồi ha, một loại đồ chơi của Trung Quốc, rất thú vị) mà hắn đưa thì nghe được tiếng động, lập tức đến rót nước cho hắn.

Lúc này Triệu Trầm hoàn toàn tỉnh táo.

Triệu Trầm ngồi dậy, nhận lấy trà từ Lâm Trùng Cửu, uống xong đặt xuống, tâm tình Triệu Trầm không tệ, gọi Lâm Trùng Cửu đến bên giường. Hắn ngồi dựa vào tường, Lâm Trùng Cửu cũng bắt chước thế ngồi của hắn, ánh mắt Lâm Trùng Cửu đánh giá chân của hai người rồi hăm mộ nói: “Triệu đại ca, chân huynh thật dài.”

“Khi Tiểu Cửu trưởng thành thì chân cũng sẽ dài như vậy.” Tiểu tử hồn nhiên ngây thơ, Triệu Trầm sờ đầu hắn, thấp giọng hỏi: “Mấy ngày nay đại tử của đệ có vui vẻ không?”

Lâm Trùng Cửu nghiêm túc suy nghĩ, ăn ngay nói thật: “Không có mất hứng cũng không có cao hứng, so với trước kia không khác gì lắm, nhưng hôm nay đại tỷ rất đẹp, nàng mặc váy hồng, trên đầu đeo trâm Hồ Điệp, trông giống như tiên nữ vậy.”

Triệu Trầm vẫn chưa được nhìn thấy nàng mặc váy hồng, vừa định hỏi nàng đẹp như thế nào thì rèm cửa bị đẩy ra, Lâm Hiền đi đến. Xoay người, nhìn thấy một lớn một nhỏ đang ngồi với nhau thì có chút giật mình, sau đó thân thiết hỏi: “Thừa Viễn tỉnh rồi sao? Đầu còn khó chịu không?”

“Làm phiền bá phụ quan tâm, con tốt hơn nhiều rồi, rửa mặt cái là ổn.” Triệu Trầm lập tức xuống giường đeo giày.

Lâm Trùng Cửu đi nhà bếp lấy nước, bố vợ với con rể ngồi xuống nói chuyện phiếm, Triệu Trầm hỏi: “Bá phụ, mấy ngày nay có phải đến mùa thu hoạch lạc rồi phải không?”

Lâm Hiền cười nói: “Còn phải đợi thêm vài bữa nữa, chắc là cuối tháng. Đúng rồi, Thừa Viễn a, trên trang nhà con có trồng hoa sinh (cây lạc) không, nếu không thì mang chút về mà ăn thử, nhà ta có rất nhiều, ăn cũng không hết.”

Triệu Trầm liên tục nói cảm ơn cũng nói: “Tiểu Cửu còn nhỏ, không giúp được bao nhiêu việc, vừa vặn cuối tháng con cũng rảnh, con đến giúp người thu hoạch.”

Lâm Hiền liền từ chối: “Không cần đâu, việc này thì cần gì con phải động tay, ta nhờ ai đó sang giúp đỡ là được, cũng chẳng tốn kém mấy đâu.”

“Hay bá phụ sợ con tay chân lóng ngóng không giúp được gì?” Triệu Trầm cười, đùa, “Bá phụ cứ để con giúp đi, mọi người đều nói con rể cũng gần bằng con trai trong nhà, trước khi Tiểu Cửu có thể giúp người thì hãy để con giúp.”

Nhìn thái độ thành khẩn của hắn, Lâm Hiền đành phải đồng ý, nụ cười trên mặt cứ duy trì mãi. Con rể đã có tâm thì so với bao nhiêu lễ vật cũng không bằng.

Bố vợ với con rể chọn một ngày cụ thể, rồi Triệu Trầm đi rửa mặt xong thì tạm biệt rồi đi.

Nhìn hắn đi xa, hai vợ chồng vào nhà, Liễu thị đóng cửa lớn lại, đến phòng Tây gọi trưởng nữ: “A kết, đi, cùng nương cùng đi nhìn xem lễ mà Triệu gia đưa tới.”

A kết không muốn đi, chỉ là mẫu thân hào hứng nên nàng đồng ý giúp mẫu thân nàng được vui vẻ. Lâm Trúc cũng muốn đi theo góp vui, ba mẹ con cùng nhau đi vào phòng chính, Lâm Hiền đã chờ sẵn trong phòng, Lâm Trùng Cửu cười toét miệng tháo đi nơ kết trên nắp rương. Tiểu hải tử không quan tâm bên trong có vật gì, chỉ vui vẻ vì được tháo nơ kết.

Ngoại trừ trà bánh quả mùng thì còn có một hộp trang sức, hai rương tơ lụa, hai rương da thú.

Lâm Hiền chỉ nhìn qua rồi cùng Lâm Trùng Cửu đi ra ngoài để ba mẹ con ở lại đánh giá, dù sao cũng toàn là đồ nữ nhân thích.

Liễu thị cầm trong tay danh sách lễ vật, đọc chi hai nữ nhi nghe, cuối cùng cẩn thận cầm lên một thanh vải đỏ, cân nhắc nói với trưởng nữ: “A Kết, đây là gấm Tứ Xuyên, bà舅 nói Triệu phu nhân cố ý chọn hai thanh vải, một để lại cho Thừa Viễn làm áo hỉ, một đưa con làm gả y. Dù chúng ta đã có gả y rồi, nhưng con có muốn làm lại bộ khác không?”

Ngày thành thân, tân lang tân nương (cô dâu chú rể á, ta thích để thế) đứng cạnh nhau bái đường, nếu trang phục trên người chênh lệch nhau nhiều thì sẽ làm người ta cười chê. [dfienddn lieqiudoon](#). Lúc trước

con cùng Mạnh Trọng Cảnh đính hôn, vì nhà họ Mạnh không dư dả lắm nên gả y chỉ làm bằng vải mịn. Nếu gả cho người khác thì còn có thể dùng, nhưng gả cho Triệu gia thì e là không dùng được.

A Kết cũng sờ.

Nàng không có nghĩ nhiều như vậy.

Gả y.

Nàng đưa tay vuốt phẳng gấm Tứ Xuyên trước mặt, mát lạnh như nước, đỏ thắm như lửa. Khi nhìn nó, trong đầu lại hiện lên bộ gả y khác, bộ mà nàng ngồi trước cửa sổ tự may, một một đường kim đều là sự vui mừng.

“A kết.” Thấy nàng xuất thần, Liễu thị có chút bất an, gọi.

A kết hoàn hồn, thu lại ánh mắt, cười nói: “Vâng, làm theo lời nương đi, ta sẽ làm một bộ khác. Nương, người cùng A Trúc xem tiếp đi, ta mang vải về đo đạc. Vải này rất quý, phải cẩn thận làm, vì nếu hỏng sẽ không có cái thay.” Nói xong, nàng ôm thanh vải về.

Đi ra khỏi phòng chính, ánh mặt trời chiếu lên thanh gấm, lấp lánh sắc màu làm chói mắt nàng.

Đêm dài yên tĩnh, A Kết thiêu đi bộ gả y cũ. đốt cháy hết nhưng gì còn lại. Ngày hôm sau, nàng lại xe chỉ luồn kim lần nữa, may lại bộ gả y thứ hai nhưng chỉ cảm thấy như đang may một bộ áo quần bình thường. Nàng thêu thùa rất tốt, dù gả y có rườm rà cũng chỉ cần năm, sáu ngày là xong, dù không cẩn thận như lúc trước nhưng vẫn cân nhắc lúc may, sợ may sai đường...

Đến ngày Trung thu, ngoại trừ quà cho Lâm gia, Triệu Trầm còn tặng riêng A Kết bức tranh chữ của danh tác tiền triều cho nàng, trong đó có kèm tờ giấy.

Một ngày không gặp, như cách tam thu.

Trước mặt như hiện lên khuôn mặt của nam nhân đang mỉm cười dịu dàng, nhưng chốc lát lại lạnh lùng, đôi mắt như sỏi, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Buổi trưa khi giúp mẫu thân nhóm lửa thì A Kết ném tờ giấy vào trong lửa, về phần bức tranh chữ về lan kia, A Kết không nỡ để bức tranh đẹp bị hủy trong tay mình, nên cất vào rương, để mắt không thấy tâm không phiền(ý là mắt không thấy thì sẽ không suy nghĩ).

Chớp mắt đã đến cuối tháng.

Lạc cũng đến lúc thu hoạch.

~Biết Triệu Trầm sắp đến, A Kết liền tính ăn xong điểm tâm thì về phòng. Triệu Trầm chắc hẳn phải ăn xong mới đến, cũng mất một khoảng thời gian, đợi hẳn đến, nàng không ra khỏi phòng thì sẽ không phải gặp hẳn.

Nhưng A Kết vẫn đánh giá quá thấp Triệu Trầm.

Sáng sớm, khi Liễu thị ở phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, A Kết quét tước sân nhà, vừa quét được một lát, Lâm Trùng Cửu đã đứng trước cửa la lớn: “Ta đã trở về!”

Đệ đệ đi đến bìa rừng cắt cỏ, trước kia đều là lúc điểm tâm làm xong mới trở về, sao hôm nay lại về sớm như vậy?

A kết nghi ngờ, xoay người, vẫn chưa mở miệng thì thấy Lâm Trùng Cửu đã đi vào cửa, bên cạnh còn có một người. Người nọ dáng người cao to, mặc một bộ đồ bằng vải thô màu xám, trên đầu buộc khăn, nhìn nàng không chớp mắt, một đôi mắt phượng ẩn chứa niềm vui sướng.

Trong lúc A Kết đang cũng sờ nhìn Triệu Trầm thì Liễu thị từ phòng bếp nhìn ra, chỉ định nhìn xem vì sao nhi tử lại về sớm thì phát hiện Triệu Trầm, nàng kinh ngạc đến mức cà lăm, “Thừa Viên, con, con sao lại mặc áo quần thế này? Sao lại đến sớm vậy?”

Triệu Trầm liền cười, nói: “Hôm nay làm việc trên đồng, mặc như thế này mới thích hợp. Bá mẫu, con sợ tới muộn, điểm tâm cũng chưa ăn, bá mẫu nếu còn chưa làm xong, thì làm phiền người làm thêm cho con một phần được không?”

Nếu như là người khác mới sáng sớm đã xin cơm thì sẽ bị nghi ngờ, nhưng đây lại là con rể nhà, đây là sự thân thiết mà người nhà nên có, Liễu thị liền vui vẻ: “Đứa nhỏ này, thật là, ta cũng đâu nói không, nhanh đi vào trong phòng ngồi, một lát chúng ta ăn cùng nhau.” Nói xong tiếp tục vào bếp.

Khi hai người nói chuyện thì A Kết cầm chổi cát vào bên tường, chuẩn bị vào nhà, sau đó nói muối muối mang điểm tâm đến phòng cùng ăn.

“A kết.” Triệu Trầm mở miệng gọi nàng.

A Kết làm như không nghe thấy, không phải hẳn luôn giả vờ là quân tử sao, sao lại còn dám kêu nàng? Nhưng thấy hẳn lên giọng gọi tiếp lần nữa, không muốn buông tha cho nàng, A Kết không thể không dừng bước, nghiêng người hỏi hẳn: “Người gọi ta làm gì?”

Triệu Trầm sống ở nông thôn nhiều năm như vậy, biết quy củ ở nông thôn không nhiều, nếu hai người không đính hôn, hẳn đương nhiên không thể kêu nàng, nhưng giờ hai người đã xác định thì hẳn nói với nàng vài câu cũng không sao, vợ chồng Lâm Hiền sẽ không nói gì. Cho nên hẳn đi đến gần nàng, dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe thấy hỏi: “Gả y đã may xong chưa?” Gấm Tứ Xuyên là hẳn cố ý đưa đến, hẳn muốn nàng mặc gả y vì hẳn mà may lấy chứ không phải bộ cũ, bộ chuẩn bị vì Mạnh Trọng Cảnh.

“Tốt lắm.” A kết thản nhiên đáp, xoay người đi.

” A Kết, nàng còn giận ta sao?” Triệu Trầm sai bước chắn đường nàng, nhìn người mình vẫn ngày nhớ đêm mong, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ giải thích chuyện trên núi, ta thừa nhận vì muốn cưới nàng mà không từ thủ đoạn nhưng nàng hãy yên tâm, chúng ta đã đính hôn, từ nay về sau ta sẽ đối xử tốt với nàng, không bao giờ ức hiếp nàng nữa.” Hẳn muốn cùng nàng chung sống, sớm có được lòng nàng.

A Kết nghe xong thản nhiên cười lạnh, vừa đánh vừa xoa, lời hay ai mà chẳng nói được? Hẳn nếu muốn đối xử tốt với nàng sẽ không ép nàng phải gả.

Triệu Trầm cũng không nghĩ chỉ nói một hay câu thì có thể làm nàng hết giận, hẳn đành nói sang chuyện khác, chỉ vào áo quần mình đang mặc, nói: “Nàng chê ta xuất thân giàu sang không thích hợp với nàng, hiện giờ ta ăn mặc thế này có thấy chúng ta xứng đôi không?”

Càng nghe càng thấy hẳn không đứng đắn, A Kết trừng hẳn liếc mắt một cái, vòng qua hẳn bước lên bậc thang, vội vàng vào nhà.

Triệu Trầm cười cười, không tiếp tục nán lại, cùng Lâm Trùng Cửu đến tìm Lâm Hiền.

Nói chuyện xong thì điểm tâm cũng đã được chuẩn bị, tỷ muội A Kết không đến mà ăn tại phòng Tây.

Triệu Trầm cũng đã đoán trước, dù cho quy củ trong thôn không nhiều, nhưng vẫn có, nên hẳn chỉ có thể đợi sau khi thành thân mới có thể cùng nàng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Lâm Hiền liền dẫn con rể cùng nhi tử đi thu hoạch lạc.

Trên đường đi, người trong thôn nhìn thấy Triệu Trầm đều cảm thấy kinh ngạc, Lâm Hiền cười hớ hớ giải thích con rể cố ý lại đây hỗ trợ, đặc ý đến mức nói không nên lời.

Nếu Triệu Trầm chỉ là con nông dân bình thường mà hẳn đến giúp thì không là gì, nhưng Triệu Trầm lại là thiếu gia nhà giàu quen sống sung sướng mà lại đồng ý làm việc nặng thì có thể biết hẳn để ý con mình biết bao nhiêu. Cái này khiến Lâm Hiền hoàn toàn yên tâm, hẳn chỉ sợ Triệu Trầm vì đã công nữ nhi mới yêu cầu kết hôn, nếu vậy gả nữ nhi đi cũng chưa chắc nàng được đối xử tốt, chuyện vợ chồng phải có tình cảm mới có thể hạnh phúc được.

Người trong thôn cũng nghĩ thế, nên không chút keo kiệt khen Lâm Hiền tìm được rể tốt, Triệu Trầm chỉ đứng một bên nghe, cười yếu ớt.

Đến nơi, Lâm Hiền giao cho Lâm Trùng Cửu dắt lừa, còn mình nắm cày, dạy con rể cách thu hoạch lạc. Việc này cũng rất dễ làm, Triệu Trầm cũng không phải người chưa từng chịu khổ hưởng chi hôm nay hẳn còn vì lấy lòng nhạc phụ mà đến nên dùng hết sức làm việc còn mang theo vẻ mặt thích thú.

Lâm Hiền cũng không nói gì thêm, nhưng nhìn hần ngồi xổm để làm việc rồi lại thuận thực đứng lên, tốc độ so với chính mình là nông dân chỉ nhanh hơn chứ không chậm hơn nên càng nhìn càng thích.

Đến trưa, Lâm Trúc đến gọi họ về ăn cơm, nàng và Lâm Trùng Cửu đi phía trước, Triệu Trầm và Lâm Hiền đi sau, vừa đi vừa tán gẫu.

Nhìn bóng lưng của hai tỷ đệ phía trước, Triệu Trầm cảm thấy như đang mơ. Ba tháng trước hần cưỡi ngựa đi trên con đường này thì gặp A Kết nắm tay đệ đệ đi về nhà, phía sau còn có vị hôn phu, giờ đây mọi việc thay đổi, vị hôn phu của nàng lại là hần.

Cuộc đời khó đoán, ngay cả chính hần cũng không nghĩ đến, lúc ấy chỉ kinh ngạc với nhan sắc của nàng thế nhưng càng ngày lại càng muốn nhiều hơn, không thể từ bỏ được.

Nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Tiếc rằng buổi trưa nay vị hôn thê xinh đẹp của hần lại trốn đi không để hần nhìn thấy, sau khi ăn trưa vẫn ở trong phòng Tây không hề xuất hiện.

Dù có chút thất vọng nhưng Triệu Trầm lại cảm thấy buồn cười nhiều hơn. Trong mắt A Kết, hần như một con soi còn ở trong mắt hần thì nàng lại như một chú nai con, dù né tránh hần nhưng vẫn thấy đáng yêu, sau đó lại muốn giữ nàng bên mình xem thử nàng sẽ có phản ứng gì.

Sau đó, Triệu Trầm trở về thôn trang của mình.

Ninh thị đã chờ hần ở trong phòng đưa thư trong tay cho hần: “Phụ thân con tối mười bảy tháng mười sẽ tới đây, ngay sau ngày cưới thì phải rời đi.”

Tháng 10?

Triệu Trầm nhận thư, đọc nhanh.

Có chút trễ nhưng hần vẫn chờ được.

Chỉ qua nửa tháng nữa thôi thì nàng sẽ thành thê tử của hần.

40. Chương 36

Thu hoạch lạc xong thì đến mùa bắp ra quả, trong nửa tháng thu hoạch này Lâm Hiền thật sự rất bận rộn, cũng may có con rể luôn giúp hần làm việc.

Đợi cho đến khi lạc được thu hoạch xong phơi khô trong sân, bắp cũng được mang lên nóc nhà hong nắng thì công việc thu hoạch năm nay chính thức chấm dứt. Không chỉ Lâm Hiền đen đi mà Triệu Trầm cũng bị phơi nắng đến đỏ mặt, khi hần vén tay áo lên thì cổ tay với cánh tay là hai màu khác nhau.

Liễu thị đang ở trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, trong lúc vô ý thì nhìn thấy một điều này liền nói với trưởng nữ đang cúi đầu rửa rau ở bên cạnh: “A Kết, con nhìn ra ngoài đi.” Mặc dù Mạnh Trọng Cảnh cũng thường lui tới phụ việc nhưng bởi vì trong nhà hần cũng có việc nên không làm nhiều, nhưng con rể tương lai lại ngày ngày đến đây hỗ trợ, đi sớm, về trễ. Nàng không chê Mạnh Trọng Cảnh làm ít việc nhưng nhìn con rể tương lai chịu khó như vậy nàng lại không nhịn được mà cao hứng.

A kết lặng lẽ liếc liếc mắt một cái, đảo mắt nhìn sang cánh tay của nam nhân rồi cúi đầu.

Mấy ngày nay trong nhà đều khen ngợi Triệu Trầm, cha mẹ thì không nói đi, trong mắt họ, Triệu Trầm luôn là người tốt, vậy mà đệ đệ muội muội cũng bị những điểm tốt của hần thu phục, ngay cả dì dưỡng hôm trước đến nhà giúp đỡ cũng khen ngợi Triệu Trầm. Còn A Kết luôn cố gắng tránh né Triệu Trầm nhưng lại bị đệ đệ muội muội bán đứng nên hai người luôn vô tình, cố ý gặp nhau. Khi gặp mặt, hần cũng không có dáng vẻ đắc ý mà chỉ dịu dàng nhìn nàng, trên người mang một bộ đồ từ vải thô cùng với khuôn mặt tuần tú vì phơi nắng nên bị đỏ đã tạo cho hần một dáng vẻ thành thật.

Trong lòng A Kết rất rối.

Không thể nghi ngờ, Triệu Trầm không phải là một quân tử. Trước khi nàng từ hôn hấn gây hấn, xúc phạm, sau khi từ hôn hấn sắp xếp, ép gả, nhưng điều này làm người ta khó mà thích hấn được.

Nhưng đó cũng không phải tội ác tày trời. Nếu hấn chỉ là thấy sắc nên mới nảy lòng tham thì đêm đó ở sơn động hấn hoàn toàn có thể hủy đi trong sạch của nàng nhưng hấn chỉ ôm nàng ngủ mà không làm ra việc gì cảm thú cả. Khi hấn đạt được mục đích đính hôn với nàng cũng không tỏ ra vênh váo tự đắc mà là không quan tâm đến việc nhà nông vừa mệt vừa bẩn rồi làm việc đêm ngày. Những điều này dù là làm cho nàng hay cha mẹ nàng thấy thì đều thể hiện rằng hấn với cuộc hôn nhân này là thật lòng, không xem thường Lâm gia.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, A Kết phát hiện mình cũng không quá mức ác cảm với Triệu Trầm.

Nàng từng hận Triệu Trầm chen chân vào mối quan hệ của nàng với Mạnh Trọng Cảnh nhưng giờ Mạnh Trọng Cảnh đã cưới người khác, hai người đã không còn quan hệ gì, tại sao nàng phải tiếp tục hận Triệu Trầm? Không hận nhưng lại vì sự bá đạo của hấn mà không vui.

Nàng từng hận Triệu Trầm lừa nàng khi ở trong sơn động, hận hấn không nghĩ đến ý muốn của nàng mà ép nàng gả cho hấn nhưng nếu không phải hấn giúp đỡ thì có khả năng nàng đã chết, nàng có tư cách gì để hận ân nhân cứu mạng chứ? Nàng chỉ không vui vì hấn đã dùng thủ đoạn.

Nhưng nếu cứ không vui thì hôn sự của hai người cũng đã xác định, nàng rồi sẽ là thê tử của hấn, nếu không có chuyện bất ngờ gì xảy ra thì hai người sẽ ở cùng nhau cả đời.

Sau khi từ hôn với Mạnh Trọng Cảnh, A Kết đã nghĩ, nếu tương lai nàng gả đi, dù trượng phu có thích mình hay không thì nàng cũng sẽ là một thê tử tốt, cố gắng cùng hấn trải qua những ngày bình yên, làm cho mình hài lòng mà cả nhà cũng yên tâm hơn. Hai người, từ xa lạ đến quen thuộc thì không tránh khỏi có lúc xích mích, nhường nhịn nhau một chút thì việc cũng xong, giống như toàn bộ những cặp vợ chồng ở trong thôn, bình bình đạm đạm (hòa bình-mình thấy dễ nguyên hay hơn).

Trước kia nàng không muốn gả cho Triệu Trầm ngoài việc hấn cường thế nham hiểm thì còn vì nàng nghĩ những công tử con nhà giàu có đều là những kẻ đa tình, trong lòng nàng không muốn. Nhưng bây giờ, dù nàng không muốn cũng phải gả, như vậy, dù cho Triệu Trầm đã có di nương hay thông phòng rồi thì nàng vẫn sẽ cùng hấn sống tốt, dù hấn xấu xa hay bá đạo thì cũng có phần thật lòng với nàng. Nếu hấn mãi như vậy, đối xử tốt với nàng cả đời, nàng sẽ vì hấn sinh con dưỡng cái cùng nhau sống tốt đến hết đời, còn nếu hấn chán ghét rồi vứt bỏ nàng để có người khác, nàng sẽ trở về nhà. Nàng có thể hòa ly nhưng không muốn cùng người khác hầu hạ hấn, nàng chỉ là một nữ tử nhà nông, không mong giàu sang phú quý, chỉ muốn tương công một lòng với mình.

Trường bối trong thôn hay nói lấy chồng theo chồng gả cầu tùy cầu, ít nhất trước mắt, Triệu Trầm vẫn hơn gà hay chó.

Không biết nam nhân lạnh lùng ức hiếp nàng mà biết nàng so sánh hấn với gà, chó thì sẽ có dáng vẻ như thế nào nhỉ?

Nghĩ như vậy, A Kết nhin không được nhìn ra phía ngoài.

Triệu Trầm đang vẩy nước rửa mặt, không biết vì sao lại quay đầu nhìn về phía nhà bếp.

Hình như hấn nhìn thấy nàng đang nhìn hấn, nhưng do nước đầy mặt, khiến mắt hấn không nhìn thấy rõ ràng, lau xong mặt nhìn lại thì người đó đã chuyển chậu nước về phía bếp lò.

Triệu Trầm mỉm cười. Nàng thật đơn thuần, thiện lương, chỉ cần hấn vĩnh viễn không để nàng biết Như nương là hấn đưa đến, kẻ xấu kia cũng do hấn sắp đặt thì hấn chỉ cần thật lòng đối xử tốt với nàng, nàng sẽ từ từ thích hấn.

Sau bữa cơm, Liễu thị dọn chén bát mang đi rửa, Lâm Hiền nói chuyện với Triệu Trầm, Lâm Trùng Cửu muốn ngồi nghe chuyện nhưng lại bị Liễu thị kêu đi.

“Bá phụ, gia phụ viết phong thư cho người.” Trong phòng chỉ còn hai người, Triệu Trầm đưa bức thư do mình bắt chước nét chữ phụ thân mới có ra, về mặt có chút khấn trương.

Lâm Hiền cảm thấy bất ngờ, nhận thư, xem xong thì sắc mặt dần khó coi, cuối cùng là xanh mét.

Trong thư, ông thông gia nói hấn rất vừa ý với việc hôn sự này nhưng mà việc buôn bán bận rộn nên không đi được, không thể đến gặp mặt Lâm Hiền, chỉ có thể bớt thời gian về một lần vào tháng 10 vì vậy muốn hai nhà quyết định hôn lễ vào ngày đó, để hấn có thể nhận lấy của con dâu. Mặc dù lời nói tha thiết nhưng là một phụ thân mà hôn lễ của nhi tử lại là “Bớt thời giờ” trở về, mà còn chỉ trong nửa ngày thì hấn có để hai mẹ con Triệu Trầm và Lâm gia vào trong mắt không?

Nếu không phải vì hài lòng với Triệu Trầm, Lâm Hiền cũng muốn từ hôn.

Nhìn ra hận ý trong mắt nhạc phụ, Triệu Trầm lập tức quỳ xuống, im lặng một lát mới cúi đầu nói: “Bá phụ, tình hình trong nhà Thừa Viễn con cũng đã nói qua, năm con 9 tuổi, phụ thân lấy vợ lẽ rồi suốt ngày ở bên người ta, mẫu thân đau lòng đành đến thôn trang khác để ở, phụ thân thì chỉ đến một hai lần trong năm, không quan tâm gì đến hai mẹ con con. Bá phụ, sản nghiệp nhà con do tổ tiên để lại cũng có thể nói là khá giả nhưng Thừa Viễn muốn tự tạo nên sản nghiệp riêng cho mình không muốn ở cùng với phụ thân, nên mong người đừng vì phụ thân mà thay đổi ý định, có được không? Thừa Viễn thật lòng với A Kết nên muốn bá phụ thông cảm cho Thừa Viễn một lần, gả A Kết cho con, con sẽ đối xử với nàng tốt hơn nữa, sẽ không để việc trong nhà làm nàng phiền lòng.” Chuyện không thể bị lộ ra, phụ thân chỉ quay về một ngày nên đành đổ tội lên người để giải thích việc chậm trễ.

Lúc hấn nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo do sự vô tình của phụ thân, sau đó lại là sợ hãi, sợ Lâm Hiền từ hôn.

Thật ra Lâm Hiền không hề giận Triệu Trầm. Nhớ đến việc thê tử mình cứ luôn thương xót cho Triệu phu nhân lại nghĩ đến việc Triệu Trầm 9 tuổi đã phải theo mẫu thân đến nông thôn sống mà còn muốn tự mình tạo dựng sự nghiệp, Lâm Hiền vừa đau xót vừa vui mừng. Con rể có chí lớn, nếu hấn muốn trở về giành lại sản nghiệp tổ tiên, muốn tranh đấu với những người bên kia thì Lâm Hiền sẽ không yên tâm khi gả nữ nhi đi, nhưng nếu con rể đã muốn tự mình làm nên thì hấn còn gì phải lo lắng đây?

“Được, vậy nghe theo phụ thân con, hôn sự diễn ra vào 18 tháng 10, dù sao hấn cũng là phụ thân con, A Kết vẫn phải cúi lạy hấn. Nhưng mà Thừa Viễn à, con nhất định phải nhớ kỹ những điều mình nói hôm nay, nếu tương lai con bội bạc với A Kết thì dù phải liều mạng ta cũng sẽ tính sổ với con.” Sau khi suy nghĩ, Lâm Hiền nghiêm túc nói.

Triệu Trầm mừng rỡ, vội vàng cam đoan quyết không nuốt lời.

Lúc này Lâm Hiền mới dịu hấn đứng lên.

Triệu Trầm nói: “Bá phụ, con đã xem qua hoàng lịch, 25 tháng này là ngày tốt, hạ sinh (đặt sinh lễ hỏi cưới) vào ngày đó có được không ạ”

Tháng 10 thành thân thì chỉ có thể tổ chức hạ sinh vào tháng này, Lâm Hiền vuốt cằm, nhìn Triệu Trầm, mở miệng nói: “Thừa Viễn à, điều kiện của nhà ta như thế nào con cũng rõ, đồ cưới đã được tính toán đâu ra đấy, khoảng 8 rương, sinh lễ bên nhà con cũng chỉ nên giống như các nhà trong thôn, đừng phô trương quá.”

Năm trước, khi đính hôn với Manh Trọng Cảnh, hấn kêu người làm một cái tủ để bày biện trong phòng, nhưng mà điều này là vì xem xét tình hình Mạnh gia mới làm, nếu đưa đến Triệu gia thì đồ dùng của hạ nhân có khi còn tốt hơn, nên tủ đó chỉ nên để ở nhà mình mà dùng. Thực ra trong 8 rương đồ cưới cũng không cái gì lớn, hôm đám ngõ thì lễ của Triệu gia cũng đã 6 rương. Trong nhà còn không có đủ 100 lượng bạc, mà còn có một nữ nhi và một nhi tử nữa, Lâm Hiền cũng không muốn phùng má giả làm người mập (đại ý là không có gì nhưng lại làm ra vẻ, khoe khoang, phóng đại sự thật...), hấn mà kiếm thêm tiền bỏ vào thì Triệu gia cũng chẳng ưa.

Nhắc tới việc này, Triệu Trầm khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười nói: “Bá phụ không cần phải băn khoăn về đồ cưới, trong thôn người ta gả nữ nhi thế nào thì người cứ chuẩn bị như thế, đừng vì Thừa Viễn mà mất công, có thể lấy được có thể lấy được có thể lấy được A Kết thì Thừa Viễn cũng đã thấy đủ rồi, nhưng nghi thức này con không coi trọng lắm. Về phần sinh lễ, bá phụ yên tâm, con sẽ không rêu rao.”

Lâm Hiền vẫn chưa tin tưởng lắm, cứ luôn dặn hấn đừng tiêu pha.

Đến ngày hạ sinh, tận mắt nhìn thấy 64 rương sinh lễ mà Triệu gia đưa tới đã gần như bày khắp hết Tiền viện, người trong thôn đến chúc mừng còn không đủ chỗ đứng, Lâm Hiền vừa sợ vừa tức, đương nhiên không phải thực sự tức giận mà nhiều hơn là sự bất đắc dĩ liền gọi Triệu Trầm vào răn dạy: “Con thật là, ta đã nói với con như thế nào, con mang nhiều đồ tới như vậy làm gì?” Hơn nữa rương nào rương ấy đều được chất đầy, lằng la tơ lụa, đồ trang sức, bình phong, đồ sứ...tất cả vừa nhìn đã biết giá trị, ánh mắt người trong thôn như muốn giần hết cỡ, cứ nhìn chăm chăm, đừng nói đến việc dẫn đầu là một hộp tiền lễ chứa ngân phiếu vạn lượng, hẳn sợ đêm nay trộm sẽ đến nhà.

Triệu Trầm cười trấn an: “Bá phụ nói quá lời, mẹ con lúc đầu còn muốn chuẩn bị 128 rương, nhưng con nói với nàng những gì bá phụ nói, mẹ con liền bảo con đi hỏi thăm thì nghe nói có mấy nhà đưa sinh lễ là 64 rương nên liền làm theo bọn họ.”

Lâm Hiền nhìn hẳn, không biết nói gì hơn. Được rồi, so với 128 rương thì 64 rương đã là bớt phóng túng rồi. (=.=)

Lâm Hiền quay người dẫn hẳn đi giới thiệu với mọi người, Triệu Trầm mỉm cười theo sau, vô ý sờ cổ tay áo. Phụ thân cũng không biết hẳn che giấu thân phận mình với Lâm gia nên lần trước, khi truyền tin cũng gửi cho hẳn 2 vạn lượng ngân phiếu, 1 vạn lượng là tiền lễ, 5 ngàn lượng là để hẳn mua sinh lễ, ngoài ra còn có 5 ngàn lượng là để hẳn lên bồi thường cho A Kết vì không thể cưới nàng tại kinh thành. Triệu Trầm đã thương lượng với mẫu thân, mẫu thân đã đưa ra 5 ngàn lượng cho hẳn để hẳn bí mật đưa cho Lâm Hiền 2 vạn, không viết vào danh mục quà tặng, như vậy là rất rêu reo, về phần tiền lễ đã ghi là hẳn đã giảm bớt rồi.

Lúc này, ở phòng lớn nhà Tây thì các nữ quyến có quan hệ gần gũi với Lâm gia đang ngồi.

A Kết mặc một bộ đồ đỏ thắm đang ngồi ở đầu giường gân lò sưởi, trên mặt nàng được đánh một lớp son nhạt, nàng hơi cúi đầu, dưới ánh sáng lại càng quyến rũ hơn người, đẹp tựa như hoa Mẫu đơn.

Chu lão phu nhân cười lớn, nói nói : “Ngày hôm nay ta chỉ quay về xem náo nhiệt nhưng lại có thể nhìn thấy A Kết đẹp như vậy, hơn nữa cũng đã lâu rồi chưa thấy có việc gì lớn như thế này. Tốt, A Kết của chúng ta thật có phúc, tương lai khi gả đi đừng quên nói cô gia (con rể) chăm sóc việc buôn bán của gia đình di con nhé.”

Một câu nói làm cho nhóm con dâu cười vang, vừa cảm kích vừa trêu ghẹo nói : “Lão phu nhân không cần lo lắng, nghe nói lần đầu tiên Triệu công tử nhìn thấy A Kết chính là ở Phẩm Lan Cư, như vậy Chu gia các người cũng được coi như là bà mối của hai người bọn họ, các người giúp hẳn cưới được con dâu xinh đẹp như A Kết thế kia, hẳn nhìn bộ các người còn không kịp, hơn nữa A Kết thích hoa lan, về sau chắc chắn hẳn càng quan tâm hơn.”

Tiểu Liễu thị lập tức tỏ ra đáng vẻ khó xử hỏi cháu gái: “A Kết, cái này di thật sự khó xử, con nói xem, sau này Thừa Viễn đến Phẩm Lan Cư, nếu được con thu tiền hẳn thì không thích hợp nhưng nếu không thu thì cháu gái bảo bối của chúng ta cũng gả cho hẳn chẳng lẽ còn muốn đưa hoa lan cho hẳn không công sao? Ai u không được, tặng cháu gái lại còn tặng hoa, chúng ta thật thiệt thòi mà.”

Vốn dĩ A Kết đối với hôn sự này không vui mừng ngượng ngùng lắm, nhưng khi nghe trêu ghẹo như vậy, nàng vẫn đỏ mặt.

Từ phòng cách vách truyền đến tiếng cười trong sáng hào phóng của Triệu Trầm, A Kết cũng có thể cảm nhận được việc hẳn rất thành thạo việc ở trước mặt mọi người, Người nọ nhìn qua tưởng cao ngạo lạnh lùng nhưng khi cùng người khác nói chuyện lại có đáng vẻ khác hẳn. A Kết còn nhớ rõ lúc đầu mới biết được thì hẳn lạnh lùng, không quan tâm, chẳng giống như bây giờ, ở trước mặt người trong thôn cười nói.

Là vì liên quan đến nàng à?

Trước mặt khác, sau lưng khác, không biết hẳn là loại người gì.

Mấy ngày trước, A Kết rất bình tĩnh khi nghĩ về việc hôn nhân tương lai, thế nhưng giờ tự nhiên lại có chút khẩn trương, đến lúc nàng đến nhà hẳn, đến trong tay hẳn, hẳn có thay đổi thành đáng vẻ khác hay không?

Rèm cửa bị đẩy ra mời những nữ quyến đến giúp đỡ đến ăn cơm.

A Kết thu hồi tinh thần, cùng các trưởng bối đến trước bàn ăn.

Náo nhiệt qua đi, Lâm gia cuối cùng cũng yên tĩnh lại.

Nhưng người trong viện vẫn còn rất nhiều.

Phòng ở Lâm gia rất nhiều, Lâm Trùng Cửu chơi ở nhà Tây, Triệu Trầm, Lâm Hiền và Chu Bồi đứng dưới mái hiên nói chuyện, Trần Bình chỉ huy những hạ nhân đến cùng chuyển sinh lễ vào trong phòng, đôi mắt dài nhỏ như chim ưng nhìn chăm chăm từng hạ nhân không để họ có cơ hội lấy đi bất cứ thứ gì, thiếu gia đã chuẩn bị sinh lễ đều là những thứ tốt, giá trị tương đương với 128 rương của nhà người ta. Ở trong phòng cũng có tâm phúc nhìn chăm chăm hạ nhân, sau khi chuyển đồ xong, Trần Bình lại kiểm tra từng rương một, đảm bảo không sai sót mới báo cáo lại với Triệu Trầm.

Triệu Trầm gật đầu: “Các người về thôn trang trước nói với phu nhân là tối nay ta sẽ trở về.”

Trần Bình liền dẫn người đi.

Ba người Triệu Trầm đi vào nhà chính, qua một khoảng thời gian thì Chu Bồi phát hiện Triệu Trầm có chuyện muốn nói với Lâm Hiền nên thúc thời cùng người nhà cáo từ.

Tiến bước bọn họ xong, Triệu Trầm mới đưa phong thư chứa 2 vạn lượng ngân phiếu cho vợ chồng Lâm Hiền.

“Đây là?” Lâm Hiền nhận lấy phong thư, mở ra liền thấy toàn ngân phiếu, đều mang giá trị ngàn lượng, Liễu thị cũng nhìn thấy, đầu óc như rơi vào sương mù: “Cái này, Thừa Viên...”

Triệu Trầm cười giải thích giải thích: “Bá phụ bá mẫu, thật ra tiền lễ phải là 3 vạn lượng, nhưng nếu viết ở danh sách thì thật rêu rao nên 2 vạn này thành ra phải bí mật giao cho hai người, đây là ý của con và mẫu thân.”

Lâm Hiền lập tức trả lại, thái độ kiên quyết: “Không được, thật sự nhiều lắm rồi, cái này con cầm về đi.” Một vạn lượng thì cũng từng nghe nói qua, nhưng 3 vạn lượng, tự nhiên hẳn thấy không ổn, khuê nữ nhà mình không phải không đáng giá nhưng số tiền này hình như có vấn đề.

Liễu thị cũng suy nghĩ như trưởng phu nên khuyên con rě giữ lại. Hai nhà trở thành thông gia, tiền lễ bao nhiêu là bấy nhiêu tâm ý, Triệu gia đưa đến nhiều như vậy, những người nông dân như họ không chịu được. Nếu không phải vì 1 vạn lượng kia đã để người trong thôn biết, nếu không họ cũng không muốn nhận, nói gì đến số tiền này.

Triệu Trầm nhìn hai người, cuối cùng nhìn trên người Liễu thị, có chút xấu hổ nói: “Bá phụ bá mẫu, thật ra, thật ra hai vạn này là tiền con muốn để dành, để nó trở thành tiền lễ là để đưa cho A Kết, muốn nàng giúp con giữ gìn, cũng làm nàng an tâm hơn. Hai người không biết, lần trước, lần trước con cảm thấy nàng hình như không hay lòng về chuyện hôn sự này, con đã thử hỏi nàng, nhưng nàng không nói thẳng ra, nhưng con biết nàng lo lắng việc con xuất thân khá giả sẽ tiêu tiền không biết tính toán. Giờ chúng con cũng sắp thành thân, bá phụ bá mẫu hãy thay con chuyển cho A Kết để nàng có thể hiểu được rằng con không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy không phải loại người như vậy, để nàng an tâm gả cho con...”

Nói xong, khuôn mặt thiếu niên sau thời gian đã khôi phục lại sự trắng nõn như cũ nổi lên một chút hồng nhợt, lông mi thật dài che đi sự xấu hổ, không còn chút bình tĩnh ngày thường mà như một chàng ngốc.

Lâm Hiền nghe xong cũng thấy bất ngờ, tất cả tài sản của con rě lại giao cho nữ nhi giữ gìn chỉ bởi vì muốn làm nàng an tâm sao?

Liễu thị kinh ngạc rồi lại không nhin được mà mỉm cười, trong lòng vui mừng trào dâng. Lúc trước nàng cũng lo lắng con rě có tiền thì dễ bị người ta nhìn ngó hoặc thay lòng đổi dạ, giờ thì tốt lắm, còn chưa thành thân mà đã đưa tiền riêng đến giao cho nữ nhi, như vậy thể hiện rằng rất thích nữ nhi nhà mình. Nếu con rě tốt như vậy mà vẫn chưa khiến nhạc mẫu yên tâm thì trên đời này sẽ chẳng có ai khiến nhạc mẫu yên tâm nữa.

Vì có lý do đó, Triệu Trầm nói thêm vài câu nữa thì Lâm Hiền cũng nhận tiền.

Tiến bước con rẽ, Liễu thị cầm ngân phiếu đến phòng ngủ ở nhà Tây.

Trong phòng, Lâm Trúc đang nhắc lại ngày nào nhiệt với trưởng tử, Liễu thị tìm cơ đuổi nàng ra ngoài rồi vui vẻ nhìn trưởng nữ.

” Nương, người có chuyện gì muốn nói với con sao?” Nhìn mẫu thân cười cổ quái, A Kết hoang mang, hỏi.

Lúc này nàng đã thay đồ, mặc một bộ áo quần ngày thường, tẩy luôn cả trang điểm, có chút trang nhã chứ không còn kiêu diễm như lúc nãy, nhưng vẫn rất đẹp. Đây là nữ nhi bảo bối của nàng, trong lòng Liễu thị tràn đầy tự hào, cởi giày lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh nữ nhi, lấy ra phong thư từ trong lòng ngực đưa cho nàng, “A Kết nhìn xem đây là cái gì?”

Nhìn nàng tỏ ra như vậy, A Kết càng cảm thấy tò mò, cúi đầu, mở phong thư ra, nhìn thấy bao nhiêu ngân phiếu thì liền thả phong thư xuống, cúi đầu, nhỏ giọng nói : “Đây là tiền lễ hán đưa phải không?” Nàng Vừa mới nghe muội muội nói, khoảng có một vạn lượng. A Kết biết Triệu gia có tiền, so với nhà dì còn nhiều hơn nhưng không nghĩ lại cho nhiều đến vậy, nhớ lại trước đó từng nghe mẫu thân nói năm dì xuất giá, Chu gia cho hai ngàn lượng tiền lễ thì cả nàng và muội muội đều giật mình.

Liễu thị cười, thanh âm thấp hơn, “Đúng là tiền lễ nhưng con đếm xem đó là bao nhiêu?”

A Kết buồn bực nhìn về phía mẫu thân, nàng không thích kiểm tra tiền bạc trang sức như muội muội, “Nương.....”

“Tính đi, đến lúc thiếu thì lại nói là nương tham tiền lễ của con.” Liễu thị cố ý trêu ghẹo nói.

A Kết rất bất đắc dĩ, đành phải lấy tiền trong phong thư ra đếm, tất cả đều là ngân phiếu ngàn lượng, tim nàng đập càng nhanh, khi đếm đến tờ thứ 20 thì cuối cùng A Kết cũng không nhịn được, nhìn về mẫu thân tỏ vẻ kinh ngạc, Liễu thị cười, nhìn nàng, dùng ánh mắt bảo nàng cứ đếm đi, A Kết liền ngây dại, toàn bộ có đến 30 tờ, nàng hoàn toàn chuyện gì đang xảy ra, “Nương, sao lại nhiều thế này?” Một phần trong số này cũng đủ cho nàng tiêu cả đời.

Liễu thị ôm nữ nhi đang ngây ngẩn vào lòng, kể cho nàng nghe chuyện về Triệu Trầm.

Muốn nàng giữ tiền hộ hán sao?

Mặt A Kết nóng lên, người nọ, người nọ có da mặt thật dày, cái gì cũng dám nói trước mặt cha mẹ, chỉ là, ba vạn lượng....

Nhìn ra được sự luống cuống của nữ nhi, Liễu thị nắm lấy tay nàng, nói: “A Kết, con đừng nghĩ nhiều, Thừa Viễn đối xử tốt với con thì con nên đồng ý, dù sao thì sau khi thành thân, tiền của hán cũng thành tiền của con, hán chỉ là giao cho con trước mà thôi. Ta thật sự cảm thấy hán đối xử tốt với con, con hãy dùng hết tâm tư đối xử với hán, hán kiếm tiền nuôi gia đình, con giúp hán chăm sóc tốt trong nhà, hai người cùng tốt đẹp. Thật tốt quá. A Kết, nữ nhân nhà chúng ta đều tốt số, cha con rất tốt với ta, dưỡng con đối với dì con cũng vậy, giờ đây Thừa Viễn nhìn qua cũng biết là người si tình, chúng ta đều hạnh phúc, phải không? Con không biết ngoài kia có bao nhiêu nữ nhân hãm mộ chúng ta đâu.”

A Kết tựa vào đầu vai mẫu thân, không nói gì, trong lòng có chút bối rối nhưng không dám nói ra. Đây mới là trước hôn sự, Triệu Trầm đã đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng chưa từng giữ nhiều tiền như vậy, nàng có chút hốt hoảng, phụ thân cho nàng nhận tiền để nàng có thể yên tâm, vậy là, Triệu Trầm đã xem hai người như người một nhà sao?

Sau khi nhị nữ nhi trở lại, Liễu thị lại nhẹ nhàng dặn vài câu, rồi cầm ngân phiếu đã sắp lại đưa cho A Kết: “Đây, nương giao tất cả cho con, con hãy cẩn thận giữ gìn, đừng nói với người nào dù là muội muội con cũng đừng nói. Nhiều tiền như vậy nếu bị người ta biết thì sẽ bị kẻ trộm nhìn ngó. Ai, lúc trước còn lo hôn lễ làm quá sớm giờ ta lại mong con sớm ngày được gả đi, Triệu gia có nhiều hộ vệ sẽ không sợ mất trộm.”

“Nương nói gì vậy....” A Kết đỏ mặt, làm nũng, nàng thà không có ngân phiếu chứ không muốn bị gả đi ngay tức khắc.

Liễu thị yêu thương sờ tóc nàng, ôm nàng một cái.

Làm sao lại nở lòng bỏ nàng chứ, đã nuôi lâu như vậy, ngày nào cũng gặp mặt, giờ bỗng nhiên lại thành người nhà người ta....

~Tháng 10, thời tiết đã lạnh.

Trước khi đón dâu đến mọi người cần đến Triệu gia trải giường chiếu, Liễu thị muốn tìm người nào đó trong thôn giúp đỡ thì Tiểu Liễu thị đã sớm chuẩn bị xong.

Tìm được rồi, Lâm gia tất nhiên muốn mời mọi người trong nhà đến dùng cơm, Tiểu Liễu thị cũng đến còn dẫn theo một mama cùng hai nha hoàn đến.

A Kết biết mama kia, đó là người đắc lực nhất bên cạnh dì, Tưởng mama, vẫn chưa đến 40 tuổi, mặt tròn, da trắng, khi cười lên rất dễ gần, trước đây khi tỷ muội A Kết đến Chu gia được nàng chăm sóc không ít. Còn hai tiểu nha hoàn thì cũng xấp xỉ tuổi với Lâm Trúc, tóc búi hai chỏm, hơi gầy, im lặng đứng sau Tưởng mama, rất nghe lời, đáng về...có thể nói là nhan sắc tầm trung,

Liễu thị nói lên nghi ngờ của mọi người: “Đây là...”

Tiểu Liễu thị liền cười nói: “Thờ Ỗi rất có tài, tương lai gia nghiệp chắc chắn càng lúc càng lớn, trong nhà chúng ta lại đơn giản nên A Kết vẫn còn khờ dại nếu bỗng nhiên gả đi thì có nhiều chuyện vẫn chưa biết nên sau này Tưởng mama sẽ đi theo A Kết để giúp đỡ nàng. Còn hai nha hoàn này mới đến tháng trước, rất biết quy củ, A Kết cứ đặt tên cho các nàng, sau này các nàng là người của con. Đây là khế ước bán mình của họ, A Kết, con cầm đi, đừng khách khí, tương lai khi A Trúc gả đi ta vẫn sẽ chuẩn bị như vậy. Dì không có nữ nhi nên vẫn xem các con như con ruột, giờ con gả đến cho nhà tốt, ta cũng an tâm.”

Mắt A Kết đỏ lên, nàng nhìn Tưởng mama, vẫn từ chối: “Dì, ta nhận 2 nha hoàn nhưng Tưởng mama thì nên theo người đi, người...”

Tiểu Liễu thị ôm cháu gái vào lòng, trù mến nói: “Trong nhà dì không có vấn đề gì, thì để người có năng lực như Tưởng mama bên cạnh ta chỉ là phí người tài, nên đi theo con đi, sau này nếu gặp chuyện phiền lòng thì hãy tâm sự với Tưởng mama, nàng cũng mong sao có việc để làm đó.” Nói xong ngẩng đầu hỏi Tưởng mama: “Đúng như vậy phải không?” Mắt sáng long lanh, tính tình hoạt bát, tính cách Lâm Trúc đúng là học theo dì.

Tưởng mama là người ngày trước được Tiểu Liễu thị cứu khi nàng đang cùng Chu Bồi đi chơi. Trước đây nàng đã làm cung nữ, ở trong cung mười năm, đến khi được ra khỏi cung về nhà thì lại bị huynh trưởng có lòng dạ ác độc bán cho lão nhân trong thôn để làm vợ kế, Tưởng mama không chịu, nửa đêm bỏ trốn. Khi phu thê Chu Bồi gặp nàng là lúc huynh trưởng của nàng đang túm nàng kéo về. Tiểu Liễu thị không đành lòng nên đưa tiền mua lại nàng sau đó giữ lại bên cạnh.

Nghe lời Tiểu Liễu thị nói, Tưởng mama liền xoa mặt giả vờ oán giận nói với A Kết: “Đại cô nương hãy nhận lấy ta đi, chắc chắn phu nhân không cần đến ta nên nuôi thành một người béo tốt thể này, ta đang muốn tìm việc gì làm để giảm cân đây, chứ để người ta nhìn ta béo lại bảo ta hết ăn lại nằm.” Chu gia có ân cứu mạng với nàng, nàng cũng nhìn vị đại cô nương này lớn lên, cũng rất thương nàng ấy, nàng nguyện ý theo nàng ấy để che chở nàng ấy sống yên ổn.

A Kết mím môi, biết dì đã quyết, đành phải nhận lấy khế ước bán mình của ba người, sau đó đặt tên cho hai nha hoàn là Lục Vân và Thúy Ngọc, đều là tên loài hoa lan.

Ba người Tưởng mama chính thức quỳ lạy chủ tử mới.

A Kết mỉm cười biểu hiện ý muốn các nàng đứng dậy. Tuy rằng nàng chưa từng có nha hoàn nhưng khi còn bé thường ở lại nhà dì nên cũng hiểu sơ về cách chung sống với chủ tớ, giống như mưa dầm thấm đất chứ không phải hoàn toàn không biết gì.

Trước lễ rước dâu hai ngày thì phải trải giường chiếu, Tưởng mama dẫn theo Lục Vân và Thúy Ngọc theo mọi người đến Triệu gia trước rồi ở lại đó đợi khi A Kết gả đến.

41. Chương 37

Chạng vạng hôm trước ngày Triệu Trầm rước dâu, Triệu Duẩn Đình cuối cùng cũng trở về.

Ngựa không ngừng vó câu, hết ngày dài lại đêm thâu (ngựa chạy liên tục hết ngày đến đêm-mình thấy để nguyên có vần hơn), đi đường mệt nhọc.

Lúc này việc lớn ở kinh thành vẫn đang ở thời kỳ quyết định, giống như trước khi bão táp đến, nhìn bề ngoài có vẻ yên ổn nhưng thực ra bên trong sóng ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, nếu không phải vừa lúc bên này có việc nên hấn mới có cách đến đây chứ không thì chỉ sợ rằng hấn không làm hết chức trách của người cha, không thể đến dự hôn lễ của con trai mình.

Nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn không hiểu vì sao trưởng tử cứ muốn phải thành thân trong năm nay, sao không định hôn sự trong năm nay rồi sang năm làm hôn lễ lớn để đón vợ về vậy? Như vậy, Lâm gia cũng có mặt mũi. Còn như bây giờ, vì muốn giấu diếm nơi thê tử đang ẩn thân nên hấn không dám nói với ai, vậy nên người ngoài không hề biết trưởng tử của làm ăn Hầu phủ Duyên Bình thành hôn.

Nói thật, đối với mối hôn sự này, Triệu Duẩn Đình cũng không hài lòng lắm. Lúc đầu hấn muốn trưởng tử tìm vợ xuất thân kém một chút nhưng sao lại chọn xuất thân thấp như vậy chứ, ít nhất thì cũng chọn thiên kim tiểu thư của quan viên ngũ phẩm trong kinh thành đi chứ, sao lại chọn nữ nhi nhà nông xuất thân thấp hèn vậy. Nhưng mà đại trưởng tử lại so sánh nàng với hoa lan, lại thêm tính tình cổ chấp, nên hấn không thể nào không đồng ý được, để xem xét tình hình rồi tính tiếp. Nếu như đại trưởng tử chỉ là hứng thú nhất thời, tương lai thay đổi, muốn hưu thê lấy người khác thì hấn cũng sẽ nghĩ biện pháp, bởi vì hấn hiểu thế nào là bị cha mẹ bức bách nên đau khổ, nên không muốn quản chuyện của phu thê trưởng tử, cứ để trưởng tử tự mình quyết định vậy.

Sau khi được thê tử hầu hạ tắm rửa, Triệu Duẩn Đình cũng không đến thư phòng, mà ngồi dựa vào giường nhỏ truyền trưởng tử đến nói chuyện. Sau mấy ngày liên tục đi đường, hấn cũng thật sự mệt mỏi nhưng ngày mai vẫn phải lên tinh thần uống rượu mừng, uống xong rượu mừng thì lập tức phải lên đường. Đây là trưởng tử của hấn, chứ nếu là người khác thì hấn chắc chắn sẽ không khổ như vậy.

”Lão gia, thiếu gia tới.” Vần Mai nâng rèm cửa, cùng Triệu Trầm đi vào.

Triệu Duẩn Đình nghiêm túc quan sát trưởng tử, rốt cuộc vẫn còn trẻ, bình thường phải giả bộ bình tĩnh, nhưng ngày mai thú thê (cưới vợ đó a, đang suy nghĩ mình edit thuần việt quá có làm mấy bạn khó chịu không) thì đến khỏe mắt cũng mang theo sự vui vẻ. Nhớ lại mình năm đó, Triệu Duẩn Đình không tự chủ nhìn về phía cửa vào phòng trong, ánh mắt dịu dàng, nhẹ giọng hỏi: “Ngày mai trong nhà mời những khách nào?” Nhi tử này không nghe hấn khuyên không nên làm ăn buôn bán vậy mà cũng biết quan hệ với quan viên địa phương, những người đó không biết Triệu Trầm chính là trưởng tử Hầu phủ Duyên Bình từ nhỏ được nuôi ở quê, hoặc nếu có từng thấy Triệu Trầm thì hấn cũng đã rất cẩn thận nên sẽ không tiết lộ hành tung của hai mẫu tử. Tuy rằng sau khi Tần thị có con thì Quốc công phủ cũng buông lỏng đối với trưởng tử nhiều nhưng hấn vẫn không dám mạo hiểm, đặc biệt là thê tử. Trước khi hoàn toàn xong việc, hấn nhất định cố gắng nhẫn nhịn.

Triệu Trầm ngồi vào ghế, tùy ý đáp: “Đa số là những người có quan hệ làm ăn, không nhiều lắm và chắc cũng không biết người.”

Nhìn hấn thờ ơ, Triệu Duẩn Đình lại thêm thương xót: “Con cũng quá nóng lòng, sao không đợi đến sang năm rồi mở tiệc ở Hầu phủ, náo nhiệt hơn nhiều.”

Triệu Trầm thật ra thì, nhìn đến khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi của nam nhân đang ngồi trên tháp, cuối cùng cũng nói thật: “Phụ thân, thật ra thì nhi tử cố ý chọn thời gian trước khi hồi kinh để thú nàng. Nhạc phụ nhạc mẫu không giống những người bên cạnh chúng ta, thật lòng thương yêu nữ nhi, nếu như tình huống phức tạp của nhà chúng ta thì chắc chắn sẽ không gả nữ nhi đi chịu khổ, cho nên hôn sự này ta đã dùng thiếp canh giả mà phụ thân đưa cho ta, cả nhà nhạc phụ bao gồm cả nàng đều không biết thân phận chân chính của chúng ta. Thế nên Ngày mai phụ thân không được để lộ ra, chỉ làm như người là một thương nhân để chiêu đãi người nhà họ Lâm là được.” Ngày hôn lễ đó vợ chồng Lâm Hiền chắc chắn sẽ không đến, mà Chu Bồi và Lâm Trùng Dương sẽ tổng giá (đưa dâu).

Gả đến nhà mình mà là chịu khổ ư?

Đôi lông mày của Triệu Duẩn Đình như muốn dương lên, trên mặt âm tình bất định, cuối cùng vẫn không thể đè nén lửa giận trong lòng xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm, quát: “Cái gì gọi là gả đến nhà chúng ta là đi chịu khổ? Ta đường đường là Hầu gia còn con là thế tử Hầu phủ, để ý đến nữ nhi của bọn họ đã là cái phúc của bọn họ mà còn dám ghét bỏ? Ta phải...”

Triệu Trầm đứng dậy cười lạnh, trực tiếp cắt đứt hần: “Phụ thân, không phải tất cả mọi người đều muốn quyền thế, năm xưa thân phận người so với người ta thì đều hơn mà mẫu thân cũng không muốn gả cho người đày đoài, con tin rằng người cũng rõ, có một số việc không phải chỉ dựa vào thân phận là được như ước muốn. Được rồi, trời không còn sớm, phụ thân đi đường vất vả nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai nhi tử sẽ mang nàng đến cúi lạy người.”

“Đứng lại!”

Thấy hần sắp đi ra khỏi cửa, Triệu Duẩn Đình vội vàng hạ xuống sự tức giận trong lòng, cau mày hỏi: “Vây giấy hôn thú thì phải làm sao? Con dùng thân phận giả thú nàng, sau này thì làm sao để sửa lại? Nàng không thể gả đi hai lần được đúng không? Còn vị nhạc phụ thanh cao kia nữa, chẳng lẽ con vẫn còn chưa nói với hần sao?” Nói đến phần sau lại không nên được mà châm chọc.

Chuyện này đã được Triệu Trầm chuẩn bị từ trước, “Phụ thân yên tâm, con và Tri huyện nơi này cũng có thể xem như là có giao tình không tệ, hần đã để trống phần tên ta trong giấy hôn thú, sau này con sẽ viết lên thân phận chân chính của mình, cho nên A Kết bây giờ là con dâu danh chính ngôn thuận của Triệu gia, năm sau khi chúng ta trở về, phụ thân cứ bổ sung vào gia phả là được. Về việc nhạc phụ thì con cũng đã có biện pháp để cầu xin sự tha thứ.” dfienddn lieqiudoon. Sao hần có thể để nàng là một người không danh không phận được chứ?

Hần nói xong liền đi, Triệu Duẩn Đình vẫn còn hướng về cửa với vẻ mặt ngạc nhiên.

Trường tử cũng thật chu đáo, tâm tư tinh tế như thế so với khi hần từng ấy tuổi cũng không bằng, là bởi vì từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ phải không?

Thở dài thở ngắn một lúc, Triệu Duẩn Đình đóng cửa phòng, vào phòng trong.

Ninh thị đang xem quà ra mắt mà hần chuẩn bị cho con dâu, trâm cài đầu huyết cáp tử (máu bò câu đầy) quý giá, dưới ánh đèn lấp lánh, thấy hần mang vẻ mặt khó chịu đi vào thì nhẹ giọng nói: “Phần này lễ cũng không nhẹ, so với ta chuẩn bị cũng tốt hơn, sau khi kính trà thì cho A Kết cái này đi.”

Một năm cũng không gặp nhau nhiều, Triệu Duẩn Đình luôn quý trọng thời gian được ở cùng thê tử, ngồi lên giường, ôm lấy thê tử từ phía sau, cầm tựa vào vai nàng, nói: “Thừa Viễn không thể quang minh chính đại thú nàng đã là thiệt thòi cho nàng nên tặng lễ tốt một chút coi như bù lại.” Nói xong nhưng trong lòng vẫn chưa vui vẻ, nên liền nhỏ giọng oán trách trường tử giấu giếm thân phận. Hần cũng suy nghĩ, dù không thể công bố ra nhưng sẽ cố gắng hạ thấp thân phận để nói với Lâm gia, nhưng không ngờ tiểu tử thú kia lại...

Nghĩ đến chuyện tốt mà nhi tử đã làm, lại nghe lời oán trách như vậy, Ninh thị không nhận được mà nở nụ cười, thả trâm vào lại trong hộp, nói: “Hần vẫn chưa nói hết với người đày đoài. Thành thân là chuyện lớn mà người chỉ có thể trở về một lát nên phải có lý do rõ ràng, người nghĩ Thừa Viễn đã nói thế nào?” Không trải qua chuyện này nàng cũng không nghĩ nhi tử biết nói dối.

Ninh thị không để ý đến tay của hần, nhưng nói chuyện vẫn có chút đứt quãng.

” Lan Dung, nàng biết rằng Thừa Viễn vì muốn thú thê nên mới cố ý bôi nhọ ta phải không? Lòng ta từ trước đến nay đều ở đây, chưa từng rời xa...” Triệu Duẩn Đình vẫn còn đắm chìm trong nụ cười mới vừa rồi của thê tử, nàng cũng với trường tử có sắp xếp thế nào cũng được, đó là hài tử của nàng và hần, ngày mai dù có đánh hần một quyền cũng chẳng sao.

Hần thối, kéo chăn che kín thê tử, một lòng vì nàng xoa đi sự lạnh lẽo đầu đông.

Ninh thị cũng tùy ý hần.

Cũng đã sinh con cho hắn rồi, cũng đã ngủ cùng nhau nhiều rồi, chuyện như vậy thì một lần hay hai lần cũng đâu khác gì nhau đâu chứ?

Nàng biết Triệu Duẩn Đình nói thật, kiêu ngạo của hắn đã hòa vào trong xương, bị buộc bỏ vợ cưới người khác nên không cam lòng. Bởi vì sự kiêu ngạo này, đừng nói việc hắn vẫn không bỏ được nàng, thì dù hắn không thành thân, dù Tần thị sinh con, Triệu Duẩn Đình cũng không thể nào thích, cho nên Ninh thị hoàn toàn tin tưởng lời Triệu Duẩn Đình nói việc hắn cho Tần thị hài tử chỉ là để đối phó với phủ Quốc công. Không phải người ép ta cưới con gái người sao. giờ ta đã cưới nàng cũng cho nàng một đứa con trai, người còn có gì không hài lòng ư?

Đối phó phủ Quốc công để cho bọn họ không có lý do gì để theo dõi hắn nữa, khi đó hắn mới có thể mới có thể yên tâm đến đây với họ, mới có thể nói chuyện trên triều. Phủ Quốc công tay nắm trọng quyền, không phải chỉ một lần muốn liên kết với hắn, nhưng Triệu Duẩn Đình không muốn, hắn muốn tự đi đường mình, phủ quốc công vì nữ nhi của mình nên không thể nhúng tay nhiều hơn vào chuyện của hắn nữa.

Về việc Triệu Duẩn Đình có thật sự tốt với nàng không, chuyện cũng đã qua, Ninh thị cũng chẳng muốn tìm hiểu kỹ.

Nàng chỉ biết con trai của nàng là trưởng tử của Hầu phủ Duyên Bình, nàng không quan tâm danh phận chính thê, cũng sẽ không để người bên cạnh cướp đi những thứ thuộc về trưởng tử. Nàng chỉ biết việc nhi tử có thân phận trưởng tử của Hầu phủ mới có thể tiếp cận gần hơn với triều đình, mới có thể vì Ninh gia mà sửa lại án sai, vì vậy, coi như vì nhi tử nàng cũng sẽ sống tốt cùng với Triệu Duẩn Đình, không đuổi hắn ra ngoài cửa. Hận thù ư? Giữa nàng và Triệu Duẩn Đình cũng không hẳn là có thù hận, năm đó là do nam nhân kia không thể chống lại những cám dỗ. Là phủ Quốc công hãm hại người thân của nàng. Kể trước nàng không còn thù hận nhưng kể sau, Tần thị bởi vì Triệu Duẩn Đình mới hãm hại nàng thì nàng sẽ dùng Triệu Duẩn Đình để cho nàng ta biết thế nào là tự tạo nghiệt...

Hình như phát hiện nàng thất thần, Triệu Duẩn Đình bỗng gia tăng sức lực.

Ở trong bóng tối Ninh thị ôm lấy bả vai nam nhân, thuận theo hắn.

Chỉ cần bảo vệ tốt tim của mình, dù chuyện gì xảy ra, nàng vẫn là nàng.

~Lâm gia, Đêm khuya vắng người.

Ngày mai A Kết xuất giá, Liễu thị phải nàng một số điều mà tân nương cần biết, nhưng da mặt A Kết mỏng nên những chuyện như vậy Liễu thị cũng chỉ nói qua loa, nhiều khi mới bắt đầu nói thì không nói tiếp được.

Tiểu Liễu thị ngồi nghe bên cạnh cũng dần mất tính nhẫn nại, thế nên liền quay hướng nằm của cháu gái về phía mình, ghét bỏ Liễu thị mà nói: “Tỷ mau ngủ đi, để muội nói với A Kết.” Nàng ngủ ở đầu giường, vì muốn dạy cho cháu gái biết những chuyện cần thiết trong cuộc sống nên nàng liền đến đây, đuổi Lâm Trúc đến nhà Tây ở cùng Lâm Trùng Cửu một đêm.

Liễu thị thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại dựng thẳng lỗ tai, muốn biết Tiểu Liễu thị nói gì.

A Kết rất lúng túng.

Thực ra nàng không biết hai người muốn nói gì với nàng, nhưng vừa rồi thấy mẫu thân lúng túng, người dù gốc thế nào cũng hiểu, trên mặt liền đỏ, may mà trong phòng tối nên không ai biết.

Tiểu Liễu thị suy nghĩ cũng khá phóng khoáng, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài của A Kết, nói: “... A Kết à, đến lúc đó, con cứ nằm bình thường, hắn làm gì thì con cứ phối hợp với hắn là được. Nhưng mà con cũng không nên làm theo hoàn toàn, nếu đau thì phải nói ra, con nói ra hắn mới thương tiếc con, nếu con không nói với hắn, con sẽ phải là người chịu khổ, có biết không?”

Mặt A Kết đã nóng như giường lò mình đang nằm, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu: “Con biết rồi, đi đừng nói nữa, đi ngủ thôi...”

Liễu thị cũng nói: “Được rồi được rồi, nói xong thì cũng đi ngủ đi.” Đừng nói nữ nhi, quang minh chính đại nói loại chuyện này như vậy cũng khiến nàng xấu hổ.

Tiểu Liễu thị rất khinh bỉ nàng, không để ý tới, đến gần cháu gái tiếp tục dạy nàng vài tiểu xảo, nói gì mà lần đầu của nữ nhân thật sự không thoải mái, nam nhân nếu kết thúc sớm thì càng tốt, nếu như Triệu Trầm có thể làm đi làm lại, thì A Kết có thể hôn hắn. Hôn lỗ tai hắn hoặc là cơ bụng gì đó, vân vân, cuối cùng A Kết chui đầu vào chăn, kiên quyết không nghe tiếp.

Tiểu Liễu thị cười nàng da mặt mỏng, lại bị Liễu thị thúc giục đi ngủ.

Một lần nữa trong phòng lại yên tĩnh, về việc ba người có thực sự ngủ không thì chỉ có các nàng biết.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng thì Lâm gia đã náo nhiệt.

Trong nhà, người đến người đi, A Kết hoa hết cả mắt, đành để người bên cạnh nói gì thì làm theo, tục chải tóc rồi thì là mang giá y mang mũ phượng, bụng đói đến mức kêu vang mà chỉ được ăn một chén canh hạt sen nhỏ thì lại bị phủ khăn voan lên đầu. Dường như cũng không lâu lắm thì bên ngoài vang lên tiếng người đến, trong tiếng pháo còn xen lẫn tiếng sáo, tiếng trống và còn tiếng trẻ con chơi đùa.

A Kết không nhin được mà nắm chặt tay,

Bất chợt, bên ngoài yên tĩnh mà náo nhiệt lại đến trước cửa phòng. A Kết ngồi ở giường, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng nhỏ dưới lớp khăn voan, nghe thấy tiếng trêu chọc của đệ đệ muội muội với người ngoài cửa, tiếng cười của Triệu Trầm thỉnh thoảng lại truyền đến. A Kết lặng lẽ nắm chặt ống tay áo, muốn hắn chậm chậm rồi mới vào.

Lâm Trúc nhìn tỷ tỷ một lát rồi cười hỏi vấn đề cuối cùng: “Triệu đại ca, huynh thử nói xem lần đầu huynh gặp tỷ tỷ của ta thì nàng đang mặc áo màu gì, nếu nói đúng thì muội mới gọi huynh là tỷ phu (anh rể đó a), mới cho huynh vào đưa tỷ tỷ đi.”

Trong lòng A Kết khẽ rung động.

Lần đầu tiên nhìn thấy, hắn đang cười ngựa đi ngang qua nàng, chắc là không nhìn thấy nàng, nếu nói lần đầu tiên gặp nàng ở Phẩm Lan Cư thì ngày đó nàng mặc đồ màu gì nhỉ?

Ngay đến bản thân A Kết cũng không có ấn tượng.

Nhưng rất nhanh nàng đã nghe thấy âm thanh nhẹ như gió xuân của nam nhân: “Hôm đó nàng dắt Tiểu Cửu đi trên đường mặc quần trắng áo hồng phấn (cv là phấn sam, nên ta chém).”

A Kết hoàn toàn ngây người, hắn đang cười ngựa đi, chỉ ngang qua mà thôi, sao có thể để ý đến nàng được?

Lâm Trúc cũng không biết chuyện này, vừa muốn hỏi thử tỷ tỷ thì Lâm Trùng Cửu đã nhanh miệng hô: “Tỷ phu nói đúng, mau để huynh ấy vào đi!”

Lâm Trúc thực sự không biết nói sao với đệ đệ, liền cười, mở cửa.

42. Chương 38

Triệu Trầm quay lại tiền viện mời rượu, trong phòng, hỉ nường đã cùng các phụ nhân lúc trước đến trêu chọc tân lang tân nương cũng lui ra ngoài.

A Kết thở phào nhẹ nhõm.

Tướng mama cười giúp nàng gỡ xuống mũ phượng đang đè nặng cổ nàng, “Nãi nãi(mợ chủ) tắm một chút đi, xóa hết trang điểm, đổi bộ áo quần khác cho thoải mái.”

A Kết gật đầu một cái, nhìn sang Lục Vân đang bưng khay đồ, còn Thúy Ngọc đang bưng chậu nước đặt lên khay cũng đang mỉm cười nhìn nàng.

Đến bây giờ A Kết vẫn có cảm giác mình đang mơ, thế mà nàng lại giống như dĩ, có người hầu hạ.

Trang sức trên đầu quá nhiều, lúc Tướng mama giúp nàng lấy xuống, A Kết liền yên lặng quan sát gian phòng này.

Tân phòng thật ra cũng chính là gian phòng của Triệu Trầm, là nơi hẳn bắt đầu cuộc sống thường ngày. Phía nam là chiếc giường rộng rãi, lúc này cửa sổ đang mở ra, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng sáng trưng giúp cho những trống trải có chút trang nghiêm trở nên ấm áp hơn. Trên giường trải mấy lớp chăn cưới mà nàng mang tới, chăn đỏ thẫm thêu long phượng trình tường (Long Phượng Trình Tường: Là một trong những hoa văn cát tường truyền thống của Trung Quốc. Trên bức tranh, long và phượng, mỗi con chiếm một nửa. Long là long đang bay lên trời, há miệng quay đầu về phía phượng, Phượng là phượng đang bay lượn, giương cánh xòe rộng, đưa mắt nhìn long, mang ý nghĩa cát tường, hòa hợp), A Kết không dám nhìn lâu, ánh mắt dời về nơi khác.

Trên tường treo tranh chữ về hoa lan, trên bàn trà tròn cũng bày chậu Kiến Lan, ngay cả trên bình phong (màn che) cũng thêu hoa văn hoa lan.

Tưởng mama vẫn chú ý nàng, thấy A Kết nhìn về phía những thứ có bóng dáng của hoa lan kia mà thần thờ, cười nói: “Tân phòng đều do thiếu gia tự mình bố trí, biết nãi nãi thích hoa lan đây mà, thật là lừa đảo mà.”

A Kết cúi đầu không nói, thu thập xong mới xuất hiện đứng dậy đi rửa mặt thay một bộ đồ đơn giản, lần này do Lục Vân giúp đỡ.

”Lục Vân khéo tay, sau này liền để cho nàng chải đầu cho nãi nãi có được không?” Tưởng mama đứng một bên giải thích. Hai nha hoàn này đều do nàng dạy dỗ, Lục Vân tính tình trầm ổn, chừng chặc, thích hợp ở trong phòng phục vụ chủ tử, Thúy Ngọc trời sinh là khuôn mặt tươi cười, người cũng cơ trí linh hoạt, sau này nàng sẽ có nhiệm vụ ra ngoài hỏi thăm tin tức.

A Kết đối với 2 nha hoàn cũng chưa quen lắm nhưng nàng tin tưởng Tưởng mama, liền cười với Lục Vân.

Nàng dung mạo dịu dàng khiến sự thấp thỏm của Lục Vân khi đối mặt với chủ tử mới cũng vơi bớt, vừa chải đầu cho nàng vừa hỏi: “Nãi nãi muốn làm kiểu gì?” Cũng giới thiệu một số kiểu tóc của phụ nhân để A Kết chọn, tránh trường hợp khiến A Kết lúng túng vì không biết.

A Kết có thể cảm nhận được sự tinh tế của nàng, suy nghĩ một chút, “Làm kiểu đơn giản chút đi, cài cây trâm là được, không cần quá.”

Mấy đêm nay A Kết đã suy nghĩ, gả đến Triệu gia phú quý thế này, việc mặc quần áo nhất định là có nhất định là có quy củ tương ứng, nhất định khi ra cửa gặp khách nàng phải ăn mặc phù hợp với thân phận Thiếu nãi nãi Triệu gia, nhưng bình thường khi ở trong phòng thì đơn giản một chút, nhiều lắm là cài trâm cài tóc có chất lượng cao hơn thôi. Nàng ngoài hai năm học sách thì so với các nữ nhi nhà nông khác cũng không có sự khác biệt quá lớn, cho dù nàng có cố gắng giả vờ đi nữa thì cũng không thể giả vờ khí chất trời sinh của các tiểu thư danh gia vọng tộc được. A Kết cũng không muốn phải sống mệt mỏi như vậy, nàng chính là người như vậy, vốn dĩ Triệu Trầm không nên cưới, nên nếu cuối cùng hẳn bỏ nàng vì nàng không không phóng khoáng thì nàng cũng không có biện pháp, tóm lại nàng không thể nào vì hắn mà biến thành một người khác một người khác.

Lục Vân cười, khen: “Nãi nãi ngày thường cũng đã rất xinh đẹp, trang điểm thế nào cũng dễ nhìn cả.” Hai tay linh hoạt, rất nhanh đã giúp A Kết vấn một búi tóc nghiêng, dùng trâm bạch ngọc để cố định lại.

A Kết rất thích, định đứng lên thì Tưởng mama cài thêm lên tóc nàng một bông lan màu hồng, “Cô nương xinh đẹp cũng phải ăn mặc tỉ mỉ, một là dệt hoa trên gấm, thứ hai nữ tử làm đẹp để người ta ngắm, lát nữa thiếu gia khi vào cửa liền nhìn thấy tâm tư của nãi nãi thì cái gì cũng không cần phải nói, trong lòng đều nghe theo, nãi nãi nói có đúng hay không?” Tiểu Liễu thị từng nhắc nhở nàng, đại cô nương đối với Triệu Trầm có chút mâu thuẫn, nhưng đã thành thân nên cùng nhau sống tốt. Triệu gia như vậy, hai năm đầu thiếu gia có thể vì mới mẻ nhất thời mà tìm mọi cách nghe theo đại cô nương, nhưng thời gian dài thì sẽ nhìn chán, nếu đại cô nương không thay đổi thì chẳng phải đã tự tay người đẩy ra bên ngoài sao?

A Kết nhìn trong gương, định lấy hoa lan xuống, nàng đối với Triệu Trầm không hề có ý muốn lấy lòng, trước đây từng cự tuyệt hẳn nhiều lần, hôm nay mới vừa gả tới đây liền cố ý ăn mặc trang điểm lộng lẫy, thì những cự tuyệt trước đó không phải sẽ trở thành khẩu thị tâm phi muốn nghênh còn cự sao? Ngày đó, ở thư phòng, hẳn đã từng nói vậy với nàng.

Chẳng qua là tay nàng vừa đưa lên một nửa liền bị Tưởng mama kéo lại, bà dùng ánh mắt từ ái nàng: “Đại cô nương nghe mama đi, mama cũng là vì tốt cho người.”

Nàng dùng xưng hô cũ khiến lòng A Kết mềm nhũn, cuối cùng nhắm mắt đồng ý.

Tưởng mama nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, cười, đưa nàng ra ngồi ngoài sạp ở phòng ngoài, nói với Thúy Ngọc: “Đi gọi Cẩm Thư, Cẩm Mặc đến đây chào Thiếu nữ nãi.”

A Kết lộ ra vẻ khó hiểu, nụ cười của Tưởng mama vẫn không thay đổi: “Cẩm Thư và Cẩm Mặc là hai nha hoàn hầu hạ thiếu gia hằng ngày, năm thiếu gia mười bốn tuổi thì vào phủ, cũng được xem như lão nhân trong phủ, một lát nữa nãi nãi nhớ cho các nàng phần thưởng.” ĐỖ LQĐ Các nàng tới đây trước, đã tìm hiểu rõ ràng chuyện trong viện thiếu gia, ngoại trừ một số tiểu nha hoàn thô sử (nha hoàn làm việc nặng) thì có thể ở bên cạnh Hậu thiếu gia chỉ có Cẩm Thư và Cẩm Mặc. Cẩm Thư nhìn thành thật, an phận, còn Cẩm Mặc cũng bị thiếu gia phạt không cho vào nội thất, nhất định là đã từng phạm lỗi gì đó nhưng chưa đến nỗi bị đuổi khỏi phủ. Hai người rất cuộc như thế nào, nàng vẫn đang quan sát, vài ngày sau nếu ai muốn làm gì không đúng đắn, thì không cần đến đại cô nương ra tay.

Nha hoàn thiếp thân?

Tâm trạng khẩn trương của A Kết vì những lời mà nam nhân bỏ lại trước khi đi liền bình tĩnh lại.

Dù cho hẳn thường ngày tuần dật làm cho người ta rung động thì sao? Cũng vẫn chỉ là thiếu gia, từ nhỏ đã được bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt thay quần áo. Vì sao A Kết không muốn gả cho công tử nhà giàu, là bởi vì nàng không muốn để cho nữ nhân khác phục vụ trượng phu của mình. Nếu như nàng thích một người thì sao có thể để hẳn có thêm người nào bên cạnh? Tất nhiên, người ta là thiếu gia, thiếu gia sai bảo nha hoàn là thiên kinh địa nghĩa(chuyện đương nhiên), cho nên đến bây giờ A Kết vẫn muốn gả cho một nam nhân nhà nông, không không có tiền nuôi nha hoàn.

Đáng tiếc, nàng lại gả cho thiếu gia.

Chịu đựng thôi, dù gì thì hẳn cũng không có nha hoàn thông phòng, so với những công tử bình thường khác cũng tốt hơn nhiều rồi.

Màn cửa bị đẩy ra, A Kết nhìn sang đó.

Vì là ngày vui nên bốn đại nha hoàn đều mặc cùng một màu, tất cả đều là áo hồng đào phối với váy xanh biếc, chỉ có điều phía trên có thêu những hoa văn khác nhau để phân biệt. Cẩm Thư từ lúc vào phòng chưa từng nhìn lên, trực tiếp đến trước mặt A Kết quỳ xuống dập đầu, Cẩm Mặc thì liếc nhanh A Kết rồi sau khi thoáng giật mình thì cũng theo quy củ mà quỳ xuống, nói họ tên.

A Kết có chút không quen.

Lục Vân và Thúy Ngọc là đi đưa đến cho nàng, lúc đó chưa từng gặp qua nhưng nàng không hề cảm thấy quá xa lạ, còn hai người này cũng là lần đầu gặp đã quỳ xuống trước mặt nàng. Nàng nhìn Tưởng mama, Tưởng mama nhìn nàng với ánh mắt khích lệ, A Kết không thể làm gì hơn, đành đề xuống cảm giác không tự nhiên khi lần đầu làm chủ mẫu, cười khen các nàng vài câu rồi gọi Lục Vân phát cho mỗi người một bao lì xì: “Các người là người phục vụ bên cạnh thiếu gia, sau này cứ tiếp tục phục vụ Hậu thiếu gia đi.” Nha hoàn của hẳn, nàng không quản gì nhiều.

Khóe miệng Cẩm Mặc hơi vênh lên, còn Cẩm Thư thì nhẹ nhàng nói cảm ơn: “Toàn bộ đều nghe nãi nãi quyết định.”

A Kết nhìn Cẩm Mặc nhiều hơn một chút rồi cho các nàng rời đi gian sau, Thúy Ngọc cười hì hì đi theo, ở gian ngoài chỉ còn lại Lục Vân chờ đợi, A Kết cùng Tưởng mama cũng đi vào nội thất.

Vì đói bụng mà bước đi lung lay, A Kết cảm thấy có chút không thoải mái, lúc trước bởi vì khẩn trương nên không cảm thấy mệt mỏi nhiều, giờ đây không còn không khẩn trương nên liền cảm thấy mệt mỏi, muốn nằm một lát, dù sao thì Triệu Trầm chắc cũng đến tối mới về.

Tưởng mama lại hiểu lầm, sau khi A Kết nằm lên giường thì nàng lại ngồi ở mép giường thấp giọng khuyên nhủ: “Đại cô nương đừng lo lắng, thiếu gia nhà giàu đều như vậy, thiếu gia của chúng ta chỉ cho hai người họ hầu hạ mặc quần áo, khi tắm rửa thì không dùng các nàng phục vụ, việc như thế đúng đúng là khó có

được, hơn nữa diện mạo của Cẩm Thư và Cẩm Mặc, bình thường thiếu gia cũng chẳng để ý...” Ai, đây là cái khổ của việc không cùng xuất thân mà, nếu là tiểu thư nhà nào gả đến đây chắc chắn sẽ vì thấy tướng công mình chỉ có hai nha hoàn tầm thường mà cảm thấy vui mừng.

Bên cạnh có trưởng bối quen thuộc quan tâm chỉ điểm, trong lòng A Kết cảm thấy ấm áp, cười nói: “Mama đừng lo lắng, thật sự ta chỉ mệt mỏi muốn ngủ chút thôi, không phải vì các nàng.” Triệu Trầm có nha hoàn là việc nàng đã biết từ trước nhưng lúc này lại quên mất nên khi có người nhắc nhở mới hơi thất lễ.

Tướng mama vén lọn tóc bên quai hàm ra sau tai cho nàng, dịu dàng nói: “Vậy thì tốt, mau ngủ đi, chờ trời tối muốn ngủ cũng không yên ổn đâu.”

Lời này còn chứa thâm ý khác, khiến mặt A Kết nóng lên, nhanh chóng quay đi.

Tướng mama cười, đi ra ngoài, dặn dò đám người Thụý Ngọc không nên làm phiền Thiếu nữ đang ngủ.

A Kết lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bốn phía dần dần yên tĩnh, mí mắt nàng nặng dần rồi khép lại.

~Khi bị Tướng mama đánh thức thì trời cũng đã tối, đã là mùa đông nên trời tối sớm.

A Kết ngủ rất ngon nên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng, ánh mắt ngái ngủ long lanh mê hoặc lòng người, Tướng mama nhìn một lát mới đưa khăn đã nhúng nước ấm tới, vừa bấm bấm: “Nữ nữ lau mặt đi rồi xuống dùng cơm, náo nhiệt bên thiếu gia cũng xong rồi. Đúng rồi, sau khi nữ nữ ngủ không lâu thiếu gia có trở về một lát, thấy nữ nữ đang ngủ thì không nói gì liền đi lại.”

A Kết chẳng nghe ra câu sau, toàn bộ tâm tư đều là chuyện Triệu Trầm sắp trở về, tất cả sự buồn ngủ đều biến mất. Triệu Trầm trở lại thì dù cho đang buồn ngủ mà nhớ lại những gì hôm qua dì đã nói, A Kết vội vàng nhận lấy khăn lau mặt, che giấu sự khấn trương của bản thân. Tướng mama nhìn nàng cười, nói với Thụý Ngọc xuống phòng bếp đưa cơm tối của nữ nữ đến đây.

Một chén trứng gà mì thịt băm nóng hổi, còn thêm bốn món ăn: hai món mặn hai món chay.

A Kết thật sự đói bụng, ăn sạch một chén cơm, cũng uống không ít nước mì nhưng lại không hề đụng vào món ăn nào mà để cho đám người Tướng mama ăn.

Sau khi rửa mặt A Kết không ngủ lại được, việc hy vọng Triệu Trầm không đến là không có khả năng nên chỉ mong hấn say rượu, vừa về liền ngủ say luôn là tốt.

Đang tĩnh lặng thì từ cửa viện vang lên tiếng ồn ào lớn, Tướng mama vui mừng nháy mắt với A Kết có ý bảo nàng ra đón.

A Kết bất an nắm lấy ống tay áo, cuối cùng vẫn rút cây trâm mà Tướng mama vừa cắm thêm vào tóc cho nàng xuống, giống như sợ bị Tướng mama giữ lại, nhanh chóng ra khỏi nhà. Tướng mama bất đắc dĩ lắc đầu, thôi, đại cô nương còn nhỏ, mấy tháng nữa sẽ hiểu chuyện thôi.

Ở bên ngoài, Trần Bình đưa Triệu Trầm đến cửa viện liền đi, đã có Cẩm Thư và Cẩm Mặc nhắc đèn lồng soi đường cho hấn rồi.

Đến cửa nhà chính thì đã có hai đèn lồng lớn màu đỏ, Triệu Trầm không cần các nàng soi đèn nữa: “Đi xuống đi.” Trong không gian mờ tối không nhìn rõ sắc mặt nhưng giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lùng không khác bình thường.

Hai nha hoàn liền không theo sau nữa.

Lục Vân và Thụý Ngọc đứng ở cửa nghênh đón, Triệu Trầm vừa nhìn lướt qua liền biết là nha hoàn của nàng, nói: “Các người một người ở lại gác đêm, một người cứ lui xuống đi.” Vừa nói vừa nhắc chân đi vào.

A Kết và Tướng mama cũng đúng lúc ấy đi ra, liền gặp hấn, bước chân Triệu Trầm ngừng lại, ánh mắt sau khi đến trên mặt A Kết thì không dời đi.

Dưới ánh đèn, sắc mặt nam nhân ửng đỏ, con ngươi trong trẻo, nhìn thế nào cũng không giống nguwoif say, A Kết lập tức cúi đầu, tay chân luống cuống tay chân luống cuống.

Tướng mama không cần Triệu Trầm nói gì, liền nói mấy câu chúc mừng rồi lui ra ngoài, đi về phòng cho người làm với Thụý Ngọc, để lại Lục Vân gác đêm.

” Đi vào nhà đi.” Triệu Trầm tiến lên từng bước, nắm lấy tay A Kết, ra lệnh cho Lục Vân đi bưng nước nóng rồi dắt A Kết vào trong phòng.

Buổi tối tháng 10 đã rất lạnh nhưng tay hắn lại nóng hổi, so với tay nàng còn ấm hơn. Tròng mắt A Kết rơi xuống bàn tay đang nắm nhau của hai người, nàng là thê tử của hắn, dù hắn làm gì mình thì đó cũng là quyền lợi của trượng phu, nàng không còn có cơ để cự tuyệt nữa.

43. Chương 39

Mùa đông ngày dài đêm ngắn, khi Tướng mama thức dậy đã là giờ Mão (5-7a.m), bên ngoài vẫn còn tối, cổ lấm mới có thể nhìn thấy rõ đường.

Nàng chà xát tay, để cho tiểu nha hoàn đi ra ngoài lấy nước nóng , sau khi rửa mặt xong, trời đã sáng , nàng xem xét quần áo trên người, đi qua phòng hảo hạng.

Đêm qua vợ chồng son rớt cuộc trôi qua như thế nào, nàng thật không yên lòng, đại cô nương ngày thường bộ dáng khuynh thành, thiếu gia trẻ tuổi khí thịnh, thân thể cường tráng, nhưng ngàn vạn lần không nên giày vò nàng quá đáng.

Sợ làm phiền đến hai phu thê, Tướng mama không dám gõ cửa, nắm tay áo đứng ở dưới mái hiên, thật may là Lục Vân thức dậy sớm, mở cửa thì nhìn thấy nàng, vội vàng thông báo cho người ở trong. Tướng mama cũng không vội vã đi vào, kéo Lục Vân qua một bên nhỏ giọng hỏi: “Tối hôm qua thiếu gia, thiếu phu nhân lúc nào thì ngủ? Nói thật.”

Lục Vân mới mười bốn tuổi, nghĩ đến động tĩnh tối hôm qua nghe được, trên mặt nóng lên, quanh co nói: “Canh ba còn tỉnh, nửa đêm hình như ồn ào hai lần, ta không có nghe được nhiều.” Thiếu phu nhân một lát thì cười, một lát sau lại nũng nịu cầu xin thiếu gia, nói rằng không muốn, Lục Vân không hiểu phu thê nói chuyện gì nhưng đêm động phòng hoa chúc trừ làm cái đó còn có thể làm gì.

Tướng mama vừa mừng vừa lo, nam nhân nhiều lần ồn ào thì càng chứng tỏ sự hài lòng, nhưng đại cô nương người ta lại là lần đầu tiên, rớt cuộc tối hôm qua đã giằng co bao nhiêu lần a?

Cảm thấy lòng tạm an tâm, Tướng mama ủ rũ lặng lẽ vào ngoài phòng, uống ly trà nóng, sau đó ngồi ở trên ghế chờ hai người tỉnh lại.

~Có lẽ là do phải đổi giường ngủ, mặc dù đêm qua ngủ không được, nhưng khi bên ngoài có tiếng gà gáy sáng vang lên, A Kết liền tỉnh dậy.

Trong nhà đã có ánh sáng nhạt.

Nàng lại bị nam nhân kéo vào trước ngực.

Trên mặt A Kết nóng như lửa đốt.

Tối hôm qua, sau khi cười đùa, Triệu Trầm ôm nàng nói rất nhiều, hỏi nàng thích ăn cái gì, thích làm cái gì, cũng nói với nàng hắn yêu thích cái gì, vừa nói vừa lừa gạt để hôn một chút, một lần dừng lại thời gian dài, cuối cùng nàng cảm thấy đôi môi cũng có chút đau, không thể không cầu xin hắn, hắn mới thả nàng, ôm nàng ngủ. Nửa đêm hắn không biết tại sao lại tỉnh, lần đầu tiên ôm nàng hôn, lần thứ hai thì liền không thành thật, lôi kéo tay nàng đưa xuống dưới. A Kết từ trước đến nay chưa trải qua chuyện như vậy, thật sự hoảng sợ, nhưng hắn lại lăm bắm bên tai nàng, nói hắn khó chịu, còn nói nàng không giúp hắn hắn liền không nhịn được, nàng có lựa chọn khác sao?

Nàng đã tiếp nhận sự thật là đã thành thê tử của hắn, thế nhưng đối với chuyện này vẫn xấu hổ, có thể chậm một ngày nàng liền nguyện ý chậm một ngày, đặc biệt là biết hắn... Dọa người như vậy, suy nghĩ một chút liền sợ hãi.

Bất buộc chính mình không nhớ lại những chuyện hoang đường đó, A Kết giương mắt nhìn mặt nam nhân đang ngủ yên.

Tối hôm qua nàng cũng không dám nhìn hắn, mặc dù sau đó bị hắn lôi kéo, nói với hắn rất nhiều.

Hắn có lông mi dài, vừa dày vừa cong, so mi mắt của đệ đệ còn dài hơn, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận...

A Kết nhìn theo môi hắn, không nhin được nuốt một cái, nhanh chóng mở mắt.

Cho tới bây giờ nàng mới biết, chỉ là hôn thì đã có nhiều kiểu như vậy, cũng có nhiều cảm giác bất đồng.

“Tĩnh rồi sao?”

Nam nhân chợt mở miệng, A Kết sợ hết hồn, liếc hắn một cái, vội vàng xoay người. Cánh tay Triệu Trầm đặt ở thắt lưng nàng, hơi dùng sức thì đã ôm nàng đến trên người mình, nàng cả kinh, kêu thành tiếng đẩy hắn ra muốn xuống. Nhưng khi đụng tới bộ ngực hắn, động mấy cái thì chợt cảm nhận được biến hóa của nam nhân. A Kết không dám động đây, đầu đặt trên vai hắn, nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Đừng làm rộn, nên dậy.”

Nàng đã mặc xong trung y, nhưng Triệu Trầm vẫn sợ nàng lạnh, buông bàn tay lôi kéo góc chăn, lúc này nói với nàng: “Còn sớm, trong nhà chỉ có mẫu thân và chúng ta, cũng không có nhiều quy củ, lát nữa lại dậy.” Ngón tay hắn nhẹ nhàng xoa khiến cho mặt nàng nóng lên, người hắn luôn tâm niệm nay đã ở bên cạnh, tại sao hắn không thể hưởng thụ một chút?

Ngón cái của hắn đặt bên môi nàng, A Kết chống tay vào ngực hắn muốn đứng lên, “Vậy chàng để thiếp đi xuống!” Trong thanh âm chút yếu ớt mà chính nàng không phát hiện ra.

Triệu Trầm ôm nàng nằm nghiêng, vẫn như cũ, dùng cả tay chân quấn nàng, trán hắn chạm vào trán nàng, nhìn nàng: “A Kết, hai người ngủ thật tốt, trước kia ta đều ngủ một mình, phòng lớn như vậy, trống rỗng, hiện tại có nàng, buổi sáng khi tỉnh lại có thể ồn ào trò chuyện, tâm tình cũng thật tốt, nàng nói xem có đúng vậy hay không?”

A Kết có thể cảm nhận được hắn đang nói thật, nàng nhìn hắn, nghĩ đến thân thể của hắn mà mẫu thân đã kể, từ nhỏ không được phụ thân thích, không khỏi có chút mềm lòng, nhẹ giọng nói: “Bình thường thiếp ngủ cùng A Trúc...”

“Nhưng A Trúc không ôm nàng ngủ.” Triệu Trầm nói cho nàng thấy sự khác biệt.

Trải qua tối hôm qua, A Kết đã hiểu rõ tính cổ chấp trẻ con của hắn, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt cam chịu. Thật ra thì mùa đông lạnh như thế, mặc dù đến nửa đêm có chút nóng, nhưng buổi sáng khó tránh khỏi có chút lạnh, nhưng ngày hôm qua bị hắn ôm một đêm, trừ mặc cỡ, vẫn dán vào thân thể ấm áp của hắn, nàng ngủ rất ngon.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng, Triệu Trầm không nhin được thơm một cái, hạ thấp giọng, dặn dò nàng: “Một lát nữa khi nhìn thấy mẫu thân, người sẽ nói chuyện riêng với nàng. Chuyện về nguyên khăn, nàng cần thận đừng để lộ ra.”

Nguyên khăn...

Trong đầu A Kết oanh một tiếng, không nhin được chôn trong ngực hắn, không chịu để cho hắn nhìn. Trên mặt nóng bừng, không biết đã hồng đến mức nào rồi.

Tối qua trước lúc ngủ hắn cắn tay điểm một ít máu lên đó, lúc nửa đêm, sau khi làm chuyện hoang đường thì lấy trung y lau, rồi còn dùng nguyên khăn lau, cố ý dính chút... (sắc nước, em còn nhỏ dại đã bị đầu độc =.=)

A Kết không biết nên đối mặt với nam nhân này như thế nào.

Nàng càng then thùng thì Triệu Trầm càng thích, cúi đầu hôn tai nàng, tay như có như không xoay quanh bên hông nàng, “A Kết, ta đối với nàng có tốt không?”

Lỗi tai sợ nhất bị nhột, cả người A Kết như nhũn ra, không chịu nổi hấn ép hỏi, không thể làm gì khác hơn là giống như tối hôm qua nhỏ giọng nói cho hấn nghe, “Tốt, chàng mau dậy đi...”

“Nếu ta đối với nàng tốt, nàng sẽ thích ta chứ?” Triệu Trầm ôm thắt lưng nàng, tóc mai nằm sát bên nhau.

A Kết nhắm mắt lại, hô hấp đã sớm rối loạn. Nàng không biết loại cảm giác này có phải thích hay không, chỉ biết mình hình như không còn ghét khi hấn gần gũi, là bởi vì hai người đã thành phu thê sao, hay là bởi vì động tác cùng giọng nói hấn quá dịu dàng? Hay là do hấn cam kết chờ nàng đến khi nàng đồng ý mới làm đến cuối cùng?

Nàng không nói được, vô lực đẩy hấn: “Dậy đi, chàng đừng như vậy...” Đây là ban ngày nha.

Triệu Trầm cuốn lại tóc dài quấn quanh cổ của nàng, hôn hai cái nữa mới nàng giải thích cho nàng nghe: “A Kết, ta nghe nói tân hôn sau khi làm việc đó thì trên người tân nương sẽ lưu lại chút dấu vết, nàng không có gì cả, sẽ khiến cho người bên cạnh sẽ hiểu lầm. Nàng đẹp như vậy, nếu như đêm động phòng hoa chúc ta không làm gì cả, thì nàng thử nói xem người bên cạnh sẽ nghĩ ta như thế nào? A Kết, ta rất cuộc có được hay không, nàng biết, nhưng người bên cạnh không biết, ngoan, nghe ta, lập tức sẽ tốt thôi...”

A Kết đã sớm mắc cỡ không nói ra lời, cả người vô lực mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Nàng dịu dàng như nước, Triệu Trầm bừa bãi tạo ra trên cổ nàng mấy dấu hồng, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Lại nhân cơ hội này đòi thêm chút tiện nghi, Triệu Trầm lặng lẽ ngẩng đầu, nàng nhắm mắt lại, mi mắt không ngừng run rẩy, đôi môi khẽ mở, cúi đầu thì thấy ngực nàng cũng run rẩy phập phồng, ánh mắt Triệu Trầm sâu kín, bàn tay đang nâng đầu nàng không nhịn được dời xuống, nhưng vừa mới đụng đến nàng, thì thân thể nàng đã run lên, Triệu Trầm chợt dạ, lập tức lấy tay ra, ngay lúc bị nàng phát hiện ý đồ đã ngăn chặn miệng của nàng.

Hấn muốn kiên nhẫn thương yêu nàng, từng chút một xóa đi sự phòng bị của nàng.

Hấn muốn nàng tin tưởng hấn sẽ đối xử tốt với nàng, tốt đến mức, mặc dù phát hiện hấn đã dối nàng chuyện động trời, nàng cũng sẽ không tức giận quá mức, mà nguyện ý theo hấn vào kinh.

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước đại gia tựa hồ không phải là rất hài lòng, hơn nữa hôm nay là sinh nhật giai nhân, liền thêm cái hơn đi, mặc dù rất ngắn, mặc dù tựa hồ có chút nguy hiểm...

Nói như thế nào đây, giai nhân cố gắng viết rất hợp lý điểm, để cho mọi người xem phải vui vẻ.

44. Chương 40

Hai người lại ồn ào thêm một lúc, trước khi mọi chuyện vượt tầm kiểm soát Triệu Trầm mới lưu luyến rời khỏi người A Kết, nằm yên.

Nam nhân bên cạnh hô hấp dồn dập, cùng sự bá đạo đặc biệt của hấn làm A Kết mềm nhũn, không có chút sức lực nào.

Đợi một lúc lâu, hô hấp của hai người mới bình thường lại, A Kết chui ra khỏi chăn trước. Tối hôm qua nàng đã đem quần áo hôm nay mặc để bên cạnh giường, đi vòng qua sau tấm bình phong nhanh chóng thay, xong rồi, nhìn về phía cửa phòng, nhìn về phía Triệu Trầm, không biết có nên gọi nha hoàn vào hầu hạ hấn mặc quần áo hay không. Từ nhỏ đến lớn nàng chỉ tiếp xúc với người duy nhất là lão gia nhà có tiền thì chính là dưỡng, nhưng ăn, mặc, ở, đi lại của dưỡng đều là di chuẩn bị cho, cho nên bình thường Triệu Trầm sống như thế nào, A Kết không hề biết rõ.

Triệu Trầm nằm nghiêng, ánh mắt vẫn nhìn theo A Kết, thấy nàng nhìn về phía cánh cửa vẻ mặt do dự, không khỏi hỏi: “Nghĩ gì thế?”

A Kết rũ mắt, cố gắng bình tĩnh nói: “Nên dậy thôi, thiếp đi ra ngoài rửa mặt, thuận tiện kêu mấy người Cẩm Thư vào hầu hạ chàng thay quần áo.” Thật ra, thời điểm bị hấn quấn lấy liền quên những thứ kia,

hiện tại đã tỉnh táo, phải đối mặt sự khác biệt thân phận của hai người, A Kết không khỏi có chút phiền não.

Nàng lộ ra bộ dáng hiền huệ, Triệu Trầm lại có chút mất hứng, hai phu thê ở trong phòng khanh khanh ta ta, kêu bọn nha hoàn tới làm cái gì? Liên nói: “Không cần, nàng tới giúp ta cầm một bộ áo trong ra ngoài, sau đó nàng giúp ta thay quần áo. A Kết, thê tử chăm sóc trượng phu cũng không quá đáng phải không?”

A Kết ngẩn người, không chắc chắn, hỏi hần: “chàng đang nói, sau này thiếp hầu hạ chàng thay quần áo phải không?”

Triệu Trầm nhú mày, mắt phượng híp lại, quan sát vẻ mặt nàng kỹ càng, “Chẳng lẽ nàng không muốn? A Kết, ta cho là tối ngày hôm qua chúng ta như vậy rồi tức là nàng đã tiếp nhận ta.”

Mặt A Kết nóng lên, “Không có, thiếp, thiếp đi giúp chàng lấy quần áo.” Không dám nhìn hần nữa, xoay người đi đến tủ treo quần áo, trong lòng có một cảm giác không nói thành lời. Thành thân rồi, hần không hề để cho những nha hoàn kia hầu hạ thay quần áo, nàng vẫn có chút cao hứng phải không?

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng, cẩn thận nghĩ lại vẻ mặt vừa rồi của nàng, rõ ràng là xấu hổ, nhắc tới việc để cho nha hoàn giúp hần mặc quần áo thì nàng liền mất hứng, cũng không phải là mất hứng, mà là đột nhiên rất bình tĩnh, giống như đối mặt người xa lạ, thật xa cách. Ý nghĩ kêu nha hoàn hầu hạ hần làm nàng khó chịu sao? Có phải đang nói đến, nàng không muốn để cho nha hoàn hầu hạ hần, không muốn để cho nữ nhân khác gần gũi hần phải không?

Triệu Trầm bỗng chợt khần trương. Sau khi biết nàng, hần dần dần hiểu, thích một người là muốn muốn độc chiếm, giống như hần thích A Kết nên hi vọng trong lòng A Kết chưa từng có một người tên Mạnh Trọng Cảnh là thanh mai trúc mã, hi vọng nàng quên Mạnh Trọng Cảnh, trong mắt chỉ có hần, đừng vì Mạnh Trọng Cảnh mà thương tâm.

Hôm nay, nàng bắt đầu rung động phải không?

Triệu Trầm nhìn A Kết không chớp mắt.

Vì vậy lúc A Kết cầm áo lót đưa đến thì phát hiện Triệu Trầm dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm nàng, A Kết không hiểu, đưa y phục tới, “Để vào trong chăn cho ấm áp rồi hãy mặc, bây giờ còn lạnh.”

Chỉ là lời dặn dò đơn giản, trong lòng Triệu Trầm cảm thấy so với ăn mật còn ngọt hơn, cũng không trêu chọc nàng, để cho nàng giúp hần mặc y phục, lại càng không ngại lạnh, lập tức mặc y phục lên người. Khi hần đứng lên mặc quần, A Kết đã sớm xoay sang chỗ khác, Triệu Trầm vừa mặc quần vừa nhìn nàng, nhin không mở miệng, mặc xong mới không thể chờ đợi được, ngồi vào giường, kéo cánh tay A Kết ôm nàng vào trong lòng, thấp giọng hỏi nàng: “A Kết, nàng không muốn để cho nha hoàn phục vụ ta mặc quần áo phải không?”

A Kết vẫn tưởng hần đang mặc y phục, đột nhiên xuất hiện động tác khiến nàng hoảng hốt, sau khi nghe thể thân thể cứng đờ, không tự chủ được mím môi.

Triệu Trầm lập tức hiểu, hôn nhẹ trán nàng, nhìn mắt nàng nói: “A Kết, nàng không thích thì ta không cần các nàng là được.”

Giọng hần có chút hài hước, giống như dụ dỗ tiểu hài tử không hiểu đạo lý.

A Kết không nhịn được trả lời: “Ta chưa nói không thích, chàng nếu có thói quen như vậy, cứ tiếp tục để các nàng hầu hạ đi.”

Triệu Trầm nếu tin lời nàng liền không sống được đến bây giờ. Thấy nàng rũ mi mắt, mặt không biểu tình, rõ ràng là mất hứng, hần nắm tay nàng, suy nghĩ một chút, giải thích: “A Kết, ta sống ở trong đại trạch viện, từ nhỏ bên người đã có bà vú cùng với nha hoàn hầu hạ ta, ta quả thật đã quen, nhưng các nàng cũng chỉ là nha hoàn, mặc dù ngày ngày ở trước mắt ta, ta cũng không nhìn nhiều hơn một chút, trong mắt của ta các nàng cùng bàn ghế hình như không có sự khác biệt. Hiện tại ta có nàng là thê tử, trong nhà có nàng chăm sóc, mấy người đó chỉ cần để ý bên ngoài là được. A Kết, sau này nàng hầu hạ ta thay quần áo có được không? Nàng đừng hiểu lầm, ta không coi nàng là nha hoàn để sai bảo, chỉ là thích được nàng chăm sóc, trượng phu thích thê tử làm việc đó.”

Thanh âm hần nhẹ nhàng khiến thân thể A Kết cũng bình tĩnh lại.

Hắn là trưởng phu của nàng, nàng mặc quần áo cho hắn là chuyện phải làm, chẳng qua là hiện tại hai người nói chuyện không khí quá áy náy. Nếu trực tiếp đồng ý thì chính là thừa nhận nàng không thích hắn để cho nha hoàn phục vụ, liền cúi đầu nói: “Thiếp chỉ giúp đệ đệ mặc y phục, chắc chắn không khéo tay bằng các nàng, chàng nếu chê thiếp phục vụ không tốt, thì hãy gọi các nàng đến đây đi.”

Nếu như nàng bình tĩnh nói, Triệu Trầm còn có chút nghi ngờ, cho là nàng không muốn, nhưng giờ phút này mặt nàng đỏ ửng, lời nói liền mang theo vị chua. Triệu Trầm vui mừng, cười, ôm chặt nàng, thơm lên mặt nàng hai cái: “Một chút cũng không ngại, nàng có mặc ngược y phục, ta cũng sẽ giả bộ không biết mà đi ra ngoài.”

” thiếp sẽ không...” A Kết không nhịn được giận một câu, nàng không phục vụ tốt hơn người ta, nhưng cũng không đến nỗi trở thành như vậy a.

“Có hay không phải sau khi xem mới biết, tốt lắm, hiện tại nàng giúp ta thay quần áo đi.” Triệu Trầm ép buộc bản thân đẩy nàng ra, nếu nhìn nữa, hắn sợ hai người hôm nay cũng không thể ra khỏi nhà.

A Kết không biết suy nghĩ của hắn, nhưng cũng cảm thấy vừa rồi quá thân mật, lập tức cầm y phục cho hắn.

Rất nhanh, Triệu Trầm liền giang rộng hai cánh tay ra, đứng trên mặt đất, A Kết cúi đầu thắt đai lưng giúp hắn.

Bên ngoài chim tước líu ríu, trong phòng hai người, người nào cũng không nói gì.

Chuẩn bị xong, A Kết đột nhiên cảm giác được cuộc sống sau khi lập gia đình cũng không căng thẳng như trong tưởng tượng.

Ở phòng ngoài, nước rửa mặt đã được chuẩn bị rất tốt, Cẩm Thư và Cẩm Mặc đứng ở bên chậu nước, Lục Vân cùng Thuý Ngọc đứng bên phía còn lại.

Khi hai người cùng đi ra khỏi phòng thì nhìn thấy tình hình này, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm đã sớm chờ nàng, cười với nàng, thu lại nụ cười rồi hắn nói với hai nha hoàn: “Đi ra ngoài đi, sau này ta rửa mặt thay quần áo do Thiếu nữ nãi nãi tự mình lo liệu, toàn bộ các người nghe theo sai bảo của Thiếu nữ nãi nãi.”

Lời này vừa nói ra, A Kết cũng sửng sốt, nhận ra được ánh mắt Tưởng mama chứa đầy thâm ý, mặt lập tức nóng lên, không biết nên nói cái gì cho phải.

Cẩm Thư và Cẩm Mặc lại không hẹn mà cùng cúi chào, yên lặng lui ra ngoài.

Tưởng mama bất động thanh sắc(bình tĩnh) nhìn hai người, khi màn cửa rơi xuống, phát hiện Cẩm Mặc mang theo khố miệng sụp đổ đi xuống.

Rửa mặt xong, A Kết giúp Triệu Trầm buộc tóc, chờ hắn hài lòng đi ra giường ngồi chờ nàng, nàng mới ngồi vào trước gương trang điểm.

Mới vừa ngồi xong đã nhìn thấy ánh mắt của nam nhân đang tựa vào đầu giường từ trong gương.

A Kết không nhịn được trợn mắt nhìn hắn một cái, trừng xong lập tức cúi xuống.

Lúc thức dậy tâm hoảng ý loạn(hoang mang), quên chuyện trên cổ, Triệu Trầm chắc chắn có nhìn thấy nhưng cũng không nhắc nhở nàng, kết quả lại bị Tưởng mama nhìn thấy, cười, giúp nàng chọn áo cao cổ màu tím để thay. Trong lòng A Kết nghi ngờ, nhận lấy gương nhìn, mới hiểu được dấu vết mà Triệu Trầm nói là cái gì, nhất thời mặt đỏ bừng. Hết lần này tới lần khác Tưởng mama vẫn nhỏ giọng dặn dò nàng, nói nàng tuổi còn nhỏ, chuyện kia phải kiềm chế, tối hôm qua thi cho qua, tối nay nói gì cũng phải nghỉ một chút, không thể cứ tùy tiện gia giày vò, tể thủy trường lưu(sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu =))) mới được...

Khi đó A Kết chỉ hận không được tìm cái lỗ chui vào.

~Lát sau, hai người cùng nhau đi ra khỏi cửa viện, đến viện của Ninh thị.

Ở trong nhà mình, Triệu Trầm không cho nha hoàn, sai vật đi theo, mà cùng A Kết từ từ đi. Hắn dắt tay nàng, nhẹ giọng nói chuyện với nàng: “Lần trước để cho mời nàng tới thì nàng lại tránh mặt, hiện tại đại đa số hoa lan cũng tàn rồi, lá cây ngô đồng ở hậu viện cũng rụng đầy, giờ còn muốn xem không?”

Hắn lúc ấy giống như sói, sao nàng dám đến chứ?

A Kết không oán giận trước mặt hắn, chỉ khẽ dạ, nơi này là nhà mới của nàng, nhìn một chút cũng tốt, dù sao ở trong phòng buồn bực cũng không có chuyện làm.

Triệu Trầm cười nói: “Tốt lắm, sau khi ăn xong chúng ta gặp mẫu thân, sau đó ta liền dẫn nàng đi dạo trong viện. Đúng rồi A Kết, phụ thân quá bận rộn, buổi trưa hôm qua cứ muốn rời đi, trước khi đi cũng muốn gặp nàng một chút, ta thấy nàng ngủ thiếp đi nên không đánh thức nàng. Một lát nữa lúc kính trà chúng ta chỉ kính mẹ là được. Nàng đừng lo lắng, phụ thân mặc dù đi nhưng vẫn chuẩn bị lễ vật cho nàng, nàng đã danh chính ngôn thuận là con dâu trưởng Triệu gia.”

A Kết thân thiết với Ninh thị, cha chồng đối xử lạnh bạc với Ninh thị nhiều năm như vậy nên ấn tượng cũng không tốt, vì vậy hôm nay không thể kính trà cho cha chồng, nàng không cảm thấy thất vọng.

Khi đang nói chuyện, hai người vào cửa viện, có tiểu nha hoàn nhìn thấy bọn họ, vui vẻ lên tiếng hô Thiếu gia, Thiếu nữ, lập tức đi vào truyền tin.

A Kết đột nhiên thấy ngưỡng ngừng, lần trước gặp mặt còn gọi Ninh thị là bá mẫu, lần này phải gọi mẫu thân.

Triệu Trầm nhận ra nàng khẩn trương, nhẹ nhàng捏 tay nàng, “Đừng sợ, mẫu thân rất thích nàng.”

A Kết cười một tiếng.

Ninh thị hôm nay mang vẻ mặt vui mừng, mặc áo đỏ thắm thêu hoa lan, mặt mỉm cười, ngồi ở chủ tọa, chờ uống trà của con dâu.

A Kết lúc vào cửa thì liền khẩn trương, nhìn xuống nền nhà, đi theo Triệu Trầm đến trước Ninh thị, đã có tiểu nha hoàn đặt hai bồ đoàn(đệm cội) từ trước. Hai phụ thê cùng nhau quỳ xuống, Triệu Trầm nâng ly trà đưa cho Ninh thị: “Mẫu thân, mời dùng trà.”

Thiếu niên mắt như sao, mặt như quan ngọc, thần thái phấn chấn. Nghĩ đến tối hôm qua nhi tử đã chính thức trưởng thành, trong lòng Ninh thị rất xúc động, uống trà xong, nghiêm nghị nói: “Thừa Viên, sau khi thành thân con đã là người trưởng thành, sau này hãy chăm sóc A Kết thật tốt, ở bên ngoài đi lại thì càng thêm cẩn thận một chút, đừng làm cho A Kết ở nhà phải lo lắng cho con.”

“Mẫu thân yên tâm, nhi tử cẩn tuân (nghiêm túc tuân theo) dạy bảo.” Triệu Trầm cười nói.

Ninh thị gật đầu một cái, cười, nhìn về phía A Kết.

Trong lòng A Kết run lên, nâng chung trà lên đưa tới, “Mẫu thân... Mời dùng trà.” Lần thứ nhất gọi chưa quen miệng, thanh âm có chút nhẹ.

Ninh thị trước tiên là uống trà, rồi mới đưa lễ vật đã chuẩn bị ra, trầm cài đầu huyết cáp tử (máu bò câu-cái này nhắc đến trong chương 37 a), trực tiếp cài lên đầu A Kết, quan sát một chút, mới nói: “A Kết thật là đẹp, Thừa Viên có thể cưới được con là hạnh phúc bảo vật. A Kết, hôm qua phụ thân con có chuyện không thể không rời đi, cây trầm này là hắn tự mình lựa chọn lễ vật để cho con, con đừng trách hắn. Sau này chúng ta chính là người một nhà, mẫu thân đã nói với con, Thừa Viên nếu dám bắt nạt con, con hãy trực tiếp tới tìm ta, ta sẽ thay con dạy dỗ hắn.”

A Kết nhìn Ninh thị, đỏ mặt gật đầu.

Ninh thị đứng dậy đỡ nàng: “Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm đã, A Kết, tối hôm qua ngủ không ngon phải không? Đói bụng rồi phải không?”

Mặt A Kết đỏ như máu, Ninh thị nhìn liếc qua cổ áo cao của nàng, ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn nhi tử, Triệu Trầm cười.

Ba người ngồi ở sảnh, Ninh thị ngồi ở phía Bắc, Triệu Trầm và A Kết chia ra ngồi ở hai bên, mặt đối mặt.

Ánh mắt Triệu Trầm thỉnh thoảng nhìn vào trên người A Kết, nàng giả vờ không phát hiện, nghiêm túc nói chuyện với Ninh thị.

Tiểu nha hoàn bưng điểm tâm đến.

Chè hạt sen long nhãn, một đĩa bánh bao nóng hổi, thêm hai món ăn lót dạ, nhà người bình thường thì ăn không nổi, nhưng cũng không tính là quá mức phô trương.

A Kết đột nhiên nhớ lại ba vạn ngân phiếu kia. Tối hôm qua định trả lại cho Triệu Trầm, không biết thế nào mà quên mất, không tránh khỏi nhìn sang nam nhân đối diện.

Triệu Trầm lập tức giương mắt nhìn lại, cho rằng thê tử đang nhìn trộm mình, hần cười gấp một cái bánh bao nhỏ trong đĩa đưa đến trước mặt A Kết, ngay sau đó cũng gấp cho Ninh thị một cái, muốn ngăn chặn việc mẫu thân mở miệng trêu ghẹo.

Nhưng Ninh thị lại nhìn A Kết nói: “Nhìn đi, ta và hần ăn cùng nhau nhiều năm như vậy mà cũng không thấy hần gấp đồ cho ta, hôm nay rốt cục cũng được hưởng chút nhờ phúc con dâu.”

Biết rõ là trêu ghẹo, nhưng A Kết vẫn không nhịn được cú đầu, múc một hộp cháo, lẳng lặng ăn, che giấu sự ngượng ngùng.

Tiểu cô nương đỏ mặt, càng xem càng đẹp mắt, Ninh thị nhìn về phía nhi tử, Triệu Trầm cười đắc ý.

Lúc dùng xong, có tiểu nha hoàn dùng khay bưng hai chén nước tới, chia ra đặt trước mặt Triệu Trầm và A Kết. Ninh thị mỉm cười nói: “Hai người các con một người uống một chén, bổ thân thể.”

Triệu Trầm nhìn A Kết, bưng chén nước lên uống.

A Kết mặc dù biết mình không cần đồ bổ, nhưng cái này lại không thể giải thích, nhẫn nhịn sự thẹn thùng bưng chén lên.

Hai phu thê vốn dĩ muốn cùng Ninh thị nói chuyện, Ninh thị lại thông cảm bọn họ tối hôm qua “Mệt nhọc”, đuổi bọn họ trở về: “Các con trở về nhà nghỉ ngơi đi, không cần phải để ý đến ta, sau này còn có nhiều thời gian nói chuyện.”

Hai phu thê không thể làm gì khác hơn là chào tạm biệt.

Ra khỏi viện, Triệu Trầm cầm tay A Kết, đưa cầm hướng đến hậu viện: “Bây giờ đi dạo luôn được không?”

A Kết cũng không biết nên làm cái gì, gật đầu một cái, nghĩ thầm một lát đi dạo xong sau khi trở về nói với hần chuyện ngân phiếu.

Hai người từ từ đi bộ trong hậu viện. Triệu Trầm đối với nhà mình đã quá quen thuộc, nên phần lớn thời gian, ánh mắt cũng đều dán vào trên người A Kết, còn A Kết lại nhanh chóng bị cảnh sắc trong sân hấp dẫn. Nhiều cây ngô đồng như vậy, mỗi gốc cây cũng đủ cho hai người ôm hết, mặc dù lá cây đã rụng hết nhưng ở dưới trời xanh thẫm vẫn mang vẻ đẹp thoát tục như cũ, có thể tưởng tượng phong cảnh ngày hè ở nơi đây sẽ tràn đầy sức sống như thế nào.

Nhận thấy nàng thích thú, Triệu Trầm liền dắt nàng đi lần lượt qua từng gốc cây, lúc đến dưới gốc cây ngô đồng có một tổ chim lớn ở trên tầng cây, Triệu Trầm dừng bước, chỉ vào tổ chim nói với A Kết: “Khi ta chín tuổi được đưa đến đây, cái tổ chim này đã đây, khi đó ta còn ham chơi, nhân lúc mẫu thân không chú ý, len lén leo lên cây, không cẩn thận té xuống gãy một tay. Lúc dưỡng thương, mẫu thân đối xử với ta rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn, nhưng khi ta mới vừa phục hồi như cũ, mẫu thân liền hung hăng đánh cho ta một trận. A Kết, nàng không biết khi đó ta đau như thế nào đâu, nhưng ta vẫn nhìn mẫu thân và cười... Trong thôn có hài tử mất mẹ từ sớm, ít ra ta còn có, còn có thể được mẹ đánh.”

Ánh mắt của hần xa xôi, giống như đang nhớ lại khi còn bé, A Kết lại nghĩ tới đệ đệ của mình, “Tiểu Cửu cũng thích leo cây chơi, chẳng qua là ta biết được nên không để cho hần đi, có lần hần len lén chạy ra ngoài, bị ta tìm được, khi về nhà ta nói cho mẫu thân biết, mẫu thân cũng hung hăng đánh hần một bữa, từ đó hần cũng không dám nữa.” Hôm nay nàng không ở nhà, không biết đệ đệ có ngoan hay không, muội muội có chăm sóc hần hay không.

Triệu Trầm nhớ lại hôm đó thê tử đi bờ sông tìm đệ đệ, trong lòng mềm nhũn, dắt nàng đi tới phía sau cây, hắt dựa vào cây, ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu cười nàng: “Nàng quan tâm Tiểu Cửu, nhưng nàng biết không, Tiểu Cửu nói với ta rằng hắt cảm thấy rất phiền khi nàng trông nom hắt, hắt nói bởi vì có nàng cái gì cũng muốn quản lý, khiến các bạn trong thôn cũng không thích chơi cùng hắt.”

Bị đệ đệ ghét bỏ, A Kết có chút nóng mặt: “Thiếp là vì muốn tốt cho hắt, giống như lần trước, nếu như không phải là vừa vặn đụng phải chàng, thiếu chút nữa hắt đã xảy ra chuyện.”

Triệu Trầm khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn ánh mắt của nàng: “Thật ra thì lần đó ta cũng không phải là ngẫu nhiên đi ngang qua, ta cố ý đi đến trên núi gần nhà nàng săn thú, tính rằng trên đường còn có thể nhìn thấy mặt đại cô nương Lâm gia. Trời không phụ lòng người, ta đi vòng mấy lần, thật sự gặp được nàng, chẳng những gặp được, còn vớt được nàng từ trong nước ra ngoài, ôm đi vài bước. A Kết, khi đó ta liền để ý nàng, nàng không phát hiện sao?”

A Kết không ngờ hắt sẽ nói như vậy, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, làm cho nàng vừa sợ vừa khấn trương lại không chế không được sự vui mừng. Hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó, hắt trên cột, hắt nhìn nàng bằng ánh mắt thiêu đốt, nàng có phát hiện không? Nàng dĩ nhiên cũng đã nhìn ra một chút, cho nên mới bực hắt không biết lễ phép, nhưng từng tức giận, giờ đây hồi tưởng lại, lại đã thay đổi.

Nàng then thùng đỏ mặt, Triệu Trầm nhìn thấy, tâm mềm nhũn, không nịn được muốn nói nhiều hơn, kéo tay nàng lại, nằm trong lòng bàn tay, “A Kết, ta biết nàng không muốn thấy ta, nhưng nàng không hiểu được, trong lòng ta có nàng, nên không nịn được muốn đi nhìn nàng, đến lúc thấy nàng, lại không nịn được muốn nhìn nàng cười với ta, làm cho nàng thích ta, nguyện ý gả cho ta. Ta rất may mắn, ta thiếu chút nữa bởi vì nàng liên tục cự tuyệt mà buông tha, nhưng nàng từ hôn. A Kết, còn nhớ thư ta viết cho nàng không? Khi đó ta rất tức giận, hận người nọ không tiếc thương mà phản bội nàng, nhưng ta cũng thật vui vẻ, nàng từ hôn, ta thì có hy vọng, chỉ tiếc rằng ta quá dần, cuối cùng vẫn không thể chiếm được lòng nàng, lại phải làm người xấu mới cưới được nàng về nhà, A Kết, hiện tại nàng còn giận ta không?”

Giận hắt sao?

A Kết không rõ. Nếu như hắt đối với nàng không dịu dàng như thế, nàng có lẽ sẽ giận, nhưng hắt lại tốt như vậy, nghe hắt từ từ nói, nàng chỉ có vui mừng...

Nhưng cái này thì sao có thể nói cho hắt biết đây?

A Kết nghiêng đầu, nhìn cây ngô đồng bên kia nói: “Đi thôi, như vậy bị người khác nhìn thấy thì không được.”

Triệu Trầm không buông tha, “Nàng vẫn chưa trả lời ta, có phải nàng vẫn còn trách ta phải không?”

Hắt quần lầy không thả, A Kết không có cách nào khác, nhìn về phía ngực hắt, nhỏ giọng nói: “Cũng đã lầy nhau, chuyện trước kia cũng không cần nói ra, chỉ cần sau này chàng đừng ức hiếp người, thiếp sẽ không trách, dù sao chàng cũng đã cứu thiếp.”

Triệu Trầm cười, cúi xuống hôn lên trán nàng: “Nàng tốt như vậy, sao ta lại ức hiếp nàng? Đi thôi, bên ngoài vẫn có chút lạnh, đi dạo xong một vòng rồi chúng ta trở về nhà đi.” Nói xong dắt tay nàng, tiếp tục đi về phía trước.

Gió thu phơ phất, ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây, chiếu lên hai người, hai bóng người sánh đôi, thỉnh thoảng bóng nàng hoàn toàn bị bóng hắt bao phủ, giống như trở thành một người.

~Đi dạo xong trở lại viện, mấy tiểu nha hoàn đang chơi đá cầu, vô cùng náo nhiệt.

Thúy Ngọc cùng Cẩm Mặc đang tranh tài, Thúy Ngọc đá rất nghiêm túc, Cẩm Mặc nhìn thấy hai người thì cuống quýt ngừng lại, khẩn trương cúi đầu.

Thúy Ngọc lúc này mới phát hiện thiếu gia và thiếu nữ nãi trở về, lập tức thu lại quả cầu, chạy đến bên A Kết, đắc ý nói: “Nãi nãi, chúng em tranh tài đá quả cầu, các nàng đá mãi cũng không sánh bằng em. Nãi nãi có muốn thử một chút hay không?” Tính tình nàng hoạt bát, ở trước mặt A Kết cũng không mất tự nhiên giống như Lục Vân, thật giống Lâm Trúc.

A Kết thật tâm thích Thuý Ngọc, khen đôi câu rồi cho các nàng chơi. Thuý Ngọc liền cười hì hì quay trở lại, hỏi Cẩm Mặc có dám tiếp tục so tài không.

Cẩm Mặc lo lắng nhìn về phía Triệu Trầm. Thiếu gia thích yên tĩnh, không thích náo nhiệt, hôm nay nhóm tiểu nha hoàn canh cửa khuyến khích Thuý Ngọc chơi, nàng không nhận được cũng tham gia vào.

Triệu Trầm nghiêng đầu hỏi A Kết: “Nàng không thấy ấm ỉ sao?”

A Kết lắc đầu, “Chúng ta vào đi thôi, thiếp có việc nói với chàng.” Hiện tại nàng một lòng nhớ kỹ ngân phiếu, sợ lại quên lần nữa.

Triệu Trầm liền cùng nàng vào nhà.

Hai người đóng vai mà đi, nam cao lớn mạnh mẽ, nữ xinh xắn lạnh lùng, hết sức đẹp đôi, nhóm tiểu nha hoàn canh cửa cũng không nhận được nên lặng lẽ quan sát, xì xào bàn tán.

Ánh mắt Cẩm Mặc phức tạp.

Vào phòng, Triệu Trầm lên giường. Trên giường bày bàn thấp, đích thân hắn rót hai ly trà nóng, cảm thấy hứng thú nhìn về phía A Kết: “Nàng muốn nói chuyện gì?”

Từ phía dưới cái rương, A Kết lấy hộp ngân phiếu ra.

Triệu Trầm không khỏi thẳng lưng, mắt phượng mỉm cười nhìn nàng: “Chuẩn bị lễ vật cho ta sao?”

A Kết đã quen với da mặt dày của hắn, nghe vậy thì mặt chỉ hơi ửng đỏ, đặt hộp trước mặt hắn, lúc Triệu Trầm mở ra thì giải thích: “Thiếp,... chàng đưa cho thiếp quá nhiều tiền lễ, ta chưa từng có giữ nhiều tiền như vậy, nên chàng cứ cầm đi.” Nếu như hắn cho hai ngàn lượng, thì cũng giống như dì trước kia, A Kết còn có thể miễn cưỡng an tâm nhận lấy, nhưng hắn lại cho ba vạn lượng, đủ cho nàng sống mấy đời, cho dù là tiền lễ, A Kết cảm cũng hoảng hốt.

Triệu Trầm im lặng nhìn nàng, trong mắt toát ra bất khả tư nghị(khó tin).

A Kết nhìn ra, mím môi nói: “Chàng là công tử nhà giàu, số tiền này ở trong mắt chàng có thể chẳng là gì, dễ dàng lấy ra, nhưng thiếp không giống vậy, thiếp chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, giữ cũng không yên tâm, nên chàng giữ đi, dù sao ta cũng không dùng đến.”

Nhất thời Triệu Trầm cũng không biết nên nói cái gì, liền vẫy nàng, “Đi lên, trên giường ấm áp hơn.”

A Kết sợ hắn động tay động chân, không dám lên, Triệu Trầm lại nói thêm một câu, “Lên đây đi, chúng ta cùng nhau trò chuyện.”

A Kết liền từ bàn phía đến bên giường, ngồi đối diện hắn.

Triệu Trầm cũng không có cách nào liền đứng dậy quay qua chỗ khác, tới chỗ nàng ngồi, ôm nàng ngồi lên đùi mình, cúi đầu nhìn nàng: “A Kết, ta là công tử nhà giàu nhưng ta cũng chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, khi còn bé trong nhà đều là mỗi tháng cho ta một số bạc, sau khi lớn lên, ta học làm ăn, mới đầu thường thua lỗ, dù chỉ mười mấy lượng, ta cũng đau lòng, bởi vì ý nghĩa bất đồng, việc thua lỗ chứng tỏ ta vô dụng.”

“A Kết, ba vạn lượng này, có hai vạn là cha mẹ ta đưa cho nàng. Trưởng bối ban thưởng không thể từ chối, bọn họ cho nàng thì nàng hãy nhận lấy không cần lo lắng có người tới trộm, người bên ngoài không dám đến trộm của chúng ta, bên cạnh nàng, nếu ai dám có ý định, ta sẽ có biện pháp đối phó. Về phần một vạn lượng tiền lễ, là ta tận tâm khổ khổ(cực khổ) kiếm ra, ta cũng cho nàng, là muốn nàng biết ta coi trọng nàng, nàng cứ an tâm mà nhận. Nàng nói chưa cần dùng tới, tương lai khi chúng ta sinh nhi tử hay nữ nhi, chẳng lẽ nàng không sắm sửa thêm cho chúng sao? A Kết, đừng nói có tiền hay không có tiền nữa, nàng đã gả cho ta, chính là thiếu nữ nãi nãi có tiền nàng biết không? Nói thật hiện tại nàng so với ta còn có tiền hơn, cho nên là ta muốn treo cao, ta muốn tìm mọi cách lấy lòng nàng...”

Nói đến phần sau lại bắt đầu không thành thật, tay lần về phía dưới áo lót.

A Kết tâm hoảng ý loạn, đè lại tay hắn, không cho đụng: “Đừng...”

“Vậy nàng đáp ứng ta, sau này chỉ cho phép đòi tiền ta, đừng cho ta tiền. A Kết, ta là tướng công của nàng, làm ra tiền nuôi nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta cho nàng bao nhiêu, nàng chỉ cần thật vui vẻ tiếp nhận là được, nhớ chưa?” (ôi, giá sau này mình cũng nghe được câu này từ chồng nhể :v) Triệu Trầm dịu dàng nghịch vành tai nàng, nhẹ giọng nói lời bá đạo.

Cánh tay hắn ôm chặt như vậy, lồng ngực rộng rãi lại dán lên lưng nàng, nhịp tim của A Kết càng lúc càng nhanh, nghiêng đầu muốn tránh, hắn lại giữ lại, hôn lên mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Mới một tháng, nhần lại hết 25 chữ lại có thể đưa tích phân nga

~Ho khan một cái, hai ngày nay tương đối chán, giai nhân cố gắng phát triển kịch tình, nhưng các người không nên ôm hy vọng quá lớn, giai nhân là một kẻ không biết kịch tình...

Vẫn có cô nương hỏi sách cuối cùng có thể biến thành truyện đấu hay không, nói như thế nào đây, giai nhân cũng chia không rõ loại nào, tạm thời thuộc về điền văn đi, trong một ít tiểu thuyết không phải là thường nhắc tới nào lão thái thái tổ mẫu là nông phụ thì chữ không biết mấy nhưng lão Hầu gia lão tướng quân đối với nàng thủy chung toàn tâm toàn ý, hay là nói một cô thôn nữ đến Hầu phủ lột xác thành lão thái thái , hoặc là Hầu phủ lão thái thái thành chuyện lịch sử.

A Kết: Ta biết chữ...

Triệu Hồi Hồi: Ngoan, cho nên yêu nàng hơn lão thái thái.

45. Chương 41: Chương 41.1

Sáng sớm, Tướng mama đã tự mình giám sát mấy tiểu nha hoàn giữ cửa của Triệu gia đưa đồ đã chuẩn bị cho lễ lại mặt lên trên xe ngựa, tràn đầy một xe.

Trong phòng lớn, Ninh thị đang dịu dàng dặn dò A Kết: “Thay ta gửi lời thăm hỏi đến phụ mẫu con, nhớ nói mẫu thân con nếu rảnh rồi thì dẫn A Trúc và Tiểu Cửu tới đây một chút. Còn có, lần này, con cùng Thừa Viễn cũng sống ở nhà thêm mấy ngày đi, ta cũng đã làm vợ, biết mới vừa gả tới đây thì còn muốn ở lại nhà mình thêm vài hôm. Nhà chúng ta không có nhiều quy củ, các con nhất định phải sống ở đó thêm mấy ngày, trở lại quá sớm ta sẽ không mở cửa cho các con!”

A Kết ngồi bên cạnh Triệu Trầm, mặc dù trong lòng cảm kích Ninh thị đối xử tốt với nàng, nhưng vẫn nói: “Mẫu thân đừng khuyên nữa, chúng ta cùng lắm thì ở lại nhà khoảng hai tối, ngày kia sẽ trở về, đến lúc đó mang cả A Trúc và Tiểu Cửu tới ở mấy ngày, cùng người nói chuyện.” Nàng nhớ nhà, nhưng thứ nhất đã thành thân thì chính là con dâu Triệu gia, không thể ỷ vào mẹ chồng khoan hậu thì liền ở nhà không trở lại, ở bên này còn để lại Ninh thị một mình cô đơn, trong tâm nàng không đành lòng.

“Được, như vậy tốt hơn, A Trúc khéo miệng, ta cũng nhớ nàng.” Ninh thị cười, đứng lên, dắt tay A Kết đi ra ngoài: “Đừng trì hoãn, các con mau lên đường đi, phụ mẫu A Kết chắc cũng đã đợi từ sớm, con dâu cao hứng trở về, để cho bọn họ biết ta cùng Thừa Viễn không bạc đãi con.”

A Kết đỏ mặt, đến ngoài cửa được Triệu Trầm đỡ lên xe ngựa trước, không nhìn được quay đầu hướng Ninh thị nói: “Mẫu thân ở nhà nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, chúng con rất nhanh sẽ trở về.”

Ninh thị mỉm cười gật đầu, nhìn nhi tử, khoát khoát tay, Triệu chìm cười cười, đi theo sau A Kết lên xe ngựa..

Hai phu thê đi ở phía trước, Trần Bình đánh xe, trong xe ngựa phía sau Thúy Ngọc ngồi, trách giữ lễ vật.

Xe ngựa lắc lư ra khỏi thôn.

Triệu Trầm cuốn màn xe lên, ôm A Kết nhìn bên ngoài.

Cuối tháng mười, hai bên đường nhỏ những cây Dương đã sớm rụng hết lá, trong ruộng, mạ non xanh mượt như khiến trước mắt người ta sáng lên, nhưng thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, cuốn lên một tầng cát vàng, nhắc nhở mọi người trời đông giá rét càng ngày càng gần.

“Có lạnh không?” Bên ngoài có gió thổi vào, Triệu Trầm khép chặt cổ áo của A Kết, khẽ sát mặt nàng hỏi.

Tối hôm qua hắt hắt dù vẫn ồn ào như vậy, nhưng với cách hai người thân mật thì A Kết đã có chút quen, ngoài đỏ mặt vẫn là đỏ mặt, cũng không phí công đẩy hắt nữa, đôi mắt đẹp nhìn trời xanh, nhỏ giọng nói: “Không lạnh, gió này đâu là gì, qua một tháng nữa gió mới lớn đây, ra cửa trên mặt liền cứng đờ.” Không nói bị hắt ôm như vậy, nàng còn thấy nóng đấy...

Triệu Trầm hôn nàng một cái, hình như tự lẩm bẩm: “Ở Kinh thành, mùa đông còn lạnh hơn đây.”

A Kết nghe thấy thì tò mò, nghiêng đầu nhìn hắt, chống lại mắt phượng sáng ngời của hắt, lại không dám nhìn, tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ hỏi: “Chàng từng đi kinh thành?”

Triệu Trầm cười nàng đến giờ vẫn không thể tự nhiên nhìn mình, cầm tay nàng nói: “Nàng quên sao, nhà chúng ta ở kinh thành, trước chín tuổi ta đều ở bên kia. Sự phồn hoa ở Kinh thành thì Đổng Châu không thể bì được, ra cửa có thể gặp phải đại quan triều đình, còn có thương khách các nơi tới đây, A Kết muốn đi xem không?”

“Chàng nói trở về nhà ở kinh thành, rồi sẽ đi xem náo nhiệt sao?” A Kết suy nghĩ một chút, hỏi như vậy. Phụ thân có nói qua Triệu Trầm không định trở về tổ trạch ở cùng đám người kia, A Kết cũng không muốn đi. Theo nàng, trên đời này không có nữ nhân tốt đẹp hơn Ninh thị, tại sao cha chồng có thể phụ bạc nàng như thế?

“Trở về xem náo nhiệt.” Triệu Trầm không yên lòng nói.

A Kết lắc đầu: “Mẫu thân chắc sẽ không đi, dù bình thường chàng ra cửa làm ăn, cũng có thiệp ở nhà cùng mẫu thân.”

Triệu Trầm ôm nàng chặt hơn nữa, “A Kết thật tốt, không trách được mẫu thân thích nàng như vậy, đối với nàng còn tốt hơn ta.”

Hai người cứ như vậy đông nhất cú tây nhất cú (đông 1 câu, tây 1 câu -> đại loại nói qua lại) tùy ý nói, lúc mặt trời lên cao quá ngọn cây, xe ngựa đã đến đầu thôn. Triệu Trầm bỏ rèm cửa sổ xuống, sợ nàng suy nghĩ nhiều, giữ mặt nàng tìm môi của nàng. A Kết đưa tay ngăn cản hắt, nhỏ giọng oán giận: “Lập tức sẽ đến nhà, chàng đừng như vậy.”

“Nhưng bây giờ không hôn, hai ngày nay cũng không thể hôn, một lát nữa, nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy nàng không hề giống như cô dâu mới, nhạc mẫu nghi ngờ chúng ta không có động phòng thì phải làm sao bây giờ? A Kết nghe lời, hôn một cái.” Nói xong không cho nàng nói gì, hôn nàng thật sâu, cho đến khi xe ngựa rẽ vào, tiếng Lâm Trùng Cửu vui mừng gào thét truyền đến, Triệu Trầm mới buông nàng ra, giúp nàng sửa sang lại váy.

Đợi xe ngựa dừng lại, Triệu Trầm nhảy xuống, bốn người Lâm gia cùng ba người nhà Chu Bồi đã ở bên ngoài chờ, Triệu Trầm cười gật đầu một cái, xoay người đỡ A Kết.

A Kết giả bộ trấn định, chỉ là mặt đỏ bừng. Tươi đẹp mang theo phong tình quyến rũ, tiểu hài tử không hiểu, nhưng đại nhân ít nhiều cũng có thể đoán được một chút.

Lâm Hiền âm thầm trợn mắt nhìn con rể một cái, thích nữ nhi thì ở nhà mà ồn ào, giờ về lại mặt mà vẫn dám không thành thật.

Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị cũng cười khanh khách, nhìn A Kết như vậy, cũng biết cô nương đã bị tướng công trộm mất tâm.

Mọi người đứng ở cửa chào hỏi rồi bước vào trong nhà nói chuyện.

Hiển nhiên nam nhân thì đến phòng lớn, Liễu thị cùng Tiểu Liễu thị và Lâm Trúc vây quanh A Kết đến chái nhà Tây, chuẩn bị tâm sự. Lâm Trùng Cửu nhớ trường tỷ, theo sát sau bốn người, Chu Lan Sinh cũng đi theo hắt. Liễu thị vốn định cùng nữ nhi nói một chút chuyện riêng, nhưng khi nhìn bộ mặt cao hứng của

nữ nhi cùng tiểu nhi tử, biết bọn họ đều mong đợi tỷ tỷ về nhà, liền tạm thời nén xuống sự kích động trong lòng, trước tiên cùng tiểu Liễu thị ngồi ở một bên nhìn tỷ đệ thân thiết.

Thuý Ngọc đưa lễ vật mang đến nơi này bày lên, A Kết đưa cho đệ đệ muối muối trước. Lâm Trúc được một đôi vòng tai hồng ngọc, thích vô cùng, lúc này liền đeo lên, “Đại tỷ đây là tỷ chọn hay là tỷ phụ chuẩn bị? Hừ, ta đoán nhất định là tỷ phụ đưa cho tỷ, tỷ đối với những thứ đồ này từ trước đến nay không quá để ý, thật may là tỷ phụ có mắt nhìn.”

Liễu thị trợn mắt nhìn nàng một cái: “Cho con đồ con còn nhiều lời như vậy, A Kết, sau này đừng chuẩn bị cho nàng cái gì hết.”

Lâm Trúc bĩu môi, ôm lấy cánh tay A Kết, dựa vào bả vai nàng hỏi: “Đại tỷ lần này trở về thì sẽ ở vài ngày chứ? Lúc này dù ai nói gì muội cũng muốn ngủ với tỷ, lần trước mẹ cùng dì đuổi muội đi, muội và Tiểu Cửu trải qua một đêm khó chịu.”

Lâm Trùng Cửu lập tức ôm lấy bên kia của trưởng tỷ: “Ta cũng muốn ngủ cùng đại tỷ!”

Tiểu Liễu thị cười nói: “Được, các con ngủ một nhà, ta và mẹ các con ngủ ở nhà phía tây. Sao, Lan Sinh có muốn tối nay ở lại ngủ cùng một nhà chị họ con không?” Rõ ràng là đang cố ý trêu chọc nhi tử.

Chu Lan Sinh đang đứng một bên, nói với A Kết: “Hai chị họ cùng Tiểu Cửu nói chuyện đã đủ một mẻ, con chỉ muốn nói chuyện với chị họ vào ban ngày thôi, buổi tối thì chị họ nên nghỉ ngơi sớm.” Năm sau hán đã mười một tuổi, không phải là tiểu hài tử.

A Kết cười kéo hán đến bên người, tự nhiên cũng có lễ vật cho hán.

Khi đám con nít nói xong, Liễu thị không nhịn được đuổi ba đứa nhóc ra ngoài, vừa đóng cửa nhà, ngồi ở bên người A Kết tỉ mỉ quan sát nàng từ trên xuống dưới, sau đó nhìn về phía tiểu Liễu thị: “Ta nhìn hình như có điểm mập ra, muội thấy sao?”

Tiểu Liễu thị nắn khuôn mặt đỏ hồng của A Kết, trêu ghẹo nói: “Đâu chỉ là mập ra, khí sắc cũng tốt hơn, Thừa Viên thật có khả năng lừa người nha, A Kết của chúng ta trước khi xuất giá còn không muốn nhìn thấy hán, vậy mà vừa đến nhà hán hai ngày liền thích, đúng không? A Kết nói đi nghe thử, Thừa Viên dụ dỗ con như thế nào?”

“Dì!” A Kết thật sự không chịu nổi sự trêu ghẹo trực tiếp như vậy, chôn đầu vào ngực Liễu thị không chịu gặp người.

Tiểu Liễu thị cười hì hì, Liễu thị ôm nữ nhi, xúc động: “Được rồi, chúng ta đừng trêu chọc nàng nữa, A Kết con nói cho nương biết, Thừa Viên đối xử với con tốt hay không?”

A Kết gật gật đầu, biết mẫu thân lo lắng cái gì, nàng ngồi thẳng, cúi đầu nói: “Nương yên tâm, hán đối xử rất tốt với con, bà bà (mẹ chồng) cũng tốt với con, còn có Tướng ma ma giúp đỡ con, con ở bên kia sẽ không xảy ra chuyện. Lần này trở về, bà bà còn dặn con ở lại vài ngày rồi mới trở về nữa, nhưng con nghĩ một mình nàng ở nhà rất cô đơn, nên thương lượng với người là chỉ ở lại khoảng hai ngày, sau này nếu rảnh rồi thì hoặc là chúng con sang đây thăm mọi người, hoặc là mọi người đến đi thôn trang ngồi chơi, bà bà cũng rất hi vọng mọi người đến chơi.”

Liễu thị vui mừng gật gật đầu: “Đúng, nên như thế, người ta đối xử tốt với chúng ta, chúng ta cũng phải làm tốt bốn phận của con dâu, như vậy mới có một cuộc sống yên bình được. A Kết con từ nhỏ đã hiểu chuyện, nương không lo lắng cái này, chỉ sợ con... Tốt lắm, hiện tại con và Thừa Viên tình đầu ý hợp, nương không còn có cái gì không yên lòng.”

A Kết nhìn mẫu thân, nhìn không được lần nữa ôm lấy nàng: “Chỉ là có đôi khi vẫn sẽ nhớ nhà...”

Liễu thị cười vỗ vỗ bả vai nữ nhi: “Nha đầu ngọc, ai khi vừa gả cũng đều như vậy, nhanh chút mà sinh đứa bé, chờ khi con làm nương, sẽ không rảnh rồi nhớ nhà đâu.”

Trên mặt A Kết nóng lên, Tiểu Liễu thị nhìn thấy, lại gần hỏi: “Thế nào, hai ngày nay các con... khụ khụ, A Kết con nên khuyên Thừa Viên một chút, người trẻ tuổi không nên quá kích thích quá mức.” Ban ngày, nàng cũng không tiện nói, thật quá mức hưng thịnh mà.

A Kết còn chưa viên phòng với Triệu Trầm, nhưng hai người dù ban ngày hay buổi tối đều không thể thiếu những lúc tóc mai đan nhau, đặc biệt buổi tối cũng từng giúp hấn vượt qua hai lần, nhớ tới thì so với làm thật còn mắc cỡ hơn, hơn nữa nàng nghe mẫu thân và dì hình như cũng lo lắng Triệu Trầm chỉ lo chính mình mà không để ý nàng, nhưng trên thực tế Triệu Trầm đối với nàng lại săn sóc nhiều, nghĩ như vậy, nàng vừa thẹn vừa vui sướng, hình ảnh này khi vào mắt hai trưởng bối thì còn gì mà không yên tâm chứ?

Ba người nói vài lời thôi rồi chuẩn bị cơm trưa, A Kết kiên trì muốn giúp đỡ. Liễu thị cũng nhớ nữ nhi nhiều, liền đồng ý, nhưng chỉ cho nàng rửa rau, không cho nàng làm gì khác. Thúy Ngọc muốn phụ giúp nhưng A Kết không cho, tại Triệu gia nàng là Thiếu nữ nãi, nhưng về bên này nàng chỉ là một đứa nhỏ con nhà nông, có nha hoàn sai sử lại khiến nàng không được tự nhiên, mẫu thân cũng không được tự nhiên, thế nên mỗi lần đi về đây, đều không gọi nha hoàn để sai sử.

Trong nồi nấu nước ấm, A Kết múc thêm một ít nước lạnh vào chậu, ngồi xổm dưới mái hiên rửa rau. Lâm Trúc ngoan ngoãn đến giúp nàng, Lâm Trọng Cửu, Chu Lan Sinh cũng bưng ghế đầu nhỏ ngồi bên cạnh nói chuyện cùng 2 tỷ tỷ.

Triệu Trầm từ phòng chính đi ra đã thấy thấy thê tử của hấn ngồi trước ba đứa nhỏ, mặt mày mỉm cười, ôn nhu cực kỳ.

Chờ khi bọn họ cũng có đứa nhỏ, nàng nhất định sẽ là một mẫu thân ôn nhu phải không?

Hấn cười, đi qua.

Lâm Trúc đối Triệu Trầm không hề cảm thấy kính sợ, thấy hấn lại đây liền lên tiếng hô tỷ phu và chớp mắt với trưởng tỷ, hoạt bát khả ái. Lâm Trọng Cửu còn thân thiết với Triệu Trầm hơn, cười, ngồi xích qua một bên, mời tỷ phu ngồi cùng với hấn. Chu Lan Sinh vốn cũng định đứng lên làm lễ, nhưng nhìn thấy bọn họ như vậy, nên cũng vững vàng ngồi không động, ánh mắt đánh giá Triệu Trầm và A Kết, cái hiểu cái không. Hấn từng thấy lúc Triệu Trầm mặt lạnh như sương, nay lại ôn nhuận khiêm tốn như vậy, nhất định là bởi vì chị họ. Nếu không phải thật tâm thích thì làm sao có thể “Khuất tôn giáng quý” (hạ mình) như thế?”

Triệu Trầm không chen ghế ngồi với Lâm Trọng Cửu, mà cũng ngồi xổm bên cạnh A Kết, ngón tay thon dài nhúng vào trong nước, xác định là nước ấm, thoáng yên tâm, nhưng vẫn là nhỏ giọng hỏi: “Sao không bảo Thúy Ngọc làm?”

Trên mặt A Kết nóng lên, cúi đầu nhìn trong nước, trước tiên đẩy tay hấn ra mới nói: “Thiếp thích tự làm, sao chàng lại ra ngoài này?”

Triệu Trầm còn chưa lên tiếng thì Lâm Trúc đã không chịu nổi, khom lưng đem chậu nước chuyển sang một bên, giống như đang tranh công, nói với Triệu Trầm: “Còn lại để muội làm cho, sau này sẽ không bắt đại tỷ phải ra tay nữa, cái này đã làm tỷ phu hài lòng chưa? Rửa rau mà đã đau lòng như vậy, nếu để cho huynh thấy được trước đây đại tỷ giúp muội giặt quần áo, chắc sẽ thầm mắng muội phải không?”

Triệu Trầm mỉm cười, giữ chặt thê tử đang muốn chạy, nói với Lâm Trúc: “Không mắng muội nhưng mà cô nương gia vẫn nên như đại tỷ muội mới tốt, A Trúc về sau nhớ học theo đại tỷ muội, tương lai tỷ phu sẽ thay muội tìm rể hiền.”

Lâm Trọng Cửu cười ha ha, Lâm Trúc liếc mắt trừng đệ đệ, không hề có chút thẹn thùng, vừa dùng sức rửa rau vừa nói: “Tỷ phu thích đại tỷ cũng không đồng nghĩa là tất cả nam nhân đều thích cô nương ôn nhu cần mẫn, không cần huynh tìm giúp muội, muội sẽ gặp được người còn hoàn hảo hơn tỷ phu!”

46. Chương 42: Chương 41.2

“Ngậm miệng lại, sang năm cũng đã 13 rồi, còn nói chuyện không suy nghĩ, không sợ tỷ phu chê cười à.” Tuy ở bên trong nhưng Liễu thị cũng nghe rõ lời nói của mọi người nên không nhịn được rồi trách cứ Lâm Trúc. Nàng vừa lên tiếng, Triệu Trầm tức vọt đến bên cạnh A Kết, dùng bản thân che lại nắm tay của hai người, A Kết thì cơ bản là không dám gặp ai, nhưng lại không thoát khỏi hấn được.

Lâm Trúc ghét bỏ, đuổi người: “Đại tỷ, mau dẫn tỷ phu đi nhìn ô ô đi, tỷ đi rồi, ngày đầu tiên ô ô cũng không ăn cơm ngon, còn biết nhớ tỷ cơ đấy.”

Triệu Trầm lập tức dẫn A Kết đi, cố ý đứng ở phía nam hàng rào, như vậy người trong viện đều không thấy được tay của họ đang làm gì. A Kết giận hằn, không muốn để ý đến hấn, Triệu Trầm cũng không cầu xin nài, lấy ra một tấm khăn bình tĩnh lau hai tay nàng, “Được rồi, giờ trở về bôi thuốc, một lát nữa lại ra xem, đừng để bị đông lạnh.”

Hấn sẵn sóc như vậy, A Kết không còn xấu hổ, nhìn hấn, đến nhà Tây trong ánh mắt thúc giục của hấn.

Lúc này Triệu Trầm mới đi đến trước hàng rào, gọi Lâm Trọng Cửu và Chu Lan Sinh đến, ba người cùng nhau quan sát con nai.

Lúc A Kết quay lại, Lâm Trọng Cửu đang lo lắng hỏi Triệu Trầm: “Tỷ phu, sau mùa thu màu sắc trên người ô ô và nai mẹ đều thay đổi, chúng ta cho rằng chúng nó ngã bệnh, mời Tôn đại thúc là thầy thuốc chuyên khám cho trâu ngựa đến đây khám, hấn nói chúng nó tốt lắm, nhưng vì sao màu sắc lại thay đổi chứ, những điểm trắng trên người cũng ít, nhìn không được như trước đây.”

A Kết cũng lo lắng, đi đến bên cạnh Triệu Trầm, muốn biết hấn nói thế nào.

Cái này... Triệu Trầm sờ đầu Lâm Trọng Cửu, nói: “Tỷ phu cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết chúng nó vào mùa thu và mùa đông thì đổi màu da, đến đầu xuân ấm áp thì có thể trở về như cũ chứ không phải sinh bệnh, yên tâm đi.”

A Kết cũng nhẹ nhàng thở ra, thấy ô ô đi tới bên này, nàng thò tay vào, ô ô lập tức ngửa đầu liếm. trong lòng bàn tay ngứa một chút, A Kết nhin không được cười, thực sự không chịu nổi liền sờ đầu ô ô, chốc lát sau lại cho nó liếm chơi.

Tay nàng nhỏ hơn Triệu Trầm nhiều, duỗi như vậy thì lại lộ ngón tay tinh tế non mềm như cọng hành. Trông rất đẹp. Triệu Trầm nhìn ô ô nói ngọng, lại nhìn thấy dáng vẻ thê tử cười khanh khách, cổ họng giật giật, suy nghĩ trong lòng như cỏ dại sinh trưởng mọc tràn lan, nếu không do địa điểm cùng thời gian không đúng thì thực sự muốn kéo nàng lại thử một lần.

Chơi một lát, nên ăn cơm.

Đều là người một nhà, Liễu thị bảo trượng phu đem chuyển thêm hai bàn khác đến nhà Đông, mọi người cùng nhau ăn cho vui vẻ.

Liễu thị và Tiểu Liễu thị vội vàng xào rau, tỷ muội A Kết giúp bưng đồ, chỉ trong chốc lát trên bàn đã đặt đầy thức ăn nóng hôi hổi, náo nhiệt như cuối năm.

Khó có dịp được tụ tập một lần, Tiểu Liễu thị đợi đến lúc hoàng hôn mới cùng phụ tử Chu Bồi rời đi, trước khi đi nhiều lần dặn dò Triệu Trầm thường xuyên mang A Kết đến trấn trên chơi. Triệu Trầm cười đồng ý, tất cả Lâm gia đều là thân thích, con người cũng tốt, hấn vui vẻ giao tiếp.

Tiến bước khách, chỉ còn người trong nhà, quý củ cũng bỏ qua, cùng ngồi trên giường lò nói chuyện. Sau cơm tối, Liễu thị dẫn 2 nữ nhi đến ngủ ở nhà Tây bởi vì nàng còn có nhiều điều muốn dặn dò, Triệu Trầm tiếp tục cùng Tiểu Cửu ngủ trên một giường lò. Lâm Trọng Cửu cũng có rất nhiều lời muốn nói với tỷ phu, nói nhiều đến mức ngủ muộn nửa canh giờ so với bình thường. Chờ khi hấn ngủ, Triệu Trầm nằm trong chăn mới mà nhạc mẫu đặc biệt phơi cho hấn, nhìn đỉnh giường ngăn người, nhớ đến thân mình non mềm của thê tử. Mới thành thân được mấy ngày thế mà khi đột nhiên không ngủ cùng, hấn lại không quen.

Ngày hôm sau Triệu Trầm cười ngựa đưa Lâm Trọng Cửu ra ngoài chơi, để tránh bản thân không nhin được lại muốn dính vào A Kết.

Đợi đến buổi tối, Triệu Trầm lại trần trọc trần trở không ngủ được, ước gì trời nhanh sáng, lúc hai người về nhà có thể ồn ào trong xe ngựa một lúc. A Kết thì ngược lại với hấn, hai hôm nay nàng đều ngủ cùng với Lâm Trúc, hai tỷ muội từ nhỏ đã ở cùng nhau giờ đột nhiên chia ra, thật sự không muốn.

Trong lời nói nhỏ nhẹ, mí mắt dần dần khép lại, rơi vào mộng đẹp.

Ngày tiếp theo Triệu Trầm biểu hiện rất bình tĩnh, lúc phu thê Lâm Hiền khuyên bọn họ về sớm một chút, hần còn cười nói không vội, đến lúc A Kết quyết định đi, hần mới đỡ nàng đến xe ngựa, đang muốn đi ra phía sau xe ngựa xem Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu có ngồi vững vàng hay không, Lâm Trọng Cửu đột nhiên nhảy xuống xe ngựa, lấy lòng nói với hần: “Tỷ phu, đệ và huynh ngồi cùng một chiếc xe được không? Nhị tỷ chê đệ, đệ cũng không muốn ngồi cùng nàng.”

Triệu Trầm thường tươi cười thể hiện sự yêu thương đối với tiểu cửu tử (cậu em vợ) nhưng giờ mặt cứng lại, tuy rằng ngay sau đó hần lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, cười nói: “Được, Tiểu Cửu ngồi cùng ta để cho các nàng ngồi cùng nhau.” Nhạc phụ nhạc mẫu đều đang nhìn nha, nếu hần không đồng ý thì lộ hết tâm tư mất.

Lâm Trọng Cửu cực kỳ vui vẻ, gần đây tỷ phu vội vàng thành thân nên không dạy hần công phu.

Cứ như vậy, Triệu Trầm không thể ôm tiểu thê tử mà là cùng nói chuyện với tiểu cửu tử.

Đến Triệu gia, tỷ muội A Kết đi theo Ninh thị nói chuyện, Triệu Trầm tiếp tục đỡ tiểu cửu tử, thật vất vả mới đến khi cơm chiều kết thúc, hai phu thê thu xếp xong cho tỷ đệ Lâm Trúc mới nắm tay trở về nhà. Nước ấm đã được chuẩn bị, Triệu Trầm và A Kết dùng hai mộc dục (bồn tắm) khác nhau, bởi vì chỉ cần tắm rửa trên người nên chưa đến một khắc đồng hồ đã xong. A Kết bọc áo khoác thật dày đi vào nội thất, thì thấy Triệu Trầm đã vào trong chăn, nghe tiếng nàng tiến vào cũng không có phản ứng, giống như đã ngủ say.

A Kết nghĩ nghĩ, hai ngày này Triệu Trầm đỡ đệ đệ, lại là cưỡi ngựa hay là luyện võ, chắc mệt lắm?

Nàng tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn nhỏ để chiếu sáng, rồi nhẹ nhàng đi tới mép giường, cởi áo choàng ra. Trong phòng quá lạnh, nàng nhịn không được run run, nhanh chóng trèo lên giường lò, vừa vén chăn lên, người nọ đột nhiên xoay người, đưa tay ôm nàng vào trong ngực.

Quen với sự bá đạo cùng lồng ngực, sau khi kinh ngạc qua đi là hô hấp và tim đập loạn nhịp.

Hai tay A Kết chống lên đầu vai nam nhân, bối rối hỏi hần: “Chàng còn chưa ngủ sao?”

“Hai ngày nay không ôm nàng ngủ, làm sao có thể ngủ được?” Triệu Trầm hôn lồng mày nàng, “Nàng có nhớ ta hay không?”

A Kết thật sự không nhớ nhưng dù nàng xấu hổ cũng không ngốc đến nỗi nói mình không nhớ đành phải cái gì cũng không nói.

Triệu Trầm liền cho rằng nàng nhớ hần, kéo chăn che đi cả hai người, tùy tâm sở dục (hài lòng) hôn nàng.

Hần sớm có bí quyết, A Kết không thể kiên trì bao lâu liền mơ màng, tay đang để trên vai hần chậm rãi trở thành ôm cổ hần, trong suốt hai ngày chưa từng thân mật. Nhưng rất nhanh, nàng phát hiện đêm nay Triệu Trầm có chút không giống lúc trước, hần dùng cánh tay trái nâng cổ nàng, tay phải lại từ trên mặt nàng chậm rãi xuống phía dưới, đi ngang qua cổ, thử thăm dò rồi tiếp tục hướng xuống...

Nơi chưa bao giờ bị người chạm qua, dù cho chỉ vừa mới tới gần cũng làm cho nàng khấn thưng, A Kết nhanh chóng đè tay hần lại đặt trên đầu vai nàng, không cho hần cử động nữa, có lẽ trong lòng cũng là nguyên ý, chỉ là quá mắc cỡ...

Trong lúc giằng co, Triệu Trầm ngẩng đầu, trong bóng đêm ai cũng nhìn không thấy ai, chỉ có thể nghe được hô hấp của nhau. Triệu Trầm trong đầu mâu thuẫn, ngoài miệng cũng đã nghẹn họng cầu xin nàng: “A Kết cho ta, chỉ chạm một chút.” Hần đã sớm nghĩ đến, ngày ấy ở trong xe ngựa phải xa nàng, hần đã suy nghĩ.

A Kết không buông, xấu hổ đến mức không buông, nhưng là nàng biết, với sức lực của nàng, nếu hần kiên trì, nàng chắc sẽ không ngăn được.

Sao Triệu Trầm lại không biết chứ?

Thực ra tay hần rất lớn, dù cho đầu ngón tay còn đặt lên cổ nàng thượng, nhưng phía dưới bàn tay đã đụng tới nơi đó. Xúc cảm cùng khoảng cách ấy làm cho hần nghĩ tới khi còn nhỏ nhìn con kiến chuyển mấy đồ, một con kiến cùng một hạt đậu phộng lớn. Con kiến dùng chân trước đặt lên đậu phộng, dùng chút sức đã

có thể bò lên mặt trên của đậu phộng. Hiện tại tay hắn giống như con kiến đó, một hạt đậu phộng không lớn hơn con kiến nhiều lắm, nếu hắn có thể trèo lên ôm nàng hoàn toàn ở trong tay, thì sẽ thỏa mãn đến mức nào?

Bàn tay lại nhịn không được dùng chút sức lực, nàng không lên tiếng, hô hấp lại nặng hơn, thân mình cũng càng mềm nhũn, nàng cũng không có cầu xin hắn dời đi, chỉ dùng sức lực nhỏ bé ngăn cản hắn, đây là đang ngầm đồng ý hắn có thể tiếp tục phải không?

Làm sao nàng không đồng ý đây?

Nàng dễ dàng mềm lòng như vậy, đơn thuần dễ gạt như vậy, hắn nói cái gì nàng cũng dễ dàng tin .

Cũng là bởi vì nàng như thế hắn mới để ý đến suy nghĩ của nàng hơn việc chỉ lo cho mục đích của chính mình, không phải ngay khi cưới được nàng liền lập tức muốn nàng, mà là cẩn thận dụ dỗ. Thật ra hiện tại nàng cũng đã động tâm, nhưng hắn cũng không dám, ít nhất trước khi nói cho nàng biết chân tướng thì không dám, hắn không muốn đến khi thảng thốt, hắn ở trong lòng nàng trở nên quá xấu. Hắn rất muốn nói cho nàng biết tình hình thực tế, nhưng lại sợ nàng lòng vừa ấm lên một chút lại lạnh, hắn không dám, chờ một chút, chờ đến lúc đại cục đã định lại nói, cũng không lâu, tháng sau thì có thể nhận được tin tức ...

“A Kết, có thể không?” Hắn cúi đầu dán lên trán nàng, nhẹ nhàng mà hỏi.

Toàn thân A Kết nóng lên. Hắn ở trên người nàng, thay đổi của hắn nàng cũng cảm giác được, sợ hãi lại kích động, hình như còn có chút loáng thoáng xấu hổ kèm theo thừa nhận chờ mong. Chỉ là, nàng phải trả lời hắn thế nào? Nói có thể, cô nương nhà ai mà vào lúc này lại có lá gan lớn như vậy? Nói không thể, hắn có hiểu lầm nàng còn tại kháng cự hắn hay không?

Nàng nhắm mắt lại, quyết định giao tất cả cho hắn.

Triệu Trầm đã sớm đoán được nàng sẽ như vậy, hắn khó khăn vòng qua nơi đó, nắm lấy cánh tay nàng, không cam lòng nhéo hai cái, cắn lỗ tai nàng: “Đêm nay tha cho nàng, A Kết, ta chờ nàng, sớm muộn gì ta cũng sẽ đợi được, khi đó nàng xem ta thu thập nàng thế nào!” Hắn xoay người đi xuống, từ phía sau nàng ôm nàng, nói với nàng, cố ý làm cho nàng cảm nhận được quyết tâm của hắn.

A Kết ngoan ngoãn nghe hắn uy hiếp, một cử động nhỏ cũng không dám làm, nếu như một khắc trước còn có chút mất mát không rõ thì bây giờ chỉ còn lại khẩn trương sợ hãi . Bình thường hắn lạnh lùng, trên người cũng mang theo khí chất cao quý, khi cười lộ lên lại là dáng vẻ quân tử ôn nhuận, nhưng chỗ kia, khí chất cao quý không có, mười phần dọa người ...

Một đêm ôm nhau lại bình an vô sự, ngày tiếp Triệu Trầm chào Ninh thị, đi huyện thành.

A Kết cũng đến buổi sáng mới biết được hôm nay hắn ra ngoài, cũng may đệ đệ muội muội đều ở đây, người một câu ta một câu thật nên không cảm thấy buồn tẻ. Hắn có vợ buôn bán, cũng không thể mỗi ngày đều ở nhà cùng nàng, chỉ cần buổi tối trở về thì tốt rồi.

Từ đó, cuộc sống A Kết ổn định lại.

Triệu Trầm cách vài ngày lại ra ngoài một chuyến, đi sớm về muộn, nhưng chắc chắn sẽ trở về cùng hai nàng mẹ chồng nàng dâu dùng cơm chiều, buổi tối lại làm một ít động tác hù dọa người nhưng vẫn luôn không làm được một bước cuối cùng. Trái tim A Kết dần dần có chút phức tạp, vừa cảm động hắn ôn nhu săn sóc kiên trì chờ nàng nói đồng ý, lại phiền não mỗi lần hắn hỏi thì nàng thật sự nói không nên lời, sau đó lại sợ Triệu Trầm hiểu lầm, may mắn hắn không, vẫn như cũ đối xử ôn nhu với nàng, chỉ là đôi khi da mặt dày. Càng khiến cho A Kết xác định Triệu Trầm không tức giận là việc cứ cách 3 ngày Triệu Trầm sẽ đưa nàng về nhà một chuyến, hắn dạy công phu cho đệ đệ, nàng ở nhà nói chuyện cùng người nhà, ăn xong trưa cơm hai người lại về thôn trang.

Có thể thường xuyên về nhà mẹ đẻ như thế, trọng phụ nguyện ý mà bà bà cũng không ghét bỏ, thôn xa thôn gần e là chỉ có mỗi mình nàng.

Trừ bỏ đáy lòng còn có chút tiếc nuối, A Kết rất vừa lòng với cuộc sống như thế.

Chuẩn bị vào tháng 12, có một cơn bão tuyết, tuyết dài khoảng 1 thước(1 thước = 10 tấc = 0,23 m; Nguồn:wikipedia), khi trên đường tuyết đã tan , Triệu Trầm lại ra ngoài.

Khi đó sắc mặt hắn không đúng lắm, A Kết tưởng là chuyện buôn bán, hỏi hắn, Triệu Trầm nói cho qua chuyện, dù sao A Kết cũng không hiểu, nên không hỏi tới, chỉ giúp dọn đồ hắn về sớm. Tiền trưởng phu, nàng giống như thường ngày đến nói chuyện với Ninh thị, mẹ chồng nàng dẫu ngồi trên giường lò, khẽ nói chuyện phiếm.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên có tiếng chiêng trống, chỉ khi có đại sự muốn tuyên bố thì mới liên tục gõ như vậy.

A Kết tò mò quay đầu, đang xảy ra chuyện gì nhỉ?

Khuôn mặt Ninh thị bình tĩnh, chậm rãi buông ly trà, vén màn hỏi Văn Mai: “Người phái người đi xem xem.”

Văn Mai lập tức lui ra ngoài, khoảng chừng một khắc đồng hồ sau thì trở lại: “Phu nhân, Thánh Thượng băng hà, tôn hoàng lên ngôi, cả nước túc trực bên linh cửu 3 ngày.”

47. Chương 43: Chương 42.1

Tiên hoàng băng hà, cả nước túc trực bên linh cửu.

Đại sự lớn chừng này đối với dân chúng mà nói cũng chính là việc hôn sự đã được chuẩn bị tốt phải dời lại vài ngày, cửa nhà treo vải trắng thay thế việc túc trực bên linh cửu, tóm lại cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Chỉ cần triều đình không đánh giặc, chỉ cần chính mình sống tốt, ai làm hoàng đế đối với bọn họ cũng không có quan hệ gì lớn đúng không?

Mà ngay cả A Kết khi nghe tin tức thì tâm trạng cũng chẳng bị ảnh hưởng, với nàng mà nói, Hoàng Đế chết còn chả rung động việc gặp chuyện không may. Đương nhiên, nàng chỉ suy luận lung tung chứ không có ý nguyên rủa.

Nàng nhìn Ninh thị.

Ninh thị cười bất đắc dĩ với nàng, sai Văn Mai đi dọn hạ nhân mấy ngày này đều mặc đồ trắng.

Văn Mai đi rồi, bà tiếp tục câu chuyện đang còn dở.

Kinh thành cách đó ngàn dặm, Triệu Duẫn Đình đang chờ ở ngoài Sùng Chính điện, chờ Minh vương nay đã là Đường Văn Đế gọi vào.

Sùng Chính điện là nơi Đường Văn Đế xử lý công việc.

Gió lạnh gào thét, Triệu Duẫn Đình đang ở kinh thành, trong lòng lại nhớ thương thê tử.

Trong triều, thế cục thay đổi trong nháy mắt, trưởng tử có cách biết tin tức của hắn, bên này có chuyện chắc là đã biết rồi chứ?

Triệu Duẫn Đình oán hận, nắm chặt tay.

Hắn nghĩ rằng tất cả đều ở trong lòng bàn tay, lúc thái tử rơi đài cũng là lúc quốc công phủ xuống dốc, cũng là lúc hắn hưu Tồn thị, đón thê tử về. Ai ngờ Phụ thân Tồn thị là Trần Bắc tướng quân Tồn Tư Dũng lại không chút nhân tính, thậm chí đến đệ đệ ruột là Định Tây tướng quân cũng giết hại, phản bội lại thái tử, chặn lại thái tử lúc hắn ta bức vua thoái vị, là người đầu tiên đầu quân đến đương kim hoàng thượng. Đường Văn Đế tất nhiên không ngốc, triều đình tuy có binh lực thắng Tồn Tư Dũng, nhưng nay Tồn Tư Dũng chủ động đầu quân, không mất bất cứ người nào, hơn nữa đại cục này đang thời kỳ cần duy trì ổn định, Đường Văn Đế thu được quân binh trong tay Định Tây tướng quân thì tạm thời chuyện cũ sẽ bỏ qua, phế thái tử, giao đi thủ hộ hoàng lăng, lão quốc công và Định Tây tướng quân giết giây thái tử làm gian thần xử trảm toàn tộc ở Ngộ Môn, riêng Tồn Tư Dũng quân pháp bất vị thân(vì đại nghĩa không quản người thân), lập công chuộc tội, cho giữ nguyên chức vụ Trần Bắc tướng quân của hắn.

Triệu Duẩn Đình có thể đoán được hôm nay Đường Văn Đế gọi hắn đến đây làm gì, hắn và Phủ Quốc công có ân oán, chuyện này chưa từng giấu diếm Đường Văn Đế, nếu không phải có cừu hận, lúc trước Đường Văn Đế cũng chưa chắc dám hoàn toàn tin nhiệm hắn.

“Hầu gia, hoàng thượng truyền ngài vào.” Đại thái giám Ngụy Nguyên bên cạnh Đường Văn Đế cười đi ra, hơi cung kính cúi thân mình. Đối với vị tân Hộ bộ thượng thư Duyên Bình Hầu người có công hỗ trợ hoàng đế lên ngôi này, Ngụy Nguyên gặp mặt cũng phải khách khí ba phần.

“Làm phiền Ngụy công công.” Triệu Duẩn Đình cũng có lễ, lập tức thu lại suy nghĩ trong lòng, đi theo sau Ngụy Nguyên vào trong điện.

“Thần, Triệu Duẩn Đình, tham kiến hoàng thượng.” Đến trong điện, Triệu Duẩn Đình cúi người hành lễ với nam nhân đang phê duyệt tấu chương.

Đường Văn Đế không nhìn hắn, viết xong chữ cuối cùng mới đứng dậy, tự mình đến đỡ Triệu Duẩn Đình đứng lên, sau đó đưa một quyển tấu chương của biên ải Tây Bắc mới được trình lên cho hắn: “Khanh xem đi.” Nói xong xoay người đi đến nội điện, nơi hắn nghỉ ngơi, ngồi xuống, đã có cung nữ dâng trà nóng.

Đường Văn Đế nhẹ nhàng uống một ngụm, thả lại trên bàn, nhìn vẻ mặt nghiêm túc sau khi xem hết tấu chương của nam nhân đang đứng, nói: “Người Hồ thấy ta nội loạn, đã điều động binh lực, chuẩn bị thời cơ đến xâm phạm, khanh thấy thế nào?”

Triệu Duẩn Đình bình tĩnh mở miệng: “Hoàng thượng mới lên đại vị, căn cơ chưa ổn, lúc này không nên xảy ra chiến sự.”

Đường Văn Đế vuốt cằm, tựa vào trên tháp(cái giường nhỏ nằm trên ghế dài mà trong mấy bộ phim hậu cung hay thấy đó a), ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đầu gối, nhẹ giọng nói với hắn: “Lúc trước trù tính(bày mưu tính kế) đại sự, chúng ta cho rằng toàn bộ Phủ Quốc công đều là người của phe thái tử, không ngờ Tần Tư Dũng lại như vậy, hắn và định tây tướng quân có mâu thuẫn lớn, lại nhìn ra trầm nãm chắc phần thắng, nên phản bội, bảo vệ chính mình, lại báo được đại thù, có thể nói là kẻ xảo hoạt cực kỳ. Người như thế, trầm không muốn dùng, nhưng nề hà chuyện ở biên quan Tần gia có ảnh hưởng rất lớn, người Hồ e ngại quân đội Tần gia mới không dám xâm phạm, lúc này trầm chưa có được sự hoàn toàn hàng phục của phái binh Tây Bắc, cũng muốn biên quan yên ổn, đành phải tạm thời không đụng đến hắn. Duẩn Đình, Tần Dũng có một nam hai nữ, nay chỉ còn lại Tần thị, từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay hắn, trầm muốn tiếp nhận được quân của Tần Tư Dũng trước nên đành phải ủy khuất khanh tiếp tục cùng Tần thị lá mặt lá trái(biểu thị sự trá trở, lật lọng của con người). Chuyện trong phủ khanh, trầm không can thiệp, ở bên ngoài thì đừng làm nên động tĩnh quá lớn là được. Nhưng chắc khanh cũng hiểu được, nếu Tần thị gặp chuyện không may, Tần Tư Dũng sẽ thành một người lẻ loi, không có gì vướng bận tay cầm trọng binh, nhất định sẽ trở thành hiểm họa từ bên trong của triều đình.”

Trong lòng Triệu Duẩn Đình chua xót.

Rồi hắn sẽ tìm Tần Tư Dũng tính sổ, lời này của Đường Văn Đế cũng chỉ nói cho qua thôi. Nay Tần Tư Dũng không có cường thế cũng không phụ thân huynh đệ con cháu, lại không có nhi tử kế thừa địa vị, cho dù lại sinh được nhi tử, cũng phải mười mấy năm sau mới ra hôn, chỉ cần hắn không tạo phản, Đường Văn Đế còn ước gì nhiều người nổi nghiệp hãn tướng, không thiếu người đến nơi chiến sự. Về phần Tần Tư Dũng có thể tạo phản hay không, Triệu Duẩn Đình hiểu biết Tần Tư Dũng, đời này hắn chỉ có một thê tử, là người trọng tình, lần này quân pháp bắt vị thân, ngoại trừ trường nữ ở phủ thái tử khó sinh một xác hai mạng, nhi tử lại bị người thuộc chi thứ hai tranh tước vị đã âm mưu hại chết, không khó để biết được sau khi hắn gặp chuyện không may thì Tần thị sẽ rơi hoàn cảnh như thế nào, bởi vì nữ nhi duy nhất hắn mới không để ý thể nhân chữ rửa huynh đệ tương tàn. Tần thị tốt thì Tần Tư Dũng cũng không tạo phản, Đường Văn Đế sẽ không động Tần Tư Dũng, mà nếu hắn muốn động đến Tần thị cho hả giận, làm hỏng đại cục của Đường Văn Đế, đắc tội hoàng đế, hắn sẽ có gì tốt?

Quân thần quân thần, hắn cố gắng, cũng chỉ là một ý quân.

“Hoàng thượng yên tâm, thần biết nên làm như thế nào.” Triệu Duẩn Đình cung kính nói.

Đường Văn Đế hài lòng, nói xong đại sự thì hỏi đến gia sự Triệu Duẩn Đình: “Thừa Viễn mười tám tuổi rồi phải không? Nhiều năm như vậy thật ủy khuất cho hai mẫu tử bọn họ. Ninh thị, tuy rằng Tần thị không

làm gì được, chỉ cần người có thể xử lý tốt bên trong, người đón nàng trở về, đừng để cho cả thành đều biết thân phận nàng là được. Về phần Thừa Viễn, vị trí thế tử là do tiên đế hạ chỉ tước đi, trẫm không thể lập tức phong hấn làm thế tử, trước tiên cứ để hấn trở về, đến mùa săn bắn đầu xuân, nếu hấn có bản lĩnh, trở hết tài năng, trẫm sẽ sắp xếp cho hấn làm chuyện gì đó, hai năm này có công thì lại phong hấn làm thế tử, người bên ngoài cũng không thể nói gì, người thấy thế nào?” Tần Tư Dũng không được tiện nghi, Triệu Duẩn Đình vẫn đi theo hấn làm trung thần, đương nhiên không thể ủy khuất hấn.

Triệu Duẩn Đình có thể như thế nào nữa? Ngoại trừ biến cố về chuyện Tần thị, thì cũng chẳng khác những gì hấn dự đoán lắm.

Tạ ơn Đường Văn Đế, Triệu Duẩn Đình ra khỏi cung, đứng trước cửa cung thở dài một khắc đồng hồ rồi hồi phủ viết thư cho thê tử.

Triệu Trầm đang chờ tin của hấn.

“Mẫu thân, người thấy thế nào?” Nhân lúc A Kết nghỉ trưa, Triệu Trầm liền cùng Ninh thị thương lượng.

Ninh thị xem qua thư trượng phu gửi đến, cười, để qua một bên, hỏi Triệu Trầm: “Trở về hay không quay về, chỉ có hai con đường này, Thừa Viễn, con cứ mặc kệ nương, nói cho ta biết con nghĩ như thế nào.”

Nhìn mẫu thân gặp chuyện không lo lắng sợ hãi, trong lòng Triệu Trầm chua xót, ngồi bên cạnh nàng, nói : “Nương, trước kia con muốn thay tên sửa họ để kiếm đi ra ngoài kiến công lập nghiệp, chính mình kiếm tiền để báo thù cho người, người còn nói con xúc động không hiểu chuyện, thứ nhất có công danh sẽ bảo vệ được chính mình trước khi xảy ra việc ngoài ý muốn, thứ hai chỉ cần con thành công, sẽ luôn có ngày hồi kinh, phụ thân nhận ra con nhất định sẽ muốn nhận con, triều đại này trọng hiếu, không nói đến việc Hoàng Đế nhìn lâu sẽ coi trọng con sẽ hi vọng con nhận tổ quy tông, như vậy cuối cùng vẫn quay trở về Hầu phủ, chỉ là đi một vòng lớn mà thôi.”

Ninh thị gật đầu: “Đúng vậy, trên đời người nhiều như vậy, trở nên nổi bật nào có đơn giản? Con sửa lại tên, liền trở thành một người bình thường, mặc dù công phu tốt, không có một chút giao thiệp thì làm sao xác định chỉ ngăn ngừa vài năm nhất định có thể thăng tiến chứ? Còn nữa, mọi chuyện của con đều do phụ thân con sắp xếp người dạy cho người, có lẽ hấn không phải một phu quân tốt, nhưng đối với đứa con trai là con, hấn đã cố gắng làm tốt nhất rồi. Cho nên Thừa Viễn à, con danh chính ngôn thuận là trưởng tử Triệu gia, không có đạo lý vì bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì mà vứt bỏ thân phận.”

“Nương vẫn hi vọng con hồi phủ ư?” Triệu Trầm cũng không ngoài ý muốn hỏi.

Ninh thị vỗ vỗ tay hấn, hỏi lại: “Vì sao không quay về? Chẳng lẽ con sợ Tần thị ở Hầu phủ sao?”

Triệu Trầm cười lạnh: “Nhi tử chưa từng để nàng ta vào mắt. Cũng tốt, hiện tại nàng ta còn có Trần Bắc tướng quân che chở, ta muốn cho nàng ta xem núi nàng ta đang dựa vào sẽ đổ như thế nào, lật đổ một đường đường đại tướng quan vẫn nghe hay hơn việc bỏ đá xuống giếng ức hiếp một nữ nhân yếu đuối. Chỉ là, việc này nếu chỉ trong vòng một hai năm e rằng làm không được, nương phải chịu chút ủy khuất, nếu không người đừng quay về Hầu phủ nữa, ở bên ngoài thôn trang, con thường xuyên đưa A Kết đến thăm người được không?”

Ninh thị lắc đầu, cầm lấy thư, nói : “Ta sẽ chịu ủy khuất gì chứ? Danh phận, nương đời này chỉ có một danh phận, đó chính là nguyên thê của phụ thân con, hiện tại nương còn sống là vì luyến tiếc con thôi, muốn nhìn con thành gia lập nghiệp, nhìn con sinh cho ta vài tôn tử(cháu trai) hay tôn nữ(cháu gái). Thừa Viễn, con hãy nhớ kỹ, chỉ cần người một nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ, nương không cần hư danh gì cả. Huống chi phụ thân con sắp xếp cho ta thân phận nghĩa mẫu của con, không phải di nương, nàng không thể xen vào chuyện của ta được, ta ở lại Hinh Lan Uyển, con và A Kết mỗi ngày cũng có thể qua thăm ta, cùng với việc ở lại bên này có gì khác nhau chứ? Còn có A Kết, con không có khả năng mỗi ngày đều ở nhà, có nương ở trong phủ, con ra ngoài làm việc cũng an tâm, có phải không?”

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân làm gì thì tất cả đều là vì hấn.

Triệu Trầm không biết nên nói gì, đỡ Ninh thị ngồi xuống, hấn từng bước lui ra phía sau, quỳ xuống trước mặt nàng: “Nương yên tâm, nhi tử nhất định sẽ sớm ngày trở nên nổi bật, sớm ngày làm cho người Tần gia gieo gió gặt bão.”

Ninh thị lắc đầu bật cười, kéo hấn đứng lên, "Có một số việc ghi tạc trong lòng là tốt rồi, mặc kệ một năm hai năm, làm hết sức, cũng đừng để nó trở thành gánh nặng. Bỏ qua những thứ không tốt ấy, bên người còn có rất nhiều thứ càng đáng giá cho chúng ta quan tâm phải không? Tựa như nương có con, con có A kết, tương lai còn có thể có nhi tử hay nữ nhi. Tốt lắm, nương không cần con lo lắng, con nhanh đem tất cả sự tình nói cho A Kết, đồ dành nàng, rồi lại qua bên nhạc phụ nhạc mẫu mà nhận lỗi, trễ nhất mùng 8 tháng chạp thì chúng ta phải xuất phát, sang năm chúng ta đi kinh thành.

Nghĩ đến A Kết, vẻ mặt Triệu Trầm nhu hòa, trên vàng trán lại toát ra vài phần lo lắng chần chờ.

"Như thế nào, sợ A Kết tức giận không bao giờ muốn gặp con nữa sao?" Ninh thị liếc mắt một cái liền đoán được.

Tâm sự bị khám phá, Triệu Trầm có chút xấu hổ, nhưng chuyện hai vợ chồng, hấn cũng không muốn làm phiền mẫu thân, đứng dậy nói : "Nương người nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay con sẽ nói với nàng, nếu như nhi tử không đồ được nàng, ngày mai nương hãy giúp con khuyên nàng."

Ninh thị cười gật đầu.

Triệu Trầm xoay người đi ra ngoài.

Trời không biết khi nào trở nên âm u, có bông tuyết nhỏ dừng ở trên mặt hấn, nhanh chóng hóa thành nước, hơi lạnh .

Triệu Trầm ngẩn ngơ một lúc, nhắc chân đến sân nhà mình, khi bước vào cửa phòng thì bông tuyết đã rất lớn.

A Kết còn đang ngủ, Tưởng mama và Lục Vân canh giữ ở gian ngoài. Nghe được tiếng bước chân, Tưởng ma ma lập tức đoán Triệu Trầm đã trở lại, nhanh chóng xuống khỏi tháp, chưa kịp đi ra ngoài thì Triệu Trầm đã đi đến, khoát tay ý bảo hai người không cần lên tiếng, hắt cằm về phía nội thất.

Tưởng ma ma nhẹ giọng đáp: "Thiếu phu nhân còn ngủ, qua hai khắc nữa mới tỉnh."

Triệu Trầm cởi áo choàng đưa cho nàng, "Ma ma ở trong này nhìn, đừng cho người bên ngoài tới gần bên này." Nói xong trực tiếp đi vào.

Tưởng ma ma lần đầu tiên nghe Triệu Trầm ra lệnh như thế, biết chủ tử có đại sự muốn thương lượng, lập tức nháy mắt với Lục Vân, hai người cùng nhau ngồi vào cửa nhà chính, giả vờ xem tuyết, thực ra lại nhìn chằm chằm hành lang xem có ai đến gần không.

Bông tuyết bay xuống, rất nhanh phía trên đất phủ một lớp trắng.

So với gian ngoài, trong nhà càng thêm ấm áp, ngân sương(ta search mãi mới mò ra nó là sương :3) thượng hạng(tốt nhất) không khói không vị, trên hai ghế ngồi tròn có hai bồn Hàn Lan (tên 1 loại lan), một chậu trắng như tuyết, một chậu vàng nhạt tươi đẹp, đi qua liếc mắt một cái cũng là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng khi Triệu Trầm vào nhà đã vô ý liếc mắt sang bên kia một cái, chỉ trong giây lát ánh mắt liền rơi vào đầu giường nơi chần bông đỏ thắm cũng có một đóa hoa lan.

48. Chương 44: Chương 42.2

Nàng im lặng ngủ, mặt cười đỏ bừng , tay nhỏ bưng bình lộ ra ngoài ỏ chần, năm ngón tay nhỏ và dài, sơn móng tay đã bị nàng tẩy đi, lộ ra móng tay sạch sẽ hồng hào, khiến người ta yêu thích. Triệu Trầm nhìn không được muốn cầm tay nàng, gần chạm tới thì hấn bỗng rút về, tay hấn vẫn còn lạnh sẽ khiến nàng khó chịu.

Thu hồi tay, Triệu Trầm tựa vào giường, lặng lẽ cởi giày, sau đó nhẹ nhàng lấy một cái gối đầu khác đặt xuống, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh A Kết. Lòng bàn chân có chút lạnh, hấn thật cẩn thận tìm ổ chần,

chiếm chút chỗ, cố gắng không đụng đến nàng. Tư thế đầy thư thái, Triệu Trầm lặng lẽ nhìn thê tử ngủ say, suy nghĩ xa dần.

Làm thế nào để nói cho nàng đây?

Nghĩ nhiều lời nói dối, lần này rốt cuộc không có cách nào soạn được lời khác.

Kỳ thật, lúc vừa mới bắt đầu muốn thú nàng, một là bởi vì đam lao phải theo lao, trước mặt nàng đem lời nói ra khỏi miệng thì không thể không lập gia đình. Lúc ấy tưởng đã là thiên y vô phùng(không chê vào đâu được), tất cả đều là để đối phó cha mẹ nàng, ở trước mặt nàng, chưa từng làm người tốt, lấy về nhà thành nữ nhân của hắn, vẫn không thể ngoan ngoãn theo hắn mới lạ? Đến lúc đó nói vài lời hay, nàng cũng nguyện ý cùng hắn đi rồi. Chỉ là hắn thật sự đánh giá cao bản thân, nàng vừa khóc hắn liền không hạ được quyết tâm, nàng cười thì hắn liền nghĩ xem nói như thế nào để nghe rồi nói với nàng như thế nào, da mặt là cái gì, vừa mới bắt đầu còn có thể ngượng ngùng, nhưng vừa nhìn thấy nàng cười, lập tức không cần .

Đối với người đang ngủ say, Triệu Trầm cười khổ, hắn từng không hiểu vì sao phụ thân lại cố chấp với mẫu thân như thế, đến khi gặp nàng, hắn mới hiểu được.

Không có lý do gì mà nàng có thể làm cho hắn biến thành một người khác.

Trong lúc hắn thất thần, mi mắt A Kết run rẩy, trong lòng Triệu Trầm giật mình nàng đã mở mắt. Thấy nam nhân đã trở lại, A Kết không nhịn được cười, định ngồi dậy, “Chàng trở về khi nào vậy ?”

Triệu Trầm dè nàng lại không cho nàng động, thuận thế đụng đến nàng, ôm cả người lẫn chần vào trong lòng, “Vừa trở về không lâu, sao nàng tỉnh sớm vậy?”

A Kết chôn mặt trong lồng ngực của hắn ngáp, xong mới quay sang phía hắn, nàng nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn, nở nụ cười, “lúc hơi thở chàng thổi tới trên mặt thiếp, thiếp liền tỉnh.” Nói xong từ trong ổ chần vươn cánh tay đi sờ tay hắn, có chút lạnh, nhân tiện nói: “Thiếp lù vào, chàng tiến vào nằm một lát đi, bên trong rất ấm.”

“Cùng nhau nằm đi.” Triệu Trầm để nàng lù vào, bắt đầu cởi áo ngoài. Nếu không phải trên người lạnh, hắn đã ôm nàng cùng ngủ rồi, hiện tại đành đợi một lát để trên người ấm chút, cởi xong áo ngoài hắn lập tức xóc chần lên chui vào, ôm chặt lấy nàng, cố ý chạm mặt nàng, “Lạnh hay không lạnh?”

Nàng ngủ nên khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hổi chạm vào mặt của hắn đương nhiên lạnh.

A Kết lại đau lòng. Thành thân hơn một tháng, nàng đối với Triệu Trầm vô lại và không đứng đắn đã hiểu được, giống hôm nay nàng ngủ bị hắn gặp được, nếu hắn không phải sợ làm nàng lạnh, vừa vào cửa sẽ lên đến đây, làm sao có thể đành hoàng đứng bên cạnh nhìn?

Hắn cho nàng ba vạn lượng ngân phiếu cũng không bằng việc săn sóc kỹ lưỡng làm cho nàng ấm lòng hơn nhiều.

Có đôi khi A Kết nghĩ không ra, vì sao trước và sau khi thành thân Triệu Trầm lại có thay đổi lớn như vậy?

Không để ý tới hắn ồn ào, A Kết do dự một lát, chậm rãi kéo hai tay của nam nhân ôm vào trong ngực, thay hắn làm ấm tay. Hắn đối xử với nàng tốt, nàng cũng đối xử tốt với hắn như vậy, phu thê phu thê, là thế này phải không?

Triệu Trầm lặng đi một chút, cúi đầu nhìn nàng, mặt nàng hồng hồng, xấu hổ.

Đổi lại ngày khác, Triệu Trầm có khả năng sẽ nắm lấy địa lợi nhân hòa lặng lẽ dịch tay lên trên, hôm nay lại không nhân hạ thoải mái, chỉ hận không thể sa vào sự dịu dàng như nước của nàng, vĩnh viễn chìm đắm trong sự ấm áp đó, không cần rời đi.

“A Kết, nàng đối xử với ta thật tốt.” Không muốn nàng bị cảm lạnh, Triệu Trầm thu tay, một lần nữa đem ôm nàng vào trong lòng, ngửi mùi hương trên tóc nàng.

A Kết ở trong ngực của hắn dịu dàng cười, không nói gì.

Trong phòng im lặng, nam nhân cũng không có nao loạn, cứ như vậy ôm nhau, giống như lúc sắp ngủ hoặc vừa mới tỉnh ngủ còn mơ màng, A Kết thực sự luyến tiếc. Nhưng mà đã đến thời gian nàng cần đến chỗ Ninh thị, hiện tại Triệu Trầm trở về thì nàng không đi, Ninh thị sẽ nghĩ như thế nào đây?

“Chàng nghỉ ngơi đi, thiếp đi chỗ nường trò chuyện.” A Kết từ trong ngực của hắn ngẩng đầu, cùng hắn thương lượng.

Triệu Trầm hôn lên trán nàng, vẫn ôm nàng như cũ: “Không cần đi, giờ tuyết đang rơi, nường sợ nàng cảm lạnh, cho chúng ta ăn cơm chiều cùng nhau, ngày mai đi theo nàng ngắm tuyết.”

“Tuyết rơi sao?” A Kết kinh ngạc hỏi.

Mắt nàng sáng ngời, chứa đầy kinh hỉ(kinh ngạc+vui mừng), Triệu Trầm lại hôn lên mắt của nàng,“Ngồi dậy ngắm tuyết được không?”

A Kết gật gật đầu.

Triệu Trầm liền ngồi dậy vén rèm cửa sổ, lại ôm thê tử, cho nàng tựa vào trên người hắn, hắn lấy chân đạp lên hai người. Hắn làm xong, A Kết cũng chỉ lộ cái đầu nhỏ, tựa vào trong lòng nam nhân dày rộng giống tiểu cô nường. Triệu Trầm thích bộ dạng trẻ con này của nàng, nhịn không được lại cúi đầu hôn.

A Kết cũng không nghĩ xem tuyết rơi với tư thế như vậy, nhưng mà cảm giác thật không tệ.

Ngoài cửa sổ những cây cổ thụ đã ra hoa, có cây Bách màu xanh đậm, có cả những sân những tường cao thấp nhấp nhô, xa hơn nữa bên ngoài là núi rừng hiu quạnh khi đông đến. Tuyết không ngừng rơi, không biết qua bao lâu, những cây xanh kia biến thành cây trắng, tường viện cũng bị che kín, núi rừng hiu quạnh cũng biến thành một vùng trắng xóa, càng thêm buồn bã.

Hai người cứ như vậy ngồi, nghe tiếng tuyết rơi bên ngoài.

Có lẽ là do nam nhân rất ấm, hoặc là do trong phòng rất im lặng , A Kết bất tri bất giác lại cảm thấy buồn ngủ, mí mắt dần dần khép lại.

“A Kết, muốn ngủ sao?” Triệu Trầm thu hồi tầm mắt từ bên ngoài, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, không khỏi cười hôn lên chóp mũi nàng.

A Kết giữ vững tinh thần, lắc đầu, đã gần đến lúc ăn cơm chiều, không thể ngủ a.

Triệu Trầm tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, ôm chặt nàng: “Ta kể cho nàng chuyện xưa, buổi sáng đi trong thành mới nghe người ta đề cập .”

A Kết gật đầu, bình thường nhàn rỗi không có việc gì, nàng thực thích nghe hắn nói chút hiểu biết trên thị trấn.

Trong chốn, Triệu Trầm nắm tay nàng nhẹ nhàng, thanh âm trầm thấp bình tĩnh: “Lần trước ta đã nói với nàng, trong kinh thành có rất nhiều đại quan, có người đọc sách thi đậu tiến sĩ làm quan đi bước một thăng lên, còn lại là thừa kế huân quý(công lao hoặc địa vị cao quý) , như quốc công Hầu gia Bá gia linh tinh. Trong đó có Duyên Bình Hầu phủ, tổ tiên là khai quốc công thần, luận công phong hầu, từ đó truyền xuống theo thế hệ, Hầu gia sinh nhi tử, nhi tử kia chính là thế tử, chờ đợi phụ thân chết, thế tử liền trở thành Hầu gia, con hắn thành tân thế tử.”

“Nghe nói vị Duyên Bình Hầu hiện tại từ khi sinh ra đã tuần lãng bất phàm(khôi ngô hơn người), tìm khắp toàn bộ trong kinh thành cũng không ai hơn được, Hầu gia anh tuần lại tiến bộ, một lòng muốn Hầu phủ đang suy tàn được Thánh Thượng một lần nữa coi trọng, được nắm thực quyền và huân quý.”

A Kết nghe đến đó không rõ, ngửa đầu hỏi hắn: “Hầu gia không phải đại quan sao?”

Triệu Trầm nở nụ cười, kiên nhẫn giải thích: “Không phải quan, mà là một loại tước vị, hàng năm đều có bổng lộc, ngày lễ ngày tết hoàng thượng cũng cấp chút thưởng, nhưng có thể làm quan không, phải xem người có bản lĩnh hay không. Giống như Duyên Bình Hầu phủ lão Hầu gia, không văn không võ, chỉ giữ một hư chức lục phẩm, như vậy chính là sa sút, ngoài ra việc không đảm nhiệm chức vụ quan trọng còn khiến nhóm Hầu gia xem thường, nàng hiểu không?”

A Kết gật gật đầu: ” Vậy Duyên Bình Hầu mới kia thành công không?”

“Dù sao so với lão Hầu gia cũng có tiền đồ, không tới ba mươi tuổi đã làm Chính ngũ phẩm Hộ bộ lang trung, chức quan không cao, nhưng cũng có thực quyền.” Triệu Trầm tiếp tục giải thích, “Trong nhà hắc có một Hầu phu nhân nhã nhặn lịch sự, còn có một tiểu thế tử ham chơi tướng binh. Hầu gia rất thích Hầu phu nhân, Hầu phu nhân lại bởi vì một ít ân oán năm xưa nên không chịu tiếp nhận Hầu gia, nhưng vì nhi tử, hai phu thê mặt ngoài cũng tương kính như tân(tôn trọng nhau như khách). Tiểu thế tử không biết, hắc chỉ cảm thấy phụ mẫu rất tốt.”

“Ngay năm tiểu thế tử bảy tuổi, Hầu gia đến Phủ Quốc công Tồn gia làm khách. Phủ Quốc công rất lợi hại, Quốc công gia là Binh Bộ Thượng Thư, trông coi chiến sự cả nước, cũng là Nội Các thủ phụ, hoàng đế quyết định cái gì đều nghe ý kiến của hắc trước. Quốc công gia có muội muội là hoàng hậu, được hoàng đế sủng ái, con trai của nàng là thái tử. Quốc công gia còn có hai đứa con trai, trưởng tử được phong là Trấn Bắc tướng quân, dũng mãnh thiện chiến, thứ tử là Định Tây tướng quân, hữu dũng hữu mưu, hai huynh đệ trong tay đều sở hữu hai mươi lăm vạn tướng sĩ. Nếu Tồn gia tạo phản, rất có thể thành công, hoàng đế đòi trước ngu ngốc dung túng ngoại thích(nhà họ ngoại) lớn mạnh, sau lại sợ bọn họ tạo phản, liền tận lực đáp ứng hết tất cả yêu cầu của Tồn gia.”

“Trước đó ta đã nói Hầu gia có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc đúng không, năm ba mươi tuổi dung mạo cùng phong thái của hắc còn tốt hơn, cho nên tiểu nữ nhi của Trấn Bắc tướng quân khi gặp Hầu gia lần đầu tiên đã thích, biết hắc có thể tử cũng không nên gả đến.”

A Kết nghĩ ngợi, sao lại có nữ nhân như vậy?

Triệu Trầm bình tĩnh nói, “. Tiểu thế tử không biết sắp xếp của Hầu gia, nghĩ đến mẫu thân đã chết, ở linh đường khóc ngắt ruột đi, bệnh nặng một hồi. Hầu gia cùng Tồn gia nữ nhi thành thân, tiểu thế tử kiên quyết không chịu kén nàng là mẫu thân, ở trong lòng hắc, chỉ có một người mới xứng để hắc kén như vậy. Tồn thị cũng sinh nhi tử, nàng muốn cho con của mình tương lai kế thừa tước vị, liền hãm hại tiểu thế tử muốn cho hắc chết. Hầu gia sau khi biết đã đánh Tồn thị, uy hiếp nàng nếu hại thế tử nữa sẽ lấy mạng nhi tử của nàng. Tồn thị không dám , đành phải về nhà mẹ đẻ tố cáo, Phủ Quốc công đều là người thông minh, rất nhanh đã nghĩ biện pháp làm cho hoàng thượng tước đi danh hiệu của thế tử. Thế tử thật sự không vui, Hầu gia không có cách nào, đem hắc đưa đến nông thôn làm như không thích hắc nữa, sau đó lại lặng lẽ đưa hắc đưa đến bên người Hầu phu nhân.”

Nói tới đây, Triệu Trầm ngừng lại.

A Kết còn đắm chìm vào chuyện xưa, không khỏi thúc giục hắc tiếp tục.

Nàng có đôi mắt hoa đào trong suốt như nước, không nghĩ đó là chuyện của hắc. Là rất đơn thuần, hay do vẫn rất tin tưởng hắc?

Triệu Trầm cúi đầu nhìn cô nương đơn thuần thiện lương , thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn nói ra, “A Kết, tiểu thế tử rời kinh khi chín tuổi, nơi hắc đến chính là Đổng Châu mà cụ thể là thôn Đồng Loan, mà Hầu phu nhân đã ở chỗ này chờ hắc. Tiểu thế tử đến Đồng Loan, thấy mẫu thân ngày nhớ đêm mong , nhìn trong viện đủ loại hoa lan mẫu thân thích nhất. Hắc cao hứng cực kỳ, từ đó cùng mẫu thân ở tại Đồng Loan thôn đọc sách tập võ. Hắc biết sau khi lớn lên hắc sẽ trở lại kinh thành vì mẫu thân báo thù, hắc cũng nghĩ thế tử của hắc đại khái là tiểu thư khuê các nào đó ở kinh thành, nhưng ngày đó hắc cưỡi ngựa trên đường nhỏ, gặp một cô nương mặc phần sam quần trắng, cô nương nhìn đệ đệ dịu dàng cười, hắc nhìn thấy, nhớ kỹ, ghi vào trong lòng.”

“A Kết, ta không phải cố ý lừa gạt nàng, lúc ban đầu quan hệ với nhà nàng không nhiều, không thể không giấu diếm thân phận, sau lại sợ nàng chê trong nhà ta phức tạp không muốn gả, không dám nói cho mọi người biết. A Kết, ta.”

Cả người A Kết cứng ngắc, đẩy tay nam nhân ra, từ trong lòng ngực của hắc đi ra ngoài, mới xoay người nhìn hắc: “Vậy chàng vì sao không tiếp tục giấu giếm đi?”

Triệu Trầm khẩn trương nhìn nàng, cố gắng nhìn ra nàng ngoài tức giận vẫn có thương tâm , nhưng trong mắt nàng cái gì đều không có, hắc hoảng hốt, vội vàng giải thích: “A Kết, lão hoàng đế đã chết, tân đế lên ngôi, Tồn gia chỉ còn Trấn Bắc tướng quân, không thể làm mưa làm gió được, cho nên ta phải trở về tìm

kiếm tiền đồ, làm chỗ dựa cho mẫu thân. A Kết nàng đừng sợ, tuy rằng chúng ta trở lại kinh thành, rồi ở lại Hầu phủ, nhưng ta sẽ bảo vệ nàng, quyết không cho nàng bị người ta ức hiếp, A Kết, nàng nguyện ý theo ta trở về không?”

A Kết nhìn người nam nhân này, chỉ cảm thấy chính mình cho tới bây giờ chưa từng hiểu hắn, có lẽ có lúc đã nhận ra nhưng lại bị hắn giả vờ dịu dàng đánh lừa, quên mất việc hắn thật ra vẫn là một người để đạt được mục đích không từ thủ đoạn. Nàng quay đầu nhìn về phía cửa sổ, nhớ lại lúc hắn ở trước mặt cha mẹ nói nói cười cười, toàn thân phát run: “Chàng sớm không nói trễ không nói, không nên thành thân lâu như vậy mới nói, không phải là cảm thấy ta đã muốn gả cho chàng, chỉ có thể đi theo chàng sao? chàng tìm mọi cách đối xử tốt với ta, không phải là vì để cho ta thích chàng, ngoan ngoãn đi theo chàng sao?”

Hắn gạt nàng, chuyện lớn như vậy cũng muốn lừa nàng và người nhà của nàng, vì để nàng cam tâm tình nguyện cùng hắn đi thậm chí có thể chịu đựng không làm gì nàng, làm cho nàng vì sự dịu dàng săn sóc của hắn mà rung động. Một quý tử nhà huân quý tâm cơ thâm trầm như vậy, nàng làm sao xứng đôi được chứ? Luôn miệng nói đối xử tốt với nàng, nhưng nếu tin tưởng bọn họ một chút cũng không giấu diếm lâu như vậy, trước thành thân hắn không dám, sau thành thân thì sao? Nàng sớm đã bị hắn lừa nên rung động, hắn không nhìn ra sao? Chính là hắn không tin nàng, không nên đến cuối cùng mới bằng lòng nói ra chân tướng, nếu hắn không tin nàng, lại dựa vào cái gì để nàng tin tưởng lời hứa này của hắn?

Đây là do hiện tại hắn thích nàng, nếu là tương lai hắn chán, chỉ sợ còn đối nàng nhiều hơn, làm cho nàng mặc dù bị từ bỏ còn có thể cảm kích “Dịu dàng săn sóc” của hắn phải không?

Chuyện xưa của hắn đáng thương nhưng không thể làm cho người ta tha thứ việc bị hắn lừa gạt.

A Kết đứng lên, nàng phải về nhà.

Nàng không nên rung động, từng yêu một lần thì cho là mình thực hiểu biết, kết quả chỉ là tự cho là đúng.

Mạnh Trọng Cảnh như thế, Triệu Trầm cũng như vậy.

49. Chương 45: Chương 43.1

Làm sao Triệu Trầm có thể để cho A Kết tức giận bỏ đi được?

“A Kết, nàng nghe ta giải thích!” Hắn nắm tay nàng, kéo nàng vào trong ngực, ôm chặt không chịu buông, A Kết hận hắn liên tục lừa gạt, giãy giụa, nắm chặt tay hắn, móng tay đâm vào tay hắn. Đây là lần thứ hai Triệu Trầm chịu sự đau đớn này từ nàng, lần trước giận không thể nuốt, lần này chỉ mong nó giúp nàng giải tỏa sự tức giận, vì vậy hắn cắn răng chịu đựng, “Nàng bám đi, chỉ cần nàng không đi, ta đưa hai tay cho nàng cũng được!”

Ai muốn nghe hắn hư tình giả ý gạt người chứ?

Nước mắt dâng lên, không muốn để cho nam nhân thấy, A Kết cúi đầu, nước mắt lập tức rơi xuống, rơi trên tay hai người, tay của nàng đang nắm lấy hắn, trên mu bàn tay trắng nõn như ngọc của hắn xuất hiện mấy vết máu. Trong lòng A Kết chấn động, không tự chủ được buông lỏng tay ra, nghĩ tới những ngày này hắn đối xử với nàng tốt là vì lừa gạt lòng của nàng, vì để cho nàng cam tâm tình nguyện đi với hắn, nghĩ đến mình ngu ngốc rơi vào kế hoạch của hắn, khi nàng đang ngỡ ngàng vui mừng thì chắc hắn còn đang cười nhạo nàng ngu ngốc, những tức giận thất vọng không áp chế được nữa, hóa thành nước mắt tràn mi.

Hắn là một thiếu gia nhà giàu, đáy lòng nàng không bỏ được bất an, sợ những ngọt ngào này có bởi vì hắn chưa gặp cô nương khác đẹp hơn, tương lai gặp được sẽ có mối nối cũ. Giờ hắn biến hóa nhanh chóng thành trưởng tử Hầu phủ, phụ thân hắn trở thành huân quý của triều đình, kinh thành a, dù A Kết chưa từng đến, không biết cuộc sống của những huân quý kia, nhưng chuyện xưa của cha mẹ hắn cũng đã nói cho nàng biết, nam nhân ngày thường quá tốt cũng sẽ bị người nhớ thương.

A Kết không biết phụ thân Triệu Trầm tuấn mỹ như thế nào, theo nàng trên đời này đã không có ai xuất sắc hơn Triệu Trầm, tương lai nếu có quý nữ (con gái nhà quyền quý) muốn gả cho hắn, Triệu Trầm sẽ lựa chọn như thế nào? Phụ thân của Ninh thị cũng là đại quan, nàng đường đường là danh môn khuê tú, Hầu gia thích nàng như vậy, ban đầu dùng hết tâm tư thú về, cuối cùng cũng không thể không lui từng bước. Còn nàng đây, nàng chẳng qua là cô nương nông thôn, trừ gương mặt, thí dụ như Vân Mai bên cạnh Ninh thị cũng có rất nhiều mặt hơn nàng, ngay cả hôn sự Triệu Trầm cũng lừa gạt mình, trừ những lý do kia, là bởi vì xem thường Lâm gia sao? Hắn đối với phụ thân, mẫu thân rất kính trọng, nhưng hắn còn xem thường, nếu như phụ thân có quyền thế, sao Triệu Trầm dám giấu giếm?

Hắn nghĩ rằng nàng gả tới đây sẽ không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi cùng hắn mới lừa nàng. Hắn luôn luôn làm chuyện xấu mà lại giả bộ quân tử làm cho người ta cảm kích, cho nên hắn không đụng nàng, là muốn cho nàng biết trong lòng hắn cũng có nàng, có mấy phần thật lòng. Nhưng ở chỗ phụ mẫu, nàng đã là người của hắn, hắn đoán chừng mặc dù nàng không muốn, phụ mẫu vì danh tiếng của nàng cũng sẽ để cho nàng cùng hắn đi thôi phải không?

Nhưng ngay cả chuyện thân mật nhất của phu thê cũng có thể bị hắn tính toán, nếu hắn nói thật lòng, có thể có mấy phần đây?

Chỉ mình hắn, A Kết còn không chịu nổi, càng không cần phải nói đến những người nhà của hắn.

A Kết hận Triệu Trầm.

Cho dù đem thành thân Triệu Trầm muốn nàng rồi đặc ý ép buộc nàng đi với hắn thì còn khiến nàng dễ chịu hơn so với việc hắn tính toán. Hắn ép nàng, cùng lắm thì nàng xem như bị chó cắn một lần, xin hắn hưu thê, hai người không còn quan hệ. Nhưng bây giờ, nàng lại rung động, thích nhầm người, trước khi hắn đi còn đâm cho nàng một dao...

A Kết khóc không thành tiếng, ngay cả lời mắng hắn cũng nói không ra một chữ.

Triệu Trầm nhìn nàng khóc, khóc đến nắm chặt lên che mặt, ở trong ngực hắn không ngừng run rẩy.

Biết hiện tại hắn nói gì nàng cũng không nghe lọt, Triệu Trầm không nói lời nào, liền ôm thật chặt nàng. Lúc mới đầu nàng còn có thể giãy giụa kháng cự, từ từ cũng chỉ cố khóc, khóc đến khi trời tối. Triệu Trầm nghe phòng ngoài có người đến gần, nhìn lại trong phòng tối đen không có ánh nến, chỉ cảm thấy cả người rét run. Nếu như nàng đi, sau này khi hắn về nhà sẽ thấy chỉ còn mình hắn, vắng ngắt.

“A Kết...”

“Buông ra...”

Hai người đồng thời lên tiếng, lại đồng thời dừng lại, tiếp theo là im lặng thật lâu.

Triệu Trầm không nói lời nào, A Kết cuối cùng lau nước mắt, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bên ngoài mái hiên hạ treo một ngọn đèn lồng, đèn lồng ở trong gió rét lay động, ánh sáng nhẹ nhàng lại trở nên thê lương. Nàng ngẩn ra một lúc, cuối cùng bình tĩnh nói: “Người hỏi ta có nguyện ý đi theo người đến kinh thành hay không, giờ ta sẽ nói cho người biết, ta không muốn. Người lừa ta nhiều lần như vậy, nhưng cuối cùng cũng không muốn ta, điều này thể hiện rõ người cũng có chút quan tâm ta, nếu quan tâm, cầu xin người cho ta hưu thư đi. Ta chỉ là một thôn nữ, chỉ muốn thật yên lặng sống qua ngày, ta sợ Hầu phủ, sợ sự tranh đấu trong nhà của người, sợ bị người xem thường, coi như ta cố gắng đến đó, ta cũng sẽ không an tâm, nếu như người thật sự quan tâm ta, để ta về nhà được không? Không có ta, người sẽ gặp tiểu thư khuê các môn đăng hộ đối với người...”

“Không, dù nàng hận ta cả đời, ta cũng không buông.”

Triệu Trầm cắt đứt lời của nàng, quay người nàng lại, giữ lấy khuôn mặt ướt đầm của nàng, trong không gian tối hỏi nàng: “Ta lừa nàng, lừa nàng rất nhiều lần, làm những việc cũng chỉ vì muốn thú nàng. A Kết, đừng nói đến sự chênh lệch gia đình, ta chỉ muốn hỏi nàng, một tháng này ta đối với nàng như thế nào, nàng thật nhẫn tâm không muốn đi cùng ta sao? Đừng khóc, ta biết trong lòng nàng có ta, nàng nói thật với ta, nàng rốt cuộc sợ cái gì? Ta bảo đảm với nàng, đời này ta chỉ có nàng, nàng chớ suy nghĩ lung tung được không?”

Nước mắt A Kết lần nữa tuôn rơi. Nàng có thể tin tưởng hấn lần nữa sao? Nàng cũng không biết câu nào là thật là giả, huống chi cả cuộc đời dài như vậy, thân phận của hấn lại cao như vậy, Ninh thị cũng không dám bảo đảm đứa con trai này sẽ thủy chung như một, nàng làm sao có thể tin tưởng đây?

Nàng khóc đến đáng thương, hiển nhiên bị hấn nói trúng tâm sự, Triệu Trầm đặt nàng trên đùi, cúi đầu hôn mặt nàng, hôn nước mắt của nàng. Sau khi thành hôn một tháng, hấn đã hiểu được nàng, mặt đẹp như hoa lan trong núi, đơn thuần như nai con mới ra đời. Hấn ức hiếp nàng, nàng vừa sợ vừa giận sẽ tránh hấn, hấn giữ nàng bên cạnh, không để cho nàng tránh, chỉ cần dụ dỗ nàng, nàng lập tức lại mềm lòng, đáy lòng nàng chưa bao giờ nghĩ xấu cho người khác, cũng chỉ có cô nương không trải qua sự đời hiểm ác mới có thể đơn thuần như vậy. Hấn biết nàng sợ, nàng thật sự không thích hợp với cuộc sống trong kinh thành, nhưng hấn không bỏ được nàng, không bỏ được sự dịu dàng của nàng, không thể làm gì khác hơn là giữ lấy nàng, che chở nàng, cũng dạy nàng một chút.

“A Kết, ta biết nàng sợ cái gì, sợ người ở kinh thành xem thường nàng. Nàng không cần lo lắng, ra cửa làm khách, nàng ở nhà như thế nào thì ở kinh thành cũng như thế, không cần cố gắng thay đổi gì. Kinh thành có người tốt có người xấu, thật lòng đối đãi với nàng, nàng hãy kết giao bằng hữu (bạn), còn nếu xem thường nàng, nàng cũng không cần để ý. Nàng sợ Thái phu nhân Tần thị sao, không cần sợ, ta sẽ sắp xếp tốt, đến kinh thành nàng sẽ biết.”

Nước mắt A Kết dần ngừng lại, xoay mặt, nói: “Người không cần nói nữa, ta sẽ không đi.”

Triệu Trầm không để ý tới nàng, nói tiếp, “Ta biết, nàng sợ nhất là ta có mới nói cũ. Loại chuyện như vậy ta nói nhiều nữa cũng chỉ là lời nói suông, A Kết, nàng xem, để ta chứng minh cho nàng thấy, nàng theo ta trở lại kinh thành, cho ta một cơ hội chứng minh cho nàng thấy. Nếu như ta có nữ nhân khác, bất kể nguyên nhân gì, ta giao tính mệnh của ta cho nàng... Không, nói như vậy nàng nhất định sẽ thấy là nói suông, ta không chết nàng cũng không có cách nào khác. A Kết, chúng ta đối cái khác, nếu như ta đụng vào người khác, nương và ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẫu tử, và nàng trọn đời không thấy ta nữa, đánh cược như vậy có làm nàng hài lòng không? Ta viết cam kết với nàng, nương là người làm chứng, nàng không tin ta, nhưng nàng tin nương đúng không?”

A Kết ngơ ngẩn, Triệu Trầm từ nhỏ cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, nếu như hấn nghiêm túc, cuộc đánh cá này so với muốn tánh mạng của hấn còn nặng hơn.

Mặc dù không thấy rõ nhưng Triệu Trầm cũng đoán được suy nghĩ A Kết, trái tim nhất thời dâng lên hi vọng, lập tức thả nàng xuống giường, hấn nhanh chóng đứng dậy bước xuống đất, “A Kết, chờ một lát, ta lập tức viết xong cam kết trên giấy trắng mực đen, một phần nàng giữ, một phần nương cầm, như vậy nàng có thể tin chứ?” Vừa nói vừa liên tục thắp sáng hai ngọn đèn, cũng không quay đầu lại, đi tới gần kéo lấy giấy bút.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, A Kết đã khóc đến sưng mắt có chút không thoải mái, nhắm lại một lát mới quen. Nhìn dáng hình đứng đưa lưng về phía nàng mài mực viết chữ, miệng A Kết giật giật, muốn nói cho hấn biết không cần làm bộ làm tịch, nói cho hấn biết dù như thế nào nàng cũng không muốn đi với hấn, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào mở miệng. Trong lòng hấn có nàng, nàng biết, có nhiều buổi tối hấn hình như sắp không chế không được, cuối cùng vẫn nhịn được, nếu như chỉ vì mặt mũi của nàng, hấn không cần thiết phải làm khó bản thân như thế. Hấn nói cho hấn một cơ hội chứng minh, thật ra thì nàng cũng muốn biết, nàng cùng nam nhân này cuối cùng có khả năng ở bên nhau cả đời...

Không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng bút viết chữ.

Triệu Trầm nhanh chóng viết xong một bản, thổi khô vết mực sau đó xoay người đi về phía A Kết, khăn trương đem giấy đưa cho nàng: “A Kết, nàng xem thử, ta viết một bản nữa.”

A Kết cúi đầu, không nhìn hấn cũng không nhận.

Triệu Trầm đặt giấy ở trước người của nàng, trở về tiếp tục viết bản thứ hai.

Chờ hấn nhắc bút, A Kết từ từ nâng mắt, nhìn về phía tờ giấy.

Giống như những gì hấn đã nói.

A Kết kinh ngạc, nhìn, không thể tin được, lại không nỡ không tin. Nàng thích hẳn a, một người có thể thích mấy lần...

“A Kết, xem xong rồi sao?” Triệu Trầm lần nữa đi tới, đứng trước giường, nhẹ giọng hỏi nàng, trong lòng bất ổn.

A Kết vẫn như cũ, cúi đầu không nói lời nào.

Triệu Trầm nhìn mi mắt nàng run run, đổi cho A Kết bản mới viết xong, không nói gì, xoay người muốn đi.

“Người đi đâu vậy?” Thấy hẳn chuẩn đi ra ngoài, A Kết kêu, chẳng lẽ, chẳng lẽ hẳn thật sự chuẩn bị đưa cho nương sao?

Triệu Trầm đúng là định như vậy, quay đầu lại nhìn nàng, thấy mặt nàng tràn đầy sự không tin tưởng, hẳn cười cười: “Lừa nàng nhiều lần như vậy, lần này cần phải làm chút gì nếu không nàng khẳng định không thể tin ta. A Kết, bản kia nàng cất đi, bản này ta đưa đến cho nương đây.” Nói xong muốn đi.

A Kết kinh hãi, ngồi thẳng lên gọi hẳn: “Không cho người đi!”

Nhưng Triệu Trầm đã sai bước rồi đi.

Thấy hẳn làm thật, A Kết vội vã mang giày, xuống đất đuổi theo. Tưởng mama đang muốn đi vào hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, thấy nàng chỉ mặc áo đơn mà muốn chạy ra bên ngoài, giữ nàng lại trên giường, “Đại cô nương muốn làm gì thế, mau mặc y phục cho tốt, Lục Vân, người đi kêu người đưa nước nóng tới đây, báo với phòng bếp lập tức chuẩn bị cơm tối đưa lên, thiếu gia trở lại sẽ phải ăn cơm.”

A Kết dĩ nhiên không cách nào nói với Tưởng mama chuyện này, tay mất lạnh lẽo đem giày tở trên giường giấu vào trong ngực, nghe theo sắp xếp của Tưởng mama, tất cả đều chuẩn bị xong, lập tức chạy sang chỗ Ninh thị, mong rằng Triệu Trầm chỉ là thuận miệng nói một chút để nàng xem. Nhưng khi vừa mới đến cửa viện của Ninh thị, đã thấy Triệu Trầm từ bên trong đi ra, không có nhận dù Vãn Mai chuẩn bị, cứ như vậy đi ra ngoài.

Bông tuyết bay tán loạn, cũng không che giấu được mắt phượng nhìn về phía nàng mỉm cười, dịu dàng như trước.

“Mama, chúng ta đi thôi.” A Kết hoang mang, xoay người muốn đi.

Tiểu lương khâu(vợ chồng son) rõ ràng đang giận dữ, Tưởng ma ma nhìn A Kết, không biết là do đi đường hay do nguyên nhân nào khác mà đỏ mặt, nhìn lại thiếu gia bước nhanh đến đây, chớp mắt một cái liền nhét cán dù vào trong tay A Kết, nghiêm trang dặn dò: “Thiếu phu nhân cầm đi, ta phải nhanh chóng về, nhanh đưa dù cho thiếu gia cầm đi!” Nói xong cũng không đợi A Kết cầm chắc, cúi thấp người ra khỏi bóng dù, bước nhanh trở về.

“Mama!” A Kết không tìm được ý muốn chạy trốn, chẳng qua là chưa đi được mấy bước thì bị người kéo lại, sau một khắc dù cũng bị người lấy đi, thất lưng cũng bị người ôm. A Kết không muốn để cho hẳn đụng vào, Triệu Trầm nhìn xung quanh, sắc trời mờ tối chỉ có tuyết trắng, trên đường cũng không có người làm, hẳn liền bỏ dù sang một bên, trực tiếp bế A Kết lên, “Trên đất tuyết dày, ta ôm nàng về.”

“Không cần, người để ta xuống!” A Kết then thùng muốn chết, nghiêng đầu ra bên ngoài tránh hẳn.

Triệu Trầm ấn đầu nàng vào trong ngực, dùng áo choàng che kín nàng, tránh cho tuyết rơi trên mặt nàng, vừa đi vừa thấp giọng nói: “A Kết, đồ ta đã đưa cho nương, ngày mai gặp mặt, nương sẽ nói chuyện với nàng, yên tâm, nhất định là mừng ta. Hiện tại đã tốt lắm, nàng và nương đứng cùng một phía, không cần lo lắng ta ức hiếp nàng nữa phải không?”

50. Chương 46: Chương 43.2

Hẳn thật sự nói chuyện này với bà bà rồi sao?

Trên mặt A Kết nóng bừng, tiếng hân giã trên tuyết đọng nhấc nhở nàng. Mới vừa rồi trên đường về không gặp người làm, nhưng hân rõ ràng muốn ôm nàng trở về viện, nếu Tưởng mama hay Lục Vân nhìn thấy, sau này nàng còn mặt mũi gặp người khác chứ?

“Người để ta xuống!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, buồn buồn nói. Người này thật vô lại, ý vào mình có sức lực lớn thì ức hiếp người.

Bước chân của Triệu Trầm ngừng lại, trong lòng A Kết vui mừng, nhưng người nọ cũng không để nàng xuống, cúi đầu, cách áo choàng nói với nàng: “Nàng đồng ý không giận ta, đồng ý cùng ta trở lại kinh thành, ta liền thả nàng xuống.”

Sao A Kết có thể không tức giận được chứ? Rõ ràng là hân lừa gạt, ép cưới, hôm nay vẫn muốn dùng loại thủ đoạn vô lại để ép nàng đi cùng hân sao?

“Ta không đi, người nhanh để ta xuống!” A Kết oán hận nói, đáng tiếc vì sợ bị người khác nghe thấy, tiếng nàng rất nhỏ, một chút khí thế tức giận cũng không có, lại giống như làm nũng.

Lo lắng trong mắt Triệu Trầm đã biến mất, bông tuyết lạnh như băng rơi ở trên người cũng không xua tan được sự ấm áp của hân. Hân chưa từng lo lắng lúc chân tướng rõ ràng nàng sẽ ra đi bởi vì hân sẽ không buông tha nàng, còn việc lo lắng nàng không để ý tới hân, trước tiên cứ tùy cơ ứng biến, giờ có cơ hội dụ dỗ nàng, làm sao hân có thể bỏ qua chứ?

Hân ngừng đầu lên, tiếp tục đi về phía trước, “A Kết, trước mặt chính là cửa viện chúng ta, còn khoảng trăm bước, ta hiện tại bắt đầu đếm, đếm tới một trăm nàng đồng ý cùng ta hồi kinh, ta nhất định thả nàng xuống, nếu không chờ ta vào cửa viện, nàng có đồng ý cũng đã muộn.” Nói xong không để ý đến nàng, tự đếm.

A Kết gấp gáp, bất kể nàng trách mắng hay cầu xin hân, Triệu Trầm đều không thả người. Nghe hân đã đếm tới chín mươi, A Kết hoảng lên, muốn khóc, nhưng lại không có biện pháp, “Dừng, dừng lại!”

Triệu Trầm dừng lại như nàng mong muốn, “Nàng đồng ý sao?”

A Kết siết chặt áo hân, trong lòng mâu thuẫn, lát sau mới nói: “Người, người không sợ người bên cạnh cười người thú nữ nhi nhà nông sao?”

“Ta chỉ sợ nàng nghe xong mấy lời nói xấu lại buồn phiền.” Triệu Trầm lập tức nói, “A Kết, ta thích nàng, nàng cũng thích ta, hai người chúng ta quan tâm đến nhau, những điều khác nàng không cần bận tâm. Thân phận địa vị, chỉ cần ta có thể đứng đến chỗ cao, tự nhiên sẽ không có người nào dám cười nàng. A Kết, nàng tin ta một lần, tin ta sẽ có ngày đứng ở chỗ cao chứ? Dám đi theo ta chứ?”

Trong trời đông tuyết phủ, hân hỏi nàng có dám theo hân hay không, đi đến nơi nàng chưa hề đến.

Nước mắt A Kết chảy ra, chôn đầu trong ngực hân, nghẹn ngào: “Ta sợ chàng đi tới nửa đường thì không cần ta nữa...”

Hân vỗ song toàn ngọc thụ lâm phong, nàng ngoài việc có một vẻ ngoài hơn người một chút thì cái gì cũng không hiểu, ngay cả Hầu gia là quan hay tước vị cũng không phân biệt được. Hân dùng sự dịu dàng lừa nàng, để nàng đi cùng hân, không bỏ được hân, vì một chút hy vọng xa vời. Nhưng nàng sợ, sợ đi chưa được mấy bước hân chê nàng, không cần nàng nữa.

Nàng khóc ra tiếng, Triệu Trầm ôm chặt nàng, cúi đầu nói: “Ta dùng hết tâm trí để thú nàng về làm thê tử, ta không muốn cái gì chứ sẽ không có chuyện không muốn nàng. A Kết, lòng ta không lớn, trừ nương ra, cũng chỉ còn một cô gái, nàng ở đó, mọc rễ, ta mất nàng, sẽ chẳng biết làm gì nữa. Nàng hãy yên tâm, những điều quá đáng mà ta đã làm trước khi cưới sẽ không xảy ra nữa, sau này chỉ biết phải đối xử tốt với nàng.”

A Kết không nói gì, ít nhất giờ khắc này, nàng nguyện ý tin hân.

Triệu Trầm cười cười, tiếp tục đi về phía trước. A Kết sưng sốt một chút mới phản ứng được, vén áo choàng lên thúc giục hân: “Chàng làm gì vậy, chàng đã nói nếu thiếp đồng ý với chàng thì sẽ để thiếp xuống!”

Triệu Trầm vừa vào cửa viện vừa cúi đầu nhìn nàng cười: “Trên đất tuyết dày, ta sợ nàng lạnh.”

“Chàng...”

Triệu Trầm hôn trên mặt nàng thật nhanh, ngăn chặn cơn giận của nàng, “A Kết đừng nóng giận, đây không phải là ức hiếp nàng, đây là ta đau lòng vì nàng, người bên cạnh nhìn thấy sẽ hâm mộ ta đối xử tốt với nàng, sẽ không cười nàng.”

A Kết hung hăng néo hân, cuối cùng cũng chôn đầu trong ngực hân, giả chết.

Triệu Trầm ôm kiều thê rạng rỡ vào phòng, cho Tưởng ma ma gọi phòng bếp lập tức đem cơm tối lên, khi vào nhà liền nhẹ nhàng đặt A Kết lên trên giường. Nghĩ đến chuyện một lát nữa sẽ có tiểu nha hoàn đi vào dọn cơm, A Kết không dám gặp người nào, nằm ở đầu giường giả bộ ngủ. Triệu Trầm cũng không làm phiền nàng, khoát áo choàng trên người nàng lên bình phong, sau đó ngồi ở trên kháng tháo giày, kêu người vào thu dọn.

Lục Vân và Thúy Ngọc cùng đi vào, ánh mắt quy củ không nhìn loạn, Lục Vân ôm hai kiện áo choàng, Thúy Ngọc xách theo giày, im lặng lui ra ngoài.

Triệu Trầm ngồi ở bên cạnh A Kết, nhẹ nhàng xoa lưng nàng, chờ tiểu nha hoàn mang cơm tối lên rồi lui ra, lập tức ôm cô nương đang giả bộ ngủ đến trên đùi, ngồi vào bàn.

Trời lạnh, phòng bếp làm sủi cải, nhân bánh từ thịt và rau cần, còn có một chén bánh trôi mè đen.

“Đừng tức giận nữa, ăn sủi cải nào.” Triệu Trầm để đĩa xuống, cúi đầu hôn cô nương đang núp trong ngực hân không chịu gặp người khác.

A Kết không muốn để ý đến hân, nhưng sức lực không bằng người ta, bị người ta hung hăng hôn một lúc mới buông ra. Nàng nhắm mắt lại, thở dốc, Triệu Trầm buông lỏng cổ áo, cổ họng liên tục chuyển động, cũng may hân đã nhìn lâu như vậy nhìn được đến lúc điểm tâm đến, tự mình ép bản thân nghĩ đến việc khác, sau khi khôi phục thì tự mình giúp A Kết ăn cơm. Một cái sủi cải chia thành hai nửa, hân một nửa, A Kết một nửa, lúc mới đầu A Kết không chịu để cho hân nuốt, bị uy hiếp hôn mới không thể không nhắm mắt hé miệng, nhưng vẫn là bị người nọ để đĩa xuống hôn một lúc.

Sau khi rửa mặt, A Kết chui vào chăn trước Triệu Trầm cũng theo đó đi vào, tắt đèn trên kháng, ôm người vào trong lòng nói chuyện.

“A Kết, mẹ nói chúng ta mừng 8 lên đường, trở lại kinh thành vào lễ mừng năm mới, chỉ còn dư sáu ngày, chúng ta ngày mai trở về nhà nàng một chuyến, ta muốn xin lỗi nhạc phụ nhạc mẫu.”

Sáu ngày sao?

Mặc dù đồng ý đi cùng hân, A Kết vẫn không ngờ sẽ lên đường sớm như vậy, không khỏi nắm chặt cánh tay hân: “Muộn hơn một chút không được sao?” Chuyến đi này chẳng biết lúc nào mới trở lại, nàng thật sự không nỡ.

Triệu Trầm áy náy lại đau lòng hôn nàng: “A Kết, không thể thú nàng làm thê tử tại kinh thành là thiệt thòi cho nàng rồi, đã ủy khuất người, lễ mừng năm mới sẽ mở tiệc chiêu đãi có các phủ khác đến tham dự nhân dịp này giới thiệu nàng với mọi người luôn để bọn họ biết nàng là thê tử của ta. Nàng đừng lo, đường đi kinh thành cũng hơn nửa tháng, trên đường ta sẽ kể cho nàng tình huống ở bên kia và một chút việc cần phải chú ý cho nàng biết, đến Hầu phủ còn có ta và nương còn có Tưởng mama giúp nàng, sẽ không xảy ra chuyện.”

A Kết lúc này làm gì có tâm trạng nghĩ đến kinh thành, trong lòng nàng bây giờ chỉ có người nhà, khóc trong ngực hân: “Đến chuyện thành hôn chàng cũng giấu diếm, phụ mẫu thiếp chắc chắn sẽ rất tức giận, thiếp nói cho chàng biết, đừng mong chờ thiếp sẽ giúp chàng, nếu phụ thân không muốn thiếp đi, thiếp sẽ không đi.”

Đây rõ ràng đang nói dối mà, nhưng đây vốn là sai lầm của hân, Triệu Trầm chắc chắn sẽ không dám nói dối nữa, ôm chặt nàng, trấn an: “Đừng khóc nữa, ta lừa gạt lấy mất nữ nhi bảo bối của họ, nhạc phụ nhạc mẫu đánh ta cũng chẳng sai, ngày mai nàng đừng làm gì, toàn bộ cứ để ta lo. A Kết nàng đừng lo lắng quá, ta sẽ thương lượng tốt với nhạc phụ, nếu mọi chuyện thuận lợi, sang năm cả nhà nàng cũng sẽ chuyển đến

kinh thành, như vậy nàng có thể đoàn tụ cùng họ thường xuyên hơn.” Không có một chút chuẩn bị thì sao hẳn dám gạt người chứ? Hơn nữa, hẳn cũng không nỡ để cho thê tử xa xứ lẻ loi một mình.

“Phụ thân chuyển đến kinh thành sao?” Nước mắt A Kết nước ngừng lại, vui mừng nhưng cũng cảm thấy không tin được.

“Đúng vậy.” Triệu Trầm cúi đầu nói nhỏ bên tai nàng, cuối cùng nói: “Như vậy nàng sẽ có chỗ dựa là nhạc phụ, ta có muốn ước hiệp nàng cũng không có gan, phải không?”

A Kết không để ý đến hắn, trong đầu đều là những chữ vừa nãy hắn nói, vui sướng trong lòng dần dần lấn át những bất an, khỏe miệng cũng không nhịn được mà nhếch lên, bị ngón tay của nam nhân đang nhẹ nhàng sờ phát hiện.

Đỗ được nàng, Triệu Trầm cố gắng áp xuống tâm tư mới xuất hiện, xoay người, môi chạy vòng quanh tai nàng, “A Kết, ta có đối xử tốt với nàng không?”

Sau khi tranh cãi sự thân mật càng động lòng người, hưởng chi người này tuy rằng trước đây lừa gạt, đối với nàng thật có lòng, nghĩ tới sẽ nhanh lại có thể ở cùng chỗ với người nhà, trong lòng A Kết sự kháng cự cũng biến mất, bị hắn hôn, thân mình cũng mềm nhũn ra.

Hình như không có gì khác biệt, hô hấp của Triệu Trầm so với trước còn nhanh hơn, mọi việc đều đã được nói rõ, không còn gì để lo lắng, một tay hắn ôm lấy nàng, một tay dần dần di chuyển, muốn chạm vào nơi ngày ngày hắn đều muốn chạm đến, muốn một lần chính xác thành nam nhân, nam nhân của nàng. Chỉ là vừa mới bắt đầu, nàng đã giữ tay hắn lại, nhưng lần này Triệu Trầm không muốn lại bỏ dở nửa chừng, cứ như vậy mang theo cả tay nàng, không để nàng chống cự, tiếp tục di chuyển, càng đi càng cao.

Làm sao A Kết không biết ý định của hắn chứ?

Lúc trước còn nhẫn nại, giờ mới thuyết phục được nàng thì lập tức lộ nguyên hình, nói đến cung A Kết đến cùng vẫn còn có chút tức giận, vì vậy không muốn thỏa mãn mong ước của hắn. Trước đây hắn vì mục đích nên mới cố ý chịu đựng, hiện tại cũng nên để hắn vì mình làm sai mà trả giá, cũng không thể để cho mọi chuyện đều như ý hắn.

Sức lực không bằng hắn, A Kết trực tiếp dùng móng tay nhéo hắn, đến khi hắn cứng đờ mới quay đầu nói: “Chàng đừng như vậy, phụ thân chưa chắc sẽ nghe theo chàng, nếu người kiên trì muốn thiếp ở nhà, thiếp, dù sao thì đêm nay chàng đừng đụng vào thiếp!”

Nàng đã nguyện ý thì làm sao Lâm Hiền có thể không đồng ý chứ?

Triệu Trầm suy nghĩ một chút liền biết thê tử muốn phạt hắn, hắn đương nhiên không muốn dừng lại, nhưng mà dù sao cũng phải làm chút gì đó cho nàng hết giận, hưởng hồ ngày mai sau khi từ Lâm gia trở về nàng sẽ không còn có thể từ chối, đến lúc đó còn không ngoan ngoãn cho hắn mới lạ.

Một ngày thôi mà, hắn đợi được!

Xuống khỏi người nàng, Triệu Trầm kéo nàng vào trong lòng, thoải mái đồng ý, nói: ” Được, không chạm thì không chạm, dù sao ngày mai nàng cũng trốn không thoát.”

A Kết xấu hổ không nói, chỉ là đang lúc âm thầm đắc ý thì đột nhiên phát hiện tay của mình nam nhân nắm có chiều hướng đi xuống, sắc mặt như lửa đốt. A Kết không muốn giúp hắn, dùng sức tránh, nhưng Triệu Trầm có thể nhượng bộ một lần, lần này thì một bước cũng không nhượng, mặt dày nói những lời đứt quãng bên tai nàng, “A Kết, trước tiên nàng cứ kiểm tra ta đi, kiểm tra tình hình địch, đêm mai, đêm mai ta sẽ không khách khí, chúng ta chính thức giao chiến...”

Tác giả có lời muốn nói: cảm ơn mobom địa lỗi, yêu yêu

~A Kết: không phải đánh giáp lá cà sao?

Triệu Hôi Hôi: ngắn sao?

A Kết: ...

Ha ha, đại gia muốn cho Triệu Hôi Hôi lập tức được như ý nguyện sao?

51. Chương 47: Chương 44.1

Khóc suốt nửa ngày, buổi sáng ngày hôm sau A Kết tỉnh lại, cảm giác mắt không thoải mái, đưa tay day day, nhưng lại làm Triệu Trầm tỉnh giấc, thấy nàng đang lau mắt thì hoảng sợ, vội vàng kéo tay nàng xuống, lúc này mới phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió, “Ta còn tưởng nàng khóc.”

Nàng làm gì có nhiều như vậy nước mắt?

A Kết thâm cười hắc lo lắng vớ vẩn, nhưng mà lo lắng vẫn tốt hơn so với việc không để trong lòng. Nàng cúi đầu, tiếp tục dụi mắt, trước đây cũng có vài lần khóc như vậy, biết khóe mắt sẽ có gì đó, không muốn hắt nhìn thấy.

Triệu Trầm không hiểu suy nghĩ của cô nương gia cho rằng nàng còn mệt mỏi, nhìn ra bên ngoài thấy sắc trời xám xịt, giúp nàng đắp chăn rồi nói: “Ngủ đi, đến khắc hai(Từ 7 giờ 20 đến 9 giờ 40 sáng) ta gọi nàng dậy.” Thanh âm khàn khàn vì mới tỉnh ngủ làm cho người nghe cũng an tâm.

A Kết lẳng lẳng nằm trong lòng hắc, chớp chớp mắt.

Mặc kệ là trưởng tử Hầu phủ, hay là thiếu gia nhà giàu, hắc vẫn là hắc, là trưởng phu của nàng. Mặc kệ hắc ở trước mặt người bên ngoài thanh trong veo mà lạnh lùng hay là lá mặt lá trái thì khi trước mặt nàng đều là vừa bá đạo vừa ôn nhu, sẽ ôm nàng ngủ chung một chỗ, là hai người thân mật nhất. Lo lắng cái gì chứ, chỉ cần Triệu Trầm còn vẫn đối xử với nàng như vậy một ngày, nàng sẽ bên cạnh hắc một ngày. Nàng không giỏi cầm kỳ thư họa nhưng nàng sẽ chăm sóc việc ăn, mặc ở, đi lại của hắc, hỏi han ân cần, đây là những thứ mà một thê tử tốt cần làm trong suy nghĩ của nàng, trước mắt nàng chỉ làm được những thứ này, sau này nàng sẽ cố gắng học hỏi không làm mất mặt hắc.

Có lẽ do được nam nhân ôm, những lo lắng bất an kinh hãi hôm qua đều biến mất tâm tình cũng bình tĩnh. Áp vào lồng ngực ấm áp của nam nhân, A Kết nghĩ nghĩ, hỏi hắc: “Việc này lúc nào sẽ nói với nhóm người Tướng ma ma đây? Các nàng cũng sẽ cùng đi phải không?”

Triệu Trầm kinh ngạc vì nàng tỉnh táo, nhắc nàng lên, hai người mặt đối mặt.

Bởi vì trong phòng mờ tối, A Kết không ngượng ngùng, lớn mật nhìn lại hắc, cũng không biết mắt của mình vì khóc nên sưng lên, không dễ nhìn như thường ngày. Nhưng Triệu Trầm không cảm thấy khó coi, chỉ đau lòng, thương nàng đối với hắc khoan dung tín nhiệm, thương nàng ôn nhu kiên cường, không khóc nháo, sau khi được dỗ dành liền bắt đầu suy xét cuộc sống sau này.

Sắp xa xứ, trong lòng nàng chắc chắn sẽ lo lắng nhưng nàng thật dũng cảm, biết nhìn về phía trước.

Đơn giản lại giản dị.

Nữ nhân nhà nông thì sao chứ, hắc chỉ thích như vậy đấy.

Triệu Trầm không nhịn được hôn lên mắt nàng, chỉ khẽ chạm lên chỗ sưng. Không cho nàng khóc, sau này sẽ không để cho nàng vì hắc sai mà khóc mấy canh giờ nữa.

Thật cẩn thận và ôn nhu như vậy khiến A Kết ngây ngẩn cả người, ngơ ngác chờ hắc kết thúc.

Triệu Trầm hôn lên hai mắt nàng, cuối cùng hôn lên mặt nàng một chút, sau đó tựa vào mái tóc dài của nàng, nói: “Từ nhà nàng trở về thì nói cho các nàng ấy biết đi, gã sai vặt ở ngoài viện thì ta đã có sắp xếp nhưng những người trong nội viện đều đã dùng quen, nếu nàng không có gì không hài lòng thì chúng ta đều đưa đưa, dù sao thì dùng người mình quen thuộc vẫn hơn.”

Nàng mang đến ba người, Tướng mama thì không cần phải nói, quả thực đây là chuyện ngoài ý muốn, dù cho chỉ là cung nữ thông thường, có thể từ địa phương ăn thịt người đó có thể sống sót rời đi, bản thân chắc cũng không bình thường. Lục Vân và Bích Ngọc tuổi còn nhỏ chút, lại được Tướng ma ma dạy dỗ, biết tiến biết lùi, đối với quy củ và cấp bậc lễ nghĩa ở Hầu phủ thì chỉ cần thay đổi chút ít là được. Bên cạnh hắc, Cẩm Thư và Cẩm Mặc là người mà mẫu thân chỉ bảo, ba năm gần đây không phạm phải quy củ. Cẩm Mặc, tâm tư hơi chút linh hoạt, cũng may biết khắc chế, chỉ cần nàng vẫn làm đúng bốn phận, sau khi đến Hầu phủ có thể tiếp tục dùng, có thể giúp đỡ A Kết khoảng hai năm rồi thả đi, còn nếu dám có suy nghĩ gì khác, hắc sẽ dùng nàng ta chỉ bảo cho A Kết. Có một số việc không phải cứ nhắc nhở trước là được, hắc sẽ

không để cho A Kết khổ sở, nhưng sẽ khiến nàng chú ý hơn. Không phải Cẩm Mặc thì cũng sẽ có tiểu quỷ khác, dù sao cũng phải khiến A Kết cảnh giác một chút, học được phải đề phòng người khác.

Lại nói đến chuyện đến Lâm gia, “Ta bảo Trần Bình mời dưỡng và dì nàng đến luôn, chuyện lớn như thế này thì bọn họ cũng nên biết, ta trực tiếp nói ra để nhạc phụ không phải nói lại. Dưỡng có kiến thức rộng rãi, sau khi chúng ta đi, nhạc phụ có cái gì không rõ thì dưỡng cũng có thể đưa ra vài ý kiến giúp đỡ giúp nhạc phụ.”

Hắn suy nghĩ chu đáo, A Kết ngoan ngoãn nghe là được, chờ hắn nói xong, bên ngoài đã sáng hơn một chút, nàng rời khỏi ngực hắn, “Nên dậy thôi.”

Triệu Trầm có chút luyến tiếc không khí yên tĩnh như vậy, muốn tiếp tục ôm nàng thêm một chút.

A Kết cười hắn: “Đứng lên đi, đừng làm cho nương đợi lâu.”

Hôm qua náo loạn một trận, chắc hẳn mẫu thân vẫn còn lo lắng, Triệu Trầm đành phải đồng ý, cùng nàng ngồi dậy, nhưng không vội vã mặc quần áo, mà là ôm chặt nhìn A Kết, hắn thích xem dáng vẻ tóc dài rối tung của nàng.

Dù sao thì trời cũng lạnh, A Kết cũng lưu luyến sự ấm áp trong chăn, nàng giấu chân trong chăn, xoay người lấy y phục đã được đặt sẵn một bên, thân mình nghiêng về trước khiến trung y căng lên, phía dưới cánh tay phải lộ ra nửa đường cong. A Kết đương nhiên vẫn không ý thức được, Triệu Trầm ánh mắt nhìn thẳng, ánh mắt vừa cố gắng dời đi thì lại tự quay về, cuối cùng vẫn không thể nhịn xuống, lúc A Kết chuẩn bị đựng vào đồng y phục định ngồi thẳng dậy thì lại bị ức hiếp, hai bàn tay tiến đến nơi hôm qua vẫn mơ ước, A Kết chưa hề có sự chuẩn bị, hô hấp loạn nhịp.

“Buông ra, chàng buông tay ra!”

A Kết đâu có nghĩ tới hắn sẽ vô sỉ mà đánh lén, vừa thẹn vừa giận, nhưng thân mình lại bị hắn ép nghiêng nên không thể dùng lực, không thể lui được nữa. Nàng thử trốn về phía trước, lập tức bị hắn dùng sức đè lại, lại bị ấn vào... Sợ thanh âm quá lớn bị nha hoàn bên ngoài nghe được, hai mắt A Kết nhắm nghiền, mặt đỏ bừng, phí công kéo tay hắn, nhỏ giọng trách mắng: “Buông ra, chàng đã đồng ý với thiếp!” mới sớm tinh mơ, làm sao hắn có thể như vậy!

Mộng đẹp trở thành sự thật, sao Triệu Trầm bỏ được, vừa hôn tù binh vừa nói nhỏ bên tai nàng: “Hai quân giao chiến, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, tối qua ta để cho nàng kiểm tra tình hình quân địch, có qua có lại, bây giờ nàng cũng nên để ta kiểm tra có đúng không? A Kết nàng nhỏ bé xương cốt không chắc chắn, làm sao có thể đánh nhau? Dù cho bản tướng quân lần đầu ra trận, nhưng vẫn có thể khiến chúng trở nên dễ bảo như thường...”

Nếu hai người đang ngồi ngay ngắn trên bàn, có lẽ A Kết còn có thể cho rằng nam nhân đang nói về chiến trường chiến sự, nhưng hiện tại trong tình hình như thế, hơn nữa tối qua hắn còn nói những lời hồ ngôn loạn ngữ kia, A Kết lập tức nghe hiểu hắn có ý tại ngôn ngoại (cái này ta thích để nguyên, ảnh hưởng khi học Ông già và biển cả hồi 3 đây mà), xấu hổ đến mức hận không thể chết, vội vàng cầu xin hắn: “Đừng nói nữa, buông ra ta...”

Thời cơ không đúng, Triệu Trầm lưu luyến thu binh, ôm người đang xui xẻo vào trong ngực, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của nàng một lát, hôn lên mắt nàng, hôn tai nàng, “Được, chúng ta buổi tối tái chiến.” Hắn muốn chiến đấu tốt, để nàng nếm thử sự lợi hại của hắn.

Hắn thật vô liêm sỉ, A Kết thực sự nhịn không được, nắm chặt tay thành quyền đập vào lồng ngực hắn, đánh tới lại chỉ nhận lấy việc nam nhân cao giọng cười to.

Sau sự náo loạn này, A Kết lại không dám nhìn Triệu Trầm, trang điểm cũng không dám nhìn hắn. Trước đây đã biết hắn hư, nhưng nhìn cũng là một dáng vẻ chính nhân quân tử, ai biết lại là...

A Kết thật sự không biết làm thế nào đối mặt với hắn, sau khi đến sảnh liền cúi đầu, không để ý tới nam nhân đối diện đang mỉm cười nhìn mình chăm chú. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nghĩ tới việc Ninh thị biết Triệu Trầm có những cam đoan hoang đường, A Kết càng không được tự nhiên, khi vào phòng được Ninh thị đứng dậy đón chào cũng không dám nhìn nàng.

Ninh thị nhìn dáng vẻ xấu hổ của con dâu một cách rõ ràng, lại nhìn sắc mặt đầy dắc ý của nhi tử, vừa buồn cười lại thở ra một hơi, kéo tay A Kết ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “A Kết, sự tình ngọn nguồn Thừa Viễn cũng đã nói với con rồi, dù cho thế nào, là chúng ta lừa hôn trước, nường cũng có sai, sau bữa cơm ta sẽ theo các con trở về gặp bà thông gia, xin lỗi.”

Tiếng nàng nhẹ nhàng, A Kết vội hỏi: “Không cần, nường cũng không cố ý, người ở nhà chờ chúng con cũng được, Thừa Viễn đi nói là được rồi.” Nàng chưa từng có oán trách bà bà, sau khi nàng cùng Triệu Trầm nói chuyện rõ ràng, nghĩ đến Ninh thị, chỉ còn đau lòng, bị người hại toàn tộc rồi còn cướp tướng công, Ninh thị chịu bao nhiêu khổ.

Nghĩ tới những thứ này, trên mặt A Kết không còn đỏ bừng, ngẩng đầu nhìn Ninh thị, nói: “Nường, thật sự không cần người đi.”

Ninh thị lắc đầu, vừa muốn giải thích, Triệu Trầm đã xen vào nói: “A Kết nàng đừng khuyên, nường muốn đi, ta cũng hy vọng nường đi, nếu không tới nhà nàng thì trong lòng nàng còn oán trách ta chắc chắn sẽ không giúp ta, nhạc phụ nhạc mẫu nếu giận không chừng còn đánh ta, có nường bên cạnh, tốt xấu gì cũng sẽ nể mặt nường, không hành hạ ta nhiều.”

Nói thì nói như thế, nhưng hần sắc mặt hồng hào, nhuận khí định thần nhàn, làm gì có dáng vẻ hoảng sợ chứ?

A Kết giận hần, trừng mắt không hề để ý tới.

Ninh thị cười, vỗ tay con dâu, hất lên đầu nhi tử một chậu nước lạnh: “Không cần con miệng lưỡi trơn tru, ta không phải giúp con nói chuyện, ta lo lắng nhạc phụ nhạc mẫu khoan hậu ôn hòa không đành lòng phạt con nặng tay, nếu bọn họ thật sự không ra tay, ta tự mình dạy dỗ con, cái đồ hỗn trưởng (đồ vô liêm sỉ)! ”

Triệu Trầm làm mặt khổ, ở dưới đáy bàn nhẹ nhàng đá vào giày A Kết, lúc nàng ngẩng đầu, nói: “Ta nói đúng không? Nường nhất định sẽ giúp nường, nường đã tin chưa?”

A Kết không khỏi nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị ôn nhu cười, nhỏ giọng nói với nàng: “Chúng từ đó nường đã xem rồi, yên tâm, tương lai Thừa Viễn nếu dám có lỗi với con, hai chúng ta hai trở về Đồng Loan thôn sinh sống, mặc kệ con sinh mấy đứa chúng ta cũng đưa đi theo, một đứa cũng không để lại cho hần!”

“Nường...” Nghe mẹ chồng là thật sự biết rõ, còn đề cập đến việc con cái, A Kết xấu hổ trốn vào lòng Ninh thị, cái này là thật sự không dám gặp người khác.

Ninh thị khó có khi được cười ra tiếng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, sau một lát thì nói: “A Kết đừng lo lắng, chúng ta ở sống ở đây như thế nào, đến kinh thành cứ như vậy, không có gì khác biệt. Tốt lắm, đứng lên ăn cơm đi, lát nữa còn đến nhà con có thể sẽ không thoải mái, nhờ bà thông gia ngay cả ta cũng tức giận, A Kết nên thay ta ra mặt nha.”

A Kết đỏ mặt gật đầu.

Sau bữa cơm, chuẩn bị một chút, cả nhà xuất phát, A Kết ngồi cùng Ninh thị trên một chiếc xe ngựa, Triệu Trầm cưỡi ngựa ở bên cạnh.

“Vào lúc này ra ngoài thật không sai, có thể ngắm tuyết.” Xe ngựa đi một lúc, Ninh thị vén màn xe, cùng con dâu ngắm cảnh.

A Kết quay đầu nhìn lại. Bên ngoài ruộng đất màu trắng, ngọn cây màu trắng, núi xa cũng màu trắng, một vùng trắng xóa như vừa được tẩy sạch.

“Sao lại cuốn rèm lên, bên ngoài lạnh.” Đang nhìn, Triệu Trầm cưỡi ngựa lại gần, cúi đầu nói với các nàng, ánh mắt dừng lại trên ngao. A Kết phát hiện, nhện không được nhìn hần, hần mặc một thân áo lam ngồi trên lưng ngựa không nói hết sự phong lưu phóng khoáng, làm cho người ta dù biết không ổn vẫn không rời mắt.

Cũng may bà bà vội vàng đáp lời, không nhìn nàng.

Thấy nam nhân lại liếc mình một cái, A Kết cúi đầu, không muốn đối diện với hần, đáy lòng lại càng ngày càng nhiều vui vẻ, cứ không ngừng dâng lên.

Đường quá dài, nàng cố gắng đi cùng hắn, chỉ cần nàng nỗ lực, như vậy thì dù phải đi tới chỗ nào, ít nhất quá trình này không có nửa phần tiếc nuối.

52. Chương 48: Chương 44.2

Vừa xong trận tuyết đầu tiên, người trong thôn đều bận rộn chuyển tuyết từ trong sân ra bên ngoài, nay cũng đang trong ngày nghỉ, Lâm Hiền dẫn Lâm Trọng Cửu cùng làm, hai phụ tử cùng xúc tuyết, Liễu thị ở phía sau dùng chổi quét tuyết vờ, trên tay mang bao tay thật dày. Lâm Trúc cũng giống như vậy, đi theo sau đệ đệ, lấy chổi nhỏ quét phòng bếp.

Khi đang thu dọn hàng rào thì Liễu thị nhìn cái máng trống không, có chút bất đắc dĩ nói: “Mọi người nói xem Thừa Viên đưa nai đến làm gì, mùa hè cho chúng nó ăn cỏ thì xong, nhưng hiện tại không có cỏ, chỉ có thể cho ăn lương thực phụ (ngô, khoai, sắn... đó), vẫn không thể nuôi dưỡng dễ dàng như heo, phí tâm phí tiền nuôi chúng nó, chẳng lẽ chỉ để cho mọi người nhìn chơi à? Đã thế lại là Thừa Viên đưa, bán thì khó coi.”

Lâm Trọng Cửu nghe mẫu thân lại nhắc tới cái này, khuôn mặt nhỏ nhắn xụ xuống, khẩn trương nhìn mẫu thân, sợ nàng đem nai đi bán.

Lâm Hiền cũng cảm thấy nuôi dưỡng hai con nai thật vô dụng, còn đều là nai mẹ, vào thu khi nai mẹ phát tình, thật sự khiến bọn họ phiền lòng, phải dùng được mới ngăn được. Nhưng mà chuyện trong nhà hắn đều nghe theo thê tử, để cho nàng cùng bọn nhỏ thương lượng đi.

Lâm Trúc đem chổi đặt vào bên cạnh hàng rào, hà hơi nói: “Nương, nếu không chúng ta bảo tỷ phu mang nai về đi, nhà tỷ phu không thiếu tiền nuôi chúng, có lẽ còn có thể mời người hiểu biết đến chăm sóc chúng ấy chứ, hơn nữa lúc trước tỷ phu chính là vì thích đại tỷ mới đưa nai tới...”

“Câm miệng, bớt nói hươu nói vượn!” Liễu thị bất mãn đánh gãy lời nói của thứ nữ. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy Triệu Trầm đã để ý tưởng từ từ lâu, nhưng lúc hắn đưa nai đến, trưởng nữ và Mạnh Trọng Cảnh vẫn còn hôn ước, việc này người trong nhà dù biết rõ cũng không thể truyền đi.

Lâm Trúc tự biết mình nói lỡ, thề lưỡi, chạy tới nói chuyện cùng đệ đệ: “Tiểu Cửu nghe lời, nhà chúng ta nuôi không nổi ô ô, đưa đến nhà tỷ phu, tỷ phu có thể mời người chăm sóc tốt cho chúng nó, đệ muốn nhìn cũng có thể tùy lúc đến chơi, có phải không?”

Lâm Trọng Cửu hiểu được đạo lý này, nhưng trong lòng là luyến tiếc, suốt cả mùa hè hắn đi trong rừng cỏ, hắn không nỡ.

Tiểu nam hài giương cao cái miệng nhỏ nhắn, Lâm Trúc nhìn buồn cười, vừa muốn khuyên nỡ thì bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa nghiêng lên tuyết đọng, còn có tiếng lách giềng chào hỏi, có phải vừa kêu “Triệu công tử” không?

Người trong nhà đưa mắt nhìn nhau, đồng thời tiến đến cửa, cũng vừa lúc xe ngựa ngừng lại trước cửa, Triệu Trầm tung người xuống ngựa, cười gọi.

Liễu thị vừa mừng vừa sợ, ánh mắt dừng tại tấm rèm dày của xe ngựa, vừa tiến đến vừa oán giận nói: “Sao giữa thời tiết như thế này lại đến đây? Trên đường không xảy ra việc gì... A, bà thông gia cũng tới, nhanh, mau vào nhà đi, A Trúc con nhanh đi chuẩn bị nước trà!”

Ninh thị và A Kết cười, xuống xe ngựa.

A Kết nhìn khuôn mặt mỉm cười bình tĩnh ung dung của bà bà cùng trượng phu, biết bọn họ muốn đợi dưỡng dì lại đây mới nói, liền không lộ ra, đỡ cánh tay Ninh thị đi vào. Còn chưa ngồi yên, bên ngoài đã nghe tiếng xe ngựa, A Kết không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, Triệu Trầm khẽ vuốt cằm, sáng sớm hắn đã sai Trần Bình đi Chu gia chuyển thư, thời gian vừa vắn.

Tiểu Liễu thị vừa vào phòng liền nghi ngờ hỏi Triệu Trầm: “Thừa Viễn con nói có đại sự muốn nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

Phu thê Lâm Hiền đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía mẫu tử Triệu gia.

Triệu Trầm nhìn về phía A Kết, A Kết ngẫm hiểu, mời Ninh thị vào buồng trong, sau đó kêu cả mẫu thân đi lại đó, Lâm Trúc cũng chủ động ghé đến, như vậy các nữ quyền ngồi cách màn hình có thể nghe phía bên ngoài nói chuyện. Liễu thị và Tiểu Liễu thị càng thêm hoang mang, Ninh thị cùng Liễu thị ngồi sóng vai, áy náy nói: “Bà thông gia, trước hết bà nghe Thừa Viễn nói, nghe xong mọi người tức giận như thế nào cũng đúng, mẫu tử chúng ta thành tâm giải thích.”

Sắc mặt Liễu thị thay đổi, không thể tin nhìn về phía trưởng nữ, chẳng lẽ, chẳng lẽ con rể làm chuyện gì có lỗi với nữ nhi sao?

Bên ngoài Lâm Hiền không nghe thấy Ninh thị nói nhỏ, nhưng mắt thấy Triệu Trầm quỳ xuống, hai chân hấn lập tức mềm nhũn, giống như ác mộng tái hiện. Lúc trước Mạnh Trọng Cảnh quỳ xuống từ hôn, chẳng lẽ lần này con rể cũng phụ lòng nữ nhi của hấn sao?

“Thừa Viễn, con, con đến cùng là đang làm cái gì?” Lâm Hiền miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, tay giấu trong áo đã nắm thành quyền. Lời cam đoan của Triệu Trầm khi cầu hôn vẫn còn bên tai, thế sao mới thành thân hơn một tháng, nếu hấn thật sự phụ lòng A Kết, hấn đánh Triệu Trầm ngay!

Sắc mặt Chu Bồi cũng xanh mét, Chu Lan Sinh ở một bên chân mày hơi nhíu, Lâm Trọng Cửu thì mặt đầy lo lắng.

Tim Triệu Trầm thực ra cũng như đang treo lên, trước mặt phụ thân hấn cũng chưa từng có cảm giác thế này, cho dù A Kết đã đã được hấn dễ dàng, nhưng trước mặt nhạc phụ đại nhân này, thủ đoạn hấn dùng để dễ thê tử trước mặt nhạc phụ trở nên hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể nói thật, mà Lâm Hiền sẽ lựa chọn lựa chọn như thế nào, thì có bảy phần nắm chắc, thành thật quỳ ở nơi này, đành biến thành bốn phần.

Hấn ở chỗ kia khẩn trương bất an, Lâm Hiền cũng không kiên nhẫn, ầm ầm nói: “Vì sao lại quỳ trước ta? Chẳng lẽ người cũng giống như Mạnh Trọng Cảnh?”

Triệu Trầm ngạc nhiên, nhìn sắc mặt nhạc phụ, lập tức đoán được hấn hiểu lầm, vội giải thích: “Không phải, con và A Kết rất tốt, chỉ là, con rể vẫn giấu diếm người một chuyện, hôm nay đến để xin lỗi.” Nói xong đưa hai hôn thư một thật một giả ra, đưa đến trong tay Lâm Hiền, “Nhạc phụ hãy xem qua, sau khi người xem xong sẽ hiểu, chỉ mong nhạc phụ quan tâm thân thể, chớ nên tức giận.”

Nghe nói không phải chuyện có lỗi với nữ nhi, tim Lâm Hiền cũng hạ xuống một chút, nghi ngờ tiếp nhận, mở ra. Tờ thứ nhất là hôn thư mà ngày Triệu Trầm tiến đến đón dâu hấn đã xem qua, hấn nhíu mày liếc mắt nhìn Triệu Trầm, lần nữa mở ra tờ thứ hai, mới nhìn đến hàng đầu tiên, mắt liền tròn tròn.

Chu Bồi thấy hấn chân mày càng nhăn càng sâu, nhắc chân dựa gần, cùng hấn xem.

Hôn thư ghi rõ xuất thân quê quán chân chính của phu thê..

Biết bên trong nhạc mẫu vẫn còn đang chờ, Triệu Trầm rũ mắt, nói ngắn gọn thân thể của mình, không nói ân oán của phụ thân và mẫu thân, chỉ từ bắt đầu từ chuyện Phủ Quốc công ép buộc, giải thích mẫu tử vì sao phải mai danh ẩn tích ở nông thôn, vì sao hấn tổ chức đại hôn mà phụ thân chỉ có thể có mặt 1 ngày, sau đó liền nói đến tình huống hiện tại của triều đình, “Nhạc phụ, Tần Tư Dũng đóng giữ Tây Bắc, Tần gia tại kinh thành thì không người nào có thể dùng, chúng ta bây giờ hồi kinh, bên ngoài không có người nào dám cậy thế ức hiếp, ở bên trong thì Tần thị chỉ có hư danh, căn bản không có quyền quản chế A Kết. Xin người yên tâm, Thừa Viễn chắc chắn bảo vệ tốt A Kết.”

Những điều này đều là sỉ nhục của Triệu gia, hấn không muốn nói, nhưng hấn phải nói, nói sự sỉ nhục của nhà mình cho người khác nghe.

Nhiều năm như vậy, phụ thân ở kinh thành chính là trò cười, thê tử cũng không thể bảo vệ. Nhưng phụ thân gắng gượng trở lại, hấn phò tá Đường Văn để lật đổ Tần gia, ngăn chặn lời nói những người đó, chứng minh rằng hấn không phải kẻ chỉ có vẻ bề ngoài mặc người ta ức hiếp. Giờ này ngày này, không cần thư của

phụ thân, Triệu Trầm cũng biết, phụ thân sẽ còn tiếp tục đấu với Tần Tư Dũng, cho đến khi tất cả những người ức hiếp hắn biến mất.

Phụ thân là trò cười, hắn cũng là trò cười, chỉ có thể ở nông thôn trốn tránh Tần gia, nay Tần gia gần như lụn bại, mới dám quang minh chính đại hồi kinh.

Trò cười thì thế nào?

Hắn cũng không muốn trốn, không nghĩ trốn, hắn cũng muốn làm một trưởng tử đỉnh thiên lập địa, nhưng hắn có tư cách để được tin tưởng sao? Hắn không tránh né, vẫn ở tại Hầu phủ, không nói đến chuyện hắn tuổi nhỏ sức yếu có bị người ta hại chết hay không, mẫu thân phải lẻ loi ở chỗ này nhiều năm như vậy, Triệu Trầm không thể tưởng tượng mẫu thân một mình sống trong tiểu viện, có con lại không thể nhìn thấy, thật thê lương.

Nếu có thể quay trở lại một lần, hắn vẫn sẽ trốn như cũ, bảo vệ tính mạng, ở nông thôn phụng dưỡng mẫu thân.

Nhưng hắn sẽ không trốn mãi.

Biết sĩ(nhục nhã) rồi sau đó dũng(gan dạ). Hắn trở lại kinh thành, mặc người chê cười, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ khiến những người trào phúng hắn đều câm miệng, chờ hắn thành người trên người, này đó ai còn nhớ rõ chuyện cũ chứ? Dù cho nhớ rõ, ai dám ở trước mặt hắn đề cập đến nữa chứ?

Không tranh nhất thời, tranh một đời.

~Sự tình được nói rõ ràng, Lâm Hiền không đánh Triệu Trầm cũng không mắng hắn, cùng hắn vào trong thư phòng nói chuyện một lúc, rồi cho Triệu Trầm đưa Ninh thị về trước, cả nhà bọn họ muốn thương lượng. Hiền tại trong đầu hắn có chút loạn, không muốn bởi vì tức giận nhất thời mà nói ra những lời khiến bản thân sau này hối hận, dù sao trưởng nữ đã thành người Triệu gia, không phải một câu đoạn tuyệt lui tới đơn giản là được.

Triệu Trầm không ngờ tới kết quả này. Có lẽ hắn nên dự đoán được, nhưng hôm qua A Kết đồng ý với hắn, hắn rất vui vẻ, chỉ muốn nhạc phụ nhạc mẫu sẽ hỏi ý kiến A Kết, lại không ngờ tới bọn họ muốn giữ A Kết lại nương gia(nhà mẹ đẻ).

Hắn nhìn về phía A Kết, đáy mắt mang theo một tia khẩn cầu, chính mình cũng rõ là đang cầu nàng dù nhạc phụ nhạc mẫu nói gì nàng cũng đừng thay lòng đổi dạ, hay là cầu nàng cùng mình về nhà. Thành thân hơn một tháng, ngoại trừ lần về nhà đó, hai người vẫn ngủ chung một chỗ, dù cho nàng đến nguyệt sự, hắn cũng ôm nàng ngủ, dùng bàn tay của hắn cách trung y giúp nàng ấm bụng.

A Kết nhìn ra Triệu Trầm đang lo lắng, muốn nói chút gì, nhưng phụ thân bỗng nhiên quay đầu, bảo nàng vào trong phòng đi, giọng điệu không cho phép từ chối.

Từ nhỏ đến lớn, phụ chưa từng nghiêm khắc như thế với nàng, A Kết không dám làm trái ý phụ thân, huống chi là loại chuyện này, sáu ngày sau có thể xa người nhà, trong lòng A Kết cũng muốn ở lại. Về phần Triệu Trầm, A Kết tin tưởng phụ mẫu sẽ đồng ý để nàng đi cùng hắn, cho nên hai người tách ra mấy ngày cũng không tính là gì.

Đến cùng vẫn sợ hắn nghĩ nhiều, bước vào trước cửa phòng, A Kết quay đầu nhìn thoáng qua, Triệu Trầm quả nhiên vẫn nhìn nàng, không để ý người nào, cứ nhìn nàng, lại hiện ra vài phần đáng thương. A Kết mềm lòng lại bất đắc dĩ, gật gật đầu với hắn, mắt thấy phụ thân hình như muốn quay đầu nhìn sang, cũng không dám chậm trễ, vén màn đi vào.

Triệu Trầm chỉ cảm thấy lòng của mình cũng đi theo vào .

Thấy hắn mắt hờn hờn, Ninh thị âm thầm thở dài, xoay người nói với Liễu thị: “Chúng ta đi trước, ngày mai ta lại để Thừa Viên lại đây. A Kết là cô nương tốt, ta thật tâm thích người con dâu này, khi giấu diếm thân phận để cầu hôn ta cùng với Thừa Viên đều sai, chỉ mong bà thông gia nhìn Thừa Viên đối với A Kết cố chấp si tình, tha thứ hắn một lần đi.”

“Nương, người không cần thay ta nói chuyện, lúc trước người nhiều lần khuyên ta nói tình hình thực tế, là ta lo lắng A Kết không muốn gả ta mới lừa nhạc phụ nhạc mẫu.” Triệu Trầm thu lại luyến tiếc trong lòng,

cúi mình thật thấp hành lễ với phu thê Lâm Hiền, “Nhạc phụ nhạc mẫu, Thừa Viễn biết sai, chỉ là Thừa Viễn đã nhận định A Kết, về sau mỗi ngày đều sẽ lại đây xin lỗi, cho đến khi nhị lão đồng ý để A Kết đi cùng con mới thôi. Thừa Viễn biết nhạc phụ nhạc mẫu giờ phút này không muốn thấy con, vậy con đưa nương con trở về trước, ngày mai lại đến xin lỗi.”

Nói xong xoay người, đỡ Ninh thị đi ra ngoài, Ninh thị áy náy liếc mắt nhìn Liễu thị, đi theo hần.

Trong lòng Liễu thị phức tạp, cùng trượng phu và phu thê Chu Bồi tiễn họ ra ngoài.

Xe ngựa đi xa, Lâm Hiền nhìn thê tử thân thương, tự mình đi thư phòng.

Cơm trưa hần cũng không dùng, Chu Bồi trước khi lên đường có đi tìm hần, hai người nói vài lời, Lâm Hiền tiễn ra cửa xong lại đến thư phòng ngăn người. Buổi tối người một nhà dùng cơm, Lâm Hiền giữ A Kết lại, tỷ đệ Lâm Trúc cũng muốn ở lại, bị hần đuổi đi.

Liễu thị dọn dẹp xong phòng bếp trở về, đã thấy này hai phụ tử nàng ngồi ở trên kháng, một người quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, một người cúi đầu khâu tất. Liễu thị thở dài, đóng cửa ngồi lên kháng, cầm kim chỉ trong tay trường nữ, “Trời đã tối, tất phụ thân con cũng đâu phải không đủ dùng, không cần vội.”

A Kết không khỏi nhìn về phía phụ thân, vừa lúc Lâm Hiền cũng nhìn lại, hai phụ tử nàng bốn mắt nhìn nhau, đều nhanh chóng tránh đi.

Thật ra nếu bàn về cảm tình phụ nữ, trong lòng Lâm Hiền, 2 nữ nhi đương nhiên không phân cao thấp, nhưng nữ nhi tính cách khác nhau, phụ nữ thường ngày ở chung tình hình cũng khác. Giống như Lâm Trúc, biết làm nũng, thường thường bỏ nhào lên người Lâm Hiền, mỗi khi Lâm Hiền vui vẻ sẽ cười, sờ đầu nàng, lúc tức giận cũng có thể trừng mắt răn dạy nàng. Nhưng A Kết lại khác, ngoại trừ khi còn nhỏ sẽ làm nũng với phụ thân, bảy tám tuổi bắt đầu chừng chặc sẽ khâu tất giặt xiêm y cho hần, rồi hần sau một ngày bận rộn trở về nhà sau thì bưng cơm châm trà cho hần, cũng sẽ không ôm hần xin phụ thân mua cho nàng xiêm y trang sức đẹp mắt, sẽ không bởi vì giận dữ với đệ đệ chạy đến trước mặt hần tố cáo. Nàng hiểu chuyện như vậy, căn bản không cần hần, người phụ thân này lo lắng gì, phần lớn thời gian Lâm Hiền đều giao trường nữ làm việc, khen trường nữ hiểu chuyện, bảo trường nữ mua gì đó trực tiếp cho nàng, trường nữ ôn nhu cười, không có động tác thân mật.

Có đôi khi nhìn thấy trường nữ cùng nương nàng thân mật, trong lòng Lâm Hiền ít nhiều có chút ghen tị, nhưng trường nữ từ nhỏ đã không dính phụ thân, hần cũng không có biện pháp.

Nhìn nữ nhi khâu được nửa tất, Lâm Hiền thử thăm dò mở miệng, “A Kết, con nói thật cho phụ thân biết, Thừa Viễn đối với con thế nào, con muốn cùng hần đi kinh thành sao?”

Ánh mắt A Kết lại dừng lại trên đôi bàn tay sần sùi của mẫu thân đang nắm tay nàng, khẽ giọng đáp: “Hần đối với con rất tốt, con, con cũng muốn cùng hần đi. Cha, nương, đừng lo lắng, đến kinh thành con sẽ cố gắng chăm sóc tốt chính mình.”

Liễu thị không biết nên nói gì, nhìn về phía trượng phu. Những chuyện ở Kinh thành nàng không hiểu, nàng chỉ biết ý kiến của nữ nhi, nghe trượng phu quyết định, nếu hai phụ tử nàng ý kiến không thống nhất, nàng lại nghĩ biện pháp hòa giải.

Trong lòng Lâm Hiền phức tạp.

Ván đã đóng thuyền, truy cứu lại những gì Triệu Trầm đã lừa gạt cũng không có ý nghĩa, hơn nữa Triệu Trầm lừa bọn họ cũng là vì lo lắng bọn họ bởi xuất thân của hần mà từ chối. Đối thành kẻ khác đã tự cho là thanh cao mắt chó coi thường người khác, ăn chơi trác táng, căn bản không cần giấu diếm, đã sớm nói ra thân phận với suy nghĩ thô bỉ rằng bọn họ chỉ là người nông thôn phải uống phí tâm tư nịnh bợ nữa, Triệu Trầm giấu diếm thân phận cũng minh chứng cho cách nhìn người của hần. Ngoài ra Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng, chỉ nhìn một cách đơn thuần việc hần chịu xuống ruộng làm việc, Lâm Hiền liên tin, ít nhất là bây giờ, Triệu Trầm đối với nữ nhi là thật lòng.

Nhưng thành thân không phải chỉ là chuyện của hai người, mà là chuyện của hai gia đình, đến phiên Triệu gia, dù cho phụ mẫu hần đều đồng ý thì vẫn còn có rất nhiều chuyện đủ khiến nữ nhi nhức đầu.

“A Kết, con có bao giờ nghĩ tới, loại người như chúng ta vào Hầu phủ, những người thân thích của Triệu gia bình thường đi lại cùng phu nhân tiểu thư nhà quan sẽ khinh thường con không?” Tuy rằng không muốn khiến nữ nhi khổ sở, Lâm Hiền vẫn phải chỉ ra.

Quan điểm riêng của từng bè phái từ xưa đã có, năm đó hấn lên trấn trên đọc sách, ở trấn trên, đứa nhỏ nhà người có tiền khinh thường hấn, hấn đi trong thành thi tú tài, mang xiêm y vải thô, thí sinh cùng khoa nhìn thấy hấn cũng sẽ cười nhạo. Hấn là nam tử do bị xem nhẹ nhiều lần mới dần dần lạnh nhạt, cô nương gia da mặt như vậy mỏng bị người cười nhạo thì sao? Trời sinh khác biệt như thế không phải nam nhân sủng ái thì có thể bù đắp, nữ nhi một khi tự ti, sau này càng ngày càng không ngóc đầu lên được, thời gian dài sợ hãi rụt rè bó tay bó chân, lúc này thuần phác cũng mất đi, Triệu Trầm có thể tiếp tục thích sao?

“Còn có, Thừa Viễn thân phận như vậy, vạn nhất sau vài năm hấn để ý người khác, cưới tiểu thiếp thì làm thế nào?” Thấy nữ nhi cúi đầu không nói, Lâm Hiền nói rõ ràng một lần, “Con đừng nghe những lời cam đoan của hấn, lời nói của nam nhân phần lớn thì không đáng tin cậy, người trong thôn không có tiền nuôi dưỡng tiểu thiếp, trong thôn cũng không có tập tục ấy, nhưng Triệu gia không giống với họ, sau khi trở lại kinh thành, Thừa Viễn sẽ tiếp xúc với nhóm công tử đều có thông phòng tiểu thiếp, ai có thể bảo đảm hấn sẽ không động tâm đây?”

Lời này quá nặng, dù cho trong lòng Liễu thị tán thành, nhưng vẫn nhịn không được phản bác: “Chàng đừng vợ đùa cả nắm, muối phu trong nhà cũng đâu có như vậy, còn canh chừng dì ấy chứ. Thừa Viễn đối xử tốt với A Kết là chuyện không hấn làm không được. A Kết đừng nghe phụ thân con, trước tiên đừng hoài nghi Thừa Viễn, chỉ là về trước phụ thân con nói đúng, con đi kinh thành bị người ta khinh thường thì làm thế nào?”

Trong phòng ánh đèn mờ nhạt, phụ mẫu mỗi lời nói ra đều là quan tâm, A Kết nắm tay của mẫu thân, ngẩng đầu nói với hai người: “Cha, nương, những chuyện này con đều từng nghĩ. Con xuất thân tại nơi này, người bên ngoài khinh thường con con cũng không có biện pháp, nhưng con đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, không có gì là mất mặt, người khác trào phúng con con cũng sẽ không để bụng. Về phần hấn, con cũng đã gả cho hấn, nếu giờ bởi vì nghi ngờ hấn sau này có người khác mà chia tách thì con không cam lòng. Hiện tại hấn rất tốt với con, con chỉ muốn thử xem, có thể sống cả đời với hấn là tốt nhất, nếu hấn là loại người có mới nới cũ, sau khi trở lại kinh thành chắc chắn sẽ thay lòng đổi dạ rất nhanh, khi đó con lại trở về, dù sao không phải là cùng cách chính là lưu thê, sớm một năm hay trễ một năm cũng không có gì khác nhau. Đến lúc đó hai người bảo con tái giá cũng tốt, nuôi dưỡng con một đời cũng tốt, con đều nghe theo hai người.”

Nàng từ từ nói, cô nương mới mười lăm tuổi nhưng lời nói lại thông suốt không hợp với tuổi.

Liễu thị nhịn không được rơi lệ, ôm nữ nhi khóc nói: “Đều do nương không tốt, một lần hai lần đều nhận thức không rõ người, liên lụy con không sống yên ổn ngày nào.” Trưởng nữ muốn cái gì, không có người nào so với nàng rõ ràng hơn.

A Kết chính mình từng khóc, cũng không muốn chọc mẫu thân khóc, vội vàng trấn an nói: “Nương người đừng nói như vậy, hấn đối với con rất tốt, con, trong lòng con cũng có hấn, cam tâm tình nguyện đi cùng hấn, người đừng nói như con chuẩn bị rơi vào hố lửa vậy, có lẽ hấn sẽ một đời đều tốt với ta thì sao?”

Liên quan đến chuyện cả đời của nữ nhi, Liễu thị lập tức nhịn lại nước mắt, “Đúng, A Kết nhà chúng ta tốt số, sau này chắc chắn xuôi gió xuôi nước, tương lai sẽ khiến mọi người đều hâm mộ, Hầu phu nhân! Khi đó nương cũng đi theo được thơm lây!” Nếu nữ nhi muốn đi, nàng nên nói chút chuyện tốt.

A Kết cười, ôm mẫu thân nói: “Được, chờ con làm Hầu phu nhân, nương chính là mẫu thân của Hầu phu nhân bao nhiêu người đều hâm mộ!”

Hai mẫu tử trấn an cho nhau, trên mặt đều mang theo ý cười, Lâm Hiền bị tươi cười của hai người làm ấm lòng, cũng cười: “Được, nếu con tin tưởng Thừa Viễn, cha cũng tin hấn một lần. A Kết, Thừa Viễn đề nghị ta sang năm tham gia thi Hương, hấn giới thiệu tiên sinh (thầy giáo) cho ta, cha trước đây không muốn thi, bây giờ vì con, cha nói gì cũng muốn thi đậu, chẳng sợ chỉ là quan nhỏ, nói ra con cũng có chút mặt mũi, nếu may mắn cha được làm quan tại kinh thành, người một nhà chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ.”

Hấn mới 33, không tính là già.

Vì thê tử nữ nhi, liễu mạng thì sao?

Tác giả có lời muốn nói: ngày mai phỏng chừng liền sẽ tới kinh thành , ha ha, ta cũng đều tò mò chính mình sẽ viết ra cái dạng câu chuyện hào môn gì, đây là giai nhân ném thử, mặc kệ thành công hay không, giai nhân sẽ cố gắng viết xong, hi vọng không cô phụ đại gia thích đi.

53. Chương 49: Chương 45.1

Triệu Trầm lại đến Lâm gia.

Lúc đó ba mẫu tử nhà A Kết đang ngồi dưới mái hiên phơi nắng, sau cơn tuyết khó có được mấy ngày liên tục trời trong, A Kết còn chuyển cả hai bồn hàn lan vừa nở ra ngoài, cùng người nhà ngắm, vừa ngắm vừa trò chuyện. Trên đường tiếng vó ngựa truyền đến, Lâm Trúc lập tức cười, ôm cánh tay trưởng tử nói nhỏ: “Đại tỷ có phát hiện không, tỷ phu mấy ngày nay đến đây, quầng mắt càng ngày càng rõ, muội thấy hôm nay nếu tỷ lại không cùng hần trở về, hần rất có thể sẽ cướp người đi.”

“Nói bậy bạ gì đó...” A Kết bẹo lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của muội muội, cúi đầu nhìn hoa lan, hai má từ từ đỏ lên.

Nàng đương nhiên biết Triệu Trầm muốn nàng trở về, cũng biết vì sao hần sốt ruột.

Hôm nay là mồng sáu, mà ngày mồng 8 tháng chạp đã xuất phát vào kinh, nàng lại không nỡ rời xa người nhà, bà bà đối xử tốt, bảo nàng ở nhà đến mồng tám bọn họ trực tiếp đến đón nàng, hôm nay nàng phải trở về, dù sao cũng phải cùng Tưởng mama và Lục Vân các nàng trò chuyện, cũng phải thu thập hành lý , không thể để cho bà bà một mình bận rộn. Chẳng qua là...

A Kết sờ sờ bụng, có chút sung sướng khi người gặp họa, dù nàng trở về, Triệu Trầm cũng không chiếm được bao nhiêu điều tốt.

Xứng đáng, đều là hần làm ra, người nhà tha thứ hần, nhưng ông trời cũng cảm thấy hần cần được giáo dục thêm.

Triệu Trầm cũng không biết thê tử đang âm thầm oán trách hần, hần vén rèm xe ngựa, ngắm từng phong cảnh trong thôn nhỏ. Nếu không ngoài ý muốn, mồng tám năm sau, đời này hần sẽ đều sẽ không đặt chân lần nữa đến nơi này, trong lòng khó tránh khỏi có chút cảm khái. Nơi thê tử lớn lên, nơi hần gặp nàng, một ít ngày này, cũng chính thời gian nhàn rỗi rồi rãnh nhất đến mức không kiêng nể gì tới tùy tâm sở dục(thuận theo ý mình).

Xe ngựa đến cửa Lâm gia, Triệu Trầm vừa muốn vén màn lên đi ra ngoài thì nghe Lâm Trúc “Lặng lẽ nói” với thê tử: “Xem ra tỷ phu chắc chắn rằng hôm nay đại tỷ sẽ cùng hần trở về, mấy lần trước đều cười ngựa đến đây, hôm nay lại ngồi xe ngựa đến, không phải biết trước thì là cái gì?”

Triệu Trầm lắc đầu bật cười, tiểu di tử(cô em vợ) này, thật tinh quái , lòng biết rõ thì thôi, cần gì nói ra chứ?

“Nhạc phụ nhạc mẫu, tại sao hai người lại đi ra, cũng không phải là người ngoài.”

Triệu Trầm cười nhảy xuống xe ngựa, hành lễ với nhạc phụ đang trầm mặt cùng với nhạc mẫu ôn nhu đang mỉm cười, cũng nhanh chóng quét mắt nhìn tỷ muội A Kết, nghiêm trang giải thích vì sao hôm nay mình lại ngồi xe, “Lần trước bá phụ để con đem hai con nai về, hai ngày trên đường có tuyết không dễ đi, hôm nay cái vừa lúc tuyết vừa tan, con định hôm nay mang về, buộc ở phía sau xe ngựa để chúng nó đi theo.”

Lâm Hiền hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào . Trước đây cảm thấy con rể nói chuyện khách khí lễ độ, bây giờ nghĩ lại tất cả đều là hoa ngôn xảo ngữ, trước đây cảm thấy con rể trầm ổn tin cậy, hiện tại thì sao, hần không bao giờ cho người ta sắc mặt tốt, miễn cho người ta cảm thấy người trong nhà mềm lòng dễ ức hiếp, sau này không quý trọng A Kết.

Triệu Trầm đã quen với việc gần đây thái độ nhạc phụ lạnh lùng, lúng túng cười cười với nhạc mẫu, sau đó bé Lâm Trọng Cửu đang mang vẻ mặt không vui lên, đi đến bên hàng rào nói: “Tiểu Cửu không cần buồn bã, này hai con nai này vẫn là của đệ, tỷ phụ chỉ thay đệ nuôi, sang năm đệ đến kinh thành, tỷ phụ đón đệ đến nhà chúng ta ở, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy chúng nó, thế nào?”

Lâm Trọng Cửu tốt xấu cũng sắp tám tuổi, không dễ gặt như vậy, vẫn không nỡ bỏ, nhưng hắn càng không nỡ bỏ trưởng tỷ. Mặc dù người lớn trong nhà không có nói với hắn gì cả, nhưng hắn cũng nghe được trong nhà tỷ phụ có khả năng sẽ có người ức hiếp trưởng tỷ, nên lúc Triệu Trầm thả hắn, hắn liền ôm cổ Triệu Trầm, nhỏ giọng nói: “Tỷ phụ nhớ giữ lời, giúp đệ chăm sóc tốt ô ô, cũng phải chăm sóc đại tỷ kỹ lưỡng, đừng để cho nàng bị người khác ức hiếp, đại tỷ không có hư như nhị tỷ, đánh không lại người khác...”

Vừa ngây thơ nói, nhưng lại làm lòng người xúc động. Triệu Trầm ôm hắn xoay người, nhìn sang phía nhạc mẫu và tiểu di tử đến phòng đi thê tử, vững vàng thả Lâm Trọng Cửu xuống đất, ngồi chồm hổm xuống, trịnh trọng nói với Tiểu Cửu: “Nhất định, nếu tỷ phụ nuốt lời, chờ Tiểu Cửu trưởng thành, liền dùng công phu tỷ phụ dạy đệ để đánh ta?”

Lâm Trọng Cửu nhìn hắn, sau một lát bĩu môi, “Đệ đánh không lại tỷ phụ...”

Triệu Trầm ngẩn ra, cười vang. Trong hàng rào ô ô vốn đang nằm trên cỏ, nghe được tiếng động thì đứng lên, mở to mắt cảnh giác nhìn về phía bên ngoài hàng rào có hai bóng người một lớn một nhỏ.

Sau buổi cơm trưa, A Kết về nhà Tây thu xếp hành lý, thuận tiện cùng mẫu thân và muội muội chia tay, mông tằm đến đây sẽ phải đi qua cửa nhà Lâm gia nhưng đến khi đó có thể dừng bao lâu chứ, có thể nói chuyện chỉ có hiện tại. Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu đều rơi lệ, A Kết cũng cầm khăn lau nước mắt, cuối cùng tựa vào trong lòng Liễu thị rơi lệ. Khi xuất giá đã cảm thấy Đồng Loan thôn là nơi xa nhất nàng rời đi, hiện tại phải đi ngàn dặm đến kinh thành, chẳng biết sang năm có thể gặp lại người nhà ở kinh thành được không, nàng vẫn không nỡ bỏ.

Mấy mẫu tử ở trong phòng lưu luyến không rời, trong thư phòng, Lâm Hiền lại lần nữa ân cần dạy bảo Triệu Trầm một lúc, nói không nên lời nữa, mới thở dài một tiếng, đứng lên nói: “Đi thôi, thừa dịp hiện tại thời tiết ấm áp, tránh việc lát nữa lại nổi gió.”

Triệu Trầm đi theo phía sau hắn, một lần cuối cùng bảo đảm nói: “Nhạc phụ nhìn xem, Thừa Viễn nhất định sẽ đối xử tốt với A Kết.”

Lâm Hiền không nói cái gì nữa, dẫn người ra hiên nhà.

A Kết vừa mới rửa mặt bôi phấn mỏng, đôi mắt hồng hồng, vừa nhìn thấy phụ thân lại muốn rơi lệ. Liễu thị vội khoát tay, ý bảo trưởng phụ đừng nói gì nữa, nên nói đều đã nói, làm gì lại chọc nữ nhi khóc, bảo Lâm Trúc và Lâm Trọng Cửu lấy đồ giúp trưởng tỷ, nàng buộc lại áo choàng cho nữ nhi, dẫn người đi ra ngoài trước.

Triệu Trầm đương nhiên không thể để cho tiểu di tử và tiểu cửu tử lấy đồ đạc, cười muốn giúp đỡ, Lâm Trúc hừ lạnh một tiếng không để ý hắn, Lâm Trọng Cửu học theo nhị tỷ, cũng tự mình ôm đồ đi, đảo mắt trong phòng chỉ còn lại mình Triệu Trầm. Hắn tự hiểu, người Lâm gia cho rằng, hắn là người xấu cướp đi A Kết, sắp chia xa nên có chút bức bối. Cuối cùng nhìn quét một vòng gian phòng thê tử sinh sống nhiều năm, Triệu Trầm xoay người rời đi.

Ở cửa, Trần Bình buộc hai con nai lại, yên lặng đứng một bên xe ngựa, nghe thiếu nữ nhà mình không đề nén được tiếng khóc, trong lòng cũng không khỏi thổn thức. Hắn từ nhỏ đã đi theo bên người thiếu gia, thiếu gia vì thế nào mới tới đây hắn đều biết, đầu ngõ chỉ một lần gặp mặt thì thiếu gia đã rung động chứ? Vị thiếu nữ này, Trần Bình không tìm ra nửa điểm sai, chỉ là nhìn không được mà thay nàng lo lắng, địa phương như vậy, nàng thật sự có thể thích ứng sao?

Suy nghĩ miên man, nghe thiếu gia nói một câu muốn đỡ người lên xe, Trần Bình vội vàng ổn định ngựa, trong lúc vô ý liếc vào trong xa một cái, vừa lúc rèm xe còn chưa hạ xuống, ở bên trong, thiếu nữ tựa vào đầu vai thiếu gia, lộ ra nửa khuôn mặt trắng hồng như hoa mai vừa hé nở, năm ngón tay thon thon khoát lên đầu vai thiếu gia...

Trong lòng Trần Bình không lý do lại cảm thấy đau, may mắn màn xe thật dày đã rơi xuống cắt đứt ý niệm

không nên có của hân. Hân nhanh chóng nhảy lên ngồi trên cang xe, chấp tay chào lão gia nhà thông gia, chậm rãi quay đầu ngựa lại, nhớ ra đằng có hai con nai bị trói lại hai, chậm rãi rời đi.

~Xe ngựa ra khỏi thôn, nước mắt A Kết cuối cùng cũng dừng lại, suy nghĩ, Triệu Trầm không thả tay ôm, nâng mặt nàng nhẹ nhàng hôn, như đang lẩm bẩm: “Đừng khóc, ta sẽ đối tốt với nàng, đặt nàng trong lòng.” Lôi kéo tay nàng đưa vào trong y phục của hân, làm cho bàn tay bé đang lạnh của nàng kề sát bộ ngực hân. Không có suy nghĩ khác chỉ là muốn nói cho nàng biết hân đau lòng.

A Kết cũng không trách hân, chỉ là không nỡ, bây giờ bị hân ôm dụ dỗ như vậy, sự xót xa ấy cũng vơi bớt. Dù sao cũng là ở trong xe, chỉ có hai phu thê, nếu hân không buông, nàng liền tựa vào đầu vai hân, lặng lẽ cảm nhận sự xóc nảy của xe ngựa.

Triệu Trầm cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, lông mi dài cong cong, đôi mắt hơi hồng điểm thêm vài phần diễm đam đáng yêu. Có lẽ là nhiều ngày chưa từng thân mật như vậy, Triệu Trầm cảm thấy hôm nay thê tử còn đẹp hơn bình thường, như nụ hoa mai sắp nở rộ trong tuyết, bị hân hái xuống.

“A Kết, nhớ ta không?” Trán hân nhẹ nhàng áp vào nàng, thanh âm bé không thể nghe thấy, “Mấy ngày nay, buổi tối ta đều ngủ không yên, bên cạnh trống vắng, không ấm áp, chỉ hận không thể chạy đến nhà nàng leo cửa sổ. Thật sự, nếu không phải là biết nàng ngủ cùng với A Trúc, ta đã đi.”

Hân nói những lời này không xấu hổ còn mang vẻ mặt chuyên chú, A Kết nhìn thấy liền hoảng hốt, chôn đầu vào bên trong bả vai của hân. Mấy buổi tối mà thôi, sao lại nói thành như vậy, chỉ biết dỗ người.

Nàng xấu hổ, Triệu Trầm còn muốn hỏi xem nàng có nhớ mình hay không nhưng trước mắt là vành tai trắng nõn của nàng, nàng đang đeo khuyên tai phi thúy mà hân đưa, giọt nước lớn nhỏ, tươi mát làm động lòng người. Hân đưa tay khêu một cái, thật cẩn thận lấy xuống nhét vào trong tay nàng, sau đó khi nàng hoang mang lúc ngẩng đầu, hân cúi đầu ngậm lấy thùy tai của nàng.

Khó có thể hình dung cảm giác vừa truyền khắp toàn thân, tất cả sức lực dường như đều bị hân hút đi. A Kết không khỏi muốn tránh, nhưng nàng bị hân ôm trên đùi, cánh tay phải đặt giữa hai người không rút ra được, một cánh tay khác cũng bị hân đè nặng, chỉ có ngoan ngoãn cho hân hôn. Nhưng sự cố chấp dụng chạm hơn bao giờ hết của hân lúc này khiến nàng thật khó chấp nhận, A Kết trốn trong ngực hân nhưng trốn không thoát, tình thế khó kiềm chế nàng liền cắn bộ ngực hân qua lớp ý phục, không để cho mình kêu ra tiếng.

Một bên lỗ tai hôn khoảng một khắc, toàn thân nàng như nhũn ra, lúc Triệu Trầm chuyển qua hôn miệng nàng thì A Kết đã hoàn toàn hết cách phản kháng, đưa tay ôm lấy cổ hân, cùng hân trầm luân trong sự lắc lư nhẹ nhàng của xe ngựa theo, hai đôi môi như thể hiện hết nỗi nhớ nhung, là khát vọng bản năng.

Rốt cuộc khi tách ra thì nàng đã dựa vào trong lòng hân, đầu hân chôn vào mái tóc nàng, thở gấp.

“A Kết, nàng đã để ta đợi mấy tối rồi, nàng có biết không?” Sau khi bình tĩnh lại, Triệu Trầm ngẩng đầu, hung hăng nhéo cánh tay nàng một chút. Có phải bởi vì sợ bị hân thu thập, nàng mới cố ý ở ý tại nhà mấy ngày không? Nàng biết hân trông cùng gấp gáp, đêm tân hôn cũng không bằng mấy ngày nay trần trọc khó khăn.

A Kết hiểu ý của hân, nhắm mắt lại không nói lời nào.

Triệu Trầm ôm sát nàng, một tay theo thắt lưng nàng di chuyển đi xuống, cách y phục dùng sức nhéo hai cái vào phía sau nàng, nói nhỏ vào tai nàng: “Sau khi về nhà xem ta thu thập nàng như thế nào, A Kết, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào...” Một chữ so với một chữ càng đáng khinh, so khi tức giận uy hiếp càng làm cho người ta sợ hân.

Hân hy vọng như vậy, A Kết sinh ra chút áy náy, nhưng nếu bây giờ không nói, sau khi trở về hân còn khao khát hơn, lúc đó càng thất vọng. Trong đầu suy đi nghĩ lại, cuối cùng A Kết vẫn cắn cắn môi, trốn tại trong ngực hân nhỏ giọng thầm thì một câu.

Tiếng nàng quá nhỏ, Triệu Trầm không nghe rõ, lại gần hỏi nàng: “Nàng vừa mới nói cái gì?”

A Kết mặt nóng lên, “Thiếp, thiếp, cái kia đến...”

“Cái nào...” Mới hỏi hai chữ, Triệu Trầm liền cứng lại, giống như khi đang bị nướng trên lửa lại bị tạt một chậu nước lạnh xuống đầu, mát mẻ không có, trực tiếp đông lạnh thành băng.

A Kết có thể cảm nhận được phía dưới vạt áo tiểu tướng quân vẫn điều vô dương oai nghiêm công kích, nàng đột nhiên có chút bất an, những bất an cùng với thời gian Triệu Trầm im lặng càng ngày càng dài biến thành thấp thỏm. Nàng lặng lẽ quay đầu, khẩn trương nhìn hần, liền thấy Triệu Trầm mặt không chút thay đổi nhìn nàng, nói là nhìn nàng, lại không giống, càng giống như là ngẩn người.

A Kết có chút sợ hãi, rèm mắt rũ xuống, bàn tay vì bất an nên nắm chặt cổ tay áo. Dù sao hần cũng là nam nhân, trước đây chính hần chịu đựng không muốn nàng, hiện tại... A Kết sợ hãi, nhưng cũng có chút ủy khuất. Nàng không phải cố ý không nghĩ cho hần, ngoại trừ đêm đó nhất thời bức hần muốn phạt hần một lần, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng sau khi trở về liền cùng hần làm phu thê chân chính, ai ngờ sự tình lại khéo như vậy chứ?

Giống như dáng vẻ lúc đệ đệ bướng bỉnh chọc giận phụ thân, rõ ràng nàng không làm sai, nhìn phụ thân mặt nghiêm túc, cũng không nhìn được nên sợ hãi. Hiện tại đổi thành Triệu Trầm, A Kết có quá nhìn về phía màn xe, tại sao nam nhân khi mặt lạnh đều dọa người như vậy chứ? Nếu là nàng thật sự phạm sai lầm, giải thích là được, nhưng hiện tại, chẳng lẽ muốn nàng bởi vì kinh nguyệt đến mà giải thích sao?

54. Chương 50: Chương 45.2

Nếu Triệu Trầm tức giận, A Kết cũng xấu hổ khi để hần ôm, nên thử thăm dò đứng dậy, tính tự mình ngồi.

Đôi bàn tay lớn đã có chút buông ra lại bóp chặt eo nàng, “Ngồi im đừng nhúc nhích.”

Cuối cùng hần cũng nói chuyện, A Kết không biết vì sao lại càng thêm uất ức, né tránh bàn tay hần duỗi ra, quay đầu nói: “Không phải chàng đang giận sao?” Thì ra vừa rồi những tâm tình là vì chuyện đó mới nói, vừa thấy không thể thực hiện được lập tức bày ra một gương mặt thúi.

Triệu Trầm tất nhiên là thất vọng, đổi lại nam nhân khác cũng khó có khả năng có thể thân nhiên chấp nhận, đặc biệt là đã nhìn lâu như vậy, thê tử lại xinh đẹp động lòng người...

Hần cũng không đến mức bởi vì loại chuyện này lại tức giận với nàng nha?

Nhìn gương mặt thê tử, Triệu Trầm bật cười, kéo nàng lại, giận dữ nói: “Ta không tức giận, chỉ là, A Kết nàng hứa với ta, cái kia vừa đi thì sẽ cho ta, được không?” Cúi đầu đến cạnh tai nàng, nhẹ giọng cầu nàng: “Nhưng chịu đựng thật sự rất khó chịu, A Kết nghe ta một chút được không?”

Hần ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ, ban ngày ban mặt nói chuyện này thật xấu hổ, A Kết chôn trong lòng hần, dùng tốc độ mà người khác không thấy được gật đầu, sau đó không đồng ý nói chuyện. Nàng gật đầu thì Triệu Trầm đã cảm thấy thỏa mãn, vững vàng ôm nàng, biết thân thể nàng lúc này không thoải mái, lấy áo choàng bao người nàng lại một tầng, thấp giọng bàn chuyện trong nhà cùng nàng.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh hần chỉ có mẫu thân, áo cơm sinh hoạt thường ngày đều do mẫu thân sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, Triệu Trầm rất ít nói với ai những chuyện vụn vặt. Nhưng trước kia A Kết ít được tiếp xúc nên hần phải dạy cho nàng, mà hần cũng thích dạy, hai người tựa vào nhau nói việc vặt linh tinh, đây mới là phu thê, cùng nhau sống qua ngày.

~Xuống xe ngựa, hai vợ chồng đến chỗ Ninh thị thỉnh an (hành lễ thời xưa).

Ninh thị gọi A Kết đến ngồi trước mặt mình, hỏi tình hình Lâm gia, sau đó bàn bạc với nàng về chuyện hành lý. Lần đi kinh thành này, bọn họ đi đường thủy, Triệu Trầm đã thu xếp thuyền, hai ngày này đã kiểm tra tốt, buổi sáng có thể trực tiếp khởi hành. Hành lý lại là thứ yếu (thứ ít quan trọng hơn), Ninh thị chủ yếu dặn A Kết quản thúc chuyện nhà hoàn bên người.

“Tưởng mama là di con đưa đến, tự nhiên sẽ một lòng với con, nhưng Tưởng mama chỉ có một mình, không ở bên cạnh con bất cứ lúc nào được, A Kết, con không thể việc gì cũng đều dựa vào Tưởng mama. Trở

về hầu phủ, ở tiền viện, bên Thừa Viễn đều là gã sai vặt hầu hạ, trở hậu viện thì ở chung với con, không dùng được nha hoàn bên người. Khế ước bán thân của Cẩm Thư và Cẩm Mặc nương đã đưa cho con, tính cả Lục Vân và Thuý Ngọc là bốn người. Bên này bình thường không có chuyện gì, các nàng phân tán một chút cũng không có gì đáng ngại, nhưng đến bên kia nhiều người lẫn lộn, con nhớ sắp xếp cho rõ ràng, để cho các nàng thể hiện sở trường. Đoạn đường này con hãy quan sát các nàng, trước khi vào kinh phải sắp xếp ổn thỏa tránh việc sau khi vào phủ lại luống cuống tay chân.”

A Kết lắng nghe, nhớ trong lòng.

Ninh thị thấy vẻ mặt nàng chăm chú, cười kết thúc đề tài: “Mọi người trong Hầu phủ cùng với những quan hệ của nhà chúng ta ở kinh thành thì những ngày qua ta đã nói cho Tưởng mama biết, trên đường đi Thừa Viễn cũng sẽ nói tỉ mỉ lại với con, để khi gặp mặt với bề trên cũng thuận lợi hơn, không có gì phải khẩn trương. Được rồi, tiểu lương khẩu(vợ chồng son) các con đã vài ngày không gặp rồi, về phòng nói chuyện đi thôi.”

Khi con dâu và bà bà nói chuyện, Triệu Trầm cũng ngồi một bên, nghe đến đó thì đứng dậy, một chút cũng không biết rụt rè.

A Kết đỏ mặt cùng hẩn đi ra ngoài.

Ninh thị ngồi ở trên giường, cười yếu ớt nhìn theo nhi tử con dâu đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng, nàng một tay chống cằm nằm nghiêng ở trên đệm dựa, nhìn bồn hoa lan trên cửa sổ. Đóa hoa tuyết trắng, nhụy vàng nhạt, tươi đẹp rực rỡ, cảnh đẹp ý vui.

Vợ chồng son ân ái như vậy, chắc chắn rất nhanh nàng sẽ được ôm tôn tử(cháu trai) thôi nhỉ? tôn tử chắc sẽ bướng bỉnh giống nhi tử trước đây, tôn nữ (cháu gái) chắc sẽ nhu thuận hiểu chuyện như con dâu, sinh nhiều một chút, ở trước người chạy tới chạy lui náo nhiệt.

~Triệu Trầm cũng muốn nhanh sinh nhi tử, đáng tiếc thiên thời khiếm khuyết(thiên thời-địa lợi-nhân hòa ấy, ở đây anh ý muốn nói người có lòng mà điều kiện không cho phép :v).

Về đến sân hẩn liền ssi vào phòng trong, A Kết đã vài ngày không ở nhà, có rất nhiều muốn nói với Tưởng mama, nàng ở lại gian ngoài.

Bốn đại nha hoàn cũng đều ở đây.

A Kết nhìn các nàng, đối với Lục Vân và Ngọc Bích đã rất quen thuộc, Cẩm Thư và Cẩm Mặc thì bởi vì bên này không có chuyện gì, nàng để Lục Vân hầu hạ, bình thường tiếp xúc không nhiều lắm với Cẩm Thư và Cẩm Mặc.

Nghĩ nghĩ, A Kết nhìn với các nàng nói: ” Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi kinh thành, quy củ trong Hầu phủ, mama đã bắt đầu dạy các ngươi, các ngươi học cho tốt, đến bên kia nhớ cẩn thận làm việc, không để người ngoài lấy sai lầm ra làm chuyện cười, cười xuất thân chúng ta quê mùa.” Xuất thân không có cách nào thay đổi, nàng không sợ bị người chê cười, nhưng không thể không học được quy củ để người ta nắm được sơ hở.

Bốn người nha hoàn lập tức cùng nói: “Thiếu phu nhân yên tâm,bọn nô tỳ nhất định chăm chỉ học từ mama.”

A Kết gật đầu, nghĩ đến lời Ninh thị dặn dò, lại nói: “Trên đường các ngươi thay phiên nhau hầu hạ bên người ta cùng thiếu gia, vào kinh ta sẽ sắp xếp cho các ngươi.” Trước kia không cần Cẩm Thư và Cẩm Mặc là do cảm thấy bên người có hai nha hoàn hầu hạ là đủ rồi, nghe Ninh thị nói một lúc, mới biết được trong đại trạch dùng nha hoàn rất nhiều, vừa tới nhiều người không đến mức luống cuống tay chân hay không người có thể làm việc, thứ hai có người phạm sai lầm, lập tức là có thể tìm người thay thế.

Lục Vân cùng Thuý Ngọc và Cẩm Thư lập tức đồng ý, Cẩm Mặc nhìn tỷ muội bên người lại nhìn thiếu phu nhân, hiện lên vẻ do dự.

A Kết thấy, rất nhanh liền suy nghĩ. Tưởng mama nói với nàng, Cẩm Mặc đã từng phạm sai lầm khiến Triệu Trầm tức giận, nàng về hỏi riêng Triệu Trầm, biết là bởi vì Cẩm Mặc nghĩ muốn đựng vào bồn hoa lan nàng đưa mới bị cấm bước vào nội thất. Triệu Trầm khẩn trương giữ gìn hoa nàng tặng, A Kết đương

nhân cảm thấy ngọt ngào, lại cảm thấy đây không tính là sai lầm lớn, hơn nữa khi Triệu Trầm đem khế ước bán thân của hai nha hoàn cho nàng cũng nói qua nàng cứ tùy ý quản lý hai người họ, liền hỏi Cẩm Mặc: “Lần trước thiếu gia phạt người, người đã biết sai ở nơi nào chưa?” Nếu Triệu Trầm phạt, nàng phải làm bộ dáng hối, không thể không có lý do gì mà thay hấn xử trí.

Lời vừa nói ra, Tưởng ma ma có chút ngoài ý muốn khen ngợi nhìn A Kết một cái. Đại cô nương trong ngày thường không phải ở một chỗ với phu nhân thì là cùng thiếu gia nghiêng ngả, Cẩm Mặc lại rất ít khi ở trước mặt nàng mặt mày rạng rỡ, đại cô nương không phát hiện tiểu tâm tư của Cẩm Mặc về tình có thể tha thứ. Giờ phút này nghĩ muốn đối xử bình đẳng với bốn người nha hoàn nhưng chưa trực tiếp tha thứ cho Cẩm Mặc, đã biểu hiện không sai, dù sao hàng năm đều cũng ở Chu gia một thời gian, mưa dầm thấm đất đối với tác phong làm việc của tiểu Liễu Thị, ít nhiều đều có thể học được cách xuống tay.

Cẩm Mặc nghe ra thiếu phu nhân có ý muốn dùng nàng, lập tức dập đầu nói: “Nô tỳ biết sai rồi, sau này cũng không dám chưa được chủ tử cho phép mà tự tiện đụng chạm trong phòng, còn xin thiếu phu nhân tha thứ Cẩm Mặc một lần, Cẩm Mặc nhất định thay đổi, một lòng hầu hạ tốt thiếu phu nhân.” Nếu không có chuyện gì làm, nàng đâu còn là đại nha hoàn chứ? Hầu phủ là nơi phú quý, chỉ cần nàng có thể đứng vững chân ở bên cạnh thiếu nữ nãi, mặc dù cả đời đều chỉ là nha hoàn cũng đủ rồi.

“Biết sai thì tốt, trên đường để tâm hầu hạ, đến Hầu phủ ta sẽ sắp xếp thích hợp cho người. Tốt, các người đi xuống trước đi, muốn đem thứ gì đó thì hãy chuẩn bị đi, đừng để thiếu đồ vật quan trọng.” Thu xếp xong, A Kết bảo các nàng đi xuống, bọn nha hoàn có quy củ nha hoàn cần học, nàng cũng có việc muốn thỉnh giáo Tưởng ma ma.

Chờ đám người Lục Vân rời đi, A Kết nhìn nội thất, nhỏ giọng xin giúp đỡ từ Tưởng ma ma: “Ma ma, ta có cần phải học rất nhiều lễ tiết không?” Phụ thân là tú tài, mẫu thân ngăn nắp ưa sạch sẽ, dĩ nhiên thiếu phu nhân Chu gia đều có khí phách, A Kết biết nàng và mọi người so với nữ nhân nhà nông thì cứ chỉ có khéo hơn chút, nhưng cùng tiểu thư khuê các chân chính so sánh thì kém xa.

Tưởng ma ma đã sớm nghĩ tới, cười trấn an nói: “Cũng không phải quá nhiều, thiếu phu nhân hiện tại lời nói cử chỉ đều tốt, chỉ cần chú ý chút, gặp được phu nhân, thái thái bình thường cũng không có vấn đề gì, chỉ là quy củ hoàng gia nhiều, với thân phận Hầu gia hiện tại, sau này dự tiệc thì rất có khả năng gặp phải công chúa hay quận chúa, vậy thì phải học quy lạy Chi Lễ, trên đường ma ma sẽ dạy thiếu phu nhân, rất đơn giản.”

Quy củ đều là vật chết, đại cô nương chỉ kém ở việc chưa biết nhiều về thế giới bên ngoài, cái này không quá gấp, may mà đại cô nương tính tình yên lặng, không giống phụ nhân, rõ ràng không có kiến thức như người ta còn muốn thể hiện mình không kém như người ta, kết quả mất mặt xấu hổ.

Nghe nàng nói, A Kết trong lòng có chuẩn bị, cảm kích nói: “May mắn có ma ma theo giúp ta, loại địa phương đó, ta nằm mơ cũng chưa nghĩ tới.”

Tưởng ma ma sờ tóc nàng, thăm thía mà nói: “Đại cô nương chỉ cần nhớ kỹ một câu, không nên có tâm hại người, nhưng không thể không có tâm phòng bị người. Người với người giao tiếp, đa số vì ích lợi, thoát nhìn ôn hòa nói chuyện dễ nghe, người đừng để ý những khách sáo kia, chỉ nên cân nhắc xem nghe lời của nàng hành sự thì sau này đối với người, đối nàng, hay đối với thiếu gia thậm chí Triệu gia sẽ có hậu quả gì, lại căn cứ vào những hậu quả đó để lựa chọn, nếu như không xác định rõ thì cứ nói có lẽ cho qua rồi về cùng thiếu gia thương lượng. Dù ở nơi nào, dè dặt cẩn thận đều không đủ.”

A Kết âm thầm ghi nhớ.

Bên trong Triệu Trầm kêu nàng đi vào.

Tưởng ma ma nở nụ cười, “Đi đi, đạo lý lớn có rất nhiều, sau này chúng ta vừa nhìn vừa học, thiếu phu nhân vào nhà đi, người không ở nhà nhiều ngày, thiếu gia dùng cơm so với trước kia cũng ít đi.”

A kết nhất thời đỏ mặt, bước nhanh vào phòng.

“Học hỏi kinh nghiệm từ Tưởng ma ma sao?” Triệu Trầm tựa vào chần, cười hỏi nàng, nói xong vươn tay, ý bảo nàng đi lên giường.

A Kết có nguyệt sự trong người nên cũng không sợ hấn làm loạn, ngoan ngoãn lên ngồi đối diện hấn. Triệu Trầm mắt húng, dậy ngồi xếp bằng, ôm nàng đến trên đùi, lúc này mới mãn nguyện, hỏi nàng cùng Tưởng ma ma đã nói gì, khi nàng phân phó nha hoàn thanh âm không nhỏ, hấn lại nghe thấy được.

A Kết không có gì giấu diếm hấn, nhẹ giọng nói ra.

Triệu Trầm cực kỳ đồng ý lời Tưởng ma ma nói, lục đục với nhau người tranh ta đoạt, không phải là vì ích lợi sao? Đương nhiên, cũng là vì tham lam, tham tiền, ham mê nữ sắc, tham thanh danh, tham quyền thế. Hấn đem điều mình nghĩ bổ sung cho nàng nghe, lại nói: “A Kết, đến chỗ bên kia, trừ bỏ ta cùng nương, người nào nàng cũng không cần toàn tâm tín nhiệm, bao gồm Tưởng ma ma cùng bốn nha hoàn kia, lòng người dễ đổi, nói không chừng khi nào sẽ lợi dụng tín nhiệm của nàng mà cắn nàng một miếng, hiểu không?”

Làm sao A Kết có thể không hiểu?

Mạnh Trọng Cảnh đã cho nàng biết rõ cái gì là lòng người dễ đổi, Như nương dạy nàng tri nhân tri diện bất tri tâm(biết người biết mặt không biết lòng), mà Triệu Trầm...

Những thủ đoạn của hấn, so với cái gì đi nữa cũng đều âm hiểm.

Nàng rất may mắn, Triệu Trầm chỉ là vì thú nàng, hấn đối nàng cũng là thật lòng, ít nhất hiện tại là vậy.

Thấy nàng nhìn chằm chằm mình xuất thần, thần sắc hơi chút mê mang, Triệu Trầm bỗng nhiên có chút bất an, hôn nhẹ trên trán nàng hỏi: “Nghĩ cái gì a?”

A Kết lắc đầu, không dám cho hấn biết nàng cũng không dám hoàn toàn tin hấn, khẳng định người này sẽ tức giận.

Nàng kiên quyết không nói, Triệu Trầm hỏi không ra, rất nhanh liền dời đề tài, lại gần tai nàng nói thầm.

A Kết càng nghe mặt càng nóng, nói cái gì cũng không chịu đồng ý, đáng tiếc nam nữ sức lực cách xa nhau, đến buổi tối vẫn bị Triệu Trầm bá đạo lại ôn nhu cởi trung y(quần áo trong), hấn dùng môi lưỡi công thành đoạt đất, nàng mỗi một tác đều thất thủ.

Một hồi bận rộn, ngày mồng tám ấy Triệu Trầm chính thức mang theo mẫu thân và thê tử khởi hành, từ biệt nhạc phụ nhạc mẫu, đi thuyền lên phía Bắc.

55. Chương 51: Chương 46.1

Đoàn xe Triệu gia đi đến buổi trưa ngày thứ hai thì đến bến tàu Tể Trữ, khuôn vác hành lý phải phí chút thời gian, Triệu Trầm đưa Ninh thị và A Kết xuống xe trước, tới trà phường bên cạnh kênh đào dùng cơm.

Trà phường có hai tầng, Triệu Trầm chọn nhà gian tốt nhất lầu hai, cửa gỗ khắc nhánh liễu, đối diện chính là sông nước mênh mông, mùa đông nắng ấm chiếu ánh sáng nhàn nhạt. Gió sông thổi tới trước, khiến mũ che mặt xoa xuống trước mặt, A Kết vừa muốn vén lên, đã có bàn tay thon dài trắng nõn của nam nhân giúp nàng.

Nghĩ đến mẫu thân đang ngồi bên kia, A Kết nóng mặt, lặng lẽ lùi hai bước, muốn cách xa Triệu Trầm một chút.

Triệu Trầm không đuổi theo, chỉ là lo lắng hỏi nàng: “Gió lớn, có lạnh không?” Thanh âm rất thấp.

A Kết lắc đầu một cái, kinh nguyệt của nàng có quy luật, hôm nay là ngày thứ năm cũng là ngày cuối cùng, đã gần như không có, cũng không sợ lạnh.

Triệu Trầm nhìn nàng, rất nhanh dời tầm mắt, chỉ vào phong cảnh bờ sông giới thiệu từng cái cho nàng, khuôn mặt tuấn lãng sáng rõ, khéo miệng hơi vênh, mắt phượng có chút vui vẻ không thấy rõ. Thân thể thê tử, hấn hiểu rõ, xem ra lần này sẽ không có ngoại ý muốn.

Hai người không ngắm cảnh nhiều, ngồi lại bên người Ninh thị, thức ăn được đưa lên, một nhà ba người tâm tình vui vẻ dùng cơm.

Sau khi ăn xong tiếp tục nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, Trần Bình đến, hành lý đã cũng mang lên thuyền. Ninh thị gặt đầu một cái, đứng lên, Vấn Mai và Tường ma ma chia ra hai mẹ chồng nâng đầu đeo mũ che mặt, không nhanh không chậm ra khỏi trà phường.

Bên bờ sông đỗ hai chiếc thuyền, phía trước cho một nhà ba người dùng để sinh hoạt thường ngày, cùng thuyền chỉ có nha hoàn bên cạnh Ninh thị và A Kết cũng đảm nữ đầu bếp. Hành lý lớn cũng để ở phía sau thuyền lớn, Trần Bình dẫn một đám gia đình trông chừng.

Triệu Trầm đứng ở trên boong thuyền, đỡ Ninh thị cùng A Kết đi lên. A Kết lần đầu tiên lên thuyền, vừa thấy mới lạ vừa khẩn trương, không khỏi cầm tay trợ phụ. Triệu Trầm nhìn nàng cười, A Kết đứng vững lập tức buông tay hắt, xoay người, ánh mắt vô ý rơi vào nút thắt dây thừng trên cột đá bên bờ, phía trên có vết lõm, dây thừng siết ở đó đang theo thân thuyền nhẹ nhàng lay động.

Gió lạnh xào xạc, trong lòng nổi buồn ly biệt bỗng nhiên lại dâng lên.

A Kết ngẩng đầu, nhìn bên bờ, nhìn bầu trời nơi xa, hôm qua nàng rời xa nhà, rất nhanh đã rời khỏi Đãng Châu rồi.

“Vào đi thôi, thuyền chuẩn bị khởi hành.” Triệu Trầm kéo lại áo choàng trên người nàng, dịu dàng nói.

A Kết ngửa đầu nhìn hắt, trước cảnh đi xa, mắt đẹp mờ mịt bất an.

Triệu Trầm cầm tay nàng, ánh mắt dịu dàng mà kiên định.

~Kính thành.

Gần tới ngày nghỉ lớn của triều đình, các nha môn quan lại cũng bận rộn, cộng thêm việc mùa đông trời tối sớm, Triệu Duẩn Đình làm xong công vụ từ nha môn bộ Hộ ra ngoài thì trời đã rất tối. Tù tùng bên người, Triệu Nguyên nhanh chóng thay hắt khoác lên áo choàng, hai người vội vã ra ngoài Hoàng Thành, trên đường gặp phải không ít đồng liêu chào hỏi, trời đông giá rét tất cả mọi người đều vội vã về nhà, gặt đầu với nhau liên thôi.

Ra khỏi cửa thành, xe ngựa đã ở bên ngoài, Triệu Duẩn Đình lưu loát lên xe, Triệu Nguyên ngồi bên phụ xe, khép áo lại. Xe ngựa rất nhanh đi, trên đường người thừa thốt, hết sức im ắng, mấy tiếng vó ngựa đất đất cang tăng thêm tịch liêu.

Trong xe có đốt đèn, Triệu Duẩn Đình dựa vào trong xe nhắm mắt dưỡng thần, chờ trong đầu không lưu lại công sự, hắt từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, đọc lần nữa. Thư này là ngày hôm trước đến, thê tử mong tám lên đường, hiện tại cũng ở trên thuyền nhỉ? Năm đó khi đưa Thừa Viễn về, hắt còn say tàu, cũng không biết đã nhiều năm như vậy, tật xấu say tàu của tiểu tử kia như thế nào rồi.

Hôm nay là mồng 9, nửa tháng nữa mới có thể đến.

Mười năm, cùng nàng tách ra suốt mười năm, rốt cục có thể mỗi ngày trở về phủ đều có thể thấy nàng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Triệu Duẩn Đình bỏ thư lại trong ngực, nghĩ đến nhưng người ở bên trong Hào phủ, trên mặt không chút vui vẻ.

Sớm có nha hoàn vội vã về phía sau viện báo tin: “Thái phu nhân, phu nhân, Hào gia trở lại!”

Tiếng nói tiếng cười trong phòng, chợt yên tĩnh trở lại.

Tần thị vốn là đang theo Thái phu nhân nói chuyện cười, nghe nha hoàn truyền rin, không nhịn được liền nhìn về phía cửa trước. Từ lần cung biến đến bây giờ, nàng đã hơn một tháng chưa cùng trợ phụ ở cùng một chỗ, mấy lần không nhịn được đi tìm hắt, đều không thấy hắt. Tần thị biết trợ phụ mới vừa ngồi lên chức Hộ bộ thượng thư, chính là thời điểm bận rộn, liền không đi phiền hắt, nhưng hôm nay trợ phụ cố ý phân phó người một nhà ở chung một chỗ, nhất định là cuối cùng hắt cũng rảnh rồi, muốn ở cùng người nhà.

Bên ngoài truyền đến tiếng bọn nha hoàn hành lễ, Tần thị không nhìn được chỉnh chỉnh trâm phượng Hồng Bảo Thạch trên đầu, ngọn đèn đầy nhà, cũng không bằng ánh sáng lung linh từ bảo thạch huyết cấp tử(máu bồ câu), hơn nữa nàng mang một bộ hoa phục đỏ thắm thêu mẫu đơn, thật là tươi đẹp không gì sánh nổi.

Chỉ tiếc là thiếu tâm nhân.

Thái phu nhân thu hồi tầm mắt quan sát con dâu, nụ cười giấu cợt trên khóe miệng chợt lóe rồi biến mất. Trước kia Hầu phủ không bằng Quốc Công phủ, nàng vì nhi tử nên vẫn dễ dàng tha thứ Tần thị kiêu căng ngu xuẩn, hôm nay Quốc Công phủ quyền thế ngập trời chỉ còn Tây Bắc Trấn Bắc tướng quân, địa vị ở trong lòng hoàng thượng còn không bằng nhi tử của nàng, nàng tự nhiên không cần thiết phải nhìn kẻ ngu xuẩn làm hại mẫu tử bọn họ lục đục nữa. Trước kia vì Quốc Công phủ cần có Tần thị chống đỡ đến mười năm, hiện tại đám người tổ phụ (ông nội), Nhị thúc Tần thị chết thảm, nàng không những không có chút đau buồn, còn lấy việc phụ thân cùng Quốc Công phủ đoạn tuyệt quan hệ mà hy vọng xa vời rằng nhi tử sẽ nán lại nàng sao?

“Duẩn Đình trở lại, sao người còn không truyền người dọn cơm?” Lúc Triệu Duẩn Đình tiến vào, Thái phu nhân bình tĩnh khiển trách.

Tần thị vừa mới mới vừa thấy trượng phu của mình, biết hẳn không thích nàng om sòm, nàng không dám lên tiếng kêu hấn, chỉ lặng lẽ ngấm nhìn, hi vọng trượng phu có thể nhìn mình một cái, toàn bộ tinh thần đều ở trên người nam nhân, cũng không nghe được bà mẫu(mẹ chồng) khiển trách.

Thấy Thái phu nhân lạnh mặt, đại nha hoàn Tử Oánh sau lưng Tần thị nhẹ nhàng tiến lên từng bước, cười nhắc nhở: “Phu nhân, Hầu gia trở lại, nô tỳ phân phó phòng bếp đem bữa tối lên được không ạ?”

Nàng đứng đúng chỗ, vừa đứng chặn lại tầm mắt Tần thị, Tần thị có chút buồn bực nàng, nhưng cũng gật đầu một cái, “Mau đi đi.” Nói xong lập tức nhìn hướng đối diện, hai phu thê một trái một phải ngồi bên Thái phu nhân.

Triệu Duẩn Đình lại không nhìn nàng, giải thích với Thái phu nhân: “Trong nha môn bận rộn, làm phiền mẫu thân đợi lâu.”

Thái phu nhân yêu thương nhi tử duy nhất, cười nói: “Không có sao, chúng ta cũng vừa ngồi xuống không bao lâu, ngược lại là con, chớ chỉ lo đại sự triều đình, nhìn con càng ngày càng gầy đó, một lát ăn nhiều một chút, tối nay mẫu thân cố ý làm cho con bát canh đầu cá, cho con bồi bổ.”

Triệu Duẩn Đình cười cười, lại cùng mẫu thân nói mấy câu, ánh mắt liền chuyển sang ba người con đang ngồi bên trái.

Con thứ Triệu Thanh, năm nay mười lăm tuổi, khi còn bé thường thường chạy theo sau lưng đại ca hấn, năm đó đại ca hấn rời nhà là lúc hấn sáu tuổi, chắc cũng có chút ấn tượng nhỉ? Con trai thứ ba Triệu Hàm cùng nữ nhi duy nhất Triệu Nghi đều chín tuổi, chỉ kém hai tháng, chưa từng ra mắt đại ca bọn họ, nữ nhi dễ nói, còn nhi tử thứ ba, chỉ mong sau này Thừa Viễn nhìn thấy đệ đệ này hiểu chuyện, trong lòng sẽ ít hận ý hơn.

Thừa dịp bọn nha hoàn dọn cơm, Triệu Duẩn Đình hỏi ba đứa bé một ít chuyện.

Người bên ngoài nghĩ hẳn có hai trưởng tử, nhưng ở trong mắt Triệu Duẩn Đình, chỉ có hài tử của nàng với hấn mới là trưởng tử, những người con khác cũng giống nhau, không bằng trưởng, nhưng vẫn là cốt nhục, mặc dù đều không phải là hấn muốn.

Hỏi xong, thức ăn trên bàn đã dọn xong, Triệu Duẩn Đình liền bảo mọi người ăn cơm.

Nhất thời trong phòng chỉ có tiếng dùng cơm nhỏ nhẹ, cực kỳ yên tĩnh.

Thái phu nhân cao tuổi, ăn ít cơm, ở trên bàn cơm thời gian chủ yếu là cùng tiểu bối dùng cơm. Không có khẩu vị ăn, tâm tư bắt đầu chuyển động. Nhi tử đột nhiên gọi tất cả mọi người đến, hai di nương cũng có bàn nhỏ, rốt cuộc có chuyện gì muốn thương lượng chứ? Những năm này trừ một chút vui mừng, chưa hề có chuyện này...

Triệu Duẩn Đình cũng không để cho nàng suy đoán quá lâu, chờ canh thừa thệt nguội được bưng đi thay thành trà, hấn thưởng thức chút trà, ánh mắt quét một vòng, bình tĩnh nói với Thái phu nhân: “Mẫu thân,

tháng mười này Thừa Viễn đã lấy vợ, Thừa Văn cũng đến tuổi thành gia, từ hôm nay trên dưới trong phủ liền sửa lại gọi đi, bỏ đi ít chữ, gọi theo thứ tự.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Tần thị thay đổi, đang yên ổn, tại sao lại nói đến người kia?

Sắc mặt Thái phu nhân một chút cũng chẳng tốt hơn, buông mạnh ly trà trong tay: “Thừa Viễn là trưởng tử Hầu phủ, sao việc hấn thành thân, ta là tổ mẫu(bà nội) cái gì cũng không biết? Duẩn Đình, trong mắt con rốt cuộc có còn mẫu thân này hay không? Con là muốn ta tức chết phải không?” Thanh âm nghiêm nghị, rơi xuống đất có tiếng

56. Chương 52: Chương 46.2

Mẫu thân nóng nảy, sắc mặt Tần thị tốt lên chút, nhìn chằm chằm trưởng phu xem hấn trả lời như thế nào. Đằng sau bên phải nàng, chỗ bàn nhỏ Vạn di nương và Chu di nương không hẹn mà cùng nhìn về phía con của mình, trong lòng mỗi người đều có cân nhắc. Mà trên bàn lớn, Triệu Thanh mặc áo màu xanh đang ngồi ngay ngắn, mặc dù không cười nhưng ai nhìn vào cũng thấy đang vui vẻ, Triệu Hàm khoe miệng là cong lên, tỏ mò lại mong đợi nhìn phụ thân, chỉ có nha đầu Triệu Nghi thì mặt lộ vẻ mờ mịt, giống như đã quên mình còn có một ca ca.

Triệu Duẩn Đình rất hiểu mẫu thân của mình, biết nàng cũng không quan tâm trưởng tôn(cháu trai trưởng) thành thân cùng ai hay không, chẳng qua là tức giận nàng không có tin tức, liền có chút bất đắc dĩ nói: “Mẫu thân đừng nóng vội, chuyện này ta cũng mới biết hôm nay, hấn ở quê, mình nhìn trúng con gái một tú tài rồi trực tiếp cưới, thật là hồ đồ... Dù sao cũng là cưới hỏi đàng hoàng nên cũng chỉ có thể như vậy. Mẫu thân, trước đó Thừa Viễn không muốn trở về, hiện tại vừa đã thành gia, ta sẽ phái người đi đón bọn họ, cũng không thể để cho đích trưởng tôn (cháu đích tôn) Triệu gia cũng sinh ở bên ngoài.”

Thái phu nhân trầm mặc.

Vì sao trưởng tôn rời đi trong lòng mọi người trong nhà biết rõ ràng, nhưng để dễ nghe, chỉ nói với bên ngoài hài tử không hiểu chuyện không chịu ở trong nhà. Nàng không thích con dâu đoán mệnh kia sử dụng thứ gì thu hút nhi tử một lòng với nàng, đối với trưởng tôn ngộ nghịch bất hiếu mà con dâu trước sinh càng không có chút hảo cảm, chẳng qua là, Triệu Trầm dù sao cũng là trưởng tử Triệu gia, hấn không muốn trở về còn được, chứ nàng là tổ mẫu, có đạo lý ngăn cản hấn trở lại. Thôi, bần nhảo nàng không thành tương, đường đường trưởng tử Hầu phủ lại cưới nữ nhi tú tài, trở về thì trở về, nàng có thể xem nào nhiet.

Thật nhanh nhìn lướt qua Tần thị, Thái phu nhân dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã cố chấp không nghe khuyên bảo, ở bên này ta cũng chuẩn bị cho hấn mấy người tốt lắm, vậy mà hấn không nói một tiếng tự thú thê! Hấn từ nhỏ không hôn ta, không để tổ mẫu ta đây ở trong mắt cũng được, con đối với hấn móc tim móc phổi, sao ngay cả con hấn cũng không nói chứ? Mau gọi trở lại đi, Thừa Viễn mới mười tám, tốt nhất con nên trông nom, có lẽ còn có thể thay đổi, đến lúc đó kiếm cho hấn việc gì đó để làm, tránh cho hấn tiếp tục chơi bời lêu lổng.”

Triệu Duẩn Đình vuốt cằm, xoay người cười cười với Triệu Thanh: “Thừa Văn, lúc đại ca con đi, Tam đệ và muội của con còn chưa ra đời, ta nhớ khi còn bé con rất thích cùng đại ca chơi, con còn nhớ rõ hấn không?”

Triệu Thanh đứng dậy rời ghế, có chút lúng túng đáp: “Nói thật, đáng về đại ca nhi tử nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ có lần đại ca mang con đi trong rừng trúc đào măng, đại ca đào xong thì cho con ôm... Chớp mắt một cái chúng con cũng lớn, không biết đáng về hiện tại của đại ca như thế nào.”

Chuyện đào măng này Triệu Duẩn Đình cũng nhớ, khi đó trong nhà còn không có biến cố, hấn vào rừng trúc tìm hai đứa bé, chỉ thấy trưởng tử bảy tuổi đang đào hăng say, thứ tử bốn tuổi đang ôm măng mùa xuân đứng ở một bên, cả người là đất. Nhìn thấy hấn tới, trưởng tử nhanh chân bỏ chạy, sau khi bị bắt lập tức ngoan ngoãn nhận sai, linh động giảo hoạt. Lại nghĩ đến lần trước thiếu chút nữa dùng bộ mặt lạnh của thiếu niên muốn làm hấn tức chết, trong lòng Triệu Duẩn Đình thổn thức, khoát tay với ba đứa bé: “Tốt

lắm, sắc trời không còn sớm, các con cũng đi xuống đi, sau này hãy thân thiết chút với đại ca các con, còn có Nghi Nhi, không phải con đã học nữ công sao, có thể thêu hà bao tặng trưởng tẩu của con.”

Triệu Nghi ngượng ngùng nói: “Chỉ sợ trưởng tẩu chê hà bao con làm khó coi, ta vừa mới học đây.”

Trong nhà có một cô nương, Triệu Duẩn Đình đối với nữ nhi này so với nhóm nhi tử đối xử khá hơn một chút, cười nói: “Trưởng tẩu con rất tốt, sẽ không chê con, nói không chừng còn có thể chỉ điểm việc thêu thùa cho con, yên tâm đi.” Hắn chưa từng thấy con dâu, nhưng nghe thê tử nói qua, biết là cô nương tốt dịu dàng hiền huệ, thê tử và trưởng tử đều nói tốt, hắn tự nhiên tin tưởng.

Triệu Nghi liền cao hứng cười, khéo léo chào tạm biệt tổ mẫu, phụ thân và đích mẫu(mẹ cả), đi theo sau lưng hai ca ca ra ngoài.

Tần thị không vui, trợn mắt nhìn thứ nữ một cái, nghiêng đầu nói với hai di nương: “Các người cũng đi xuống đi.”

Vạn di nương và Chu di nương lập tức đứng lên, hành lễ cáo lui.

Những kẻ chứng mắt đã đi, tâm tình Tần thị rất tốt, cười hỏi nam nhân đối diện: “Hầu gia, chúng ta cùng nhau đưa mẫu thân trở về phòng chứ?”

Trượng phu không thích về hậu viện, mỗi tháng chỉ ở với một thê hai thiệp mỗi phòng một đêm. Hai năm đầu Tần thị còn cho là trong lòng trượng phu vẫn nhớ đến người đã chết đi kia, sau khi nàng sinh nhi tử, Chu di nương sinh nữ nhi, mười năm qua trượng phu vẫn giữ quy củ này, Tần thị liền hiểu trượng phu chính là như vậy, không nặng nữ sắc. Đêm dài mệnh mang chỉ có một đêm có thể nhìn thấy trượng phu, nàng dĩ nhiên sẽ mất mát, nhưng nàng thích hắn, nào sợ việc hắn chưa từng cho nàng khuôn mặt tươi cười, nàng cũng không quan tâm, dù sao ngoại trừ mẹ chồng cùng ba đứa bé, nàng chưa từng thấy trượng phu cho người nào khuôn mặt tươi cười. Trước mắt, đã thật lâu trượng phu không đặt chân hậu viện, tối nay nàng sẽ cố gắng, có lẽ sẽ có thể khuyên được hắn đến nhà mình.

Nàng biết trượng phu bất mãn với Quốc Công phủ, hiện tại Quốc Công phủ đã thua, cơn giận của hắn cũng nên biến mất phải không? Hai người dù sao cũng làm phu thê mười năm. Đối với Quốc Công phủ, kể từ sau khi tổ mẫu(bà nội) và Hoàng ngoại tổ mẫu(bà ngoại) thương yêu nàng qua đời, Tần thị đã không còn chút tình cảm, trượng phu không thích nàng về nhà mẹ đẻ, nàng cũng không đi, dù sao nàng cũng có nhi tử, không có gì đáng giá để oán trách.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng, tự mình đỡ Thái phu nhân đứng lên, cũng không quay đầu lại nói: “Ta có việc muốn cùng Thái phu nhân thương lượng, người tự trở về đi.”

Tần thị kiêu căng thành tính, hơi bất mãn liền muốn đi Quốc Công phủ tố cáo, phu thê Đình Tây tướng quân giáo hoạt, nói rằng khi nàng ta tới thì biểu hiện của bọn họ đối với Đại phòng thật là tốt. Những năm nay hắn âm thầm nương nhờ vào Đường Văn Đế, không chấp nhận người ngoài có nửa điểm hoài nghi, vì vậy không thể không bỏ mặc Tần thị, dù sao hắn cùng với nàng duy trì sự hoà thuận bên ngoài, trên công việc lại đối nghịch với Quốc Công phủ, bọn họ cũng chỉ nghĩ rằng hắn đối với việc bị Tần gia bức hôn bất mãn, nhưng vẫn đồng ý cùng Tần thị ngày qua ngày, nếu hắn cưới Tần thị nhưng vẫn không đụng, chỉ cần Tần thị truyền đi, Quốc Công phủ nhất định sẽ hiểu hắn đã không phải chỉ là bất mãn đơn thuần, ắt sẽ để ý hắn khắp nơi, dù là ảnh hưởng tới đại sự hay là tiết lộ hành tung thê tử, hắn cũng thua.

Hôm nay đại thế đã định, Đường Văn Đế để hắn tiếp tục cùng Tần thị lá mặt lá trái, vậy hắn sẽ để Tần thị tiếp tục làm công việc chủ mẫu của nàng, mặc kệ chuyện lớn chuyện nhỏ của nàng và Thái phu nhân ở bên trong phủ, bên ngoài tiếp tục lấy thân phận Hầu phu nhân đi dự tiệc, nhưng hắn không bao giờ ... đặt chân vào viện bất kỳ người nào trong ba người các nàng nữa.

Trong nửa đời hắn có lỗi với Lan Dung, nửa đời sau hắn sẽ ở bên nàng.

Hai mẫu tử đều không có nhìn biểu tình của Tần thị ở sau lưng, đỡ Thái phu nhân đến Vinh Thọ Đường.

Không có người bên cạnh, Thái phu nhân không chút nào che giấu cơn giận của mình, nằm nghiêng trên tháp châm chọc nói: “Ta không tin Thừa Viễn thành thân thì con không biết chuyện, tốt lắm, con không muốn ta trông nom, ta cũng không trông nom, nói, bây giờ còn có đại sự gì cần cùng ta thương lượng?” Đại sự, thật là hiếm lạ, năm đó nàng để cho nhi tử cưới cháu gái của mình thì hắn sống chết chỉ đồng ý Ninh

thị, nàng vì tiền đồ của hần khuyên hần hưu thê, hần nổi giận đùng đùng, phàm là đại sự, hần chưa từng nghe nàng, bây giờ lại còn có thể tìm nàng thương lượng sao?

Trong phòng một người làm cũng không có, bên ngoài do tùy tùng tâm phúc của hần Triệu Nguyên tự mình canh giữ, Triệu Duẩn Đình trầm mặc trong chốc lát, quỳ xuống trước mặt Thái phu nhân: “Nhi tử bất hiếu, nhiều năm như vậy có chuyện vẫn lừa dối mẫu thân, kính xin mẫu thân sau khi nghe không cần quá tức giận, lại càng không nên nói ra ngoài.”

Thái phu nhân cả kinh ngồi dậy, vội vàng dịu hần: “Rốt cuộc là chuyện gì, trên đất lạnh, đứng lên đi, chúng ta nói chuyện cần gì phải vậy?” Đời này nàng sinh một nhi tử, thời điểm tức giận chỉ hận không có sinh hần, nhưng chưa bao giờ muốn quan hệ mẫu tử âm ỉ quá mức, đến mức độ nhi tử chỉ vì việc nhỏ thì phải động một tí liền muốn quỳ.

Triệu Duẩn Đình không đứng lên, rũ mắt nói: “Mẫu thân, người biết, trong lòng ta chỉ có một người là Lan Dung, năm đó tình thế như thế, ta không muốn Lan Dung ở lại Hầu phủ chịu khổ, lại không muốn hưu nàng, nên cho nàng giả chết, kì thật là mang đi nơi khác, những năm nay Thừa Viễn vẫn luôn ở cùng nàng, cuối tháng Thừa Viễn trở về, Lan Dung cũng sẽ trở lại.”

Giống như ngũ lôi oanh đỉnh, cả người Thái phu nhân run rẩy, chỉ vào người đang quỳ trên đất, cặp mắt bởi vì tức giận sắp lòi ra: “Người, người lặp lại lần nữa!”

Triệu Duẩn Đình ngẩng đầu, nhìn thẳng nàng nói: “Con nói Lan Dung không chết, nàng... Nương, nương người làm sao vậy?”

Lời còn chưa dứt lão nhân trên tháp bỗng ngã về một bên, Triệu Duẩn Đình vội vàng tiếp được, vừa muốn kêu Triệu Nguyên đi gọi đại phu, cánh tay chợt đau nhói, trong ngực vang lên tiếng khóc mắng của lão nhân: “Cuối cùng nàng có cái gì tốt, nàng có nơi nào đáng giá để người đời nàng như thế, ngay cả mẹ ruột cũng không quan trọng bằng nàng... Người để cho nàng trở lại, là muốn nàng làm ta tức chết sao? Không cần người làm thế, ta đây sẽ chết đi, ta cho nàng thoải mái, sau này nàng ở Hầu phủ nói cái gì chính là cái đó, Tần thị người cũng hưu đi, cho người một nhà các người sống qua ngày!” Vừa nói dùng sức mà giãy giụa, đưa cổ muốn va vào thứ gì đó. Nàng là thật không muốn sống, nhi tử dấu diếm nàng mười năm, trong mắt đâu còn có mẫu thân này nữa.

Triệu Duẩn đình cúi đầu, nhìn mẫu thân tóc hoa râm, đầu nhức muốn rách ra, hần vẫn không hiểu, thê tử có nơi nào không tốt, để cho mẫu thân không thích nàng như thế!

Hần từ từ buông tay ra, tiếp tục quỳ xuống, ngơ ngác nói: “Nương, người chết đi, người chết đi rồi, sau khi nhi tử an táng cho người sau lập tức kết thúc chính mình, đi xuống cùng người.”

Thái phu nhân vụn vụn không ngờ tới nhi tử sẽ nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế, tim gan phổi như bị người lật ngược, đau đến mức nàng sắp nghẹt thở, “Người, người vậy mà nhẫn tâm để cho ta đi chết sao? Người có biết ta năm đó vì sinh người chịu bao nhiêu khổ? Người...”

“Con không muốn nương chết, nhưng nương không cho con đường sống. Nương sinh con nuôi con, con không bỏ được, Lan Dung là trái tim của con, con cũng không bỏ được, nếu như làm thế nào nương cũng không chịu tiếp nhận Lan Dung, vậy con chỉ có chết mới có thể không làm ... hai người các người thất vọng.” Triệu Duẩn Đình mặt không đổi sắc nói, khóe mắt lại có nước mắt lăn xuống, “Nương, con còn nhớ rõ, khi còn bé con muốn cái gì, người cũng sẽ cho con. Phụ thân vô dụng, để cho người ở trước mặt những phu nhân thái thái khác không ngóc đầu lên được, cho nên nhi tử cố gắng đi lên, muốn cho nương về vang, hiện tại nhi tử đã làm được, nhưng nương không thể nghe theo con một lần sao? Nhi tử đời này chỉ muốn Lan Dung, nương không thể thành toàn cho ta sao?”

Nam nhân bốn mươi tuổi, vì một nữ nhân mà khóc.

Trong lòng Thái phu nhân vừa chua vừa chát vừa hận vừa thương, hận Ninh thị tí tiện hại nhi tử biến thành như vậy, đau nhi tử vì hôm nay mà phải chịu hết chế nhạo, hai loại tình cảm mãnh liệt sôi trào chẳng phân biệt được trên dưới, nhưng nhi tử đang quỳ ở nơi đó, nàng không cách nào ngoan tâm không đáp ứng hần.

“Người đứng lên trước đã.” Hồi lâu sau, Thái phu nhân vô lực nói.

“Nương đồng ý để cho Lan Dung trở lại?” Nước mắt Triệu Duẩn Đình đã ngừng, cất giọng hỏi.

Thái phu nhân hừ lạnh một tiếng, không có trực tiếp đáp lời: “VẬY con nói, nàng lấy thân phận gì để trở lại? Lần trước là con nói với ta, Tần thị không thể hưu, hãy nói Ninh thị là người đã chết, giờ con đưa nàng trở lại, bị hoàng thượng biết, sẽ không trị người tội khi quân sao?”

Nói như vậy chính là muốn đồng ý, Triệu Duẩn Đình thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy giải thích: “Hoàng thượng biết Lan Dung còn sống, cũng chuẩn con mang nàng về nhà, chỉ là không thể lộ ra ngoài. Nương, con cho Lan Dung lấy thân phận nghĩa mẫu của Thừa Viễn để ở lại Hầu phủ. Những năm nay người làm bên trong Hầu phủ cũng thay đổi nhiều, trừ lão bộc bên cạnh mẫu tử chúng ta, không ai biết Lan Dung, chỉ cần nương không nói, chuyện sẽ không truyền đi.”

Thái phu nhân cười lạnh: “Thật chu toàn. Tần thị a, sau này con chắc chắn sẽ không đi viện người ngoài phải không, Tần thị ngu xuẩn cũng không có ngu xuẩn đến mức không nhìn ra chuyện của con cùng nghĩa mẫu Thừa Viễn, đến lúc đó lại thành chuyện Duyên Bình Hầu và nghĩa mẫu của trưởng tử thì làm sao bây giờ?”

Triệu Duẩn Đình sớm đã có chuẩn bị: “Chuyện này không để mẫu thân lo ngại, phía Tần thị con tự có biện pháp để cho nàng câm miệng, nương không làm khó Lan Dung chính là giúp con, giúp Triệu gia.”

57. Chương 53: Chương 47.1

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, đối với Duyên Bình hầu phủ mà nói, tin tức đại thiếu gia sắp trở về là khối đá lớn phá vỡ sự yên tĩnh nhiều năm trong phủ.

Trượng phu không đến, Tần thị vô cùng thất vọng, trở về Duy Phương viện của mình.

Trước khi xuất giá, nàng là cô nương được phủ Quốc Công sủng ái, đồ cưới mang đến dùng mấy đời không hết, ngoại trừ để lấy lòng mẹ chồng bên tặng mấy thứ tốt cho nàng, trong tay Tần thị vẫn nắm nhiều ngân phiếu. Nàng từ trước đến nay tiêu xài xa hoa, trong nhà ngoài nhà đều đã trang trí nguy nga lộng lẫy, nhưng cho dù tốt thì thế nào, đđlqđ trượng phu vẫn không vì nguyên nhân nơi này thoải mái mà tới nhiều hơn.

Về mặt Tần thị mặt mũi nằm nghiêng ở trên giường, cầm kính Tây Dương tinh xảo trong tay, đây là thứ tốt mà trong cung ban cho, so với gương đồng rõ ràng hơn, đến những sợi tóc nhỏ ở gáy cũng thấy được. Tần thị nhìn mỹ nhân trong kính, ngón tay theo trán từ từ dời xuống, mi kẻ dài, làn da như mỡ đông (ý chỉ láng bóng), mình đã 26 tuổi, xem ra so với lúc mười sáu tuổi hồi đó hình như không có gì khác biệt, mỗi lần yến hội nhất định điểm quan quần phương. Cái người tên Lan Dung luôn được trượng phu nhớ ở trong lòng đến nay không quên được có đáng về gì? Dù cho nàng ta tốt nhưng có thể so sánh được với mình sao?

Con trai của nàng ta muốn trở về sao?

Tần thị hạ gương, nghiêng người ở trên đệm dựa, cố gắng nhớ lại dáng vẻ của Triệu Trầm. Hắn rời nhà khi chín tuổi, đến nay gần chín năm, nàng đã sớm không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ Triệu Trầm cùng trượng phu rất giống nhau, mỗi lần nhìn thấy hắn, mọi người đều ghen tị, gấp gáp muốn sinh một đứa giống trượng phu hơn trưởng tử, mà nhi tử của nàng mới chân chính là trưởng tử của Hầu phủ, nàng muốn nhi tử của mình kế thừa tước vị trượng phu.

Sau khi sinh Hàm nhi, nàng cố gắng đoạt vị trí thế tử hắn nên, đều là Hầu phu nhân, thân phận nàng cao hơn Ninh thị nhiều như vậy, dựa vào cái gì trưởng tử của nàng không thể nhận chức thế tử? Triệu Trầm mạng lớn không chết, nàng bị trượng phu đánh một cái tát thì tính sao, Triệu Trầm không có vị trí thế tử, tiên đế tự mình hạ chiếu, dù cho giờ Triệu Trầm trở về, hắn cũng chỉ là phế nhân nuôi ở nông thôn, thế tử cũng cưới ở quê, có thể nghĩ kiến thức của hắn sao có thể so sánh với nhi tử nàng tỉ mỉ dạy dỗ chứ?

Nghĩ đến trượng phu đối với nhi tử yêu thương, Tần thị không khỏi nở nụ cười. Hiện tại trượng phu báo được thù, giữ hai người không còn khoảng cách, hắn lại coi trọng nhi tử của nàng, chỉ cần Triệu Trầm không có được lòng hắn, chỉ cần nhi tử ở trước mặt trượng phu nói chút lời hay của nàng, chỉ cần trượng phu trở lại chỗ nàng, nàng hầu hạ hắn chu đáo, một lần mà tháo gỡ khúc mắc mấy năm nay, cuộc sống của nàng sẽ càng ngày càng tốt.

“Tử Oánh, hai ngày này người cẩn thận quan sát, xem Hầu gia chuẩn bị để cho phu thê đại thiếu gia ở nơi nào.” Tần thị nhẹ nhàng nói, “Đại thiếu gia ở bên ngoài nhiều năm như vậy, khó mới trở về được, ta là đích mẫu(mẹ cả- sau này ta sẽ để mẹ cả luôn nha), phải chuẩn bị lễ vật tốt.”

Tử Oánh nhìn nữ nhân kiều mỹ trên giường nhỏ, nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân nghĩ muốn đưa lễ vật gì chưa?”

Tần thị cười gật đầu, nhưng không nói gì.

Tử Oánh không dám hỏi nữa, xoay người lui ra ngoài, ra ngoài thì tiện tay đóng cửa lại. Phu nhân lưu luyến si mê Hầu gia nên không rõ, các nàng là hạ nhân đều hiểu rõ những thứ này, Hầu gia cho tới bây giờ chưa từng đặt phu nhân trong mắt, lần này đại thiếu gia trở về, chẳng lẽ phu nhân muốn làm mấy chuyện xấu sao? Nếu thật sự như vậy, nàng nhất định phải khuyên, năm đó Lý ma ma là bà vú của phu nhân vì ý có Quốc Công Phủ làm chỗ dựa thay phu nhân nên mới bày mưu tính kế hãm hại đại thiếu gia, sau đó bà ta mới bị Hầu gia sai người loạn côn đánh chết, nàng cũng không nghĩ muốn rập khuôn theo Lý ma ma.

~Ba huynh muội Triệu Thanh từ đại sảnh ra ngoài có một đoạn là cùng đường, ngoại trừ hai cái đèn lồng thấp ở phía trước, nha hoàn gã sai vật đều theo ở phía sau, để cho chủ tử tiện nói chuyện.

Triệu Nghi vẫn đi theo Triệu Thanh như cũ, tò mò hỏi hần: “Nhị ca, đại ca có phải rất giống phụ thân hay không? Người khác có ở chung được hay không?” Trong nhà này có hai người ca ca, mặt mày đều giống phụ thân, chỉ là Nhị ca ôn nhuận như ngọc nên ít đi về rét lạnh anh khí như trên người phụ thân, Tam ca lại giống ông cụ non, tuổi còn chưa nhiều mà hần lại thể hiện vẻ trầm ổn nên càng thú vị.

Triệu Hàm không nghiêng đầu qua xem, lại chú ý lắng nghe.

Triệu Thanh mỉm cười: “Nhị ca thực sự nhớ không rõ lắm, thời điểm đại ca chuyển ra ta còn không lớn hơn các người, làm sao có thể nhớ rõ? Nhưng cũng như ta vừa mới nghe cùng phụ thân nói, đại ca mới trước đây đồng ý đưa ta theo cùng dạo chơi, khẳng định rất hòa thuận, huynh muội kính trọng chúng ta hần thì đại ca sẽ chiều cổ chúng ta, muội muội cũng có thể đi tìm đại tẩu nói chuyện giải buồn.”

“Ừ, không biết đại tẩu trông thế nào, thật muốn nhìn thấy sớm.” Triệu Nghi vui mừng nói. Nàng là thứ nữ, mặc dù tại hầu phủ vẫn rất tốt nhưng khi ra ngoài đều chịu chút vắng vẻ, hưởng hồ mỗi lần Tần thị đều không tình nguyện cho nàng ra ngoài, nàng cũng không muốn ra ngoài, trong nhà không có tỷ muội, nếu trưởng tẩu hiền lành, nàng liền có bạn kèm rồi.

Triệu Hàm cũng cười, chỉ là đáy mắt thâm sâu thoáng hiện lên vẻ lo lắng. Đại ca cùng mẫu thân và ngoại tổ phụ(ông ngoại) có ân oán thì hần đã sớm biết, đại ca có lẽ sẽ đối xử tốt với Nhị ca và muội muội, nhưng đối với người đệ đệ là hần, chỉ sợ trong lòng sẽ oán trách, không biết bây giờ bắt đầu bù lại có kịp không.

Đến giao lộ, Triệu Thanh sờ sờ đầu Triệu Nghi, dặn dò nha hoàn thân cận chăm sóc nàng cẩn thận, rồi cùng Triệu Hàm rẽ vào hướng khác về phong. Trong nhà phân biệt dòng chính thứ rõ ràng, phụ thân lại sắp xếp hần cùng Tam đệ ở cùng một việc, bình thường dạy dỗ cùng nhau. Triệu Thanh không có gì thắc mắc, về phần Tam đệ của hần...

Triệu Thanh ghé mắt nhìn lại, bên người Tam đệ mang trường bào màu xanh ngọc cổ tròn, vẻ mặt bình tĩnh mắt phượng buông xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

So với Tần thị, Tam đệ thận trọng hơn, không tới mười tuổi, đã có lòng dạ.

Khi đại ca chín tuổi thì thế nào nhỉ?

Triệu Thanh đương nhiên nhớ rõ.

Mẹ cả mất sớm, phụ thân cưới người mới, đại ca hình như thay đổi, trên mặt không còn tươi cười, trong mắt chỉ có âm trầm, nhìn ai cũng có hận ý, chỉ có ở trước mặt hần, có lẽ đại ca là cảm thấy hai người đều là tiểu hài tử nên không có gì cần phòng bị, trên mặt mới lộ ra bi thống ưu thương. Thân phận xấu hổ, cái gì cũng không dám nói, nên hần chỉ ngồi yên bên cạnh đại ca. Về sau Tần thị muốn hại đại ca, cũng tiện thể khiến hần và đại ca cùng rơi xuống nước, người ở bên ngoài nghĩ rằng hần đẩy đại ca vào trong nước. Hai huynh đệ sinh bệnh nặng, Triệu Thanh cho rằng khi đó đại ca sẽ không còn cùng hần dạo chơi, đại ca lại giải thích với hần, nói là mình liên lụy hần, Triệu Thanh nhớ rõ mình đã khóc.

Hắn có thân nương(mẹ ruột), mặc dù chỉ là di nương, ngoài việc mồng một và mười lăm hàng tháng gặp gỡ, phụ thân không cho hắn gặp di nương.

Hắn có hai cái mẹ cả, ai cũng chưa từng coi trọng hắn, Ninh thị là không để bụng, Tần thị là chướng mắt.

Tất cả Hầu phủ, đối với hắn vào năm sáu tuổi mà nói, ngoại trừ phụ thân cao cao tại thượng, cũng chỉ có đại ca thật tình đối xử tốt với hắn.

Đại ca tin tưởng hắn, hắn khóc đến rồi tỉnh rồi mù.

Bệnh không lâu, đại ca liền đi, trước khi đi mắt không chút thay đổi nói với hắn, chỉ cần hắn(Triệu Thanh) coi hắn(Triệu Trầm) là đại ca thì bọn hắn vẫn là huynh đệ.

Đã nhiều năm như vậy, hải tử lúc trước giờ đã lớn lên, chỉ một câu nói thuở còn nhỏ, không biết đại ca có nhớ rõ hay không. Triệu Thanh nhớ rõ, còn để ở trong lòng, nhưng lòng người dễ đổi, hắn không biết hiện tại Triệu Trầm biến thành dạng gì, chỉ biết là nếu hắn vẫn muốn cùng thứ đệ dạo chơi, hắn sẽ vui vẻ đi cùng.

Còn Tam đệ, còn phải xem tạo hóa sắp xếp thế nào.

~Vận chuyển trên sông, trời chưa sáng hẳn, nhóm người chèo thuyền đã dùng cơm từ sớm, tinh thần sảng khoái kéo dây thừng, tiếp tục chèo thuyền.

Ào ào tiếng nước, cộng thêm tiếng huy động mái chèo.

Hôm nay do Cẩm Mặc trực, từ sớm đã tới đây tiếp nhận gác đêm thay Lục Vân, Lục Vân vừa gấp xếp chăn xong, chỉ vào bên trong nhỏ giọng nói: “Thiếu gia và thiếu phu nhân còn chưa dậy.”

Cẩm Mặc gật đầu, cười vén rèm thay nàng.

Sau khi Lục Vân đi, Cẩm Mặc nhìn phòng kế nhỏ nhỏ, cảm lấy khăn rón rén lau chùi.

Cả con thuyền phân thành ba nhóm, người chèo thuyền ở phía trước, nha hoàn và vú già ở phía sau, nước ẩm thức ăn cũng đều chuẩn bị ở phía sau. Còn nhóm người chủ tử ở dưới cánh buồm rộng nhất, gian giữa có một tấm ngăn chia làm tả hữu(trái phải), sắp xếp ba phòng kế, bên ngoài xem như phòng khách nho nhỏ, bên trong là nơi chủ nhân nghỉ ngơi, bên trong cùng có là nơi ngủ nho nhỏ.

Lau dọn xong rồi, Cẩm Mặc rửa tay, ra ngoài hắt nước vào sông, sau đó tiến vào, vẫn không có động tĩnh gì từ bên trong, liền ngồi ở trên tháp, đầu dựa vào tấm vách, chuẩn bị chợp mắt một lát. Mấy người nha hoàn các nàng ngủ chung giường, tối hôm qua nằm kề Thuý Ngọc, tiểu nha đầu đi ngủ lại cướp chăn của nàng, hai nàng hơn nửa đêm bị lạnh nên tỉnh, lấy lại được chăn cũng không thể ngủ ngon.

Thời điểm sắp ngủ, lại nghe tiếng động, giống là thứ gì đó đụng vào boong thuyền, Cẩm Mặc hoảng hốt ngồi thẳng, dụi mắt nghiêng tai lắng nghe, ngoài tiếng nước chảy quen thuộc, cái gì cũng không nghe được.

Ở bên trong, tâm A Kết suýt nhảy ra ngoài.

Hôm qua nàng biết, trong thuyền cách âm quá kém, ở cách vách mẹ chồng cùng nha hoàn nhẹ giọng nói chuyện thì bên này đều có thể nghe được, bởi vậy buổi tối nàng căn bản không dám cùng Triệu Trầm làm loạn, tối hôm qua Triệu Trầm rất quy củ, nàng cho rằng hắn cũng biết kiêng dè, ai ngờ vừa mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, Triệu Trầm lại thoát quần nàng!

A Kết ngăn cản hai lần không thể thành công, phát hiện ý đồ của hắn liền muốn tránh, bị người nào đó ấn trở về, phía sau lưng đụng vào ván giường phát ra một tiếng trầm đục. Có lẽ là vì chột dạ, A Kết lo lắng, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ có thể gắt gao nắm chặt quần, dùng ánh mắt cầu xin Triệu Trầm. Sắp đến lúc phải thức dậy, sao hắn lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Không phải nói đêm nay sẽ cho hắn sao? Nàng còn chưa có tẩy rửa, ai biết tối hôm qua nguyệt sự đã đi hoàn toàn hay chưa?

Triệu Trầm tìm đập còn nhanh hơn thê tử.

Hắn thật cẩn thận duy trì hô hấp, không cho kháng cự, tụt quần thê tử xuống tiếp, tình hình như vậy, hắn không cần làm gì thì nàng cũng không dám vùng vẫy, chỉ có thể dùng đôi mắt đẹp cầu hắn, oán hắn. Nàng càng cầu xin thì Triệu Trầm càng khát vọng, vươn tay nhìn nhìn, cười thỏa mãn, đưa tới trước mặt nàng,

cúi đầu nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Nàng nhìn đi, đã hoàn toàn không có...” Tối hôm qua nàng vào bên trong tắm rửa, trong lúc vô ý hắt nhìn một cái, nàng đổi cái gì đó sạch sẽ, hiển nhiên đã có thể, hiện tại lại xác định lần nữa, làm sao hắn có thể nhìn được?

58. Chương 54: Chương 47.2

Hắn cũng không biết nhiều ngày như vậy bản thân sống được như thế nào.

Không để ý đến việc mặt nàng hồng như lửa, Triệu Trầm một lần nữa đưa tay duỗi vào trong chăn, toàn thân nàng run rẩy, muốn nói mà thôi, sau cùng bùm miệng, ngoan ngoan. Mẫu thân ở cách vách, Triệu Trầm cũng không dám thật sự muốn nàng vào buổi sáng, nhẹ giọng trấn an nói: “Đừng sợ, ta liền dò xét điều tra gốc gác của người chút xíu, buổi tối lại công thành.”

Hắn thanh âm thờ nhẹ, sâu thẳm trong mắt phượng là khát vọng cùng ý cười trêu tức, ngẫu nhiên xẹt qua một tia ngoài ý muốn cùng kinh hãi, mà mỗi một vẻ mặt đều theo đầu ngón tay hắn di động mà biến hóa. dđlqđ

A Kết xấu hổ nhìn hắn, nắm chặt ga trải giường thật dày, cắn môi không cho mình phát ra âm thanh.

Dần dần, nàng nghe được một âm thanh rất nhỏ khác với thanh âm nước sông chảy bên ngoài, nghe được nam nhân càng ngày hô hấp càng gấp gáp, bàn tay to của Triệu Trầm được thay thế bằng tiểu tướng quân mà A Kết không còn xa lạ, rốt cuộc A Kết cũng không nhịn được nữa, nắm lấy bả vai hắn ngăn cản hắn tiếp tục, vì gấp mà khóc.

Đầu vai đau đớn khiến lý trí trở về, Triệu Trầm dừng lại, gắt gao nhìn nàng chăm chăm, dùng lực cắn một ngụm trên vai nàng. Phát tiết thống khổ khi bị nàng hành hạ, lúc này mới đi xuống, ôm nàng, chôn đầu vào mái tóc dài của nàng đợi hồi phục, “Hiện tại ta nghe lời nàng, buổi tối, buổi tối không cho nàng nói một câu, chỉ có thể nghe ta, A Kết, nàng nhớ kỹ đấy? Đêm nay cái gì nàng cũng phải nghe lời của ta...”

A Kết kéo chăn qua bùm mặt, cái gì cũng không muốn nói.

Cứ như vậy lẳng lặng ôm nàng, đến khi cách vách truyền đến tiếng động Ninh thị thức dậy, Triệu Trầm mới lưu luyến buông A Kết ra, cũng không sợ lạnh, trực tiếp xốc chăn lên đứng ở trên boong thuyền, chậm rãi mặc quần áo. windchimeddlqđ Khi A Kết kéo chăn không cẩn thận nhìn sang phía hắn, vừa lúc Triệu Trầm kéo quần mới nhắc tới một nửa, thấy nàng nhìn qua thì hắn cố ý dừng lại, cực kỳ vô lại.

A Kết nhanh chóng chuyển mắt, trốn ở trong chăn lặng lẽ kéo quần lên.

Khi xuống khỏi tháp mang áo khoác, Triệu Trầm liền giúp nàng, ánh mắt sâu xa. Nghĩ đến thân mật vừa rồi, A Kết đỏ mặt cúi đầu, ánh mắt né tránh, một lát nhìn bên trái giường, một lát lại nhìn phía bên phải cửa sổ bị màn vải che giấu, ánh mắt đang đảo quanh bỗng dừng lại, dừng lại bởi vì chăn rộng mở nên lộ ra ga trải giường, chéch phía dưới ga trải giường đồ thối, so với những nơi khác thì màu rõ ràng sẫm hơn...

A Kết chợt nghĩ đến tiếng nước vừa nãy, nhất thời đỏ thắm mặt.

Triệu Trầm thấy, nhìn theo tầm mắt thê tử, tiểu tướng quân lập tức nhận ra, vội vàng dời tầm mắt, bắt buộc chính mình không thèm nghĩ tới khoảng khắc kiều diễm kia, đi nhanh ra ngoài. A Kết đứng tại chỗ một lát, thừa dịp nha hoàn chưa tiến vào thu thập thì rất nhanh chóng gấp xong chăn chiếu, tránh việc bị hạ nhân phát hiện. dđlqđ Xong việc, nàng bứt rứt ở trong phòng đi lại, không muốn chạm mặt Triệu Trầm, Triệu Trầm lại ở bên ngoài thúc giục nàng đi ra.

Biết nam nhân đang chờ nàng hầu hạ rửa mặt, A Kết kéo bức màn để hóng gió một lát, xác định trên mặt không còn đỏ, giả vờ bình tĩnh đi ra ngoài.

Tiểu nha hoàn đã chuẩn bị tốt nước ấm cho hai người rửa mặt, Triệu Trầm đứng trước cái giá, nghiêng mặt nhìn vào cửa phòng trong. Cầm Mặc khế cúi đầu đứng cạnh cửa ngoài, nhìn không chớp mắt. Thiếu gia là phu quân tốt khó có được, bây giờ trong mắt chỉ có thiếu phu nhân, ngoại trừ thiếu phu nhân, đối với người

ngoài đều dùng một gương mặt lạnh, nàng vẫn quy củ đi, trước tiên cứ đứng vững vàng ở bên người thiếu phu nhân, trở thành tâm phúc để thiếu phu nhân dựa vào, tương lai sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai vợ chồng trước sau rửa mặt hoàn tất, cùng đi sang Ninh thị để thỉnh an.

Vào đông, trên mặt sông gió lạnh càng tăng lên, trừ bỏ ngẫu nhiên đi ra bên ngoài tản bộ cho thông khí, ba người đều ở tại mui thuyền nói chuyện phiếm, chủ yếu là Triệu Trầm nói tin đồn thú vị các nơi, con dâu và mẹ chồng A Kết hai người cười nghe. Sau khi liên tục dùng hai ly trà, Triệu Trầm nhìn hai nữ nhân trước mặt, trêu ghẹo nói: “Hiện giờ ta thành người kể chuyện, không biết hai vị phu nhân có chuẩn bị cho ít tiền thưởng hay không?”

A Kết nhin không được cười, Ninh thị trên mặt không có biến hóa gì, giả vờ muốn thương lượng hỏi A Kết: “Con nói nên thưởng bao nhiêu?”

Triệu Trầm cũng nhìn về phía thê tử, mắt phượng sáng ngời hàm chứa đắc ý, giống như chắc chắn chính mình sẽ có thưởng.

Mẹ chồng cùng náo loạn, A Kết thật sự nghĩ, xoi mói đánh giá Triệu Trầm: “Người ngoài kể chuyện đầy nhịp điệu lôi cuốn vào những cảnh ngoạn mục, chàng lại nghĩ đến đâu nói đến đấy, giọng điệu thường thường tẻ nhạt vô vị, mà không mời tự ngồi, không có nửa điểm cung kính. Nương, con thấy chúng ta cho hắn một lượng bạc vất vả, rồi khấn trương đẩy hắn đi thôi.” Người một nhà ở chung lâu như vậy, A Kết sớm không giống lúc trước, không còn xấu hổ nhiều như trước, đặc biệt là Ninh thị còn xem nàng như nữ nhi thân sinh(ruột thịt), A Kết cũng coi nàng như nương của mình.

Triệu Trầm nhú mày nhìn nàng. Hắn ra sức lấy lòng như vậy, nàng chỉ cho một lượng bạc, lá gan thực không nhỏ.

A Kết làm như không thấy rõ thâm ý trong mắt nam nhân, quay đầu nhìn về phía mẹ chồng.

Ninh thị lắc đầu, “Không ổn, kẻ mà lăm la lăm lét, luôn mãi rình coi con, kêu hạ nhân trực tiếp vứt vào trong sông đi thôi, để cho hắn ném thử giáo huấn.”

Một câu đem cả hai vợ chồng ra trêu ghẹo, Triệu Trầm da mặt dày chỉ nhìn A Kết cười, A Kết xấu hổ đến hô tiếng nương, cúi đầu không nói.

Bên cạnh có thêm con dâu cũng náo nhiệt hơn rất nhiều, Ninh thị tâm tình vui vẻ, sai Vãn Mai bưng bàn cờ đến, nàng ngồi ở bên cạnh, tặng cho hai người: “Có người ngại nói chuyện mệt, vậy thì chơi cờ đi, A Kết, con cùng nó đánh với nhau hai ván, hắn thua thì buổi trưa 2 người chúng ta dùng cơm, để cho hắn về phía sau cùng bọn hạ nhân ăn đi.”

Triệu Trầm lập tức ngồi xuống một bên của bàn thấp, nhìn A Kết hỏi: “Nếu như ta thắng thì sao?”

Ninh thị cười giương cao cằm với A Kết: “Con thắng thì con cứ bàn bạc với con dâu a, nàng muốn cho con cái gì liền cho.”

A Kết vào Triệu gia mới học cờ vậy, đấu so với Triệu Trầm được, lập tức khéo léo từ chối nói: “Nương, người cùng chàng chơi đi, ta chỉ ở một bên nhìn.”

“Hai chúng ta so tài, tài đánh cờ của nương quá cao, cho tới bây giờ ta vẫn không thắng được nương, với nàng ngược lại có thể thử xem.” Triệu Trầm cướp lời nói.

A Kết cũng không biết hắn nói là thật hay giả, kiên trì muốn Ninh thị đến ngồi chơi, Ninh thị chỉ muốn ở một bên xem náo nhiệt, dù cho A Kết nói như thế nào cũng không chịu, bên cạnh Triệu Trầm lại không ngừng thúc giục, A Kết không có biện pháp nào khác, đành phải kiên trì cùng hắn chơi.

Nàng làm cái gì đều cực kỳ chăm chú, sau khi cầm lấy quân cờ, rất nhanh liền quên người đối diện là ai, đã quên sáng sớm hai người mới làm chuyện khó xử, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào bàn cờ, nghĩ từng nước đi cho đúng. Ban đầu còn có thể đối phó, thời gian dài tốc độ xuống cờ của nàng càng ngày càng chậm, có hai lần sau khi đặt cờ thì chợt phát hiện đi nhầm, Triệu Trầm chỉ cần một nước là có thể kết thúc ván cờ. dđlqđ A Kết nhất thời khấn trương, khấn trương nhìn về trượng phu đang ở phía đối diện, chỉ thấy hắn dùng ngón trỏ và ngón giữa tay phải xoay xoay quân cờ đến thường thức, ánh mắt chậm rãi đảo qua bàn cờ,

chợt khước miệng giường lên, đắc ý lườm nàng một cái, sau đó lúc nàng nhận định phải thua thì lại đặt viên cờ vào một chỗ khác.

A Kết vội vàng chặn ở góc chết đi, nhin không được cười trộm, cười chính mình vận khí tốt, cười Triệu Trầm ngốc, chỉ biết làm bộ làm tịch hù dọa người.

Nhưng sau ba lần liên tục thoát hiểm, A Kết bỗng nhiên ý thức được điểm khác thường, giường mắt nhìn lại, quả nhiên chống lại tươi cười sùng nịch của nam nhân không kịp thu hồi, như là đại nhân đang dỗ hài tử. Nàng không khỏi lại nhìn về phía Ninh thị, Ninh thị gặp ánh mắt con dâu rất cục phát hiện, biết nàng da mặt mỏng e là thẹn thùng, vội hỏi: “Đây, A Kết ngồi bên này nhìn xem, xem nương thắng hẳn như thế nào, lát nữa con sẽ hiểu được, hẳn muốn nhường con cũng không được.”

Nàng di chuyển sang bên này, A Kết không tự chủ được đi vào trong, nhường chỗ cho mẹ chồng.

Vì thế tử đi rồi, Triệu Trầm vừa thu cờ vừa nói: “Nương, vốn ta cũng muốn nhường cho người, nhưng người nói như vậy, cũng đừng trách nhi tử không khách khí rồi.”

“Ta cũng không cần con khách khí.” Ninh thị thuần thục nhặt cờ trắng, nói với hắn: “Cho con đi trước.”

Triệu Trầm cũng không khách sáo, trực tiếp hạ cờ.

Mẫu tử thật sự không ai nhường ai, Ninh thị muốn thay con dâu báo thù, Triệu Trầm cũng muốn tại trước mặt thế tử biểu hiện sự lợi hại của bản thân, tự nhiên dùng mười phần tâm tư ở trên bàn cờ. Đại nãi A Kết đã sớm không đủ dùng, ánh mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, thường thường nàng còn đang cân nhắc đường cờ của mẹ chồng, thì ở bên kia, trượng phu đã nhanh chóng hạ cờ, giống như chiến trường giao binh, từng bước đuổi sát.

Hạ suốt cả một ngày, mẫu tử vẫn là cờ hoà, sau cùng tóm lại là A Kết muốn xuống dưới, lúc đứng dậy làn váy bởi vì ngồi thời gian quá dài nên dính ở sau người không thể hạ xuống, Triệu Trầm vô ý nhìn một cái, cái nhìn này liền đem tâm tư dời đến nơi khác, rất nhanh thua cuộc.

Ở trong lòng Ninh thị khinh thường nhi tử, thành thân lâu như vậy, lại vẫn không có tiền đ như vậy

A Kết cái gì cũng không biết, sau khi trở về nghe nói Triệu Trầm thua, rất có cảm giác hãnh diện, chỉ là lông mi của nàng không thể dương cao lâu lắm, sau khi cơm chiều kết thúc bước vào nội thất liền bị người kéo đến trong ngực, ngăn lại miệng, mắt A Kết hạ xuống, tim lại treo lên.

Hắn như một trận lửa, cháy sạch khiến nàng hoảng hốt.

Cách vách vang lên tiếng Ninh thị sai Vãn Mai châm trà, A Kết không khỏi dè tay nam nhân lại, muốn cầu xin hắn lát nữa lại náo loạn. Triệu Trầm làm sao có thể nhin được? Từ lúc cưới nàng, sớm ngày ấy ở bờ sông, sớm tại ngày ấy trong xe ngựa, hắn luôn có ý nghĩ muốn nàng, đặc biệt sau khi thành thân hơn một tháng, mỗi ngày đều đã sống một ngày bằng một năm, yêu cầu khó có thể ngừng lại.

Nhưng mà hắn vẫn buông nàng ra.

Hai chân A Kết hai như nhũn ra, không dám tiếp tục ở trên giường, miễn cưỡng đi đến trước ghế ngồi xuống, nhắm mắt lại nghiêng đầu đợi hô hấp bình phục. Bên người có động tĩnh rất nhỏ, nàng ôm ngực nhìn lại, chỉ thấy Triệu Trầm đem ba tầng đệm giường thật dày tính cả chăn bông đều đặt trên ván thuyền. Nàng kinh ngạc nói không ra lời, thế nhưng Triệu Trầm vội vàng cúi đầu, sau khi chuẩn bị xong ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng lên. Sáng lóa.

Một cái chớp mắt kia, A Kết có cảm giác như bị sói để mắt đến.

Nhưng nàng không chỗ có thể trốn, cũng không có lý do gì để trốn, cũng không muốn chạy trốn, hắn là trượng phu của nàng, hắn đã vì nàng nhin thật lâu, tối nay hắn nên có được.

Đèn vẫn sáng như cũ, nàng lại bị hắn ôm áp đến chỗ bóng tối, chăn bông thật dày hạ xuống, hô hấp hai người đều đã rồi loạn, lại vẫn còn giống như đang làm trộm, cố ý đợi hô hấp bình phục lại.

Người nào cũng không nói gì, A Kết như buổi sáng đã hứa hẹn, vẫn không nhúc nhích, hắn muốn như thế nào liền như thế đấy. Đây là nam nhân của nàng, hắn hẳn nhin được như thế thật vất vả, A Kết cũng rất muốn hắn, sau cùng nàng vẫn lại nhin không được tóm lấy bắp vai hắn, khóc đẩy hắn. Sợ bị người nghe thấy,

nàng không dám lên tiếng, chỉ bắt lấy hấn đẩy ra ngoài, nước mắt không thể khống chế chảy tràn. Hấn ôn nhu hôn nàng, cũng rất cuộc không chịu nhẫn nhịn...

Buổi tối thuyền vẫn chưa tiến lên, ngừng trên bờ, theo nước sông cuộn cuộn dao động.

Giống như chìm vào trong mộng, mơ thấy mình đang lọt vào trên sông, cuộn sóng chung quanh sôi trào, mà nàng chỉ có thể gặt gao vịn tấm gỗ nổi duy nhất ở bên cạnh, ngoại trừ động tác này lại không chút sức lực có thể dùng, gỗ nổi mang nàng đi nơi nào, nàng chỉ có thể cùng đi. Nàng còn sống, nhưng cảm giác khi còn sống thì một chút đều không dễ chịu, nhắm mắt lại khẩn cầu nhanh lên lên bờ, nhanh lên kết thúc cực khổ này.

Bè gỗ thông thả mà kiên định mà dẫn dắt nàng nhẹ nhàng vào bờ biển, rốt cuộc lúc dừng lại toàn thân A Kết gân cốt giống như vỡ vụn ra.

Trong lòng dâng lên uất ức vô hạn, nàng lui vào trong ngực nam nhân khóc.

Nàng không khóc ra tiếng, chỉ có nước mắt rơi trên người hấn, Triệu Trầm vừa tự trách lại thỏa mãn, sung sướng lại đau lòng, ôm chặt, hôn nàng “A kết, ta, ta không phải cố ý, nơi này, nơi này quá nhỏ, động tác bất tiện, chờ chúng ta đến kinh thành, ta nhất định sẽ hầu hạ nàng cho tốt, đừng khóc a...” Nghĩ muốn nhanh lên nhưng sợ tiếng động quá lớn, nếu chậm thì đối với nàng mà nói như dao cùn cắt thịt, chỉ trách hấn tự chủ quá kém, nếu có thể nhẫn nhịn đến kinh thành...

Hấn thật sự nhịn không được rồi.

Nàng tốt như vậy, đẹp như vậy, mềm mại như vậy... Nàng là của hấn, hoàn toàn là của hấn.

Triệu Trầm tâm mềm như nước, trong bóng đêm hôn long mi nàng, hôn lên mắt nàng, kiên nhẫn dỗ dành nàng, dỗ đến khi nàng không khóc nữa, ngủ trong lòng hấn, hấn mới nhẹ nhàng thở ra thật dài, không khỏi cảm thấy may mắn là ở trên thuyền. Nếu ở trong tòa nhà, nàng nói không chừng sẽ trong cơn tức giận mà không để ý tới hấn, ở trên thuyền sao, nơi nhỏ như vậy, nàng chỉ có thể nhịn hấn.

Đêm nay khẳng định là hấn không dám muốn lần nữa, có lẽ tối mai thử lại nhỉ?

59. Chương 55: Chương 48.1

Đêm nay, A Kết ngủ không an ổn.

Nàng mơ thấy Mạnh Trọng Cảnh, mơ thấy hấn đứng cười trước cửa sau nhà nàng, đỏ mặt đưa hoa hạnh trong tay cho nàng. Một màn này giống như đã từng quen biết, nhưng mộng là lẫn lộn, không phải mới trước đây cũng không phải hiện tại, trong mơ nàng nghe thấy Mạnh Trọng Cảnh hỏi nàng có sống tốt hay không. Nàng đang suy nghĩ mình có sống tốt hay không thì cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi, nàng trốn ở bên cạnh cây ngô, thấy Mạnh Trọng Cảnh đứng đưa lưng về phía nàng ở cách đó không xa, Như Nương đứng trước mặt hấn cởi xiêm y, hấn không có đẩy ra, hai người ngã xuống bên cạnh, hấn cùng một nữ nhân khác, làm chuyện như vậy.

Cảnh trong mơ lại thay đổi lần nữa, nàng trở thành người phía dưới, mà người ở trên cũng biến thành Triệu Trầm, nàng đau nên đẩy hấn, hấn không nghe...

A Kết sợ hãi tỉnh dậy.

Mũi thuyền là một vùng tối đen, bên ngoài tiếng nước chuyển động khiến cho sự tối tăm này lại càng thêm thê lương.

May mắn là trong ngực người bên cạnh rất ấm áp.

A kết dựa vào trượng phu, nhắm mắt lại một lần nữa.

Nàng từng nghĩ tới động phòng sẽ như thế nào, tốt đẹp hay khó xử, cùng Mạnh Trọng Cảnh từ hôn, cùng Triệu Trầm thành thân, còn muốn động phòng, đêm đó bên cạnh gốc ngô, bóng dáng cùng thanh âm của Mạnh Trọng Cảnh cùng Như Nương thình lình xuất hiện trong lòng. Về sau Triệu Trầm cùng nàng càng ngày càng thân mật, khi động tình bị hấn đốt cháy, trong đầu chỉ là một mớ hỗn độn, cái gì cũng không nghĩ được, tất cả những thương cảm buồn bã khổ sở, đều không chống lại ầm ập của người bên cạnh. Tối hôm qua chân chính muốn, nàng sợ hãi khấn nguyện, cảnh kia lại loé lên, nhưng không đợi nàng kịp sinh ra cảm xúc gì, Triệu Trầm đã thông thả mà bá đạo cướp đi tất cả cảm xúc của nàng.

Đau, nàng đau, ý nghĩ duy nhất là cầu xin hấn dừng lại, nhớ lại cái gì khó xử, chờ mong và thương cảm, tất cả đều kém hơn đau đớn kia.

Đây là sống sao, nghĩ đến việc nhiều lần thật sự không chịu được, thật sự động phòng là một sự việc như thế, đau, sau khi xong thì đi ngủ, tỉnh lại nên như thế nào phải như thế ấy. Hấn là trượng phu của nàng, hai người cùng cố gắng trải qua năm tháng, tương lai sinh con đường cái. dđlqđ

Hầu phủ thì thế nào, phu thê không phải đều đã như thế này sao? Chẳng qua nam nhân nuôi gia đình thủ đoạn hơn so với làm ruộng rất nhiều, sau này nàng so với nữ nhân làm con dâu trong thôn phức tạp hơn một chút, nhưng cũng chỉ như vậy thôi.

Là người của hấn, hấn đi đường nào thì nàng liền đi theo hấn.

Nhưng nàng vẫn muốn đánh nhau với hấn, hấn ngủ được, nàng lại càng buồn bực, bình thường nói rằng nàng bảo gì cũng nghe theo, cái gì mà không để nàng phải đau, không để nàng phải khóc, nàng nói gì hấn nghe vậy, kết quả không phải là chỉ biết lo cho chính mình thôi sao?

Miễn man suy nghĩ, ngủ.

Sau đó cách vách có tiếng nói chuyện khiến nàng tỉnh lại.

“Nương, A Kết tối hôm qua cảm lạnh, có phần say tàu, con không gọi nàng dậy, chờ nàng tốt hơn chút con sẽ bảo nàng đến nói chuyện với người.”

“Cảm lạnh rồi hả ? Phân phó hạ nhân sắc thuốc chưa?” Trong phòng hoa lan mới nở một đóa, Ninh thị đang ngắm hoa , nghe nói con dâu bị bệnh, vội vàng muốn đến thăm, “Ta đi nhìn một cái.”

A Kết nghe xong, vội vàng muốn dậy, nhưng mới xoay người thì thắt lưng liền đau nhức, nhịn không được che bụng.

Triệu Trầm đã đỡ Ninh thị ngồi xuống ở trên giường, nhìn hoa lan giải thích: “Mẫu thân không cần phải gấp gáp, nàng chỉ là có phần không thoải mái, nghỉ tạm một lúc thì sẽ tốt, nếu người muốn đến xem nàng, nàng nằm sẽ không an tâm.” windchimedđlqđ Thật gian xảo, trong bồn hoa lan mở, A Kết của hấn tối hôm qua cũng mở.

Thiếu niên sắc mặt hồng nhuận khoe môi mỉm cười, Ninh thị hồ nghi đánh giá hấn, vừa vặn lúc đó Triệu Trầm quay đầu ngắm lan, sau tai lộ rõ đường rạch đỏ. Ninh thị cũng không phải tiểu cô nương chưa lấy chồng, lần này sao lại không rõ, khẳng định là nhi tử tối hôm qua náo loạn quá biến thành con dâu không xuống giường được rồi.

Loại chuyện này, nàng làm mẹ cũng không nói cái gì không tốt, đơn giản chỉ theo lời hấn mà nói: “Con đã nói như vậy, ta sẽ không qua, được rồi, nàng khó chịu, con sang chăm sóc nàng đi, điểm tâm của hai người các con thì tự ăn, buổi trưa tốt hơn rồi hãy tới.”

Triệu Trầm nhớ đến A kết, đứng dậy đi ra ngoài.

Ninh thị nhìn hấn rời đi, nhỏ giọng nhìn Văn Mai nói: “Bảo phòng bếp nấu hai chén canh bổ cho thiếu gia và thiếu phu nhân đi.” Tuổi trẻ khí thịnh, bình thường thôi. Văn Mai ngậm miệng, cười.

Bên kia A Kết nghe được tiếng bước chân Triệu Trầm càng ngày càng gần, xấu hổ đến trốn trong chăn, mặt hướng vào trong giả bộ ngủ.

Trời lạnh, rèm cửa được hạ xuống, gió không vào được, khiến cho mùi hương hôm qua bị giữ lại không thoát ra được.

Triệu Trầm hạ rèm cửa đứng ở ngoài, nhìn lướt qua chăn, ánh mắt lạc đến boong thuyền trước mặt. Hắn nhìn boong thuyền, giống như thấy được tối hôm qua, hắn đề nặng nàng, cùng nàng làm chuyện vui vẻ nhất trên đời. Nếu, nếu trong thuyền chỉ có hai người bọn họ thì thật tốt, như vậy hắn liền có thể lớn tiếng nói với nàng rằng hắn rất hưng phấn, khen ngợi nàng thật tốt.

Chỉ là suy nghĩ trong đầu cũng đã khiến hắn kích thích đến lập tức muốn nàng lần nữa.

Bước nhẹ đi đến trước giường nằm xuống, Triệu Trầm chống tay nhìn nàng, mặt đỏ hồng, khiến cho hắn nhìn không được lại muốn hôn nàng, lặng lẽ đi tới gần, chợt phát hiện lông mi nàng run rẩy không ngừng. Triệu Trầm cười trộm, rõ ràng thức dậy còn muốn giả bộ ngủ, sao thê tử lại đáng yêu như vậy? Hắn không vạch trần nàng, chỉ đem tay phải duỗi vào...

Hắn mới vừa từ bên ngoài vào, tay thật lạnh, A Kết mới bị hắn đụng vào đã sợ run cả người, vội vàng trốn vào trong. dđlqđ Biết mình bị hắn nhìn thấu, A Kết chôn mặt ở trong chăn, nói cái gì cũng không chịu nhìn hắn, có xấu hổ cũng có buồn bực.

“Vấn đau phải không?” Triệu Trầm vào hắn bên trong chăn, nói nhỏ bên tai nàng, “Tối hôm qua quá nhanh, đêm nay nhất định ta sẽ nhẹ nhàng, không làm nàng đau.” Kỳ thật tối hôm qua hắn đã cực kỳ nhẫn nại, nhẫn nại đến mức dập diu theo tiết tấu của nước sông dập dờn, chỉ là nàng là lần đầu tiên, không cần nàng nói, hắn cũng có thể cảm nhận được nàng đau, dù sao nàng cũng mảnh mai, hắn lại thân cao thể tráng... Thần Binh Lợi Khí.

Mặc dù trong lòng vẫn có đau lòng, nhưng Triệu Trầm vẫn nhìn không được tự đắc, có cái gì so với việc thể hiện sự lợi hại trước nường tử khiến người ta cảm thấy tự đắc hơn chứ?

Suy nghĩ chuyển động, hắn ôm nàng cọ cọ, “A Kết, đêm nay chúng ta thử lại được không?” Loại sự tình này không có khả năng rằng chỉ có nam nhân cảm thấy khoái hoạt, hắn cũng muốn nhìn nàng hưởng thụ, mà không phải là tội nghiệp cầu hắn dừng lại, tuy nhiên hắn cực kỳ yêu lúc thê tử không chịu nổi thương yêu phong tình.

“Không...”

A Kết có thể nghe thanh âm nam nhân đắc ý, vừa lúc tay hắn lại không thành thật tiến vào, nàng đã nắm lấy, hung hăng nhéo mạnh. Triệu Trầm hít vào, nhưng có trốn, còn ngoan ngoãn để nàng nhéo đau, ngoài miệng vẫn tiếp tục nói, “A Kết, ta đã rất muốn nhanh chóng lên kinh, đến lúc đó chỉ có hai người chúng ta ở trong phòng, nàng chờ xem, xem ta thu thập nàng như thế nào.”

“Chàng đừng nói nữa!” A Kết đẩy tay hắn ra, trốn ở trong lòng hắn nói: “Trước khi rời thuyền, không cho chàng lại làm loạn nữa.”windchimedđlqđ Hắn muốn động phòng, nàng đã cho, nhưng chỗ trên thuyền quá nhỏ, tối hôm qua có lúc động tác của hắn làm cho nàng hoảng hốt, sợ bị mẹ chồng đang ở cách vách phát hiện, loại cảm giác này nàng cũng không muốn trải qua nữa.

Triệu Trầm cũng không muốn đồng ý, nhưng không đợi hắn mở miệng, từ bên ngoài truyền vào âm thanh của Thúy Ngọc: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, điểm tâm đã chuẩn bị xong, bưng vào luôn hay là...”

A Kết khấn trương, nàng còn chưa mặc quần áo a!

Triệu Trầm hôn nhẹ mặt nàng, quay đầu nói: “Một khắc nữa rồi mang vào.”

Bên ngoài có tiếng bước chân rời đi, Kết vội vàng đẩy Triệu Trầm: “Thiếp muốn ngồi dậy.”

“Ta giúp nàng mặc đồ.” Triệu Trầm quỳ dậy, kéo y phục của nàng, chuẩn bị giúp nàng. Ở bên trong, A Kết vẫn đề trần, chết sống không chịu, nhưng mũi thuyền nhỏ nhỏ, da mặt mỏng nhất định bị đánh bại bởi da mặt dày, cuối cùng A Kết vẫn phải ngoan ngoãn thân phục, bị Triệu Trầm ôm vào trong ngực, vừa hôn vừa mặc y phục, chặt vật vô cùng.

Kéo bức màn lên, gió mát thổi vào, thổi đi mùi hương kiều diễm đầy phòng.

Triệu Trầm muốn hầu hạ A Kết rửa mặt, A Kết không lay chuyển được, đành phải nghe hắn, ngồi ở một đầu thấp chờ hắn hầu hạ. Lúc hai phu thê đang thân mật, Thúy Ngọc nhìn không chớp mắt, tiếp nhận bữa sáng từ nhóm tiểu nha hoàn để bày biện, sau đó bưng chậu nước đi ra ngoài.

Tiến đến bàn ăn, A Kết lập tức phát hiện trên bàn có hai chén nước canh, mẹ chồng cứ cách ba ngày sẽ sai phòng bếp ninh cho bọn họ. Hôm nay đưa đến, là theo lệ thường, hay mẹ chồng nghe được động tĩnh tối hôm qua?

Trên mặt nóng rát, A Kết hạ quyết tâm, trước lúc rời thuyền trước dù Triệu Trầm nói ba hoa chích choè gì đi nữa, nàng cũng sẽ không dung túng cho hắn.

Triệu Trầm thật sự đơn thuần nửa tháng...

Giống như một khối cái(ăn mày) ăn ngủ đầu đường, nếu liên tục chịu đựng cơn đói, thì sau thời gian dài cũng thành thói quen, một ngày kia bỗng nhiên có người mời hắn đến quán ăn tốt nhất ăn no nê một trận, sau đó chỉ có thể xem không thể ăn, quả thực so với đã chết còn khó chịu hơn.

Nửa tháng nay, Triệu Trầm cảm thấy đời này của hắn lờn ngon tiếng ngọt đều đã nói hết rồi, kết quả chỉ là phí công. Bỏ qua việc nói chuyện, hắn trực tiếp lột xiêm y thê tử dè đi, nếu là thành thân nhiều năm, thê tử có lẽ vẫn dùng sự ỡm ờ, nhưng A Kết thì không được, đêm đó sự đau đớn khiến cho nàng hoàn toàn sợ hãi, thân thể theo bản năng mà kháng cự, lại thêm lo lắng chuyện bị mẹ chồng nghe được, nói cái gì nàng cũng không chịu. Triệu Trầm dục hỏa công tâm khi đó chỉ muốn trực tiếp xông vào, nhưng A Kết khóc, hắn vội vã hôn nàng dỗ dành nàng, hôn đến mức thân thể nàng nhuyển ra, nhưng nàng lại không chịu phối hợp như đêm đó, cửa thành nhắm chặt, hắn vẫn cứ phá không ra...

Nếu hắn đủ ngoan độc, khẳng định cũng xông cũng được, nhưng hắn có thể ngoan độc quyết tâm được sao?

Đành phải nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, mỗi đêm đều uy hiếp bên tai nàng.

Ban đầu A Kết vẫn sợ hãi, về sau nghĩ lại, đến kinh thành thì sẽ như thế nào, chẳng qua lại đau một lần, dù sao đều tránh không khỏi, mình ngủ, ban ngày thì cùng mẹ chồng một tác cũng không rời, không cho Triệu Trầm cơ hội động thủ động cước.

Ninh thị vui vẻ xem nhi tử náo nhiệt, giả bộ cái gì cũng không biết, chỉ cho phòng bếp ninh hầm vài lần nước canh sen cùng dưa gang cho Triệu Trầm hạ hỏa.

~A kết lần đầu tiên rời nhà, tất cả hiểu biết đối với kênh đào hai bên cạnh thành trấn đều được nghe từ miệng Triệu Trầm. dđlqđ Ngày hôm đó trời cao, hai phu thê ở trước lan can ngắm cảnh, A Kết chỉ vào bên tàu rộn ràng phía trước hỏi: “Nơi này là Thiên Tân vệ sao? Cách kinh thành có xa lắm không?”

Đôi mắt hoa đào lấp lánh, tràn ngập tò mò, dù sao cũng là lần đầu ra khỏi nhà, hưng phấn cũng không thể tránh được. Triệu Trầm dựa vào lan can, nhẹ nhàng vén mép áo choàng lông hồ ly như tuyết trắng của nàng, ngại nha hoàn đứng cách đó không xa có, không có đụng chạm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn thoáng qua phía trước nói: “Đúng là Thiên Tân, từ nơi này cập bờ mà nói, ra roi thúc ngựa khoảng hai ba canh giờ thì có thể đến kinh thành, chúng ta đi thông thả, buổi tối tìm nơi ngủ lại, buổi trưa ngày mai cũng có thể đến.”

A Kết biết hắn chỉ thuận miệng nói một chút, thuyền của bọn họ trực tiếp chạy đến kênh đào tận cùng Thông châu, gần kinh thành.

60. Chương 56: Chương 48.2

Nước sông mênh mông, sóng nước trong vắt, A Kết nhìn mặt nước, tính tính, thần sắc bỗng nhiên âm u: “Ngày mai là tết ông Táo, những năm qua khi đến tết ông Táo, cha thiếp sẽ cùng Tiểu Cửu quét dọn nhà cửa, còn nương và thiếp cùng A trúc giặt quần áo, cắt giấy hoa, chuẩn bị cơm trưa...” Nói xong nói xong đôi mắt đỏ, trong mắt nước mắt di động.

“Đừng khóc, gió lớn, khóc, gương mặt dễ nhăn.” Triệu Trầm lập tức đứng thẳng, dơ tay lau nước mắt thay nàng, “Thời điểm này sang năm, nhạc phụ và nhạc mẫu sẽ đến kinh thành, năm nay chịu đựng, cùng ta trải qua năm mới nhé?”

Hắn ôn nhu nói nhỏ, trong lòng A Kết ảm áp, gật gật đầu.

Triệu Trầm cầm tay nàng, “Đi thôi, chúng ta vào bên trong.”

A Kết muốn rút tay về, ngẩng đầu, mới phát hiện Cẩm Thư đáng ra phải đứng ở bên kia đã xoay người đi về phía trước, lại nhìn Triệu Trầm, mắt phượng mỉm cười. Cuối cùng A Kết cũng hiểu, mấy người nha hoàn này đều thông minh, giỏi nhất là nhìn sắc mặt chủ tử. dđlqđ Nhưng mà nàng cũng không có trốn, ngoan ngoãn để cho hấn nắm.

Vẫn đi chưa được mấy bước, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô lớn: “Đại thiếu gia!”

Theo bản năng A Kết quay đầu, mà nam nhân bên người đã buông tay nàng ra, đi nhanh tới trước, “Nàng đi vào trước tìm nương đi.”

A Kết nhìn phía trước nơi mũi thuyền đen, khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy đầu thuyền có hai nam nhân mặc áo bào thẫm màu đang đứng, dung mạo không thấy rõ, cũng không biết đối phương làm thế nào nhận ra Triệu Trầm rồi. Bên này chỉ có hai chiếc thuyền nhà mình, Triệu Trầm lại là đại thiếu gia Hầu phủ, người tới khẳng định không nhận sai người.

Nam nữ khác biệt, A Kết không tiếp tục lưu lại, qua đi tìm mẹ chồng, “Nương, hình như chúng ta gặp người quen.” Đem chuyện bên ngoài nói lại.

Ninh thị thoáng chút ngoài ý muốn, sau đó giống như thường ngày kêu A Kết đến bên người nàng ngồi xuống, “Một lát nữa Thừa Viễn trở về sẽ biết.” windchimedđlqđ Người quen của nhi tử, người làm ăn với hấn tại Đăng Châu chắc hấn không kêu hấn là đại thiếu gia, đây là xưng hô của hạ nhân đối với chủ tử, chỉ có thể là người trong Hầu phủ, hai nam nhân, ngoại trừ hấn còn có thể có ai?

Người tới chính là chủ tử Triệu Duẫn Đình.

Triệu Trầm cực kì ngoài ý muốn, chờ cho thuyền tiếp sát, đỡ Triệu Duẫn Đình đến: “Phụ thân đến Thiên Tân khi nào?” Trách không được phụ thân gửi thư thăm hỏi xem bọn họ ngồi trên thuyền như thế nào, thì ra đã ở chỗ này chờ bọn họ.

Triệu Duẫn Đình không để hấn đỡ, tự mình vững vàng vượt qua, cùng Triệu Nguyên đi lên, hấn mới nhìn lướt qua Triệu Trầm đứng ở mũi thuyền, cười giải thích nói: “Triều đình cho nghỉ, khó có được thời gian thanh nhàn, tiện thể đến đón các người. Nương con đâu?”

Triệu Trầm giơ cảm hướng mũi thuyền: “A Kết cũng ở đó.”

Triệu Duẫn Đình vừa nâng chân lên thì dừng lại, nói với Triệu Nguyên: “Đi nói với người chèo thuyền cập bờ ở bến tàu phía trước.”

Triệu Nguyên lĩnh mệnh rời đi.

Triệu Duẫn Đình thu hồi tầm mắt, nhìn trưởng tử vẫn bình tĩnh không hề thắc mắc, hấn cười cười, chủ động nói: “Ta đã sắp xếp thôn trang, đêm nay chúng ta ngủ lại ở nơi đó, buổi trưa ngày mai dùng cơm xong lại xuất phát, trước khi trời tối có thể hồi phủ. Thừa Viễn, năm nay vào tết ông Táo, toàn gia chúng ta tụ họp.”

Năm nay gần bốn mươi, nhìn qua vẫn trẻ hơn tuổi nhiều, đứng đó với vẻ mặt nghiêm túc không giận tự uy, hiện giờ cười lên, lại như trắng sáng xuyên phá mây đen, ôn nhu hiền hoà.

Đối mặt với thần thái sáng láng của phụ thân lại so với phụ thân khi đó vẫn còn gầy yếu như lần trước gặp mặt, Triệu Trầm nhất thời không nói chuyện.

Tết ông Táo?

Lúc hấn lên bảy tuổi, đã không có chuyện cả nhà cùng đón tết ông Táo rồi.

Thê tử nhắc tới việc đón tết ông Táo ở nhà nàng, hấn liền đau lòng nàng phải rời xa nhà, vẫn chưa nghĩ tới chính mình, hiện tại từ trong miệng phụ thân nghe nói như thế, trong lòng có chút mùi vị không hiểu. dđlqđ Dày vò tới dày vò lui, trách ai đây? Nếu năm đó phụ thân thà rằng buông tha tiền đồ cũng muốn phải cùng mẫu thân cùng một chỗ...

Không được, như vậy mẫu thân sẽ vui vẻ rồi hả? Cả nhà Ngoại Tổ Phụ bị hại phải lưu đầy, nếu phụ thân không nghĩ ra cách, không ai giúp đỡ Ninh gia, đời này Ninh gia sẽ không có ngày rửa oan. Nếu phụ thân không ủng hộ Tần thị để cho Quốc Công Phủ không áp chế hấn nữa, chức quan không thể thăng lên, cũng

không có tư cách được đường Văn Đế coi trọng. Đổi lại là chính mình, nếu không thấy mẫu thân khổ, gặp tình huống tương đồng, hẳn sẽ làm như thế nào?

Triệu Trầm không rõ ràng, cho nên hẳn oán phụ thân có lỗi mẫu thân, nhưng không cách nào hận hẳn, huống chi mẫu thân nói đúng, phụ thân đối với nhi tử là hẳn đã cố gắng làm tốt, hẳn không có lý do gì hận phụ thân.

Hắn nhắc chân đi về phía trước, đi được hai bước bèn dừng lại, thấp giọng nói: “Phụ thân, A Kết là thê tử của con, cũng là con dâu mà nương thích, nếu người ghét bỏ xuất thân A Kết thấp hèn, cứ ghét bỏ ở trong lòng, đừng làm cho chúng ta nhìn ra, nếu không đừng trách chúng ta không tiếp nhận người.”

“Con nói lại lần nữa xem?” Triệu Duẩn Đình nắm lấy cánh tay Triệu Trầm, không dễ dàng được đoàn tụ, xú tiểu tử này đã không hiểu thuận hẳn mà còn há mồm liên uy hiếp không tiếp nhận phụ thân?

Triệu Trầm thờ ơ nhìn hẳn: “Người nghe thấy ta nói cái gì rồi.”

Triệu Duẩn Đình hừ lạnh, dùng lực捏 cổ tay hẳn một phen mới bỗng nhiên bỏ ra, thấp giọng trả lời: “Đứa con bất hiếu, nếu không phải vì nương người, ta sớm đã không tiếp thu người, lại chờ người đến nói với ta lời này sao?”windchimeddlqd Nói xong không để ý hẳn nữa, bước nhanh đến phía trước mũi thuyền, khi đến chỗ rẽ lại dừng lại, quay đầu ý bảo Triệu Trầm bắt kịp.

Con dâu cũng ở bên trong, hẳn không thể trực tiếp xông vào, trưởng tử đã không tiếp nhận phụ thân, không thể vừa thấy mặt lại ghét bỏ con dâu. Đại cô nương Lâm gia được thê tử coi trọng, hẳn dám lộ ra nửa điểm không thích sao?

~Bên trong mũi thuyền, A Kết khấn trương đứng lên. Bên ngoài tiếng phụ tử nói chuyện không hề nhỏ, các nàng đều nghe thấy được.

Phụ thân Triệu Trầm, cha chồng của nàng là người như thế nào?

Trước khi thành thân Triệu Trầm nói dối đương nhiên không tính toán gì hết, trước mắt A Kết biết đến Duyên Bình hầu, là Ninh thị nói với nàng đó nam nhân bá đạo mạnh mẽ cưới người về, là Triệu Trầm nói thích Ninh thị nhưng lại không thể không cưới Tần thị. dđlqd Vô luận là cái nào, A Kết đều không thấy từ Ninh thị hoặc Triệu Trầm tự thuật nghe ra hận ý gì, nếu như bất kỳ người nào trong hai người họ hận hẳn, thì nàng mới có lý do để hận hẳn, bởi vì bọn họ không hận hẳn, nàng cũng không rõ chính mình nên đối xử với cha chồng như thế nào. Nàng vì mẹ chồng bị ủy khuất, nhưng cha chồng hình như cũng nổi khổ...

Tiếng bước chân gần, Ninh thị cũng đứng lên, vỗ vỗ tay A Kết nói: “Đừng khấn trương, coi hẳn là phụ thân như bình thường, không cần nghĩ quá nhiều.” Dù cho toàn gia bọn hẳn có gì khúc mắc, đều không liên quan tới con dâu. Nàng hiểu Triệu Duẩn Đình, thân là cha chồng, hẳn sẽ không khiến con dâu khó xử.

Được mẹ chồng an ủi, A Kết an tâm.

Ngay sau đó, rèm cửa bị người kéo ra, A Kết thấy trượng phu của nàng dẫn đầu đi đến, theo sau là một nam nhân mặc trường bào màu tro, người nọ một tay giữ mảnh, cúi đầu tiến vào, thuận tiện ngẩng đầu. Lúc A Kết đang kinh ngạc thấy phụ tử Triệu Trầm thật giống nhau thì nàng cảm giác được ánh mắt nam nhân cũng đang đảo trên người nàng, ngăn ngử dừng lại, rơi vào trên người mẹ chồng. Một cái chớp mắt kia, ánh mắt hẳn như là ánh nắng sớm đầu tiên chiếu rọi đến nước sông, rạng rỡ phát sáng.

A Kết quen thuộc loại ánh mắt này, Triệu Trầm thường nhìn nàng như vậy, mà nay nàng từ một đôi mắt phượng khác, còn sâu sắc hơn, thấy được nhu tình giống như vậy, có lẽ trong mắt kia nhu tình cũng càng sâu, càng phức tạp, khó có thể nói thành lời.

Trong mũi thuyền yên tĩnh cực kỳ, A Kết kim lòng không được bèn nghiêng đầu nhìn mẹ chồng.

Ninh thị sớm thành thói quen trượng phu nhìn kỹ như vậy, bảo hẳn ngồi xuống, xoay người tiếp nhận trà nóng từ tay Vãn Mai bưng cho hẳn, tò mò hỏi: “Sáng sớm chàng đã ở chỗ này chờ rồi hả?”

Nhi tử con dâu đều đã ở đây, Triệu Duẩn Đình rất nhanh thu hồi tầm mắt, bưng ly trà nói: “Ừ, sợ bỏ qua thuyền của mọi người. Bên phía kinh thành ta đã sắp xếp tốt, chúng ta ở lại Thiên Tân một đêm, ngày mai khởi hành.”

Khẽ nhấp ngụm trà, trà Trần Niên Lão Bạch (ta để nguyên hán việt, chả biết trà gì) thuần hậu hương nồng, không cần nước trà nóng, nhớ là loại trà thê tử yêu nhất khi uống vào đông, là thê tử đưa cho hấn, Triệu Duẩn Đình toàn thân đều cảm thấy ấm áp. dđlqđ Xoay người đặt tách trà trên bàn thấp, hấn nhìn lướt qua nhi tử, lại nhìn tiểu cô nương cúi đầu bên người thê tử.

Ninh thị hiểu rõ ý tứ của hấn, cười, cầm tay A kết, dẫn nàng đi đến trước mặt Triệu Duẩn Đình: “A Kết, đây là phụ thân con, lần trước không thể thấy, lần này cuối cùng cũng gặp được rồi.”

Đôi má A kết hơi nóng, không dám ngẩng đầu nhìn, cung kính hành lễ, gọi “Phụ thân” .

Triệu Duẩn Đình đáp lại, con dâu này thật sự đoan trang.

Dáng dấp, không thể không nói ánh mắt trưởng tử cũng không sai, khắp kinh thành chỉ sợ cũng tìm không ra người đẹp hơn con dâu. Tính tình, nhìn nhĩ nhận lịch sự, có chút giống thê tử, nhưng mà thê tử trong sự yên tĩnh lộ ra một cổ thoát tục trong veo mà lạnh lùng, còn con dâu vẫn là nhu mì. windchimedđlqđ Đến cử chỉ, cùng so sánh với tưởng tượng rằng sẽ là nữ nhi nhà nông chỉ biết khấn trương, thì con dâu ngón tay không lộn xộn ánh mắt không nhìn lung tung đầu không cúi thấp, đã không sai rồi, hấn không thể dùng yêu cầu đối với danh môn khuê tú chân chính để yêu cầu nàng.

Tóm lại, hấn đối với con dâu vẫn thấy hài lòng, cũng có thể do là ngoài dự liệu quá nhiều, nhìn thấy người thật thậm chí còn có chút kinh hỉ.

Triệu Duẩn đình lại nhìn thoáng qua trưởng tử, mở miệng nói: “Chuyện nhà chúng ta chắc con cũng đều đã biết rõ, khi con và Thừa Viễn thành thân, ta thật sự thoát thân không được, tương lai có cơ hội ta cùng phụ mẫu con nói chuyện xin lỗi. Hiện tại ở trên thuyền bất tiện, một lát đến chỗ thôn trang, hai phu thê các con nghỉ ngơi một chút, sáng mai ta với nương con ở tại phòng chờ các con kính trà, xem như bù lại lần trước thiếu của con.” Về đến hầu phủ khẳng định vẫn có kính trà, nhưng là làm cho người ngoài xem, đây mới là toàn gia bọn hấn.

Cô dâu kính trà ắt không thể thiếu lễ, cha chồng vẫn đem việc này để ở trong lòng, A Kết cảm thấy ngoài ý muốn, cũng thiết tình cảm kích, vội vàng hành lễ nói lời cảm tạ.

Triệu Duẩn Đình nhận lễ của nàng, ngược lại nhìn Triệu Trầm nói: “Tốt, ta với nương con có lời muốn nói, các con không phải vừa mới ở bên ngoài ngắm cảnh sao? Tiếp tục đi, Thiên Tân phong cảnh cũng khá tốt.”

Vào mùa đông, có gì đẹp?

Biết tâm tư nhỏ của phụ thân, Triệu Trầm không vạch trần hấn, xoay người cầm lấy áo choàng của thê tử để ở một bên, kêu nàng đi ra ngoài.

Hai phu thê đi xa, Vãn Mai cũng thức thời thối lui ra ngoài, Triệu Duẩn Đình lập tức đứng lên, đi đến trước người Ninh thị đem người ôm vào trong lòng, cúi đầu hỏi nàng: “Vừa rồi ta biểu hiện như thế nào? Cha chồng này có thể tính đã làm hết phận sự chưa?”

Ninh thị tựa vào trong lòng hấn, nhẹ gật gật đầu, ít nhất so với nàng dự liệu là tốt.

Nàng hạ mí mắt, Triệu Duẩn Đình muốn nhìn ánh mắt nàng, ôm người đi vào bên trong, để cho nàng dựa vào cửa, hấn dán lên, nâng cằm nàng lên chăm chú nhìn nàng: “Nếu ta làm tốt, nàng hôn ta một cái được chứ?” dđlqđ Hối trảm thấp bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm treo cao, sợ nàng vô tình cự tuyệt, kỳ thật hấn biết, nàng hấn không mở miệng cự tuyệt, nhưng hấn càng sợ nàng lộ ra trào phúng theo bản năng, cái loại này giống như cười trào phúng khi nghe xong truyện cười.

Ninh thị quả thật không nói gì, cũng không có trào phúng hấn, nàng nhẹ nhàng giương mắt lên, nhìn hấn, ý tứ hàm xúc không rõ.

Triệu Duẩn Đình nhìn ánh mắt mỹ lệ này, bên trong giống như có nước di động, có tinh quang dập dờn, lại thấy không rõ những thứ này làm cho người ta say mê, tối cùng ẩn dấu tình cảm gì. Là yêu, là hận, hay vẫn lại là thờ ơ?

Triệu Duẩn Đình chịu thua, lâu như vậy, hấn vẫn nhìn không thấu nàng.

Hấn nâng mặt nàng, bắt đắc dĩ hôn môi nàng: “Thôi, nàng không hôn ta, đến lượt ta hôn nàng.”

Ninh thị nhắm hai mắt lại, mặc hần ôn nhu như nước, nhiệt tình như hỏa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Triệu bụi bụi: Thân là đệ nhất nam chủ, ta cảm giác được một tia uy hiếp.

Giai nhân: Người suy nghĩ nhiều quá.

Triệu bụi bụi: Nếu một lần nữa kính trà, có phải hay không kính trà trước động phòng cũng sẽ lặp lại một lần?

A kết: Người suy nghĩ nhiều quá!

Cái này, kịch tình là chậm, giai nhân cố gắng nhanh hơn đi...

61. Chương 57: Chương 49

Thuyền rất nhanh lại gần bờ.

Triệu Duẩn Đình đã sớm sắp xếp ngựa ở trên bờ, Triệu Nguyên và Trần Bình ở lại bến tàu giám sát hạ nhân khuân vác lễ vật, bên này nữ quyền gồm Tưởng ma ma dẫn theo Lục Vân và Cẩm Thư quan sát, đám người Triệu Trầm lên ngựa trước, không nhanh không chậm đi theo hướng Bắc.

Triệu Duẩn Đình trực tiếp đưa Ninh thị lên ngồi xe ngựa phía trước, A Kết tự nhiên cùng Triệu Trầm ngồi chung một xe ngựa. dđlqđ Mới đi vào còn chưa có ngồi yên liền bị Triệu Trầm ôm đến trên đùi, A Kết không khỏi đẩy hần, Triệu Trầm nắm lấy cánh tay nàng tiện thể hôn xuống, sức lực lớn có thể dọa người, bá đạo đem thê tử hành hạ hần hơn nửa tháng thu thập một chút. Nếu không phải thái độ A Kết kiên quyết cố sống chết để giữ lấy, suýt nữa Triệu Trầm đã ở trên xe làm liều một lần.

Sau khi xuống xe sao còn có thể gặp người chứ? Làm sao A Kết có thể để mặc cho hần làm càn? Nhờ âm thanh truyền ra bị người đánh ngựa nghe được thì làm sao bây giờ?

Nói cái gì nàng cũng không chịu cho, Triệu Trầm đành phải lưu luyến buông môi nàng ra, bàn tay lớn cách quần áo dùng lực nhéo phần trước người nàng, càng không ngừng thấp giọng uy hiếp: “Nàng cứ trốn đi, đến nơi rồi thì thử xem nàng trốn được đến đâu... A Kết, nàng chờ xem, đêm nay ta không định ngủ, nàng xem ta thu thập nàng như thế nào...” Kính trà được bổ sung, động phòng của hần cũng phải được bổ sung, lần đó trên thuyền thực không đáng nói đến.

A Kết không nghĩ tới hần kìm nén nhiều hỏa như vậy, mặt đỏ, tim đập như hươu chạy.

Nếu nói ở trên thuyền nàng vẫn còn không sợ hần uy hiếp, hiện tại thì sợ, chôn ở trong lòng hần, chỉ mong xe ngựa đi mãi không ngừng.

Nhẹ nhàng xóc nảy hơn một canh giờ, bên ngoài càng ngày càng tĩnh lặng. A Kết tò mò đẩy rèm ra, đã thấy bên ngoài trở thành những mảnh ruộng, cách đó không xa phía trước có tòa nhà chính tề, ngoài cửa trồng Dương Liễu, lá cây sớm đã rụng sạch, cảnh ở trong gió nhẹ khẽ khàng lay động.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, giờ là buổi trưa, bầu trời xanh trong suốt ngàn dặm không mây, ánh nắng ấm áp tươi đẹp.

Tâm tình của nàng cũng vì thế mà vui vẻ hần lên, chỉ vào thôn trang hỏi Triệu Trầm: “Đến đó phải không?”

Triệu Trầm vẫn ôm nàng, lúc này cố ý hôn nhẹ bên má nàng nói: “Ừ, lập tức liền đến, A Kết chuẩn bị xong chưa? Đêm nay dù nàng có khóc cũng không được.”

A Kết xấu hổ giận dữ đẩy mặt hần ra, “Chàng đừng như vậy, lát nữa sao thiếp dám gặp ai chứ?”

Triệu Trầm cười, nàng còn muốn gặp người nào? windchime dđlqđ Trước đây hần còn không hiểu, giờ đã thành thân, càng ngày càng rõ ràng vì sao phụ thân mỗi lần đến thôn trang đều vội vàng, cảm giác nhớ

nhưng này, chỉ ôm người vào lòng siết chặt thôi thì không đủ, chỉ có hòa thành một khối với người trong lòng mới có thể giảm bớt, mới có thể thỏa mãn. Trước mắt hần gấp, thì phụ thân so với hần còn gấp hơn.

Hai phu thê đều có suy nghĩ riêng, xe ngựa từ từ dừng.

Triệu Trầm giúp thê tử buộc lại áo choàng và mũ che mặt, lúc đứng dậy vén khăn che mặt của nàng hôn lên môi nàng một lúc, sau đó mới nhảy xuống xe ngựa, xoay người đón nàng. Hần không thất lại áp choàng, toàn thân mặc một trường màu trắng, vai rộng eo hẹp, cao ngất tuấn tú như tùng bách(cây tùng và cây bách), ánh sáng tươi đẹp xoa đi lạnh lẽo trên khuôn mặt hần, khi hần ôn nhu nhìn nàng, ánh mắt kia như làm say lòng nàng.

Nam nhân xuất sắc như vậy, là trượng phu của nàng.

Trong lòng A Kết có ngọt ngào vui mừng nhưng cũng đi kèm với một chút bất an, nhưng hần liền đứng ở nơi đó nhẹ nhàng đón nàng, A Kết không quan tâm đến tia bất an kia nữa, đưa tay đặt vào bàn tay hần, cảm nhận lòng bàn tay hần ấm áp nhưng cũng mạnh mẽ.

Hai phu thê đứng vững vàng, ở phía bên kia Triệu Duẩn Đình cũng đỡ Ninh thị xuống xe, Ninh thị cũng đang đeo mũ che mặt.

“Các phòng chỗ này đều đã được sắp xếp chu đáo, các con đi thuyền chắc cũng mệt mỏi, cơm trưa ăn ngay tại viện của mình đi, buổi chiều cứ nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối cả nhà chúng ta cùng ăn sủi cảo.” dđlqđ Triệu Duẩn Đình nói với Triệu Trầm, nói xong thì gọi một nô bộc trung niên đã đợi sẵn từ sớm, “Dẫn đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nô bộc kia khẽ khẽ cúi đầu đi đến phía trước mặt phu thê Triệu Trầm.

” Đi thôi.” Triệu Trầm đã sớm đoán được sẽ như thế này, ý bảo nô bộc dẫn đường.

A Kết đi theo bên cạnh trượng phu, không quay đầu, trong đầu nhớ lại khi mẹ chồng xuống xe, một ngọn gió khiến khăn che mặt bị thổi lên, hé lộ khuôn mặt xinh đẹp bên trong, khuôn mặt ấy đẹp tựa mẫu đơn, trong sự yên tĩnh càng làm rõ hơn sự quyến rũ.

Trên mặt A Kết nóng lên, không dám nghĩ sâu cha chồng và mẹ chồng khi ở trong xe đã làm gì.

Thôn trang này cũng không lớn, ở bên trong thanh tịnh mà đẹp đẽ, phu thê Triệu Duẩn Đình ở tiền viện, phu thê Triệu Trầm ở hậu viện nghỉ ngơi.

Trong phòng gọn gàng sạch sẽ, trong gian phòng đốt than Ngân Sương, đặc biệt ấm áp, trên bàn trà tinh xảo chỗ cửa sổ được đặt vài bồn hoa lan, xuân ý dạt dào.windchime dđlqđ A Kết đứng trước bàn trà nhìn ngắm hoa lan, mùi hương thơm ngát từng đợt từng đợt làm cho người cũng cảm thấy vui bất chợt, quay đầu nói với Triệu Trầm: “Phụ thân thật cẩn thận.”

Triệu Trầm nằm nghiêng ở trên giường cười nhìn nàng, thấy A Kết đỏ mặt sau khi hiểu rõ thâm ý từ nụ cười của hần mới nói với Cẩm Mặc và Thúy Ngọc đang đứng đợi hầu hạ ở bên cạnh :“Nói với thủy phòng(chắc là phòng nấu nước) chuẩn bị tốt nước ấm, để khi nào bên này dùng xong cơm thì mang nước đến đây.”

“Vâng ạ” Cẩm Mặc và Thúy Ngọc liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều có chút đỏ, cúi đầu đi ra ngoài.

A Kết đã sớm trốn vào phòng trong, Triệu Trầm liền cười, đi vào theo, nghỉ ngơi chút thì bọn nha hoàn liền dọn cơm.

Một bát canh thịt dê, một đĩa thịt bò xào dưa chua, còn có đậu hủ trong suốt chưng cách thủy, tất cả đều là đồ ăn nóng. A Kết ăn không nhiều lắm, ăn xong khuôn mặt nhỏ nhắn hồng, càng có vẻ hồng nhuận đầy đặn. Khẩu vị của Triệu Trầm rất tốt, ngoại trừ đậu hủ chỉ ngẫu nhiên ăn 2 miếng, còn thịt dê và thịt bò hầu như đều bị hần giải quyết.

Lại khăn trương, A Kết vẫn không nhìn được cười hần: “Ăn quá no thì đi tắm không tốt.”

Triệu Trầm không chút để ý trả lời: “Ăn no mới có sức làm việc, trái lại là nàng, quả thật không cần ăn quá no.”

Gần đây trong miệng hần không có đútng đần, A Kết chẳng muốn đoán xem hần có ý gì, xoay người sang chỗ khác ngắm hoa lan chỗ cửa sổ, không để ý tới hần.

Triệu Trầm nhìn bóng lưng nàng cười.

Bàn ăn được dọn xong, thùng nước nóng để tắm rất nhanh được chuẩn bị tốt, Triệu Trầm đuổi bọn nha hoàn đi, đóng chặt cửa phòng kéo cửa sổ xuống, tiện thể bế thê tử đang hận không thể lui đến trong góc tường lên, hai người cùng tắm rửa.

Nước ấm được chuẩn bị nóng vừa phải, A Kết lại nóng lên từ trong ra ngoài, đỡ mép thùng cầu xin hần đi đến kháng(giường đất). Triệu Trầm không nghe, môi dán vai cổ gáy của nàng trần trọc, chờ nàng thả lỏng, hần từ từ đỡ người đến trước người, ước chừng dùng thời gian uống một ly trà nhỏ mới miễn cưỡng ngồi yên. A Kết ngửa đầu nói không ra lời. Triệu Trầm thở phò phò nghiêng đầu nhìn nàng. Nhìn mái tóc dài của nàng đang xỏa tung buông xuống, đôi mắt nhắm chặt, mặt đỏ ửng, môi khê mở, lại nhìn từ cằm của nàng đi xuống, những đường cong tuyệt đẹp ấy làm cho làm cho người ta chỉ hận không thể nhìn cả đời như vậy.

Hai tay nàng vẫn đang nắm lấy thùng nước, Triệu Trầm muốn là thứ duy nhất nàng dựa vào, cho nên hần ôm lui về sau, động, từ trong môi nàng lập tức phát ra một tiếng hô nhỏ, giống như khó chấp nhận.

Mà một tiếng kêu đó rơi vào trong tai Triệu Trầm lại trở thành lời mời gọi nhiệt tình nhất, không còn kiêng dè, hần đỡ nàng, tùy tâm sở dục.

Thùng tắm hình như chỉ trong một cái nháy mắt liền biến thành sông lớn, sóng gió đánh úp lại, sóng lên sóng xuống sóng lên sóng xuống, nước không ngừng tràn ra từ thùng tắm, rơi trên đất phát ra tiếng, như sóng đánh vào bờ, một tiếng lại một tiếng, liên tục không ngừng, khi nhanh khi chậm. Đến khi nước ít đi, dù làm thế nào cũng không thể tạo thành con nước lớn thì cuối cùng cũng lộ ra ở bên trong là hai người làm nên sóng gió.

A Kết hết nóng lại lạnh, nhiệt ở bên trong, là hần cho, lạnh ở bên ngoài là do không còn nước ấm vây quanh, mặc dù trong phòng ấm áp như xuân, nhưng vẫn cảm thấy được lạnh, nhịn không được lạnh run. dđlqđ Triệu Trầm biết nàng lạnh, một tay đỡ nàng dựa vào mép thùng, từ phía sau lưng hần ôm chặt lấy nàng, “A Kết đừng nóng vội, nhanh...” Che miệng nàng lại, lên lên xuống xuống vài lần cuối cùng mới đình chiến.

Không dám chậm trễ, Triệu Trầm nhanh chóng ôm người đến bên cạnh giường, sau khi dùng khăn lau khô thì ôm nàng đặt trong ổ chăn trên kháng.

A Kết nhắm mắt, nằm thở gấp, so với khi đuổi theo Ô ô còn nhanh hơn.

Không giống nhau, so với lần đầu tiên không giống nhau, ngoại trừ khoảnh khắc lúc đầu khó chịu, nàng còn nếm được cảm giác khác, như là đang ở trên bàn đu dây lay động, lúc đưa lên càng cao thì càng vui vẻ, khi ngã xuống thì giống như cả tâm cũng bay lên, chỉ có thể nhắm mắt lại kêu. Triệu Trầm vừa mới đẩy đó là di chuyển bàn đu dây, một lần lại càng cao hơn, chỉ là khi đạt đến chỗ cao nhất, không hề có việc tìm đập nhanh rơi xuống, cái gì cũng đều không có, chỉ cảm thấy nháy mắt kia trong đầu hoàn toàn nhẹ nhõm, chỉ có thân thể không nhịn được nên run rẩy, cùng hần run rẩy.

Thì ra chuyện phu thê lại là như vậy.

Mãi đến khi Triệu Trầm sắp xếp xong chui vào trong chăn, A Kết vẫn chưa bình tĩnh trở lại, nhắm mắt lại cảm nhận động tác ôn nhu lau tóc cho nàng của hần. windchime dđlqđ Nàng không có gọi đầu nhưng có khả năng khi hần nâng nàng ra đựng đến nước trong thùng hoặc là dính nước trên người hần, nhưng tóm lại là bị ướt một chút.

Lau xong, Triệu Trầm dùng khăn vẫn còn ẩm ướt bọc tóc nàng lại, ôm người lại gần, hôn nhẹ mặt nàng: “Như thế nào, lần này không có không thoải mái phải không? A Kết, nàng có nghe thấy được không, nàng kêu thật là dễ nghe, nhưng lại quá lớn tiếng, cuối cùng, nếu ta không bịt miệng nàng, ta sợ tất cả những người ở đằng trước đều nghe thấy. ” Quả nhiên vẫn ở trong phòng mới có thể tận hưởng, nàng cũng có vẻ phóng khoáng, một tiếng một tiếng, là cầu xin, là khóc, so với bất kỳ cái gì đều chọc người hơn.

Cổ A Kết cũng đều đã, thật sự có lớn tiếng như vậy sao? Nàng cũng không nghĩ muốn đến nữa, người nào làm cho hần điên vậy?

Hắn lại vẫn lấy cái này trêu ghẹo nàng, A Kết khó có thể mở miệng giải thích, xấu hổ giận dữ cào ngực hắn.

Triệu Trầm bắt lấy tay nhỏ của nàng, kéo đến hôn lên, hôn xong tay lại hôn môi nàng, hôn nàng thì nàng đẩy hắn, trốn hắn, quay tới quay lui. Mắt Triệu Trầm càng ngày càng sâu, cố ý hôn trán nàng, hôn môi nàng, hôn tới hôn lui, náo loạn với nàng, nhân cơ hội di chuyển lên phía trên người nàng, giữ nàng phía dưới người mình, khiến nàng không thể chạy thoát, hắn cười hôn lỗ tai nàng: “Trong thùng nhỏ bất tiện, chúng ta làm lại một lần nữa, chắc chắn rằng lần này nàng sẽ không lạnh nữa.”

” Đứng...” A Kết không muốn, nhưng nam nhân đã cửa thành...

So với trận ác chiến gấp gáp lúc này, lần này Triệu Trầm thận trọng đánh chiến nửa canh giờ, đánh tan tù binh ba lần, hắn mới vừa lòng thả lương thực. dđlqđ A Kết không thể động dậy được, mơ hồ nói thầm một câu, xin hắn đừng náo loạn nữa, sau đó liền mờ mịt thiếp đi.

Buổi tối cả nhà sẽ cùng nhau ăn sủi cảo, Triệu Trầm rất biết đúng mực, dù vẫn còn sức tái chiến nhưng vẫn không tiếp tục, ôm thê tử đã mệt mỏi nghỉ ngơi một lát trước buổi tối.

Dưới mái hiên bên ngoài, Thúy Ngọc và Cẩm Mặc không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, động tĩnh như vậy, thật sự xấu hổ muốn chết, trước kia tại Đồng Loan thôn, cũng không nghe thấy thiếu gia và thiếu phu nhân náo loạn gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Thúy Ngọc tuổi còn nhỏ, qua một lát thì khôi phục lại tự nhiên, ngồi ở trên băng ghế dựa vào vách tường ngủ gật. windchime dđlqđ Cẩm Mặc nhìn nàng, cúi đầu một lần nữa, trong đầu là lời nói lần đó thiếu gia lưu nàng lại hầu hạ. Nếu, nếu lần đó thiếu gia không có đánh tan chủ ý, thiếu gia có thể cũng đối với nàng như vậy hay không?

Đáng tiếc không có nếu, thiếu gia chưa bao giờ đụng chạm những nha hoàn như các nàng, trong mắt hắn chỉ có thiếu phu nhân.

Cẩm Mặc cứ một vòng lại một vòng xoắn khăn tay đang cầm.

Thiếu phu nhân thật có mệnh tốt, nhưng hâm mộ có ích lợi gì? Lúc trước biết được thiếu gia muốn kết hôn với một cô nương nông gia, nàng nhịn không được ghen tị. Cô nương nhà nông, nàng cũng là nữ nhi nhà nông, ngoài trừ việc phụ thân không phải là tú tài, bản thân không có chỗ nào không bằng cô nương Lâm gia. dđlqđ Nàng vẫn cho là thiếu gia sẽ lấy thiên kim nhà giàu môn đăng hộ đối, bởi vậy thiếu gia mới chường mắt nàng, như vậy nàng cũng không quá mất mát, nhưng thiếu gia muốn kết hôn với cô nương thân phận cũng không cao bằng nàng, nước chua đầy lòng dâng lên. May mà nàng không có bất bình lâu lắm, lần đầu tiên nhìn thấy thiếu phu nhân, Cẩm Mặc đã chấp nhận số phận, dung mạo như vậy, trên đời này mấy nam nhân không muốn cưới chứ?

Nàng nên cảm thấy may mắn vì thiếu phu nhân thiện lương dễ chung sống, có lẽ, tương lai thiếu gia cũng giống như các nam nhân khác cần có thêm di nương, lúc ấy nàng có thể tranh thủ một chút chẳng?

Nghĩ đến động tĩnh lúc này trong phòng, Cẩm Mặc chống cằm ngẩn người.

Nhóm người chủ tử đều đã ngủ, bọn nha hoàn lặng lẽ giữ cửa, thôn trang nhỏ nhỏ cực kỳ an tĩnh, giống như cũng đang ngủ say.

62. Chương 58: Chương 50.1. Nàng Dâu Trưởng

Màn đêm buông xuống, A Kết được Triệu Trầm nhẹ nhàng đánh thức, nàng mở to mắt, bởi vì mệt mỏi, trong mắt vẫn là một khoảng mờ mịt.

Triệu Trầm rất thích dáng vẻ này của nàng, hôn nàng một chút, chủ động giúp nàng mặc y phục, trong lúc đó vô ý chạm đến nơi nào, A Kết không chế không được liền run lên, hết cả cảm giác buồn ngủ. dđlqđ Nhìn dáng vẻ trưởng phu trước mặt dịu dàng thỏa mãn, A Kết đỏ mặt đẩy tay hắn ra, xoay lưng về phía khác tự

mình mặc đồ, dùng một lát, lại nhỏ giọng trách cứ hần: “Sau này không cho làm như vậy nữa...”. Giữa ban ngày, nghĩ lại cũng thấy xấu hổ.

“Được, tất cả nghe theo nàng”. Triệu Trầm nhanh chóng đáp lại, lấy áo ngoài chờ nàng, A Kết đứng lên lấy đồ, hần tiếp tục đến giúp nàng mặc đồ. A Kết đầu không lại hần, liền nhắm mắt ngoan ngoãn để mặc hần đùa nghịch. Biết nàng có chút tức giận, Triệu Trầm cũng không quá đáng, thuận thực thay nàng mặc xong y phục, lại hôn nàng lần nữa, mới đi ra ngoài, truyền nha hoàn chuẩn bị nước.

Trong chăn vẫn còn mùi hương kiều diễm lưu lại, A Kết không dám nhìn lâu, chuẩn bị xuống giường. Giày đã được đặt sẵn ở chân giường, A Kết trước tiên cho chân vào giày, định đứng thẳng dậy nhấc chân bước đi, không ngờ trên đùi một chút sức lực cũng không có, liền ngã thẳng về phía trước, vừa may lúc ấy Triệu Trầm vén màn tiến vào, chưa kịp nhìn rõ đã đưa tay giữ nàng lại.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Hần ôm nàng ngồi lên mép trên giường, nhìn ra nàng muốn đi giày, liền ngồi xuống nơi đó, nhặt giày lên giúp nàng mang vào.

A Kết vốn định trách hần, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hần chuyên chú giúp mình mang giày, giống như làm đã quen, lời oán trách đến miệng lại không nói ra được.

Giày mặc xong, Triệu Trầm đứng dậy, thấy nàng nghiêng đầu vẽ mặt phiền não, suy nghĩ chút liền đoán được, ôm nàng vào lòng nhẹ dỗ dành: “Có phải chân vẫn còn đau hay không? Nào, ta đỡ nàng, ở trong phòng đi vài bước sẽ tốt hơn”. windchime ddlqđ Nàng rất lười, khi ở trong bồn tắm cũng ngại mệt, toàn dựa vào hần tự mình làm.

A Kết không cự tuyệt, dựa vào cánh tay hần đứng lên, hai chân không ngừng run chỉ có thể dựa vào hần mới không bị ngã xuống, một lúc lâu mới thích ứng. Lo lắng bị cha mẹ trưởng phu nhìn ra, A Kết tựa vào trong lòng trưởng phu nhỏ giọng cầu xin hần: “Về sau ban ngày đừng như vậy nữa được không? Nếu lộ ra sẽ không tốt...”. Lần này hần đề nén đã lâu, cũng không còn cách nào khác.

“Tốt”. Nàng nũng nịu, sao Triệu Trầm có thể cự tuyệt? Về phần trong lòng suy nghĩ thế nào, có làm được hay không, hần cũng không lo lắng. Có một số việc nói là làm, đối với loại chuyện phu thê trong phòng này, không cần phải quá mức so đo.

Hần đồng ý quá nhanh, A Kết cũng không quá mức tin tưởng, ngẩng đầu lên nhìn hần, thấy hần đang cười đến dịu dàng, một dáng vẻ nghe lời, thật không giống hần, ngược lại càng làm cho người khác thêm nghi ngờ.

Nhưng nàng có biện pháp nào? Nếu hần muốn, với sức lực của hần, nàng còn không phải mặc người chém giết?

Dứt khoát không phí công suy nghĩ nữa, về sau đề phòng hần là được.

Rửa mặt xong, Triệu Trầm ở một bên chờ nàng, Lục Vân tiến vào thay A Kết chải đầu. Nàng cùng đám người Tướng ma ma đều đến.

Trong gương là một cô gái mặt ửng hồng đang cười. Trong đôi mắt đẹp dường như chưa đựng cả làn nước lay động, hoặc giống như giọt sương treo trên đoá hoa sen đang nở rộ, thật xinh đẹp không gì sánh được. ddlqđ A Kết chưa từng nhìn thấy chính mình như vậy, vừa nhìn thoáng qua lại thẹn thùng nhìn lại lần nữa, đợi chuẩn bị xong, liền nhỏ giọng nói với Triệu Trầm: “Chúng ta ở trong sân đi lại một chút rồi hăng đi”. Để gió thổi khuôn mặt đỏ hồng dịu bớt, gặp cha mẹ trưởng phu mới tốt.

Triệu Trầm cúi đầu chăm chú nhìn thê tử, phát hiện được nỗi lòng của nàng, gạt đầu đồng ý.

Sau khi nàng nở rộ có bao nhiêu xinh đẹp, chỉ hần biết được mới tốt.

Đợi Triệu Trầm cùng A Kết đi bộ một vòng tới trước cửa phòng lớn, phu thê Triệu Duẫn Đình đã chờ ở đó rồi.

Ninh thị gọi con dâu vào ngồi bên cạnh mình, dịu dàng hỏi nàng ngủ ngon giấc không, A Kết nhẹ nhàng gạt đầu, không dám nhìn sang hướng Triệu Trầm ở bên kia. windchime ddlqđ Ninh thị cũng không hỏi thêm nhiều, thân thiết nói: “Lần đầu con về nhà lại ngồi thuyền đi lâu như vậy, người cũng gây đi, sau khi hồi phủ thì bồi dưỡng cho tốt, cô nương đầy đặn vẫn dễ nhìn hơn.”

A Kết vẫn gật đầu: “Làm phiền nương lo lắng.”

Ninh thị cười, bảo Văn Mai truyền cơm.

Triệu Trầm ngồi ở đối diện A Kết, nhìn thê tử mình, có chút đau lòng. Thành thân xong A Kết thực chất cũng đầy đặn, khi trở về, nhưng do đường dài mệt nhọc, khiến cho nàng gầy đi, tuy rằng gầy đi vẫn dễ nhìn, nhưng hấn vẫn hy vọng nàng có chút béo hơn, giống như khi mới gặp vậy, nàng béo, mới thấy rõ nàng sống vui vẻ.

Sủi cỏ được bưng lên, hai mẹ con lần lượt gấp sủi cỏ cho A Kết, dường như cùng một động tác giống nhau, sao người một nhà lại thoải mái đến thế?

A Kết bất an liếc mắt nhìn cha chồng, mẹ chồng ở quê lâu như vậy, có lẽ là không để ý nhiều đến quy củ, nhưng cha chồng lại là Hầu gia, không biết có cảm thấy như vậy không thỏa đáng?

Triệu Duẩn Đình không cảm thấy không ổn, trước kia một nhà ba người ăn cơm thì cũng có nói có cười, sau đó trong nhà xảy ra chuyện, hấn lười nói nhiều lười cùng Tần thị và Thấu phu nhân nói nhiều, mới sửa lại quy củ, lúc ăn cơm không được nói nhiều.

Hấn chẳng qua có điểm ghen tị, con dâu gầy ốm hấn không biết, nhưng hấn gầy đi rõ ràng, nhưng sao không thấy hai mẹ con họ khuyên hấn ăn nhiều vào chút?

Khát vọng trong mắt hấn thể hiện rõ ràng, ba người bên cạnh đều nhìn ra. Đáng tiếc Ninh thị lại không giúp hấn đạt được ý nguyện, Triệu Trầm thì lại chỉ có thể dỗ mẹ, còn chuyện dỗ dành cha hấn thực không làm được. dđlqđ Còn A Kết, mặc dù có chút kinh ngạc lại có chút đồng tình, nhưng dù thế đi nữa nàng cũng khó có khả năng giúp cha chồng gấp đồ ăn, đành phải làm như không phát hiện.

Thời gian dùng cơm, Triệu Duẩn Đình dường như đều miễn cưỡng cười vui để trải qua.

Dùng cơm xong, Triệu Trầm liền dẫn thê tử trở về hậu viện.

Triệu Duẩn Đình thở dài một tiếng, nhìn trên bàn bát đĩa vẫn bốc lên hơi nóng như cũ.

“Rồi cũng nhanh làm tổ phụ, sao còn vì việc nhỏ này mà thở dài?” Ninh thị có chút bất đắc dĩ nói, mặc kệ có thích hay không, đã qua nhiều năm như vậy hai người không có khả năng không nhìn rõ nhau.

Triệu Duẩn Đình giương mắt nhìn nàng, khó nén chua xót: “Ta sắp là tổ phụ, nhưng trong mắt tổ mẫu của tôn tử(cháu trai) không có ta.”

Tổ mẫu cháu trai của hấn?

Ninh thị bị lời này làm cho bật cười, nhìn hấn, cầm đũa lên gấp một cái sủi cỏ bỏ vào trong bát cho hấn. windchime dđlqđ Đúng nha, hấn là tổ phụ của cháu trai nàng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cũng chỉ có hấn có thể theo nàng cùng nhau già cùng nhau làm cháu trai vui, có gì quá đáng đâu, làm cho hấn như ý một lần thì sao?

Hấn hao phí bao nhiêu tâm tư để cưới nàng, kết quả cũng không trải qua được bao nhiêu tốt lành.

Nhìn nam nhân cười đưa một miếng sủi cỏ vào miệng, Ninh thị hơi xuất thần, qua hai mươi năm nữa, hai người vẫn như vậy chứ?

“Suy nghĩ cái gì thế? Trở về phòng, sáng mai còn chờ bọn hấn đến kính trà.” Triệu duẩn đình dùng khăn nhỏ lau qua khóe miệng, cảm thấy thỏa mãn, đi đến nắm tay thê tử nói.

Ninh thị gật gật đầu, đứng lên, theo hấn cùng trở về phòng ngủ.

63. Chương 59: Chương 50.2

Đêm dần khuya, sau khi rửa mặt, nằm trong chăn, A Kết dựa vào trong lòng Triệu Trầm nói với hắn: “Phụ thân cũng rất đáng thương.” Nàng nhìn ra, cha chồng thực sự thích mẹ chồng, mẹ chồng chỉ cần cười một cái, dù là cười với nàng, cha chồng ngồi một bên cũng có thể nhìn đến nhập thần, cái thần thái vô ý này thể hiện một cách đầy đủ, không lừa được người khác.

Triệu Trầm hôn lên thái dương nàng, không nói gì.

Ban ngày A Kết ngủ hơi nhiều, bây giờ muốn nói chuyện với hắn, lại hỏi: “Trước đây chàng có từng giúp phụ thân gấp đồ ăn không?”

Nàng có hứng thú nói chuyện, Triệu Trầm liền theo ý nàng, “Chắc cũng có đi, nhưng không có ấn tượng. Thế nào, nàng trách ta tối nay không gấp rau cho phụ thân? Ngốc, không cần thiết, phụ thân cũng không phải già đến nỗi không thể nhắc nhở cánh tay, thực tế nếu gấp đồ cho phụ thân thì cả hai chúng ta đều không được tự nhiên.” Nhi tử khác với nữ nhi ở chỗ này, nữ nhi nhiều lúc có thể làm nũng.

Điều này cũng đúng, A Kết nháy mắt, nghĩ tới mẹ chồng, mẹ chồng...Nghĩ đến trong hầu phủ, Tần thị cùng với hai di nương, A Kết lại đau lòng thay mẹ chồng. Cha chồng có nỗi khổ tâm thì sao, hắn cũng đã chạm qua người khác, còn sinh nữ nhi, cha chồng có sự bất đắc dĩ của hắn, nhưng mẹ chồng là thê tử, cho dù theo lý trí thì có thể chấp nhận, nhưng trong lòng hắn sẽ không thoải mái. dđlqđ May mắn mẹ chồng không thích cha chồng, nỗi khổ có chút giảm bớt, nếu tương lai Triệu Trầm như vậy...

A Kết lắc đầu, không nghĩ nữa, sự tình sẽ không xảy ra, vì sao phải buồn lo vô cớ?

Thấy nàng lắc đầu ở trong lòng mình, Triệu Trầm tò mò, cúi đầu hỏi nàng: “Suy nghĩ gì vậy?”

Sao A Kết có thể nói ra?

Triệu Trầm cũng không ép nàng nói, xoay người đè lên nàng, tay phải thuần thục tiến vào trong áo nàng, “A Kết, nàng nói xem chúng ta sinh nữ tử trước hay nữ nhi trước? Ta cảm thấy nữ nhi rất tốt, sinh nữ nhi hiểu biết giống nàng vậy, tương lai còn có thể giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ, muội muội. A Kết đừng tránh, chúng ta cùng nhau sinh nữ nhi.”

Hắn đè tay nàng lại, đến lúc nàng phản kháng cũng đã vô dụng, mới thả nàng ra, nghe nàng nũng nịu cầu xin, ghé tai nàng nói thầm: “A Kết, nếu sớm biết rằng việc này tốt như vậy, đêm chúng ta thành thân khẳng định nàng sẽ...”

A Kết che lỗ tai không muốn nghe tiếp.

Ngày kế tiếp, buổi sáng kính trà, buổi trưa dùng qua bữa cơm tất niên thịnh soạn, đoàn người một lần nữa ngồi trên xe ngựa, đi về hướng Kinh thành.

A Kết thấp thỏm lại khấn nguyện, không ngừng nhìn về phía ngoài cửa xe nằm trước mặt.

Khoảng hai canh giờ sau, ánh mặt trời chiều dần dần tan mất, trời có chút tối, nàng trông thấy tường thành Kinh thành nguy nga.

“Đừng lo lắng, chúng ta chỉ là về nhà mà thôi”. Triệu Trầm thả rèm cửa sổ xuống, ôm nàng, muốn trấn an sự lo lắng của nàng.

A Kết cũng muốn biểu hiện thông dong, bình tĩnh, nhưng nàng thật sự không khống chế được, sắp cùng người trong Hầu phủ tiếp xúc, những đạo lý đã suy nghĩ thông suốt ở nhà đột nhiên mất tác dụng. windchime dđlqđ Không cần thận phạm vào quy củ thì làm sao bây giờ? Đánh mất mặt mũi của trượng phu thì làm sao bây giờ? Phụ thân nói khi người tham gia cuộc thi tú tài, tay còn có chút run rẩy, một lúc lâu sau mới có thể cầm bút viết chữ, A Kết cảm thấy nàng bây giờ như đang đến trường thi.

Nhìn tay nàng run rẩy, Triệu Trầm liền nghĩ biện pháp, một lần nữa vén màn xe lên một chút, để nàng có thể thấy kinh thành phồn hoa, kể cho nàng những chuyện của hắn từ khi còn bé đến giờ. Kể rồi lại kể, hai bên đường lượng người đi đường càng ít dần đi, tòa nhà trước mặt hiện lên càng rõ ràng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

phải già đến nỗi không thể nhấc nổi cánh tay, thực tế nếu gấp đồ cho phụ thân thì cả hai chúng ta đều không được tự nhiên.” Nhi tử khác với nữ nhi ở chỗ này, nữ nhi nhiều lúc có thể làm nũng.

Điều này cũng đúng, A Kết nháy mắt, nghĩ tới mẹ chồng, mẹ chồng...Nghĩ đến trong hầu phủ, Tần thị cùng với hai di nương, A Kết lại đau lòng thay mẹ chồng. Cha chồng có nỗi khổ tâm thì sao, hẳn cũng đã chạm qua người khác, còn sinh nữ nhi, cha chồng có sự bất đắc dĩ của hẳn, nhưng mẹ chồng là thê tử, cho dù theo lý trí thì có thể chấp nhận, nhưng trong lòng hẳn sẽ không thoải mái. dđlqđ May mắn mẹ chồng không thích cha chồng, nỗi khổ có chút giảm bớt, nếu tương lai Triệu Trầm như vậy...

A Kết lắc đầu, không nghĩ nữa, sự tình sẽ không xảy ra, vì sao phải buồn lo vô cớ?

Thấy nàng lắc đầu ở trong lòng mình, Triệu Trầm tò mò, cúi đầu hỏi nàng: “Suy nghĩ gì vậy?”

Sao A Kết có thể nói ra?

Triệu Trầm cũng không ép nàng nói, xoay người đề lên nàng, tay phải thuần thực tiến vào trong áo nàng, “A Kết, nàng nói xem chúng ta sinh nhi tử trước hay nữ nhi trước? Ta cảm thấy nữ nhi rất tốt, sinh nữ nhi hiểu biết giống nàng vậy, tương lai còn có thể giúp mẫu thân chăm sóc đệ đệ, muội muội. A Kết đừng tránh, chúng ta cùng nhau sinh nữ nhi.”

Hắn đề tay nàng lại, đến lúc nàng phản kháng cũng đã vô dụng, mới thả nàng ra, nghe nàng nũng nịu cầu xin, ghé tai nàng nói thầm: “A Kết, nếu sớm biết rằng việc này tốt như vậy, đêm chúng ta thành thân hẳn định nàng sẽ...”

A Kết che lỗ tai không muốn nghe tiếp.

Ngày kế tiếp, buổi sáng kính trà, buổi trưa dùng qua bữa cơm tất niên thịnh soạn, đoàn người một lần nữa ngồi trên xe ngựa, đi về hướng Kinh thành.

A Kết thấp thỏm lại khấn nguyện, không ngừng nhìn về phía ngoài cửa xe nằm trước mặt.

Khoảng hai canh giờ sau, ánh mặt trời chiều dần dần tan mất, trời có chút tối, nàng trông thấy tường thành Kinh thành nguy nga.

“Đừng lo lắng, chúng ta chỉ là về nhà mà thôi”. Triệu Trầm thả rèm cửa sổ xuống, ôm nàng, muốn trấn an sự lo lắng của nàng.

A Kết cũng muốn biểu hiện thông dong, bình tĩnh, nhưng nàng thật sự không không chế được, sắp cùng người trong Hầu phủ tiếp xúc, những đạo lý đã suy nghĩ thông suốt ở nhà đột nhiên mất tác dụng. windchime dđlqđ Không cần thận phạm vào quy củ thì làm sao bây giờ? Đánh mất mặt mũi của trượng phu thì làm sao bây giờ? Phụ thân nói khi người tham gia cuộc thi tú tài, tay còn có chút run rẩy, một lúc lâu sau mới có thể cầm bút viết chữ, A Kết cảm thấy nàng bây giờ như đang đến trường thi.

Nhìn tay nàng run rẩy, Triệu Trầm liền nghĩ biện pháp, một lần nữa vén màn xe lên một chút, để nàng có thể thấy kinh thành phồn hoa, kể cho nàng những chuyện của hẳn từ khi còn bé đến giờ. Kể rồi lại kể, hai bên đường lượng người đi đường càng ít dần đi, tòa nhà trước mặt hiện lên càng rõ ràng.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng người nói, A Kết trong lòng hốt hoảng, không nén nổi nắm lấy tay Triệu Trầm.

“Nàng sao lại ngốc như vậy chứ.” Triệu Trầm bất đắc dĩ lại yêu thương hôn nhẹ lên má nàng, không vội vã xuống xe, mà chỉ đẩy rèm che, chỉ vào một cánh cổng cao cao cho nàng xem, “Nhìn thấy không? Nơi này là phủ đệ của Triệu gia chúng ta.”

A Kết đương nhiên nhìn thấy, không hiểu rõ hẳn muốn nói gì.

Triệu Trầm lại hôn nàng lần nữa, cùng nàng nhìn ra bên ngoài, nhẹ nhàng ở bên tai nàng nói: “A Kết, nàng sợ cái gì? Sợ mấy nha hoàn sao? Không cần phải sợ, nàng là thê tử của ta, là đại thiếu phu nhân của Hầu phủ, người nào dám đối với nàng không kính trọng, nàng cứ tùy ý trừng trị. Hay nàng sợ Tần thị? Không cần phải sợ nàng ta, nàng chỉ là người có danh hiệu phu nhân, ngoại trừ việc nàng ở ra thì không trông nom đến được chúng ta ở bên kia, nếu nàng dám đến, chúng ta trực tiếp đuổi đi, bình thường khi gặp mặt nàng cũng không cần lễ phép với nàng ta, hoàn toàn không cần lo lắng về thanh danh, coi như nàng ta với chúng

ta có ân oán, nếu nàng đem nàng ta thành mẫu thân mới khiến cho người trong Kinh thành khinh thường đấy. Còn về Thái phu nhân, nàng cũng chỉ còn sống thêm vài năm nữa thôi.”

“Nàng dù tốt hay xấu cũng là tổ mẫu của chàng nha”. Thấy hắn đại nghịch bất đạo (coi thường lễ giáo), A Kết không nhịn được nhỏ giọng nhắc nhở. dđlqđ Trong nhà tổ mẫu, ngoại tổ mẫu đều không còn, A Kết đến giờ vẫn chưa nhìn thấy, nhưng hàng năm khi đi viếng mộ, phụ thân và mẫu thân đều khóc, vì vậy trong mắt A Kết, tổ phụ và tổ mẫu cũng rất thân thuộc, dù sao cũng là huyết mạch tương liên (quan hệ huyết thống).

Triệu Trầm cười lạnh, “Cũng bởi vì nàng ta là tổ mẫu nên ta mới để nàng cho nàng ta ít mặt mũi, gọi nàng một tiếng Tổ mẫu. A Kết, nàng nhớ kĩ, nàng ta với nàng là hư tình giả ý, nàng cũng đối xử lại như vậy, nếu nàng ta dám ý mình là tổ mẫu mà gây khó khăn cho nàng, nàng tự nhiên không cần để ý đến mặt mũi nữa, lại càng không nên ngây ngốc nghe theo lời nàng ta nói.”

“Thiếp...”

“A Kết, hãy tin ta.”

Phải xuống xe, Triệu Trầm cũng không có thời gian nói nhiều, windchime dđlqđ chỉ nâng mặt nàng rồi nói: “Nàng tin ta, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, còn về những người bên ngoài, nàng chỉ cần nhớ kĩ, nàng là đại nãi nãi của Hầu phủ, tương lai còn có thể là phu nhân thế tử, là Hầu phu nhân, là Hầu phủ Thái phu nhân, nhà này chính là của nàng, những người đó chỉ là ở tạm, nàng mới là nữ chủ nhân của Hầu phủ, nghĩ như vậy, sao còn lo lắng?”

Đều là của nàng ư?

Nhìn trượng phu trước mặt bình tĩnh và tự tin, A Kết gật đầu, trong lòng dần dần trở nên kiên định hơn.

65. Chương 60: Chương 51.1

66. Chương 60: Chương 51.1

Trời đã xế chiều, A Kết theo sau Triệu Trầm xuống xe.

Sớm biết ở cửa sẽ có người ra đón, nàng kéo xuống mũ che mặt. Về Hầu phủ khác với ở nhà trọ bên ngoài, đều là người một nhà, có gì phải che giấu chứ?

Sau khi đứng vững, A Kết không khỏi nhìn về phía sau trước tiên, nơi đó là chồng của nàng, người mà từ nay về sau nàng chỉ có thể gọi mẹ chồng Ninh thị là Nương khi không có ai, cũng vừa được Vãn Mai đỡ xuống xe. windchimedđlqđ Áo choàng đỏ thắm thêu hoa lan, bên dưới là một chiếc váy trắng, dáng người yếu điệu bị che giấu, nhưng dù nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, mặc dù trên đầu đang đội mũ che mặt vẫn khiến người ta không dời mắt được.

A Kết nhìn Ninh thị, mãi đến khi Ninh thị nhẹ nhàng vuốt cằm, giống như muốn nói cho nàng không cần lo lắng, trong lòng A Kết mới an tâm một chút, quay đầu, theo sau Triệu Trầm đi đến cửa chính của Hầu phủ.

Sau đó nàng nhìn thấy Tần thị.

A Kết ngó ra.

Dù cho nàng không muốn, nhưng thực sự gặp được người rồi, A Kết không thể không thừa nhận, xét về dung mạo, Tần thị vẫn hơn Ninh thị một chút.

Có lẽ cũng không cách nào so sánh được một cách chính xác, bởi hai nữ tử này về cơ bản là hai loại người. Giống như hoa lan và mẫu đơn, thích hoa lan đương nhiên sẽ khen hoa lan thanh cao, đẹp và tĩnh mịch, còn nếu yêu mẫu đơn sẽ thấy mẫu đơn sang trọng quý phái.

Nàng ngơ ngác nhìn đối phương.

Nói về tuổi tác thì cũng không chênh lệch nhiều lắm với dì tiểu Liễu thị, vóc người cao gầy, mặc một bộ áo bông nhiều lớp đồ thêu thêu mẫu đơn, bên ngoài choàng thêm áo khoác từ lông cáo. Trước cửa Hầu phủ đã đốt đèn lồng, ngọn đèn chiếu lên làn da trắng của nàng, một đôi lông mày lá liễu cong như trăng khuyết. windchimeddlqd Nàng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, sau khi giật mình liền thu lại tầm mắt, khi sóng mắt lưu chuyển có khí phách cao ngạo khinh thường bẩm sinh, nhưng khi ánh mắt của nàng rơi đến người Triệu Duẩn Đình, lập tức nhu hòa xuống, ba phần hy vọng ba phần lưu luyến si mê bốn phần e lệ, đây là phong tình mà nữ nhân không chút nào che giấu....

Trong lòng A Kết căng thẳng, Tần thị sinh ra Quốc Sắc Thiên Hương như vậy, cha chồng thật sự chưa từng động lòng lần nào ư?

Nàng không yên tâm nhìn về phía Triệu Duẩn Đình.

Triệu Duẩn Đình cũng đang nhìn về phía phu thê hai người bọn họ, mặt không chút thay đổi mà nói:” Đến đây đi, Thừa Viễn nhiều năm chưa về, đến nhìn xem còn nhận ra Nhị đệ của con hay không.” Không có nhìn Tần thị, cũng chẳng nhìn Ninh thị, lạnh lùng uy nghiêm, giống như không biết tình cảm của nữ nhân.

Duyên Bình Hầu như vậy, A Kết cảm thấy thật xa lạ, không giống như người chỉ biết nhìn say mê người trong lòng của mình mà nàng quen biết, cũng không giống cha chồng bởi vì mấy cái sợi râu trên bàn cằm mà cảm thấy uất ức.

Trước người khác thì không dễ dàng biểu lộ tâm sự ư?

Có phải mọi người trong đại trạch đều phải học được khả năng này không?

Yên lặng thu hồi tầm mắt, A Kết theo Triệu Trầm đi tới. Ân oán của cha mẹ chồng nàng chỉ có thể bàng quan mà nàng cũng có con đường mình phải đi.

Đến chỗ bên cạnh người Triệu Duẩn Đình thì dừng lại, một thiếu niên tuấn tú đi lên phía trước, cười với Triệu Trầm nói: “Đại ca.”

A Kết nhìn một cái liền cúi đầu, nhưng Triệu Trầm lại tinh tế đánh giá người thiếu niên đứng trước Thanh Trúc. Trong đầu cảnh tượng khi còn bé hai huynh đệ cùng chơi đùa chợt lóe lên, hần cười cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Thanh nói: “Nhiều năm không thấy, Nhị đệ đã cao cao như vậy rồi.”

Hần cười đến khách khí, ý cười chưa đạt đáy mắt, dù sao cửu biệt trọng phùng(lâu ngày gặp lại), ai cũng nói không chính xác được đối phương còn là người trước kia mình quen biết hay không. dđlqd Triệu Thanh vẫn chưa vì huynh trưởng xa cách mà sinh lòng bất mãn, nhĩ nhẹ ngẩng đầu nhìn hần. Hần thật cao, huynh trưởng rất cao, gần như chẳng kém phụ thân bao nhiêu, ngay cả phong thái toàn thân cũng có chút tương tự, chẳng qua phụ thân uy nghiêm trầm ổn như tảng đá nơi đỉnh núi trải qua sương gió, còn huynh trưởng lại như hàn băng, từ trong lòng lộ ra sự lạnh lùng.

Ngoại trừ dung mạo, Triệu Thanh tìm không thấy chút bóng dáng lúc nhỏ trên thân nam nhân này.

Cũng không biết huynh trưởng mấy năm nay đã trải qua như thế nào, may mắn, chỉ nhìn một cách đơn thuần phong độ thì không giống như lời đồn phải sống trong nghèo túng không chịu nổi.

Triệu Thanh ôn hòa cười, ánh mắt dời về phía nữ tử mỹ mạo bên người huynh trưởng, sau khi thấy rõ dáng vẻ thì hành lễ, gọi một tiếng “Đại tẩu”.

Biết vị Nhị đệ này chỉ nhỏ hơn mình một tuổi, A Kết cũng cũng không có nhìn nhiều, hạ thấp mi mắt, trả lời: “Nhị đệ”.

Triệu Thanh lui về một bên, nhường chỗ cho đệ đệ muội muội. Triệu Hàm âm thầm nắm tay lại buông ra, vũng vàng tiến lên vài bước, trong mắt phượng tươi cười thành khẩn, “Đại ca, đệ...”

“Tam gia không cần khách khí.” Triệu Trầm nắm tay A Kết tránh lễ của hần, không để ý Triệu Duẩn Đình đứng một bên đang nhủ thầm, càng không để ý đến khuôn mặt Tần thị đột nhiên căng lên, lạnh nhạt nói: “Ta, Triệu Trầm không có người đệ đệ là người, người cũng không cần gọi ta là đại ca. Lời này ta chỉ nói

một lần, nghe nói tam gia thuở nhỏ thông minh, về sau tất nhiên biết nên làm việc như thế nào, miễn đi những nghi thức xã giao nghi thức xã giao không cần thiết.”

Tiếng hân không hề thấp, tất cả mọi người ra cửa nghênh đón bọn họ đều nghe được, trao đổi ánh nhìn với nhau, cúi đầu suy nghĩ, trong lòng chuyển đổi trăm lần. dđlqđ Trưởng tử, Hầu phủ này từ nay về sau e rằng chỉ có trưởng tử này thôi phải không? Cho dù rời kinh thành nhiều năm, hiện giờ chỉ cần lộ diện nói một câu, liền có thể làm cho người ta thấy rõ tình thế trong phủ sau này rồi.

Tần thị muốn mở miệng răn dạy trầm, bị ánh mắt Triệu Duẫn Đình hù không dám nhúc nhích, chỉ hận, vò nát khăn thêu trong tay.

Triệu Hàm dù hiểu chuyện, nhưng vẫn còn là hài tử choai choai, nghe Triệu Trầm phân rõ giới hạn với hân một cách rõ ràng trước mặt những hạ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú có ba phần tương tự với Triệu Trầm lập tức trắng bệch, không tự chủ được nhìn về phía Triệu Duẫn Đình.

Trong lòng Triệu Duẫn Đình thở dài, khoát tay với hân, kêu nữ nhi đang lo sợ vì biến cố bỗng nhiên xảy ra đến gần mình, sờ đầu nàng, chỉ vào phu thê trưởng tử nói: “Nghĩ, đây là đại ca và đại tẩu của con.”

Triệu Nghi đang mặc một chiếc áo choàng màu hồng, trên đầu búi hai búi tóc đơn giản, mỗi bên cài một cái trâm đính hình hoa Hải Đường, đôi mắt hạnh xinh xắn có chút khiếp đảm lườm Triệu Trầm một cái, đại ca có hay không cũng chẳng sao, nhưng khi đối mặt với A kết thì tốt hơn nhiều, khăn trương trong mắt biến thành thăm dò gần gũi, ” Nghi nhi gặp qua đại tẩu, đại tẩu đi đường vất vả rồi.”

Ba đứa bé Hầu phủ này, Triệu Trầm đã nói qua với A Kết, nàng không cần để ý đến Triệu Hàm, còn Triệu Thanh và Triệu Nghi thì ban đầu cứ ở chung sau khi quen biết, hiểu rõ tính tình hai người mới xác định có gần gũi hay không.

Bởi vậy A Kết liền cười với tiểu cô nương, “Nghi nhi thật là xinh đẹp, đại tẩu có chuẩn bị lễ cho muội, lát vào nhà tẩu sẽ đưa cho muội nha.”

Nàng ôn nhu tươi cười, mặc dù không phải đặc biệt gần gũi, nhưng cũng không phải giả vờ khách khí. windchimeddlqđ Triệu Nghi tuổi còn nhỏ, lại là thứ nữ lớn lên trong hầu phủ, sớm đã hiểu tình người ấm lạnh, tự nhiên có thể nhìn ra đại tẩu này cũng không khó ở chung. Nàng vui vẻ cảm ơn, sau đó đứng ở bên cạnh Triệu Thanh.

Huynh muội đã chào hỏi đơn giản xong, vẫn đứng ở cửa không giống đón người về, Triệu Duẫn Đình lập tức sai bảo nói: “Được rồi, Thừa Vãn, con hãy dẫn đệ đệ muội muội đến chỗ tổ mẫu trước đi, phu thê Thừa Viên thì hãy đến Trúc Hiên thay y phục, chuẩn bị xong thì qua thỉnh an tổ mẫu.” Vọng Trúc Hiên nằm cạnh Hình Lan Uyển vốn là sân của Triệu Trầm.

Triệu Trầm lên tiếng đáp lời, xoay người đi đến bên cạnh Ninh thị, đỡ cánh tay nàng nói: “Nghĩa mẫu, chúng ta cùng đường, cùng nhau đến đó đi.”

Ninh thị vuốt cằm, đi vào trong theo phu thê Triệu Trầm.

Bước chân nàng không nhanh không chậm, dáng vẻ uyển chuyển, cách ăn mặc trên người cũng không giống như là vú già mà giống phu nhân thái thái nhà người ta. windchimeddlqđ Ánh mắt Tần thị không khỏi rơi vào nàng, nghe nói dung mạo của nàng và Ninh thị có chút tương tự sau đó cơ duyên xảo hợp bị Triệu Trầm nhận làm nghĩa mẫu, hơi hơi nhú mi. Lúc rời nhà, Triệu Trầm chín tuổi, vẫn còn là đứa trẻ, nhìn thấy người phụ nữ giống như mẫu thân thì sinh ra tình cảm yêu thích cũng không khó hiểu, chỉ là, nếu giống nhau như vậy, lại ở tại Hầu phủ, sau này Triệu Duẫn Đình nhìn thấy nàng có động lòng hay không? Có lẽ, Triệu Trầm đưa nàng trở về cũng vì mục đích này phải không?

Càng nghĩ càng lo lắng, Tần thị nhìn trượng phu, biết hiện tại không phải thời điểm tìm tòi nghiên cứu, quyết định ngày mai phái người đến xem rõ nội tình của đối phương.

“Phu nhân, chúng ta cũng đi đến chỗ Thái phu nhân trước chứ?” Nhóm người Tiểu Chủ Tử đều đã đều đã đi vào, Tử Oánh đi đến bên người Tần thị, nhỏ giọng nhắc nhở.

Ngoài cửa có rất nhiều hành lý cần sắp xếp, Triệu Duẫn Đình vẫn đang dặn dò Triệu Nguyên, Tần thị không dám lên nói xen vào, đồng ý vào cùng bọn nha hoàn, đến hàng lang thì cho bọn nha hoàn rời đi, tự

mình trốn sau cây cột sơn hồng. Trong triều công việc bận rộn, trượng phu trốn tránh nàng, sau khi nghĩ lễ trượng phu lại vẫn trốn tránh nàng, hôm nay khó có được chạm mặt, nàng phải bắt lấy cơ hội.

Triệu Duẩn Đình cũng không ở bên ngoài quá lâu, dù là Triệu Nguyên hay Trần Bình, đều khiến cho phụ tử bọn họ yên tâm. Lúc xoay người bước vào Hầu phủ, nghĩ đến thê tử chắc cũng đã vào Hình Lan Uyển, cái nhà này cuối cùng cũng có cảm giác gia đình, hẳn không khỏi bước nhanh hơn. Lát nữa khi kết thúc tiệc tối là có thể qua đó tìm nàng, lúc không gặp mặt thì chỉ muốn được nhìn thấy nàng, giờ đây gặp lại rồi tách ra, lại càng muốn gặp nàng nhiều hơn nữa.

Đáng tiếc tâm tình đang tốt của hắn không thể tiếp tục, lúc nhìn thấy góc áo choàng bị gió thổi lên từ sau cây cột trước mặt, Triệu Duẩn Đình ngừng bước, “Người ở trong này làm cái gì?”

Vốn Tần thị cũng muốn đi ra ngoài, lúc này bị phát hiện, nàng giống như hải tử hải tử làm sai chuyện gì đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Triệu Duẩn Đình một cái, lại cúi đầu, nhỏ giọng oán trách nói: “Hầu gia, vừa mới rồi chàng cũng đã nhìn thấy, thiếp là người được chàng cưới hỏi đằng hoàng, lại là đường đường chính chính mẹ cả của đại thiếu gia, phu thê bọn hắn nhìn thấy thiếp đến mở miệng cũng chẳng thèm, cái này thì quy củ còn đâu nữa? Còn có Hàm nhi nữa, đại thiếu gia còn nói gì chứ, Hàm nhi là cốt nhục Hầu gia, sao lại không phải đệ đệ của hắn chứ?”

Ánh trời chiều cuối cùng chiếu xuống, trong hành lang có hai người đang đứng đối diện nhau, một lớn một nhỏ, nhìn xa cũng cực kỳ xứng đôi.

Chỉ là, ở trong mắt Triệu Duẩn Đình, vẻ mặt ủy khuất của Tần thị, lời nói nén giận chỉ làm hắn cảm thấy phiền chán.

Thời gian trước mắt, hắn không thể hưu nàng được, để thời gian sau này được yên tĩnh, có những chuyện cần được nói rõ ràng.

Triệu Duẩn Đình đi đến một bên hành lang, bên ngoài, một cây mai vàng không biết đã nở từ lúc nào, trong không khí nhàn nhạt mùi hoa mai.

67. Chương 61: Chương 51.2

68. Chương 61: Chương 51.2

Hắn nhìn chằm chằm những bông mai vàng kia, nhàn nhạt mở miệng: “Người vào như thế nào, trong lòng người đã rõ ràng, muốn Thừa Viễn gọi người là mẫu thân, người nghĩ nó bị ngốc sao? Triệu gia không có chuyện nhận tặc làm nương. Tần thị, người muốn làm Hầu phu nhân, người muốn nhi tử, ta đều đã cho người rồi, giờ người vẫn là Hầu phu nhân, nhưng người đừng hy vọng có thể thể hiện uy phong của mẹ cả trước mặt phu thê Thừa Viễn. Dù cho là đang ở Hầu phủ hay đang ở bên ngoài, Thừa Viễn đều sẽ không gọi người là nương, nếu như người cứ cố chấp, kết quả, người mất mặt chỉ có thể là người. Người mất mặt ta cũng sẽ mặc kệ, ta tin rằng người cũng sẽ không cần thể diện Hầu phủ, nhưng nếu người muốn làm chuyện gì trước hết hãy nghĩ đến Hàm nhi, nếu người muốn hắn sau này ở trước mặt những huân quý tại kinh thành không ngẩng đầu lên được, bị người ta nhạo báng rằng có một mẫu thân tự cho là đúng thì hãy cứ tiếp tục đối chọi với phu thê Thừa Viễn đi.”

“Là hắn bất kính với mẹ cả trước cơ mà, người mất mặt cũng sẽ là hắn, có quan hệ gì đến ta và Hàm nhi chứ? Hầu gia thật sự quá bất công rồi!”

Tần thị không muốn nhìn thấy bóng dáng nam nhân nữa, bước nhanh đi đến bên cạnh Triệu Trầm, chống lại nam nhân lạnh lùng quay mặt, không khỏi lại hạ thấp tiếng nói, “Hầu gia, thiếp biết hắn hận thiếp, hắn có thể thậm chí bất kính thiếp thì thiếp cũng chẳng quan tâm, nhưng vừa rồi, lúc ở ngoài cửa hắn cũng chẳng thèm để ý đến thiếp, nếu như sau này truyền ra bên ngoài nói rằng hắn bất hiếu thì sao? Hầu gia nếu thật

sự lo lắng thanh danh Hầu phủ thù hằn đi khuyên nhủ hẩn đi, hẩn không còn nhỏ nữa, dù cho lớn lên ở nông thôn nhưng vẫn là trưởng tử của Triệu gia, sao lại có chuyện một chút quy củ cũng không biết chứ?”

Nàng là Hầu phu nhân của Duyên Bình Hầu, nếu ở trong phủ, ngay cả phu thê trưởng tử cũng không để nàng trong mắt, không xem nàng như mẹ cả mà tôn trọng, thậm chí đến mức giả vờ để đối phó cũng không muốn, mặt mũi của nàng còn biết để đâu nữa chứ?

“Vậy người nghĩ thế nào?” Nữ nhân hồ đồ ngu xuẩn, Triệu Duẩn Đình chẳng muốn thuyết giáo lần nữa, lạnh lùng liếc nàng một cái: “Quốc Công Phủ đã sụp đổ, phụ thân người xa cuối chân trời, mà nay Thừa Viển có dũng có mưu, đi theo lại không thiếu những người có công phu, năm đó người đối xử với hẩn như thế nào hẩn đều nhớ rõ, nếu người giữ bốn phận có lẽ hẩn chỉ làm mặt lạnh với mẫu tử các người, nhưng nếu như người chộc hẩn, chỉ sợ Hàm nhi không sống được bao lâu.”

Nói xong phát tay áo rời đi.

Tính mệnh nhi tử của nàng sẽ nguy ngập sao?

Tần thị đứng ngay tại chỗ, trước mắt như hiện lên thân hình cao lớn uy vũ của Triệu Trầm, mà Hàm nhi của nàng vẫn chỉ là một đứa bé...

“Hầu gia, Hầu gia!” Nàng vừa hoảng hốt lo sợ vừa không dám tin, đuổi theo, bước chân Triệu Duẩn Đình không ngừng lại, Tần thị vừa tiến lên đã muốn giữ lấy cánh tay của hẩn, lại bị Triệu Duẩn Đình trở tay hất ra, ngã xuống đất còn trượt thêm một khoảng, suýt nữa đụng đầu vào một bên cột trụ.

Trong giây lát đầu, trong đầu Tần thị trống rỗng, chờ nàng lấy lại tinh thần, nước mắt mới bắt đầu tuôn rơi.

Nàng miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, không đỡ cây trâm búi tóc méo lệch trên đầu, cũng không nhìn cổ tay trầy da, chỉ ngơ ngác nhìn nam nhân cách đó không xa. Hẩn rất cao, nàng phải ngẩng đầu, không biết là nước mắt chảy dọc xuống cằm cổ quá lại hay là là nam nhân bình tĩnh vô tình kia có khuôn mặt quá lạnh lùng, nàng không chế không nổi phát run.

Vừa lạnh vừa đau.

Nàng là hòn ngọc quý trên tay Quốc Công Phủ, từ nhỏ đến lớn, chỉ mới bị đánh một lần duy nhất, là do nam nhân trước mặt này làm ra, nửa bên mặt sưng lên đến mười ngày mới tiêu sưng. Hôm nay, hẩn lại đánh nàng rồi...

Sự đau đớn trên thân thể không thể sánh được với sự tuyệt vọng trong lòng, Tần thị bò đến quỳ trước người nam nhân, ngửa đầu nhìn hẩn, lệ như suối trào: “Hầu gia, đến cuối cùng, ý tứ của chàng là gì? Hẩn muốn xuống tay với Hàm nhi sao? Hầu gia, Hàm nhi là nhi tử ruột thịt của chàng mà, nếu chàng biết rõ hẩn sẽ hại Hàm nhi, sao chàng vẫn để hẩn trở về chứ? Hồ không ăn thịt con, sao chàng có thể nhẫn tâm như vậy chứ?”

“Lúc trước khi người hãm hại Thừa Viển, có nghĩ đến hẩn cũng là cốt nhục của ta không?”

Nàng khóc đến đáng thương, nhưng Triệu Duẩn Đình vẫn bất vi sở động, lui ra phía sau một bước tránh việc Tần thị muốn kéo vạt áo hẩn, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào đèn lồng đang rủ xuống hai bên hành lang: “Hai đứa nó đều là cốt nhục của ta, ta coi trọng ai hơn trong lòng người chắc cũng biết rõ. Nhưng mà ta cũng không nhẫn tâm không để ý đến tính mạng của Hàm nhi, chỉ cần người an phận làm Hầu phu nhân của người, ta sẽ hết sức bảo vệ hẩn, nhưng nếu người làm gì chộc giận Thừa Viển, thì tương lai Hàm nhi gặp chuyện không may, người sẽ hối hận không kịp, lúc đó đừng trách ta hôm nay không nhắc nhở người..”

Những câu sau cùng hẩn vừa rời đi vừa nói.

Tần thị ngồi dưới đất, hai mắt nhắm lệ nhìn bóng dáng hẩn mờ hồ, lần này lại không đuổi theo nữa.

So sánh với nam nhân kia, nàng để ý đến tính mạng nhi tử của mình hơn.

Nếu, nếu như thái tử đăng cơ, Quốc Công Phủ không sụp đổ, còn có người cho nàng chỗ dựa, có phải Triệu Trầm sẽ vĩnh viễn không trở lại không?

Tân đế đăng cơ, Tần thị biết trượng phu đã trợ giúp rất nhiều, cũng biết phụ thân của nàng, Trần Bắc tướng quân cũng có công lao không thể bỏ qua. Trượng phu đầu quân cho Tân đế nàng có thể hiểu, nhưng vì sao phụ thân cũng cần phải giúp đỡ kẻ địch chứ? Nếu phụ thân và thúc phụ(chú ruột) cùng khởi binh trợ giúp Thái tử, sự tình lúc này có thể thay đổi hay không? Phụ thân, nàng biết, thái tử sủng hạnh thiếp thất hại Thái Tử Phi tỷ tỷ khó sinh một xác hai mạng nhưng tỷ tỷ đã chết nhiều năm như vậy, sao phụ thân không vì nữ nhi còn sống là nàng suy nghĩ cho cẩn thận chứ? Chỉ cần thái tử đăng cơ, Quốc Công Phủ lại càng tốt hơn, trượng phu dù không cam lòng thì như thế nào, cho dù là đối phó với nàng, chẳng hạn như bây giờ nàng một mình trông phòng còn Hàm nhi thì bị người ta uy hiếp...

Trong gió lạnh quạnh hiu, Tần thị ôm mặt, khóc lên.

~Vọng Trúc Hiên.

A Kết đang được đám người Tưởng ma ma và Lục Vân hầu hạ trang điểm và cách ăn mặc, vẫn chưa xem hết nhà mới của mình.

Từ gian ngoài truyền vào tiếng tiểu nha hoàn kêu hô, A Kết nhìn về phía cửa từ trong gương, chỉ thấy Triệu Trầm đã đổi áo choàng khoác đi đến. Khi ánh mắt hai người giao nhau qua tấm gương, nam nhân nhẹ nhàng cười với nàng, thân thể A Kết bỗng thả lỏng hơn trước rất nhiều, nhẹ giọng hỏi hân: “Chỗ của nương đã thu xếp ổn thỏa chưa?”

Bên người nàng đều là nha hoàn, Triệu Trầm tiến đến gần, ngồi bên giường uống ngụm trà, nhàn nhã mà nói: “Yên tâm đi, bên chỗ nương đã thu xếp tốt, hôm nay không rảnh, sáng mai ta đưa nàng sang xem. Hậu viện Hình Lan Uyển dựng hai nhà ẩm tròng hoa, bên trong tròng toàn hoa lan, nàng đến chắc chắn sẽ rất thích.” Nói xong đưa tay phải vẫn giấu sau lưng về phía trước, quơ quơ trước nàng.

Trong tay hân cầm một đóa hoa lan sáu cánh, cười đến cực kì đắc ý.

Một đóa hoa lan tốt lại bị hân hái xuống, nói không chừng là lén hái sau lưng mẹ chồng, A Kết liếc hân một cái, không nói chuyện với hân, nhưng khoe miệng khe gương lên.

Trang điểm xong, Tưởng ma ma đỡ A Kết đứng dậy, dẫn nàng đến trước gương lớn, quay đầu cười hỏi Triệu Trầm: “ Gia nhìn xem, cách ăn mặc của đại phu nhân đã tốt chưa?” Vào phủ, những lão nhân đi theo từ Đồng Loan cũng đều phải thay đổi xưng hô, không gọi là thiếu gia nữa. (sau này Triệu Hôi Hôi sẽ được gọi là đại gia vì là con đầu, còn A Kết sẽ được gọi là Đại phu nhân, đến chóng mặt với các cách xưng hô)

Lúc A Kết đứng dậy, Triệu Trầm cũng đứng lên.

Đêm nay cũng có thể xem như A Kết là cô dâu lần đầu vào cửa, kính trà với Thái phu nhân Hầu gia, bởi vậy mang trang sức cực kỳ tươi sáng. Phía trên là áo nhỏ bằng tơ tằm màu hồng, bên dưới là váy dài cùng màu thêu hoa lan, tuy là trang phục mùa đông, nhưng không hề ảnh hưởng đến dáng người lung linh của nàng, nàng đang đỏ mặt đứng ở nơi đó, khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn. Ngẩng đầu lên nhìn về phía hân, sóng mắt chuyển động, sáng rõ, khiến cho Hồng Bảo Thạch(Hồng Ngọc, Ruby a) và Kim Phượng(phượng vàng) trên trâm cài nơi búi tóc đen tuyền của nàng cũng trở nên ảm đạm, phai màu.

Hai phu thê nhìn nhau, Tưởng ma ma lặng lẽ nháy mắt với đám người Lục Vân, lẳng lặng lui xuống.

Nam nhân nhìn chằm chằm nàng không nói lời nào, A Kết có chút xấu hổ, nhỏ giọng thúc giục hân: “Được rồi, chúng ta nhanh chóng đi thôi, đừng để họ đợi.”

“Được.” Triệu Trầm nhanh chóng tiến đến, chờ nàng đặt tay lên tay hân, hân nắm lấy, dẫn nàng đi được hai bước thì liền kéo người vào trong lòng, ôm lấy người nhân tiện hôn nàng.

A Kết theo bản năng chống vào lồng ngực hân, nhắm hai mắt lại.

Triệu Trầm cũng không hôn lâu, hân chỉ không tìm thấy cách nào để cho nàng biết nàng đẹp tới nhường nào. Sau khi hôn nàng một chút, Triệu Trầm ngẩng đầu, xoa nhẹ mặt nàng, nói cho nàng: “A Kết, nàng là cô nương đẹp nhất trên đời này, cưới được nàng, làm cho nàng thích ta, chính là chuyện may mắn nhất trong đời ta. Ta đã từng không cam lòng sống tại Đồng Loan, sau khi gặp được nàng, ta lại cảm thấy mình thật may mắn khi đã đến đó.”

Lời ngon tiếng ngọt của hắn chỉ cần thuận miệng là có thể nói ra, nhưng mỗi lần nghe được nàng vẫn mặt đỏ tim đập, A Kết cúi đầu, cầm lấy ngọc bội bên eo hắn, sờ sờ rồi nhỏ giọng hỏi hắn: “Vậy nếu như ta khó coi thì sao?” Chàng còn thích ta không?

Vấn đề này...thật sự Triệu Trầm chưa hề nghĩ đến.

Không nhận được đáp án ngay lập tức, A Kết ngừng lại động tác, thả ngọc bội của hắn ra.

Miệng nhỏ của nàng hơi nâng lên, hiển nhiên là không vui, Triệu Trầm cười, nắm lấy tay nàng chưa kịp buông, đặt trước ngực mình, nói: “Nếu như nàng khó coi, có khả năng ta sẽ không chú ý đến nàng, nhưng nếu nàng có dung mạo khuynh thành nhưng tính tình lại không hợp ý ta thì ta cũng sẽ không hao hết tâm tư, mặt dày mày dạn muốn cưới nàng.”

Vừa thẳng thắn thành khẩn lại khen ngợi nàng còn tự hạ mình, trong lòng A Kết nhớ đến từng thứ một, cuối cùng vẫn không nhịn được mỉm cười.

Triệu Trầm nâng cằm nàng lên, nhìn vào mắt nàng: “Đừng nghĩ nhiều, không có nếu, ta thích vẻ đẹp của nàng, cũng thích sự ngây thơ thánh thiện của nàng, cũng thích sự ngốc nghếch của nàng, dù sao thì cuối cùng là ta thích nàng, người ngoài dù có hơn nàng, chỉ cần đó không phải là nàng, ta cũng không thèm nhìn nhiều hơn, nàng hiểu chưa?”

A Kết nhìn hắn, muốn gạt đầu thì bên ngoài truyền vào tiếng nhắc nhở của Tướng ma ma.

Nàng liền nói không nên lời, nhưng trong đôi mắt hoa đào xao động đã nói thay tất cả thỏa mãn và ngọt ngào mà ngôn ngữ không diễn tả được.

Triệu Trầm hôn nhẹ nàng, khóe miệng cong lên, “Đi thôi, trở về rồi ta sẽ nghe nàng nói tiếp.”

~Hai phụ thê bước vào Vinh Thọ Đường của Thái phu nhân thì trong gian nhà giữa đã đầy người ngồi.

Nghe nha hoàn báo đại gia và đại phu nhân đến, mọi người không khỏi đều đã nhìn ra phía cửa, Triệu Trầm và A Kết đến chậm, từ từ bước vào cửa, người từng trải như Thái phu nhân, kẻ bình tĩnh trang nghiêm như Triệu Duẩn Đình khi nhìn đến trang phục long lẫy của con dâu trưởng Triệu gia đều sửng sốt một chút.

Mà người ngồi bên dưới Triệu Duẩn Đình, Tần thị đang âm thầm vò khăn tay, toàn bộ khổ sở hôm nay của nàng đều do Triệu Trầm mà có, hắn càng tốt càng đau mắt nàng.

Thái phu nhân thì không nhìn A Kết nhiều lắm, mà là nhìn Triệu Trầm đến xuất thần. Quá giống, hai phụ tử thực giống nhau, trước đây chưa trưởng thành còn chưa nhìn rõ, bây giờ cháu trai trưởng anh khí bừng bừng ngọc thụ lâm phong thật giống phụ thân hắn năm nào. Mặc dù cháu trai trưởng lớn lên tại nông thôn nhưng khí phách toàn thân không thua bất kỳ thiếu gia công tử nhà nào, vừa thấy đã biết có bản lĩnh.

Nhìn hai cháu trai khác bên cạnh, một là con vợ lẽ, một thì vẫn còn nhỏ, miệng còn hôi sữa, đột nhiên nhìn thấy một cháu trai trưởng chỉ cần đưa ra ngoài thì có thể thu hết thỏa mãn, trong lòng Thái phu nhân dâng lên niềm tự hào, lộ ra tươi cười có phần xuất phát từ nội tâm, kêu: “Thừa Viễn, nhanh đưa nàng dâu của con đến đây tổ mẫu nhìn một cái, lại nói con, sao cứ phải ở bên ngoài nhiều năm như vậy, làm tổ mẫu như ta cũng sắp hỏng đến nơi.”

Khóe miệng Triệu Trầm giật giật, nhìn Triệu Duẩn Đình đang ngồi trên ghế đối diện, dẫn A Kết đi đến.

Khổ sở của mẫu thân có một nửa từ Thái phu nhân, nếu lúc Quốc Công Phủ ám chỉ việc kết thân mà Thái phu nhân quả quyết cự tuyệt, Quốc Công Phủ chưa chắc sẽ ra tay với Ninh gia, đúng là hai phe nội ứng ngoại hợp, phụ thân mới tiến thoái lưỡng nan. Nhưng mà Thái phu nhân khác với Tần thị, nàng là tổ mẫu danh chính ngôn thuận của hắn, triều đại trọng hiếu, hắn ở bên ngoài làm trái thì không sao, nhưng A Kết ở trong Hầu phủ, ồn ào âm ỉ có thể làm tổn hại đến thanh danh của nàng, bởi vậy không có cách nào trở mặt hoàn toàn với Thái phu nhân. Nhưng nếu bảo Triệu Trầm dùng khuôn mặt tươi cười đối diện với nàng thì Triệu Trầm làm không được, Thái phu nhân hỏi thì hắn trả lời, lời ít mà ý nhiều, không nói nhưng lời dư thừa.

Thái phu nhân không ngốc, hiểu rõ trong lòng cháu trai cũng có những bất mãn, tất cả những bất mãn này chắc chắn đều do Ninh thị xúi giục. Nghĩ đến con dâu trước tưởng chết lại còn sống, tươi cười trên môi Thái phu nhân dần nghiêm túc, ánh mắt chuyển sang phía A Kết.

A Kết nhu thuận để nàng đánh giá, xinh đẹp nhả nhận lịch sự, cười lên giống như đóa hoa.

Lòng Thái phu nhân trầm xuống.

Nàng biết, một cô nương ở nông thôn nếu không có dung mạo xuất chúng thì sao có thể hợp hôn cháu trai trưởng Hầu phủ chứ? Nhìn hiền lành cũng chưa chắc sẽ không dùng thủ đoạn quyến rũ người khác. Quét mắt nhìn hoa lan trên y phục của A Kết, Thái phu nhân chợt phát hiện cháu dâu này rất giống Ninh thị, lại càng không thích hơn nữa. Một đứa con trai bị Ninh thị hợp hôn còn chưa đủ sao, giờ còn thêm một cháu dâu như vậy nữa chứ?

Cổ tình bối mớ hai câu, nhìn nhử tử đang ngồi ngay ngắn bên cạnh, Thái phu nhân nhin xuống những lời muốn nói, cười khen ngợi A Kết vài câu, sau đó sai nha hoàn chuẩn bị cỗ đoàn, mời đại gia và đại phu nhân kính trà.

Kính Thái phu nhân trước, Thái phu nhân không dùng đến vòng tay Phỉ Thúy mà đại nha hoàn đã sớm chuẩn bị tốt, mà đem chuỗi tràng hạt đã đeo trên tay nhiều năm được cao tăng đắc đạo khai quang làm từ trầm hương đeo lên tay A Kết. Mặc dù không thích cháu dâu này, nhưng nàng là muốn mượn sức cháu trai trưởng này.

Triệu Trầm nhìn lướt qua, cùng A Kết nói cảm ơn, bất động thanh sắc đi đến chỗ Triệu Duẫn Đình. Cúi đầu lạy phụ thân, sau đó quay về phía đối diện Triệu Duẫn Đình, trước ghế trống của Ninh thị cúi lạy. Lúc hay phụ thê làm lễ, mọi người trong phòng yên lặng nhìn, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt vẫn không thay đổi biểu tình.

Triệu Duẫn Đình đã cho riêng đồ tốt, lần này chỉ cho A Kết phong bao lì xì, sau đó thay Ninh thị tặng con dâu đồ trang sức vàng ngọc, trang phục đẹp, bỏ đầy một tráp.

Triệu Trầm lặng lẽ nháy mắt với thê tử, thành hôn một lần, kính trà ba lần, thê tử nhận được không ít đồ tốt.

Kế tiếp đến lượt Triệu Thanh và Triệu Nghi, quà gặp mặt đã được chuẩn bị tốt, A Kết lấy quà từ tay Cẩm Thư và Cẩm Mặc đưa cho hai người.

Triệu Hàm và Tần thị ngồi ở một bên đều không cần chào hỏi.

Xong xuôi, Triệu Duẫn Đình mở miệng: “Được rồi, đã gặp hết mọi người trong nhà, ngày mai Thừa Viễn hay đưa thiệp mời đến hai di nương, nhân dịp này đến thăm viếng nàng dâu của con.”

69. Chương 62: Chương 52.1

70. Chương 62: Chương 52.1

Sau khi dùng xong cơm tối, A Kết về Vọng Trúc Hiên cùng với Triệu Trầm.

Tưởng ma ma vẫn đang đợi hai người. Hai phụ thê vừa vào nhà, Tưởng mama nhìn về phía A Kết trước tiên, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận khỏe môi còn mang ý cười, trái tim reo lo lắng cũng hạ xuống, vừa cời áo choàng cho A Kết vừa hỏi: “Phu nhân đã gặp Thái phu nhân rồi hả?”

A Kết biết nàng muốn hỏi cái gì, nhìn Triệu Trầm đi vào trong phòng, nàng cười với mama đang quan tâm mình, nói: “Ừ, đã gặp rồi, ma ma không cần lo lắng, không ai làm ta khó xử cả.”

” Vậy là tốt rồi, vậy phu nhân vào nghỉ ngơi một lát hay là rửa mặt rồi đi ngủ ă?” Đối với việc A Kết chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, Tưởng ma ma chỉ cười trừ, trong nội bộ những phụ nhân, gốc chút thì mới có thể làm mấy chuyện xấu trước mặt đàn ông.

“Giờ rửa mặt đi, lần qua lần lại một ngày, ma ma cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” windchimeddlqd A Kết tiếp nhận lò sưởi tay mà Thúy Ngọc đưa sang, đi vào bên trong.

Tưởng ma ma để Lục Vân và Thúy Ngọc ở lại canh giữ bên ngoài, nàng cùng Cẩm Thư và Cẩm Mặc đi ra ngoài, nhân cơ hội hỏi thăm tình hình bên trong Vinh Thọ Đường lúc này xem có xảy ra chuyện gì. Lục Vân và Thúy Ngọc vẫn chưa từng trải việc đời, trước tiên cứ nên ở trong sân đã, còn Cẩm Thư và Cẩm Mặc, bây giờ đều muốn đứng vững ở bên cạnh chủ tử, không quan tâm trong lòng có ý nghĩ gì, cứ đứng vững đã rồi mới biểu hiện.

A Kết vào phòng, thấy Triệu Trầm đã ngồi trên kháng, tiện tay đưa lò sưởi cho hắn: “Chàng cầm sưởi tay nhé? Ta tháo đồ trang sức.”

Triệu Trầm nhận lấy, đứng dậy nói: “Nàng cầm đi, ta giúp nàng tháo xuống.” Nói xong nắm lấy bả vai A Kết đi đến trước gương trang điểm, đề nàng ngồi xuống, hắn đứng ở một bên giúp nàng gỡ xuống trâm ngọc trên đầu, đặt xuống trên bàn.

Về mặt nam nhân trong gương chăm chú, A Kết nhìn một lát, nhắm hai mắt lại.

Nàng chưa từng cảm nhận được hoàn cảnh gia đình khác biệt khi ở cùng với trưởng phu hay mẹ chồng thậm chí trên người cha chồng, nhưng chỉ vừa dùng cơm lại cảm nhận được hoàn toàn. Từ khi nàng ngồi xuống cho đến khi kết thúc bữa ăn, Thái phu nhân và Tần thị một mực âm thầm quan sát nàng, như là muốn nhìn một chút xem nữ nhi nhà nông như nàng ăn cơm sẽ như thế nào. Nàng không có cái gì không ổn, các nàng lại nhìn chằm chằm, giống như nàng phải xấu mặt mới bình thường.

Cảm giác bị xem nhẹ này, thật sự không tốt.

Nhưng mà đã sớm biết trước rồi mà, không phải sao? Không phải tất cả mọi người đều có thể không thêm để ý thân phận của nàng, cho dù thân phận của nàng cũng không có gì dọa người.

Thái phu nhân sẽ không thích nàng, không biết hai người di của Triệu Trầm sẽ như thế nào, nếu các nàng cũng không thích nàng...

A Kết nhin không được lo lắng. Nàng không dám tưởng tượng về sau mỗi khi ra cửa sẽ không có ai bên cạnh để nói chuyện.

“Nghĩ gì đấy? Mày chau mặt ử?” Cô nương trong gương khước miệng mím lại, tay Triệu Trầm ngừng lại, hôn một cái lên mặt nàng.

A Kết mở to mắt nhìn hắn, từ từ cúi xuống Phật châu Trầm Hương trên cổ tay, nhỏ giọng nói: “Chàng nói tổ mẫu không thích chàng, nhưng thiếp lại thấy hình như nàng rất thích chàng.” Nếu Thái phu nhân cũng phản cảm Triệu Trầm, nên bởi quan hệ của hai người, dù cho nàng tốt hay không đều không thích nàng thì có lẽ trong lòng A Kết còn có thể dễ chịu chút.

Triệu Trầm cười lạnh, nhìn Phật châu nói: “Nàng chỉ thích kẻ hữu dụng đối với nàng, hôm nay nếu ta không phải tuần tú lịch sự mà là nghèo túng, nàng nghĩ nàng ta có thể cho nàng cái này hay không? Chỉ là ngóng trông ta có tiền đồ cho nàng tranh mặt mũi mà thôi, lấy chuỗi Phật châu đã nghĩ có thể mượn lực người ta, loại thủ đoạn nhỏ này, chỉ có thể lừa gạt những cô nương ngốc như nàng thôi.”

Hắn khoe khoang thì thôi, cuối cùng còn nói nàng ngốc, A Kết liếc hắn một cái, cúi đầu, xoay xoay vòng ngọc trên cổ tay mà mẹ chồng đưa.

Vừa lúc nha hoàn bên ngoài bưng nước ấm vào tới, Triệu Trầm hôn nhẹ trán nàng, không nói cái gì nữa, thay nàng tháo xong trang sức, hai người chia ra rửa mặt, sau khi chui vào trong chăn tắt đèn Triệu Trầm mới đưa ôm thê tử đang có tâm tình suy sụp thê vào sát trong ngực, cười nàng: “Như thế nào, bởi vì thái phu nhân thích ta mà không thích nàng nên nàng liền mất hứng?”

A Kết lắc đầu, đêm đen như vậy, hai người cùng nhau nằm trong chăn ấm áp, nàng cũng muốn nói với hắn những lời trong lòng: “Không phải, thiếp chỉ là sợ, lẽ như hai di của chàng cũng không thích thiếp thì làm thế nào?”

Triệu Trầm im lặng.

Lúc hắn rời Hầu phủ, lòng hắn tràn đầy phần hận, cơ bản chưa từng nghĩ tới người khác trong nhà, mỗi lần phụ thân đến thăm hai mẫu tử bọn họ cũng quá gấp gáp, cũng rất ít đề cập đến nhóm các di. windchimeddlqđ

Sau này hần trưởng thành, sắp xếp trong kinh vài nhân thủ thì cũng sai người lưu ý động tĩnh của hai người dì này.

Ninh gia có ba thế hệ, thế hệ cô nương tương đương mẫu thân cũng không nhiều. Đại phòng trong có hai cô nương, người đầu chết yểu, Tam cô nương cũng chính là dì ba của hần, gả cho An vương làm vợ kế, thành thân 5 năm mới có một nhi tử tên Đường Cử, so với hần thì nhỏ hơn bốn tuổi. An vương thế tử là do An vương nguyên phối(vợ đầu của An Vương) sinh ra tên Đường Anh, tuổi mới hai mươi, âm hiểm cay nghiệt, những đệ tử ở kinh thành nếu đắc tội hần sẽ không có một kết cục tốt, nhưng mà nghe nói Đường Anh đối Đường Cử rất tốt, tốt đến độ Đường Cử còn nhỏ tuổi đã được sủng đến vô pháp vô thiên.

Ngoại tổ của hần, Ninh gia nhị phòng, cũng có hai cô nương. Nhị cô nương, chính là dì ruột của hần gả cho Thế tử Vinh Xương hầu Quách Nghị làm thê. Vinh Xương hầu tuổi già từ quan tại gia thanh nhàn dưỡng lão, chưa từng xen vào chuyện hoàng tử tranh quyền đoạt vị. Quách Nghị vốn giữ chức tại Binh Mã tư, sau khi Đường Văn lên ngôi thì thăng chức lên chỉ huy sứ.

Về phần dì hai, dù cho nhiều năm chưa gặp, Triệu Trầm cũng nhớ rõ, dì hai ăn nói có ý tứ, nếu mẫu thân là u lan, thì dì hai là hàn mai. Khi còn nhỏ Triệu Trầm rất sợ người dì này, “Mẫu thân hạ táng” thì dì hai đến phúng viếng, dùng một loại ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn hần, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, xoay người đi. Mấy năm nay phụ thân vào ngày lễ ngày tết đưa quà tặng đến Vinh Xương Hầu phủ, đều bị dì hai trả trở về.

Ninh gia tam phòng, chỉ có một ngũ cô nương, tuy là dì, nhưng lại còn nhỏ hơn hần hai tuổi, đi cùng nam đinh Ninh gia đến lưu đầy ở biên quan.

Trong lòng Triệu Trầm cũng hoang mang, trong cơ thể hần có huyết thống Ninh gia cũng có huyết thống Triệu gia, nhưng bề ngoài lại rất giống phụ thân, khiến cho dì ruột cũng không muốn gặp hần. Mà thê tử...

Triệu Trầm áy náy hôn A Kết: “Điều là ta không tốt, khiến cho người khác cũng không thích nàng.”

A Kết lập tức đau lòng.

So sánh với Triệu Trầm, từ nhỏ nàng đã được cha mẹ sủng ái mà lớn lên, đệ đệ và muội muội bên cạnh hoạt bát đáng yêu, có thể nói, trừ bỏ gia thế phú quý, Triệu Trầm hầu như đều kém hơn nàng. Hần ném qua nhiều đau khổ như vậy, chút lo lắng nhỏ nhỏ của nàng đã là gì? Người bên ngoài có thích nàng hay không thì có sao đâu, Triệu Trầm thích nàng là đủ rồi, nàng là theo hần được.

Dọc theo đường đi đều là hần trấn an nàng, nàng nói với hần nàng nhớ nhà, nàng sợ hãi, lại chưa từng suy nghĩ từ góc độ của hần. Nàng ở bên trong trong viện của nàng phiến nào, hần ở bên ngoài lang bạt, trải qua những việc lúng túng như vậy, chưa chắc sẽ dễ chịu hơn nàng, nhưng hần oán giận với nàng nửa câu, chỉ kiên nhẫn trấn an nàng.

Nàng không nên chỉ nghĩ cho mình.

“Chàng đừng nói như vậy, thật bởi vì người không thích nam nhân của thiếp, cũng không đáng để thiếp coi trọng.” A Kết lùi vào trong ngực Triệu Trầm, chủ động ôm lại hần, “Thiếp đã nghĩ thông suốt, người bên ngoài không thích thiếp càng tốt, thiếp có thể mỗi ngày ở nhà cùng nương nói chuyện, chờ chàng về nhà, giống như khi còn ở Đồng Loan thôn, như vậy cũng rất tốt.”

“Nói gì đó, trong kinh thành, thứ không thiếu nhất chính là các loại yến hội xã giao, nàng muốn không ra ngoài thì có thể không ra cửa sao? Nàng không mời người khác thì người khác sẽ mời nàng thôi.” Triệu Trầm nắm tay nàng, nhấn tâm nhắc nhở nàng, muốn nhẹ nhàng trải qua cuộc sống ở kinh thành, cứ tránh né như thế là không được, “A Kết, nàng...”

“Thiếp biết.” A Kết cười đánh gãy hần, nàng là thật sự nghĩ thông suốt, “Các người là huân quý thích nhất xã giao, đừng nói ở bên ngoài, chính là tại nhà mình, chẳng hạn như thái phu nhân hay Tần thị, các nàng không thích thiếp, nhưng mà không phải vẫn phải ngồi cùng bàn với thiếp khi ăn sao? Nói không chừng trong lòng các nàng cũng không thoải mái vậy. Còn có sau này, những người rõ ràng không thích thiếp lại không thể không mời thiếp đi làm khách, nếu các nàng có thể làm được hư dĩ uý xà(giả tạo), thiếp cũng có thể làm được. Chàng yên tâm đi, thiếp thật sự biết nên làm như thế nào.”

Đúng là đạo lý này.

Nàng hiểu, Triệu Trầm lại đau lòng , nàng vốn có thể vô cùng đơn giản, lại bị hấn dối trá và cứng rắn kéo đến kinh thành này.

Là hấn ích kỷ, tham lam giữ lấy ấm áp từ nàng, không để ý chung quanh hấn thật lạnh, sẽ khiến nàng bất an.

“A Kết, nàng thích làm như thế nào thì cứ như thế đi, chơi thân hãy nói một chút, không thích thì trực tiếp không để ý tới, đừng vì ta mà chịu ủy khuất.” Triệu Trầm nâng mặt nàng, chậm chậm hôn lên.

Nghe ra trong thanh âm hấn chứa áy náy, lòng A Kết mềm nhũn, không muốn hấn tự trách, cố ý châm chọc hấn: “Nói dễ nghe như vậy, lúc trước lúc thiếp còn không để ý chàng thì sao, lúc ấy chàng có sợ ta chịu ủy khuất đâu?”

Nàng hiếm khi chê cười người khác, xinh đẹp khả ái, Triệu Trầm có da mặt dày, lật đật trên người nàng, ghé vào lỗ tai nàng nói: “Khi đó nàng chỉ là người ngoài, ta đối với ngoại nhân từ trước đến giờ đều lãnh huyết vô tình. Hiện tại nàng là thê tử của ta, là người cùng ta chung sống cả đời , ta đương nhiên muốn nâng nàng trong lòng bàn tay để hầu hạ.”

Tay của hấn lại không thành thật , A Kết lại không có né tránh, ôm cổ hấn nghênh đón hấn.

“A Kết, nhanh sinh hài tử cho ta đi, càng nhiều càng tốt. Ta hâm mộ nhất là nhạc phụ và nhạc mẫu sủng ba tỷ đệ các nàng, đợi khi chúng ta có trai gái, chúng ta cũng giống nhạc phụ và nhạc mẫu, sủng ái bọn họ, cả nhà vui mừng.” Triệu Trầm lầm bầm nói xong, hôn một đường theo cổ nàng, hôn thê tử của hấn.

A Kết kìm lòng không đậu ngẩng đầu lên, theo bản năng phối hợp hấn, nghe những ảo tưởng của hấn về hài tử, chỉ là phụ thân của hài tử quá bá đạo, chỉ ngăn ngừa ôn nhu thì liền thô lỗ đứng lên, làm cho nàng trong đầu chỉ còn lại hấn, tất cả đều là hấn...

~Hình Lan uyển.

Triệu Duẫn Đình sớm tỉnh , ôm thê tử nói với nàng: “Nàng muốn cùng Thừa Viễn đi Quách gia?”

Ninh thị ân một tiếng, “Nàng trời sinh đã là một bộ mặt lạnh, đối tốt với ai cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, chớ nói chi là nàng hấn không thích Thừa Viễn. A Kết mới tới kinh thành, thân thích gần gũi nhất chính là Quách phủ, cũng không thể làm cho nàng hiểu lầm đi, hai người chứa khúc mắc. Chàng yên tâm, thiếp chỉ nói chuyện với tỷ tỷ, người bên ngoài sẽ không biết.”

Triệu Duẫn Đình nghe xong, trong lòng ngũ vị tạp trần, thở dài: “Là ta có lỗi với nhà các nàng.”

Ninh thị không nói tiếp, chờ bên ngoài vang lên tiếng Vãn Mai rời giường, nàng mới nói: “Thiếp dậy đây, chàng cũng đi sớm một chút đi.”

“Ta nhìn nàng chải đầu xong lại đi.” Triệu Duẫn Đình thu lại vòng tay, ôn nhu nói.

Ninh thị không để ý hấn, tự mình ngồi dậy.

Triệu Duẫn Đình thật sự nhìn Ninh thị rửa mặt chải đầu xong mới đứng dậy đi, đi từ mật đạo chỗ phía sau tủ quần áo. Nàng hiện tại như trên danh nghĩa là nghĩa mẫu của trưởng tử, hấn cũng không thể ngênh ngang đi vào từ cửa chính.

Người đã đi, Vãn Mai bưng một chén canh vào, Ninh thị ngắm hai bồn hoa lan trong phòng, nước canh có độ ấm vừa vặn, nàng bưng bát, nhẹ nhàng thổi thổi, chậm rãi uống hết.

Lúc này A Kết cùng Triệu Trầm đang thính an Thái phu nhân tại Vinh Thọ đường, Triệu Duẫn Đình cùng Tần thị và bọn Triệu Thanh cũng ở đây. Ngoại trừ lúc Triệu Duẫn Đình bận rộn vào triều, người một nhà đều muốn đến bên này dùng cơm cùng thái phu nhân.

Thái phu nhân cũng cho chuẩn bị vị trí của trưởng tôn và cháu dâu trưởng.

Triệu Trầm lại từ chối, “Tổ mẫu, nghĩa mẫu đối với ta có ân tái tạo, mấy năm nay ta toàn dựa vào sự chăm sóc của nghĩa mẫu mới có thể sống sót. Trên đường trở về nghĩa mẫu nhiều lần dẫn dò ta đến phủ thì không cần cùng nàng dùng cơm, nhưng Thừa Viễn không muốn thẹn với lời hứa. windchimeddlqd Về sau mỗi ngày sớm muộn gì chúng ta đều sẽ đến thính an tổ mẫu, làm tròn đạo hiếu, một ngày ba bữa thì sẽ dùng cùng

nghĩa mẫu, như thế có phụ thân cùng nhị đệ và muội muội ở bên cùng ăn với tổ mẫu, còn nghĩa mẫu cũng không khổ sở, ân nghĩa lưỡng toàn.”

Lúc này mặt Thái phu nhân cũng lạnh xuống, “Như thế thì còn gì quý củ chứ? Đừng nói đó chỉ là nghĩa mẫu, cho dù là mẫu thân người sống lại, cũng không có đạo lý này. Người lo lắng nàng chịu vắng vẻ, ta liền đặt thêm ghế cho nàng, để nàng ăn cùng chúng ta.”

71. Chương 63: Chương 52.2

72. Chương 63: Chương 52.2

Tiền nhân Ninh thị, xúi giục trưởng tôn đến đó, không phải là vì muốn một lần nữa chiếm vị trí riêng tại Triệu gia sao? Nếu nàng ta muốn thế, nàng liền cho nàng ta mặt mũi, làm cho nàng ta tận mắt chứng kiến vị trí chính thê đã bị Tần thị chiếm đoạt. Nhi tử thích nàng thì thế nào, cũng cưới người khác, cũng nạp di nương, cũng sinh con với các nàng.

“Tổ mẫu chó nên tức giận, thật ra ta cũng đã khuyên nghĩa mẫu như vậy, nhưng nghĩa mẫu tự biết thân phận thấp, không dám ngồi cùng bàn với tổ mẫu mà mạo phạm tổ mẫu. Huống hồ còn có phụ thân ở đây, nghĩa mẫu vẫn muốn kiêng dè. Phụ thân, người nói phải không?” Triệu Trầm nói với Triệu Duẩn Đình.

Triệu Duẩn Đình còn chưa lên tiếng, Tần thị đã mở miệng trước: “Đúng a, đại gia nói đúng, nương, Dung phu nhân biết lễ nghĩa, đại gia lại biết báo đáp tri ân, việc này truyền đi sẽ trở thành một đoạn giai thoại, nương hãy đồng ý đi? Dù sao phu thê bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ sang đây gặp ngài.” Kể chường mắt đi được càng xa càng tốt, về phần vị Dung phu nhân kia, nàng ước gì trưởng phu mãi không thấy được người đó.

Nàng mới nói xong, Thái phu nhân liền hung hăng trừng mắt nhìn lại: “Ta cùng hai người bọn họ nói chuyện, người làm miệng làm gì? Người luôn nói nhiều có phải không?”

Tần thị lần đầu tiên bị mẹ chồng không nể mặt răn dạy như thế, lại còn là trước mặt phu thê Triệu Trầm, trên mặt nhất thời lúc đỏ lúc trắng, tấm khăn trong tay sắp vụn thành từng mảnh, không nhịn được muốn giải thích thì Triệu Hàm ở một bên nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo nàng.

Tần thị đành phải ngậm miệng, ủy khuất nhìn về phía trưởng phu.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng, nhưng lại có cùng quan điểm, “Mẫu thân, Thừa Viễn dù sao cũng là nhờ nghĩa mẫu nuôi nấng mà lớn lên, Thừa Viễn tận hiếu là chuyện phải làm, chuyện này truyền đi đối với Thừa Viễn hay đối với Triệu gia đều tốt, mẫu thân hãy đồng ý đi.” windchimeddlqđ Đối với thê tử hay đối với trưởng tử đều là chuyện tốt, hẳn vui như mở cờ.

Mặt Thái phu nhân sa sầm, Tần thị nhanh chóng cúi đầu, che giấu ý cười nơi khóe miệng. Trưởng phu giúp nàng nói chuyện, đồng thời cũng thể hiện việc hân đối với Dung phu nhân kia thật sự vô tình, làm sao nàng có thể mất hứng chứ?

Triệu Trầm thấy thái phu nhân không phản đối nữa, xoay người liền muốn đi.

“Đợi một chút ” Thái phu nhân lần nữa mở miệng, ánh mắt dừng lại trên người A Kết: “Muốn tận hiếu cũng không cần hai phu thê cùng đi, để cho thể tử của con đi đi, con hãy ở lại bên này, hai bên đều có thể tận hiếu, ta tin rằng nghĩa mẫu của con sẽ càng cao hứng. Thê tử Thừa Viễn, con nói có phải không?”

A Kết vốn cúi đầu đứng bên cạnh Triệu Trầm, đột nhiên bị hỏi đến, nàng sững sốt một chút, lúc ngẩng đầu thì thấy mọi người trong phòng đều nhìn chằm chằm nàng, nàng không khỏi nhìn về phía Triệu Trầm, né đằng sau hắn một chút, cúi đầu nói: “Con, con đều nghe theo tướng công ...”

Trong mắt Triệu Trầm lóe một tia kinh ngạc, lập tức phối hợp nói: “Tổ mẫu, người cũng nhìn thấy, con người A Kết ngây ngô sẽ không thể phụng dưỡng người nào, để cho nàng tự mình đến chỗ nghĩa mẫu ta không yên lòng, cho nên vẫn là hai phu thê chúng ta cùng đi. Cũng không còn sớm, không để chậm trễ việc tổ mẫu dùng cơm, buổi tối Thừa Viễn lại tới thăm tổ mẫu.”

Nói xong trực tiếp xoay người rời đi.

A Kết đương nhiên cúi đầu đi theo.

Thái phu nhân khí vũ bàn một cái, quay đầu răn dạy Triệu Duẩn Đình: “Người xem, đây chính là con dâu tốt Thừa Viễn tìm cho người, khúm núm, có chỗ nào xứng đôi với Thừa Viễn!”

Triệu Duẩn Đình cúi đầu uống trà: “Phu vi thê cương(trong Tam cương,ý chỉ bổn phận đối với vợ / đạo vợ chồng), thê tử của Thừa Viễn mọi chuyện đều nghe theo Thừa Viễn, hai phu thê mới không phát sinh tranh chấp.”

Hắn thể hiện rõ sự giúp đỡ, thái phu nhân tức đến no rồi, đứng dậy rời tiệc.

Ở bên ngoài Triệu Trầm lại cười cong mắt, đi đến khúc ngoặt thì liền ôm thê tử vào trong ngực, cúi đầu thăm vấn nàng: “Từ lúc nào đã học được diễn trò thế?”

Lần đầu tiên gạt người như vậy, A Kết có chút thẹn thùng, cũng có chút vui sướng, quay đầu nói: “Ồ trong mắt các nàng, cô nương trong thôn không phải nên như vậy sao?”

Cuộc sống trong thôn yên ổn, nhưng không phải tất cả mọi nhà đều tốt đẹp, mẹ chồng xấu tính sẽ khi dễ con dâu nhu nhược, con dâu hung hăng sẽ khắt khe với mẹ chồng thành thật, dạng người gì mà không có chứ? windchimeddlqd Nàng vừa mới giả vờ nhát gan, nhưng đã từng thấy người mà mọi chuyện đều lấy trượng phu làm trời không dám ngỗ nghịch như vậy. Vừa mới bị thái phu nhân và mọi người nhìn chăm chăm, nàng chẳng biết tại sao liền nghĩ đến hoàn cảnh tương tự như vậy mà mình đã từng thấy, hơn nữa ngày hôm qua trên bàn cơm thái phu nhân bị khinh thị, không biết như thế nào liền học làm theo. Triệu Trầm căn bản không muốn ở lại nơi này, lại không thể nháo quá mức, nàng luôn giúp hắn mượn cớ.

Thê tử vẫn không phải ngốc, chỉ là không muốn động ý nghĩ xấu, hiện tại học được làm chuyện xấu, chẳng sợ chỉ là hư hỏng nho nhỏ, Triệu Trầm cũng cao hứng, liền tục thơm hai cái trên mặt nàng, “Rất tốt, A Kết, nàng nên như vậy, nên lừa gạt các nàng lúc cần lừa gạt, càng hư càng tốt.”

Cũng không tính là việc cần kích lệ, A Kết thúc giục hắn đi về phía trước: “Đi nhanh đi, đừng làm cho nương nghĩ rằng chúng ta ở lại ăn cơm sao?”

“Sợ nương không cho nàng ở lại ăn cơm sao?” Triệu Trầm vừa đi vừa cười nàng.

A Kết không để ý tới hắn.

Lúc hai người cùng vào Hình Lan uyển, trên mặt còn đều đang cười, Ninh thị thấy, tim rơi xuống, tò mò hỏi làm sao thế này.

A Kết đỏ mặt cúi đầu.

Triệu Trầm cười nhìn nàng, kể lại chuyện thê tử thông minh biết tùy cơ ứng biến một lần.

Ninh thị nghe xong cũng cười, nhiều hơn vẫn là vui mừng, con dâu có thể tiến lên một bước, về sau liền sẽ càng ngày càng quen.

Dùng xong cơm, nàng nói ra chuyện nàng sẽ cùng hai phu thê cùng đi Quách gia.

Triệu Trầm đương nhiên cầu còn không được, dù sao cũng là đi ruột, hắn cũng không muốn khiến dì hận hắn. Trong trí nhớ dì chỉ là không thích cười, cũng không phải là không thích hắn.

Sau khi trở lại Vọng Trúc hiên, Triệu Trầm lập tức viết bá thiếp, bá thiếp đến An vương phủ thì rất nhanh đã viết xong, còn cho Vĩnh Xương hầu Quách gia thì phải cân nhắc một chút mới hạ bút.

“Gọi Trần Thủ đến đây.” Viết xong bá thiếp, hắn sai Thúy Ngọc đi truyền lời.

A Kết lập tức lên tinh thần. Trên đường Triệu Trầm đã nói với nàng, Trần Thủ là ca ca ruột của Trần Bình, nhiều năm như vậy vẫn canh chừng ở Vọng Trúc hiên, việc trong Hầu phủ đều là Trần Thủ phái người truyền tin báo hắn, là tâm phúc của hắn, từ nay về sau Triệu Trầm sẽ cho phép nàng sai sử Trần Thủ, lúc Triệu Trầm không có ở đây, nếu cần thiết có thể giao Trần Thủ đi làm.

Nàng cùng với Triệu Trầm đi nhà chính.

Rất nhanh chóng đã có một bóng dáng thon dài xuất hiện, mặc một bộ trường bào màu xám cổ tròn, sau khi vào phòng liền quỳ xuống, cúi đầu hành lễ trước mặt hai người: “Trần Thủ thỉnh an đại gia và đại phu nhân.”

A Kết nhanh chóng đánh giá nam nhân trước mặt.

Ước chừng vừa hai mươi, có ba phần giống Trần Bình, một đôi mắt mảnh dài bình thản, nội liêm trầm ổn.

Nhận biết người, nàng nhìn về phía trưởng phu.

Triệu Trầm vẫn đang nhìn chằm chằm vào nàng, chẳng biết tại sao, nhìn nàng chăm chú nhìn nam nhân khác, mặc dù là trước mặt hấn lại còn bởi có nguyên nhân, không hiểu sao hấn cũng có chút không vui. windchimeddlqd Nhưng mà chính sự trọng yếu, Triệu Trầm nhanh chóng bỏ đi ý tưởng hoang đường không nên có kia, trước hết để cho Trần Thủ đứng dậy.

Trần Thủ sau khi tạ ơn đứng lên, mi mắt buông xuống, nhìn dưới mặt đất chờ chủ tử phân phó.

Triệu Trầm rất hài lòng, nói: “Về sau người chính là quản sự bên ngoài Vọng Trúc hiên, phạm là đại phu nhân phân phó, người có thể nghe theo, không cần xin chỉ thị của ta.”

Trần Thủ khom lưng hành lễ: “Trần Thủ ghi nhớ, đại phu nhân có việc có thể sai phái.”

“Làm phiền quản sự, hai phong thư này là bái thiếp cho An vương phủ và Vĩnh Xương hầu phủ, người tự mình đi một chuyến đưa tới.” A Kết dựa theo Triệu Trầm ra lệnh như vậy, đưa hai bái thiếp qua.

Nàng ngồi, Trần Thủ tiến lên vài bước, cung kính tiếp nhận, lập tức bước nhanh ra khỏi nhà chính.

“Thế nào?” Thấy A Kết còn nhìn ra cửa, ánh mắt Triệu Trầm lóe lên.

“Sắp hết năm, hai dì chắc là rất bận đi, không biết có không thấy chúng ta không.” A Kết nói ra lo lắng của mình, nghiêng đầu nhìn hấn.

Thì ra nàng căn bản không phải nhìn Trần Thủ, Triệu Trầm cười mình miên man suy nghĩ, một lần nữa mở miệng nói với nàng: “Bận rộn đi nữa, nhưng nếu muốn gặp, sẽ luôn có thời gian, chúng ta cứ chờ xem.”

~Bái thiếp rất nhanh đã đến Quách gia.

Lúc nha hoàn đưa bái thiếp dâng lên, Quách phu nhân đang kiểm tra nữ nhi vẽ bằng chữ mẫu. windchimeddlqd Trong nhà, trưởng tử từ thuở nhỏ đã trầm ổn hiểu chuyện, không cần nàng phí tâm. Nhưng mà nữ nhi lại học theo tính tình trưởng phu, hiểu động ham chơi, đang đi học nữ hồng nhưng không chuyên tâm. Hôm qua để nàng viết chữ, nhìn như hữu mô hữu dạng(Có da có thịt) kì thực phù phiếm, thế nào gặp người chứ?

Quách Minh Châu chán đến chết mà ngồi bên cạnh, thấy nha hoàn cầm bái thiếp tiến vào, nàng lập tức cướp vào trong tay, “Triệu gia gửi bái thiếp? Nương, người ngồi, con đọc cho người. A, thì ra là di huynh (anh trai con dì) viết, nương, di huynh đã trở về Hầu phủ, a, hấn nói hấn thành thân, muốn mang tẩu tử lại đây gặp người!”

“Di huynh đã thành thân !” Quách Minh Châu cực kỳ hưng phấn, hận không thể lập tức đến Triệu gia nhìn người. Nàng chán ghét dưỡng Duyên Bình hầu, nhưng đối với di huynh này vẫn còn có chút ấn tượng tốt, hai người hơn kém nhau ba tuổi, mơ mơ hồ hồ nhớ rõ di huynh mỗi lần tới nhà mình đều sẽ cùng nàng chơi. Sau khi biết được di huynh bị đưa đến ở nông thôn, trong lòng nàng chút phức tạp nhất thời biến thành đồng tình. Dì không có, dưỡng không thích hấn, di huynh thật đáng thương, cũng không biết bây giờ là dạng gì.

Quách phu nhân sững sốt một chút, tiếp nhận bái thiếp để xem. Chữ trên bái thiếp viết tinh tế, mạnh mẽ hữu lực, anh khí đập vào mặt.

Cháu ngoại, nhi tử của muội muội nàng.

Đã thành thân sao? Sao chưa hề nghe qua.

Quách phu nhân buông bái thiếp, nói với nha hoàn: “Người đi đáp lời, nói ta hôm nay và ngày mai có rảnh, bọn họ tùy lúc có thể lại đây.”

Nha hoàn linh mệnh rời đi.

Quách Minh Châu cười, ngồi vào bên cạnh mẫu thân, “Nương, người không trách di huynh sao?” windchimeddlqđ Nhiều năm như vậy không có nghe mẫu thân chủ động nhắc tới di huynh, chắc vẫn còn có chút giận chó đánh mèo.

Quách phu nhân nhìn về phía nữ nhi, lúc Quách Minh Châu nghĩ rằng nàng sẽ nói gì đó, Quách phu nhân lại lần nữa cầm lên bảng chữ mẫu đang để một bên.

Quách Minh Châu lập tức sụp đổ.

73. Chương 64: Chương 53.1

74. Chương 64: Chương 53.1

Một tiểu nha hoàn mang y phục màu xanh vôi vàng xuyên qua hành lang, đến cửa trước Duy Phương viên mới thả chậm bước chân, hai thủ vệ và bà tử thấy là người trong viện nên không đứng dậy, tiếp tục ngồi ở dưới chân tường phơi nắng, hôm nay ánh nắng thật ấm áp.

Tiểu nha hoàn cũng không để ý tới hai người, trực tiếp đi vào.

Nhìn bóng dáng nha hoàn kia, bà tử mặt gầy nhỏ giọng nói: “Từ buổi sáng đến bây giờ, cũng đã chạy vài chuyến.”

Bà tử thấp lùn bĩu môi, phun vỏ hạt dưa phun vào lòng bàn tay, “Hầu phủ yên tĩnh nhiều năm như vậy, nay đại gia trở lại, chỉ sợ sẽ còn náo nhiệt lâu, tiểu nha hoàn bên người phu nhân cuối cùng có việc làm, chỉ là không biết là phúc hay là họa.”

Bà tử mặt gầy cười cười, nhìn có chút hả hê nói: “Dù sao cũng đều không đến lượt chúng ta. Đúng rồi, ta nghe nói đại phu nhân là đại mỹ nhân phải không, phu nhân cũng không sánh bằng.”

Bà tử thấp lùn tiếp tục ăn hạt dưa, dứt quãng nói: “Nếu như nàng không đẹp, có thể được đại gia coi trọng sao? windchimeddlqđ Đáng tiếc là lại khúm núm, giống như đại gia bảo nàng đi về phía đông ba bước nàng cũng không dám đi hai bước, tính tình như vậy, cũng chỉ có thể giữ nam nhân bên mình trong thời gian tận hôn này thôi, qua một hai năm, đại gia sẽ chán ngay.”

Trong kinh thành mỹ nhân có rất nhiều, chủ mẫu nhà ai mà lại chỉ nhìn bề ngoài chứ? Vị bên trong kia, khuôn mặt cũng đủ xuất sắc, kết quả thì sao, hầu gia cũng không đến bên này. Có kẻ có tiền thích mỹ nhân thấy một cái yêu một cái, có người căn bản không nhìn mặt, phải gặp người có duyên mới được.

Bà tử mặt gầy phủi tay, tựa vào bên người nàng, nhặt mấy hạt dưa, nói: “Cũng không hẳn, có lẽ đại gia sẽ giống như hầu gia, là người chung tình thì sao?”

Hai bà tử đang bàn luận xôn xao, bên trong phòng chính, tiểu nha hoàn mới vừa đi vào trầm thấp nói chuyện: “Trần quản sự trong viện Đại gia đi ra ngoài một chuyến, vừa trở về không bao lâu, bên kia liền chuẩn bị xe ngựa, đại gia cưỡi ngựa, đại phu nhân cùng Dung phu nhân lên xe ngựa, nghe là muốn đi Vĩnh Xương hầu phủ.”

Tần thị hừ một tiếng, bẻ chó xồm tuyết trắng trong ngực dậy, vừa vuốt lông nó vừa nói: “Mới trở về liền nhận thân thích, hẳn thật biết lấy lòng người khác đấy. Nhìn hân dạng chó hình người, ta còn tưởng rằng thật lợi hại, không nghĩ lại là kẻ ngốc, dẫn nghia mẫu đi gặp dì ruột thịt, hẳn lại còn làm được.”

Tử Oánh ngồi trước tháp cấm dẫm chân cho nàng, suy nghĩ một chút, nói: “Quách phu nhân từ trước đến giờ cùng hầu gia không hợp, đối với đại gia cũng chẳng quan tâm, đại gia có lẽ đã nghĩ đến, cho nên đem nghia mẫu mang theo qua đó? windchimeddlqđ Không phải nói Dung phu nhân rất giống vị kia sao, đại

gia kính trọng nghĩa mẫu, cũng mang ý nghĩa là trong lòng tưởng nhớ vị kia, Quách phu nhân cũng có lẽ sẽ thay đổi?”

Tần thị nhú nhú mày liễu, hỏi tiểu nha hoàn: “Có nhìn thấy khuôn mặt của Dung phu nhân không?”

Tiểu nha hoàn lắc đầu: “Mang mũ che, nô tỳ cũng không dám dựa vào gần quá.”

Cổ lộng huyền hư(Cổ làm ra vẻ huyền bí), một vị phụ nhân, có gì để che giấu?

Tần thị mặt lộ vẻ khinh thường, lại hỏi: “Hầu gia đâu?”

“Sáng sớm Hầu gia liền ra ngoài, không biết đi nơi nào.” Tiếng nói tiểu nha hoàn thấp xuống, lo sợ liếc mắt nhìn Tần thị. Toàn bộ hầu phủ, ngoại trừ Duy Phương viên còn có hoa viên hầu phủ là nơi ai cũng có thể đến, nơi các nàng có thể tự do ra vào cũng không nhiều, giống như Hình Lan uyển của hầu gia chính viện nguyên phu nhân ở cùng với Vọng Trúc hiền của đại gia, các nàng căn bản không vào được, muốn nghe tin tức, thủ vệ và bà tử liền liếc nhìn qua, đều làm cho các thông tin rơi hết. Mới đầu có gan tử lớn còn mở miệng hỏi, kết quả bị người ta nhắc tới dẫn đến trước mặt Triệu bên người Hầu gia, trực tiếp bán đi.

Tần thị cũng nghĩ đến Hình Lan uyển, đó là nơi nàng muốn đi vẫn không thể đi vào, Triệu Duẩn Đình xem nó như bảo bối vậy, cũng không biết lần này Triệu Trầm dùng lý do gì làm cho hấn buông tha. windchimeddlqd Nhớ đến nơi này, buổi sáng bởi vì Triệu Duẩn Đình thay nàng nói chuyện sanh mà có chút vui vẻ liền biến mất. Tần thị khó chịu khoát tay, Tử Oánh ngẫm hiểu, từ trong hà bao cầm ra một khối nhĩ bạc vụn thưởng tiểu nha hoàn, ý bảo nàng đi xuống.

Bên ngoài lại an tĩnh lại, nhìn chủ tử nhắm mắt lại, Tử Oánh nhỏ giọng nói: “Phu nhân không cần lo lắng, đại gia trở về cũng không ảnh hưởng được cái gì, Thánh Thượng không có khả năng thưởng cho đại gia vị trí thế tử mà tiên đế chính miệng tước đoạt lần nữa, Hầu gia chỉ còn tam gia là con dòng chính, dù cho ở trong lòng còn có chút vướng mắc, sau hai năm vẫn là sẽ xin cho tam gia được phong thế tử. Phu nhân an tâm chờ là được, cùng tam gia làm chủ, cái khác không phải phu nhân đã tính toán sao?”

Hầu gia vẫn không thích phu nhân, phu nhân nay chỉ có thể dựa vào tam gia, chỉ cần phu nhân không phạm sai lầm, quy quy củ củ, cũng như đứng lại chống lại hầu gia, hầu gia dù không thích cũng không thể thế nào khác. Địa vị của Phu nhân được bảo vệ, các nàng là nha hoàn hầu hạ bên người mới có trái cây ăn.

An tâm chờ?

Tần thị buông con chó nhỏ trong tay ra, chuyển mình, chậm rãi mở mắt.

Triệu Trầm trở về chính là để đoạt vị trí thế tử tương lai, nếu Hàm nhi hoàn hảo, vị trí thế tử đương nhiên không đến lượt Triệu Trầm, nhưng nhờ Hàm nhi xảy ra chuyện, hầu phủ chỉ còn Triệu Trầm là con dòng chính, Triệu Duẩn Đình lại là người tâm phúc trước mặt Thánh Thượng, nếu kiên trì, thì không thể nói trước được Thánh thượng có đồng ý không.

Vì kế trước mắt, nàng chỉ có thể mau chóng trói chặt lòng Triệu Duẩn Đình, làm cho hấn càng thêm quan tâm đến an nguy của Hàm nhi, không cho Triệu Trầm cơ hội hãm hại. Bên ngoài, phụ thân trấn thủ Tây Bắc, tuy có binh quyền, nhưng không giúp đỡ nàng lúc này được, nếu có thể lại tìm một cái dựa núi thì tốt rồi, giúp nàng uy hiếp Triệu Trầm, thậm chí là Triệu Duẩn Đình.

Chỉ tiếc lấy địa vị lúc này của Triệu Duẩn Đình địa vị, có thể uy hiếp núi dựa của hấn không dễ tìm a...

Tần thị nhìn cửa sổ ngăn người ra.

Từ từ đến đi, chỉ cần nàng có tâm, luôn sẽ có cơ hội .

~Ngoài cửa Vĩnh Xương hầu phủ, Quách Bảo Châu dẫn theo nha hoàn đã chờ từ sớm, Quách phu nhân cũng không đi ra, chỉ cho ma ma quản sự bên cạnh cùng cô nương đi ra đón người đến.

Không đợi được xe ngựa Triệu gia, ngược lại lại nhìn thấy xe ngựa nhà mình rẽ vào.

“Là nhị phu nhân.” Quản sự ma ma đứng bên cạnh Quách Bảo Châu nhỏ giọng nói.

Quách Bảo Châu chuyên tâm nhìn đầu ngõ, phảng phất không nghe thấy.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Quách gia nhị phu nhân Hứa thị xuống xe, bên cạnh là một cô nương có tuổi xấp xỉ Quách Bảo Châu, mặt trái xoan mi dài nhỏ, mang một bộ váy nền nã đơn thuần, nhưng phối với áo choàng thêu Mai Hoa lại càng tăng thêm sức mạnh. Hai tỷ muội hai mắt nhìn nhau, Quách Bảo Yên nhợt nhạt cười, đi tới hỏi: “Muội muội đứng ở cửa làm cái gì?”

Kỳ thật hai người chênh lệch chỉ có ba tháng mà thôi.

Quách Bảo Châu cũng không thích người đường tỷ này.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì Quách Bảo Yên cùng mẫu thân giống nhau, đều thích Mai Hoa, trang sức cũng phần lớn điêu thành hình dáng Mai Hoa, ngay cả cử chỉ dáng vẻ đều giống như mẫu thân, chỉ so với mẫu thân thì thích cười chút mà thôi. windchimeddlqđ Trước đây Quách gia mở tiệc chiêu đãi hoặc nữ quyến cùng đi ra ngoài làm khách, người bên ngoài đều trêu ghẹo nói nàng cùng Quách Bảo Yên sinh ra khi có phải ôm lắm hay không.

Vì những cái này, Quách Bảo Châu có đoạn thời gian cố ý thu lại tính tình, cố gắng hết sức biểu hiện giống như các tiểu thư khuê các, nhưng không qua vài ngày nàng liền không kiên trì nổi, cả người không được tự nhiên. Quách Bảo Châu ủy khuất vô cùng, hơn nữa khi đó tuổi còn nhỏ, khó chịu nhịn không được lại chạy đến khóc trước người mẫu thân, nàng có phải là bị ôm nhầm với Quách Bảo Yên hay không.

Quách phu nhân chỉ bảo nàng quan sát Hứa thị, xem xem hai người có giống nhau chỗ nào không.

Quách Bảo Châu nghiêm túc nhìn chằm chằm Hứa thị vài ngày. Hứa thị chanh chua keo kiệt lắm mồm, rất nhiều phụ nhân ở mặt ngoài thì cùng nàng khách sáo, sau khi Hứa thị quay người thì các nàng lại ngầm châm chọc, nghe nói ngay cả chị dâu của nàng là Huệ An Hầu phu nhân đều không thích em gái chồng này.

Quách Bảo Châu thật hoài nghi Quách Bảo Yên có phải cũng ghét bỏ thân sinh ruột thịt của mình hay không, cho nên khắp nơi đều học theo nương nàng.

Lúc này Quách Bảo Yên hỏi, Quách Bảo Châu không muốn giải thích cho nàng, thuận miệng bịa chuyện, nói: “Không làm gì, hôm nay mặt trời tốt, muội ra đây phơi nắng chút, tỷ tỷ và nhị thẩm nhanh về phòng đi.”

Quách Bảo Yên gật gật đầu: “Được, vậy muội phơi một lát liền vào đi thôi, gần cuối năm, các phủ đều có chương quây ở các cửa hiệu đưa hàng tết, trên đường người đến người đi, để cho người ta nhìn thấy cũng không tốt. Đúng rồi muội muội, cô đưa ta một tráp trâm hoa, là mẫu mới từ Giang Nam đưa đến, đợi lát nữa muội đến chỗ ta chọn vài cái nhé?”

Huệ An hầu chỉ tại giữ một hư chức tại Quang Lộc tự, bản thân lại thật khôn khéo, mấy chỗ cửa hàng trong nhà lại thật náo nhiệt, làm ăn rất tốt. windchimeddlqđ Huệ An Hầu phu nhân là Giang Nam vọng tộc, tuy nói nay trong nhà không có đại quan, gia cảnh lại giàu có, nghe nói của hồi môn cửa hàng đóng lại hàng năm đều có mấy ngàn lượng tiền thu vào, hai phu thê này có thể nói là giàu đến chảy mỡ.

Huệ An hầu phủ đứa tới khẳng định là đồ tốt, đáng tiếc Quách Bảo Châu cũng không lạ gì, phụ thân thương nàng, nàng muốn cái gì không có, không đến mức chạy đến phòng người ta chọn gì đó.

Thuận miệng ứng phó xong, Quách Bảo Châu không có tâm tư tiếp tục nói với nàng, ánh mắt lần nữa nhìn về phía đầu ngõ.

Hứa thị thấy, tâm tư vừa động, liếc mắt ra hiệu với nữ nhi, cười nói: “Bảo Châu nhìn cái gì chứ? Hôm nay có tỷ muội lại đây chơi sao?”

75. Chương 65: Chương 53.2

76. Chương 65: Chương 53.2

Quách Bảo Châu lặng lẽ trợn trắng mắt, vừa định tùy tiện đối phó qua loa, phía trước đầu ngõ bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa, khi toàn bộ xe ngựa tiến hoàn toàn vào ngõ nhỏ, nam tử người cười ngựa đi bên cạnh xe ngựa cũng đập vào mắt. Chỉ thấy đầu hấn mang ngọc quan, toàn thân mang cẩm bào đi mưa, chân đạp giày đen ngồi đằng hoàng ở trên ngựa, ở trong gió lạnh càng thêm có vẻ phong tư hiên ngang. Đợi hấn cách rất gần, mắt phượng mi dài mắt, môi như tô son, đúng là mỹ nam tử hiếm thấy!

Quách Bảo Châu mở to hai mắt nhìn, lập tức đưa tay chỉ nam nhân: “Di huynh, người là di huynh?” Dù cho nàng quên đi ký ức lúc bé, thậm chí chưa từng gặp qua vị di huynh này, chỉ nhìn một cách đơn thuần rằng khuôn mặt hấn rất giống Duyên Bình hầu, cũng đủ làm cho nàng xác định.

Triệu Trầm siết chặt dây cương, cười đánh giá tiểu cô nương đứng một mình trước cửa, “Bảo Châu?”

Cùng với một tiếng này, Quách Bảo Châu hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vui sướng chạy xuống, đứng ở trước người nam nhân vừa mới xoay người xuống ngựa, không chút kiêng kỵ chăm chú nhìn từ trên xuống dưới, nhìn không được mà cười, “Di huynh, huynh, huynh còn cao hơn ca ca của muội, nhưng mà rõ ràng huynh còn nhỏ tuổi hơn ca ca, còn có, huynh, huynh còn dễ nhìn hơn ca ca! Thật tốt quá, rốt cuộc có người mà hấn không thể so được! A, ham nói với huynh, tẩu tử đâu, mau mời nàng xuống dưới muội xem!”

Nàng cười thật chân thành, kêu thân thiết, cùng với tiểu nha đầu líu ríu trong trí nhớ giống nhau như đúc, trong lòng Triệu Trầm có chút lo lắng. Nếu chỉ có mình hấn trở về, các thân thích đối với hấn là tốt hay là xấu thì hấn đều sẽ không quá để ý, nhưng hấn đã có thê tử, vẫn hi vọng thê tử có người hợp ý, trước mắt, xem ra, Quách Bảo Châu hấn là tính một người.

Hấn không hề nhìn đến hai mẫu tử đang đứng một bên nhìn bọn hấn chăm chăm, xoay người đi đến trước xe ngựa, nâng lên màn xe, nói: “Nghĩa mẫu, A Kết, xuống xe đi, Bảo Châu cũng ở đây.”

A Kết có chút khản trương, Ninh thị ở một bên vỗ vỗ tay nàng, A Kết gật gật đầu, cúi đầu thò người ra khỏi xe ngựa.

Trước cửa Hầu phủ chỉnh tề an tĩnh, một phụ nhân mặc áo ngắn màu đỏ thẫm chậm rãi đi ra. Khi nàng ngẩng đầu, trên cổ áo là một khăn choàng từ lông cáo, bên tai đeo khuyên tai Hồng Bảo Thạch làm nổi bật lên má thơm trong trắng lộ hồng của nàng. Khi nàng nhìn về nam nhân phía trước xe ngựa, trong mắt lưu động sáng rọi, trong nháy mắt đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người, khi nàng ngượng ngùng rũ xuống rèm mắt, phong tình toát ra làm cho người ta không khỏi ngóng trông nàng lại nhắc mắt nhìn một cái, mà khi nàng đưa bàn tay trắng nõn bàn tay trắng nõn thon thon của mình khoát lên bàn tay lớn của nam nhân, bi bàn tay nam nhân nắm trọn, một nhu một cương vô cùng phù hợp với nhau, mà một nam một nữ này, cũng được trời đất tạo nên một đôi.

Quách Bảo Châu nhìn đến sững sờ, trong lòng không tự chủ dâng lên một loại ngọt ngào, vì di huynh mà ngọt ngào.

Trong lòng Quách Bảo Yên lại nảy sinh một cảm xúc khác, tựa như, lúc đầu tâm tình đi theo rõ ràng, giây lát lại che đậy bóng mờ. Nàng kinh ngạc nhìn nam tử như trăng sáng khiến cho nàng mới nhìn một lần đã không khỏi không khỏi tìm đập nhanh hơn, lại chậm chậm nhìn về phía tào nhã nữ tử bên người hấn vẫn chưa bị khí phách của hấn che lấp, cuối cùng buông xuống mi mắt.

Duyên Bình hầu phủ trưởng tử, thì là như vậy.

Nàng chưa từng thấy Duyên Bình hầu, chỉ biết đó là mỹ nam tử xuất sắc nhất kinh thành năm đó, khiến cho nữ nhi quốc công phủ trăm phương nghìn kế muốn gả cho hấn. Nàng từng cảm thấy Tần thị thật nông cạn, hôm nay thấy nam nhi Triệu gia, nàng đột nhiên có chút hiểu được tâm tình Tần thị.

Nam nhân đẹp như vậy, giống như là châu báu, không có được năng lực cũng liền thôi, nhưng nếu có, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp lấy được.

Đáng tiếc, nàng vừa không có khả năng có gia thế hùng mạnh cũng không thể không để ý đến miệng lưỡi lên án của người đời, cũng không tốt số như cô nương kia, sớm gặp hần, gả cho hần. Nếu, nếu nàng gặp được hần sớm một chút, thì có cơ hội hay không?

Quách Bảo Yên lần nữa liếc mắt nhìn nam nhân, trong lòng thở dài, không có nếu, nàng nhất định cùng nam nhân này vô duyên.

Nàng thản nhiên lui về phía sau lưng mẫu thân.

Hứa thị lại kinh ngạc đi tới, đánh gãy tán thưởng của Quách Bảo Châu đối với A Kết, nhìn Triệu Trầm hỏi: “Người, người là di huynh của Bảo Châu?” Tự (tên chữ) của Triệu Trầm là khi hần tròn mười tuổi do Triệu Duẩn Đình đặt, ngoại trừ người Triệu gia, cùng những người mà Triệu Duẩn Đình lúc nói chuyện nhắc tới thì người bên ngoài cũng không biết, bởi vậy Hứa thị chỉ có thể dùng quan hệ xưng hô để nói chuyện với hần.

Triệu Trầm khẽ vuốt cằm xem như đáp lại, giới thiệu với A Kết: “Đây là Nhị phu nhân Vĩnh Xương hầu phủ.” Hần khi còn nhỏ đã từng thấy Hứa thị, mà dù cho chưa từng nhìn thấy qua, đại khái cũng có thể đoán được.

A Kết đã sớm học thuộc lòng quan hệ họ hàng Triệu gia, lập tức cúi người, biết Hứa thị thuộc về loại không cần tiếp xúc quá gần gũi, liền hạ thấp người thi lễ, cười thỉnh an: “Nhị phu nhân khỏe.”

Hứa thị lôi kéo tay nàng, liên tục gật đầu, “Không sai, cháu dâu thật xinh đẹp, khắp kinh thành cũng không thể tìm ra người thứ hai, Bảo Châu gọi ta là nhị thẩm, con cũng đừng gọi ta là nhị phu nhân, con hãy theo như Bảo Châu gọi ta là nhị thẩm đi.” Nói xong quay đầu gọi Quách Bảo Yên lại gần, “Đây là tỷ tỷ của Bảo Châu, nữ danh là Bảo Yên, về sau nếu cháu dâu nhàn rỗi, hãy gọi tỷ muội Bảo Yên đến nói chuyện cho vui nha.” Triệu gia là tân quý trong kinh thành, là làn gió đang nổi nha.

“Bảo Yên muội muội.” A Kết cười một tiếng, xoay người gọi Cẩm Thư đưa lễ vật đã chuẩn bị cho Quách Bảo Yên bưng tới, nhân cơ hội thu tay lại: “Bảo Yên muội muội không chê thì về sau có thể cùng Bảo Châu tới tìm ta a.”

Quách Bảo Yên ôn nhu cười: “Uh, muội nhất định sẽ đi cùng Bảo Châu.”

Hứa thị lập tức tiếp lời, “Cháu dâu, con không phải là người kinh thành phải không?” Nghe nói Triệu Trầm vẫn ở nông thôn, nàng cũng không biết hần thành thân lúc nào.

A Kết tự nhiên thanh thản nói: “”Vâng, ta là người Đăng Châu.” Triệu Trầm từng sống ở Đăng Châu đã là chuyện không cần giấu diếm mọi người.

Giới thiệu xong bản thân, A Kết lại giới thiệu Ninh thị.

Hứa thị bị thân phận A Kết làm kinh sợ, quá tò mò nên căn bản không có quá lưu ý nghĩa mẫu kia, còn muốn hỏi thăm trong nhà A Kết làm cái gì, Quách Bảo Châu đột nhiên chen đến giữa hai người, ôm cánh tay A Kết, quay đầu nói với Hứa thị: “Nhị thẩm, nương ta vẫn còn ở bên trong chờ chúng ta, ta trước dẫn di huynh cùng mọi người đi vào a.”

Hứa thị thế này mới ý thức được lúc này không phải lúc để hỏi thăm, vội cười nói: “Đi đi thôi, mẹ con chắc cũng rất nhớ nhung mấy đứa, cháu ngoại trai ruột thịt, bình thường biểu hiện thờ ơ, thật ra trong lòng vẫn luôn lo nghĩ. Ai, cháu dâu, lát nữa thấy di con thì đừng sợ, nàng là người trong nóng ngoài lạnh, dù với Bảo Châu cũng chẳng mấy khi thể hiện khuôn mặt tươi cười.”

A Kết cười cười, không nói tiếp, xin lỗi, sau đó xoay người, theo Quách Bảo Châu vào hầu phủ.

Cẩm Thư theo sát sau nàng, Cẩm Mặc ở lại phía sau, quan sát kỹ lưỡng các nha hoàn cùng nhau đưa lễ vật vào, lúc này mới đi vào.

Nhìn theo bóng dáng đoàn người, Hứa thị nói với đại nha hoàn bên cạnh: “Lát nữa phái nha hoàn hỏi thăm một chút.”

Về phần hỏi thăm cái gì, có thể làm được đại nha hoàn của nàng, đương nhiên minh bạch.

~Trên đường tiến về chính viện, Quách Bảo Châu nhỏ giọng oán giận, nói với A Kết: “Tẩu tử không cần để ý đến nhị thẩm của muội, nàng thật lắm mồm, trong kinh thành không có mấy người thích nàng. Còn có tỷ kia, hừ, ta tìm không ra lỗi của nàng, nhưng ta không thích nàng, ta nói rõ trước, để sau này ta đi hầu phủ tìm tẩu tử nói chuyện, cũng sẽ không gọi nàng cùng đi.”

Đây coi như là bí mật riêng, A Kết rất cao hứng, cô muội muội này thích mình, liền nhỏ giọng nói với nàng: “Không thích thì không gọi nàng, mình muội đến cũng được.” Không ai sẽ vô duyên vô sự không thích người khác, nàng không biết Quách Bảo Yên là người thế nào, ít nhất có thể khẳng định nàng không đáng để cho Quách Bảo Châu ngọt ngào.

Quách Bảo Châu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, nhếch miệng cười, có chút giảo hoạt.

Hai người bọn họ nói nhỏ, ở phía trước, Ninh thị đang sóng vai đi cùng Triệu Trầm, Triệu Trầm bỗng nhiên quay đầu, cười hỏi Quách Bảo Châu: “Lại nói về ai vậy?”

Ánh mắt Quách Bảo Châu đảo quanh ở trên thân hai người, cười hắc hắc nói: “Ta đang hỏi tẩu tử vì sao nàng ở tại Đổng Châu mà vẫn gả cho huynh! Di huynh, mấy năm nay huynh làm gì vậy?” Nhìn không giống người an phận nha.

Triệu Trầm cười cười: “Nhìn thấy dì rồi nói.”

Quách Bảo Châu bĩu môi, thấy nữ nhân phía trước đang mang mũ che cũng quay đầu nhìn nàng một cái, đối với những gì di huynh trải qua càng thêm tò mò. Di huynh lá gan quá lớn đi, nhận nghĩa mẫu còn dám đưa đến nhà nàng?

Vừa nói chuyện, bước qua cửa thủy hoa(một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu), lại đi thêm một đoạn đường thì đến Ngọc tuyết đường của Quách phu nhân.

Giữa sân, Quách phu nhân mang một bộ váy trắng thêu hoa đình hương đi ra ngoài, hai bên vừa thấy mặt, nàng chậm rãi dừng bước, ánh mắt dừng trên người nữ tử đi ở phía trước đang sóng vai cùng Triệu Trầm, nhìn mạng che mặt giấu đi khuôn mặt của nàng ta, nhìn dáng người quen thuộc của nàng ta.

Nàng há miệng thở dốc, lại không thể phát ra thanh âm, trong mắt lóe lên chút mờ mịt, nước mắt rưng rưng.

Quách Bảo Châu cho rằng mình đã nhìn lầm, nàng chớp chớp mắt, thậm chí buông cánh tay tẩu tử ra, đi đến phía trước, sau đó thật sự nhìn thấy trong mắt mẫu thân có nước mắt lăn xuống.

Lần trước Mẫu thân khóc, là lúc nào nhỉ?

Hình như là khi nàng còn rất nhỏ rất nhỏ, khi nàng từ trong mơ tỉnh lại, mở to mắt, nhìn thấy mẫu thân nằm ở bên cạnh nàng, trong màn mờ tối, mẫu thân lẳng lặng nhìn nóc giường, an tĩnh như vậy, giống như không biết trên mặt nàng chảy lệ.

Chuyện kia Quách Bảo Châu vẫn còn nhớ, bởi vì đó là lần duy nhất nàng nhìn thấy mẫu thân rơi lệ.

“Nương, người làm sao vậy?” Quách Bảo Châu bước nhanh tới, nhưng không đợi nàng lấy ra tấm khăn, Quách phu nhân đã đạm nhạt lui một bước, thật tùy ý dùng đầu ngón tay lau lệ, trong veo mà lạnh lùng mở miệng: “Trở về thì tốt, đi vào trong phòng ngồi đi.” Thanh âm chưa dứt, nàng đã quay người, cước bộ thông dong.

“Nương?” Triệu Trầm khề giọng nhắc nhở.

Ninh thị hồi thần, gật gật đầu, nhìn bóng dáng phía trước 10 năm chưa thấy, đi theo.

Tỷ tỷ lớn hơn nàng năm tuổi, tỷ tỷ ở cùng nàng 10 năm đã lập gia đình, sau này, hai người ai nấy tự lập gia đình, không giống như trước cùng ở một phòng nữa, nay gặp lại, cũng đã xa nhau 10 năm.

Rất dài sao?

Trong mười năm ấy tưởng như rất dài, bây giờ trở về, nghĩ lại, phẳng phất như là một giấc mộng.

~Vào phòng, Quách phu nhân không nói gì, bọn nha hoàn chuẩn bị trà, sau khi nhận lễ của phu thê A Kết liền để nữ nhi lại tiếp khách, nàng gọi Ninh thị vào nội thất.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Quách phu nhân ngồi ở trên tháp, mặt không thay đổi hỏi.

Ninh thị kéo mũ xuống, đặt ở trên bàn, lại trở lại bên cạnh tỷ tỷ, ngồi xuống. Quách phu nhân vẫn như cũ, mắt nhìn phía trước, Ninh thị liền yên lặng nhìn nàng, đợi đến Quách phu nhân phải xoay đầu lại, nàng mới cười, kéo tay tỷ tỷ, nói: “Ta còn tưởng rằng tỷ tỷ không bao giờ muốn gặp ta.”

Hoạt bát như vậy, ngoại trừ trưởng bối Ninh gia, ai cũng chưa từng thấy.

Nước mắt Quách phu nhân lần nữa rơi xuống.

Ninh gia nhân tuy rằng bị lưu đầy, nàng cùng trưởng phu thậm chí Triệu Duẫn Đình đều âm thầm chuẩn bị trước, tuy hơi kham khổ chút, nhưng không quá mức vất vả, chỉ có cô muội muội này sớm không còn, đêm khuya tỉnh mộng làm cho người ta lo lắng cùng đau lòng.

Ninh thị đưa tấm khăn cho tỷ tỷ, Quách phu nhân nhận, lau nước mắt, “Nói đi.”

Ninh thị liền khẽ giọng nói mọi chuyện một lần, 10 năm thời gian, thật ra cũng chỉ có vài chuyện mà thôi.

Thanh âm nàng bình tĩnh, phẳng phất trở về lúc trước khi xuất giá, khi hai tỷ muội đàm luận chuyện trong sách vậy. Quách phu nhân rất nhanh liền dừng rơi lệ, lắng lắng nghe, nắm tay muội muội.

“Tỷ tỷ, ngoại trừ thẹn với người Ninh gia, mấy năm nay muội sống rất tốt, Thừa Viễn hiếu thuận lại có tiền đồ, còn tìm được con dâu tốt trăm dặm mới tìm được một. Từ Kính đầu, nghe Thừa Viễn nói hẳn còn chưa thành thân, là hẳn không muốn cưới, hay vẫn chưa có cô nương thích hợp?” Không muốn nói thêm việc của mình, Ninh thị dời đề tài.

Quách phu nhân nhìn muội muội của mình.

Kỳ thật nàng còn có rất nhiều điều muốn hỏi, ví dụ như hỏi xem muội muội tính cứ như vậy sống cùng Triệu Duẫn Đình qua ngày sao? Nhưng hỏi thì đã sao, hai tỷ muội cái đều đã có chủ ý, chuyện của chính mình đã quyết định thì sẽ không thay đổi, muội muội cũng giống vậy. Nếu nàng đã trở lại, khẳng định đã có quyết định của chính mình, vì nhi tử cũng tốt, vì Triệu Duẫn Đình cũng chẳng sao, nàng đã lựa chọn.

Trong lòng Quách phu nhân khó chịu, nàng cảm thấy không đáng, nhưng muội muội còn sống, vậy đã đủ rồi.

Vừa mới rồi muội muội nói cái gì?

Nga, con trai của nàng.

Quách phu nhân nhợt nhạt cười một chút: “Chính hẳn không muốn cưới, cũng không biết muốn cưới cái dạng gì, ta cũng lười quản hẳn.”

Ninh thị hiểu loại cảm giác này, lại hỏi cháu ngoại nữ, “Bảo Châu cũng đã 15 phải không? Có người để chọn chưa?”

Quách phu nhân ít khi tươi cười, giờ lại không cười nổi, quay ra phía ngoài nói: “Muội cũng thấy đó, tính tình hấp tấp như vậy có thể tìm người nào sao? Thi thư của người ta chương mắt nàng, trong nhà không quy củ, ta lại không yên lòng. Nhìn xem, dù sao tỷ phu muội cũng nói, giữ đến 18 tuổi, nếu đến 18 tuổi còn chưa gả ra ngoài, vậy thì tiến hành ném tú cầu.”

Ninh thị không khỏi cười, “Tỷ phu thật là không chút thay đổi nhỉ.”

Quách phu nhân lắc đầu: “Mọi người trở về không khéo, hai hôm nay trong nhà đều thay phiên làm việc. Lan Dung, buổi tối ở lại đây ăn đi, để cho Thừa Viễn thấy bọn họ, đều là tập võ, chắc sẽ có chuyện để nói.” Trưởng phu làm Binh mã tư ở Ngũ thành, lúc kinh thành náo nhiệt nhất, cũng là lúc bọn hắn rộn rịp nhất, nhi tử làm thị vệ bên cạnh hoàng thượng, trừ những lúc thay phiên công việc, không có nghỉ lễ.

Ninh thị gật đầu: “Được. Tốt lắm, chúng ta đi ra ngoài đi, tỷ còn chưa cùng A Kết nói chuyện đâu, đừng làm cho nàng sợ tỷ.”

“Sợ ta thì nàng nhất gan, ta lại không mắng nàng.” Quách phu nhân đứng lên theo, nhỏ giọng nói. Cũng không phát giác, hôm nay mình lại nói không ít.

77. Chương 66: Chương 54.1

78. Chương 66: Chương 54.1

Mặt trời vừa xuống núi thì Quách Nghị từ binh mã tư đi ra, xoay mình lên ngựa dẹp đường hồi phủ, đi được nửa đường “Xảo ngộ(tình cờ gặp gỡ)” Triệu Duẩn Đình, sau đó thì không thể quãng đi được.

Rất nhanh sau đó, lại ở góc phố, gặp được Quách Tử Kính, Quách Tử Kính nhú mày nhìn về phía phụ thân, Quách Nghị lộ ra vẻ mặt cười khở, tuyên bố không phải mình nguyện ý.

Trong lòng Quách Tử Kính biết rõ, quay về phía Triệu Doãn Đình nhân nhật hô “Hầu gia”, không xuống ngựa, chậm chạp vài bước đi theo phía sau hai người.

Triệu Doãn Đình không lưu tâm.

Đến Vĩnh Xương hầu phủ, nghe người gác cổng nói phu thê Triệu Trầm còn chưa trở về, Triệu Duẩn Đình xoay người cười nói với Quách Nghị: “Cái này thật đúng dịp, cả nhà chúng ta đều đến chỗ này xin cơm.”

Quách Nghị ha hả cười: “Quả thật khéo a...”

Khéo cái đầu của người!

Làm như chẳng ai biết hần là tới đón tức phụ(một cách gọi thê tử ở cổ đại) ? Buổi trưa tức phụ hần đã gửi thư báo cho hần rồi!

Nhưng mà Quách Nghị cũng quả thật bội phục vị anh em đồng hao(ý chỉ hai người này lấy vợ là chị em) này.

Ninh gia không phải đại quan, lão gia tử(ông cụ bên nhà) là hàn lâm học thức uyên bác, trong ba nhi tử, chức quan cao nhất là nhạc phụ, làm Lễ bộ Hữu thị lang, nhưng làm Lễ bộ không có thực quyền cũng không thể vợ vét , là nha môn lục bộ ít người quan tâm nhất. windchimeddlqđ Nhạc phụ ở trong quan trường cũng không có thành tựu gì, lại sinh được 2 nữ nhi tốt. Nhị cô nương Liên Dung bằng thanh ngọc khiết, tứ cô nương Lan Dung nhã nhặn lịch sự lại thanh lịch, xứng đáng là hai đóa tiên hoa của kinh thành, đều là con dâu mà các phu nhân phu nhân các phủ hướng đến khi mười ba, mười bốn tuổi.

Hần có thể lấy được Liên Dung, thật là đập phải cứt chó(nguyên văn tác giả nha)... Phi, thật là bánh rớt từ trên trời xuống.

Hần lớn hơn Liên Dung sáu tuổi, lúc Liên Dung đang tuổi như hoa như ngọc, hần đã là lão nam nhân không cưới được tức phụ rồi. Về phần vì sao không cưới được tức phụ, là vì sau khi phụ thân bị thương ở chiến trường thì phải nằm trong nhà, hần là người thô kệch, phụ thân còn hơn hần, ngoài việc đánh nhau thì cái gì cũng đều không hiểu, trước khi dưỡng lão cũng không thể sắp xếp một tiền đồ tốt cho hần, tiên hoàng ngu ngốc cũng không trợ cấp công thần vô dụng, vì thế hần chỉ có làm từ chức Bách Hộ nhỏ nhoi để tiến lên, cả ngày trầm mê luyện võ tranh đấu cũng người ta, trong nhà sắp xếp việc hôn nhân hần đều không đồng, thật sự là không nghĩ đến chuyện ấy. windchimeddlqđ Sau này ở ngũ thành binh mã tư làm được phó Chỉ huy sứ Đông thành, muốn kết hôn với tức phụ, cô nương tốt thì không thèm nhìn đến hần, cô nương kém thì hần nhìn thấy đều không hài lòng, mắc cỡ ngại ngùng, người ta ngại hần thô, hần ngại các nàng yếu ớt không dùng được.

Sau đó bánh thịt liền rớt xuống .

Ngày ấy hần nhàn rỗi không có việc gì cùng người phía dưới cùng đi tuần phố, không biết như thế nào phía trước có chiếc xe ngựa mà ngựa đang bị hoảng sợ, điên lên đang chạy ra cổng thành, xe xóc nảy khiến màn

xe bay lên, lộ ra bên trong là hai cô nương đang hoảng hốt. Hắn cũng không thấy rõ người, giục ngựa đi đón xe, lúc đuổi theo thì thấy một cô nương ra ngoài, xem trang điểm hẳn là nha hoàn, một cô nương khác xem tư thế hình như tính toán nhảy xuống. Quách Nghị cảm thấy không ổn, lớn tiếng gọi nàng chờ hắn. Cô nương quay đầu nhìn hắn, Quách Nghị thấy rõ dung mạo người thiếu chút nữa rớt xuống khỏi ngựa, hoảng hốt khi phía sau cũng có người cưỡi ngựa chạy như bay tới, cũng hô muốn cứu người. Quách Nghị nhận ra người nọ a, trong thành nổi danh hoàn khổ (quần là áo lượt), sao hắn lại khéo như vậy, đến làm anh hùng cứu mỹ nhân ư?

Quách Nghị suy nghĩ chút, mỹ nhân như vậy bị hoàn khổ cưới về nhà, không đáng giá!

Hắn ra roi thúc ngựa đi qua, đến trước xe ngựa, vốn định nhảy lên xe, vừa vặn bánh xe va phải tảng đá khiến cho mỹ nhân bay ra, Quách Nghị theo bản năng đưa tay bắt lấy, đại mỹ nhân đã đến trong ngực hắn. Đến lúc ấy hắn cũng không có suy nghĩ gì, đã cảm thấy cô nương thất lưng đã nhuỷ ra, bởi vì phía sau, hoàn khổ vẫn đang đuổi theo, hắn chạy thêm một khoảng cách mới dừng ngựa xuống ngựa, đưa tay muốn đỡ mỹ nhân xuống dưới, sau đó mỹ nhân lên tiếng, “Người là người nào?”

Sắc mặt mỹ nhân tái nhợt nhưng không thấy bối rối, hắn cứu nàng, nàng cũng không cảm kích, ngồi ở trên ngựa từ trên nhìn xuống hắn, lạnh như băng, không thích người, đổi thành nam nhân, quả thực chính giống như đại gia.

Nhưng hắn lại nhịn không được đem thân phận nói cho nàng nghe.

Mỹ nhân lại hỏi trong nhà hắn đã có thê tử chưa, ánh mắt nhìn chằm chằm hắn giống như nàng là quan gia, hẳn là phạm nhân bị thẩm vấn.

Khi đó Quách Nghị không hiểu làm sao, không biết như thế nào mà không cách nào sinh khí, thành thành thật thật trả lời.

Tiếp theo mỹ nhân liền đưa cho hắn một cái bánh thịt, “Ta là Lễ bộ Hữu thị lang Ninh gia nhị cô nương, hôm nay ngươi đụng vào ta, có nguyên lý ta làm vợ?”

Quách Nghị ngượng ý sao?

Theo lý thuyết hắn cùng nàng lần đầu tiên gặp mặt, hai người đều không hiểu biết về tính nết đối phương, có thể nhìn nàng dù cho lạnh lùng nhưng khuôn mặt mỹ lệ động lòng người như cũ, nghĩ tới nàng trong cảnh nguy hiểm cũng gan dạ thông dong, hắn căn bản không có nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý, sau đó tên lính quen đã dắt ngựa đi đến, ở phía xa xa đã dừng lại trước xe ngựa, sau đó làm người đánh xe đưa nàng trở về.

Trên đường nàng không có nói với hắn một câu, Quách Nghị ngấm lại thẹn trong lòng, đến trước cửa Ninh phủ thì nói cho nàng biết không cần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. windchimeddlqd Hai người một là cục đá trên núi, một là Tuyết Liên nở rộ trên đỉnh núi trắng như tuyết, không có quan hệ thân thích, hắn cũng không muốn chiếm tiện nghi của nàng, Liên Dung lại hỏi có phải hắn không muốn cưới nàng hay không.

Nàng lạnh lùng giống như không phải là chuyện lớn lao gì, so sánh với nàng, hắn lại giống như đàn bà.

Quách Nghị cũng lạnh mặt nói muốn, có ý đồ hù dọa nàng, kết quả người ta cũng không nhìn hắn, dặn dò hắn sớm cầu hôn, xoay người liền đi vào.

Trước khi thành thân, hai người cũng không gặp nhau lần nào, sau khi xúc động, Quách Nghị lại cảm thấy không ổn, luôn cảm thấy mỹ nhân vẫn không cam lòng.

Đêm động phòng hôm đó, bộ đồ cưới đồ rực cũng không thể làm nhu hoà sự lạnh lùng trên mặt nàng.

Trong lòng Quách Nghị mặc dù tức giận, lại làm không được việc ép buộc mỹ nhân, đi bên ngoài ngủ mà bị ai biết sẽ không tốt, hắn liền lấy ra một cái chăn, trải lên chiếc giường khác, tắt đèn ngủ. Ngủ không được, khẳng định ngủ không được a, trong đầu đều là khuôn mặt nàng mỹ lệ thanh lãnh, sau đó hắn nghe nàng đứng dậy, nàng đi tới chỗ hắn, nàng chui vào chăn của hắn, nàng kéo tay hắn đến trước người của nàng, làm cho lửa nóng từ trong ngực hắn nhanh chóng lan tràn toàn thân, cuối cùng cũng đốt tới trên người nàng.

Hắn cùng Liên Dung cứ như vậy thành phu thê, hắn không nói được lời yêu, nàng cũng không nói, nhưng hai người cứ như vậy trải qua tháng ngày, sau này trở thành anh em đồng hao với Triệu Duẩn Đình.

Hắn nên thù hắn Triệu Duẩn Đình, dù sao cũng là Triệu Duẩn Đình làm phiền hà Ninh gia, làm cho em vợ mất sớm khiến thê tử thương tâm, thương tâm đến mức, lần đầu tiên trốn đến vào ngực hắn mà khóc, cũng liền khiến cho hắn từ Đông thành chỉ huy sứ trở thành tiểu binh thủ vệ, sau này Triệu Tần hai nhà kết thân, hắn mới lại phục nguyên chức. windchimeddlqđ Kỳ thật Tần gia muốn cho hắn chức quan cao hơn, hắn lại không muốn, tự mình tiến lên, tuy rằng tự mình phấn đấu nhưng cũng là do Tần gia không hề áp chế kết quả, lại là hắn nên có, ở trước mặt thê tử cũng có thể ngẩng đầu lên.

Nhưng hắn lại phục Triệu Duẩn Đình.

Triệu Duẩn Đình tìm hắn, nói với hắn rằng muốn báo thù, sau đó dẫn hắn đến bên Đường Văn đế, cuối cùng thành công, hắn thành Tổng chỉ huy sứ ngũ thành binh mã tư.

Hôm nay hắn chỉ phục Triệu Duẩn Đình tài cán lại biết ẩn nhẫn, trong thư buổi trưa gửi đến thê tử nhắc nhở hắn không cần ở trước mặt nữ nhi và hạ nhân nói thẳng thân phận em vợ, biết em vợ còn sống, hắn còn phục Triệu Duẩn Đình tình thâm.

~Ba người đi vào phòng.

Nhìn thấy Triệu Duẩn Đình cũng tới, Quách phu nhân rũ xuống mi mắt.

Quách Nghị vội vàng nói với nhi tử nói: “Tử Kính, con cũng thật khéo, con mời Triệu hầu gia tới nhà chúng ta dùng cơm, vừa lúc phu thê Thừa Viễn cũng ở đây, lát nữa cả nhà bọn họ vừa lúc cùng nhau trở về.”

Một chiêu vu oan hãm hại thật là dày công tôi luyện.

Quách Tử Kính mỉm cười, không phá đám hắn, mà là đi đến đứng trước người Ninh thị đang ở bên Quách phu nhân, hành đại lễ: “Tử Kính gặp bá mẫu, nghe nói bá mẫu đối Thừa Viễn chiếu cố có thừa, hôm nay nhìn thấy bá mẫu, Tử Kính vui vô cùng, chúc cho bá mẫu thân thể khỏe mạnh, trường thọ trăm năm.”

Ninh thị vui mừng, chăm chú nhìn cháu ngoại của mình, cười, cho lễ gặp mặt.

Quách Tử Kính thu lễ, ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn Triệu Trầm, cảm khái nói: “Dung mạo của bá mẫu quá giống với người dì đã qua đời của ta.” Muội muội tuổi còn nhỏ dễ dàng xúc động, vẫn là gạt nàng thì tốt hơn.

Ánh mắt Ninh thị càng thêm nhu hòa: “Đúng a, Thừa Viễn cũng nói như vậy, năm đó vừa nhìn thấy ta liền ôm ta kêu nương, vừa lúc ta cũng không có nhi tử, nên đối xử với hắn như đích tử(con ruột), may mà hắn không ghét bỏ ta, lại nhận ta là vi mẫu(mẹ nuôi). windchimeddlqđ Tử Kính nếu không chê, thì hãy như Bảo Châu, có thể ngầm kêu ta một tiếng dì, ta cũng xem các người như cháu ngoại mà đối xử.”

“Dì.” Quách Tử Kính lập tức hô một tiếng.

Ninh thị gật gù đầu, chỉ vào Triệu Trầm nói: “Đó là dì đệ của con, con có nhận ra không?”

Quách Tử Kính nhìn Triệu Trầm, lại nhìn Triệu Duẩn Đình gần đó, mặt không thay đổi nói: “Thừa Viễn cùng hầu gia vừa nhìn đã biết là phụ tử, Tử Kính đương nhiên nhận ra.” Nhi tử của dì, Triệu gia cốt nhục, hắn không thù hắn, lại cũng không thích được.

Thái độ hắn lạnh nhạt, sắc mặt Triệu Trầm không thay đổi, nhàn nhạt hô Tử Kính. Hai người chênh lệch chỉ có bốn tuổi, Quách Tử Kính lại không con hơn hắn, còn rõ ràng không muốn thân thiết, hắn cũng đương nhiên miễn gọi nhau huynh đệ.

Quách Bảo Châu đứng một bên nhìn thấy cũng mơ hồ, ca ca nếu không thích Triệu Trầm, vì sao đối với mẹ nuôi của Triệu tôn kính như thế? Mẫu thân đã bởi vì diện mạo của Dung phu nhân mà xưng hô tỷ muội với nàng, hiện tại ca ca lại như vậy, thật sự giống như vậy sao? Đáng tiếc dì mất khi nàng quá nhỏ, không nhớ được dung mạo của dì.

Bọn nhỏ lớn lên đều có tính cách riêng, Ninh thị cũng không nghĩ di huynh đệ không hề khúc mắc, liền chuyển sang giới thiệu A Kết: “Đây là đệ muội của con.”

A Kết hành lễ với Quách Tử Kính: “Chào di huynh.”

Ánh mắt Quách Tử Kính đảo qua khuôn mặt A Kết, giọng điệu nhu hòa xuống: “Đệ muội nếu ở hầu phủ buồn chán, có thể lại đây ngồi một chút, giúp dì muội quản giáo Bảo Châu một chút.”

Một câu đồng thời đưa tới ánh mắt không vui của Triệu Trầm cùng Quách Bảo Châu.

Quách Tử Kính làm như chưa thấy, lui về bên cạnh Quách Nghị.

A Kết lập tức lại hành lễ với Quách Nghị.

Quách Nghị là người thô kệch, vì lấy lòng tức phụ cái gì cũng không cần thiết, không chút keo kiệt khen: “Không sai không sai, gả cho Thừa Viễn coi như là ủy khuất cho con, về sau nếu là ở Triệu gia mà bị ủy khuất, cứ tới bên này. windchimeddlqđ Người nhà con ở cách được xa không có cách nào làm chỗ dựa cho con, con hãy đem ta cùng dì con làm người nhà mẹ để thì tốt lắm, chỉ cần nguyện ý đến đây, phái người truyền lời cũng được, dựng lập tức phái xe đi đón con.”

A Kết buồn cười, nói lời cảm tạ xong lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm mặt cũng tái đi rồi, hắn sẽ khiến thê tử chịu ủy khuất sao?

Triệu Duẩn Đình so với hắn còn xanh hơn, ủy khuất nhìn về phía thê tử.

Ninh thị nghiêng người cùng Quách phu nhân nói chuyện, không để ý đến hắn, ai bảo hắn nhất định muốn đến đây chứ?

Sau phần dạ tiệc, ba người Triệu gia tạm biệt, hồi phủ. nói không ít.

79. Chương 67: Chương 54.2

80. Chương 67: Chương 54.2

Triệu Doãn Đình cưỡi ngựa đi ở phía trước, Triệu Trầm đi theo bên cạnh xe ngựa nói chuyện cùng mẫu thân và thê tử, sau khi về phòng liền ôm A Kết vào trong ngực, găm một phen mới mặt trầm xuống nói: “Về sau gọi Bảo Châu lại đây với nàng, nàng vẫn nên ít đến Quách phủ đi.” Quách Nghị không phân rõ phải trái, Quách Tử Kính lại là một con hồ ly, hắn sợ bọn họ thật sự dám giữ lại thê tử không cho nàng trở về.

A Kết giả bộ hồ đồ, cúi đầu chơi ngọc bội bên hông hắn: “Vì sao không thể đi? Dựng và dì đối với ta rất tốt, Bảo Châu cũng thích nói chuyện với ta, trên đường trở về nương cũng nói, về sau khi chàng có công sự không ở nhà, chúng ta sẽ đi nhà dì ngồi.”

Triệu Trầm đương nhiên không thể nói thật, suy nghĩ một chút nói: “Vậy thì chọn lúc không có phụ tử dựng rồi đi, thân phận cửa nương bây giờ vẫn phải là tránh bị nghi ngờ.”

Hắn nói là phụ tử dựng, A Kết tò mò, ngẩng đầu nhìn hắn: “Sao chàng không kêu di huynh?”

Triệu Trầm hừ lạnh một tiếng: “Chờ hắn cao hơn ta rồi lại nói.”

A Kết nhất thời im lặng, trong đầu hiện lên nam nhân vào ban ngày gặp mặt.

Kỳ thật Quách Tử Kính chỉ thấp hơn một chút so với Triệu Trầm mà thôi, nếu không phải là hôm nay hai người bọn họ sống vai đứng chung một chỗ, có khả năng sẽ nhìn không ra sự khác biệt. windchimeddlqđ Hơn nữa Quách Tử Kính ôn hòa lễ độ, lúc nói chuyện với nàng cũng luôn là dáng vẻ huynh trưởng, sao lại không đảm đương nổi Triệu Trầm gọi một tiếng huynh trưởng chứ?

A Kết muốn khuyên nhủ Triệu Trầm không nên quá mức với Quách Tử Kính, Triệu Trầm đột nhiên nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Nàng đang suy nghĩ cái gì?” Nhắc đến Quách Tử Kính nàng liền ngẩn người, chẳng

lẽ suy nghĩ đến người nọ? Quách Tử Kính tuy rằng có chút kém hơn hẳn, nhưng đáng vẻ cũng coi như nổi tiếng, vừa có anh khí từ Quách Nghị, lại có tinh xảo của dì.

A Kết không biết trong lòng hẳn quanh quanh quẩn quẩn, ôn nhu nói: “Ta suy nghĩ đến di huynh, hẳn đối với chàng...”

Nàng muốn nói Quách Tử Kính đối với Triệu Trầm như vậy vẫn là rất tốt, dù sao nếu Quách Tử Kính không thừa nhận Triệu Trầm là thân thích, cũng không cần thiết nhận nàng làm đệ muội, nào ngờ nói chưa nói xong, đột nhiên bị người đẩy tới trên kháng, không quan tâm mà nổi điên. windchimeddlqđ A Kết không hiểu như thế nào, cứ như vậy, đẩy hẳn, muốn đợi đèn rồi nói tiếp, Triệu Trầm lại không nghe nàng, nhét người vào trong ổ chăn lại bắt đầu công thành.

Lần này hẳn thế tới rào rạt, A Kết có chút không thể chịu được, nhỏ giọng cầu hẳn.

Triệu Trầm chậm lại, hôn hai má nàng, “Nàng đồng ý với ta, cái gì cũng nghe theo ta, ta liền nhẹ nhàng hơn.”

Rốt cuộc có thể thở ra một hơi, trong đầu A Kết vẫn còn mờ mịt, “Thiếp không nghe lời chàng lúc nào?”

Triệu Trầm dừng một chút, nói: “Ta không muốn xem hẳn là huynh trưởng, nàng đừng khuyên ta nữa.”

A Kết choáng váng, vì cái này sao? cho dù vì thế mà hẳn bực mình với nàng, cũng không cần dùng phương thức này để tỏ vẻ bất mãn nha?

Nàng không nói lời nào, Triệu Trầm đột nhiên hối hận khi đã đề cập đến Quách Tử Kính, còn là đang vào những lúc như thế này, nghĩ tới việc thê tử lúc này lại nghĩ tới nam nhân khác, Triệu Trầm hoàn toàn không muốn nói chuyện, dốc hết sức lực khiến cho thê tử chú ý, các loại chiến thuật đều dùng tới, dù cho A Kết liên tục cam đoan rằng sẽ không khuyên hẳn cũng không ngừng.

Rốt cuộc đến lúc chiến thì đệm giường đã như bị đổ nước lên trên, đến mức không người nào có thể ngủ được.

Bọn nha hoàn tiến vào đổi đệm chăn mới thì A Kết hận không thể thật sự hôn mê bất tỉnh.

Triệu Trầm lại ôm thê tử mềm mại vào lòng, lại khóc lại cầu, hẳn lại nhớ một lần.

Mà lúc này ở An vương phủ, An vương đã sớm thu binh, nằm nghiêng nói chuyện cùng thê tử, “Ta nghe nói đứa cháu ngoại của nàng ở Duyên Bình hầu phủ đã trở lại, hôm nay còn gửi bái thiếp đến cho nàng? windchimeddlqđ Nàng tính khi nào gặp bọn họ?”

An vương phi vốn đã có chút mệt nhọc, nghe xong lời này thì buồn ngủ lại biến mất, cân nhắc hỏi: “Vương gia muốn thiếp gặp bọn họ?” Trách không được đêm nay không đi chỗ mấy mi thiếp kia, thì ra là có việc muốn nói cùng nàng. Nghĩ tới mới vừa rồi mình còn cao hứng, trong lòng An vương phi chưa xốt.

“Vì sao không gặp chứ?” An vương nhăn mày lại, dưới ánh đèn mờ mờ đánh giá nàng, “Người đã cự tuyệt?” Thanh âm lạnh xuống.

An vương phi cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: “Vâng, Triệu gia hại Ninh gia bị oan...”

“Câm miệng! Nhị thúc của ngươi sơ suất trong việc chuẩn bị thọ yến cho Thái Hậu, tội bất kính là do tiên đế chính miệng quyết định, người nói Ninh gia bị oan, là bất mãn tiên đế sao?” An vương thấp giọng khiển trách. windchimeddlqđ Tiên đế hạ thánh chỉ, tân đế lại coi trọng Triệu Duẩn Đình nhưng cũng không dám dễ dàng lật lại bản án, lời này của thê tử nếu như truyền đi bị kẻ có tâm nghe được, chắc chắn hẳn sẽ bị đứa cháu đối trá nhảm tâm Hoàng Đế kia răn dạy, bởi vì nhi tử, năm nay hẳn đã bị giáo huấn hai lần.

An vương phi co quắp ngậm miệng, trong lòng lại hận ý ngập trời.

Triệu gia hại Ninh gia đến thảm, hại phụ mẫu nàng bị lưu đầy đến biên quan chịu khổ, hại địa vị của nàng ở tại vương phủ thấp hơn đến nỗi nhóm tiểu thiếp cũng dám ở trước mặt chê cười nàng, bên ngoài càng không có mặt mũi, nàng dựa vào cái gì mà muốn nhận đứa cháu ngoại Triệu Trầm kia chứ? Nàng chỉ hận hẳn đã chết mới tốt, ở cùng hẳn giống như đang ở cùng mầm tai hoạ vậy!

Thê tử không lên tiếng, An vương gia đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, nghĩ tới việc mình muốn cầu cạnh nàng, thì kéo người ôm vào lòng, “Được rồi được rồi, ta biết trong lòng nàng ủy khuất, nhưng nàng đừng hận sai người. Duyên Bình hầu năm đó cũng bị bức nên bắt đắc dĩ, đầu sỏ gây nên là Tần gia, nàng hận một mình Tần thị thì tốt, chớ liên lụy người vô tội, đặc biệt là Triệu Trầm. Đó là cháu ngoại trai của nàng, tại kinh thành nàng có tất cả hai cháu ngoại trai, đã bế tắc cùng Quách gia, hiện tại Triệu Trầm chủ động tìm nàng, nàng gặp hẳn đi.”

Triệu Duẫn Đình là người tâm phúc bên cạnh Đường Văn đế, hẳn thì cũng lắm chỉ là vương thúc, vẫn muốn cùng Triệu gia có quan hệ tốt, tương lai nhi tử lại gặp rắc rối cũng có thể cầu Triệu Duẫn Đình hỗ trợ nói mấy lời trước mặt Hoàng Thượng.

An vương phi rất muốn nói hai cháu ngoại trai nàng cũng chẳng cần, nhưng mà rõ ràng trượng phu muốn mượn sức Triệu gia, nàng đành phải ủy khuất cầu toàn: “Vây sáng mai thiếp sẽ sai người đi truyền lời, gọi bọn họ vài hôm nữa đến đây một chuyến? windchimeddlqd Hai ngày nay thiếp đều có việc cũng thật không có thời gian.” Thay vì bức nam nhân hạ mệnh lệnh, không bằng nàng chủ động mở miệng, trong lòng hẳn còn nhớ nàng cũng thật tốt.

“Được, ngày sau cũng được, ta cũng muốn gặp người cháu ngoại này của nàng một chút.”

An vương hài lòng, lần nữa nhìn về phía thê tử trong ngực, thấy mặt mày nàng cũng tinh xảo, tuy không bằng hai cô nương khác của Ninh gia, nhưng cũng được coi như là mỹ nhân khó có được, lại mềm mại nghe lời, cho nên năm đó mới bị hắn chọn để tái giá, vài năm đầu lại còn phải uống canh tránh thai để tránh việc thê tử cùng con thứ dòng chính không hơn kém nhau mấy tuổi mà nảy sinh tranh chấp, thật sự ủy khuất, không khỏi nảy sinh chút thương tiếc, “Ủy khuất nàng, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp người dạy dỗ Tần thị kia.”

Lời này hắn đã nói qua bao nhiêu lần nhỉ?

An vương phi cười lạnh, trên mặt lại không biểu hiện, cảm giác được thân thể nam nhân biến hóa, nàng ôm lấy cổ hắn, có ý thuận theo. A Cử bị thê tử chiều chuộng, không thân thiết với nàng, nàng còn muốn lại có thêm một đứa nhỏ.

Nhất thời xong chuyện, phu thê đồng sàng dị mộng.

~Buổi sáng hôm sau, An vương phủ liền phái người đến Duyên Bình hầu phủ truyền lời, mời phu thê Triệu Trầm ngày mai đến đó.

Triệu Trầm đưa bái thiếp trong tay cho A Kết, “Nàng xem đi.”

A Kết nhìn, có chút hoang mang hỏi: “Tại sao Vương phi lại thay đổi chủ ý?” Hôm qua Trần Thủ đến đưa bái thiếp, người gác cổng đi vào truyền tin, sau đó ma ma bên người An vương phi đi ra, đứng trước mặt Trần Thủ mặt xé tan bái thiếp thành từng mảnh, ý tứ quá rõ, sau khi Triệu Trầm biết được nói cho nàng biết rằng về sau nhìn thấy An vương phi thì cứ lễ nghĩa chuẩn mực là được, không cần thân cận.

Thấy thê tử tạm thời quên sự lỗ mãng của hắn tối qua mà chủ động đi đến bên người mình, Triệu Trầm lập tức ôm người từ mép giường đến trong ngực. windchimeddlqd A Kết vừa định giãy dụa, Triệu Trầm đã kề sát mặt nàng mở miệng, ôn nhu nói: “Nàng suy nghĩ một chút, hôm qua Trần Thủ trở về, ta đã hỏi hắn cái gì?”

A Kết ngừng động tác, bởi vì chuyện ngày hôm qua, nàng rất nhanh liền nhớ ra, Triệu Trầm hỏi An vương gia có ở vương phủ hay không?

“Ý chàng là, vương gia khiến vương phi thay đổi chủ ý?”

“Đúng, thật thông minh.” Triệu Trầm hôn nàng như phần thưởng, A Kết không lạ gì loại phần thưởng này, nhưng vẫn hơi đỏ mặt. Triệu Trầm nhìn rất thích, vừa nhẹ nhàng hôn nàng, vừa giải thích: “Nay phụ thân là cận thần của Thiên Tử, không ít người muốn mượn sức hắn, An vương gia có thân phận tôn quý, không cần giống như vài quan viên mà phải uốn mình lấy lòng hay nịnh bợ người khác, nhưng có thể tạo nên mối quan hệ này hẳn cũng vui vẻ. A Kết, đến cả An vương gia cũng vì phụ thân mà thích chúng ta, nàng nói người bên ngoài thì sao? Yên tâm đi, cho dù có những người này không thích nàng, cũng không dám khiến người xấu hổ.”

Hiện tại thể tử đang nhờ vinh quang của phụ thân, sớm muộn gì cũng có một ngày, hắn sẽ khiến những người đó bởi vì hắn mà phải kính trọng thể tử của hắn.

A Kết không nghĩ sâu như vậy, lo âu hỏi: “Vậy chúng ta có đi không?” Nàng cho rằng đây chỉ là thăm người thân, không nghĩ tới lại phức tạp như vậy. Kỳ thật An vương phi không muốn gặp bọn họ việc là có nguyên do, cả mẹ chồng cũng khuyên nàng không cần để ở trong lòng, lúc này lại bởi vì ý tứ của vương gia không thể không gặp bọn họ, An vương phi có thể vui vẻ được sao?

“Đi, nàng là dì, không thể tránh được.” windchimeddlqđ Triệu Trầm ôm thể tử, còn muốn dặn thêm hai câu, ở bên ngoài Lục Vân truyền lời nói: “Phu nhân, Thước Dực ở bên cạnh thái phu nhân đến đây.”

A Kết vội vàng đẩy ra Triệu Trầm, một lần nữa mang giày đi ra ngoài, cho người gọi Thước Dực tiến vào.

Thước Dực là đại nha hoàn bên người thái phu nhân, nàng cười tủm tỉm tiến vào, sau khi hành lễ nói: “Đại phu nhân, thái phu nhân biết được An vương phi muốn mời ngài sang đó, có lời muốn dặn ngài, không biết đại phu nhân bây giờ có tiện không?” Nói đến một nửa thì thấy Triệu Trầm đi ra, nàng buông mi mắt.

Thái phu nhân cho mời, A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, thấy Triệu Trầm gật đầu, nhân tiện nói: “Vất vả cho người đi một chuyến, ta thay y phục rồi sẽ đến, người đi về trước đáp lời đi.” Dừng ánh mắt ý bảo Lục Vân cho tiền thưởng.

“Vâng.” Thước Dực nhận thưởng, cười nhẹ hành lễ với phu thê, lui ra ngoài.

“Cần ta đi với nàng không?” Triệu Trầm theo A Kết đi vào trong, nhẹ nhàng hỏi.

A Kết lắc đầu, Tường ma ma tự tay giúp nàng thay xiêm y, thông qua gương nói: “Cũng không thể mỗi lần đều bắt chàng cùng đi.” Hiện tại Triệu Trầm không có công sự, có thể ở nhà cùng nàng, về sau thì sao chứ? Chẳng lẽ hắn không ở đây thì nàng liền có thể không gặp người?

“Vậy ta chờ nàng trở về.” Xuyên qua gương, Triệu Trầm nhìn nàng trấn an, “Đừng lo lắng, Như Ý và Cát Tường sẽ đi cùng nàng.”

A Kết nhẹ nhàng “Vâng”.

Như Ý và Cát Tường là hai nha hoàn Triệu Trầm chuẩn bị cho nàng, đều có võ công, bình thường chỉ ở trong sân canh chừng, về sau khi nàng một mình đi ra ngoài thì các nàng liền đi theo phía sau, bảo hộ nàng chu toàn, nghe nói hai tỷ muội này mỗi người đều có thể đồng thời ứng phó bốn năm quan binh bình thường cường tráng.

Hắn sắp xếp chu đáo như thế, trong lòng A Kết vẫn có chút lo lắng, sau khi thu thập thỏa đáng, nàng dẫn Cẩm Thư, Cẩm Mặc cùng Như Ý và Cát Tường đi. windchimeddlqđ Đến Vinh Thọ đường, đổi thành Cẩm Thư và Như Ý theo nàng đi vào, còn hai người khác ở lại bên ngoài.

“Tổ mẫu.” A Kết cung kính hành lễ.

Thái phu nhân quét mắt nhìn nàng, đi thẳng vào vấn đề: “An vương phủ không giống những nơi khác, rất nhiều quy củ cần phải biết, bên cạnh người có mấy nha hoàn đều là từ nông thôn đến, chưa được nhìn thấy, nếu người làm ra sai sót thì các nàng cũng không thể nhắc nhở người. Hiện tại ta đưa Mộc Cẩn bên cạnh cho người, Mộc Cẩn ở bên cạnh ta làm đại nha hoàn ba năm, có nàng giúp người, ta mới an tâm. Mộc Cẩn, lại đây bái kiến đại phu nhân.”

Vừa cất lời, nha hoàn mang y phục màu hồng vẫn đứng bên trái thái phu nhân liền đi ra, hành lễ với A Kết.

A Kết thường không để ý đến nha hoàn bên cạnh Thái phu nhân, nhưng mà Mộc Cẩn này thì nàng lại nhớ rõ.

Bởi vì Mộc Cẩn da trắng, dung mạo xinh đẹp, thân thể uyển chuyển, rất khó làm cho người ta không chú ý đến nàng.

Thấy rõ, A Kết không chút dấu vết nhếch khóe miệng.

Lại để cho hắn nói đúng, thì ra thực sự có người tưởng đưa nha hoàn sai sử cho “Nàng”.

81. Chương 68: Chương 55.1

82. Chương 68: Chương 55.1

Thái phu nhân mỉm cười nhìn cháu dâu đang ngồi phía dưới.

Ninh thị hết lòng che chở nhi tử của mình, nhiều năm như vậy, nàng cũng hiểu được trong lòng nhi tử chỉ có nữ nhân kia, có lẽ bởi vì nhi tử từ nhỏ thích đối nghịch với nàng, ít nhất là tới trước khi Tần gia triệt để suy tàn và Tần thị rời khỏi Triệu gia, nhi tử sẽ không coi trọng người khác, mà Ninh thị giả chết lại phạm tội khi quân, nàng không thể quang minh chính đại quản lý Ninh thị.

Nhưng cháu dâu trưởng này nàng có thể quản a!

Bên người nàng có vài nha hoàn, vốn để hầu hạ cho nhi tử, nhưng nhi tử không cần, đúng lúc cho cháu trai.

Trưởng tôn long chương phượng tư(bản lĩnh của rồng, tư thái của phượng hoàng), tiền đồ cực tốt, đáng tiếc nhiều năm như vậy hai bà cháu bởi vì Ninh thị nên không thể giao hảo, trong lòng trưởng tôn cũng chán ghét nàng. Cuối cùng xa cách với nhau, nàng không thể giống đối đãi với trưởng tôn như nhi tử, không thể đưa người cho người ta. Hiện tại tốt lắm, An vương phi giúp nàng tìm lý do, nàng là tổ mẫu, quan tâm cháu dâu trưởng, tặng người để nhắc nhở nàng, cháu dâu chắc chắn sẽ cảm kích nàng đúng không?

Trước tiên cứ đưa người qua, nàng cũng không tin nam nhân Triệu gia đều là kẻ si tình, cũng không tin một cô nương thôn dã cũng có thể vững chãi giữ lấy tâm của trưởng phu. Khuôn mặt Mộc Cẩn còn kém chút so với cháu dâu trưởng, nhưng cũng là một mỹ nhân trăm dặm mới tìm được, tầm nhìn của nàng so với cô nương thôn dã cũng tốt hơn nhiều, thời gian dài đưa hai người ra so sánh so sánh, trưởng tôn chắc chắn sẽ động tâm. Chỉ cần trưởng tôn chán ghét cô nương thôn dã kia, tương lai sẽ có rất nhiều lý do để bỏ thê tử chẳng ra gì, đến lúc đó nàng lại tìm cho trưởng tôn nhà môn đăng hộ đối. cháu dâu trưởng dòng chính của Triệu gia làm sao có thể là cô nương thôn dã được chứ?

“Người đi ra ngoài, là đại diện cho thể diện hầu phủ chúng ta, mọi chuyện đều phải cẩn thận, đừng làm cho người chê cười hầu phủ chúng ta không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Mộc Cẩn là người đã ở lâu trong phủ, nhân giới(mắt nhìn) hay kiến thức đều có, sau này người có cái gì không biết, cứ việc thương lượng với nàng.”

Thấy A Kết buông mi không nói, thái phu nhân nghĩ rằng trong lòng nàng không thoải mái, vẻ mặt ôn hoà dùng lời nói thăm thía định giảng đạo lý cho nàng, rồi quay về phía Mộc Cẩn nói: “Người hãy dụng tâm hầu hạ đại phu nhân, giúp đại phu nhân quản lý nha hoàn, nhanh chóng khiến các nàng học được quy củ của Hầu phủ.”

Mộc Cẩn thuận theo, cúi thấp người nói: “Thái phu nhân yên tâm, Mộc Cẩn chắc chắn sẽ làm thế, mọi chuyện đều lấy đại phu nhân làm đầu.”

Thái phu nhân gật gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi đến trên người A Kết: “Thừa Viển tức phụ, tại sao người lại không nói chuyện?”

A Kết mới nâng mi mắt, nhìn Mộc Cẩn, có chút không xác định hỏi: “Tổ mẫu thật sự muốn đem Mộc Cẩn cho cháu sai sử sao?”

Thái phu nhân nhìn chằm chằm nàng, thanh âm có chút không vui: “Đó là tự nhiên, chẳng lẽ ta sẽ lấy việc này lừa người? Nhưng mà chỉ là đưa người sai sử một thời gian, đợi tương lai người có thể một mình đảm đương mọi việc, ta lại để cho Mộc Cẩn trở về. Ai, không phải tổ mẫu keo kiệt ngay cả nha hoàn đều luyện tiếc cho người, thật sự là bên người tổ mẫu Mộc Cẩn phục vụ tốt nhất, tổ mẫu xa nàng không được.”

Như thế trưởng tôn cũng sẽ không hoài nghi nàng có tâm tư khác. Về phần Mộc Cẩn khi nào trở về, còn không phải do nàng định đoạt sao? Chờ Mộc Cẩn thành công được trưởng tôn thu dùng, thì dù nàng muốn thu hồi nha hoàn, trưởng tôn e rằng sẽ không nỡ thả người.

Nàng nói còn dễ nghe hơn hát, A Kết mím môi, cúi đầu nói: “Đã để cho tổ mẫu vì ta cùng tướng công quan tâm.”

Bộ dáng không tình nguyện.

Thái phu nhân ngược lại thập phần vui sướng, nàng là tổ mẫu, nàng là vãn bối, dù không tình nguyện, nàng đưa người cháu dâu cũng không dám không nhận.

“Được rồi, ngày mai các người đi An vương phủ, rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, mang theo Mộc Cẩn trở về đi.” Sự tình đã xong, thái phu nhân lười nhìn A Kết, thuận miệng sai bảo.

A Kết xoay người đi ra ngoài.

Cầm Mặc giữ ở ngoài cửa, thanh âm bên trong nghe cũng được rõ ràng, A Kết vừa ra tới, nàng lập tức liền nhìn về phía nha hoàn cao gầy thay thế Cầm Thư và Như Ý để theo sát bên cạnh phu nhân.

Mộc Cẩn quả thật rất ưa nhìn, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, mắt xếch hơi hơi nhướn lên, mũi khéo léo. Môi đầy son đỏ, trời sinh có sức quyến rũ, dáng người của nàng cao hơn thiếu phu nhân một chút, eo thon nhỏ, ngực lớn cũng không biết là dương lên như thế nào.

Cầm Mặc càng xem, trong lòng càng tràn ngập phiền muộn. windchimeddlqđ Đại phu nhân đẹp nàng không có nửa điểm ghen tị, Mộc Cẩn này thì lại vừa nhìn liền không vừa mắt, Mộc Cẩn là người thái phu nhân cố tình đưa đến, đại phu nhân dụ ngoạn như vậy, chỉ sợ sẽ làm cho Mộc Cẩn thành nha hoàn quan trọng nhất đi? Đến lúc Mộc Cẩn lắc lư ở bên người đại gia, đại gia đối với nàng cũng từng động chút tâm tư, Mộc Cẩn xuất sắc như vậy, đại gia sẽ không động tâm ư?

Nàng phải nhắc nhở đại phu nhân!

Nhớ đến nơi này, Cầm Mặc lặng lẽ nhìn về phía đại phu nhân.

A Kết không thấy được nha hoàn nhìn trộm, mặt không thay đổi nhìn vườn hoa một bên hành lang.

Ngực lại có chút buồn bã.

Trên đường Triệu Trầm nhắc nhở nàng, nói thái phu nhân hoặc Tần thị đều có khả năng nhét người vào viện bọn họ. Tần thị có thể trực tiếp từ chối, nhưng thái phu nhân thì không thể quá cứng ngạnh, Triệu Trầm từng nói qua rằng nàng không cần lo lắng, hẳn sẽ không chạm các nàng, thứ hai sẽ tìm lý do đuổi người đi.

A Kết tin hẳn không?

Kỳ thật nàng không có nghĩ sâu về vấn đề này, bởi vì từ lúc gả cho Triệu Trầm đến nay, Triệu Trầm gần như mỗi ngày đều ở với nàng. windchimeddlqđ Hẳn quá bám nàng, hoặc là nói chút lời nói gây xấu hổ hoặc là liền trực tiếp động thủ động cước, trong lòng nàng tất cả đều là ngọt ngào và ngưỡng mộ, làm sao nghĩ đến những chuyện kia? Nếu là Triệu Trầm đối với nàng như vậy mà nàng còn lúc nào cũng lo lắng Triệu Trầm về sau sẽ có người khác, sao có thể sống qua ngày được chứ?

Nhưng bây giờ không giống nhau, thái phu nhân không phải trực tiếp tặng người, mà là khiến nàng không nhìn ra nửa điểm có tâm tư khác, làm cho người hoài nghi nàng dụng tâm, chính là việc Mộc Cẩn khả ái quá nhưng điều này cũng không tính là gì, nha hoàn bên cạnh thái phu nhân dung mạo cũng không tệ.

Bên người nàng có bốn nha hoàn, tư sắc trung bình, Triệu Trầm quả thật không nhìn các nàng, cũng không biết tới một nha hoàn như hoa như ngọc, những cam đoan của hẳn có còn nữa hay không...

Lo lắng, bất an, mấy chủ tớ trở về Vọng Trúc hiên.

Triệu Trầm bị Triệu Duẫn Đình gọi đi, không hề ở đây.

A Kết liền giới thiệu Mộc Cẩn với đám người Tướng ma ma: “Đây là Mộc Cẩn cô nương bên cạnh thái phu nhân, về sau sẽ làm việc ở bên cạnh ta. Mộc Cẩn ở bên người thái phu nhân hầu hạ nhiều năm, kiến thức rộng rãi, các người có cái gì không biết, đều có thể hỏi nàng, bình thường cũng học theo lời nói cử chỉ của Mộc Cẩn một ít, xem xem chính mình có nơi nào làm không đủ tốt hay không.”

Bốn nha hoàn, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, đều kêu Mộc Cẩn một tiếng Mộc Cẩn cô nương.

Cơm trưa xong còn sớm, A Kết cởi giày treo lên giường. Trên cửa sổ đặt một quyển sách, hẳn là Triệu Trầm xem, A Kết tiện tay cầm tới, lật hai trang, nói đến chiến sự chiến trường.

A Kết đột nhiên nghĩ tới thời điểm hẳn làm chuyện đó rất thích nói nhảm về đánh nhau hay tướng quân, trên mặt nóng lên, vội đặt sách trở về chỗ cũ.

Không đọc sách, thiêu thừa may vá tay lại có chút lạnh, A Kết không biết nên làm cái gì .

Nàng cúi đầu, nhìn đệm chần trước mặt.

Tối qua hẳn điên cuồng như vậy, nàng vừa then vừa giận, lại cũng vui vẻ, hẳn ép buộc càng lợi hại, chứng tỏ hẳn càng thích nàng a. Nếu một ngày kia, Triệu Trầm cùng người bên ngoài làm chuyện như vậy...

Chỉ là nghĩ thôi mà nàng đã chịu không nổi.

Từ trong chăn lấy gối đầu ra, A Kết nằm xuống, nhắm mắt lại chớp mắt.

Một lát sau, nàng nghe nha hoàn phía bên ngoài hướng Triệu Trầm hành lễ, nghe được thanh âm Mộc Cẩn. windchimeddlqđ Không biết vì sao, nàng lại cảm thấy thanh âm Mộc Cẩn so với mấy cái nha hoàn khác đều đặc biệt, làm cho nàng lập tức phân biệt ra được nàng.

Triệu Trầm đâu, hẳn có cảm thấy như vậy không, sau đó liếc mắt nhìn Mộc Cẩn?

“Sao lại nằm đây?” Nam nhân tiến vào, sau phút im lặng, cúi người nói với đỉnh đầu nàng.

A Kết không nói gì.

Triệu Trầm lẳng lặng nhìn nàng, sắc mặt nàng không tốt, khóe miệng nhếch lên.

Nghĩ tới đến nha hoàn bên ngoài, Triệu Trầm cười cười, thoát giày lên giường bá đạo chen vào, hẳn đoạt nửa cái gối đầu, sau đó xoay nàng qua, hôn nhẹ trán nàng: “Bà ta dùng lý do gì nhét người cho nàng vậy? Nói với ta xem.”

A Kết nhắm mắt lại nói một lần.

83. Chương 69: Chương 55.2

84. Chương 69: Chương 55.2

Nàng giả vờ bình tĩnh, nhưng Triệu Trầm nhìn vào lại cảm thấy tội nghiệp, kìm lòng không được hôn mím môi nàng, ôn nhu nói: “Sợ cái gì, việc này dễ làm cực kỳ...”

“Nhưng mà Mộc Cẩn thật thông minh, nàng còn biết nhượng bộ ma ma, làm sao có khả năng sẽ phạm sai lầm.” A Kết nhỏ giọng cắt ngang lời hẳn, không ai là gốc tử(kẻ gốc), căn bản không phải Triệu Trầm nói đơn giản như vậy là được.

“Chỉ cần nàng có suy nghĩ không nên có, khẳng định sẽ phạm sai lầm, A Kết thực ra nàng không phải đang sợ nàng ta thông minh, mà nàng đang sợ ta bị nàng ta mê hoặc, nàng không tin ta.” Triệu Trầm bất đắc dĩ thở dài, chạm vào trán nàng, “A Kết, nàng nói đi, đến cùng thì phải như thế nào nàng mới bằng lòng tin nhiệm ta?” Hẳn làm còn chưa đủ sao, chỉ là một nha hoàn có dung mạo một chút đã khiến cho nàng không tin hẳn sao?

A Kết trốn trong ngực hẳn, không muốn hẳn biết nàng khóc .

Nàng cũng muốn tin tưởng hẳn a, nhưng nàng phải tin tưởng thế nào đây? windchimeddlqđ Nàng tin tưởng Mạnh Trọng Cảnh, kết quả thế nào?

Bên người không có nha hoàn có âm mưu, nàng có thể không nghĩ đến vấn đề này, một khi có, nó lại hiện lên trước mắt nàng, nàng không không chế được.

Nàng dần dần khóc thành tiếng, nhỏ giọng thút tha thút thít.

Triệu Trầm nhìn đầu vai nàng run lên, bỗng nhiên cười, ôm người vào lòng, đổi thành nằm thẳng, để A Kết nằm trên người hắn. Tư thế như vậy, chỉ cần nàng ngừng đầu nước mắt sẽ rút trên người hắn, A Kết càng chôn vào ngực hắn bất động.

Triệu Trầm sẵn sóc đưa khăn cho nàng: “Lau mũi đi, nước mắt cọ trên người ta không sao, nhưng chó đem cả nước mũi đến.”

Hắn vẫn còn có tâm tư nói đùa sao?

A Kết tức giận, đập hắn một chút, một tay dùng tấm khăn che mặt, một tay chống lên hắn muốn đi xuống.

Triệu Trầm không buông, ôm nàng thật chặt. A Kết bị hắn làm gián đoạn, nước mắt chậm rãi dừng lại, nghĩ tới việc mình vì chuyện còn chưa xảy ra mà khóc, bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ, quay đầu nói: “Được rồi, thả thiếp ra đi, thiếp chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, chàng đừng lo lắng, thiếp tin chàng.”

Tin hắn?

Nghĩ hắn là tiểu hài tử sao?

Triệu Trầm đột nhiên ngồi dậy, ôm thê tử giống như ôm đứa trẻ con, nhẹ nhàng cắn một ngụm trên lỗ tai nàng, “Hình như ta phát hiện, nàng hình như rất không độ lượng, không chấp nhận được việc bên người có nữ nhân uy hiếp đến nàng, ta không nhìn đến nha hoàn kia nàng đã thành như vậy, windchimeddlqđ nếu ta nói với nàng một câu, có phải nàng muốn về nhà mẹ đẻ hay không?”

A Kết nghe không ra hắn rốt cuộc có bất mãn hay không, cúi đầu không nói lời nào.

Có lẽ hắn nói không sai, nàng chính là không biết độ lượng, nhưng chuyện này có gì không đúng sao? Hắn là tướng công của nàng, nay có người có ý đồ không tốt muốn tiếp cận hắn, dù cho Mộc Cẩn biểu hiện thành thành thật thật, nàng lớn lên như vậy, nói thái phu nhân không có tâm tư khác, ai tin chứ? Một khi đã như vậy, có một nữ nhân như vậy ở bên người, nàng làm sao có thể bình thường được chứ?

Triệu Trầm quan sát thê tử, cảm thấy mới lạ, nàng nắm chặt ngón tay, nàng cúi đầu nhếch môi, giống như biết rõ mình phạm sai lầm lại vẫn quật cường không chịu thỏa hiệp như đứa nhỏ.

Nhưng hắn thật vui vẻ, người bên ngoài đưa nha hoàn đến làm cho nàng không yên lòng, không phải đang chứng minh rằng nàng khắt khe là vì hắn, sợ hắn bị người khác cướp đi sao?

Trước đây hắn biết nàng có lo lắng về chuyện này, lại không biết nàng sẽ chua xót lớn như vậy, đến mức đáng vẻ khuê tú rộng lượng ở trước mặt trượng phu cũng không muốn làm.

Đúng là đủ hẹp hòi, nhưng hẹp hòi như vậy, hắn thích.

Triệu Trầm nâng cằm A Kết lên, ôn nhu hôn nàng. windchimeddlqđ A Kết hiện tại không có tâm tình làm cái này, nhưng Triệu Trầm giữ mặt nàng không buông, nàng chỉ có thể chấp nhận, chậm rãi sa vào. Như là mưa xuân, giọt giọt tí tách, tề tề mặt mặt(đại loại là từng hạt nhỏ nhưng dày đặc), từng chút tràn đến đáy lòng.

Nụ hôn này so với bất kỳ lần nào trước đây cũng dài hơn, thỉnh thoảng tách ra, nàng lui về phía sau, hắn lập tức đuổi theo, cũng không vội vàng, từ từ hắn lui về phía sau, nàng cũng sẽ kim lòng không được mà đuổi theo.

Không thể văn hồi.

Hắn đưa tay tháo váy nàng, A Kết nhắm mắt lại không trốn, cứ như vậy ngồi làm loạn một lần cùng hắn.

Hai người đều không cởi áo, quần hắn thậm chí cũng không cởi đến cùng, cũng không gây ra tiếng động lớn, ôn nhu bắt đầu, chậm rãi kết thúc.

A Kết ôm cổ Triệu Trầm, nhẹ nhàng thở phì phò.

“Có phải rất dễ chịu không?” Triệu Trầm hôn khuôn mặt đang nóng lên của nàng.

A Kết tựa vào vai hắn, xấu hổ mở miệng, tuy rằng rất ngượng ngùng, nhưng nàng quả thật thái độ rất nhiều. Loại sự tình này thật huyền diệu, có đôi khi trong đầu một mảnh hỗn độn chỉ có thể cùng với hắn chìm nổi, tất cả đều là bản năng, nhưng có thời điểm, tựa như lúc này, phảng phất mỗi một cái chớp mắt thân mật đều có thể cảm nhận được tâm ý của hắn, không đơn thuần là trên thân thể vui sướng, còn có một loại cảm giác không cách nào hình dung được.

Sợ nàng lạnh, Triệu Trầm dọn dẹp một chút, giúp nàng mặc váy xong mới lại ôm người nằm xuống, bình tĩnh mà nghiêm túc nói: “A Kết, ta không muốn khiến nàng chịu ủy khuất, trước đó ta cho rằng ta không chạm vào những nha hoàn kia thì nàng sẽ nhìn ra, không nghĩ tới nàng còn yếu ớt hơn so với dự liệu của ta. Hiện tại ta biết rõ, ta cũng có biện pháp lập tức trả nàng ta trở về, nhưng nếu làm như vậy thanh danh của nàng chắc chắn sẽ có chút tổn hại, nàng có thể chấp nhận sao? Ví dụ như ta trả lại nha hoàn, người ngoài có thể truyền tai nhau nói nàng hẹp hòi, truyền với nhau gọi nàng là đồ phụ. windchimeddlqđ Nàng nghĩ kỹ một chút, tìm kiếm và bắt lấy sai lầm của nha hoàn kia để đuổi đi công khai, hay là không để ý thanh danh để về sau có thể dứt khoát không nhận thêm kẻ nào nữa, hai loại biện pháp này nàng thích loại nào?”

“Phía sau.” A Kết không chút do dự trả lời.

Nếu bịa đặt rằng phẩm hạnh nàng không hợp thì có lẽ nàng sẽ tức giận, nhưng nàng chính là hẹp hòi, chính là đồ phụ, đây là sự thật, nàng không sợ người nào nói. Ở nông thôn đây là lại chuyện bình thường, nhà ai có nữ nhân dám ngang nhiên quyến rũ kẻ đã thành thân, không cần thê tử kẻ đó ra tay, trái lân phải phường(nhà trái ngô phải) đều có thể sử dụng nước miếng khiến ả ta chết đuối. Đến kinh thành, quan gia nhiều, tam thê tứ thiếp là tất, chủ mẫu nhất định phải khoan dung với người. A Kết không làm được, đời này nàng cũng không làm được, một khi đã như vậy, làm gì phải miễn cưỡng chính mình chứ? Về phần thanh danh, dù cho nàng học theo những chủ mẫu biết nhường nhịn kia, chẳng lẽ người bên ngoài sẽ không khinh thường xuất thân của nàng sao?

Nàng chính là một thôn nữ, chính là không đồng ý chuyện nam nhân của mình có thiếp thất thông phòng.

” Được, nàng chờ ta, ta sẽ trả người kia trở về.” Triệu Trầm hôn nàng, buông cánh tay, muốn ngồi dậy.

A Kết đột nhiên ôm ngược lại hắn, hoang mang hỏi: “Chàng định nói với thái phu nhân như thế nào?” Vì sao nàng cảm thấy có gì đó là lạ?

Triệu Trầm cười cười, “Muốn biết? Vậy hãy đi cùng ta đi.”

A Kết có chút không dám đi, nàng sợ thái phu nhân tức giận, nhưng lại tò mò Triệu Trầm đến cùng làm sẽ như thế nào. windchimeddlqđ Lúc đang do dự, nam nhân đã ôm nàng đến đầu giường, tự mình nhặt giày, giúp nàng mặc vào. Mặc xong, hắn nâng mắt nhìn nàng, trong mắt tràn đầy ý cười: “Xuống giường thử xem, xem chân còn có sức hay không?”

A Kết nhất thời đỏ bừng mặt.

Vừa mới này, nàng ngồi trên đùi hắn, hắn bảo nàng chuyển động thử xem, nàng thử một chút thì không được, chân mỏi...

Đây chính là ban ngày ban mặt a...

A Kết càng không muốn đi Vinh Thọ đường, lại bị Triệu Trầm ôm đến mặt đất.

~Chuẩn bị xong, hai vợ chồng(bỏ vợ chồng luôn nha) đi Vinh Thọ đường, đi theo phía sau là Mộc Cẩn với vẻ mặt mờ mịt.

Thái phu nhân ngồi ở trên tháp nghỉ ngơi, nghe nói bọn họ tới thì nhướn mày, đợi Triệu Trầm vừa vào phòng liền hỏi: “Người làm cái gì vậy?” Ánh mắt sắc bén đảo qua, lập tức phát hiện đôi mắt A Kết ửng đỏ, trong lòng nào còn cái gì không hiểu, nhìn theo Triệu Trầm chờ hắn trả lời. Hắn một đại nam nhân, thật sự có thể bởi vì tức phụ không thích liền đến trước mặt tổ mẫu mở miệng sao?

Triệu Trầm chính là vì cái này mà đến, đương nhiên dám, nói thẳng: “Tổ mẫu, A Kết là cô nương trong thôn, chung quanh người quen biết đều là vợ chồng hai người cùng nhau sinh sống, không có nha hoàn thông phòng gì cả, nàng muốn có cuộc sống đó. Bị ta nhiều lần cầu hôn mới phải bắt đắc dĩ gả cho ta, A Kết rất lo lắng ta nạp thiếp, vì để cho nàng an tâm, ta đã cam đoan với nàng, nha hoàn trong phòng toàn do nàng

chọn, ta không tự mua nha hoàn, người bên ngoài đưa cho ta, ta cũng không muốn, càng không có khả năng nạp di nương.”

“Người...”

Thái phu nhân muốn xen mồm, Triệu Trầm lại chưa cho nàng cơ hội: “Hôm nay tổ mẫu tặng người là có ý tốt, A Kết cũng biết rõ tấm lòng của tổ mẫu, cho nên nhận Mộc Cẩn, còn khóc khuyên ta chớ trả người lại. Nhưng là quân tử nhất ngôn, ta đã đồng ý với nàng, nhất định phải làm được. windchimeddlqđ Bởi vậy Mộc Cẩn vẫn nên trở về hầu hạ bên người tổ mẫu đi, về phần quy củ, nha hoàn ở Vọng Trúc hiên do ta tự mình kiểm tra, đều là người có thể xài được, A Kết càng không cần nói, dù ta cũng nói nàng không giống hài tử trong thôn, ngày mai chuyển đi đến An vương phủ tổ mẫu cứ yên tâm đi.”

Hắn nói một đồng, nói dễ nghe là hắn tình thâm, ngưỡng mộ thâm tử, nói khó nghe thì là A Kết ghen tị, hắn lại sợ vợ.

Ánh mắt A Kết nóng lên, vội vàng cúi đầu.

Nàng chỉ nghĩ tới chính mình không sợ thanh danh ghen tị, lại quên mất rằng nếu nàng ghen tị mà Triệu Trầm còn dung túng cho nàng, khẳng định sẽ có người nói hắn sợ vợ, Triệu Trầm muốn bên nàng dù có chuyện gì đi nữa, không cần thanh danh cũng muốn làm nàng an tâm.

Thái phu nhân lại trực tiếp nắm ly trà trên bàn thấp ném về phía A Kết, Triệu Trầm vừa cất bước chắn trước A Kết, ly trà chạm đến bộ ngực hắn phát ra một tiếng trầm vang, lại rơi xuống đất, dập nát.

“Nữ tử ghen tị làm loạn gia, là thất xuất chi nhất(điều thứ nhất trong bảy điều có thể bỏ vợ), Lâm thị, không cho Thừa Viễn cưới vợ bé, là muốn Triệu gia bỏ người sao!” Thái phu nhân sẽ không nhận chuyện trưởng tôn tình thâm, lớn tiếng trách cứ A Kết.

Triệu Trầm thấp giọng cùng A Kết nói một câu, windchimeddlqđ không để ý đến nước trà trên người, nhìn thái phu nhân nói: “Tổ mẫu đừng trách A Kết, mới đầu nàng căn bản không muốn gả ta, là ta nhất định muốn cưới nàng, không cưới vợ bé cũng là ta cam tâm tình nguyện cam đoan, tổ mẫu nếu muốn răn dạy, nói thẳng ta đi, A Kết nàng cứ đi về trước.”

Hắn nói rằng sẽ không để nàng chịu ủy khuất, thì nhất định sẽ làm được.

85. Chương 70: Chương 56

86. Chương 70: Chương 56

Triệu Trầm để nàng đi về trước, A Kết không lay chuyển được hắn, đành phải cáo từ rời đi trong ánh mắt ăn thịt người của thái phu nhân.

Trên đường Cẩm Thư và Cẩm Mặc đi theo phía sau nàng, Như Ý và Cát Tường đi sau cùng.

A Kết lại một lần nữa thả chậm bước chân giống như muốn quay đầu nhìn lên, Cẩm Thư nhỏ giọng nói: “Phu nhân không cần lo lắng, đại gia là trưởng tôn của thái phu nhân, thái phu nhân dù tức giận cũng sẽ không làm gì đại gia, lại nói đại gia cũng không phải người nhàn nhạt chịu đựng. Phu nhân nên nghĩ xem về sau sẽ phải ở chung với thái phu nhân như thế nào mới tốt, trải qua chuyện này, thái phu nhân chắc chắn sẽ bất mãn với người.”

A Kết không nói gì.

Nàng cũng không phải lo lắng cái này. Lần đầu tiên nàng cảm thấy may mắn vì nơi này là hầu phủ, mỗi người đều có viện riêng của mình, nếu như là ở trong thôn, người một nhà ở cùng với nhau trong địa phương lớn bằng bàn tay, hơi lớn tiếng một chút thì cả viện đều có thể nghe được có người chửi rủa mình, như vậy

mới gọi gian nan. windchimeddlqđ Hiện tại nàng chỉ cần mỗi ngày sớm muộn gì cũng đến thỉnh an thái phu nhân, nhiều lắm thì nhận chút lạnh ngôn lạnh ngữ, nhìn một chút cũng qua.

Nàng suy nghĩ về chuyện Triệu Trầm đối tốt với nàng.

Ngâm lại nhiều lời ngon tiếng ngọt, đều có thể là thuận miệng nói nói dỗ người ta, nhưng hôm nay, hần đứng trước mặt cả phòng nha hoàn nói không cười vợ bé, hần như ngọn núi vững chãi chắn trước người của nàng, thay nàng nhận lấy trà kia, lúc nàng khiếp sợ đồng thời cũng đau lòng, cũng sinh ra áy náy. Hần đối với nàng tốt như vậy, nàng còn luôn hoài nghi hần, xảy ra chút chuyện liền miên man suy nghĩ.

“Phu nhân, coi chừng dưới chân.” Cẩm Mặc nhẹ nhàng đỡ A Kết một phen.

Lúc này A Kết mới phát hiện trước mặt chính là nấc thang, nàng vội vã thu lại những tâm tư, cười cười với Cẩm Mặc.

Trong mắt nàng còn có ưu sầu, tươi cười lại sáng rực như hoa xuân, trong lòng Cẩm Mặc càng phức tạp. Nàng không thích Mộc Cẩn, lo lắng Mộc Cẩn đoạt đi tâm của đại gia, nhưng đại gia lại vui vẻ như thế mà trả Mộc Cẩn trở về, cũng hứa hẹn sẽ không cưới vợ bé, tâm của nàng cũng lạnh triệt để. Xem ra đời này nàng đã định chỉ có thể làm nha hoàn...

Cẩm Mặc có chút buồn bã, đại gia tốt như vậy, lần đầu nàng thấy hần liền động tâm, nhưng mà, đoàn người trở lại Vọng Trúc hiên, trong chớp mắt nhìn thấy Tưởng ma ma kia đang đứng ở trong sân chờ bọn họ, Cẩm Mặc bỗng nhiên lại cảm thấy may mắn. windchimeddlqđ May mắn nàng không làm gì, bằng không lấy khôn khéo của Tưởng ma ma, duy trì tình cảm của đại gia đối với đại phu nhân bây giờ, nàng sẽ không thoát được.

Mộc Cẩn, coi như là một nhắc nhở đi.

Mới đến Vọng Trúc hiên một canh giờ chưa đủ đã bị đuổi trở về, các nàng biết Mộc Cẩn cái gì cũng đều không làm, thái phu nhân chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, đại khái sẽ cảm thấy Mộc Cẩn vụng về không chịu nổi nên không muốn dùng chăng? Cũng không biết Mộc Cẩn sẽ là gặp kết cục gì...

Khóe miệng Cẩm Mặc lộ ra một nụ cười hả hê, tâm tình cũng sáng sủa hơn, cười vào viện.

Tưởng ma ma để cho bọn nha hoàn ở bên ngoài canh chừng, nàng theo A Kết vào bên trong.

A Kết đem ngọn nguồn mọi chuyện nói một lần.

Tưởng ma ma giận dữ nói: “Đại cô nương đừng trách ma ma lắm miệng, về sau nếu lại có người tặng người đến, đại cô nương vẫn nên nhìn một chút mới đúng, đại gia đã cam đoan không chạm các nàng, lại có ma ma thay người nhìn chăm chăm, người còn lo lắng cái gì? Lần này là đại gia đau lòng người, không để ý danh tiếng của mình cũng muốn thay người làm chủ, nhưng là về sau thì sao? Nam nhân cũng không phải kẻ luôn có kiên nhẫn dỗ người, cô nương gia chưa xót một lần là kiêu diễm, nhiều lần liền thì làm phiền lòng người.”

Mỗi lần nói chuyện thân mật nói thì Tưởng ma ma đều dùng xưng hô cũ.

A Kết cúi đầu.

Đạo lý này nàng hiểu, nhưng nàng làm không được, nếu như nha hoàn đưa đến không sáng chói trước mắt nàng thì không sao, nhưng nếu ở trước mắt, nàng liền không nhìn được nghĩ tới Như nương, nghĩ tới Như nương đã lừa Mạnh Trọng Cảnh đi.

Nàng không nói một lời, bề ngoài nhu nhược nhưng lại là trầm mặc quật cường, Tưởng ma ma bắt đắc dĩ lắc đầu, sờ sờ tóc A Kết nói: “Được rồi, việc này coi như qua, ma ma không nói nữa, nhưng lần sau lại có chuyện gì không vui, nhớ rõ hãy nói với ma ma, đừng muộn phiền ở trong lòng một mình biết chưa? windchimeddlqđ Có chuyện gì cùng ma ma thương lượng trước, nếu chúng ta có thể giải quyết, đừng làm phiền đại gia ra tay, hần là nam nhân, bên ngoài cũng có việc phải làm.”

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, lời này không phải là tùy tiện nói, lòng của nam nhân quá lớn, chuyện nội trách (trong viện) trong mắt nữ nhân là việc lớn, nhưng bọn họ không cho là vậy.

“Vâng.” A Kết thực lòng gật đầu, có chút ngượng ngùng nhìn Tưởng ma ma, cúi đầu nhận sai: “Ta không hiểu chuyện, khiến ma ma lo lắng.”

Tưởng ma ma cười cười, nói nhỏ: “Đại cô nương, đại gia đối với người thật tâm, người phải quan tâm đến hần, đừng làm cho hần mất công mất việc một trận. Muốn dựa vào nam nhân cũng phải dụ dỗ, đại gia giúp một chút thì người cũng cho hần chút ngon ngọt, đại gia nhớ rõ ngọt, lần sau mới có thể tiếp tục cưng chiều, người nói phải không?”

Đây là đang nhắc nhở nàng cách phụ thê ở chung, A Kết thụ giáo(tiếp nhận dạy dỗ), nghiêm túc nói: “Ma ma yên tâm, về sau ta sẽ càng dụng tâm hầu hạ hần.”

Tưởng ma ma còn không hiểu A Kết sao? Nói cái gì dụng tâm hầu hạ, còn không phải là khâu thêm mấy bộ y phục nam nhân thôi, làm chuyện không mấy cần thiết? windchimeddlqđ Đại cô nương mĩ thì mĩ, nhưng dễ nam nhân thì còn kém không ít, không biết rằng trong lòng nam nhân kỳ thật đều là xấu xa bại hoại.

Tưởng ma ma cúi người, bên tai A Kết nhỏ giọng thăm thì.

Đôi má A Kết càng ngày càng hồng, nói cái gì đều không chịu đồng ý, Tưởng ma ma còn muốn khuyên nữa, Triệu Trầm đã trở lại.

Tưởng ma ma cười tủm tỉm lui ra ngoài.

Trước khi ra ngoài bà ý vị thâm trường liếc mắt nhìn hần, Triệu Trầm sinh hoang mang, nhìn về phía thê tử: “Ma ma vừa mới nói cái gì à?”

A Kết biết mình đỏ mặt nên che giấu không được, liền vừa đến bên hần vừa nói dối: “Ma ma nói ta không hiểu chuyện...”

Triệu Trầm cười cười, nhìn nàng nói: “Không có việc gì, ta thích nàng không hiểu chuyện.”

Hần cười, mắt ôn nhu, trong lòng A Kết âm áp, sờ xiêm y trên người chỗ bị nước trà làm ướt nhẹp sau khi đi trên đường gió lạnh thổi đã có chút đông lại, đau lòng nói: “Có đau hay không?” Nói xong bắt đầu thay hần cởi áo, trên kháng đã chuẩn bị một bộ áo bào khác.

“Đau thì sao, không đau lại thế nào?” Triệu Trầm hài hước hỏi, ánh mắt lưu luyến trên mặt nàng, thấy thế nào cũng là nhìn không đủ.

Vừa nghe là biết không đau, A Kết không để ý việc hần trêu đùa, giúp hần thay mới, hỏi: “Thái phu nhân không làm khó chàng chứ?”

Ánh mắt Triệu Trầm lạnh lạnh, giọng điệu lại không có thay đổi gì: “Nàng có tài cán làm khó ta ư? Dong dài vài câu mà thôi, đừng lo lắng, nếu về sau nàng còn dám làm khó dễ nàng, chúng ta đến người tổ mẫu này cũng không cần nhận.”

Thái phu nhân hi vọng Triệu gia mọi người đều nghe theo bà ta, phụ thân bà ta không quản được, liền nghĩ đến quản hần, không quản được hần, lại muốn xoa nắn thê tử của hần. windchimeddlqđ Mới vừa rồi ở Vinh Thọ đường, Triệu Trầm cùng thái phu nhân nói rất rõ ràng, chỉ cần thái phu nhân đừng lại tìm việc, hần cùng thê tử liền sẽ đem nàng làm tổ mẫu để tấn hiếu, tương lai hần có gì ưu việt tự nhiên nàng có một phần, bằng không triệt để nháo lên, ai cũng rất khó coi.

Một lão nhân chỉ có thể cậy vào con cháu, có thể tạo ra nhiều sóng gió lớn sao? Thái phu nhân lại không phải người ngu, trưởng tôn và tức phụ thanh danh không tốt, thanh danh nàng sẽ tốt hơn sao? Bình thường muốn dùng hiếu đạo áp chế A Kết mà thôi. Loại chiêu số này, chỉ đối với người dựa vào nàng mới có tác dụng, ví dụ như Triệu Nghi, nếu hần cùng thê tử không trở về, tương lai nói đến hôn nhân đều do thái phu nhân và Tần thị ra mặt, Triệu Nghi nhân phẩm thế nào, tất cả đều là do các nàng nói ra, Triệu Nghi không dám tùy hứng. Nhưng A Kết đã là vợ hần, thái phu nhân giúp nàng làm được cái gì không?

Thê tử có thể tự do ra cửa làm khách, nhân phẩm đến cùng thế nào, người bên ngoài nhìn ra được, không phải thái phu nhân muốn chửi bới liền chửi bới.

“Chỉ cần cấp bậc lễ nghĩa nàng không làm ra sai lầm, nàng liền không có cơ để đụng đến nàng.” Thay xong quần áo, Triệu Trầm ôm A Kết đến trong ngực, ôn nhu nói với nàng, “Về phần đồ phụ, trong kinh thành

không chỉ có mình nàng, không tính là cái gì.”

Hắn nói nhiều như vậy, tâm A Kết rơi xuống, nghĩ tới những gì hắn vì mình mà làm, nàng thuận theo tựa vào trong ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Chàng đối với thiếp thật tốt.”

“Vậy nàng cảm ơn ta như thế nào?” Triệu Trầm hôn lỗ tai nàng.

“Thiếp, thiếp sau này sẽ không hoài nghi chàng nữa.” Đề nghị của Tưởng ma ma, A Kết làm không được cũng nói không ra, đổi thành hứa hẹn khác, lúc nói chuyện lại nhin không được lặng lẽ quan sát Triệu Trầm.

Nam nhân cười cười, nhưng trong đôi mắt cũng không có cảm xúc kinh hỉ(kinh ngạc+vui mừng), ngược lại lại có cảm giác không quá tin tưởng, làm cho khóe miệng cười của hắn có vẻ như là đang đối đáp với đứa nhỏ.

Quả nhiên giống như lời của Tưởng ma ma, nữ nhân thích nghe lời ngon tiếng ngọt, nam nhân càng thích kiếm được chỗ tốt sao?

A Kết mím môi, nhẩn nhẩn xấu hổ, quyết định.

Buổi tối phu thê tắm rửa, Triệu Trầm còn muốn cùng A Kết tắm rửa, A Kết không đồng ý, kiên trì tắm riêng, Triệu Trầm có chút không vui.

A Kết không quản hắn, windchimeddlqđ tùy tiện tắm rửa trên người liền nhanh chóng trở về nội thất, trước tiên đóng cửa lại thay một bộ đồ lót nổi bật mà Tưởng ma ma đặc biệt chuẩn bị vì nàng. Mới thối xong tất cả đèn, nghe tiếng Triệu Trầm lại đây, nàng run tay mở cửa, vội vàng chui vào chăn giả bộ ngủ.

Triệu Trầm vừa vào phòng, phát hiện bên trong một mảnh tối đen, không khỏi hỏi: “Sao sớm như vậy liền ngủ?” Hắn gọi đầu, còn muốn đọc sách một hồi cho tóc khô mới ngủ .

A Kết không lên tiếng, chỉ là nghe Triệu Trầm hình như muốn đốt đèn, vội nói: “Đừng đốt, ta mệt nhọc, đèn sáng rõ chói mắt...”

Tiếng nàng thật thấp, có chút vội vàng, có chút chột dạ, còn có khăn trương không thể che giấu.

Triệu Trầm dừng một chút trong bóng tối, chậm rãi quay lại, sau khi đóng chặt cửa thì đi đến mép trước giường, mò mẫn nâng mặt nàng hôn lên: “Thật sự mệt nhọc, vẫn là muốn sớm một chút để ta ôm nàng... Ngủ?”

Trong lời hắn lộ ra thâm ý, cổ tình còn đoán đúng , A Kết xấu hổ đến đánh tay hắn, trốn đến trong ổ chăn.

Vốn vẹn một động tác như vậy, dục vọng trong cơ thể Triệu Trầm hỏa liền bị khơi mào, chân dài duỗi ra liền lên trên giường lò, trực tiếp chui vào trong chăn, “A Kết đừng nóng vội, ta đây liền ôm nàng... Nàng, nàng đang mang xiêm y gì thế?”

Sau khi ôm nàng liền theo thói quen cởi xiêm y, không nghĩ xiêm y thay đổi, Triệu Trầm tò mò theo một cái dây lưng sờ một đường, càng sờ hô hấp càng nhanh, không thể tin hỏi: “A Kết, đây là, đây là quà cảm ơn của nàng sao?”

Tay hắn chạm vào dây lưng cũng chạm vào nàng, windchimeddlqđ A Kết chôn mặt trên vai oa hắn run giọng giải thích: “Thiếp, thiếp không muốn, là, là ma ma nhất định muốn thiếp phải mặc.”

“Ta muốn nhìn.” Triệu Trầm nói xong liền muốn đứng dậy.

A Kết gắt gao ôm lấy hắn: “Đừng nhìn, nhanh, mau ngủ đi...”

Triệu Trầm đẩy ra một chỗ dây lưng đem Triệu tướng quân phái qua, nửa đè nặng trên nàng hỏi: “Ngủ như vậy?”

A Kết dán vào lồng ngực hắn không nói, hắn rõ ràng biết, vì sao còn muốn bức nàng phải thừa nhận?

Triệu Trầm cũng không có công thành, ghen hờn nói bên tai nàng: “Hành quân tối kỵ liều lĩnh, nàng cố lộng huyền hư(cố làm ra vẻ huyền bí), rõ ràng có âm mưu, bản tướng không chính mắt tra xét tình hình địch, thì sẽ không xuất quân thâm nhập.”

Hắn lại hồ ngôn loạn ngữ, A Kết kìm lòng không đậu nghĩ đến thâm ý trong lời nói của hắn, Triệu Trầm liền thừa dịp nàng bị hắn nói đến mềm nhũn thân mình, nhanh chóng chui ra ngoài, A Kết phát hiện ý hắn đồ muốn kéo hắn lại, nhưng sức lực của nàng sao hơn được nam nhân?

Cuối cùng ánh đèn sáng ngời trong căn phòng, nàng dùng áo gối bịt mắt, tùy ý nam nhân đánh giá.

Đêm nay Triệu tướng quân anh dũng chiến đấu hăng hái bốn lần, nếu không phải là A Kết lấy ngày mai muốn đi An vương phủ khuyên hắn, chỉ sợ còn muốn lại giết vài lần.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Triệu Trầm thần thanh khí sảng(sảng khoái tinh thần), hiển nhiên đối quả cảm ơn của A Kết thật sự hài lòng, ánh mắt nhìn nàng nhu hoà đến muốn tan thành nước. windchimeddlqđ A Kết lại căn bản không dám nhìn hắn, luôn cảm thấy tại trong mắt Triệu Trầm, nàng bây giờ giống như không có mặc y phục.

Cùng Ninh thị dùng qua điểm tâm, Triệu Doãn Đình có lời muốn nói với Triệu Trầm, A Kết liền trở về trực hiên chờ hắn, sau nửa canh giờ Triệu Trầm trở về, sắc mặt như thường. Hắn không nói, A Kết đã cảm thấy hai cha con nói đến là chuyện bên ngoài, cũng không hỏi, thu xếp thêm một chút thì hai hai vợ chồng cùng đi ra ngoài.

Xe ngựa đã được chuẩn bị tốt trước cửa Hầu phủ, Triệu Trầm đỡ A Kết lên xe, không đợi A Kết ngồi ổn, hắn cũng đi theo vào.

“Sao chàng không cười ngựa?” A Kết tò mò hỏi.

“Tối qua cười một yêu mã(ngựa yêu), sáng nay muốn nghỉ ngơi một chút.” Triệu Trầm miễn cưỡng dựa vào sườn xe, nhìn nàng nói.

A Kết mờ mịt nhìn hắn chăm chú.

Tối qua hắn vẫn cùng nàng cùng một chỗ, khi nào thì cười...

Ý niệm mới vừa nhen nhóm, mặt A Kết đỏ lên, hung hăng trừng hắn, xoay người sang chỗ khác không cho hắn nhìn thấy.

Triệu Trầm cũng không có quán lấy nàng, ánh mắt rơi đến trên thắt lưng của nàng, âm thầm nhớ lại tư vị tuyệt vời tối qua.

Phía sau không có chút động tĩnh, A Kết lặng lẽ quay đầu, tầm mắt Triệu Trầm nhanh chóng dời đi, nhếch môi cười cười với nàng.

Cười đến hư hỏng.

A Kết không có biện pháp, cùng hắn nói tới chuyện đến An vương phủ, Triệu Trầm nhất nhất đáp, ánh mắt nhìn nàng như cũ chưa biến đổi.

May mắn khi xe ngựa dừng lại, hắn trước xuống xe tiếp nàng thì rốt cuộc lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

Ra về đạo mạo, A Kết ở trong lòng thầm nói.

Triệu Trầm không nghe được đánh giá của thê tử, dù cho nghe được cũng sẽ không để ý, sau khi đỡ A Kết đứng vững, hắn khẽ giọng dặn dò nàng: “Đừng khẩn trương, vạn sự đã có ta.”

A Kết nhẹ nhàng gật đầu.

Hai vợ chồng dưới sự hướng dẫn của hạ nhân vương phủ bước vào cổng vương phủ.

Mà trong thính đường, An vương và An vương phi đã chờ. windchimeddlqđ Thấy 2 nhi tử còn chưa tới, An vương nhíu nhíu mày, hỏi nha hoàn: “Đi xem xem, mời thể tử cùng nhị gia nhanh lên lại đây.”

Nha hoàn lĩnh mệnh mà đi.

An vương phi nhìn bóng dáng nha hoàn, mắt phải da bỗng nhiên nháy lên.

Nàng xoa bóp chân mày, đáy lòng tự nhiên nổi lên dự cảm bất an.

87. Chương 71: Chương 57

88. Chương 71: Chương 57

An vương thuộc tầng lớp hoàng tử là huynh đệ nhỏ nhất của tiên đế, khi đám người tiên đế đang vội vàng tranh đoạt hoàng vị thì hắn vẫn còn là con nít, ngây thơ vô tri, cuối cùng thành Vương gia duy nhất sống sót sau khi tiên đế đăng cơ. Vì thấy mình đã rất ác độc khi ra tay hãm hại huynh đệ, tiên đế đối với tiểu hoàng đệ nhỏ tuổi chỉ ngang tầm tuổi nhi tử của hắn phá lệ đãi ngộ, lầu gác bên trong vương phủ trắng lộng, tất cả chi phí cũng không thua trong cung. An vương đối với loại an dật phú quý này rất hài lòng, đành hoàng làm nhàn tản vương gia, rất ít can thiệp chính sự.

Tất cả những điều này A Kết đều nghe được từ Triệu Trầm.

Sau khi vào vương phủ, nàng đi theo bên cạnh Triệu Trầm, phát hiện cảnh trí trong vương phủ kết cấu sáng tạo lại đại khí uy nghiêm(mang khí thế uy nghiêm), Duyên Bình hầu phủ không thể có thể sánh bằng.

Triệu Trầm cũng không ngừng nhìn về phía gã sai vặt áo xám đang dẫn đường. Mùa đông khắc nghiệt, trán gã sai vặt lại toát xuất mồ hôi, cước bộ cũng hự ảo.

Phía trước hắn là hoa viên vương phủ, Triệu Trầm thuận miệng hỏi: “Có còn xa lắm không?”

Gã sai vặt áo xám hình như rất bất ngờ khi hắn mở miệng, cả kinh khiến mũi giày đụng vào thềm đá hơi nhô, suýt nữa vấp té. Sau khi đứng vững, hắn không quay đầu lại, vừa dùng tay áo lau mồ hôi vừa nói: “Nhanh lắm, chỗ khúc ngoặt phía trước liền đến.”

Ngay cả A Kết cũng nhìn ra hắn không đúng, quay đầu nhìn Triệu Trầm, Triệu Trầm cười cười, bất động thanh sắc đến gần A Kết, gần như sánh vai.

Thân hình hắn cao lớn, A Kết an tâm hơn rất nhiều. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, có Triệu Trầm ở bên cạnh nàng, nàng sẽ không sợ.

Rất nhanh đã đến lối rẽ.

Gã sai vặt áo xám chuyển hướng sang con đường nhỏ khác hai bên có đủ loại hoa cỏ, đưa tay trái ra muốn mời bọn họ đi qua, chỉ là hắn còn chưa lên tiếng, 2 nha hoàn mỹ mạo mặc váy lụa đột nhiên cười duyên chạy ra, theo sát phía sau là thiếu niên mang y phục xa hoa. Ánh mắt thiếu niên bị miếng vải đen che kín, chỉ nhìn khuôn mặt trắng nõn đơn thuần lộ ra bên ngoài, dung mạo không tầm thường.

“Ha ha, ta biết các người chạy tới bên này, để xem các người còn muốn trốn đến nơi nào!” Thiếu niên đắc ý hô, đi theo còn có hai nha hoàn phía sau, hướng đến chỗ A Kết bọn họ mà đến. Triệu Trầm vốn là đi bên cạnh A Kết, lúc này trực tiếp nghiêng người chắn trước người A Kết, mắt lạnh nhìn ba người đang chạy tới.

Hai nha hoàn nhìn bọn họ đến gần ngừng người, nhưng rất nhanh lại vừa cười vừa chạy tới.

Thiếu niên mang y phục xa hoa mò mẫm đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh Triệu Trầm bỗng nhiên dừng bước, hấp hấp mũi nói: “Thơm quá, mùi hương này hình như là từ trên người Liễu nhi, a, ta biết rồi, Liễu nhi người trốn chỗ này phải không?” Nói xong xoay người, trực tiếp xông đến A Kết ở sau lưng Triệu Trầm.

A Kết từ lúc bị thiếu niên đề cập đến chuyện hương vị giống cái gì Liễu nhi thì mặt liền trắng, lúc này thấy thiếu niên thật sự là đang nói nàng, chạy tới chỗ nàng, không khỏi trốn đến phía khác của Triệu Trầm, bất lấy cánh tay hắn.

Triệu Trầm lại trực tiếp giơ chân đá vào ngực thiếu niên, đem người đá ra ngoài vài bước, mặt lạnh như sương.

Bởi vì con đường này cũng là một dốc thoải nho nhỏ, thiếu niên kêu thảm thiết, sau khi ngã xuống đất lại tiếp tục lăn tới phía trước một khoảng mới bị bụi hoa thấp bé cao bằng đầu gối ở bên đường ngăn trở, đáng tiếc lúc này đầu óc hắn cũng đã choáng váng, chỉ có thể che ngực nằm dưới đất ngao ngao kêu đau.

“Còn thất thần cái gì? Còn không bắt hẩn lại giao cho vương phi hỏi tội đi?” Triệu Trầm chuyển ánh mắt, nhìn về trên người gã sai vặt dẫn đường, “Hôm nay vương phi mời khách, người này lại ở trong vườn chơi nháo náo động mạo phạm đến khách nhân, truyền đi thì sẽ là vương phi không biết quản giáo. windchimeddlqđ Điều nô làm bại hoại thanh danh chủ nhân, nếu là ở hầu phủ, tội này sẽ bị đánh chết.”

Hẩn ánh mắt âm ngoan, gã sai vặt dẫn đường bị hù được muốn động cũng không động được, vẫn là nha hoàn mang vấy màu thét lên quay trở lại đến bên cạnh thiếu niên kêu nhị gia, hẩn mới lấy lại tinh thần, âm thanh run rẩy nói: “Đại công tử, kia, đó là nhị gia của vương phủ chúng ta a, người, người, làm sao người có thể đánh hẩn?” Nói xong chạy tới cùng hai cái nha hoàn đỡ thiếu niên, trong miệng hô to “Người tới”.

Nhị gia Vương phủ ư? Chẳng phải chính là Đường Cử con trai ruột của vương phi sao?

A Kết có chút lo lắng. Vương phi vốn cũng không thích bọn họ, lúc này Triệu Trầm lại đả thương Đường Cử, chắc chắn quan hệ hai nhà sẽ trở nên kém hơn đi?

Triệu Trầm nhéo nhẹ tay nàng, thấp giọng nói: “Lát nữa nàng không cần phải nói gì cả, nhìn ta thôi.”

Vừa cất lời, xa xa đã thấy nam nhân một người mặc cẩm bào màu đỏ eo buộc đai ngọc đi tới, “Xảy ra chuyện gì?” Trong thanh âm chứa đựng khí thế uy nghiêm của kẻ có chức trọng(chức cao).

“Thưa thế tử, nhị gia đang ở trong vườn chơi bịt mắt bắt dê(nguyên văn sờ người mù), đi ngang qua bên người Triệu đại công tử thì nhận nhầm đại phu nhân thành Liễu nhị, muốn đến bắt người, sau đó liền bị đại công tử đá một cước...” Gã sai vặt dẫn đường quỳ xuống nói, “Tiểu nhân không thể đứng lúc nhắc nhở nhị gia và đại công tử, kính xin thế tử tha mạng!”

“Người tới, đỡ nhị gia trở về phòng trước, lập tức báo cho vương gia và vương phi mời thái y lại đây.” Thế tử An vương phủ Đường Anh không để ý đến gã sai vặt, trầm giọng nói.

Những người đi theo phía sau hẩn liền nhận lấy Đường Cử từ hai nha hoàn, một người ngồi chồm hổm xuống, một người khác thật cẩn thận đỡ Đường Cử lên lưng hẩn. windchimeddlqđ Đường Cử lại không muốn đi, tháo xuống mảnh vải đen cầm tức nhìn Triệu Trầm: “Mất người mù sao? Gã sai vặt nhà ai có thể ăn mặc như vậy? Ta...”

“Đường Cử, đi ba dặm đường như vậy sao? Lại dám vô lễ với huynh trưởng?” Triệu Trầm lạnh giọng khiển trách, “Đừng nói là vừa rồi ta không biết thân phận của ngươi, dù biết đi nữa, ngươi dám bất kính với anh trai và chị dâu, ta cho ngươi một cước ngươi cũng phải nhận.”

Đường Cử mở to hai mắt nhìn, đánh giá Triệu Trầm từ trên xuống dưới, lập tức oán hận phun một bãi nước miếng: “Phi, ta chỉ có một người đại ca, ngươi tính là huynh trưởng ư? Sa cơ thất thế được nuôi lớn ở nông thôn, còn dám tới vương phủ thiết lập quan hệ, ngươi...”

“Câm miệng!” Đường Anh hét to một tiếng, nhíu mày nói với hạ nhân: “Nhị gia ngã choáng đầu, các người nhanh chóng đưa nhị gia về phòng đi!”

Trong vương phủ, lời nói thế tử tương đương vương gia, 2 hạ nhân không dám chậm chạp, không để ý Đường Cử hùng hùng hổ hổ, nhanh chóng rời đi.

Đường Anh đã đứng ở trước người Triệu Trầm, áy náy nói: “A Cử không tốt, là ta không giáo dục tốt, khiến hiền đệ và đệ muội(em dâu) bị sợ hãi.”

Triệu Trầm đứng trước người A Kết, cười lạnh nói: “Đường đường là con dòng chính của vương phủ đã như thế, thế tử là huynh trưởng, bình thường quả thật nên có lòng hơn. Hôm nay vốn định bái kiến(ra mắt) vương gia và vương phi, khổ nỗi nội tử(vợ) chưa nhìn thấy người thì đã bị cách đãi khách của vương phủ dọa, kính xin thế tử thay mặt xin lỗi vương gia và vương phi hộ, chúng ta đi hồi phủ trước, ngày khác trở lại bái phỏng(thăm hỏi).”

Nói xong liền muốn rời đi.

“Hiền đệ chờ đã!” Đường Anh vừa cất bước ngăn trước người Triệu Trầm, tầm mắt rơi đến trên người A Kết bên cạnh Triệu Trầm, ôn hòa cười nói: “Nếu đệ muội khiếp sợ, không ngại nghỉ tạm ở vương phủ một lát có được không? Hai vợ chồng các người khó được hồi kinh, mẫu thân chờ mong đã lâu, hôm nay tới lại không gặp được, e là mẫu thân sẽ càng thêm bồn chồn.”

Hắn nói chuyện cùng Triệu Trầm, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt A Kết, rất là vô lễ.

A Kết trắng mặt trốn về phía sau Triệu Trầm. Lúc trước khi Triệu Trầm ép buộc nàng, nàng cảm thấy ánh mắt Triệu Trầm như rắn, âm ngoan lãnh lệ, lúc này chống lại ánh mắt Đường Anh, nàng lại cảm thấy cả người không thoải mái, ngoại trừ sợ hãi còn có sự phản cảm mãnh liệt, không rõ lý do.

Triệu Trầm sẽ không cùng Đường Anh dây dưa, chỉ dõi theo ánh mắt của hắn nói: “Tránh ra.”

Đường Anh cười cười, lui qua một bên: “Một khi đã như vậy, lần sau lúc hiền đệ lại tới, ta sẽ chiêu đãi người cùng đệ muội thật tốt.”

Triệu Trầm bước nhanh, A Kết vội vàng đi ở trước mặt hắn.

Đến bên ngoài vương phủ, Triệu Trầm đỡ A Kết lên xe, sau khi hai người ngồi ổn Trần Bình lập tức đánh xe đi.

Trong xe hoàn toàn yên lặng.

A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, hắn đang ngồi một bên xe, ánh mắt nhìn ra bên ngoài, sắc mặt âm trầm không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khẩn trương qua đi, A Kết cũng rơi vào trầm tư.

Như lời của Đường Cử, Triệu Trầm không có khả năng nhìn không ra thân phận của Đường Cử, Triệu Trầm thông minh nhường nào, nàng lại rất rõ ràng. windchimeddlqd Còn Đường Cử, hắn nhìn thì như đang bị mù, lại có thể phán đoán chính xác vị trí của nàng, rõ ràng cho thấy là đã có thể thấy rõ, hơn nữa gã sai vật dẫn đường cũng quái lạ, rõ ràng là bọn họ lập bẫy, mục đích, không phải là muốn cho bọn họ xấu hổ sao.

Mà Đường Anh xuất hiện đúng lúc như vậy, phải chăng hắn cũng biết tính toán của Đường Cử? Có lẽ, hai huynh đệ Đường gia bàn mưu muốn làm bọn họ xấu hổ phải không?

“Đang suy nghĩ cái gì?” Vừa quay đầu lại liền thấy thê tử mặt co mày cau, Triệu Trầm ôm nàng đến trên đùi, hôn lên môi nàng.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, A Kết lại đau lòng, ôm tay hắn nói: “Lời Đường Cử mắng chàng, chàng chớ để ở trong lòng, loại người như hắn vậy, không đáng để chàng tức giận.”

Triệu Trầm cười, “Còn cần nàng khuyên ta sao?”

A Kết cũng biết mình nói thừa, trán tựa vào ngực hắn nói: “Chuyện này, thiếp phải nói chút gì a...”

“Đúng vậy, nhưng mà nàng nên nói với ta rằng huynh đệ Đường gia nói vậy, sau đó để ta giáo huấn bọn họ một phen mới đúng.” Triệu Trầm nhẹ nhàng nói bên tai thê tử.

A Kết ngẩng đầu nhìn hắn: “Ý chàng nói là, việc này đúng là hai người bọn họ bàn bạc với nhau sao?”

Triệu Trầm có chút ngoài ý muốn khi nàng đã đoán được một ít, thấy trong mắt nàng đầy nghi vấn, vượt cằm nói: “Đường Cử chỉ là kẻ ngu dốt, chỉ biết cáo mượn oai hùm, ở trong vương phủ cũng không có uy tín, nếu sai bải hạ nhân họ cũng không dám làm, sợ cuối cùng chắc chắn chọc giận vương gia và vương phi, nhưng Đường Anh lại không giống với hắn, vương gia cũng không quản được hắn, hạ nhân tự nhiên nghe theo hắn.”

A Kết mím môi, nhỏ giọng nói: “Bọn họ là thiếu gia vương phủ, chàng đối phó với bọn họ, không có chuyện gì sao?”

Đây chính là đồng ý việc Triệu Trầm trả thù.

Vô duyên vô cớ đi khi dễ người khác, vốn là thiếu dạy dỗ.

Triệu Trầm thật vui mừng khi thê tử không phải người chịu đựng người khác ức hiếp mình, cười nói: “Chờ coi đi, bây giờ không phải là lúc, về sau khẳng định ta sẽ thay nàng dạy dỗ bọn họ.”

A Kết còn có lo lắng khác, “Vương phi thì làm thế nào?” Đường Cử dù không tốt nhưng hắn cũng là con trai độc nhất của An vương phi, hôm nay bị Triệu Trầm đánh, An vương phi có thể thâm oán Triệu Trầm

không? Bao che khuyết điểm là việc không quản đạo lý nhất, khi còn nhỏ đệ đệ đánh nhau với người ta, nàng mặc dù sẽ răn dạy đệ đệ, trong lòng vẫn thầm oán đối phương xuống tay ác độc.

Triệu Trầm không trả lời ngay, sau một lát mới nói: “A Kết, thật ra nương cùng ta đối với An vương phi cũng có chút áy náy. windchimeddlqd Triệu gia hại Ninh gia, dĩ cùng chúng ta là chí thân, nàng không trách chúng ta là nàng thương chúng ta, nhưng An vương phi không ưa chúng ta cũng là do có chuyện bên trong, cho nên biết rõ An vương phủ có chứng khí mù mịt, ta cũng muốn đưa nàng đi ra mắt An vương phi, hoàn thành lễ nghĩa của hậu bối(thế hệ sau).”

A Kết lắng lắng nghe.

“Đáng tiếc vương phủ không chỉ có dì. Đường Anh và Đường Cử đều không an phận, lần sau không chừng sẽ làm ra chuyện gì. A Kết, ngày sau nếu vương phủ mời khách, ta tự mình đi, nàng cứ lấy có thoái thác, nếu gặp vương phi trong phủ, cứ làm tốt lễ nghĩa là được.”

A Kết thở dài, tựa vào vai hấn, nói: “Vây chàng cẩn thận một chút.”

Đường Cử coi trời bằng vung, Đường Anh âm hiểm vô lễ, An vương phủ, nàng quả thật không dám đi nữa.

89. Chương 72: Chương 58.1

90. Chương 72: Chương 58.1

Lúc An vương đến nơi, phu thê Triệu Trầm đã đi rồi, chỉ có một mình Đường Anh đứng trong hoa viên.

Ngày đông, trong hoa viên thảm đậm tiêu điều, toàn thân hấn mang áo bào màu hồng, từ xa nhìn đến tựa như hấn đang đứng trong khung cảnh chết chóc.

An vương dừng bước chân, kinh ngạc nhìn trưởng tử đang nhìn mình, hấn nghĩ mà không ra, cái gì hấn cũng để lại cho trưởng tử, vì sao trưởng tử lại biến thành tính tình như bây giờ chứ? Khi còn nhỏ Đường Anh rất thích cười a.

“A Anh, hôm nay con chơi đùa như thế nào?” An vương đi đến bên cạnh Đường Anh, nhíu mày hỏi.ddlqd Chuyện bên này hấn cũng đã nghe nói đại khái, Đường Cử có lẽ sẽ khinh thường xuất thân của Triệu Trầm, nhưng vẫn còn chưa thông minh đến mức dùng biện pháp như thế để nhục nhã người khác, nhất định là do Đường Anh xúi giục .

Đường Anh chậm rãi xoay người, như đang không hiểu, nhìn An vương: “Phụ vương nói những lời này là có ý gì? Hôm nay con ở thư phòng đọc sách đến nhập tâm, nhớ tới việc bọn họ muốn đến đây mới vội vàng đi đến phía bên này, trùng hợp gặp được nhị đệ đang làm loạn, khiển trách hấn một chút. Phụ vương không cần lo lắng, con đã nhận lỗi với Triệu Trầm, đáng tiếc tính tình hấn không tốt, trực tiếp dẫn thê tử đi.”

“Con cho rằng ta là lão hồ đồ sao?” An vương tiến đến gần Đường Anh, ánh mắt sắc bén, giống như có thể nhìn thấu tâm sự của hấn.

Đường Anh thật bình tĩnh, vẫn như cũ thể hiện biểu tình nghi vấn, “Sao phụ vương lại nói thế?”

An vương nắm tay siết chặt thành quyền, nhìn lướt qua chung quanh, xác định khi phụ tử nói chuyện sẽ không bị người nào nghe được, trầm giọng nhắc nhở nói: “Không cần giả vờ với ta, ta biết tâm tư của con, không phải là con sợ Triệu gia cùng vương phi có thể giải hòa ân oán, tương lai vương phi cùng nhị đệ của con có Triệu gia làm chỗ dựa. A Anh, con là thê tử của vương phủ, cũng là An vương tương lai, nhị đệ con dù cho thế nào cũng đều không thể làm gì con, huống chi nó đã bị con dạy thành ra như vậy. Những điều này ta đều biết lại không để ý, không phải là vì muốn làm cho con an tâm sao?”

Sắc mặt Đường Anh không chút thay đổi, “Phụ vương nghĩ nhiều rồi rồi, con không nghĩ tới những chuyện đó.”

An vương cười khỏ, đứa con trai này, đã bao lâu không thân mật nói chuyện cùng hấn rồi chứ? Hình như là từ khi mẫu thân hấn qua đời thì bắt đầu nhỉ?

Hấn hơi hơi thả nhẹ thanh âm, chấp tay nói: “A Anh, phụ vương mời bọn họ tới, con cho là vì vương phi sao? Trong lòng Vương phi oán hận Triệu gia, nói hai ba câu có thể hóa giải sao, nhiều nhất làm chút chuyện bên ngoài, nhị đệ con tính tình như vậy, không đắc tội người khác thì tốt rồi, còn có thể mượn sức ai chứ? Ta làm tất cả đều là vì muốn giao hảo với Duyên Bình hầu, tương lai nếu con gặp rắc rối, có thể có nhiều người sẽ giúp con trước mặt Hoàng Thượng.”

“Con gây ra hoạ khi nào? Những người đó đều là tự làm tự chịu, đến trước mặt Hoàng Thượng thì nhĩ tử vẫn có lí có cứ như thường, không cần người bên ngoài nhiều lời làm gì?” Đường Anh nhàn nhạt trả lời.

Hấn dầu muối không tiêu, An vương rất là đau đầu, lần nữa thấp giọng: “Tốt tốt tốt, con không sai, những kia bị com đánh chết đều là trừng phạt đúng tội, nhưng hôm nay thì sao? Con muốn châm ngòi ly gián giữa nhị đệ con cùng Triệu gia, dạy hấn nói chút lời khó nghe là được, làm gì phải làm nhục phụ thê Triệu Trầm như vậy? Triệu Duẩn Đình là hạng người gì chẳng lẽ con còn không biết? Không nói đến việc này truyền đến tai Triệu Duẩn Đình hấn có trả thù con hay không, chỉ nói Triệu Trầm, nghe nói hấn tuần tú lịch sự, tiền đồ đại tốt, sao con lại tạo cho mình hai kẻ địch như vậy?”

Đường Anh cười, có chút vô tội: “Sao phụ vương còn không rõ? Hôm nay là nhị đệ gặp rắc rối, không có chút quan hệ với con, tại sao ở trong lòng phụ vương lại thành con ác độc làm hại người? Lại có, Triệu gia dù được Hoàng Thượng coi trọng cũng chỉ là thần tử, vương phủ chúng ta lại là hoàng thân quốc thích, phụ vương không cần hạ thấp mình như thế. Nếu phụ vương vì con mới muốn cùng Triệu gia kết giao, vậy con hi vọng phụ vương không cần làm vậy, nhĩ tử tình nguyện bị Hoàng Thượng mắng hai câu, cũng không muốn nhìn thấy phụ vương làm mất sự tôn quý mà lấy lòng thần tử.”

“Con...”

“Nhị đệ bị thương, không biết tình hình thế nào, phụ vương có muốn cùng con đi xem xem hay không?” Đường Anh có chút lo âu mở miệng, cắt đứt An vương chuẩn bị thao thao bất tuyệt, sau đó không đợi An vương đáp lời, hấn đi về phía trước .

An vương đứng lại một lát, sau khi hồi phục từ buồn bã, mới đi theo.

Hai cha con còn chưa tới viện của An vương phi, đã nghe được Đường Cử chửi ầm lên, từng lời đều nhắc đến kẻ nuôi ở nông thôn.

Sắc mặt An vương âm trầm, bước nhanh đi vào, sau khi vào phòng thấy Đường Cử mặc màu trắng áo bị vương phi bắt nằm ở trên giường, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng lại vẫn không có chuyện gì, không khỏi lửa giận công tâm, tiến lên liền mắng: “Câm miệng, hấn là di huynh của con, loại lời này mà con dám nói sao? Câu nào câu ấy thô bỉ, con hỏi người bên ngoài xem, đến cùng ai càng giống người nuôi ở nông thôn?”

Đường Cử không có Đường Anh bảo vệ, bị An vương dùng giọng nói và vẻ mặt nghiêm khắc như thế sợ tới mức ngậm miệng, cảm như hén, đến khi nhìn thấy đại ca ở phía sau phụ vương nháy mắt với hấn, lại gơ tay lên sờ ngực, hấn ngẫm hiểu, nhắc vạt áo, khóc khan nói: “Ai bảo hấn đánh con? Phụ vương xem đi, người xem, thiếu chút nữa con bị hấn đạp chết a!”

Ánh mắt An vương ngừng lại, chỉ thấy trên ngực trắng nõn như đậu hủ non của tiểu nhĩ tử có một dấu chân hồng, thật sự chói mắt.

Rốt cuộc cũng là con trai ruột, sao hấn có thể không đau lòng? Triệu Trầm kia sao lại nhẫn tâm như vậy chứ?

Từ sau khi hấn vào phòng, An vương phi vẫn dùng tấm khăn lau khóe mắt, lúc này nhĩn không được khóc nói: “Vương gia nên làm chủ cho A Cử, hấn ở vương phủ được nuông chiều từ bé chưa từng chịu khổ, đến bên ngoài cũng biết hấn là nhĩ tử vương gia, cũng nhường hấn, nào ngờ hôm nay thiếu chút nữa bị người ta dùng một cước đạp không còn nữa mạng chứ?” Sớm biết Triệu Trầm tâm ngoan thủ lạt như thế, nàng thà chọc vương gia cũng sẽ không đồng ý cho bọn họ tới , nàng chỉ có mỗi nhĩ tử, nếu như hấn xảy ra chuyện, nàng làm sao sống nổi?

An vương trầm mặc, Đường Anh tiến lên nhận tội: “Mẫu thân, là con không có chăm sóc tốt cho nhị đệ, mẫu thân muốn trách thì trách con đi. Buổi sáng nhị đệ hỏi con có thể cùng bọn nha hoàn chơi đùa không, con nghĩ phụ vương và mẫu thân ở phía trước viện gặp khách, nhị đệ ở trong hoa viên chơi đùa cũng không ngại gì, ai ngờ đến vợ chồng bọn họ lại đến hoa viên? Có lẽ là nông dân chưa từng thấy những điều đó, bị cảnh trí ở vương phủ chúng ta làm cho mê mẩn... Cho dù thế nào, con là huynh trưởng lại làm cho nhị đệ chịu khổ, kính xin mẫu thân trách phạt.”

“Thê tử không nên tự trách, là mẫu thân không có dạy tốt nhị đệ con, bình thường con thay ta quản giáo hắn đã thật cực khổ, sao có thể thời thời khắc khắc đều theo dõi hắn chứ?” An vương phi đưa lưng về Đường Anh gạt lệ, một đôi tay lại hung hăng siết chặt tấm khăn.

Chuyện hôm nay, lam thương người là Triệu Trầm, đẩy nhị tử của nàng ra đắc tội với người ta lại là Đường Anh, nhưng nàng biết làm thế nào? Vương gia sủng ái Đường Anh, Đường Anh lại có khả năng diễn kịch, nàng thật không dám níu chặt Đường Anh bắt nhận lỗi, vương gia liền sẽ cảm thấy nàng không biết dung thứ cho người, cuối cùng sai lại là nàng.

Nàng nên trách ai?

Triệu gia, nếu không phải bọn họ, Ninh gia sẽ vẫn tốt, nàng có nhà mẹ đẻ ở sau người làm chỗ dựa, nhị tử có ngoại tổ phụ và cậu hỗ trợ nhắc nhở, như thế nào cũng sẽ không luân lạc tới tình trạng này. Đường Anh nàng không thể nê hà, Triệu gia...

“Vương gia, hãy thay A Cử làm chủ a!” An vương phi khóc đứng dậy, nhào tới trên người An vương.

Khóe miệng Đường Anh hiện lên một tia cười lạnh, xoay người ra khỏi phòng.

An vương vỗ vỗ phía sau lưng thê tử, ý bảo bọn nha hoàn chiếu cố thật tốt Đường Cử, đỡ thê tử đi nơi khác để trấn an.

Liên tục ba ngày, An vương đều nghỉ tại trong phòng An vương phi, chẳng qua là ngày Triệu Trầm làm thương người lại không có nhắc lại.

Đảo mắt chính là đêm ba mươi.

Trời còn chưa sáng, trên đường đã truyền đến âm thanh liên tiếp của pháo nổ.

Tiếng pháo thanh lớn như vậy cũng sắp che mất âm thanh ở trong ổ chăn của hai vợ chồng.

Hai tay A Kết xếp chồng lên nhau đặt ở trên gối đầu, chỉ có gối đầu như vậy mới không bị nam nhân lần lượt công thành mà rớt xuống, cánh tay lộ ra, bên ngoài không khí trong lành, nàng vẫn cảm thấy nóng. Trán chống lên gối đầu, xuyên qua khe hở của gối đầu cùng đệm chăn có thể nhìn lơ mơ đến thân thể hai người, nghiêng đầu qua, lại không muốn khiến Triệu Trầm nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng.

“Dậy thôi ...” Nàng mịt mờ thúc giục hắn.

“Được.” Triệu Trầm chậm rãi dừng lại, hắn mới thối lui, không có hai tay hắn đỡ, A Kết vô lực ngã xuống, chỉ là không đợi nàng thở ra một hơi, người đã bị Triệu Trầm lật chuyển, ngay sau đó Triệu Trầm và chân cùng nhau che lên. Trong bóng đêm, cánh tay hắn từ chân nàng vòng qua...

Một khắc đồng hồ tiếp theo, hắn càng không ngừng lặp lại chiến thuật dẫn quân lùi lại, tiện đà lại hồi công xông thẳng vào trại địch, thẳng đến lúc nàng triệt để tước vũ khí đầu hàng, hắn mới hài lòng mở đường.

“A Kết, thân thể nàng thật mềm.” Thu thập xong chiến trường, Triệu Trầm ôm A Kết từ phía sau, hôn lỗ tai nàng.

A Kết muốn dùng góc chăn che khuất mặt, Triệu Trầm đè lại tay nàng, giúp nàng đem góc chăn nơi dưới cầm nàng lấy đi, làm cho khuôn mặt kiều mỹ của nàng đều lộ ở bên ngoài, hôn một cái. Trong lòng A Kết ngọt ngào, cũng thật xấu hổ. Từ lúc đêm đó qua đi, Triệu Trầm ban đêm ép buộc nàng càng ngày càng lợi hại, tối qua nàng chịu không nổi nên kiên quyết không chịu, hắn liền để lại đến buổi sáng hôm nay.

Tại sao có thể như vậy chứ?

Tuy nói thời gian hai người cùng phòng không dài, hấn khí huyết phương cương, nhưng số lần quá nhiều không phải là không tốt sao?

“Chàng nên dậy luyện võ đi.” A Kết nhỏ giọng nhắc nhở. Ở trên thuyền hấn hoang phí nửa tháng, sau khi đến kinh thành cũng không luyện lại.

Triệu Trầm ngần người, trong mắt nhanh chóng lướt qua một chút ý cười, ôm người, nói: “Sao, cảm thấy chiến lực của ta không đủ sao?”

A Kết nhất thời không phản ứng kịp, sau khi hiểu rõ đến gáy cũng đỏ, vội vàng giải thích: “Không phải, thiếp, thiếp chỉ là nhìn chàng khi ở tại Đồng Loan vẫn vào mỗi buổi sáng đều luyện võ, gần đây đều không luyện, sợ chàng quên mất.” Nàng thật sự hi vọng chiến lực của hấn yếu hơn nữa ấy chứ.

Nhưng thật ra là muốn hấn sáng sớm luyện võ đừng làm phiền nàng chứ gì?

Triệu Trầm biết rõ, cố ý trêu ghẹo nàng: “A Kết, ta kiên trì luyện võ, buổi tối sẽ càng anh dũng, nàng có thể ứng chiến sao? Nếu không nàng cùng ta luyện thì tốt lắm, đến lúc đó chúng ta đánh ngang tay, giống bây giờ nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của ta, mỗi lần ta đánh đến say sưa thì nàng đều vội vã đầu hàng, hại ta phải dừng lại chờ nàng lần nữa khôi phục sĩ khí, mới có thể tiếp tục.”

Hấn càng nói càng loạn, A Kết không muốn để ý hấn, trốn trong ổ chăn không được, nàng quay đầu vùi vào trong gối đầu.

Triệu Trầm yêu chết dáng vẻ này của thê tử, chống thân mình đuổi theo hôn lỗ tai nàng, hai người ở trong chăn lẫn qua lộn lại, cuối cùng vẫn là A Kết phát hiện Triệu tướng quân hình như muốn lại nổi cơn đánh trống, vội vàng dừng lại, ôm hấn cầu xin tha thứ: “Đừng làm rộn, mau dậy đi, hôm nay còn nhiều việc phải làm!”

91. Chương 73: Chương 58.2

92. Chương 73: Chương 58.2

“Vậy nàng đồng cùng ta luyện võ.” Triệu Trầm dè nặng nàng ra điều kiện.

A Kết nhú mày: “Thiếp luyện võ gì?”

“Ta dạy nàng ngồi trung bình tấn.” Triệu Trầm cười nói.

A Kết từng thấy đệ đệ ngồi trung bình tấn, một chút hứng thú cũng không có, Triệu Trầm đứng lúc đến gần bên tai nàng giải thích: “Yên tâm, nam nhân và nữ nhân ngồi trung bình tấn không giống nhau, tối hôm nay nàng sẽ biết.”

Buổi tối?

A Kết hung hăng đẩy hấn, đã hiểu hấn lại là nghĩ đến cái gì xấu .

Triệu Trầm hắc hắc cười, kéo xiêm y đến giúp nàng mặc vào.

Thu thập xong xuôi, hai vợ chồng đến Vinh Thọ đường thỉnh an thái phu nhân.

A Kết không biết lần trước Triệu Trầm nói chuyện với thái phu nhân như thế nào, hiện tại thái phu nhân nhìn nàng vẫn như cũ không vừa mắt, thậm chí ngay cả lúc giả vờ làm tổ mẫu từ ái cũng không thềm, lại không lại làm chuyện gì nhằm vào chuyện của nàng, ngẫu nhiên chỉ nói vài câu, A Kết không để trong lòng.

Trên đường gặp được Triệu Thanh và Triệu Hàm cùng nhau đến đây.

Triệu Thanh từ xa xa dừng bước, trong nắng sớm, tươi cười ôn hòa, Triệu Hàm có chút tịch mịch nhìn A Kết, xoay người đi trước.

A Kết nhìn bóng lưng Triệu Hàm, trong lòng có chút phức tạp.

Đến hầu phủ lâu như vậy, rất nhiều chuyện Cẩm Mặc và Thúy Ngọc các nàng đều đã hỏi thăm rõ ràng, cho nên A Kết biết Triệu Thanh và Triệu Hàm, cả hai huynh đệ đều là Triệu Duẩn Đình tự mình chỉ bảo, mỗi tháng số lần cùng mẹ đẻ gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Triệu Hàm so với Triệu Thanh tốt hơn một chút, bình thường đến Vinh Thọ đường thỉnh an đều có thể thấy Tần thị, nhưng nói chuyện cũng không nhiều.

Bởi vậy Triệu Hàm mới có vẻ nhu thuận hiểu chuyện sao?

Mỗi lần nhìn đến Triệu Hàm rõ ràng muốn gọi bọn họ lại ngại Triệu Trầm không dám mở miệng, A Kết đều cảm thấy đứa nhỏ này có chút đáng thương.

Nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện khuyên Triệu Trầm tiếp thu đệ đệ này. D.d.l.q.d Nàng không phải Triệu Trầm, không có trải qua khổ sở mà hắn đã chịu, không biết nỗi hận của hắn, nhưng khi nhìn Triệu Hàm, nghĩ tới hắn bị huynh trưởng cùng cha khác mẹ lạnh nhạt có thể làm cho nàng đồng tình, vậy quá khứ của Triệu Trầm thì sao? Bấy tuổi hắn không biết mẫu thân mình còn sống, phụ thân cưới kẻ mẫu là người hại mẫu thân hắn, kẻ mẫu còn muốn hại hắn, một mình hắn ở trong sân một mình đi lại thì có thể cũng có người đối với bóng lưng hắn sinh ra đồng tình hay không?

So sánh với Triệu Trầm, Triệu Hàm đã thật hạnh phúc, Triệu Trầm có thể trưởng thành thành nam nhân đỉnh thiên lập địa, Triệu Hàm chỉ cần cố gắng, cũng có thể.

“Nhị đệ.” Đến bên người Triệu Thanh, nàng khẽ cười chào hỏi.

Hai gò má nàng trong trắng lộ hồng, nhan sắc như đào hoa nở rộ ngày xuân, tràn ngập vui vẻ khiến bầu không khí thanh lãnh ngày đông có chút ấm áp. Tâm tình Triệu Thanh không tự chủ nhẹ nhàng, hàn huyền di chuyển tới bên kia của Triệu Trầm, cùng hắn đồng hành.

“Nhị đệ vào tháng tư chuẩn bị tham gia thi viện sao?” Triệu Trầm thuận miệng hỏi. Không giống hắn, phụ thân chuẩn bị đường cho Triệu Thanh đi theo khoa cử.

Triệu Thanh cười cười: “Đúng a, phụ thân nói đệ không có thiên phú luyện võ, chỉ có thể đọc sách, năm nay thử xem, thi đậu thì tốt, không thi nổi xem như trải đời.”

Triệu Trầm từng thấy chữ của Triệu Thanh, thanh đậm tuấn tú, chữ như người, nghĩ đến chắc cũng là mới học, nhân tiện nói: “Đệ nghĩ vậy thì tốt, nhưng đại ca tin tưởng đệ có thể trung bảng, đừng quá lo lắng.”

“Cám ơn lời chúc của đại ca.” Triệu Thanh khiêm tốn trả lời.

Triệu Trầm lại nhìn hắn, vỗ vai hắn nói: “Nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, bình thường nên ra ngoài một chút, giữ gìn sức khỏe chút. Có thể cưỡi ngựa không? Đầu xuân ấm áp, chúng ta cùng nhau đến ngoài thành chạy vài vòng.”

Mắt Triệu Thanh sáng lên: “Được, đại ca nói, đệ nhất định nghe theo, chỉ là kỹ thuật cưỡi ngựa của đệ không được tốt, đại ca thấy đừng chê cười.”

Triệu Trầm cười lắc đầu, nói về chuyện khác.

A Kết ở một bên nghe, thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn về phía Triệu Trầm, nhìn hắn cùng Triệu Thanh trò chuyện với nhau thật vui, không khỏi cảm thấy trạng thái của hắn vẫn rất rộng rãi, không bởi vì mẫu thân Triệu Thanh là di nương thì khinh thường Triệu Thanh hoặc là hờ hững.

Bị thê tử nhìn lén, Triệu Trầm phát hiện, khi A Kết lần nữa nhìn qua thì hắn cũng nghiêng đầu nhìn nàng, trong mắt phượng là ý cười ôn nhu.

A Kết nhanh chóng chuyển mắt, mặt cười ửng đỏ.

Triệu Thanh nhìn sự thân mật của anh trai và chị dâu, tâm tình thiếu niên bị xúc động, ánh mắt hướng về phía bầu trời xa xăm.

Hắn cũng đến tuổi thành thân, không biết phụ thân có thể vì hắn mà chọn người như thế nào. Hắn không cầu dung mạo gia thế, chỉ nguyện có thể giống như đại ca, gặp được một cái, liền có thể hiểu được ý cười của cô nương.

Bình thân mà hạnh phúc.

93. Chương 74: Chương 59.1

94. Chương 74: Chương 59.1

Từ Vinh Thọ đường đi ra, hai vợ chồng vẫn như cũ đi về phía Hình Lan uyển.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng chạy bộ, A Kết cùng Triệu Trầm quay đầu lại, thì thấy Triệu Nghi mang váy đỏ đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên đầu cây trâm hình con bướm rung lên, xinh đẹp linh động. A Kết vội khuyên nàng: “Muội muội đừng chạy, từ từ đi là được.”

Triệu Nghi từng đến Vọng Trúc hiên đi tìm nàng một lần, hoạt bát cũng hiểu chuyện, A Kết vẫn rất thích nói chuyện với nàng.

Triệu Nghi vẫn chạy tới, dừng lại trước người A Kết, sau khi bình phục hô hấp thì nhìn Triệu Trầm, thấy sắc mặt nam nhân cũng coi như là tốt, nàng hít 1 hơi, nói với A Kết: “Đại tẩu, năm nay câu đối xuân ở viện của tẩu và đại ca do chính hai người tự viết sao? Mấy năm nay đều là do nhị ca viết cho muội, giờ nhị ca bảo muội hỏi một chút, hỏi một chút xem đại ca có thể giúp muội viết một bức hay không.”

Cái này hai vợ chồng còn chưa đề cập tới. A Kết nhìn về phía Triệu Trầm, câu đối xuân nhà mình đều là do phụ thân viết, quy củ Triệu gia như thế nào thì nàng còn chưa rõ ràng lắm.

Triệu Trầm nhìn thê tử, nghĩ tới lần trước từ bên ngoài trở về nhìn thấy hai cô tẩu (chị dâu em chồng) cùng nhau ngồi ở trên kháng thêu hoa lan, một người dạy một người học, liền nói với Triệu Nghi: “Muội trở về nghĩ lại xem mình muốn viết cái gì, lát nữa đến Vọng Trúc hiên, ta giúp muội viết.”

Sau khi mở miệng, Triệu Nghi vẫn thấp thỏm nhìn hắn, nghe hắn đồng ý, đôi mắt hạnh của tiểu cô nương lập tức cong thành hình trăng khuyết, nhìn về A Kết lộ ra một nụ cười thật to, vui sướng nói: “Cám ơn đại ca, muội lập tức trở về suy nghĩ!” Nói xong xoay người chạy, nha hoàn khuyên nàng chậm một chút nàng cũng không nghe.

“Nàng thích muội ấy?” Tiếp tục đi trở về thì Triệu Trầm nhỏ giọng hỏi.

A Kết nghĩ nghĩ, ăn ngay nói thật: “Muội ấy rất hiểu chuyện, đến chỗ chúng ta thì rất kính trọng trưởng tẩu, lại tự nhiên gần gũi, dù sao vẫn là đứa bé, muội ấy nói với thiếp muốn học gì đó, thiếp lại vừa lúc cũng không có chuyện gì làm, liền dạy cho muội ấy.”

Triệu Trầm không nói gì nữa. Đi ngang qua một gốc cây mai, hắn tiện tay bẻ gãy đóa Hoa Mai cài lên tóc A Kết, A Kết đỏ bừng mặt, muốn hái xuống, Triệu Trầm giữ tay nàng tỉ mỉ chăm chú nhìn một lúc, cười nói: “Thật đẹp mắt, cài đi, ta lại hái cho nương một nhành.”

A Kết đành phải chọn hoa với hắn.

Tìm được một bông đẹp, Triệu Trầm kéo nhánh cây xuống cho A Kết hái.

Khi Triệu Trầm và A Kết dạo trong hầu phủ thì không thích nha hoàn đi theo bên người, cho nên lúc này trong vườn chỉ có hai vợ chồng, A Kết liền không ngại ngần, vươn tay hái hoa mai. Hoa mai mở rực rỡ, như đôi má hồng của nàng, lại không sánh bằng sự xinh đẹp của đôi môi nàng, Triệu Trầm cúi đầu chăm chú nhìn thê tử, nhớ lại mỗi lần hai người bên nhau. Hoà với dáng vẻ ngượng ngùng ở trước mặt hắn.

Lòng hắn chìm trong sự mềm mại trù mến, lời nói ra lại hoàn toàn không thể hiện, buông nhánh cây ra một bên, cùng nàng đi về phía trước, nói: “Triệu Nghi còn có năm, sáu năm mới có thể xuất giá, thái phu nhân tuổi đã lớn, Tần thị không đảm đương nổi vị trí chủ nhân hậu viện, mà nàng lại là trưởng tử của muội ấy, ta là trưởng tử phụ thân coi trọng nhất, Triệu Nghi có quan hệ tốt với nàng, chỉ có lợi không có hại.”

Những ngượng ngùng ngọt ngào của A Kết không còn sót lại chút gì, không thể tin được, nàng hỏi hắn: “Nàng sang năm mới 10 tuổi a, làm sao có thể nghĩ tới xa như vậy chứ?”

Triệu Trầm sờ mũi nàng, cười phải có chút sủng nịch, “Nàng 10 tuổi, cũng có đầu óc hơn nàng bây giờ.”

A Kết cười không nổi, né tránh tay hắn, xoay người đi về phía trước, thanh âm buồn buồn: “Nếu chàng nói như vậy, về sau thiếp không để ý tới nàng luôn được chưa?” Thật vất vả mới có người trong hầu phủ nguyện ý thân cận với nàng, không nghĩ tới trong mắt Triệu Trầm lại là có rắp tâm khác, là nàng thật sự quá ngốc nên không nhìn ra khiến một tiểu cô nương cũng có thể lừa gạt nàng, hay là Triệu Trầm nghĩ xấu cho người khác?

Nàng tức giận, Triệu Trầm cười đuổi theo, giữ chặt nàng, nói: “Ta chỉ là nói thật, nàng tức giận cái gì? Huống hồ ta cũng chưa nói muội ấy không tốt. A Kết, ta nhìn ra, Triệu Nghi vẫn là thích nàng, muội ấy là người thông minh, nếu tính cách nàng không dễ ở chung, dù cho tương lai nàng có thể quyết định hôn sự của muội ấy, muội ấy cũng sẽ không giống hiện tại mà chủ động thân cận nàng. Nguyên nhân là vì nàng ôn nhu thiện lương, vừa nhìn liền biết là tử tử tốt, Triệu Nghi mới thật lòng muốn đến gần nàng.”

A Kết cúi đầu, nhìn hoa mai trong tay, nhưng ánh mắt dần dần trôi dạt trên bóng hình của hai người đang chồng lên nhau.

Triệu Trầm nắm tay nàng đi về phía trước: “Nói với nàng chuyện này, là muốn nói cho nàng biết, cùng người khác ở chung, có đôi khi là vì ích lợi, có đôi khi đơn thuần là hứng thú hợp nhau, có đôi khi cũng có thể hai người chiếu cố lẫn nhau. Chẳng hạn như ta cùng Triệu Thanh lui tới, có lẽ có một chút thời điểm là tình nghĩa huynh đệ, nhưng nhiều hơn vẫn là giúp đỡ lẫn nhau. Hắn là thứ tử hầu phủ, ta tốt thì ở bên ngoài địa vị của hắn cũng sẽ cao hơn chút, mà ta thì sao, có người trong tộc giúp đỡ, vaanc tốt hơn một mình làm tất cả. Tương lai nếu Triệu Thanh cưới một người thê tử tốt, chị em dâu nàng cùng đi ra ngoài cũng tính có người giúp đỡ. Triệu Nghi cũng vậy, nàng dựa vào chúng ta để có mối hôn sự tốt, tương lai Triệu gia cùng tướng công nàng là quan hệ thông gia, có chuyện gì ít nhiều đều sẽ giúp đỡ lẫn nhau, mọi gia tộc trong kinh thành đều nhờ những mối liên kết như vậy.”

Hắn đây là dạy dỗ nàng...

A Kết tùy ý để hắn nắm tay dẫn đi, nghiêm túc suy nghĩ lời của hắn. Nhà mình thân thích không nhiều, có chút đạo lý cái hiểu cái không, như Triệu Trầm lại nói ra rõ ràng như vậy, lại còn hiểu được đạo lý bên trong.

“Ý của chàng là, tương lai, nếu có người muốn quen thân với thiếp, chỉ cần thiếp và người đó hợp ý, thì có thể nói người đó có thể là vì lý do đối với thiếp vô hại nhưng nàng lại được lợi ích, lúc đó thiếp cũng có thể ở chung với nàng như bình thường?”

Triệu Trầm gật đầu: “Nếu người đó cần nàng giúp đỡ, nàng có đủ khả năng thì giúp một chút, quá khó khăn hoặc là khiến nàng bị tổn hại hoặc không chỗ nào ích lợi thì không cần quản. Đương nhiên, nếu nàng cũng có thể đối với người khác như thế, ta sẽ không nói nàng ngốc.”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trong mắt có chút đắc ý, giống như muốn nói trước khi nói nàng ngốc đều là đúng. A Kết tuy bội phục tượng phu hiểu nhiều đạo lý lớn như vậy, nhưng cũng bất mãn khi hắn giữ dáng vẻ kiêu ngạo, quay đầu nói: “Nếu như thiếp cũng thông minh như chàng, lúc trước sẽ không để cho ta cha mẹ bị chàng che giấu.”

Lời này có chút hàm ý tính sổ, Triệu Trầm cười cười, không có nói cho thê tử biết nàng thông minh đi nữa chỉ cần hắn muốn thì nàng vẫn sẽ rơi xuống trong tay hắn như thường, mà là đến gần bên tai nàng nói nhỏ: “Cho nên ta thích nàng, lại mĩ lại kiều lại ngốc, hò hét liền thích ta.”

Da mặt hắn dày như tường thành, A Kết mặc kệ hắn, bỏ tay hắn ra bước nhanh về phía trước.

Triệu Trầm không nhanh không chậm đi theo phía sau nàng, nhìn làn váy thêu hoa lan của thê tử bị gió nhẹ lay động, tâm hần cũng lay động nhộn nhạo.

~Cùng Ninh thị nói vài lời rồi thôi, A Kết cùng Triệu Trầm trở về Vọng Trúc hiên.

Rất nhanh, Triệu Nghi đã đến đây, Triệu Trầm nói được thì làm được, tự mình giúp nàng viết câu đối xuân, Triệu Nghi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn nhìn, ánh mắt cùng với bút pháp huynh trưởng di động, hết sức chăm chú. A Kết lặng lẽ liếc hai mắt tiểu cô nương, nhìn thế nào cũng không giống người sẽ có tâm tư phức tạp như thế, dù sao Triệu Trầm cũng nói là Triệu Nghi có thể tới hướng, A Kết vẫn như lúc trước mà đối xử với nàng, hay cô tẩu cùng nhau ngồi xem Triệu Trầm viết chữ.

Đã viết, Triệu Trầm đơn giản cũng viết cho Vọng Trúc hiên và Hinh Lan uyển.

Buổi sáng viết câu đối xuân, buổi chiều làm sủi cảo.

Vọng Trúc hiên và Hinh Lan uyển đều có phòng bếp riêng, Triệu Trầm đi tìm Triệu Duẫn Đình, A Kết đến Hinh Lan uyển cùng Ninh thị làm sủi cảo.d.d.l.q.d Cơm tất niên thì chắc chắn bọn họ phải đi Vinh Thọ đường ăn cùng thái phu nhân, bởi vì ở bên kia cũng ăn không hết bao nhiêu, A Kết liền cùng Triệu Trầm bàn bạc, ở bên này cùng mẹ chồng ăn cơm chiều xong sẽ đi qua.

Triệu Duẫn Đình cũng không biết từ nơi nào lấy được tin tức, cũng lại đây, đi mật đạo như cũ. A Kết vào phòng bếp thả sủi cảo vào trong nồi phóng, trở về thì thấy trong phòng có phụ tử Triệu Trầm, chỉ cho là bọn họ là cùng nhau từ chính viện tới đây, ngoại trừ hơi kinh ngạc chuyện cha chồng làm sao tránh được tai mắt người bên ngoài, cũng không có nghĩ nhiều.

Một nhà bốn người ngồi vây quanh trước bàn đất, bên ngoài tiếng pháo thanh trận, lại có loại cảm giác không chân thật.

Ấm áp ngắn ngủi qua đi, mấy người phải đến Vinh Thọ đường .

Triệu Duẫn Đình để nhi tử và con dâu đi trước.

A Kết có chút bận tâm nhìn về phía mẹ chồng.

Đêm nay bọn họ đều ở tại Vinh Thọ đường gác đêm đến giờ tỵ, mẹ chồng một mình ở tại bên này, trong lòng chắc chắn không dễ chịu phải không?

Nhận thấy được tầm mắt của nàng, Ninh thị cười cười với nàng, vẫy tay ý bảo hai vợ chồng an tâm đi.

95. Chương 75: Chương 59.2

96. Chương 75: Chương 59.2

Triệu Trầm không nói gì, nắm tay thê tử đi. Nói cái gì cũng không hữu dụng, mẫu thân không phải loại người suốt ngày thương xuân bi thu, hần cũng sẽ không để cho người mãi canh giữ tại Hinh Lan uyển như vậy.

Nhìn hai người đi xa, Ninh thị nhìn sang nam nhân còn không muốn đi, bất đắc dĩ khuyên nhủ: “Chàng cũng đi thôi, thiếp không phải tiểu hài tử, sợ ở một mình.”

Bên ngoài tiếng pháo quá vang, thanh âm nàng chỉ nghe đứt quãng, Triệu Duẫn Đình lại nghe rõ.ddlqd Hần ôm người vào trong ngực, hứa hẹn bên tai nàng: “Ta từng nói, về sau không để nàng một mình trông phòng, đêm nay xong việc ta liền tới đây, nếu nàng mệt nhọc thì nghỉ ngơi trước, không cần chờ ta.”

Ninh thị lặng lặng nhìn hần.

Trong cơ thể Triệu Duẫn Đình đột nhiên sinh ra một cảm giác khó chịu.

Sau khi hồi kinh, thê tử chưa từng hỏi hấn chuyện buổi tối có thể đến đây hay không, giống như hấn đi tìm những nữ nhân khác nàng cũng không để ý. Tựa như đêm nay, cũng không khác biệt, trong kinh thành này tòa đại trạch nào thì nam nhân đều sẽ ở cùng chính thê, dù cho trong lòng không thích đối phương. Hấn lại chưa bao giờ nghĩ tới việc đi đến chỗ Tần thị, nhưng thê tử hỏi cũng không hỏi, từ đầu đến cuối không nhìn hấn, hấn thật sự khó chịu.

Hấn đối với nàng làm cái gì nàng đều không cự tuyệt, lại không chịu cho hấn một chút để tâm.

Hấn nhìn nàng, nhìn nàng nhấc chân đi đến chỗ ghế hướng đối diện, nhìn nàng ngồi nghiêng đầu pha trà trên bàn con ngựa Triệu Duẩn Đình khó chịu không lý do chuyển thành tức giận, chuyển ánh mắt, rơi đến trên cây nến phía bên kia. Ánh nến toát ra, hấn thả lỏng áo, muốn dề xuống tức giận, cuối cùng lại là hấn bước nhanh tới trước, vươn tay gạt nến xuống đất, dùng chân đạp tắt.

Vấn Mai đang canh giữ tại gian ngoài đột nhiên rùng mình một cái.

Bên trong truyền ra tiếng bước chân vội vàng của nam nhân, vật nặng bị vứt xuống trên kháng, tiếng vật liệu may mặc bị xé bỏ...

Vấn Mai khẩn trương đi tới trước cửa, muốn đi vào, nhưng bên trong phu nhân không có chút giấy dựa. Vấn Mai lo lắng, trong tay nắm chặt tấm khăn, lỗ tai dán rèm cửa, sau đó nàng nghe được hô hấp trầm trọng của hầu gia, nghe được hấn thấp giọng nói gì đó, mơ hồ không rõ giống như trong miệng ngậm gì đó. Phu nhân dần dần phát ra một chút thanh âm, đi theo liền là âm thanh quen thuộc...

Vấn Mai lặng lẽ lui đến bên ngoài cửa.

Trong phòng một mảnh tối đen, ngẫu nhiên có âm thanh pháo nổ, lại có thanh âm như vật gì bị nghiền nát truyền tới.

Hầu gia giống như đang hỏi phu nhân cái gì đó, quá mơ hồ, Vấn Mai nghe không rõ.

Pháo vang một tiếng một tiếng, màn đêm hoàn toàn buông xuống, âm thanh bên trong lại vẫn không ngừng.

Vấn Mai có chút nóng nảy, muện như vậy hầu gia còn không đi, thái phu nhân ở bên kia trực tiếp tới bên này tìm người thì làm thế nào?

Nàng một lần nữa đi vào trong, sắp tới gần cửa phòng trong thì bỗng nhiên nghe được tiếng cửa mở.

Hầu gia đi tới.

Vấn Mai đứng ở trước cửa, không biết nên đi vào hay không.

“Vấn Mai?”

Bên trong truyền ra tiếng của phu nhân, trong bình tĩnh còn có ôn tồn và mềm mại vô lực, Vấn Mai nhẹ nhàng thở ra, ít nhất hiện tại nàng có thể kết luận, hầu gia không có hành động gì cả.

Nàng nhẹ nhàng đáp lời.

“Bưng bát canh đến.”

97. Chương 76: Chương 60.1

98. Chương 76: Chương 60.1

Khi Triệu Duẩn Đình không chút thay đổi bước vào Vinh Thọ đường thì thái phu nhân đang định phái nha hoàn đi ra ngoài tìm người. Thấy rốt cuộc nhi tử đã tới, thái phu nhân không vui, hỏi: “Cả phòng già trẻ đều chờ con lại đây ăn cơm, con lại bận rộn đi đâu vậy?”

Mọi người đều nhìn về Triệu Duẩn Đình.

Sắc mặt Triệu Duẩn Đình không vội vàng, cúi đầu xin lỗi, nói: “Nhi tử ở trong phòng ngủ quên, thức dậy trễ, kính xin mẫu thân bớt giận.”

A Kết không khỏi cúi đầu, khoe môi hơi vênh. Cha chồng thật giỏi nói dối, Triệu Trầm có thể gạt người như vậy, chắc là học theo cha chồng nhỉ?

Thái phu nhân nhìn lướt qua chỗ của trưởng tôn, phát ra một tiếng hừ lạnh.

Ngủ gật? Hẳn ngủ gật, chẳng lẽ tùy tùng bên người hẳn đều chết hết sao, đến lúc cũng không biết nhắc nhở hầu gia? Khẳng định là đi lấy lòng Ninh thị bên kia. Tối nay là đêm giao thừa, với sự coi trọng của nhi tử đối với Ninh thị, làm sao có thể không trấn an ả ta chứ?

Nhiều người nhìn như vậy, lại là ngày đại hỉ, thái phu nhân muốn làm lớn chuyện, khoát tay một cái nói: “Được rồi, nhanh ngồi xuống đi, nường của Thừa An, nhanh chóng sai bảo phòng bếp dâng cơm.”

Nói thì nói đến Tần thị nhưng lại hàm ý muốn nhắc Triệu Doãn Đình đặt tên tự cho Triệu Hàm, ba nhi tử Triệu gia đều được đặt tên tự năm 10 tuổi.

Từ Oánh bên người Tần thị đã đi ra ngoài truyền lệnh, Tần thị nâng đôi mắt đẹp ẩn tình nhìn về phía trưởng phu ngồi đối diện, qua một lúc không được nhìn lại, nàng có chút thất vọng, những nghĩ đến đêm nay Triệu Doãn Đình chắc chắn sẽ đến chỗ nàng, chút thất vọng cũng rất nhanh bị nàng ném ra sau đầu. Trên bàn quá mức im lặng, Tần thị muốn dấy lên không khí để lấy lòng trưởng phu và mẹ chồng, ánh mắt liền rơi đến trên người A Kết, cười nói: “Năm nay phu thê Thừa Viễn trở về, cơm tất niên cũng náo nhiệt hơn không ít, chờ sang năm tức phụ Thừa Viễn sinh một tiểu tử mập mạp, hầu phủ chúng ta lại càng ngày càng náo nhiệt.”

Nàng nói là lời nói cát tường, hơn nữa A Kết cũng không giống như Triệu Trầm, có thể mất diếc tai ngơ khi Tần thị nói gì đó, đành đơn giản cúi đầu vờ xấu hổ.

Số người trong Triệu gia cũng không tính là nhiều, chỉ có 2 cháu dòng chính, thái phu nhân đối với chất trai đồng lứa vẫn thật xem trọng, trong lòng tính toán, hỏi A Kết: “Người cùng Thừa Viễn thành thân cũng đã hai tháng, vẫn chưa có động tĩnh sao?”

Triệu Trầm vừa muốn mở miệng, Triệu Duẩn Đình lại ho khan một cái, thấp giọng nói: “Mẫu thân, những lời này người nói nhỏ với cháu dâu sau, mấy đứa như Thừa Văn cũng không còn nhỏ, lại nói Thừa Viễn thành thân cũng chưa lâu, việc có con cũng không cần phải gấp gáp.” Thê tử cũng mang thể chất khó mang thai, lúc trước hai người thành thân đến năm thứ hai mới có trưởng tử, sau đó vài năm cũng không mang thai lần nào nữa, tách ra mười năm này hai người ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, không có con cũng bình thường, nhưng, hiện tại hai người lại ở cùng một chỗ, không biết thê tử có thể mang thai lần nữa hay không?

Đứa nhỏ của hắn và nàng, đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Thái phu nhân tự biết mình lỡ lời, trừng mắt nhìn Tần thị, nếu không phải là Tần thị nói nhiều, nàng cũng sẽ không bị nhi tử quở trách.

Tần thị ủy khuất hạ mắt, hạ quyết tâm không bao giờ nói chuyện. Gần đây thái phu nhân đối với nàng rất oán hận, Tần thị biết đây là do nàng không có quốc công phủ ủng hộ, thái phu nhân muốn ra về mẹ chồng với mình, nàng không nói lời nào thì tốt lắm, miễn cho nói cái gì đều là sai.

Đồ ăn bưng lên, một đám người ở đây thay nhau yên lặng dùng cơm trong tiếng pháo vang vọng.

A Kết đã ăn rồi, vội gấp vài đũa giả tượng trưng, phần lớn thời gian là nhìn sủi cảo trong bát xuất thần, nhớ đến cha mẹ cùng đệ đệ và muội muội ở phương xa. Triệu Trầm nhìn ra thê tử đang nhớ nhà, tuy rằng đau lòng nhưng lại không thể nề hà, khoảng cách quá xa, mừng hai tết dù thê tử muốn về nhà mẹ đẻ cũng không thể về.

Nhận thấy được hắn lo lắng nên nhìn mình chăm chú, A Kết cười cười với Triệu Trầm. Tức cảnh sinh tình là không thể tránh được, cũng không có quá thương tâm, hắn đối với nàng tốt như vậy, nàng đã thật may mắn.

~Ăn xong, đoàn người di chuyển tới đình trong hoa viên ngắm pháo hoa.

Theo lý thuyết bé trai đều thích vào giúp vui, đốt pháo ném pháo hoa, Đông chạy Tây lủi, nhưng ở Triệu gia không có tiểu thiếu gia tinh nghịch. Triệu Trầm đã thành thân, tự nhiên không làm những chuyện này, Triệu Thanh tuổi tác có thể chơi nhưng lại không chơi, năm rồi hẳn có cùng Triệu Hàm và Triệu Nghi chơi trong chốc lát, năm nay Tần thị lo Triệu Trầm giờ trò xấu giữ kỷ Triệu Hàm ở bên người, không cho Triệu Hàm chạm vào những thứ dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó, Triệu Nghi lại đi theo bên người A Kết, cô tẩu trò chuyện náo nhiệt, Triệu Thanh mừng rỡ tiêu dao, cùng Triệu Trầm nói chuyện với Triệu Duẩn Đình.

Các nam nhân ở bãi ghế phía ngoài đình, các nữ quyền đều ngồi tại trong đình.

Ngoại trừ Triệu Hàm.

Một mình hẳn ngồi ở tấm lót mềm chỗ góc đình, không đi ra ngoài tìm huynh trưởng, cũng không ngoan ngoãn đợi bên cạnh Tần thị, mà là dựa lưng dựa vào đình, ngửa đầu ngóng nhìn bầu trời đêm, ngẫu nhiên có khối lửa bay lên trời, chiếu sáng cô đơn trong mắt thiếu niên.

Đại ca không thích hẳn, Triệu Hàm có thể hiểu được, mẫu thân và ông ngoại làm nhiều chuyện có lỗi với đại ca như vậy, sao hẳn có thể cầu mong đại ca không hề có khúc mắc đối với hẳn chứ? d/d.l.qd Nhưng hẳn có biện pháp nào, Tần thị là mẫu thân của hẳn, bà dù không tốt cũng là mẫu thân của hẳn, là người mẫu thân khi hẳn sinh bệnh thì ôm hẳn khóc, mớm thuốc cho hẳn, khê hát cho hẳn nghe.

Hẳn chỉ mong mình nhanh lớn lên lớn lên, thi được công danh tranh thủ ra ngoài, sau đó mang mẫu thân cùng đi nhậm chức, đưa hầu phủ này lại cho phụ thân cùng đại ca trở thành người một nhà. Hẳn vốn chính là kẻ dư thừa, không nên xuất hiện tại Triệu gia.

Cách hẳn không xa, trên bàn đá, thái phu nhân lại hỏi tới chuyện con cái với A Kết, bởi vì các nam nhân đứng ở bên ngoài, nàng nói chuyện cũng không khách khí: “Tức phụ Thừa Viễn, ta biết các người ở nông thôn nam nhân ít cưới vợ bé, nhưng người đã gả đến hầu phủ, nên nhập gia tùy tục. Nhìn xem toàn bộ kinh thành, phàm là người có chút thân phận, có mấy ai không cưới vợ bé, ngay cả cha chồng của người, cũng không phải có 2 di nương sao? Ta nói cho người biết, người cho Thừa Viễn cưới vợ bé, người ngoài mới có thể khen người biết khoan dung, mới có dáng vẻ chủ mẫu, vạn nhất đường con cái của người có vấn đề, Thừa Viễn cũng không đến mức không có người nối dõi.”

A Kết cúi đầu, cung kính nói: “Tổ mẫu nói đúng, ban đầu là con không hiểu chuyện, tướng công tốt, mới cam đoan với con như vậy. Sau đó con cũng cảm thấy không ổn, đặc biệt là lần trước lúc tổ mẫu đưa Mộc Cẩn đến, tất cả đều là vì tốt cho con, kết quả ngược lại lại phụ lòng tổ mẫu. Mấy ngày nay con luôn khuyên nhủ tướng công, chỉ là tướng công không chịu nghe lời con, nhiều lần còn nổi giận, con cũng không dám nói nhiều. Tổ mẫu yên tâm, sau này con tìm được cơ hội lại nói chuyện với tướng công, cho tướng công thêm vài người, nhanh chóng vì Triệu gia khai chi tán diệp.”

Lời dễ nghe thì ai không biết nói chứ? Không cần Triệu Trầm nhắc nhở nàng vờ đỏ mặt, nàng cũng biết nên làm như thế nào.

Thái phu nhân có chút nghi ngờ nhìn chằm chằm nàng, “Người thật sự muốn như vậy?”

A Kết gật gật đầu, ngượng ngùng nhìn bà một cái, nhỏ giọng nói: “Đã khiến tổ mẫu lo lắng.”

Thái phu nhân không lên tiếng.

Tần thị chớp chớp mắt, cười nói: “Người nghĩ như vậy là được rồi, lại nói nam nhân a, đều là có mới nói cũ, đừng nhìn lúc này Thừa Viễn đối với người tốt cỡ nào, thời gian dài rồi cũng sẽ nhớ thương người bên ngoài, thay vì chờ hẳn giấu người ăn vụng, người chủ động chuẩn bị cho hẳn, hẳn còn nhớ rõ lòng tốt của người. A Kết, ta biết Thừa Viễn đối với ta có nhiều oán hận, nhưng đã nhiều năm như vậy, ta đến cùng vẫn là mẹ cả của hẳn có phải không? Hẳn không nhận tình của ta, ta liền cùng người nói vài lời trong lòng, hai người các người sống thật tốt, ta cũng cao hứng.”

A Kết không lên tiếng, thái phu nhân là tổ mẫu của Triệu Trầm, có lẽ một chút không có gì, Tần thị, giả mù sa mưa nghĩ nàng là kẻ gốc sao?

Tần thị tự mất mặt, cũng không hề muốn hạ thân phận nhiều lời với thôn cô, chờ mong nhìn về phía ngoài đình.

Đứng nơi đó là trưởng phu của nàng.

10 năm qua, nam nhân tuổi gần bốn mươi lại có phong thái chỉ tăng không giảm, khối lửa nở rộ chiếu sáng lên sườn mặt lạnh lùng của hắn, không biết nói gì với hai nhi tử, hắn bỗng cười một chút, tuần mỹ hơn người, làm cho lòng nàng càng chìm sâu vào tình cảm với hắn.

Tần thị bắt đầu hy vọng mọi người nhanh chóng tan cuộc.

Vì đêm nay, nàng tỉ mỉ chuẩn bị một bộ trung y, nước ấm để tắm rửa cũng chuẩn bị tốt từ lâu.d.d.l.q.d Trước đây nàng xấu hổ khi làm những chuyện này, nhưng Triệu Duẫn Đình thật sự là lâu lắm cũng không đến, nàng phải khiến hắn nhớ nàng mới tốt, nàng cũng không tin hắn là người đại nam nhân khỏe mạnh thì không thích loại chuyện này.

Cùng với thời gian dần trôi, náo nhiệt trên đường cũng dần vơi bớt.

Tiếng gõ mõ báo canh hai vang lên thì Triệu Trầm vào đình, nói với thái phu nhân: “Tổ mẫu, thân thể ta có chút không thoải mái, muốn đi về trước. Đêm khuya trời lạnh, tổ mẫu cũng về sớm một chút đi, đừng để bị lạnh.”

Lời này nói thật dễ nghe, dù cho biết trưởng tôn hơn phân nửa là đau lòng tức phụ ở bên cạnh với nàng, trong lòng thái phu nhân vẫn rất hưởng thụ, khoát tay với A Kết nói: “Ừ, ta ngồi một hồi nữa thì cũng liền đi. Tức phụ Thừa Viễn, người mau đỡ Thừa Viễn trở về đi, ban đêm chăm sóc thật tốt.”

A Kết liền nghe lời đứng lên, phu thê cùng chào tạm biệt thái phu nhân, sóng vai rời đi.

Tần thị kim lòng không đậu, trên mặt lộ vẻ vui mừng, giơ tay che giấu khóe miệng tươi cười, sau đó mới nói với thái phu nhân: “Nương, nếu không bây giờ chúng con liền đưa người trở về?”

Sao Thái phu nhân có thể không biết tâm tư Tần thị chứ?

Nếu bàn về phần cảm, 2 con dâu đều không được lòng bà, nhưng ít nhất Tần thị cũng coi như nghe lời, bà vui vẻ giúp nàng ta một chút cho Ninh thị ngọt ngào, tránh việc Ninh thị càng ngày càng bừa bãi.

Vì thế thái phu nhân gật gật đầu, nói với Triệu Doãn Đình vừa dẫn Triệu Thanh đi vào trong đình: “Không còn sớm, để bọn nhỏ về trước đi, phu thê các người đưa ta về Vinh Thọ đường.” Nàng cho Tần thị cơ hội, nếu như vậy rồi mà Tần thị vẫn không thể kéo nhi tử đến trong phòng nàng, vậy cũng chỉ có thể trách nàng quá ngu xuẩn rồi.

Tần thị nhìn trưởng phu, đỡ thái phu nhân đứng lên.

Triệu Duẫn Đình gọi Triệu Hàm đến bên người, hỏi hai câu, sau đó liền để hai huynh đệ đi trước.

Hắn đứng bên trái thái phu nhân, cùng Tần thị đưa thái phu nhân trở về.

99. Chương 77: Chương 60.2

100. Chương 77: Chương 60.2

Sau khi ra khỏi Vinh Thọ đường, Tần thị đuổi nha hoàn đi theo về trước, bản thân thì bước nhanh đi theo phía sau Triệu Duẫn Đình, ôn nhu nói chuyện cùng hắn: “Hầu gia, đêm giao thừa năm nay một nhà chúng ta đoàn tụ, lão nhân gia (bà cụ) thật là cao hứng đấy.”

Triệu Duẫn Đình không lên tiếng, bóng dáng cao lớn trong ánh đèn mờ ảo có vẻ lạnh lùng vô tình.

Trong lòng Tần thị mệt mỏi, biết nam nhân không thích nàng nói chuyện, nàng đành ủy khuất ngậm miệng, chẳng qua là khi nàng phát hiện Triệu Doãn Đình không bước về phía Duy Phương viên mà là đi thẳng đến tiền viện thì trong phút chốc lòng nàng chìm xuống, đứng ngẩn ra, một lát sau mới rút cuộc bắt chập hắn có thích hay không, chạy nhanh vài bước đến trước Triệu Duẫn Đình, bối rối hỏi hắn: “Hầu gia muốn đi

tiền viện lấy gì sao? Đã trễ thế này, vẫn nên để bọn nha hoàn đi một chuyến đi, hầu gia cứ cùng thiếp về Duy Phương viên rửa mặt trước nhé?”

Rốt cuộc Triệu Duẩn Đình cũng nhìn về phía nàng.

Rõ ràng Tần thị đã tỉ mỉ trang điểm qua, trong phủ tất cả những ngọn đèn đều được thắp sáng rực rỡ, xa xa đột nhiên lại có những đám lửa nổ rộ, tất cả đều đẹp đến mức không thể bỏ qua. Giờ này khắc này, nàng vừa chờ mong vừa sợ hãi nhìn hắn, giống như nàng đang bị vây khốn ở bờ vực thẳm, hắn cùng nàng đi giống như nàng có thể được cứu trợ, hắn và nàng mỗi người đi một ngã, nàng sẽ rút xuống.

Ánh mắt như vậy, Triệu Duẩn Đình bỗng nhiên nghĩ tới chính mình.

Ánh mắt hắn lúc nhìn thê tử có phải cũng như vậy hay không? Nhưng ở trong mắt thê tử, sự cố chấp của hắn có phải cũng thật buồn cười hay không?

Hắn có thể tùy tiện giẫm lên tình cảm của Tần thị thì thê tử cũng có thể như vậy đối với hắn.

Hắn chẳng thèm nhìn đến Tần thị thì thê tử đối với hắn không chịu đựng tâm.

Có lẽ về mặt tình cảm, hắn cùng Tần thị thật đáng thương...

Không, không giống nhau, Tần thị ngu dốt, nàng ta chỉ nhìn vào dung mạo của hắn, hắn lại khát vọng toàn bộ con người thê tử, Tần thị căn bản không xứng để so sánh với hắn.

Trong mắt Triệu Duẩn Đình sự mờ mịt chỉ chợt loé lên rồi biến mất, ánh mắt chuyển đến trên những phòng ốc trước mặt, “Trở về đi, ta về tiền viện ngủ lại, không chỉ đêm nay, về sau ta cũng sẽ không đến phòng bất kỳ ai trong các người nữa. Tần thị, ta biết trong lòng người không cam tâm, nhưng đây là chính người tự tạo ra, từ nay về sau, người là thê tử trên danh nghĩa của ta, là mẫu thân Thừa An, là hầu phu nhân Duyên Bình Hầu, ngoại trừ những thứ này, ta sẽ không cho người thêm điều gì.”

Tiếng nói lạnh nhạt, tuyệt tình, so với gió lạnh ban đêm của những mùa đông khắc nghiệt còn lạnh người hơn, Tần thị chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nhịn không được run rẩy.

“Hầu gia đợi đã!”

Tần thị bỏ nhào vào người Triệu Duẩn Đình, bị Triệu Duẩn Đình hất ra, nàng lại ôm lấy chân hắn, dùng sức ôm chặt, nước mắt rơi như mưa: “Vì sao lại làm như vậy với thiếp? Đúng, năm đó là thiếp bắt buộc chàng, nhưng chúng ta cũng đã có 10 năm phu thê, nay quốc công phủ cũng lụn bại, vì sao không thể tha thứ thiếp chứ? nể mặt Hàm nhi, hầu gia cho thiếp thêm một cơ hội có được hay không? Hầu gia, thiếp van xin chàng, thiếp không cầu gì cả, đại gia không thích thiếp, thiếp không bao giờ đi trước mặt hắn, thiếp tôn trọng hắn, chỉ cầu hầu gia đừng không để ý tới thiếp, thiếp mới 26 tuổi, sao hầu gia có thể để thiếp sống như quả phụ chứ?”

Nàng ta muốn thương lượng, Triệu Duẩn Đình không hất văng nàng ta ra, cúi đầu, nhìn nữ nhân tóc tai bù xù hỏi lại: “Vì sao người không thể? Lúc Lan Dung đi còn nhỏ hơn người ba tuổi, nàng một mình ở dưới lòng đất nhiều năm như vậy, người sao có thể mạnh hơn nàng chứ? Dựa vào cái gì người thì không thể một mình sống qua ngày? Tần thị, ta nói với người lần cuối cùng, thành thành thật thật làm Hầu phu nhân của người, ta sẽ bảo vệ Thừa An bình yên vô sự, nếu người làm ra bất cứ chuyện gì, đừng đừng trách ta đến Thừa An cũng không nhận!”

Nói xong nhấc chân, muốn tránh thoát khỏi Tần thị, Tần thị cứ sống chết ôm không buông, Triệu Duẩn Đình không bao giờ khách khí, sử dụng toàn lực hất ra, cũng không quay đầu lại, bước đi.

Tần thị co ro trốn đến dưới gốc cây, bụm mặt khóc lên.

Thì ra trong lòng hắn vẫn nhớ kỹ nữ nhân kia, nữ nhân đã chết 10 năm kia.

Nhưng, hắn đã cùng nàng sinh con trai, cũng thu một đứa nha hoàn bên người nàng làm di nương, vì sao hiện tại đột nhiên không muốn chạm vào nàng ?

Là bởi vì nhi tử của nữ nhân kia trở lại sao?

Hay là...

Nước mắt Tần thị bỗng nhiên dừng lại, nàng đưa tay xoa xoa đến chóp mũi, là hương từ cao(kem) mẫu đơn nàng quen dùng để dưỡng thủ tay. Nhưng mới vừa rồi, khi nàng ôm Triệu Duẩn Đình thì rõ ràng ngửi được mùi hoa lan như có như không, Triệu Duẩn Đình cũng không thích quần áo xông hương, trên người lại có hương hoa Lan, chỉ có thể chứng minh hôm nay hắn đến chỗ có loại hương này, hoặc là, chạm vào nữ nhân dùng hương hoa lan...

Tần thị chậm rãi ngồi dậy, nàng nghĩ tới tiệc tối, khi Triệu Duẩn Đình khoan thai đến chậm, ngày long trọng như vậy, những năm qua Triệu Duẩn Đình chưa từng đến trễ.

Dung phu nhân?

Tần thị oán hận nắm chặt tay.

~Trở lại chính viện, Triệu Duẩn Đình thay quần áo khác mới vào mật đạo.

Hình Lan uyển cách đây cũng không xa, hắn sẽ nhanh chóng đi tới tận cùng, chỉ cần chuyển một chút trên cửa hình tròn đem tay thì có thể đi vào gian phòng của nàng.

Nhưng Triệu Duẩn Đình không lập tức vào ngay, hắn thối tắt đèn lồng trong tay, đặt ở một bên, sau đó dựa vào trên cửa, ở trong bóng tối ngăn người.

Hắn có chút không dám thấy nàng, lúc chạng vạng, phát điên với nàng, hấn sợ nàng tức giận.

Kỳ thật hấn càng hy vọng nàng có thể tức giận, bất kỳ một loại cảm xúc nào cũng được, so với kiểu nhìn như ôn nhu kì thực xa cách thông dong bình tĩnh thì vẫn tốt hơn.

Nếu, nếu hấn đứng ở chỗ này một đêm, nàng thật sự có thể có thể ngủ ngon chứ?

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Triệu Duẩn Đình lắc đầu cười khổ, hấn choáng váng mới có thể dùng biện pháp như thế thử nàng, nhờ nàng thật sự ngủ không được thì phải làm thế nào?

Có lẽ, thê tử chỉ là không tin hấn, chờ hấn bỏ Tần thị, nàng liền có thể an tâm phải không?

Trong lòng lại dâng lên hi vọng, Triệu Duẩn Đình chuyển động tay nắm, đi vào.

Trong phòng tối đen.

Triệu Duẩn Đình không nghĩ nhiều, lúc đi nàng đã rất mệt mỏi, ngủ trước cũng bình thường. Sờ soạng cởi quần áo, Triệu Duẩn Đình đặt quần áo đặt tại trên mép kháng, lên giường lò, mò chăn nàng.

“Hầu gia?” Âm thanh cảnh giác, còn mang theo mệt mỏi khi vừa tỉnh ngủ.

Triệu Duẩn Đình đột nhiên muốn trêu chọc nàng một chút, không nói gì, chỉ đè lên, nàng trốn sang một bên, nhưng rất nhanh lại thuận theo.d.d.l.q.d Triệu Duẩn Đình cảm thấy buồn cười, hôn mặt nàng, thấp giọng hỏi: “Không sợ ta là người xấu sao?” Trong lòng lại vì nàng có thể nhận ra mình mà vui vẻ.

Ninh thị không nghĩ trả lời vấn đề này với hấn, có chút hoang mang hỏi: “Lúc nào rồi?”

“Mới canh hai, Thừa Viễn lấy cố thân thể không khỏe, liền giải tán ... Lan Dung, tay ta lạnh không?” Triệu Duẩn Đình thử thăm dò đưa tay thò vào trung y của nàng, vừa gặp phải, nàng liền co quắp một chút. Triệu Duẩn Đình vội thu tay, nghiêng người ôm nàng, một lát sau, thấp giọng nói xin lỗi: “Lúc chạng vạng ta có chút nóng nảy, không làm đau nàng chứ?”

Ninh thị ở trong lòng hấn lắc lắc đầu. Hấn hát đồ giá nên, ném nàng lên trên kháng thì nàng quả thật cho rằng hấn muốn đánh nàng, kết quả hấn chỉ thô bạo xé xiêm y nàng, động tác tuy rằng vội vàng nhưng cũng có thể nhìn ra hấn cố ý áp chế rồi.

Triệu Duẩn Đình nhẹ nhàng thở ra, hôn lên mái tóc dài của nàng, nói: “May mắn không có, nếu không hiện tại chúng ta chỉ có thể nói đến việc đi ngủ.” Đưa tay đặt ở trên bụng, cảm thấy độ ẩm thích hợp, hấn đưa tay cởi bỏ xiêm y của nàng. Có vài thứ là bản năng, nàng không thêm chú ý đến hấn, nhưng vào thời điểm đó cũng sẽ có phản ứng chân thật nhất, hiện tại Triệu Duẩn Đình thích nhất cùng thê tử thân thiết, ở cùng một chỗ, cảm thụ thân thể nàng biến hóa, luôn có thể làm cho hấn an tâm.

Thân thể của nàng hần đã quá quen thuộc, rất nhanh sẽ khiến hoa lan ban đêm nở rộ, nghe nàng phát ra thanh âm kiều mỹ như vậy, tâm đang treo cao của Triệu Duẩn Đình mới có thể hạ xuống. Hần ở trên người nàng, phía sau, một bên, liên tục không ngừng, chờ nghe nàng cầu xin hần, cũng chỉ những lúc thế này, nàng mới có thể cầu xin hần.

Ninh thị biết tâm tư của nam nhân, thật sự không thể chịu đựng được thì nàng cũng không có cố gắng chống cự.

Triệu Duẩn Đình cảm thấy mỹ mãn, ôn nhu giúp nàng lau người, sau đó ôm thê tử thở gấp vào trong ngực nói chuyện: “Đêm nay mẫu thân hỏi con dâu có động tĩnh hay không...”

“Bọn nó mới thành thân không tới ba tháng.” Ninh thị nhú mày, thanh âm lạnh xuống.

Triệu Duẩn Đình im lặng cười, thê tử đối người con dâu này thật sự quá thương yêu, “Ừ, ta cũng nói như vậy với nương. Nhưng thời gian trôi qua thật mau, chỉ chớp mắt chúng ta đều sắp làm tổ phụ, tổ mẫu, ta còn nhớ rõ khi Thừa Viễn vừa sinh ra, ta không dám ôm hần, sau một tháng mới dám chạm vào, nàng cũng không dạy ta, ta đều là vụng trộm nhìn nàng ôm như thế nào, tự mình học được.”

Ninh thị cười cười: “Chờ chàng có cháu trai, chỉ cần Thừa Viễn nguyện ý, mỗi ngày chàng ôm cũng không ai ngăn cản chàng.”

Triệu Duẩn Đình trầm mặc một lát, xê dịch xuống, nói với nàng: “Lan Dung, ta muốn nàng lại sinh cho ta một đứa, con trai con gái đều tốt. Với bên ngoài thì nói là ta nhận nuôi nghĩa tử, chúng ta nói tình hình thực tế với đứa nhỏ, tin tưởng đứa nhỏ có thể hiểu được sự khổ tâm của cha mẹ. Nếu là nhi tử, ta tự mình dạy hần, đem hần giáo dục tốt như Thừa Viễn, nếu là nữ nhi, dù cho tương lai chúng ta rời đi, có Thừa Viễn làm chỗ dựa cho nàng, nàng sẽ có một cuộc sống an nhác. Lan Dung, nàng nghĩ sao?”

“Thiếp có thể không danh không phận đi theo chàng, nhưng nếu thiếp không thể cho hài tử một thân phận đường đường chính chính, thiếp thà không sinh.” Ninh thị rời khỏi tay nam nhân, chuyển đi, “Chàng không phải chúng, sẽ không hiểu được chúng sau khi lớn lên có thể cảm thấy ủy khuất hay không. Hầu gia, nếu chàng muốn sinh đích tử, có thể đi tìm Tần thị, muốn sinh thứ tử, có thể đi tìm 2 di nương, muốn sinh ngoại thất tử(kiểu con ngoài giá thú ấy), ở bên ngoài chuẩn bị một căn nhà là được, thiếp sẽ không nói gì.”

“Nàng để ta đi tìm nữ nhân khác?” Triệu Duẩn Đình không thể tin, ngực giống như bị kim đâm. Hần biết ý nghĩ của hần thật kỳ lạ, nói sai, nàng có thể trách hần nói lỡ, làm gì phải như thế chứ? Chẳng lẽ nàng cho rằng những gì hần cam đoan đều là giả sao?

“Thiếp chỉ là không muốn làm chậm trễ việc hầu gia sinh con.” Ninh thị nhắm mắt lại đáp.

Tiếng nàng khiến người ta nghe không ra vui giận, Triệu Duẩn Đình lại biết nàng không vui, nghĩ tới việc do hần nói sai, hần thật cẩn thận đến gần nàng, ôm lấy nàng, nói: “Nàng đừng nóng giận, là ta nói lỡ. Lan Dung, nàng có biết ta chỉ muốn cùng nàng sinh con, nàng, nàng không nghĩ nếu như nàng thực sự có thì phải làm thế nào sao?”

“Sẽ không có, ta đang uống canh tránh thai.” Ninh thị bình tĩnh nói, việc này cũng không cần phải gạt hần, nàng không thẹn với lương tâm.

Canh tránh thai...

Triệu Duẩn Đình như rơi vào hầm băng, cánh tay đang ôm nàng như là một sự trào phúng, hần cứng đờ buông ra, lăm lăm hỏi nàng: “Nhiều năm như vậy, nàng, vẫn luôn uống nó sao?”

Ninh thị cam chịu.

“Vì sao nàng không nói sớm cho ta biết?”

Khóe mắt như có cái gì đang lặn ra, tâm Triệu Duẩn Đình đã lụi tàn như tro.

Hần biết thê tử nói đúng, nàng có lý do của nàng, nhưng là vừa nghĩ đến mỗi lần sau khi hần rời đi nàng đều sẽ uống canh, mà hần còn đang nghĩ có thể cùng nàng thân mật mà thỏa mãn, thậm chí ảo tưởng có thể có thêm đứa con nữa, hần đã cảm thấy chính mình thật là nực cười, thê tử thâm tới cực điểm.

“Nàng chưa từng hỏi qua ta.” Phía sau không có động tĩnh, Ninh thị mở to mắt, thanh âm không có bất kỳ pháp phòng.

Triệu Duẩn Đình ngó ra.

Đúng, từ trước đến nay hắn không hỏi qua nàng, bởi vì trước giờ hắn đều không nghĩ tới nàng đối với hắn ác, mà đối với còn mình ác hơn.

Được cũng có phần độc, hắn thương tâm, thể xác và tinh thần nàng đều bị thương phải không?

Hắn còn nhớ rõ nàng đáng vẻ ôn nhu dễ nhử giống hắn y đúc, nàng lại không thích trượng phu là hắn, là thích hài tử.

So với việc nàng tự mình cắt đứt việc có thể sinh con, thì chút khổ sở của hắn có tính là gì chứ?

Một lần nữa Triệu Duẩn Đình ôm nàng, chôn vào trong lòng nàng nhận sai: “Lan Dung, là ta có lỗi với nàng, sau khi ở cùng ta nàng chưa từng trải qua ngày lành nào cả.đdlqd Canh kia có khó uống hay không? Đừng uống nữa, về sau đều đừng uống nữa, nàng chờ, tương lai ta có thể cho đứa nhỏ một danh phận, từ giờ đến lúc đó ta sẽ không chạm vào nàng, ta không chạm vào nàng...”

Hắn thật khôn kiếp, hắn vẫn luôn là tên khôn kiếp, tự cho rằng mình đối xử tốt với nàng, thật ra luôn luôn làm tổn thương nàng.

Nước mắt nam nhân làm ướt trung y, dán ở trên người có chút lạnh, Ninh thị thở dài, ôm lấy đầu hắn, nhẹ nhàng nói: “Chàng không cần phải làm như vậy, thiếp có Thừa Viễn đã thỏa mãn, cũng không trách gì chàng, chàng cũng không phải cố ý. Hầu gia, chàng thật sự không cần làm gì nữa, chúng ta đều sắp được làm tổ phụ tổ mẫu, sinh thêm làm gì? Cứ như vậy đi, đợi Thừa Viễn sinh trai gái, chúng ta đỡ tôn tử tôn nữ là được.”

Triệu Duẩn Đình cũng không luống cuống lâu lắm, từ trong ấm áp khoan dung, từ trong ngực nàng ngẩng đầu, ngược lại ẩn thê tử vào trong ngực hắn.

Hắn không cần nàng phải làm theo hắn, hắn muốn nàng chân chính sống thật vui vẻ, tôn tử tôn nữ hắn muốn, trai gái hắn cũng muốn.

“Lan Dung, ta sẽ không để cho nàng đợi quá lâu.”

101. Chương 78: Chương 61.1

102. Chương 78: Chương 61.1

Ở bên kia, sau khi Triệu Trầm dẫn thê tử rời đi, cũng không trở về phòng nay, mà đến phía sau Vọng Trúc hiên.

Nơi đó có một mảnh rừng trúc xanh um tươi tốt.

Lúc này gió đêm đã hơi lớn, A Kết không rõ Triệu Trầm kéo nàng tới nơi này làm gì, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Quá lạnh, chúng ta trở về đi.”

Triệu Trầm đương nhiên sẽ không để cho thê tử bị nhiễm gió lạnh, ôm lấy nàng đi vào trong rừng trúc, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng nhỏ làm từ trúc. D.d.l.q.d Hai vợ chồng dắt tay đi vào, Triệu Trầm treo đèn lồng trong tay đèn lồng lên giá, gió từ cửa sổ thổi tới, đèn lồng lung lay, có chút cảm giác lạ.

Đệm chần trên giường trúc mỗi ngày đều có nha hoàn quét tước để phòng khi chủ tử lại đây, bởi vậy Triệu Trầm trực tiếp ngồi lên, ôm thê tử đang tò mò đánh giá trang hoàng trong phòng đến trên đùi.

Hắn thay nàng cởi giày, A Kết nhìn không được nghi ngờ nói: “Đêm nay nghỉ ở đây sao?”

“Không phải, chỉ ở chỗ này ngồi một lát, trò chuyện.” Triệu Trầm dùng chân bông gói nàng thật kỹ, sau đó hé mở cửa sổ, hai người cùng nhau nhìn ra phía ngoài.

Trong rừng đen như mực, cái gì cũng không có, ngược lại chỉ thấy gió lớn tập kích.

Triệu Trầm lập tức hạ cửa sổ để xuống, ôm nàng hỏi: “Ồ trong đình thái phu nhân đã nói gì với nàng?”

A Kết lắc đầu, dựa vào hán vai nói: “Còn có thể nói cái gì, chính là khuyên thiếp cho chàng thêm người, thiếp đều đồng ý, nói lúc nào có điều kiện thì khuyên chàng.” Tiếng nói nhẹ nhàng, rõ ràng đang trêu ghẹo.

Triệu Trầm thơm nàng một cái, cắn lỗ tai của nàng: “Một mình nàng đã quá đủ, sao lại có tâm tư nghĩ thêm người khác?”

Lỗ tai A Kết ngứa, lòng cũng ngứa, quay đầu trốn hán, trong lòng ngọt ngào. Nàng thích người này bám mình, cũng thích nghe hán nói những lời xấu hổ nhưng cũng khiến người ta không chế không được, cảm thấy vui vẻ. Nhưng khi Triệu Trầm bắt đầu động thủ động cước thì A Kết dè lại tay hán, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Về trong phòng lại nói, người tới thì làm thế nào?”

Triệu Trầm cười nàng nghĩ quá nhiều, “Tối lửa tắt đèn, bên này làm sao có thể có người chứ?” Nói xong vén vạt áo nàng lên lần vào đai lưng, khàn giọng nói: “A Kết, ta nói muốn dạy nàng ngồi trung bình tấn, giờ liền dạy nàng, nàng phải học thật tốt.”

A Kết giữ tay hán không muốn học, nhỏ giọng cầu xin hán, cuối cùng người vẫn bị chuyển đi, mặt hướng cửa sổ, bị hán đỡ eo, ngồi xổm trước người hán, thật sự là ngồi trung bình tấn, nếu quần nàng còn ở đó. Hai tay chống cửa sổ, trên đùi A Kết đau xót, quay đầu cầu xin hán: “Đừng như vậy được không, thiếp thật sự...” Nói chưa nói xong, lập tức bị hán đè xuống, tim A Kết suýt nữa nhảy ra khỏi ngực, cánh tay rời đi cửa sổ, thân mình ngã vào trên người hán, không thể động dảy.

Triệu Trầm hôn cổ nàng, chờ nàng trở lại bình thường, chậm rãi đỡ lấy người, kiên nhẫn khích lệ nói: “A Kết đứng dậy thử xem...”

Làm sao A Kết đứng dậy, nếu không phải phía trước có vách tường cản chân, nàng đều muốn vươn thẳng chân, chỉ là tư thế như vậy, nàng đẩy hán không ra cũng không cách nào ôm hán, ngồi ở trên người hán, như là đồ chơi làm bằng đường cứng ở trên giá gỗ.

“Thả thiếp xuống.” A Kết hận đến mức nện chân của hán.

Nàng gõ hán chân chỉ có thể mang đến chấn động nhẹ, Triệu Trầm âm thầm hưởng thụ, hai tay lại duỗi trụ vững bản thân. A Kết vốn dựa vào hán, Triệu Trầm vừa đi nàng vội vã ôm lấy chân hán. Cầu xin hán không được, biết nam nhân muốn chê cười nàng, A Kết bắt đầu gói hán, đỡ chân hán định đứng lên. Trên đùi thật sự không có sức lực, nhưng cứ ngồi như vậy thực khó chịu, A Kết cắn môi không để cho mình phát ra âm thanh, từng chút đứng lên.

Nàng vừa muốn rời đi, Triệu Trầm lại tại lúc hai người sắp chia lìa ôm lấy nàng, “A Kết, thân thể nàng quá yếu, ta còn muốn dạy nàng cưỡi ngựa, nhưng chân nàng chỉ có chút lực, làm sao có thể cưỡi ngựa?”

“Cưỡi ngựa” hai chữ nói được đặc biệt rõ ràng.

A Kết che miệng, cắn bản nói không ra lời, kỵ(cưỡi) cái gì mã(ngựa) chứ, không bị nhân kỵ(cái này chắc m.n tự hiểu nhỉ) nàng liền cảm ơn trời đất(ta để nguyên vì A Kết đang chơi chữ).

Nhưng mà Triệu Trầm đối với nàng vẫn rất tốt, chiến đến một nửa thì thay đổi vị trí với nàng, dạy nàng cưỡi thế nào.

Một khi hán ép buộc thì không ngừng được, huống chi tháp trúc này lại có tiếng vang hơn so với giường đất, chi dát chi dát, trong phòng nhỏ an tĩnh lại thêm quanh quẩn, làm cho nàng vừa thẹn vừa khẩn trương, không ngừng cầu hán nhanh lên kết thúc, đặc biệt trợ hứng. Triệu Trầm tự nhiên không chịu dễ dàng dừng chiến, “A Kết, nhanh cho ta sinh nhi tử đi, ta muốn cùng nàng sinh nhi tử!”

A Kết khóc, đánh hán cắn hán, nếu muốn nhi tử, ngược lại là hán cho nàng a, vẫn ép buộc làm cái gì?

Trong lúc vô tri vô giác, cửa phòng trúc đột nhiên bị cái gì đụng vào.

Kích thích này vượt khỏi dự liệu, vừa lúc Triệu tướng quân lần nữa phá tầng tầng cổng thành, thân thể A Kết run lên, bị bại rối tinh rối mù.

Mà Triệu Trầm so với nàng thì bình tĩnh hơn, tạm thời đành chỉ thế công, nghiêng tai lắng nghe.

Hơi thở A Kết mong manh, muốn đánh hấn cũng không có sức: “Đi xuống...” Đều tại hấn, hại nàng mất mặt, việc này bị người bên ngoài truyền đi, nàng phải sống thế nào?

Triệu Trầm hôn nàng vỗ về, quay đầu, thấp giọng hỏi: “Ai?”

Không có người đáp lại, chỉ có tiếng bước chân nhè nhẹ, A Kết khóc, dùng sức đẩy hấn. Triệu Trầm không có cách nào, vừa muốn đi xuống, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu quen thuộc, mà tiếng bước chân cũng càng rõ ràng, ở chỗ cửa nhích tới nhích lui, còn có tiếng của cái đuôi quét vào cánh cửa.

A Kết choáng váng.

103. Chương 79: Chương 61.2

104. Chương 79: Chương 61.2

Triệu Trầm cười đến mức tinh thần bình sĩ suýt ngã, hung hăng chiến thêm mấy hiệp mới bế thê tử nhất như chuột dậy, “Là ô ô, xem nàng sợ tới mức nào kìa, ta đã nói muộn như vậy sẽ không có người còn gì?”

A Kết cực kỳ xấu hổ, chôn đầu vào vai hấn không nói gì. Sau khi bọn họ đi vào kinh thành, hai mẹ con ô ô liền được nuôi dưỡng tại trong vườn, có người nuôi nấng, ai biết ô ô như thế nào mà hơn nửa đêm dạo tới nơi này?

Triệu Trầm lại rất hài lòng trước sự ngạc nhiên này, bởi vì hai người đều mặc xiêm y, không sợ lạnh, hấn ôm người đến trước cánh cửa, vừa ức hiếp nàng lại vừa dỗ nàng: “A Kết, ô ô nhớ nàng, nàng mau cùng nó trò chuyện.”

Có lẽ là hấn nháo tạo ra động tĩnh hấp dẫn ô ô, ô ô ngoài cửa thế mà lại càng thêm vui sướng đứng đến cánh cửa, trong miệng phát ra tiếng kêu giống như muốn đi ra ngoài chơi.

Mặc dù là chỉ hươu, nhưng A Kết cũng có chút không chấp nhận làm chuyện này trước mặt hươu, các loại lời hay đều nói đã nói ra, cầu xin Triệu Trầm nhanh chóng buông nàng ra, hoặc là trở lại trên tháp trúc cũng được a. Triệu Trầm thích nhất nhìn dáng vẻ nàng bị mình khi dễ, làm sao có thể để nàng như nguyện chứ? Cho đến lúc ô ô vẫn không đợi được chủ nhân lộ diện, vẫy đuôi đi, hấn vẫn còn ở trên chiến trường đỏ mồ hôi như mưa.

Sau khi xong chuyện, A Kết mệt mệt đến ngón tay cũng không muốn động, trên người Triệu Trầm lại có thêm vài cái dấu răng và dấu ngón tay, lúc ấy không cảm thấy gì, hiện tại bình tĩnh trở lại, đau rát.

“A Kết, nàng có biết suýt nữa nàng mưu sát phu quân không?” Ôm thê tử đi trở về thì Triệu Trầm nhỏ giọng oán trách.

Đáng tiếc A Kết nhất định không nghe được, đã nặng nề thiếp đi từ sớm.

Triệu Trầm đi càng thêm chậm, khi đặt người vào trong ổ chăn ấm áp của bọn họ thì hai cái cánh tay đều mỏi nhừ.

Nhưng nhìn nàng ngủ ngon như vậy, mặt cười như nhuộm ánh bình minh, mặt mày cũng thỏa mãn giãn ra, Triệu Trầm không tự chủ cười.

Bên ngoài gió lạnh gào thét, trong phòng hai vợ chồng ôm nhau đi vào giấc mộng, một đêm ngủ ngon.

Lúc tỉnh lại, đã là năm mới.

Ngoài cửa sổ, tiếng pháo rung trời, A Kết mở to mắt, liền thấy nam nhân đối diện ôn nhu nhìn nàng.

Nàng chớp chớp mắt, đột nhiên nhớ đến chuyện hoang đường tối hôm qua, một đôi mắt đào hoa bởi tức giận trở nên sáng ngời rung động lòng người, “Chàng...”

Triệu Trầm giống như đã đợi giờ khắc này từ trước, nàng mới há mồm, hân liên nhanh chóng hôn lên môi nàng.

A Kết sững sốt, nghe nam nhân dựa vào sát tai nàng nói: “A Kết, hôm nay là mùng một tháng giêng, vì phúc chúc tết nàng trước, chúc nàng đạt thành ước nguyện suốt cả năm, sớm sinh quý tử, con cháu cả sảnh đường.”

Nói xong, hân ngẩng đầu, cười, nhìn nàng.

Hân dùng những lời này chặn miệng nàng, làm sao A Kết có thể mắng hân?

Nàng trừng mắt nhìn hân một cái, xoay người chuẩn bị mặc quần áo.

Triệu Trầm kéo nàng trở về, dựa vào trán nàng, hỏi: “Sao nàng không chúc tết ta?”

A Kết mím môi, đâm bộ ngực hân, từng chữ từng chữ nói: “Chúc chàng thắng chức rất nhanh, lên thẳng mây xanh.” Bận tối mày tối mặt rồi cuộc không có tâm tư làm loạn!

“Còn gì nữa không?” Triệu Trầm không hài lòng lắm.

A Kết đỏ mặt, thân mình chậm rãi hạ dờ đi, trán tựa vào bộ ngực hân, thanh âm như có như không: “Cũng chúc chàng, sớm được quý tử, trai gái đủ đầy...”

Hân mong muốn, làm sao nàng không muốn?

105. Chương 80: Chương 62.1

106. Chương 80: Chương 62.1

Mùng hai tháng giêng là ngày nữ nhi xuất giá về nhà mẹ đẻ, nếu như không có chuyện gì cô dâu nào cũng sẽ trở về, đã gả nhiều năm, nếu nhà chồng không còn, cũng sẽ về nhà mẹ đẻ đoàn tụ.

Lâm gia ở xa, tại Đãng Châu, A Kết có tâm vô lực, Triệu Trầm lo lắng thê tử ở hầu phủ nhớ nhà, liền thương lượng với Ninh thị, mấy người cùng nhau đi Quách gia. Ninh gia không ở kinh thành, Ninh thị cùng Quách phu nhân đều chỉ có thể ở trong nhà, cả gia đình tụ tập chung một chỗ trò chuyện với nhau, tiện xỏ đi ưu tư phiền muộn.

Thương lượng xong, Triệu Trầm đến xin phép thái phu nhân, chỉ là làm cho có lệ.

Trường tôn cho nàng mặt mũi khắp nơi, thái phu nhân đương nhiên không thể làm hân mất hứng, chỉ bảo hân trở về sớm một chút: “Qua năm mới, trong nhà dì con cũng nhiều việc, đừng làm phiền họ quá.” Quách gia, Quách Nghị là thành ngữ thành binh mã tư chỉ huy sứ, Quách Tử Kính tuổi còn trẻ đã là ngự tiền thị vệ thống lĩnh, hai nhà giao hảo chỉ có lợi không có hại.

Triệu Trầm đồng ý, hàn huyền vài câu rồi trở về Vọng Trúc hiên.

A Kết đã chuẩn bị xong, đang kiểm tra quà tặng mà Tưởng ma ma giúp nàng chuẩn bị trong ngày lễ.

Nàng trải qua năm vừa rồi không được coi là thoải mái, đưa quà tặng trong ngày lễ chính là điều nàng phải học. Thân thích xa gần của Triệu gia, đồng liêu (người cùng làm việc) với Triệu Duẩn Đình, những người này quà lễ năm trước đều do Ninh thị giúp Triệu Duẩn Đình xử lý, lúc Ninh thị chuẩn bị có gọi nàng qua, đối chiếu với danh mục quà tặng năm trước, giảng giải cặn kẽ cho nàng nghe. Chẳng hạn như cho cùng một nhà, vì sao năm trước nhiều năm nay ít đi, trong đó thường thường có khả năng dính tới việc chức quan của nam nhân thay đổi, hoặc thay đổi đẳng phái trong triều.

Lần đầu tiếp xúc với những việc phức tạp như vậy, A Kết thật sự cố hết sức, nhưng nàng nhớ kỹ một câu của Triệu Trầm, Hầu phủ này tương lai đều là của nàng, hiện tại có mẹ chồng hỗ trợ, đợi tương lai mẹ chồng già đi, không còn có ai có thể dạy nàng, không phải nàng muốn một mình tự đảm đương sao? Nàng

xuất thân ở nông thôn xem như bước khởi đầu thấp, may mắn có mẹ chồng sẵn sóc, lại có tướng công cổ vũ nàng, cũng có Tướng ma ma có thể tin giúp đỡ, nhiều người giúp nàng như vậy, đương nhiên nàng muốn mau chóng tự mình làm được việc.

Triệu Trầm thấy nàng ở nơi đó vội vàng, cũng không quấy nhiễu nàng, ngồi trên ghế khẽ cười, nhìn nàng.

Ở trong mắt hắn, thê tử giống như là chim non, hắn chăm sóc nàng, bảo vệ nàng, nhìn nàng từng chút trưởng thành, chờ nàng cùng hắn sóng vai bay lượn.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, hai vợ chồng đi Hình Lan uyển, Ninh thị cũng không cần chuẩn bị gì, đội mũ che lên liền xuất phát .

Đến cửa Quách gia, vừa vặn không khéo, lại đúng lúc Quách nhị phu nhân Hứa thị dẫn nữ nhi cũng muốn về nhà mẹ đẻ. Nhị lão gia Quách Kỳ đã đỡ nữ nhi Quách Bảo Yên lên xe, thấy thê tử đột nhiên dừng lại nhìn về phía xe ngựa bên phía kia, không khỏi hỏi: “Làm sao?”

Hứa thị nhẹ giọng nói: “Đó là anh trai con dì và chị dâu của Bảo Châu tới, chúng ta lên tiếng tiếp đón.”

Quách Kỳ không hề nghĩ ngợi liền đồng ý.

Không giống huynh trưởng Quách Nghị, Quách Kỳ từ nhỏ chưa từng trải qua nhiều đau khổ. Chuyện lớn đã có huynh trưởng gánh vác, trong nhà phụ thân lại không có nhiều tình lực quản hắn, hắn liền trở thành kẻ chơi bời lêu lổng, thường thường đi ra ngoài cùng người ta du sơn ngoạn thủy, đá cầu cười ngựa, sinh cao lớn tuấn lãng, tính tình lại mềm mại hơn. Sau khi thành thân thấy thê tử mọi chuyện đều có bài bản, vừa lúc hắn cũng lười phí sức nghĩ đến những kia việc vặt, liền cái gì cũng đều nghe theo thê tử.

Triệu Trầm nhìn thấy vợ chồng bọn họ, nói khẽ với trong xe một câu, đến trước cửa Quách phủ trực tiếp xuống ngựa, chào hai người.

Ánh mắt Hứa thị nhìn chăm chăm vào xe ngựa Triệu gia, cười nói: “Tức phụ của con dâu? Gọi nàng lại đây, để Bảo Yên chào tẩu tử của nàng.” Nhiều ngày nay việc Triệu gia cưới dâu bao gồm thân phận Lâm gia gần như truyền khắp kinh thành, Hứa thị muốn đánh nghe chuyện mà người khác không biết, ra khỏi cửa dễ làm đề tài câu chuyện.

Triệu Trầm cười nhạt trả lời: “Nội tử không quen ngồi xe ngựa, mỗi lần sau khi dừng xe đều phải chậm chút mới có thể đi ra ngoài, bá phụ bá mẫu là muốn đi Huệ An hầu phủ phải không? Bá phụ bá mẫu xuất phát trước đi, ngày khác chúng ta cùng nhau đến chúc tết.” Trong lòng lại cười lạnh, nếu là để nữ nhi chúc tết thê tử của hắn, sao không thấy nàng gọi Quách Bảo Yên xuống dưới? Cứ như vậy muốn thê tử của hắn xuống xe, là đợi thê tử lại đây, sau đó mới gọi Quách Bảo Yên ở trên xe chúc tết thê tử sao?

Không thể nhìn thấy người, Hứa thị không vui, có ý muốn đến chỗ xe ngựa Triệu gia nhìn, Quách Kỳ nhìn ra tâm tư của bà, cũng không đột ngột chặn ở trước người của bà, cười nói với Triệu Trầm: “Đi, chúng ta đi trước , các con cũng mau vào đi thôi, dì con đã chờ từ sớm.” Thê tử lắm mồm nói nhiều hắn biết rõ, chỉ là hôm nay Triệu Trầm rõ ràng không muốn gần gũi với nhà mình, bọn họ cần gì phải chọc giận người ta?

Hắn đã mở miệng, Hứa thị cũng không nói gì nữa, cười dẫn dò Triệu Trầm hai câu, xoay người lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, qua khe hở, Quách Bảo Yên vẫn lặng lẽ nhìn mỹ nam tử cao ngất anh khí(khí khái anh hùng) lại có ngũ quan(5 cơ quan: tai, mắt, miệng, mũi và thân mình) tuấn tú ở bên ngoài, nghe được mẫu thân lên xe, nàng mới nhanh chóng ngồi thẳng, trong lòng xoay quanh một thứ tình cảm phức tạp.

Lâm thị dù đẹp, xuất thân vẫn không xứng với hắn ...

Xe ngựa đột nhiên lung lay một chút, bức màn đóng đưa theo, Quách Bảo Yên không tự chủ được lại liếc nhìn ra ngoài. Xe ngựa nhà mình đi về phía trước, mà người nọ cũng không chút do dự xoay người, đi về phía sau, sườn mặt đẹp tựa ngọc thạch.

Triệu Trầm cũng không biết trong xe ngựa đang rời đi có người âm thầm đánh giá mình, hắn cười đi đến trước xe ngựa Triệu gia, đỡ mẫu thân và thê tử xuống dưới. Ba người vừa đi được vài bước về phía hậu phủ, bên trong đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, còn có tiếng Quách Tử Kính có vẻ không vui khuyên bảo, “Dừng chạy Bảo Châu!”

Lời còn chưa dứt, Quách Bảo Châu đã chạy đi ra, nhìn thấy bọn họ, ánh mắt cong lên, cười hì hì chúc tết với ba người, sau đó khoác lên cánh tay A Kết, “Tẩu tử, các người tới rất trễ a, biết các người hôm nay đến đây, ta đã đứng chờ từ sớm.”

Quách Tử Kính cười lạnh: “Phiền muội nghĩ ra lời nói hay, là ai thà không ăn điểm tâm cũng không muốn dậy vậy?”

Lời nói dối có thiện ý bị phá hoại, Quách Bảo Châu bĩu môi, hung hăng trừng mắt nhìn huynh trưởng.

Quách Tử Kính không để ý đến nàng, cung kính hành lễ với Ninh thị, Ninh thị cười, nhận từ tay Vãn Mai 2 phong hồng, chia ra giao cho cháu trai và cháu gái. A Kết cũng chuẩn bị một cái, giao cho Quách Bảo Châu, sau đó nhìn Triệu Trầm, thấy Triệu Trầm không có động tĩnh gì, nàng có chút bất đắc dĩ, vẫn là cúi người thi lễ với Quách Tử Kính.

Mặc kệ Triệu Trầm có đồng ý thừa nhận hay không, Quách Tử Kính cũng là huynh trưởng của bọn họ.

Quách Tử Kính nhận lễ của A Kết, đưa hồng đã chuẩn bị cho đệ muội ra, vừa vươn tay, bị Triệu Trầm tay mát lạnh lẹ đoạt mất, nhàn nhạt nói: “Tiêu pha rồi.”

Động tác bất ngờ, ai cũng không đoán được.

A Kết có chút không hiểu vì sao Triệu Trầm muốn cướp, Quách Bảo Châu ánh mắt chuyển chuyển, đến gần bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Tẩu tử, muội thấy di huynh là không muốn tẩu nhận đồ của nam nhân khác đâu, dù cho người nọ là ca ca muội, hắc hắc, di huynh thật nhỏ nhen...”

A Kết lập tức đỏ mặt, lặng lẽ liếc Triệu Trầm, tướng công của mình, thật sự nghĩ như vậy sao?

Lại thấy Triệu Trầm nghiêng đầu nhìn về phía chính Quách phủ, mặt không chút thay đổi, chỉ có bên tai hơi hơi phấp phồng.

A Kết rũ mắt, trong lòng ngọt ngào lại còn thêm xấu hổ.

Quách Tử Kính nhìn thần tình biến hóa nhìn của hai vợ chồng, chỉ cảm thấy buồn cười, không so đo Triệu Trầm bá đạo vô lễ, đưa tay mời bọn họ vào cửa.

Các nữ quyến ở tại trong phòng nói chuyện, Triệu Trầm theo Quách Tử Kính đi bên ngoài.

Mấy ngày nay thời tiết cũng không tệ, ánh nắng tươi sáng, chiếu lên trên người ấm áp.

Quách Nghị không ở nhà, Quách Tử Kính mời Triệu Trầm đến tiền sảnh uống trà.

Hai người đều không phải là người nói nhiều, trong thính đường to lớn hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên mỗi lúc nam nhân buông ly trà, mới có thể phát ra tiếng vang nhỏ.

107. Chương 81: Chương 62.2

108. Chương 81: Chương 62.2

Cuối cùng vẫn là Quách Tử Kính mở miệng trước, “Năm nay là năm đầu tiên sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, năm sau triều đình sẽ có thay đổi, thị vệ trong cung cũng sẽ đổi một nhóm người. Đầu tháng ba Hoàng Thượng đi bãi săn Mộc Lan tổ chức hội săn bắn mùa xuân, đến lúc đó sẽ cho gọi đệ tử tôn thất (con cháu hoàng tộc), công khanh (tam công cửu khanh chỉ các tước hầu), cùng với anh hào trong nhà Quan viên chính ngũ phẩm trở lên đồng hành, từ đó chọn lựa ra người nổi bật tiếp nhận chỗ trống của thị vệ.”

Trên mặt Triệu Trầm không có gì thay đổi, việc này hẳn đã từ trong miệng phụ thân biết được, nhưng cũng biết Quách Tử Kính là có ý tốt với mình, bởi vậy buông ly trà, nghiêng đầu nhìn hắn, ý bảo hắn cứ tiếp tục nói.

“Hai ngày trước Hoàng Thượng tiết lộ cho ta, nói là hữu thống lĩnh ngự tiền thị vệ và Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ sẽ thay đổi người, hai chỗ trống này đều là chức chính quan tam phẩm, cũng là phẩm cấp cao nhất trong các vị trí thị vệ còn trống lần này, người chắc cũng rõ ràng?”

Triệu Trầm gật đầu: “Ngự tiền thị vệ tùy lúc đều hộ vệ bên cạnh Hoàng Thượng, là chức quan được xem trọng nhất trong đội ngũ thị vệ bảo vệ Hoàng Thượng, tổng cộng sáu mươi người, chia ra do tả hữu thống lĩnh dần dần thay phiên tùy giá. Kim Ngô vệ phụ trách thủ vệ hoàng thành, hỗ trợ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng ở tại kinh, Kim Ngô vệ chỉ cần thủ hộ hoàng thành, Hoàng Thượng xuất hành, Kim Ngô vệ cũng sẽ phân công người tùy giá.”

“Vậy người muốn vị trí nào?” Quách Tử Kính há hốc hỏi. Đương nhiên, hắn dám hỏi như vậy, không phải nói mình có bản lĩnh giúp Triệu Trầm thu xếp hoặc là mù quáng tin tưởng thân thích nhà mình nhất định có thể dễ dàng đạt được như trở bàn tay, mà là sau khi Triệu Trầm hỏi kinh, hai huynh đệ đã ngẫm bàn bạc vài lần, nhiều lần đều là hắn bại trận. Bại bởi di đệ còn nhỏ hơn mình bốn tuổi đương nhiên không phải chuyện vui vẻ, nhưng Quách Tử Kính cũng không sợ mất mặt. Triệu Trầm một đường chịu khổ, hắn so với người bên ngoài nhất định càng cố gắng, mà Triệu Duẩn Đình mời sư phụ cho trưởng tử, cũng là có thể gặp mà không thể cầu.

“Trong lòng người đã có quyết định phải không?”

Triệu Trầm cười cười, biết Quách Tử Kính là muốn biết phán đoán của mình, cũng liền thấp giọng đáp: “Tuy rằng cấp bậc giống nhau, nhưng ngự tiền thị vệ tả, hữu thống lĩnh thường đi bên cạnh Hoàng Thượng, không thể nghỉ ngơi, càng được Hoàng Thượng tín nhiệm, chính vì vậy, Hoàng Thượng không có khả năng đưa hai chức vị quan trọng này cho người một nhà. Gia phụ cùng dưỡng chính là một ví dụ, nhưng bọn hắn một văn một võ, Hoàng Thượng dùng có thể yên tâm. Nếu như chúng ta chiếm hai vị trí thị vệ thống lĩnh, một khi có người muốn âm mưu phản nghịch, thuyết phục được người trên cơ bản cũng tương đương với có thể thuyết phục ta, Hoàng Thượng không thể không phòng, cho nên ta không có lựa chọn, chỉ có thể làm Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ. Cái này còn phải xem Hoàng Thượng đến cùng có dám dùng ta.”

Kim Ngô tiền vệ thủ vệ hoàng thành, hoàng thành là nơi Hoàng Thượng cùng đám quan lại, hoàng tộc bắt đầu cuộc sống hàng ngày, cũng là chức vị quan trọng.

Nghe hắn giải đáp, trong lòng Quách Tử Kính vui mừng, khoe miệng cũng lộ ra nụ cười, trấn an nói: “Yên tâm, Hoàng Thượng là minh quân, phi đa nghi chi nhân (dùng người không nghi ngờ người).”

Kỳ thật Triệu gia ở trong lòng Đường Văn đế có ưu thế rất lớn. Lúc trước khi Triệu Duẩn Đình đi theo Đường Văn đế đã nói rõ ràng tất cả vấn đề trong nhà, xem như được ăn cả ngã về không, có chuyện Ninh thị giả chết, Đường Văn đế muốn sửa trị Triệu gia tùy lúc đều có lấy cớ, đồng thời, Triệu gia có cái thóp này, sẽ không phản bội Đường Văn đế, Đường Văn đế tự nhiên dùng người sẽ yên tâm, chỉ cần Triệu Trầm đủ xuất sắc, ngự tiền thị vệ thống lĩnh cũng không phải không có khả năng. Hắn trước nhắc nhở Triệu Trầm không muốn chết mà nhìn chằm chằm thị vệ thống lĩnh, chỉ là sợ hắn hi vọng quá lớn mà làm sai cũng lớn, may mắn là Triệu Trầm hiểu rõ.

Nói xong việc này, Quách Tử Kính lại cùng Triệu Trầm bàn luận về một ít đệ tử xuất sắc khác ở kinh thành, đầu tiên chính là nhắc tới Đường Anh, “Đường Anh cay nghiệt, đạo đức cá nhân không được tốt lắm, nhưng những điều này đối với huân quý tại kinh thành cũng không tính là sai lầm lớn. Võ công của hắn có lẽ không bằng người, hơn người ở chỗ hắn là con cháu hoàng gia, nếu hắn thắng, trên mặt Hoàng Thượng cũng rạng rỡ. Còn nếu cuối cùng, là người cùng Đường Anh tranh đoạt ngôi đầu bảng, muốn thua muốn thắng do chính người quyết định.”

Thắng Đường Anh cũng chưa chắc có thể lấy được vị trí thị vệ thống lĩnh, thua, vị trí Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ cũng chạy không thoát, còn có thể làm cho mặt rộng vui mừng.

Mà sự lựa chọn này, chỉ có thể do Triệu Trầm tự định lấy.

~Thẩm thoát đã đến buổi trưa, muốn mở tiệc rồi.

Tổng cộng sáu người, đơn giản ngồi một bàn.

Quách phu nhân hỏi nhi tử, “Con cùng Thừa Viễn đã nói cái gì?”

Sự tình không cần gì giấu giếm, Quách Tử Kính nói đơn giản về hai vị trí thị vệ, chỉ nói chúc vụ từng người, còn những thứ rắc rối trong đó không nhắc nửa lời. Những chuyện suy tính này nên để nam nhân, mẫu thân, dì cùng mọi người biết kết quả là được, dù sao đều là chuyện tốt, không quá phân biệt, sà sà như nhau.

Ninh thị cũng không quá chú ý việc này, nhi tử đã sớm có thể một mình đảm đương việc của bản thân, con đường làm quan phải đi thế nào, trong lòng hẳn hiểu rõ.

A Kết thì ngược lại, thấp thỏm nhìn trượng phu. Nghe cách nói của Quách Tử Kính, hai chỗ trống này phải là hai người trong đám tuần kiết, nàng biết Triệu Trầm rất xuất sắc, nhưng nhiều người như vậy, hẳn thật sự có thể thắng sao? Thắng, nàng đương nhiên vui vẻ, thua, nàng cũng sẽ không cảm thấy Triệu Trầm không tốt, chỉ là lo lắng trong lòng trượng phu không thoải mái.

Triệu Trầm liếc mắt liền nhìn ra thê tử đang suy nghĩ cái gì, sau khi trở lại Vọng Trúc liền ôm nàng hỏi: “Như thế nào, sợ tướng công của nàng không sánh bằng bọn họ?”

A Kết nào dám thừa nhận, muốn nói sang chuyện khác lại thất bại, đành phải uyển chuyển nói: “Ồ trong mắt thiếp, chàng, chàng chính là tốt nhất.”

Nàng có thể nói ra loại lời này đã thập phần khó có được, Triệu Trầm không bức nàng, hôn nhẹ hai cái, nói: “Các nàng ở trong phòng nói chuyện gì, nhìn nàng thật vui vẻ, nói cho ta nghe một chút.”

A Kết nhẹ nhàng thở ra, nhỏ giọng kể cho hắn: “... Bảo Châu nói rằng trước và sau ngày mười lăm tháng này ở trong thành không cấm đi lại ban đêm, nàng hỏi thiếp có muốn cùng đi ngắm đèn đêm hay không.”

“Không đi!” Triệu Trầm trả lời như đinh đóng cột.

Thật ra A Kết muốn đi, hơn nữa Triệu Trầm đối với nàng tốt như vậy, nàng cũng không ngờ tới hắn lại trực tiếp cự tuyệt. Lúc này, mắt choáng váng, vui vẻ trên mặt nhanh chóng bị kinh ngạc thay thế, vậy mà còn muốn giả vờ không để ý, hạ mắt nói: “Đúng, trên đường nhất định sẽ rất loạn, ở nhà nhìn thì tốt rồi.”

Triệu Trầm bị nàng làm cho bật cười, cắn cắn lỗ tai thê tử: “Thật sự tin rằng ta không muốn nàng đi ra ngoài giải sầu sao? Ngốc, ta không cho nàng đi cùng Bảo Châu, bởi vì nàng phải đi cùng ta, là hai chúng ta, nhưng mà nếu nàng muốn cùng Bảo Châu đi thì ta nghe lời nàng.”

Thì ra hắn nghĩ như vậy, A Kết đỏ mặt vì hiểu lầm suy nghĩ trượng phu.

Nàng cúi đầu, xấu hổ, Triệu Trầm ôm người đặt ngang trên kháng, chậm chậm nhẹ nhàng hôn lên, “A Kết nàng còn chưa nói, đến cùng là muốn đi với ta hay đi cùng Bảo Châu đây?”

Trước đó hắn cố ý nói một nửa để gạt nàng, A Kết quay đầu trốn, thở gấp hỏi: “Nếu thiếp nói muốn đi cùng Bảo Châu thì chàng có ngăn lại không?”

“Không ngăn cản, nhưng nàng phụ tấm lòng của ta, ta sẽ khiến nàng ba ngày không xuống được giường!” Triệu Trầm ôn nhu nói xong lời uy hiếp, lập tức ngăn chặn miệng nàng, quyết định đêm nay để thê tử nếm thử lợi hại, tránh cho nàng quyết định sai.

109. Chương 82: Chương 63.1

110. Chương 82: Chương 63.1

Màn đêm buông xuống, đèn được thắp sáng, bên trong Vọng Trúc Hiên mọi người đang chuẩn bị cho chủ tử đi ngắm đèn.

Triệu Trầm không mang bọn nha hoàn đi ra ngoài nên đám người Tượng ma ma cũng không có chuyện gì cần làm, chỉ phân công hai người ở lại giữ phòng, chờ các chủ tử trở về rồi hầu hạ. Tượng ma ma đang nói

chuyện thì trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi bị đè nén, ánh mắt của nàng đảo qua, thấy bốn người Lục Vân đỏ mặt cúi đầu, hài lòng gật gật đầu, dẫn các nàng đi ra ngoài.

Đại thiếu gia tuổi trẻ khí thịnh, thường xuyên hồ nháo, bốn nha hoàn biết ý nên xem như không tặc. Đối với những phủ khác, chuyện nha hoàn bò lên giường chủ tử cũng nhiều, ngoại trừ muốn kiểm chỗ tốt làm đi nường, có mấy ai không phải do động tính nam nữ làm gọi lên ham muốn chứ?

Trong phòng, A Kết vừa mới thay xong cẩm bào đã bị người kéo đi, hai chân run rẩy đứng trên mặt đất gần như vô lực chống đỡ, nửa người trên lại bị ép ngã ở trên giường, đầu sỏ gây nên lại giữ chặt hai tay đang muốn đẩy hẳn ra, chôn đầu ở trước ngực nàng...

Không khí thanh lãnh(trong veo mà lạnh lùng), nàng kim lòng không được co lại làm lộ đầu vai ra bên ngoài, mím chặt đôi môi chịu đựng từng đợt nóng bỏng hẳn mang lại. Sau đó, thừa dịp nam nhân thay nàng kéo lại vạt áo, tựa vào bả vai nàng thở gấp, nhỏ giọng thương lượng: “Nếu không thì thiếp quần vải lại được không?” Là hẳn muốn nàng mặc nam trang, cũng là hẳn không cho nàng quần bằng vải, kết quả nàng mới thay xong còn chưa kịp soi gương nhìn lại cho cẩn thận, liền bị người kéo lại đây.

Mắc cỡ chết người.

“Không cần, ta sợ siết đau nàng.”

Khàn khàn mở miệng, Triệu Trầm chậm rãi ngẩng đầu nhìn thê tử của mình. Nàng chải búi tóc nam nhân, mái tóc đen dùng ngọc trâm cố định ở đỉnh đầu càng làm cho người khác để ý đến ngũ quan tươi đẹp của nàng. Lông mày thanh tú, mắt hoa đào xấu hổ thẹn thùng, đôi môi đầy đặn, khuôn mặt tựa phù dung, cần cổ thon dài trắng nõn, dưới cổ áo xương quai xanh như ẩn như hiện. Nhìn thấy, hẳn không còn muốn đi ra ngoài, chỉ muốn ở trong phòng cùng nàng quần lấy nhau một đêm.

Chỉ là nàng hiếm khi ra khỏi cửa, là hẳn hứa hẹn mang nàng ra ngoài. Nên từ lúc đó, nàng mỗi ngày đều ngóng trông, làm sao hẳn có thể làm cho nàng mất hứng?

Có ít chỗ tốt, phải dỗ thê tử cao hứng, nàng mới nguyện ý cho hẳn.

Triệu Trầm xem mãn nhãn mới vội vã kéo A Kết dậy, tự mình thay nàng mặc lại quần áo lần nữa.

A Kết vốn đang lo lắng hẳn thay đổi ý định, giờ thấy Triệu Trầm thay mình mặc quần áo, nàng lập tức an tâm. Nhưng mà nhìn lại bộ ngực vẫn nổi lên của bản thân, lại nhin không được có chút thẹn thùng, “Như vậy, người bên ngoài vừa nhìn liền biết thiếp là nữ nhân.” Thân thể của mình, nàng không ngại khó chịu, hẳn lại đau lòng trước, chỉ quần một đêm mà thôi, sao lại siết chặt chứ? Nếu như hẳn nghĩ, trong thoại bản(một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này) nữ giả nam trang hay nữ tướng quân chẳng phải đều phải chịu đựng việc thân thể không thoải mái mỗi ngày?

“Bên ngoài trời tối nên không có ai nhìn chăm chăm vào ngực nàng, nếu nàng mặc đồ nữ nhân thì vừa xuất hiện, những nam nhân kia sẽ nhìn về phía nàng trước, mang mũ che thì nàng lại không thể chơi tận hứng, như vậy vừa đủ.” Thực ra là Triệu Trầm thương tiếc hai bảo bối của mình chịu ủy khuất, nói xong cách lớp quần áo tùy tiện nhéo nhéo, hiển nhiên là tên hạ lưu bừa bãi.

A Kết lui ra phía sau một bước, không dám trừng hẳn, đỏ mặt đi tới trước gương chỉnh lại búi tóc vừa mới bị làm loạn.

Hai khắc sau, hai người đã đến phố chính náo nhiệt nhất của kinh thành phồn hoa.

Triệu Trầm đi bên cạnh A Kết, tay áo dài che lấp đi bàn tay nhỏ của thê tử nằm trong tay hẳn, A Kết an tâm để hẳn nắm, ánh mắt lại lưu luyến đèn lồng hai bên, không hề lo lắng bị người đụng vào. Vài lần có đứa nhỏ đột nhiên từ ngõ hẻm lao ra, Triệu Trầm đều nhanh chóng kéo nàng sang một bên còn bản thân ngăn cản hộ nàng.

Loại cảm giác này đối với A Kết thật xa lạ.

Nàng là trưởng nữ trong nhà, ra cửa làm khách nàng cũng giúp cha mẹ chăm sóc đệ đệ và muội muội, vẫn luôn là nàng lưu ý đệ đệ có tinh nghịch hay không, muội muội có làm cử chỉ gì mà cô nương gia không nên

làm hay không? Sau khi gả cho Triệu Trầm, nàng từ trường tử biến thành thê tử, hẳn quan tâm nàng, mọi chuyện xảy ra đều có hẳn chắn tại trước người nàng...

A Kết ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng sáng, trong ánh đèn phồn hoa, nam nhân của nàng đang chú ý dòng người trước sau, nhận thấy ánh mắt chăm chú của A Kết, hẳn cúi đầu cười với nàng, vô thanh hỏi, trong mắt phượng sáng rọi, so với ánh trăng ngọn đèn đều muốn say lòng người hơn. A Kết cũng cười, lén mật cầm tay Triệu Trầm, kéo hẳn đến một cái đèn mà mình mới nhìn trúng.

Ngày hội Nguyên tiêu, người qua đường thường xuyên qua lại, đều đang cùng thân nhân hưởng thụ náo nhiệt, sẽ không ai chú ý người khác làm cái gì. Có lẽ sẽ có người chú ý đến trong đám người có thiếu niên phong thái xuất chúng, có lẽ cũng có người nhìn ra đó là một cô nương đáng người nhỏ nhắn, nhưng những điều đó có quan hệ gì với bọn họ đâu? Bên người bọn họ cũng có thân nhân hoặc người trong lòng đi cùng, bọn họ cũng có câu chuyện của riêng mình.

~A Kết chọn quầy bán đèn đang tổ chức đoán đồ đèn, chủ sạp là một lão sư phụ có chòm râu dê, ngoại trừ trên giá gỗ hai bên dùng để treo đèn hoa muốn bán, trên cái giá thấp trước người hẳn còn treo hai hàng cùng hai mươi ngọn đèn lồng nhỏ, trên mỗi ngọn đèn đều có câu đồ đèn, đáp án theo thứ tự là các loại loài chim chóc, muông thú, hoặc là sâu bọ thường thấy. Đồ đèn không khó, nhưng chỉ cho bọn nhỏ đoán, người lớn không thể giúp một tay, đoán đúng, lão sư phụ liền đưa một cái đèn hoa có hình dạng như đáp án vừa trả lời.

A Kết cùng Triệu Trầm đến thì một đôi phu thê vừa dẫn một bé trai rời đi, trong tay đứa bé cầm đèn lồng hình một con con voi, cười thật vui vẻ.

Triệu Trầm chê cười A Kết: “Nàng thoát nhìn cũng không giống đứa bé.”

A Kết không để ý Triệu Trầm, buông tay hẳn ra, đứng ở phía trước xem, nàng muốn nhìn bọn nhỏ đoán.

Một câu đồ đèn được giải, lão sư phụ quay đèn lồng kế tiếp lại, sợ bọn nhỏ ở phía sau thấy không rõ, hẳn bắt nhịp đọc, “Một kẻ râu trắng, mang theo một túi đậu đen, vừa đi, vừa rơi rớt. Tốt lắm, các người đoán đây là vật gì.”

A Kết nhin không được cười.

Triệu Trầm liếc mắt nhìn thê tử, vẻ mặt có chút cổ quái.

Nhanh như vậy thê tử liền đoán được, hẳn còn chưa đoán được.

Một tiểu tử béo tròn thoát nhìn mới có năm sáu tuổi hô to “Con dê!”, sau đó thành công được nhận đèn lồng sơn dương thì Triệu Trầm giật giật khóe miệng, kéo thê tử xê dịch đến góc trống một bên, mỉm cười hỏi nàng: “Nàng đoán ra sao?”

A Kết gật đầu, đơn giản như vậy, làm sao nàng có thể đoán không được? Thấy Triệu Trầm dùng biểu tình không tin nhìn nàng, còn hỏi nàng giải thích như thế nào về túi đậu đen, chỉ nghĩ hẳn cố ý trêu chọc người, tức giận, quăng cho hẳn một cái tròng mắt rồi lại trở về trước sạp. Người này không đứng đắn, loại chuyện này cũng bắt nàng nói ra.

Triệu Trầm hoàn toàn không rõ vì sao nàng tròng mắt nhìn mình, trở lại bên người thê tử, vốn định quên đi thắc mắc về câu đồ vừa rồi, chợt nghe bên cạnh có một bé gái được phụ thân ôm trong ngực hỏi: “Phụ thân, tại sao là con dê vậy ạ?”

Phụ thân đứa bé cười ha ha, “Bởi vì con dê màu trắng.”

Đứa bé bĩu môi: “Con dê làm sao có thể có đậu đen? Đậu đen rơi rớt nó không biết sao?”

Triệu Trầm không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

“Khụ khụ, cái này là bởi vì có đôi khi con dê đi đường, trong lúc ấy lại đi ngoài, thứ nó thải ra là từng viên đen tròn, thật ra so với hạt đậu thì lớn hơn một chút... Con còn chưa thấy qua con dê, lát nữa cha chỉ cho con xem một chút.”

Đứa bé gái rất vui vẻ, mặt Triệu Trầm không chút thay đổi nhìn về phía ngọn đèn lồng khác.

Loại đèn này, cũng chỉ có thể đốt tiểu hài tử.

111. Chương 83: Chương 63.2

112. Chương 83: Chương 63.2

Đợi đến cuối cùng chỉ còn một ngọn đèn lồng thì có lẽ là vật lấy hi vì quý, dù không có quá nhiều đèn lồng trưng bày nhưng trước sạp cũng vây quanh vài vòng trẻ nhỏ. Bởi vì đại đa số đều là cha mẹ mang lũ trẻ ra ngoài, Triệu Trầm cùng A Kết đứng ở bên trong cũng không khiến người khác chú ý, ngược lại mấy đứa nhỏ trước mặt lại thỉnh thoảng ngửa đầu nhìn bọn, tò mò không biết hai ca ca xinh đẹp này muốn làm cái gì.

Đèn lồng cũng dần dần tăng độ khó, thấy mọi người đều chờ mong nhìn mình, lão sư phụ điều đủ khẩu vị, cười híp mắt nói: “Cái cuối cùng đây, ta trước hết nói phần thưởng, ngọn đèn lồng này là cái làm ta hài lòng nhất năm nay, không phải ta nói mạnh miệng, cả con đường cũng chưa chắc có người có thể hơn cái đèn này của ta. Tốt lắm, đốt đèn tới, đoán vừa đi lộ dễ dàng nhất ngã sấp xuống trong rừng chi thú, cũng không thể đoán mò, còn phải giải thích đáp án mới có thể lấy đi đèn lồng.”

Dã thú tổng cộng nhiều như vậy, từng đứa nhỏ mỗi đứa đoán một cái, khẳng định có có thể đoán trúng.

A Kết cúi đầu suy nghĩ, trước đó đốt đèn đều là dựa theo bề ngoài của chim chóc, thú vật mà ra câu đố, đến câu cuối cùng này đột nhiên thay đổi nên có chút khó khăn.

Triệu Trầm rút cuộc mỉm cười, định liệu trước đứng tại phía sau thê tử.

Bọn nhỏ thất chủ bát thiết(*), đến như con thỏ bị mù mắt cũng đã lòi ra trả lời, chọc lão sư phụ cười không ngừng, đáng tiếc chưa ai đoán đúng, cả cha mẹ của lũ trẻ cũng không có đầu mối. Đoán đèn đêm nay là một thú vui nhưng đoán mãi vẫn không trúng, người lớn cũng mất dần kiên nhẫn để tiếp tục đứng ở chỗ này, bắt đầu dùng đủ các loại lý do lừa bọn nhỏ đi.

(*)Thất chủ bát thiết: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Lão sư phụ cũng không thèm để ý, ngồi trên ghế, cúi đầu làm đèn lồng mới.

Không có bọn nhỏ, sạp hàng nhanh chóng vắng vẻ, trừ bỏ mấy đứa nhỏ tự mình ra ngoài chơi, chỉ còn A Kết cùng Triệu Trầm và một đôi phu thê khác. Mới đầu bọn họ đứng ở bên ngoài đám người, người ít mới tới trước sạp, A Kết lơ đãng liếc bên kia một cái, ánh mắt lập tức dừng lại.

Trong đó, nam tử cao lớn hơi gầy, ước chừng trạc tuổi với Quách Tử Kính, khuôn mặt tuần lãng tái nhợt, nhìn như thân thể có bệnh, nhưng khoe miệng hần giờ lên, im lặng điềm đạm, không lý do khiến tinh thần người khác thoải mái. Mà bên người hắn là một nữ tử mặc váy dài xanh nhạt, tuy không phải xinh đẹp diễm lệ nhưng lại làm cho người khác không nhìn được nhìn nàng vài lần. Bàn tay nữ tử đang đỡ bụng, A Kết buông mi nhìn lại, phát hiện bụng nàng nhô ra, chắc là có thai.

“Nhìn cái gì vậy?” Triệu Trầm thấp giọng hỏi.

A Kết lắc đầu, ánh mắt nhìn lên đèn lồng, có chút thất vọng hỏi: “Chàng đoán ra là gì không?”

Triệu Trầm không đáp, hỏi lại: “Nàng muốn đèn lồng này sao?”

Khoe miệng hần nhếch lên nụ cười, hiển nhiên đã biết đáp án, A Kết trong lòng vui vẻ. Hai người đều đang chờ đợi đứa trẻ của riêng mình, ngọn đèn lồng vốn chỉ dành cho hài tử (trẻ nhỏ) này liền có ý nghĩa khác, nàng đương nhiên muốn, cho dù chỉ là một cái đèn lồng thông thường, nàng cũng sẽ thích

Triệu Trầm sờ sờ đầu nàng, kéo nàng tiến lên, nam nhân bên cạnh gần như cùng hần đồng thời mở miệng: “Lão bá, câu đố đèn này chúng ta có thể đoán hay không?”

Triệu Trầm kinh ngạc nhìn qua, nam tử hơi gầy hướng hần nhẹ nhàng gật đầu, không hề tỏ ra bất mãn.

Lão sư phụ liếc mắt nhìn hai đôi phu thê, nhận ra bọn họ đều đứng ở đây không lâu, gật gật đầu, “Nếu các người thích thì có thể đoán.” Nói xong cầm ra hai tờ giấy đỏ để hai người viết ở mặt trên, tỏ vẻ công bình.

Triệu Trầm cùng nam nhân hơi gầy mỗi người cầm một tờ, cúi người viết chữ.

A Kết có chút xấu hổ, nói cho cùng, đây đều là hoạt động dành cho tiểu hài tử. Nàng lặng lẽ nhìn về phía nữ tử cách nàng vài bước, vừa lúc người nọ cũng nhìn nàng, hai mắt nhìn nhau, đều nhìn ra trong mắt nhau tràn đầy bất đắc dĩ cũng như nhu tình, ngọt ngào khi được tương phu yêu thương.

Các nam nhân rất nhanh viết xong, lão sư phụ nhìn nhìn, cười nói: “Đều đoán đúng, chính là hồ ly, đáng tiếc ta chỉ có một ngọn đèn lồng, các người thương lượng một chút cho ai đi.” Nói xong khom người, từ giá gỗ phía dưới cầm lên một ngọn đèn lồng, còn chưa dọn xong, mấy đứa nhỏ còn đứng chỉnh tề tại chỗ phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

A Kết cũng bị hấp dẫn, si ngốc nhìn đèn lồng kia.

Đó là một cái đèn lồng nhỏ do ba con hồ ly đỏ vây quanh tạo thành một ngọn đèn màu, hai lớn một nhỏ, con hồ ly nhỏ ở bên trong, hai con lớn một con dường như đang âu yếm đầu nhỏ của tiểu hồ ly, miệng nhón thò vào đỉnh đầu tiểu hồ ly phía trong. Một con khác lại như đang ghé vào bên tai tiểu hồ ly, tựa hồ dặn dò nó cái gì. Gió nhẹ thổi tới, ba con hồ ly xoay vòng, trông rất sống động.

A Kết rất thích ngọn đèn lồng này, nhưng khi Triệu Trầm chuẩn bị đi theo nam nhân kia thương lượng thì nàng vội kéo hần lại, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi thôi, tới nơi khác đi dạo.” Người ta đang mang thai đứa nhỏ nên ngọn đèn lồng này đối với nàng hẳn là có ý nghĩa rất lớn.

Thanh âm nàng tuy nhỏ nhưng ở nơi im ắng này, mấy người chung quanh đều nghe rõ.

Nữ tử kinh ngạc nhìn A Kết, thấy A Kết ôn nhu nhìn về phía bụng nàng, nàng cười nói cảm tạ.

A Kết cười, sau đó nhanh chóng kéo Triệu Trầm đi, tới lúc ước chừng đã cách rất xa, nàng mới quay đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ không đành lòng.

Thê tử lương thiện, Triệu Trầm càng thêm yêu thương, cúi đầu hôn trán nàng, nâng tay nàng nói: “Không có việc gì, chỉ cần hần luôn luôn ở nơi này bán đèn lồng, sang năm, hai năm sau, ba năm sau, chúng ta hàng năm đều đến, mang theo đứa nhỏ cùng đi đoán. Ta thông minh như vậy, con chúng ta khẳng định cũng thông minh, đến lúc đó lại đem đèn lồng thắng trở về.”

A Kết bị Triệu Trầm chọc cười, ngửa đầu nhìn hần: “Mỗi người chỉ có thể đoán một lần, hai mươi ngọn đèn lồng, chẳng lẽ chàng muốn sinh hai mươi đứa con?”

Triệu Trầm lại hôn nàng một ngụm, “Chỉ cần nàng nguyện ý, hai mươi đứa ta cũng nuôi nổi.”

A Kết đánh hần một cái, nàng không phải heo mẹ, làm sao có thể sinh nhiều như vậy? Hai vợ chồng cười tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau bọn họ, một đôi phu thê khác đứng tại chỗ đó một lúc lâu, đến khi bóng dáng hai người Triệu Trầm khuất trong đám đông đi đường, nữ tử mới ôn nhu cười, quan sát đèn lồng trong tay, nhìn tương phu nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta cũng trở về phủ đi?” Nam nhân gật gật đầu, đỡ thê tử đi đến đầu ngõ, chỗ đó sớm có xe ngựa chờ.

113. Chương 84: Chương 64.1

114. Chương 84: Chương 64.1

Đường Văn Đế muốn đi Mộc Lan Vi Trường (bãi săn Mộc Lan), ở lại bãi săn một thời gian, đầu tháng hai xuất phát, khoảng cuối tháng tư mới trở về.

Nói cách khác, lần này Triệu Trầm sẽ rời nhà đến ba tháng.

Hai người thành thân cũng mới hơn ba tháng mà thôi.

Thật ra năm trước Triệu Trầm đã có được thời gian khởi hành chính xác, sợ nói ra thì sang năm mới A Kết sẽ không an tâm nên vẫn không báo cho nàng, trước khi xuất phát ba ngày mới thật cẩn thận nói rõ.

“Nhanh như vậy? Không phải nói tháng ba mới đi sao?” A kết lúc ấy đang ngâm chân, nghe được tin tức này nhất thời ngậy đại, quay đầu nhìn hấn.

Đối diện với thê tử, mặc dù trước kia nhiều lần mặt không đổi sắc nói dối nàng, lần này Triệu Trầm lại không dám nhìn A Kết, nhưng sợ nàng lại rơi lệ, đành phải kiên trì giải thích: “Ta cũng tưởng rằng tháng ba mới xuất phát, hôm nay Tử Kính phái người đến báo cho ta biết tháng ba là tới bãi săn, mà trên đường hoàng thượng xuất hành còn phải dừng trại nghỉ lại sẽ chậm trễ ít nhiều, nên phải khởi hành sớm một tháng.”

A kết không tự giác tính nhảm trong lòng, thanh âm nhẹ nhàng, “Nói như vậy thì chàng đến tháng năm mới về?”

Mắt nàng đỏ hoe, trong mắt lệ quang di động, Triệu Trầm thở dài, lưu loát nhảy xuống giường, di chuyển ghé dựa tới đối diện A Kết. Ánh mắt A Kết chuyển động theo hấn, nhìn hấn ngồi xuống nắm lấy đôi chân đang ngâm nước của nàng, ôn nhu nhìn nàng nói: “Đừng khóc, ba tháng mà thôi, sẽ kết thúc cực kỳ nhanh, khi trở về, trời ấm áp, ta mang nàng ra ngoài ngắm hoa.” Mùa đông đã đến kinh thành, xung quanh cũng không có gì hay để chơi đùa.

A Kết không muốn khóc.

Triệu Trầm tới bãi săn là vì muốn có tiền đồ, là chính sự, là khát vọng của hấn, nàng tự nhiên hi vọng hấn vui vui vẻ vẻ, không vướng bận điều gì, thông suốt phóng khoáng mà đi. Chỉ là nàng nhịn không được, nói không rõ vì điều gì, cảm giác lưu luyến lúc này so với lúc trước, khi muốn rời nhà, còn mãnh liệt hơn.

Bởi vì bị Triệu Trầm kéo lại, trán kề trán, khi nước mắt nàng trực tiếp rơi xuống, liền chạm vào mu bàn tay của hấn.

Đầu tiên là hơi nóng, sau đó lại hơi lạnh, lần đầu tiên Triệu Trầm ở trước mặt nàng không biết nên nói cái gì. Hấn cũng không nói, bởi vậy càng hiểu tâm tình lưu luyến của nàng, hấn là nam nhân, tâm địa có vẻ cứng rắn, nàng nhu mì như thế, cô nương mềm mại như nước... Khó có thể mở miệng, Triệu Trầm im lặng rửa chân thay nàng. Nàng thích sạch sẽ, hấn chỉ là đơn giản ngâm rồi nhấc chân nàng lên là được, nhưng nàng nhất định phải rửa thật cẩn thận.

Nam nhân của mình quen nói lời ngon tiếng ngọt, nay lại trầm mặc, A Kết cảm thấy không quen. Nàng dùng khăn lau nước mắt, ánh mắt phức tạp nhìn hấn, thấy hấn cúi đầu chuyên chú giúp nàng rửa chân, nàng nhẹ chau mày, khẽ nhắm đôi mắt thỉnh thoảng chớp nháy, có loại cảm giác u sầu không tên từ trên người hấn lan tỏa tới.

Hấn rất ít lộ ra vẻ mặt này.

Vì hấn cũng lưu luyến nàng nhưng lại không thể không đi nên không biết phải an ủi nàng như thế nào sao?

Hấn là người làm đại sự, nàng sao có thể để cho hấn vì mình mà hao tổn tinh thần?

A Kết ngừng khóc rất nhanh, dè tay hấn lại nói: “Chàng vào nằm đắp chăn trước đi, mùa đông lạnh, khi thiếp rửa xong thì chúng ta nằm nói chuyện.” Thân thể hấn rắn chắc khỏe mạnh nhưng không biết yêu quý chính mình, mặc trung y mà dám nhảy xuống, trong phòng tuy ấm áp nhưng vẫn là mùa đông.

“Được, ta sẽ làm ấm chân cho nàng trước, nàng nhanh lên nhé.” Triệu Trầm ngửa đầu khẽ hôn chóp mũi nàng, nghe lời đứng lên, qua loa lau tay rồi trở về ổ chăn.

A Kết cũng không còn tâm tư rửa chân, chà lau qua rồi kêu Lục Vân đang trực đêm nay tiến vào thu thập, sau đó liền thổi tắt nến, đi tìm Triệu Trầm.

“Chàng đi lâu như vậy thì cần mang những gì?” Ly biệt sắp tới, giúp hắn chuẩn bị hành lý mới đúng là chuyện quan trọng.

Triệu Trầm ôm thê tử, nói khẽ: “Mang mấy bộ quần áo vớ giày là đủ rồi, những thứ khác bên hành cung đều có sẵn.”

“Ừ, trang phục mùa đông và mùa xuân cũng phải chuẩn bị trước mới được...”

A Kết nằm ở trong lòng trượng phu cùng hắn thương lượng, y phục mang bao nhiêu bộ, mang thuốc dán thường dùng nào, còn dặn dò hắn rời nhà phải chiếu cố chính mình thật tốt, tựa như nói không hết chuyện.

Triệu Trầm yên lặng lắng nghe thê tử thao thao bất tuyệt, cảm giác nghe bao nhiêu cũng không đủ.

Ngày kế Thiên Minh, Triệu Trầm đi, A Kết tự mình giám sát bọn nha hoàn sắp xếp hành lý, khi đi thỉnh an Ninh thị, Ninh thị cũng hỏi nàng chuẩn bị như thế nào rồi. Dù sao cũng là lần đầu tiên A Kết làm việc này, khả năng có chỗ không chu đáo, Ninh thị sẽ nhắc nhở nàng. Thái phu nhân cũng cực kỳ quan tâm trưởng tôn, kêu A Kết đến hỏi vài lần, nghe A Kết trả lời rõ ràng càng thấy nàng thuận mắt hơn, chỉ là nghĩ đến những gì A Kết nói không chừng có Ninh thị chỉ điểm, hảo cảm lại nhanh chóng biến mất.

Đến ngày mừng một tháng hai, lúc bên ngoài vẫn còn là một mảnh tối đen, Triệu Trầm đã sẵn sàng xuất phát.

Triệu Thanh và Triệu Nghi muốn đưa tiễn huynh trưởng nhưng Triệu Trầm từ chối, vì thế, trước cửa chỉ có hai đôi phu thê Triệu Duẩn Đình cùng A Kết, một nhà bốn người.

Bên ngoài rét thấu xương, mặc dù khoác áo choàng lông cáo thật dày cũng nhịn không được run lên, hai ngọn đèn lồng lớn màu đỏ ngoài cửa nhẹ nhàng lay động, ánh sáng nhu hòa xua tan không được bao nhiêu u tối, ngược lại càng tăng thêm hiu quạnh thê lương.

Cầm Thư và Cầm Mặc đều đã di chuyển đồ của Triệu Trầm lên xe ngựa, Trần Bình thay các nàng vén rèm. Hắn muốn đi cùng Triệu Trầm, đến lúc đó Triệu Trầm cưỡi ngựa cùng đi với đám con cháu thế gia, hắn thì đánh xe ngựa cùng các gia nô theo sau, trên xe chở hành lý của nhóm chủ tử.

Sắp xếp đồ đạc kỹ càng xong hai nhà hoàn liên lui đến sau A Kết.

Ánh mắt A Kết thủy chung dừng lại ở trên người trượng phu, ánh mắt đều không nỡ nháy, có thể nhìn nhiều thêm một lần liền liếc mắt nhìn.

Biết thê tử dễ dàng rơi lệ, Triệu Trầm sợ mặt nàng bị đông lạnh nên không dám ở lâu. Nghe phụ thân dặn dò vài tiếng, sau đó giao phó thê tử cho mẫu thân rồi hắn chỉ liếc mắt nhìn A Kết một cái, giằng co rất lâu, sau đó bắt buộc chính mình thu hồi ý nghĩ không nỡ trong lòng, nhanh chóng xoay mình lên ngựa, trong giá lạnh đi về phía trước không quay đầu nhìn lại.

Dù sao cũng phải đi, còn lưu luyến dây dưa để làm gì? Đi sớm một chút, người nhà cũng có thể trở về nghỉ ngơi sớm một chút.

Bóng đêm tràn ngập, bóng dáng hắn bị bóng tối che khuất, trong giây lát biến mất không thấy. Chỉ có tiếng vó ngựa lộc lộc cộc cộc dồn dập, vang vọng trong ngõ hẻm.

A Kết không khóc.

Nàng đáp ứng Triệu Trầm không làm cho hắn lo lắng.

“Đi thôi, chúng ta trở về ngủ bù.” Ninh thị cười vỗ vỗ tay con dâu, hai người cùng đi về, vừa đi vừa khuyên nhủ nàng: “A Kết, con thật sự không cần lo lắng, Thừa Viên mười bốn tuổi đã tự mình xông pha ở bên ngoài, hiện tại qua bên kia còn có di huynh con chăm lo, lại có Trần Bình từ nhỏ đi theo bên cạnh hắn chiếu cố sinh hoạt thường ngày, con chỉ cần lo lắng hắn có thể đoạt giải nhất hay không là được.”

A Kết lên tiếng đáp lại, quả thật không có gì phải lo lắng, đơn giản là ngày ngày ở cùng một chỗ, đột nhiên phân li khiến nàng cảm thấy không nở mà thôi.

Không muốn để cho mẹ chồng lo lắng cho mình, A Kết cố ý lựa ra vài chuyện mà hai ngày này Triệu Trầm đã đồng ý với nàng nói cho mẹ chồng nghe, “Chàng nói trên thảo nguyên bên kia nuôi thả thịt dê tốt nhất, đáp ứng mang đồ ăn về cho chúng ta...”

Ninh thị làm bộ không quan tâm: “Chúng ta? Là cho một mình vợ chồng son các người thêm đồ ăn đi? Lời này hẳn cũng không nói với nương.”

Mẹ chồng con dâu nhẹ giọng nói cười, nỗi buồn ly biệt tản đi không ít. Bởi vì Hinh Lan uyển cách cửa khá gần, A Kết đưa mẹ chồng đến cửa. Trước khi đi vào, Ninh thị cầm tay A Kết, bình tĩnh nói: “Thừa Viên không có ở nhà nên Thái phu nhân có lẽ sẽ thường xuyên giữ con lại dùng cơm ở bên kia, con hãy nghe lời nàng, không cần lại đây cùng ta, nương không so đo điều đó. Con theo nàng, nàng sẽ thấy con thuận mắt hơn, chờ con ở bên kia trở về, lại tới bên này bồi nương, không cần giả vờ ngớ ngẩn, biết không?”

Việc này Triệu Trầm cũng cùng A Kết nói qua, A Kết đã sớm chuẩn bị, “Con biết, nương yên tâm đi, con biết nên làm như thế nào.”

Chỉ là một ngày ba bữa mà thôi, cùng lắm là nghe Thái phu nhân nói vài câu răn dạy, cũng không có nhiều gian nan.

Ninh thị gật gù đầu, để cho hai nha hoàn đi theo A Kết ra ngoài, cẩn thận thắp đèn lồng chiếu sáng đường đi, lúc này mới đi vào nhà. Đến lúc vào phòng, ngoài ý muốn lại phát hiện Triệu Duẩn Đình đã ở trong chăn chờ nàng, vốn định cùng nàng ngủ lại. Ninh thị bất đắc dĩ leo lên giường, Triệu Duẩn Đình trong lòng phức tạp, ôm nàng nói: “Nàng kể chút chuyện của Thừa Viên lúc ở bên kia cho ta đi, trước kia luôn vội vàng rời đi, cũng không biết hẳn tới cùng là làm gì...”

Mà trong vọng trúc hiên, không còn bóng dáng cao lớn kia.

A Kết nằm ở trong chăn, ôm gối đầu của Triệu Trầm, nửa đêm buồn ngủ nhưng cũng không ngủ được, trong đầu, những chuyện từ lúc bắt đầu gặp Triệu Trầm cho tới về sau từng chút từng chút một hiện lên. Nhớ đi nhớ lại, bên ngoài vang lên động tĩnh của đám nha hoàn dậy sớm, A Kết nhìn phía ngoài cửa sổ, không bao lâu sau thì trời dần dần sáng lên.

Hôm nay là lần đầu tiên nàng đi Vinh Thọ đường thỉnh an một mình.

115. Chương 85: Chương 64.2

116. Chương 85: Chương 64.2

Trong Vinh Thọ đường, Tần thị đã đến từ sớm, tiếp nhận công việc của đại nha hoàn, tự mình hầu hạ Thái phu nhân rửa mặt chải đầu.

Thái phu nhân nhìn nàng từ trong gương, không để ý mà nói: “Sáng nay sao lại hiếu thuận như vậy?”

Tần thị thật cẩn thận cầm trâm vàng vào búi tóc mẹ chồng sau đó giúp bà đeo đai buộc đầu, lúc này mới cười nói: “Hôm nay Thừa Viên xuất phát, con nghĩ trưởng tôn không có ở nhà, khẳng định nương nhất thời không thích ứng được, nóng lòng chuẩn bị thay Thừa Viên làm tròn đạo hiếu, giúp nương vui vẻ.”

Thái phu nhân giật giật khóe miệng, quét mắt một vòng thấy đám nha hoàn đều đã đi xuống, nhìn chăm chăm Tần thị hỏi: “Ta nghe nha hoàn nói thời gian này Duẩn Đình đều nghỉ ở Tiễn viện, các người giận nhau rồi hả? Đã ba tháng rồi? Người chọc hẳn như thế nào mà để cho nam nhân không đặt chân tới hậu viện trong thời gian dài như vậy?”

Tần thị mặt trắng bệch, rơi lệ, gạt lệ tố khổ: “Nương, con chưa làm cái gì, là Hầu gia còn nhớ tới người nọ ạ. Trước kia Thừa Viên không ở nhà, hẳn dẫn xuống đáy lòng, hiện tại Thừa Viên trở lại, ngày ngày đều có thể thấy, Hầu gia nhìn vật nhớ người, ký ức trời dặt, nói với ta về sau sẽ không bước vào hậu viện. Nương,

người giúp con khuyên nhủ hẩn đi, người chết rồi không có thể sống lại, Hầu gia cứ mãi nhớ thương, đối với thân thể cũng không tốt...”

Nếu nhi tử nghe lời nàng, làm gì xảy ra chuyện mà xuân phụ (phụ nhân ngu ngốc) này mới vừa cầu nàng?

Thái phu nhân chỉ tiếc rên sất không thành thếp bèn trừng mắt nhìn Tần thị một cái, “Nếu người tốt, Duẫn Đình cũng sẽ không nhớ mãi một người đã chết, chính mình không bắt được tâm nam nhân cũng đừng trách mệnh không tốt.”

Tần thị không ngừng gạt lệ.

“Đừng khóc, sáng sớm đến chỗ ta khóc, ý định tìm xui xẻo phải không?” Thái phu nhân tức giận cắt ngang nàng, suy nghĩ một chút lại nói: “Người cũng ngốc, chẳng nhẽ Duẫn Đình chỉ có Thừa Viên là con trai sao? Thừa An thông tuệ hiểu chuyện, người chăm sóc tốt cho Thừa An, Duẫn Đình thấy tự nhiên sẽ cao hứng.”

“Nhưng Thừa An căn bản không nuôi bên cạnh con, cho dù nó có tốt Hầu gia cũng sẽ không nghĩ là do công lao của con.” Nghĩ đến nhi tử vừa đầy tháng đã bị ôm đi, nàng chỉ có thể mỗi tháng gặp hai lần, trừ bỏ mỗi tháng mừng một và 15 có thể trò chuyện, bình thường chỉ có thể vội vàng hỏi han tại Vinh Thọ đường, nước mắt Tần thị lại dâng lên. Nếu không phải chính Hầu gia nuôi dưỡng nhi tử thành đứa nhỏ hiểu chuyện, đáng yêu như vậy, nàng cũng khó có thể tưởng tượng nhiều năm như vậy sao bản thân có thể chịu đựng được.

Thái phu nhân nhìn nàng khóc sụt sùi liền dịu giọng, “Thừa An không ở bên cạnh người, vậy sao người không nghĩ biện pháp để cho hẩn đến ở bên người mấy ngày? Như vậy Thừa An có bị đau đầu nhức óc, Hầu gia biết, không phải đến chỗ người nhìn một cái hả?” Nếu không phải hai di nương nhất gan đã sớm bị nhi tử dọa bể mật, bọn nha hoàn càng không thể nào đến gần hẩn, cả hầu phủ chỉ có Tần thị dựa vào đứa nhỏ may ra có vài phần khả năng xoay người, nàng mới không phí sức đi chỉ điểm cho nàng ta!

Tần thị mờ mịt hạ tay, nhìn Thái phu nhân, vốn muốn hỏi tới cùng là biện pháp gì, chống lại ánh mắt bất mãn của Thái phu nhân, nàng đành ngượng ngùng ngậm miệng, tâm tư lại chuyển động. Để cho nhi tử đến Duy Phương viên ở? Trước kia thật ra có hai lần nhi tử sinh bệnh, mẹ man kêu nhớ nàng, Hầu gia liền sai người đưa đứa nhỏ tới. Hai năm qua nhi tử càng ngày càng hiểu chuyện, bị bệnh cũng không tìm nàng, nhưng mà nếu nàng nói với nhi tử nỗi khổ của mình, nhi tử sẽ phối hợp với nàng chứ?

Giống như vén mây mặt trời mọc, tâm Tần thị nháy mắt bừng sáng, cảm kích đỡ Thái phu nhân đi ra gian ngoài.

Bọn tiểu bối đã chờ ở bên ngoài.

Triệu Nghi ngồi ở bên người A Kết nhỏ giọng hỏi thăm huynh trưởng đi lúc nào, đối diện là Triệu Thanh và Triệu Hàm đang thảo luận một đoạn văn chương, Triệu Duẫn Đình đã sớm vào triều nên không gặp ở đây. Thấy Thái phu nhân đi ra, A Kết vội vàng cùng Triệu Nghi đứng lên, cười, vấn an Thái phu nhân buổi sáng, Triệu Nghi nói nhiều hơn nàng một chút, bởi vì nàng phải làm lễ mẹ cả với Tần thị.

Thái phu nhân gật gù đầu, ngồi xuống trên giường thấp, nha hoàn bên người lần lượt đưa ấm lô, bưng nước trà tới. Thái phu nhân uống một ngụm trà nóng, sau đó bưng ấm lô, quay sang nhìn A Kết hỏi, “Thừa Viên đi bao lâu?”

A Kết đứng dậy kể chuyện đưa Triệu Trầm đi.

Thái phu nhân liền nói với Triệu Thanh, Triệu Hàm: “Các người thấy không. Tiền đồ của đại ca các người không phải dễ kiếm. Hai người các người chỉ cần ở nhà đọc sách, gió thổi không tới mưa rơi không thấy, đại ca các người lại khoác cả trời sao mà đi, hơn nửa đêm giữa trời gió lạnh, chỉ sợ đoạn đường này cũng phải như vậy, cho nên các người muốn tốt cho bản thân mình thì nên sớm lập được công danh ra ngoài.”

Triệu Thanh đứng dậy, trịnh trọng trả lời: “Tổ mẫu răn dạy chí phải, tôn nhi nhất định khắc khổ đọc sách, không phụ lòng phụ thân và tiên sinh giáo dục cùng tổ mẫu kỳ vọng cao.”

Triệu Hàm cũng nói như vậy.

Mặc dù Triệu Thanh là con thứ nhưng lại hơn người tại dung mạo Tiêu di nương, sinh ra cũng chừng chạc, tao nhã, hơn nữa lại là nha hoàn bên người nàng sinh, Thái phu nhân mặc dù không tốt với hẩn như với

Triệu Hàm, nhưng cũng chưa từng lạnh nhạt, mỉm cười hiền hậu để cho hai người ngồi xuống.

Tần thị vui mừng nhìn nhi tử, nghĩ đến Thái phu nhân vừa chỉ điểm cho mình, nàng cũng muốn hỏi báo Thái phu nhân, liền nhìn A Kết nói: “Con dâu, Thừa Viên đi xa, tổ mẫu người nhớ mong hết sức, ta nghĩ người mấy tháng này ở bên viện này dùng cơm đi, tổ mẫu người thấy người giống như nhìn thấy Thừa Viên, tự nhiên trong lòng cũng được trấn an. Nếu người lo lắng nghĩa mẫu mình cô đơn thì mời nàng đi theo, chúng ta nhiều người càng thêm náo nhiệt phải không? Nói đi nói lại, Dung phu nhân chiếu cố Thừa Viên tốt như vậy, ta đã sớm muốn cảm tạ nàng rồi.” Thuận tiện xem bộ dáng hồ ly mị hoặc ra sao!

Tay Thái phu nhân đang bưng trà liền dừng một chút, khẽ nhíu mày, cũng không nói gì thêm, nhìn về phía cháu dâu, muốn nghe xem nàng đáp như thế nào.

A Kết tươi cười dịu dàng, nhìn Thái phu nhân nói: “Có thể làm tổ mẫu an tâm, cháu dâu đương nhiên nguyện ý lưu lại phụng bồi tổ mẫu. Chỉ là nghĩa mẫu bên kia con không dám tự tiện quyết định, còn phải đi về hỏi ý tứ nghĩa mẫu.” Nói xong xấu hổ cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Nghĩa mẫu cũng xuất thân thôn quê giống cháu dâu, con lúc trước vào phủ cũng không dám đến đây, sợ mắc lỗi làm phiền tổ mẫu, về sau mới biết tổ mẫu là người hiền lành, dần dần sẽ không sợ, nghĩa mẫu, nàng so với ta vẫn còn khắt khe...”

Thái phu nhân nhìn chằm chằm A Kết, thấy vẻ mặt nàng khi nói tới việc Ninh thị xuất thân ở nông thôn không giống giả bộ, trong lòng đã hiểu rõ, Ninh thị cùng trưởng tôn sợ A Kết lỗ miệng nên giấu giếm nàng.

Bên kia tiểu nha hoàn đã bắt đầu dọn cơm, Thái phu nhân khoát tay với A Kết, cười nói: “Đừng nghe mẫu thân người, tổ mẫu bên này có bọn đệ đệ và muội muội chăm lo, thiếu người cũng không sao. Nghĩa mẫu người bên kia lẻ loi một mình quả thực đáng thương, người cứ qua đó cùng nàng dùng cơm đi thôi.”

Chuyện cười, trưởng tôn trước khi rời đi cố ý tìm nàng, thỉnh cầu nàng hỗ trợ chiếu cố thê tử hần, hiện tại Thái phu nhân đang hi vọng cùng trưởng tôn quan hệ hữu hảo, làm sao có thể khó xử cháu dâu khi hần rời đi? Đối với chuyện Ninh thị bên kia thì nàng chỉ đứng sau lưng ra chủ ý, Tần thị có thành công thì trưởng tôn cũng chỉ hận Tần thị ức hiếp nương hần, không có chút quan hệ đến nàng.

Thái phu nhân đã hạ quyết tâm, hiện tại trưởng tôn không chán ghét mà vứt bỏ cháu dâu trước, nàng sẽ không tự tiện xuất thủ lần nữa, hướng hồ cháu dâu trưởng này dạ dĩa vâng vâng dễ bắt nạt, lại không chọc tới nàng, trừ bỏ khinh thường xuất thân của nàng cùng toàn thân không phóng khoáng, thì dùng lý do đắc tội trưởng bối cũng không thể đối phó với nàng.

Nghĩ như vậy, Thái phu nhân liếc Tần thị một cái, cảnh cáo nàng đừng tự cho là mình thông minh nữa. Muốn nhìn bộ dáng Ninh thị thì tự mình nghĩ biện pháp đi, đừng đổ lên trên người bà. Đời này bà cũng không muốn nhìn đến Ninh thị, gọi Ninh thị qua dùng cơm, bà sợ bản thân mình tức chết.

Tần thị không rõ vì sao thái độ Thái phu nhân biến hóa lớn như vậy, may mà sáng nay nàng đã có diệu kế, bởi vậy không quá mức thất vọng.

117. Chương 86: Chương 64.3

118. Chương 86: Chương 64.3

Sau khi ăn xong, hai huynh đệ Triệu Thanh và Triệu Hàm cùng nhau đi đến Bác Văn Đường, đó là nơi hai huynh đệ đọc sách.

“Thừa An!” Tần thị chạy chậm đuổi theo, hai huynh đệ cùng dừng lại, quay đầu, nàng cũng dừng bước, vừa thở vừa ngoắc tay ý bảo Triệu Hàm tới bên nàng, “Nương có chuyện muốn nói với con.”

Sắc mặt Triệu Hàm thay đổi, phụ thân không thích hần cùng mẫu thân nói chuyện riêng nhiều.

Triệu Thanh vỗ vỗ bả vai hần: “Nhị ca đi trước, còn hai khắc nữa thì bắt đầu bài giảng, đừng đến muộn.”

Triệu Hàm nói lời cảm tạ, chờ Triệu Thanh rẽ sang hướng khác, hần mới đi đến chỗ Tần thị, “Mẫu thân tìm con có chuyện gì?”

Tần thị nhìn quanh một lượt, nắm lấy cổ tay nhi tử, bước nhanh về phía sau đám cây cỏ dù khô hạn vẫn xanh tươi mơn mớn.

Dáng vẻ này của nàng rõ ràng là muốn nói ra chuyện gì đó không muốn người khác biết, Triệu Hàm cảm thấy không ổn, trở tay túm chặt tay Tần thị, lại tránh khỏi tay nàng, lui ra phía sau vài bước nói: “Mẫu thân có chuyện gì thì nói đi.” Lén lút bị người nhìn thấy, nếu truyền tới tai phụ thân không có việc gì cũng biến thành có việc.

Hắn nghiêm trang, dáng vẻ nhú mảy cực kỳ giống Triệu Duẩn Đình, ánh mắt Tần thị đau xót, nước mắt liền rơi xuống, trốn phía sau cây nói: “Hàm nhi, phụ thân con tức giận ta, hắn nói về sau không muốn gặp ta, Hàm nhi, con đưa ra giải pháp giúp nương, để cho phụ thân con đừng trách ta nữa có được không? Nương đã thử nhiều cách nhưng đều không dùng được, thật sự không còn biện pháp nào, nương mới tới tìm con. Hàm nhi, Ngoại tổ phụ con xa cuối chân trời, thân thích hiện giờ trong kinh thành của nương chỉ còn con, nương chỉ có thể cầu xin con...”

Nàng thương tâm rơi lệ, lại gọi tiểu danh(*) của mình, trong lòng Triệu Hàm lại không có cảm xúc nào, lấy khăn đưa cho mẫu thân lau nước mắt, thanh âm cũng dịu đi, “Mẫu thân, phụ thân làm cái gì đều có lý do của người, mẫu thân cầu xin con, không bằng cẩn thận ngẫm lại xem đến cùng người đã làm sai chỗ nào, chỉ cần người thật tình hối cải, phụ thân sẽ hồi tâm chuyển ý.”

(*)Tiểu danh-Nhũ danh: tên được đặt lúc đứa bé mới sinh và cũng có ý nghĩa xấu, lớn lên không dùng nữa.

Hắn hiểu rất rõ phụ thân, từ khi tân hoàng đăng cơ, Quốc Công Phủ bị đánh bại, phụ thân không còn tới chỗ mẫu thân, hắn đã hiểu rõ, phụ thân đối với mẫu thân vốn không có tình cảm, chỉ là là tình thế ép buộc mà thôi. Thậm chí nếu không phải Ngoại tổ phụ vẫn cầm trọng binh trong tay như cũ, mẫu thân có thể tiếp tục ở lại Hầu phủ làm hầu phu nhân hay không cũng không chắc chắn được. Triệu Hàm cũng hiểu mẫu thân, biết nàng là người cố chấp, sẽ không nghe lời khuyên của hắn mà an phận làm một hầu phu nhân hữu danh vô thực(*), đành phải cho nàng một chút hi vọng. Làm người ai mà chẳng lúc sai lầm, có lẽ, đợi đến ngày mẫu thân thật sự hối cải, phụ thân cũng sẽ mềm lòng?

(*) Hữu danh vô thực: chỉ có danh tiếng chứ không có thực lực, quyền lực.

Dù cho như thế nào, mẫu thân muốn được phụ thân tha thứ, con đường này chỉ có thể do chính nàng đi, hắn hỗ trợ sẽ càng khiến phụ thân phản cảm.

Tần thị chờ mong không phải là câu trả lời như thế này.

Nàng cho rằng nhi tử sẽ hỏi nàng hắn có thể có biện pháp gì, sau đó nàng sẽ đem kế hoạch khuyên hắn giả bộ bệnh nói thẳng ra, đầu nghĩ tới nhi tử lạnh nhạt như vậy?

Vội vã nắm lấy tay Triệu Hàm, đôi mắt Tần thị đỏ hoe, nói: “Hàm nhi, nương thật sự đã hối cải, nhưng phụ thân con không chịu cho ta cơ hội nói chuyện, Hàm nhi, nương có biện pháp có thể để cho phụ thân con đi tới chỗ ta, như vậy ta sẽ có cơ hội nhận sai với hắn.”

Nhìn bàn tay gầy guộc nắm chặt tay mình, Triệu Hàm mím môi không nói.

Trong lòng Tần thị nhen nhóm hi vọng, vội vàng nhỏ giọng dặn dò: “Hàm nhi, trở về con giả bộ bệnh rồi năn nỉ phụ thân cho con tới chỗ ta...”

“Mẫu thân, tiên sinh sắp lên lớp, con phải đi. Chuyện phụ thân, mẫu thân vẫn nên ngẫm lại mình rốt cuộc làm sai chỗ nào đi.” Cuối cùng thì Triệu Hàm cũng nghe không nổi những quý kẻ tiểu nhân này, nhấn tâm tránh khỏi tay Tần thị, bước nhanh rời đi, mặc cho tiếng khóc nức nở của Tần thị từ sau lưng vẫn truyền vào tai.

Hắn thật sự cực kỳ thất vọng, mẫu thân căn bản còn không biết chính mình sai ở đâu.

Nhìn bóng dáng thiếu niên quyết tuyệt, Tần thị thật sự thương tâm, ngồi sụp xuống tại chỗ bụm mặt khóc.

Từ Oánh một mực đứng nơi xa canh chừng cho hai người, lúc này vội vàng chạy tới, nâng Tần thị dậy, nói: “Chúng ta trở về đi phu nhân, bên ngoài gió lớn, cẩn thận đông lạnh mặt.”

Tần thị không đi. Trương phu không cần nàng, nhi tử không đau lòng vì nàng, nàng đông lạnh mặt thì có sao đâu?

Tử Oánh không có biện pháp, vội nhìn xung quanh, tiến đến bên tai Tần thị thấp giọng khuyên nhủ: “Phu nhân đừng nóng vội, tam gia vẫn thương người, vừa rồi nô tỳ nhìn từ xa, phu nhân vừa khóc tam gia liền sốt ruột. Chỉ là tam gia còn nhỏ, phu nhân đột nhiên bảo hấn nói dối Hầu gia, hấn chắc chắn không dám, lại nói hiện tại đại gia mới vừa đi, phu nhân ra tay lúc này sẽ khiến người khác hoài nghi, không bằng chờ một chút, để tam gia hiểu rõ sự đau khổ của người, không cần phu nhân cầu xin, tam gia cũng sẽ hỗ trợ.” Thay vì để cho phu nhân tuyệt vọng liều lĩnh xông loạn, không bằng tính toán cho tốt, Thái phu nhân ra chủ ý này, so với những ý tưởng trước kia của phu nhân rõ ràng đáng tin hơn.

Nàng càng nói, nước mắt Tần thị ít dần rồi ngừng hẳn.

Đúng vậy, nhi tử mới mười tuổi, chưa từng có nói dối lần nào...

Là nàng quá xúc động rồi.

Suy nghĩ cẩn thận, Tần thị vội vàng lau khô nước mắt trên mặt, cùng Tử Oánh vội vàng chạy về.

Làm sao để dỗ nhi tử đồng ý, làm sao để có thể giấu diếm trước mặt Triệu Duẩn Đình, nàng phải bàn bạc kỹ hơn mới được.

Những ngày tiếp theo, trong hầu phủ mọi người bình an vô sự.

Buổi sáng A Kết đi Vinh Thọ đường thỉnh an, thời gian còn lại, hoặc là đi Hình Lan Uyển nói chuyện với Ninh thị, hoặc là Triệu Nghi đến tìm nàng, Quách Bảo Châu cũng đến đây vài lần, nhiều người náo nhiệt, khiến nàng không có thời gian nghĩ tới Triệu Trầm, chỉ khi đêm xuống một mình trong viện mới tự hỏi Trương phu đang làm gì.

Bất tri bất giác hai tháng đã trôi qua.

Ngày hôm đó lúc đang nghỉ trưa, nàng còn chưa rời giường Tưởng ma ma đã đi vào, ngồi cạnh giường đất cười tủm tỉm nhìn nàng.

A kết không hiểu ý, lặng lẽ sờ sờ khóe miệng, không chảy nước miếng mà...

Tưởng ma ma nhìn động tác trẻ con của nàng, tiếng cười càng lớn, dặt lại góc chăn cho nàng rồi nói: “Đại cô nương, tháng này nguyệt sự của người đã muộn hơn hai mươi ngày rồi.”

A Kết kinh ngạc “A” một tiếng, lại nhìn Tưởng ma ma ý vị thâm trường tươi cười, trong mắt tiện hiện lên vẻ không thể tin.

Nguyệt sự nàng cực kỳ có quy luật, cơ bản đều tới trước sau mỏng năm, lần này Triệu Trầm rời nhà, nàng không có tâm tư lưu ý, hiện tại Tưởng ma ma cố ý nhắc nhở nàng, có phải hay không...

“Ma ma, có thể hay không là...” A kết lại vui sướng không yên, sợ chính mình vui mừng vô ích một hồi.

Tưởng ma ma mỉm cười, sờ sờ trán nàng, từ ái nói: “Tám phần là có rồi. Thời gian trước ta cũng chột dạ, phát hiện nguyệt sự người đã muộn cũng không nói, chính là sợ ông trời trêu đùa chúng ta, chỉ cần thận quan sát người mà không dám nói, vẫn chờ tới bây giờ. Đã quá ngày lâu như vậy, lang trung mới có thể chuẩn đúng mạch, nếu đại cô nương cảm thấy thích hợp, ta phái Lục Vân bẩm báo với phu nhân, để cho phu nhân an bài thỉnh lang trung vào phủ?”

Phu nhân trong miệng nàng, dĩ nhiên là chỉ Ninh thị.

A kết chỉ do dự giây lát rồi nhìn Tưởng ma ma gật gật đầu.

Nàng rất muốn biết, mình đã mang cốt nhục của hấn hay chưa, có phải thật sự phải làm mẫu thân rồi hay không.

119. Chương 86: Chương 64.3

120. Chương 87: Chương 65

Sau khi Ninh thị trở lại hầu phủ, mặc dù không trực tiếp quản gia, nhưng có rất nhiều chuyện của Triệu Duẩn Đình đều do nàng âm thầm hỗ trợ chuẩn bị, ví dụ như sắp xếp thẩm tra sổ sách hàng năm, quản sự bên cạnh Triệu Duẩn Đình cũng đều nhận biết nàng, cho nên nàng vừa bảo Vãn Mai đi một chuyến, lập tức có người lặng lẽ đi mời lang trung. Thái phu nhân cùng Tần thị phân công quản lý hậu trạch, đối với động tĩnh ở chính viện cũng không phát hiện.

Trong Hinh Lan uyển, A Kết ngồi ở đầu giường, trong ánh nhìn chăm chú, vui mừng của Ninh thị và Tưởng ma ma, nàng cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa thấp thỏm.

Ninh thị là người từng trải, bình thường con dâu điều dưỡng thân thể rất tốt, kinh nguyệt đột nhiên lâu như vậy không đến, khả năng cao là có tin mừng, nhanh chóng nhớ lại những chuyện khác thường của bản thân sau khi mang thai kể cho A Kết nghe, một là để A Kết có thể đối diện với đúng vấn đề, thứ hai coi như là báo trước, tránh cho đến lúc có phản ứng nôn nghén gì đó A Kết lại hoảng hốt vì không có kinh nghiệm.

Từ khi nàng có thai đến lúc sinh hạ Triệu Trầm, Ninh thị chọn những chuyện thú vị để kể khiến A Kết hoàn toàn bị hấp dẫn, tạm thời quên đi thấp thỏm trong lòng, cho đến khi Vãn Mai ở bên ngoài nói lang trung đã được mời tới, nàng mới lại bắt đầu khẩn trương.

Thu xếp một chút, ba người đi ra gian ngoài.

Lão lang trung ước chừng khoảng năm mươi tuổi, tóc xám trắng, khuôn mặt từ ái, thân thiện, chính là chủ quán của Nhân đức y quán ở kinh thành, họ Từ. Mỗi tháng ngoại trừ mồng năm và mồng mười không thu tiền, xem bệnh cho người nghèo khổ trong kinh thành, thường ngày lão đều bận ba ở các quý phủ quan lại quyền quý, y đức và y thuật đều cực tốt.

Thấy ba người đi ra, Từ quán chủ đứng dậy hành lễ, không hỏi thân phận Ninh thị và A Kết, xong lễ lại tiếp tục ngồi xuống, dọn xong đệm mộc, trải xong vải thưa, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía hai gò má đỏ bừng A Kết. Lão nhân gia đã từng xem bệnh cho nhiều bệnh nhân như vậy, kinh nghiệm phong phú, liếc mắt liền nhìn ra A Kết là người cần chẩn đoán, bắt mạch.

Ninh thị khẽ nhắc A Kết ngồi vào trên ghế đối diện Từ quán chủ.

A Kết cúi đầu đi tới, Từ quán chủ ra hiệu thì nâng tay trái đặt lên, sau khi Từ quán chủ xem xong, lại đổi thành tay phải.

Trong phòng tĩnh lặng, A Kết nhìn chăm chăm ngón tay lão nhân khoát lên trên cổ tay mình, tay còn lại không tự chủ siết chặt cổ tay áo.

Rất nhanh, Từ quán chủ đã thu tay, nhìn qua A Kết cùng Ninh thị, thấy hai người đều lộ vẻ mặt chờ mong, tức thì cười nói: “Chúc mừng vị thiếu phu nhân này, thiếu phu nhân đã có thai hơn một tháng, mạch tượng vững vàng, tượng thai cực tốt.”

Khóe miệng A Kết lập tức nâng lên, kìm lòng không nổi cúi đầu nhìn bụng mình, bằng phẳng như vậy, cơ bản nhìn không ra bên trong đã có đứa nhỏ của nàng cùng Triệu Trầm. Tên kia còn hy vọng có đứa nhỏ hơn cả nàng, nếu biết tin tức này, hẳn là sẽ cao hứng đến ngẩn người.

A Kết nóng lòng muốn trở lại Vọng Trúc hiên viết thư báo tin cho Triệu Trầm. Triệu Trầm từng nói với nàng, từ kinh thành đến Nhiệt Hà, ra roi thúc ngựa năm ngày có thể nhanh chóng chuyển thư qua lại, cực kỳ thuận tiện.

“Nha đầu ngốc, biết bản thân sắp làm nương liền choáng váng?”

Chẳng biết từ lúc nào mẹ chồng đã đi tới trước mặt, A Kết ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện trong phòng chỉ còn hai người mẹ chồng nàng dâu các nàng.

Ninh thị vừa nắm tay nàng đi vào nội thất đi vừa nói: “Vãn Mai đi ra ngoài nhờ Từ quán chủ khai phương thuốc bổ cũng như thức ăn bổ giữ thai, Tưởng ma ma cũng đi cùng, hỏi thăm xem cần chú ý những gì.” Khi

vào tới phòng phía trong, nàng ấn A Kết ngồi vào trên kháng, đỡ bả vai A Kết đánh giá, mặt mỉm cười: “Vẫn là Thừa Viễn có ánh mắt tốt, trước đây ta thúc hấn cưới vợ, hấn đều không để bụng, kết quả bản thân tự tìm một người, vừa dễ nhìn lại vừa ôn nhu, lại còn nhanh như vậy đã có đứa nhỏ, thật là phúc khí của hấn.”

“Nương, người đừng chê cười con.” A Kết cúi đầu, cảm thấy xấu hổ.

Con dâu da mặt mỏng, Ninh thị cao hứng qua đi cũng không tiếp tục đùa giỡn nàng, ngồi xuống bên người A Kết, nắm tay nàng, nói: “Hôm nay là chúng ta lên mời lang trung, nếu Thái phu nhân biết chúng ta không báo với bà mà mời người, khẳng định bà sẽ không vui. A Kết, ngày mai đúng lúc là 30, phụ thân con được nghỉ ở nhà, chờ sáng mai các người cùng đến Vinh Thọ đường thỉnh an thì con giả vờ không thoải mái, nôn khan hai tiếng, những chuyện còn lại để phụ thân con lo liệu là được. Yên tâm, đây là đứa con đầu của con và Thừa Viễn, cũng là đứa cháu đầu tiên của nương, nương nhất định vì con mà thu xếp thỏa đáng.”

So với các quý phủ khác, hậu trạch chứa thê thiếp thành đàn với đủ loại âm mưu quỷ kế, Duyên Bình hầu phủ quả thật được coi như an bình. Tần thị muốn giở trò xấu, nàng không có lập trường gây khó dễ A Kết, còn Thái phu nhân...

Ninh thị cười nhẹ. Đối tượng của Thái phu nhân vẫn luôn là nàng, có lẽ đối với A Kết bà cũng không hài lòng, nhưng A Kết dù sao cũng mang thai cốt nhục Triệu gia, Triệu Trầm lại được bà coi trọng, Thái phu nhân sẽ không làm khó A Kết. Hiện tại truyền đi tin A Kết có thai, vừa lúc có thể mượn cớ cần tĩnh dưỡng, mỗi ngày ở lại Vọng Trúc hiên dưỡng thai.

Về phần bản khoản Tần thị hay thậm chí cả hai di nương có thể âm thầm sử dụng thủ đoạn gì hay không, thì bên ngoài Vọng Trúc hiên đã có nhân thủ do nhi tử phân công, bên người A Kết có Tướng ma ma kiến thức rộng rãi, Ninh thị rất yên tâm.

Nghe ra thâm ý trong lời nói của mẹ chồng, vui vẻ trên mặt A Kết rút cuộc phai nhạt đi mấy phần.

Nàng nghĩ tới Tướng ma ma từng nhắc tới những việc ngầm ngầm đấu tranh, thủ đoạn xấu xa ở hậu trạch.

Hầu phủ không có nhiều nữ quyến, nhưng có người không thích nàng, nói cách khác, nàng không giống như những nàng dâu mang thai trong thôn, bình thường chỉ cần chú ý đừng ngã là được, nàng hiện tại ở hầu phủ, những điều cần lưu ý càng nhiều hơn.

Vốn có chút khẩn trương, nhưng bắt gặp ánh mắt trấn an của mẹ chồng, A Kết lại an tâm, nhẹ giọng nói: “Dạ, con đều nghe phụ thân cùng nương, trở về cũng sẽ dặn dò người trong Vọng Trúc hiên, nương cũng đừng lo lắng.”

Trong lòng con dâu có tính toán, Ninh thị vui mừng cười, nhắc tới một chuyện khác, “Con có bầu, đây chính là đại hỉ sự, trở về nhanh chóng viết cho cha mẹ con một phong thư, báo cho bọn họ tin mừng, Thừa Viễn ở bên kia, con cứ viết trước đi, nó nói đến bãi sấm lập tức viết thư trở về, phỏng chừng trong khoảng hai ngày nay là tới, đến thời điểm vừa lúc đưa thư của con cho người ta mang về cho nó. Thừa Viễn trông mong lâu như vậy, biết chính mình sắp làm cha, không chừng cao hứng lại tranh được chức quan lớn về nhà.”

A Kết cười đồng ý.

Trên đường trở về Vọng Trúc hiên, Tướng ma ma ở bên tai A Kết nhỏ giọng dặn dò: “Đại cô nương, việc này chúng ta sau khi trở về đừng lộ ra, sáng mai Thái phu nhân ở bên kia mời lang trung xem qua, lúc đó chúng ta trở về hẵng nói cho nha hoàn trong viện.”

Đã được Ninh thị nhắc nhở qua, A Kết vừa nghe thấy lập tức hiểu ý của Tướng ma ma, vội vàng gật gật đầu. Trong sân có đại nha hoàn cũng có tiểu nha hoàn cùng đầu bếp này nọ, lỡ như từ cái miệng nào làm chuyện hôm nay lộ ra, sáng mai nàng lại làm bộ làm tịch chẳng phải là tự bẽ mặt đập chân mình sao?

Bởi vậy, khi trở lại Vọng Trúc hiên, A Kết chỉ nói vài lời với bốn nha hoàn đi cùng, sau đó liền đi nội thất viết thư.

Giấy Tuyên Thành đã trải tốt, mực cũng đã mài xong, A Kết lại nhìn giấy và bút mực mà phát sầu.

Viết cho người trong nhà trước hay viết cho Triệu Trầm trước?

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn tú của trượng phu bá đạo, A Kết nhin không được khê bật cười, nhấc tay, viết thư cho Triệu Trầm trước.

Nhớ hần, lại thẹn thùng không muốn dùng từ ngữ trắng trợn nói ra, A Kết liền đơn giản kể vài chuyện gần đây trong nhà, lại hỏi tình huống bãi sản bên kia, cuối cùng mới nhắc tới mình có tin vui. Để bút xuống, A Kết cầm lấy thư nhìn kỹ một lượt, xác định mọi thứ đều ổn mới thật cẩn thận thổi khô nét mực, bỏ vào trong phong thư màu vàng. Lúc chuẩn bị dán lại thì đột nhiên nhớ tới lá thư Triệu Trầm viết cho nàng trước khi thành thân, A Kết khê cười, vừa lúc trên bàn bày bồn Lan Hoa màu tím nở rộ, nàng nhẹ nhàng ngắt xuống một đoá, kẹp giữa hai tấm giấy lớn, bỏ vào phong thư.

Tư khanh như mộ lan, tư quân diệp như mộ lan. (Khanh: cách gọi thân mật vợ chồng, quân: chàng)

Trên mặt có chút xấu hổ, A Kết vội nhắc bút viết một phong thư khác.

Thư gửi về nhà thì tương đối dài, phụ thân, mẫu thân, đệ đệ, muội muội, còn có gia đình dì, từng người nàng đều nhớ kỹ. Cuối cùng nhìn lại, thư gửi trượng phu chỉ vừa vặn một trang giấy, thư gửi về nhà lại đầy năm trang, viết đến mức cánh tay cũng có chút mỏi.

Nhưng trong lòng lại ngập tràn vui vẻ.

Buổi tối chui vào chăn, A Kết nằm ngửa, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, nhắm mắt lại tưởng tượng Triệu Trầm sau khi trở về sẽ đối xử với nàng như thế nào, trong chốc lát lại suy đoán đứa con đầu của bọn họ là nam hay là nữ. Đứa nhỏ ra sao, là nam hay nữ nàng đều thích, bất quá nếu con đầu có thể sinh con trai thì tốt hơn, nàng vẫn nhớ rõ khi mình còn nhỏ, lúc trong nhà chỉ có nàng cùng muội muội thì mẫu thân vẫn bị mấy người con dâu trong thôn cười nhạo, không phải là loại lời nói cố ý châm chọc, mà là cố ý vô tình biểu lộ sự tiếc hận mới khiến mẫu thân khổ sở.

A Kết muốn sinh con trai cho Triệu Trầm trước, có nhi tử để truyền thừa hương khói, sau này sinh tiếp thì nam nữ đều được.

Nghĩ đến đây, A Kết bỗng nhiên có chút ảo não, vừa rồi nàng hần nên dò hỏi trong thư xem Triệu Trầm thích con trai hay con gái.

Xoay người, A Kết cọ đầu vào gối của Triệu Trầm, nếu hần ở nhà tốt biết bao nhiêu, chắc chắn hai người sẽ nói không hết chuyện...

~Màn đêm buông xuống, Triệu Duãn Đình từ Vinh Thọ đường dùng cơm trở về, lại về tiền viện sắp xếp một chút, đã vội đến Hình Lan uyển của thê tử.

Ra khỏi mật đạo, hần vội vàng tìm kiếm bóng dáng thê tử, thấy nàng quỳ trước cửa sổ đưa lưng về phía hần xử lý một gốc Lan Hoa, lập tức lên giường lò, cúi đầu nhìn nàng, “Hôm nay mời lang trung sao? Nàng có chỗ nào không thoải mái?”

Ninh thị buông lỏng hoa lan trong tay, quay đầu nhìn nam nhân mới tới, khê cười, giọng điệu mềm nhẹ, “Chàng nhìn thiếp giống đang ngã bệnh sao?”

Triệu Duãn Đình thụ sủng nhược kinh.

Sắc mặt thê tử trắng hồng, ngọn đèn chiếu rọi đôi mắt như nước mênh mang, làm gì giống người bị bệnh?

Nhưng hần vẫn nhin không được gơ tay lên sờ sờ trán nàng, không nóng, nhiệt độ vừa phải. Nếu không bệnh, cũng không giống như là say, thế nào lại vô duyên vô cớ cười với hần?

“Thừa Viễn gửi thư về sao?” Triệu Duãn Đình nghi ngờ hỏi, càng nghĩ càng thấy chỉ có chuyện như vậy mới khiến thê tử nhà hần vui vẻ đến thế này, về phần lang trung, có thể là trong đám người phục vụ bên cạnh nàng có ai đó không thoải mái.

Ninh thị không có ý định cùng hần thừa nước đục thả câu, cười nói: “Là Thừa Viễn sắp làm phụ thân rồi.”

Triệu Duãn Đình sững sốt một lát, đột nhiên cao giọng cười to: “Tiểu tử này thật có bản lĩnh, nhanh như vậy đã sắp làm cha, mới thành thân bao lâu chứ.” Nói xong ôm thê tử vào trong ngực, hôn hôn, “Không sai không sai, chúng ta sắp làm tổ phụ tổ mẫu, thê tử của Thừa Viễn có công, tuổi còn nhỏ lại xa xứ, nàng chăm sóc nó nhiều một chút, thiếu cái gì trực tiếp sai người đi khó phòng tiền viện lấy.”

Ninh thị gật đầu, cùng hần thảo luận chuyện sáng mai.

Triệu Duẩn Đình đương nhiên tán thành, nhanh chóng đáp ứng, lại nói rất nhiều lời với Ninh thị, thuở ban đầu hưng phấn vì được làm phụ thân, giờ thì sắp làm tổ phụ, cảm xúc hưng phấn so với năm đó cũng không khác biệt bao nhiêu. Chỉ là chờ đến lúc hai người ngủ, trong lòng Triệu Duẩn Đình lại có chút trống rỗng, hần cũng muốn lại có một đứa bé, đáng tiếc... Nhất định là chậm hơn nhi tử.

Không nói lời nào, kiều thê trong ngực, cảm xúc của Triệu Duẩn Đình sinh ra từ nụ cười của thê tử trước đó lại rục rịch sống dậy, ôm lấy thê tử, từ cổ nàng chậm rãi di chuyển đến phía trước thân.

Đồng ý không muốn nàng là vì lo lắng cho thân thể thê tử, nhưng hàng đêm cùng giường lại không làm gì, Triệu Duẩn Đình tự nhận mình làm không được.

May mắn, hần có biện pháp lấy lòng nàng, cùng nàng vui sướng.

~

Sáng nay nhi tử được nghỉ, Thái phu nhân cảm thấy thật cao hứng, dậy sớm hơn so với bình thường, chuẩn bị xong, theo đại nha hoàn Thước Dực đỡ đi ra ngoài, quả nhiên thấy nhi tử đã ngồi ở đằng kia, đang nói chuyện cùng bọn tiểu bối.

Thái phu nhân hơi hơi nheo mắt.

Thời gian trước đều gặp mặt vào chạng vạng, mắt bà lại không phải quá tốt, hiện tại ban ngày sáng choang, bà đột nhiên phát hiện nhi tử chẳng những tinh thần sung mãn, trên mặt cũng đầy đặn lên không ít, không gầy như trước kia khiến người ta vừa thấy đã đau lòng.

Là bởi vì Ninh thị trở về nên trong lòng hần thư thái?

Thái phu nhân âm thầm mắng nhi tử không tiền đồ bị người bắt mất hồn, sau đó không nhịn được cũng muốn trừng Tần thị một cái, ai bảo nàng vụng về không kéo được lòng nhi tử đến trên người mình? Thay vì để cho nhi tử chung tình với một nữ nhân bất kính với bà, bà thà để hần thành người hoa tâm, tam thê tứ thiếp còn hơn.

Không nghĩ ánh mắt nhìn quanh một lượt, lại không nhìn thấy Tần thị!

Triệu Duẩn Đình sớm đã đứng dậy tiến lại đỡ mẫu thân, thấy sau khi bà ngồi xuống liền bắt đầu tìm người, lập tức liếc mắt ra hiệu cho một nha đầu trong đám nha hoàn hầu hạ trong phòng.

Nha hoàn kia liền vội vàng tiến lên, hơi khom lưng, bẩm báo: “Thái phu nhân, mới vừa rồi Tử Oánh bên người phu nhân lại đây báo, nói là phu nhân bị bệnh, sợ tới đây không cẩn thận lại truyền bệnh cho ngài, muốn chờ sau khi khỏi bệnh lại đến thỉnh an ngài.”

Bị bệnh?

Muốn bệnh là bệnh sao?

Mặc kệ thật giả, Thái phu nhân lập tức ra lệnh: “Thước Dực, người nhanh chóng phái người đi mời lang trung, đến chẩn bệnh cho phu nhân xem sao.” Chờ Thước Dực đi, nàng nhìn về phía đám con cháu bên kia, thấy khuôn mặt Triệu Hàm bình tĩnh nhưng lông mày không khỏi chau lại, từ ái nói: “Lát nữa cơm nước xong, Thừa An hãy cùng Nghi Nhi đi qua thăm mẫu thân con đi.” Triệu Thanh 15 tuổi, đi vào trong viện mẹ cả không thích hợp cho lắm.

Triệu Hàm và Triệu Nghi đứng dậy đáp lời.

Lúc này Thái phu nhân mới nghiêng đầu nói chuyện cùng nhi tử.

A Kết vẫn luôn lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, chờ đến khi các tiểu nha hoàn bắt đầu tiến vào sắp dọn cơm, mùi đồ ăn nồng đậm bay đến, nàng đột nhiên che miệng lại, vừa nôn khan vừa bước nhanh ra ngoài, khi ra cửa mới dừng lại, đưa lưng về phía mọi người trong sảnh, vỗ vỗ ngực ổn định lại.

“Phu nhân, người không sao chứ?” Cẩm Thư chạy chậm đuổi theo nàng, bối rối hỏi. Thân thể Đại phu nhân vẫn khỏe mạnh, tại sao đột nhiên muốn ói? Cũng không hề chạm vào nước trà, chẳng lẽ là trên đường tới đây lại nhiễm lạnh?

A Kết lắc đầu không nói, xoay người đi đến trước mặt Thái phu nhân, cúi đầu nói: “Tổ mẫu, cháu dâu xin phép đi trước đến chỗ nghĩa mẫu.”

Thái phu nhân thân là tổ mẫu, tận mắt thấy thê tử của trưởng tôn nôn khan, đương nhiên muốn quan tâm một chút: “Xảy ra chuyện gì, hai ngày này không thoải mái...” Nói đến một nửa liền dừng lại, tầm mắt dán vào bụng A Kết, nghĩ tới một loại khả năng. Trong phòng không có nữ quyến lớn tuổi, Thái phu nhân chỉ có thể nhìn về phía Triệu Duẫn Đình, Triệu Duẫn Đình nhìn mẫu thân, trong mắt dường như tồn tại một loại hoài nghi giống nhau.

Thái phu nhân vẫn rất quan tâm chất trai, quay sang nói với A Kết: “Thân thể người hẳn là có chút bệnh tật, sáng nay cũng đừng đi đến chỗ nghĩa mẫu, phải nghỉ ngơi qua giải thích một chút, sau đó người vào bên trong ngồi đi, đợi lang trung đến xem qua rồi hãy về.”

Vì thế Thược Dược vừa trở về lại bị Thái phu nhân phái đi mời lang trung lần nữa.

Nán lại chờ đến lúc Thái phu nhân cùng mọi người dùng xong cơm, Triệu Hàm và Triệu Nghi đi trước, Triệu Thanh cũng đi Bác Văn đường chuẩn bị cho giờ học sớm, chỉ có Triệu Duẫn Đình ở bên Thái phu nhân cùng chờ lang trung. Con dâu rất có khả năng là có tin vui, hẳn ở lại bên này để nghe tin chính xác cũng hợp tình hợp lý.

A Kết đương nhiên là có thai, Triệu Duẫn Đình vui mừng, thưởng cho lang trung phong bao hai mươi lượng.

Trong lòng Thái phu nhân lại có chút phức tạp.

Lão nhân nào cũng muốn ôm ấp chặt trai, tứ đại đồng đường, bà hi vọng cháu dâu trưởng một lần liền sinh được con trai, lại cảm thấy đích trưởng chất trai Triệu gia lại do một thôn cô sinh nếu truyền đi thật mất mặt mũi. Lại nói, cháu dâu trưởng vốn được sủng ái, lại một lần liền được con trai, trưởng tôn còn không vui hơn bà sao?

Nhưng bảo bà nguyên rửa cháu dâu trưởng sinh nữ nhi hoặc xảy ra chút chuyện, nàng cũng không làm được.

Cho nên lúc bà cười nhìn A Kết, nụ cười có chút không được tự nhiên.

A Kết chỉ cúi đầu vờ xấu hổ.

Triệu Duẫn Đình không hiểu được tâm tư của mẫu thân, cười dò hỏi: “Mẫu thân, thê tử của Thừa Viễn mang thai đứa con đầu của hẳn, tuổi nàng lại nhỏ, theo con thấy thì thời gian trước khi nàng sinh hạ đứa nhỏ, việc sáng chiều phụng dưỡng cho nàng miễn đi? Để nàng ở Vọng Trúc yên an tâm dưỡng thai, Thừa Viễn ở bên ngoài cũng yên tâm.”

A Kết nghe xong, có chút kinh hãi đứng lên, “Đa tạ phụ thân quan tâm, nhưng con không sao, Thừa Viễn ở bên ngoài, con càng phải hiếu thuận với tổ mẫu, vẫn giống như trước lại đây thỉnh an đi ạ?”

Triệu Duẫn Đình không đáp lời nàng, chỉ nhìn Thái phu nhân, gờ cảm về phía Duy Phương viên.

Trong lòng Thái phu nhân khẽ rung mình, lập tức đồng ý: “Tốt lắm, trong lòng con có phần hiếu tâm này tổ mẫu thật cao hứng, việc thỉnh an sau này lại nói tới sau, hiện tại giữ thai mới là điều quan trọng nhất, đến thời điểm con sinh cho Triệu gia chúng ta thêm một tiểu tử mập mạp, đây mới thực sự là hiếu thuận. Cẩm Thư, mau đỡ phu nhân của các người trở về, trên đường cẩn thận.” Nàng đã 56 tuổi, cũng không biết còn có bao nhiêu năm để sống, cứ ôm chặt trai lại nói, không thể để cho Tần thị hủy đi được.

Hai trưởng bối đều đã lên tiếng, A Kết đành phải bái tạ rồi đi.

A Kết vừa đặt chân vào Vọng Trúc hiên, Thược Dược bên cạnh Thái phu nhân đã tới, nhưng mà lần này không phải là đến tặng người, mà là đưa một tòa bạch ngọc Tổng tử Quan Âm, còn có một đồng thuốc bổ, lúc này tin tức A Kết có thai mới chính thức từ Vọng Trúc hiên truyền ra, không khí vui mừng tràn ngập. A Kết để Lục Vân, người quản lý tài sản nàng sở hữu, thưởng cho tất cả các nha hoàn, nàng lại ngồi ở trên tháp, nhìn Tượng ma ma sai người cất tất cả thuốc bổ Vinh Thọ đường đưa tới vào trong một cái rương, rõ ràng là không định dùng, bao gồm cả tòa Tổng tử Quan Âm.

Nàng muốn cười Tượng ma ma quá cẩn thận, nhưng nhìn về phía bụng mình, lại cảm thấy như vậy cũng tốt.

Nàng thà nghĩ xấu cho người khác một chút, cũng không muốn bản thân trong lúc sơ ý lại hại đến con của mình.

~

Trong Duy Phương viên, sắc mặt Tần thị tái nhợt nằm trên giường, Triệu Hàm lo lắng đứng ở bên mép giường hầu hạ.

Triệu Nghi sớm đã bị Tần thị đuổi đi, Triệu Hàm cho rằng mẫu thân muốn nói gì với hắn, kết quả nàng chỉ suy yếu cười cười: “Nương không có việc gì, điều dưỡng hai ngày thì tốt rồi, Hàm nhi nhanh đi học đi.”

Triệu Hàm nhất thời cảm thấy thật áy náy vì mình đã coi thường mẫu thân.

Hắn nghĩ tới những lời ban nãy của lang trung, nói là mẫu thân tích tụ phiền muộn trong lòng quá lâu, không muốn ăn, thêm nữa lúc này chính là lúc trời chuyển se lạnh, quần áo mặc ít đi chút, lạnh, lập tức liền phát bệnh. Hắn có thể kê phương thuốc, nhưng xét đến cùng, còn phải do nàng tự mình buông bỏ phiền muộn thì mới khỏe lên được.

Tâm sự của mẫu thân, hắn hiểu, nhưng hắn lại không thể vì mẫu thân làm được gì.

Xung quanh không có ai, hắn nói ra tính toán của bản thân, “Mẫu thân, phụ thân không để ý tới người, nhưng người còn có con, vì nhi tử, mẫu thân đừng lại giày vò chính mình, nhanh chóng điều dưỡng bản thân được không? Con biết đại ca trở về khiến người không vui, nhưng chỗ này là nhà của đại ca, năm đó hắn cũng là... Mẫu thân, chung quy là lỗi của chúng ta, chúng ta nên thôi đi. Nhi tử sẽ cố gắng đọc sách, tương lai lúc ra ngoài sẽ mang mẫu thân cùng đi, để mẫu thân chân chính làm chủ gia đình, có được không?”

Mẫu thân tuy là Hầu phu nhân, lại không có quyền hành của một Hầu phu nhân, chỉ có thể quản hạ nhân Duy Phương viên, việc này hắn đã sớm biết từ những bàn luận xôn xao của các tiểu nha hoàn. Nếu hắn là người ngoài, hắn sẽ cảm thấy mẫu thân tự làm tự chịu, nhưng hắn là đứa con mẫu thân mang nặng mười tháng sinh ra, nghe nàng bị hạ nhân nhạo báng, hắn đau lòng.

Tần thị sững sờ nhìn con trai của mình, thì ra hắn muốn như vậy.

Dựa vào cái gì mà muốn nàng đi, nàng là cháu gái ngoại mà Thái Hậu đã mất sủng ái nhất, là hòn ngọc quý trên tay Trấn Bắc tướng quân, dựa vào cái gì mà muốn nàng chán nản rời đi? Chẳng những nàng không đi, nàng còn muốn cho con trai của mình kế thừa tước vị, ra ngoài sao, sao nàng có thể để con trai bảo bối của nàng như chó nhà có tang mà rời khỏi kinh thành?

Tay nàng giấu phía dưới chăn oán hận siết chặt đệm giường, trên mặt vẫn là dáng vẻ suy yếu, vui mừng cười nói: “Hàm nhi có chí như thế, nương rất vui vẻ, nhưng con còn nhỏ, không cần suy xét nhiều như vậy, không cần vì nương mà phiền lòng, nương là tự làm tự chịu, nếu đến lúc phải đi, nương sẽ đi một mình, con là đích tử Triệu gia, không cần thiết bởi vì nương, khụ khụ, không cần thiết bởi vì nương mà chịu liên lụy... Tốt lắm, thời gian không còn sớm, con nhanh đi đi, đừng để tiên sinh chờ, hôm nay cha con ở nhà, cũng sẽ qua đó kiểm tra.” Vừa dứt lời lập tức lâm vào một trận ho khan.

Triệu Hàm vội đỡ lấy nàng, giúp nàng đắp lưng.

Tần thị cảm thấy tốt hơn, sau khi nằm xuống lại thúc hắn đi, chỉ là chờ đến Triệu Hàm sắp ra cửa thì lại ngẩng đầu gọi hắn, “Hàm nhi, khoan đã!”

“Mẫu thân sao vậy?” Triệu Hàm vội vàng quay ngược trở về.

Nhìn nhi tử của mình tuổi tác tuy nhỏ lại mang tâm sự nặng nề, Tần thị thật sự rơi lệ, nắm chặt lấy tay Triệu Hàm dán lên mặt mình, thổn thức: “Hàm nhi, đã rất lâu con không gọi ta là nương, hôm nay gọi một tiếng được không?” Những thứ tử huyệt thứ nữ kia đều gọi nàng mẫu thân, mẫu thân là xưng hô xa cách khách sáo, tựa như Triệu Duẩn Đình kêu Thái phu nhân là mẫu thân, đó là sự xa cách của mẫu tử, nàng không nghĩ mình và nhi tử sẽ như thế, nàng muốn nghe hắn hô một tiếng nương.

“Nương, người dưỡng bệnh cho tốt, buổi chiều tan học con lại đến thăm người.” Triệu Hàm nhanh chóng nói xong liền rút tay về, vội vàng rời đi như đang chạy trốn.

Tần thị không thấy được, ngược lại Tử Oánh ở bên ngoài canh chừng lại nhìn thấy trong mắt thiếu niên ngân ngấn nước, dõi theo bước chân vội vàng của Triệu Hàm ra khỏi Duy Phương viên, Tử Oánh lập tức đi vào trong, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, tam gia đau lòng ngài đến rơi lệ, chỉ cần ngài giả vờ thêm một thời gian, chậm chạp không khỏe lại, tam gia khẳng định không đành lòng, nguyện ý giúp ngài.”

Tần thị không nói gì, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Con trai của nàng đương nhiên đau lòng vì nàng, cho nên nàng càng muốn nghĩ mọi biện pháp vì hắn tranh thủ thứ hắn nên có được. Tử Oánh đánh giá thần sắc của nàng, cẩn cẩn môi, cuối cùng vẫn nói cho nàng nghe tin tức từ Vinh Thọ đường, “Phu nhân, đại nãi nãi thân thể khó chịu, sau khi Thái phu nhân mời lang trung xem qua, xác định là hỉ mạch. Nàng biết sau khi phu nhân nghe xong chắc chắn sẽ không tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, nhưng nàng không nói cũng sẽ có người khác báo cho phu nhân, khi đó phu nhân chẳng phải sẽ trách nàng sao? Vị trí đại nha hoàn bên người Phu nhân, bao nhiêu người nhìn chằm chằm.

“Có thai rồi sao?” Tần thị khiếp sợ ngồi dậy, hai người mới kết hôn bao lâu, vậy mà đã nhanh chóng có?

Tử Oánh cúi đầu cam chịu.

Tần thị hận đến mức toàn thân nóng lên. Từ lúc mấy người Triệu Trầm trở về đây, nàng chưa từng có một ngày yên lành, Triệu Trầm đoạt đi quan tâm của Triệu Duẩn Đình đối với nhi tử của nàng, Dung phu nhân kia lại trực tiếp đoạt đi Triệu Doãn Đình, mỗi ngày qua đi một cách xuôi chèo mát mái, nay Lâm thị truyền ra tin vui, đám người kia sợ là cao hứng đến hồng rồi đi?

Nàng sẽ không để cho bọn họ như ý.

Gọi Tử Oánh ghé sát lại bên người, Tần thị thấp giọng thì thầm.

Sắc mặt Tử Oánh thay đổi, không dám phản bác Tần thị, chỉ vì thấy khó thực hiện mà nói: “Phu nhân, đừng nói chúng ta tính toán gì, Vọng Trúc hiền cũng sẽ không để người của Duy Phương viên đi vào, ngài...”

Tần thị cười lạnh: “Ta có ngu như vậy sao? Giả như trong các người có ai đi vào, kết quả các người vừa đi nàng liền gặp chuyện không may, không phải rõ ràng nói cho người khác là ta hạ thủ sao? Ngu xuẩn. Mấy ngày nay Triệu Nghi đều tới bên này thỉnh an, người cứ chuẩn bị đồ vật thật tốt, ta lại lén lút đưa cho nàng. Nàng cũng thông minh, biết thân cận bên kia, hiện tại chị dâu nàng có thai, nàng sẽ không đến thăm sao?”

Thủ đoạn của nàng ở trước mặt Triệu Duẩn Đình có thể không hiệu nghiệm, nhưng không có nghĩa là một thứ nữ nhỏ nhỏ cũng có thể tránh được.

121. Chương 87: Chương 65

122. Chương 88: Chương 66

Triệu Hàm mang tâm sự nặng nề đi tới Bác Văn đường, thiếu chút nữa đến muộn.

Triệu Thanh đang cúi đầu nhìn gì đó, nghe được tiếng bước chân của Triệu Hàm, ngẩng đầu, mỉm cười với hắn.

Triệu Hàm cũng nở nụ cười miễn cưỡng, ngồi xuống vị trí của mình.

Huynh đệ hai người hơn kém nhau năm tuổi, đương nhiên chương trình học cũng không giống nhau, bởi vì Triệu Thanh vào tháng tư sẽ tham gia thi viện, nên tiên sinh chỉ đơn giản cho Triệu Hàm một vài bài học thuộc, còn tinh lực (tinh thần + sức lực) chủ yếu dùng trên người Triệu Thanh, ra đề bài yêu cầu hắn làm văn.

Ở cách vách, trong thư phòng, Triệu Duẩn Đình khó có lúc được an nhàn, đang đọc bản tạp ký phong tục dân tình Giang Nam.

Mặt trời dần dần lên cao, buổi giảng bài buổi sáng kết thúc, tiên sinh thu dọn đồ đạc đi đến viện riêng của mình ở trong hậu phủ, huynh đệ Triệu Thanh cầm sách vở đến thư phòng tìm phụ thân.

Đứa con được Triệu Duẩn Đình coi trọng nhất đương nhiên là trưởng tử, những năm khi Triệu Trầm còn nhỏ cũng là khoảng thời gian như ý nhất của hắn, đường làm quan thuận lợi, tuổi trẻ tài cao, đợi một thời gian nhất định thành nghiệp lớn, về đến nhà có kiều thê ái tử (vợ đẹp con khôn), dù cho thê tử đối với hắn lạnh nhạt, hắn cũng rất hài lòng, mỗi khi nhàn rỗi thì đưa nhi tử đi cưỡi ngựa bắn tên, tự tay dạy hắn các kĩ năng, bản lĩnh cần thiết.

Về phần Triệu Thanh và Triệu Hàm, Triệu Duẩn Đình cảm thấy bản thân mình đối với bọn họ chỉ giống như một vị tiên sinh. dđlqd, windchime Quan hệ huyết thống làm cho hắn không thể nào bỏ mặc không để ý hai người, nhưng sự tồn tại của hai di nương lại khiến cho hắn không có khả năng cũng yêu thích hai người như đối với trưởng tử, cho nên, hắn chỉ có thể cố gắng hoàn thành trách nhiệm của một phụ thân, nuôi nấng bọn họ thành người, sắp xếp hạ nhân chăm sóc vấn đề ăn ở hàng ngày của bọn họ thật tốt, những hành động đơn giản như kiểm tra việc học của hai hài tử, dạy dỗ hai người một chút về cách đối nhân xử thế cũng có, nhưng những động tác gần gũi lại chưa từng làm qua.

Cách giờ cơm trưa tầm nửa canh giờ, Triệu Duẩn Đình hỏi Triệu Thanh một đề bài, Triệu Thanh chậm rãi trả lời, đối đáp trôi chảy. Triệu Duẩn Đình gật gù đầu, sau đó vừa nghiêng đầu cầm sách vở của Triệu Hàm lên, vừa tùy ý nói: “Thừa Văn, con đến chỗ tổ mẫu của con trước đi.”

Triệu Thanh ngớ ra.

Trước đây đều là hắn ở một bên chờ phụ thân hỏi đệ đệ, sau đó ba người cùng đi.

Là bởi chuyện sáng nay tam đệ đi Duy Phương viên sao?

Triệu Thanh bất động thanh sắc (mặt không biến sắc) nhìn thoáng qua tam đệ cũng đang kinh ngạc bên cạnh mình, không nhiều lời, hành lễ xong liền rời đi.

Tiếng bước chân biến mất, trong phòng chỉ còn tiếng lật sách nhẹ nhàng, lòng bàn tay Triệu Hàm dần dần toát mồ hôi. Hắn biết, phụ thân nhất định là muốn hỏi hắn sáng nay ở Duy Phương viên đã làm những gì? Ngay cả chính hắn cũng từng hoài nghi mẫu thân muốn giả bệnh để lừa hắn đến để nói chuyện lần trước, huống chi là phụ thân?

Triệu Duẩn Đình quả thật hỏi chuyện đó, sau khi kiểm tra xong việc học của Triệu Hàm, ánh mắt hắn không rời tập sách thoại bản trên tay, về mặt nhàn nhạt cất lời, “Lang trung nói như thế nào?” Không chỉ mặt gọi tên, thậm chí cũng không đề cập đến Tần thị, giọng nói càng không lộ ra chút tình cảm quan tâm nào.

Trong lòng Triệu Hàm khó nén chua xót, buồn mi, lập lại lời nói của lang trung một lần, cuối cùng nói: “Phụ thân, mẫu thân bệnh nặng, con muốn chấp tối sau khi tan học lại đến thăm người một lần.” Phụ thân không thích, nhưng đó cũng là người sinh ra hắn, hắn không thể thờ ơ.

Triệu Duẩn Đình để sách xuống, nhìn về nhi tử mới mười tuổi này, nghĩ tới việc hắn hiểu chuyện hơn những đứa trẻ cùng tuổi, đáp lại, “Người muốn thì cứ đi thôi, nhưng mà, tính tình của nàng chắc người cũng đã rõ, mặc kệ nàng nói gì, chính người phải cân nhắc kỹ càng. Thừa An, người là cốt nhục Triệu gia, suy xét bất cứ chuyện gì đều phải đặt toàn bộ Triệu gia lên trước, đừng làm cho ta thất vọng.”

“Vâng theo lời phụ thân dạy bảo.” Triệu Hàm trịnh trọng hứa hẹn.

Đúng vậy, hắn họ Triệu, phụ thân cho dù không thích mẫu thân cũng nuôi hắn lớn, không vì phần huyết mạch Tần gia trong cơ thể hắn mà không chấp nhận hắn.

~

Vào tháng ba, khi làn gió thổi tới mang theo hơi nóng, cuối cùng A Kết cũng có hiện tượng nôn nghén.

May mắn không phải đặc biệt nghiêm trọng mà chỉ là không thích thức ăn nhiều dầu mỡ.

Có lẽ là bệnh trạng nhẹ, A Kết chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại còn thật cao hứng. Trước đó nàng chỉ biết mình mang thai, thân thể lại không có bất kỳ cảm giác khác thường gì, hiện tại nôn nghén, nàng đột nhiên cảm thấy mọi thứ chân thật hơn, giống như đây là cách độc đáo mà đứa nhỏ trò chuyện với nàng, hài tử của nàng đang nói cho nàng biết hắn không thích cái gì đó.

A Kết nói những lời này với Tưởng ma ma, bị Tưởng ma ma dùng ý tốt cười nhạo.

Sau đó vài hôm, nhân lúc mặt trời lên cao, tiết trời ẩm áp, Tưởng ma ma đỡ A Kết tản bộ trong Vọng Trúc hiên.

Vọng Trúc hiên thật lớn, sau hoa viên, hòn giả sơn, ao, cầu gỗ cái gì cần có đều có, bên hồ liễu rủ tươi xanh, góc tây bắc có một mảnh rừng đào nho nhỏ đua nhau nở rộ, A Kết thích vô cùng liền theo hướng bên đó đi lại. Đi dạo trong chốc lát, chủ tớ hai người nghỉ chân nơi băng ghế bên cạnh ao, thanh thần trò chuyện.

Xa xa bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, A Kết vừa tò mò nhìn qua liền thấy Thúy Ngọc với vẻ mặt mừng rỡ đang vội vàng bước tới, đến gần liền thanh thúy nói: “Đại phu nhân, đại gia gửi thư, một phong đưa đến phu nhân bên kia, một phong thư Trần Thủ đưa tới. Hừ, ta muốn nhận mà hần không cho, nói là đại gia dặn dò phải tự mình giao đến trong tay người!”

A Kết cao hứng đứng lên, nhịn không được liền muốn đi về phía trước, Tưởng ma ma mỉm cười đỡ lấy nàng, ấn người nàng vào lại trên ghế rồi nói: “Bảo Trần Thủ tới bên này là được rồi, người gấp cái gì.” Nhìn đại cô nương vẫn không khác lắm, thời điểm có chuyện gấp gáp, vẫn không có thói quen sai sử hạ nhân.

A Kết cũng cảm thấy Trần Thủ tới bên này thì sẽ nhanh hơn, nói chung bây giờ nàng cũng không dám đi mau.

Thúy Ngọc đã sớm nhanh chóng đi gọi người, đến phía trước cửa viện, thấy Trần Thủ mặc y phục màu xám phẳng phiu đứng ở ngoài kia, bóng dáng cao ngất, Thúy Ngọc khẽ đưa mắt nhìn mấy lần mới dám đi qua, lớn tiếng nói: “Trần quân sự, phu nhân bảo người đưa thư cho ta, người đi thẳng về là được.”

Trần Thủ xoay người, một đôi mắt hạnh dài bình tĩnh nhìn nàng.

Hần không nói một lời, trong lòng Thúy Ngọc vô cớ chột dạ, trừng mắt nhìn cái gã như hũ nút này, xoay người dẫn đường nói: “Vừa rồi là chộc người thôi, giờ đi theo ta đi, đừng để cho phu nhân đợi lâu.” Trần Bình biết ăn nói, có lúc cũng sẽ nói đùa, người này không phải ca ca hần sao, sao tính tình lại không giống nhau chút nào?

Hai người đi rất nhanh, trong chốc lát đã tới bên bờ ao, Thúy Ngọc bước nhanh đi đến đứng bên cạnh A Kết, Trần Thủ cung kính hành lễ, đưa phong thư đang giấu trong ngực qua. Thúy Ngọc tiến lên nhận thay cho A Kết rồi lùi lại giao cho nàng.

Kèm chế xúc động muốn mở thư ra đọc ngay lập tức, trước tiên A Kết cảm ơn Trần Thủ vất vả, lại để cho Tưởng ma ma đưa Trần Thủ trở về lấy bức thư hồi âm nàng đã viết xong từ sớm giao cho hần. Tưởng ma ma biết thư của nàng đặt ở chỗ nào, lập tức liền dẫn Trần Thủ đi. A Kết nhìn theo bọn họ một quãng xa mới vội cúi đầu xé phong thư, vừa muốn lấy thư ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì, chỉ vào ao nói với Thúy Ngọc: “Người qua bên kia xem cá đi, bên trong Hồng Lý rất đẹp mắt.”

Thúy Ngọc nhìn khuôn mặt như hoa đào của đại phu nhân, cười nói: “Đi, ta qua bên kia xem cá, không quấy rầy phu nhân xem thư!” Nói xong thông thả nhẹ nhàng đi đến cạnh ao, cúi đầu xem cá.

Trong bốn nha hoàn, Thúy Ngọc tính tình hoạt bát nhất, cũng là người dám đùa giỡn cùng A Kết nhất, A Kết cũng thích bên người có một đứa nha hoàn như vậy. Nhìn dáng vẻ Thúy Ngọc chốc lát, cuối cùng A Kết lấy thư ra, tổng cộng ba trang, không tính là ít.

Chữ viết quen thuộc, A Kết nhìn kĩ từng từ từng chữ một.

Trong thư Triệu Trầm nói bọn họ đã đến bãi săn Mộc Lan, vừa chọn được chỗ ở, hần liền viết thư cho nàng.

Một tờ là kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe dọc đường đi, một tờ là đủ các loại dặn dò dành cho với nàng, còn một tờ cuối cùng tất cả đều là tưởng niệm, còn nói mỗi đêm đều mộng đến việc hần “Suất binh đánh nhau” khiến nàng xấu hổ muốn chết. Thế mà đúng là có việc khiến nàng xấu hổ, A Kết vẫn đỏ mặt nhìn lại nhiều lần cho đến khi Tưởng ma ma quay lại, A Kết mới vội vàng cất thư đi, chuẩn bị buổi tối khi ở một mình lại lén lấy ra xem.

Buổi trưa Ninh thị đến Vọng Trúc hiên, mẹ chồng nàng dâu hai người cùng nhau ăn cơm, ăn xong liền ngồi ở đầu giường nói về thư của Triệu Trầm, một lát sau A Kết mệt mỏi, Ninh thị nhìn nàng ngủ mới đi.

Trong lòng cao hứng, lần này A Kết ngủ trưa rất say, đến khi tỉnh lại cũng không choáng váng khó chịu như những lần trước đây.

Lại lấy thư ra đọc một lần, Triệu Nghi đã tới.

A Kết nhanh tay giấu thư đi, mỉm cười bảo Triệu Nghi ngồi lên kháng. Tiểu cô nương mười tuổi xinh ngoan giống nụ hoa, một đôi mắt khi cười cong cong linh động khả ái vô cùng, kể từ khi biết A Kết mang thai, Triệu Nghi liền bắt đầu mỗi ngày vẽ tranh đưa cho nàng, hoa điệu miêu khuyển (hoa chim mèo chó), tất cả đều là những thứ trẻ nhỏ yêu thích. Chỉ thấy nàng nói là giữ lại cho cháu nhỏ tương lai xem.

Tiểu cô nương ở ngay tại Vọng Trúc hiên vẽ, tất cả giấy bút đều là Tưởng ma ma chuẩn bị tốt.

Tưởng ma ma từng nói nhỏ với A Kết: “Hầu gia đối với ba tiểu chủ tử thật là dụng tâm, hai vị gia không nói, chỉ nói nhũ mẫu Phương thị của tứ cô nương cũng là một người thận trọng. Người xem, nay phu nhân có thai, tứ cô nương không có tỏ vẻ không thể nào nói nổi, đem đồ tới tặng, chút đồ đó có khi lúc người dùng lại dễ dàng gây chuyện, hiện tại nàng tới bên này vẽ tranh, vừa giúp phu nhân giết thời gian, lại khiến cho người không thể hoài nghi, biện pháp gần gũi như thế, tứ cô nương ở tuổi này còn chưa nghĩ tới được đâu.”

Lúc đầu A Kết còn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, nghe Tưởng ma ma nói xong, không khỏi cảm khái việc trong đại trạch chứa đầy các loại cong cong queo queo, cũng hiểu rõ vì sao Triệu Nghi tuổi còn nhỏ lại hiểu chuyện như vậy. Phương thị thận trọng, nếu Triệu Nghi làm gì sai hoặc bên người có cái gì không đúng, Phương thị chắc chắn sẽ nhắc nhở nàng, nhiều lần, Triệu Nghi cũng học được, không phải sao? Nào giống như nàng, lúc mười tuổi còn đang chơi bừa cùng đệ đệ, đương nhiên chỉ là chơi trong nhà mình.

“Hôm nay muội muội chuẩn bị vẽ cái gì?”

A Kết cười, nhìn Triệu Nghi ngồi xuống bên cạnh nàng, lại nhìn giấy Tuyên Thành đã được chuẩn bị tốt, hỏi. Trong nhà nàng, muội muội thích thưởng họa (xem tranh), A Kết đối với chuyện xem tranh cũng hiểu được đôi phần, Triệu Nghi trước mắt vẽ tranh chỉ có thể được coi như hài tử tùy tay chi tác (tiện tay chế tác), nhưng rất có linh khí, nàng nhìn rất thích, càng miễn bàn đến mấy đứa trẻ nhỏ đơn thuần.

Triệu Nghi cười thần bí: “Tẩu tử đoán xem, xem muội vẽ thì tẩu tử có đoán ra không.” Nói xong lại trải giấy, sau khi dùng cái chặn giấy áp tốt liền hết sức chuyên chú vẽ lên.

Trước hết nàng vẽ cỏ cây, theo vài nét bút ít ỏi, phác thảo ra đường cong thân thể một con thú nhỏ.

A Kết cười, “Đây là ô ô phải không?” Triệu Nghi cũng rất thích ô ô, nghe Thúy Ngọc nói, nàng thường dẫn nha hoàn đi trong sân nhìn hai con nai.

“Tẩu tử thật thông minh.” Triệu Nghi cũng không ngẩng đầu lên, vui vẻ khen nàng nhưng tầm mắt vẫn tập trung vào việc vẽ.

A Kết cũng không quấy rầy nàng, lẳng lặng nhìn tiểu cô nương đang chăm chú vẽ, vẽ xong ngắm nghía một hồi mới để Tưởng ma ma cất bức tranh này vào cùng chỗ với những bức tranh trước, tương lai đứa nhỏ sinh ra có thể dùng để dạy nó.

Một buổi chiều cứ như vậy bình thản trôi qua, Triệu Nghi muốn đến Vinh Thọ đường, A Kết cũng đi theo. Tuy nói không cần mỗi ngày sáng chiều phụng dưỡng, nhưng từ giờ tới lúc đứa nhỏ sinh ra còn tận mấy tháng, nàng không thể chỉ đóng cửa, ở trong Vọng Trúc hiên không gặp ai. Hiện tại Tần thị nằm trên giường không dậy nổi, nàng đến Vinh Thọ đường một chuyến cũng không sợ xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Nàng hiểu chuyện như thế, Thái phu nhân vẫn tương đối hài lòng, thân thiết hỏi thăm tình hình thân thể A Kết, cũng không giữ nàng lại Vinh Thọ đường dùng cơm, vẫn cho nàng về ăn đồ ăn mà phòng bếp nhỏ của Vọng Trúc hiên nấu, như vậy tất cả mọi người đều an tâm.

~

Mùng sáu hôm đó, Triệu Nghi cùng Triệu Hàm sau khi ăn cơm ở Vinh Thọ đường cùng nhau tới Duy Phương viên thỉnh an Tần thị.

Bệnh của Tần thị vẫn chưa có gì tiến triển.

Triệu Hàm gầy đi rất nhiều. Triệu Nghi cùng hai ca ca quan hệ cũng không tệ, vẫn chưa bởi vì thân cận huynh trưởng mà hồ hững với Triệu Hàm, cho nên trên đường đi nàng nhỏ giọng đề nghị: “Tam ca, mẫu

thân bị bệnh lâu như vậy, bệnh tình không thấy khá lên, nếu không tam ca nói với mẫu thân đổi lang trung thử xem?”

Trên mặt Triệu Hàm hiện vẻ khó xử: “Lý lang trung vẫn giúp mẫu thân điều dưỡng thân thể, trước đây chưa từng xảy ra sai lầm, lần này mạo muội đổi người, truyền đến tai hần thì không tốt. Nhưng tấm lòng của muội muội, ta sẽ nói lại với mẫu thân, hi vọng người nghe theo.” Kỳ thật hần cũng từng nhắc đến, bắt đắc dĩ là mẫu thân quá mức tín nhiệm Lý lang trung, nói gì cũng không chịu đổi, lại nói Triệu Hàm cũng cảm thấy, mẫu thân vẫn mang tâm bệnh là chính, chỉ cần trong lòng nàng nghĩ thoáng đi, bệnh tình chắc chắn nhanh chóng khỏi hẳn.

Nhỏ giọng nói chuyện, huynh muội hai người đã đến cửa Duy Phương viện.

Từ rất xa liền nghe thấy một trận hoan hô vui đùa âm ỉ, Triệu Hàm nhú mào, bước chân nhanh hơn vài phần, không ngờ hần còn chưa vào tới nơi, bên trong đột nhiên chạy đến ba tiểu nha hoàn, một người đuổi hai người chạy, không đầu không đuôi lao tới, thiếu chút nữa bổ nhào lên hần, vừa thấy Triệu Hàm, sợ đụng trúng hần liền vội vàng rẽ sang hướng khác lại vừa vặn đụng phải người Triệu Nghi. dđlqd Triệu Nghi mới bao lớn, chưa thấy rõ người đã bị đám nha hoàn bổ nhào tới, may mắn nha hoàn kia coi như nhanh nhẹn, ngã xuống đất liền xoay chuyển Triệu Nghi lên trên người mình tránh cho nàng chạm đất, mà hai nha hoàn khác cũng hoảng sợ vội lại, luống cuống tay chân đỡ người lên.

“Muội muội có té hay không?” Triệu Hàm nhanh chóng đẩy hai nha hoàn ra, đỡ bả vai Triệu Nghi kiểm tra một lượt khắp người nàng.

Triệu Nghi không sao, chỉ là sợ tới mức sắc mặt hơi tái, cũng coi như trấn định.

Biết nàng không bị thương Triệu Hàm mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại không giảm bớt sự phẫn nộ, nam nhân Triệu gia đều có mất phượng thanh lân (trong veo mà lạnh lùng) quét về phía ba nha hoàn, “Phụ nhân bệnh nặng, ai cho các người ở trong sân huyên náo? Hiện tại lại va chạm tứ cô nương, tội không thể tha.” Nói xong nhìn về phía hai bà tử thủ vệ, “Đi chuẩn bị, ba người mỗi người bị đánh hai mươi hèo.”

Ba nha hoàn vội vàng quỳ xuống nhận sai, bà tử thủ vệ hai mặt nhìn nhau, không biết có nên nghe lời nói tam gia...

Tử Oánh đã vội vàng chạy tới, sau khi hành lễ với Triệu Hàm, có chút không hiểu hỏi: “Các nàng làm gì mà chọc tam gia nổi giận?”

Nàng là nha hoàn bên người Tần thị, Triệu Hàm cho nàng mặt mũi, lạnh giọng để cho bọn nha hoàn tự nói.

Nha hoàn đụng vào Triệu Nghi vội vàng xin Tử Oánh giúp đỡ: “Tử Oánh tỷ tỷ, là người nói phụ nhân nằm ở trên kháng buồn chán, muốn nghe trong sân náo nhiệt một chút, bọn nô tì mới vui đùa để đỡ phụ nhân vui vẻ, chỉ là vừa mới chơi đùa lại không ngờ tới tam gia cùng tứ cô nương đi tới, không cẩn thận đụng ngã tứ cô nương, bọn nô tì thật sự không phải là cố ý, cầu Tử Oánh tỷ tỷ thay chúng ta cầu tình với tam gia, về sau chúng ta không dám nữa!”

Triệu Hàm nhìn về phía Tử Oánh.

Tử Oánh cười chuộc tội: “Tam gia, các nàng chơi nháo đúng là phụ nhân dặn, bằng không các nàng nào dám ở trong sân làm ồn? Về phần tứ cô nương...” Nói tới đây liền dừng lại, ý vị thâm trường nhìn về phía Triệu Nghi.

Triệu Nghi đã bình tĩnh trở lại, kéo kéo tay áo Triệu Hàm: “Tam ca, nếu các nàng không phải cố ý, huynh cũng đừng trách các nàng, chúng ta nhanh đến trong phòng thỉnh an mẫu thân đi, đừng làm cho mẫu thân sốt ruột.” Duy Phương viện vẫn luôn không thích nàng, làm sao có thể vì nàng mà phạt nha hoàn trong viện, tam ca nguyện ý vì nàng làm chủ đã khiến nàng cực kỳ vừa lòng rồi. Cho dù không dụng tâm đối đãi tốt với nàng, nàng cũng sẽ không vì đối phương như thế mà khổ sở ủy khuất chính mình.

Triệu Hàm biết muội muội khó xử, nếu làm lớn chuyện lên cũng chỉ khiến mẫu thân không vui, sẽ chỉ làm mẫu thân càng thêm phản cảm với muội muội này, liền để ba nha hoàn đánh miệng mình, mỗi người tự vả miệng mình mười lăm cái, để gã sai vặt Thuận Tử đứng bên cạnh đếm.

Bọn nha hoàn đưng phải Triệu Nghi là thật, Tử Oánh cũng không khuyển nữa, chỉ mời Triệu Hàm và Triệu Nghi vào nhà trước.

Triệu Hàm không đi. Hẳn đi, ai biết Tử Oánh còn tiếp tục phạt hay không?

Thấy vậy, ba nha hoàn đành phải tự mình nâng bàn tay, mới bắt đầu động tác có chút nhẹ, ý chừng muốn dò xét. Thuận Tử không nói một lời, sau một lát thấy Triệu Hàm nhíu mày mà bọn nha hoàn còn không thức thời, hẳn cúi người tiến lên đánh mỗi người một cái, đánh đến nửa bên mặt của các nàng sưng lên: “Theo cường độ này mà đánh, động tác nhanh nhẹn chút, đừng để tam gia đưa các người đến chỗ Triệu quản sự.”

Ba nha hoàn sợ tới mức ba hồn bay mất hai, vội vàng dùng lực tát lên má. Thuận Tử chính là người Hầu gia cho tam gia tự mình chọn, đối với người của Duy Phương viên đã không có kỵ chút nào như thế, nếu là đến đại quản sự bên cạnh hầu gia, các nàng còn có thể giữ mạng sao?

Triệu Hàm hài lòng, để Thuận Tử tiếp tục nhìn, hẳn dẫn Triệu Nghi vào phòng.

Đã có người báo cho Tần thị chuyện ở cửa từ lâu, Triệu Nghi vừa vào phòng, Tần thị liền cười lạnh nói: “Tứ cô nương mau trở về đi thôi, ta thực chịu không nổi người đến thỉnh an, nếu ta không cẩn thận nói sai hay đưng phải người, cho dù Tam ca của người không dám phạt, ta cũng sợ hầu gia sẽ đích thân lại đây giáo huấn.”

Triệu Hàm vừa thẹn lại xấu hổ: “Mẫu thân...” Lời nói giải vây giúp Triệu Nghi còn chưa ra khỏi miệng đã bị Tần thị dùng một ánh mắt cắt đứt.

Sắc mặt Triệu Nghi trắng bệch, quỳ gối, sau khi hành lễ liền cúi đầu nói: “Mẫu thân an tâm dưỡng bệnh, nữ nhi đi trước.”

Tần thị hừ một tiếng, chỉ là lúc Triệu Nghi sắp ra khỏi cửa, kín đáo nhìn lướt qua hà bao hồng thêu hoa lan trên eo nàng.

“Mẫu thân, việc này là muội muội bị ủy khuất, nếu người bất mãn việc nhi tử tự tiện chủ trương đánh phạt ba nha hoàn kia thì cứ răn dạy ta là được, đừng tiếp tục khó dễ muội muội nữa được không?” Triệu Hàm gần như cầu xin mà mở miệng. Mẫu thân đối với muội muội vẫn không tốt, trên đường tới đây, muội muội còn quan tâm thân thể của mẫu thân, nhưng mẫu thân lại đối xử như thế nào với nàng?

“Không phải là đưng nàng một chút thôi sao? Nàng cũng không bị thương, người làm đáng dặn Tử Oánh phạt đám nha hoàn một chút thôi cũng được, làm gì phải tự mình xuống tay? Trong mắt người, có phải ngay cả thứ xuất muội muội cũng quan trọng hơn mặt mũi nương hay không?” Sáng sớm bị nhi tử lên mặt, Tần thị vừa tức vừa ủy khuất, xoay người khóc lên, “Cha người không muốn thấy ta, người cũng không thích ta, ta sống còn có nghĩa gì?”

Triệu Hàm vốn còn muốn giảng đạo lý, nghe đến câu sau, ngực giống như bị dao đâm, không cách nào hình dung được nỗi đau. Nhìn mẫu thân mang bệnh lại vì mình mà khóc, Triệu Hàm do dự một chút lại gần vỗ về nàng, xin lỗi: “Nương người đừng nói như vậy, ta, ta biết sai rồi, về sau sẽ không như vậy nữa.” Trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau cùng Triệu Nghi lại đây thì hẳn nhất định phải đứng ra phía trước bảo vệ muội muội, tránh cho có thêm bất kì lần nào phát sinh những chuyện như hôm nay.

Tần thị cũng không thật sự tức giận, nàng còn trông cậy vào nhi tử hỗ trợ. Chuyện bên kia thấy hiệu quả chậm, đại khái hai ba tháng mới có thể thành công, mình ở bên này, chuẩn bị tháng này liền triệt để làm thỏa đáng. Hôm nay hai mẹ con náo loạn không vui, chờ thêm hai ngày nhi tử quên chuyện không vui hôm nay, nàng lại mở miệng.

Rút khăn lau mặt dù không có nước mắt, Tần thị xoay người, nói với Triệu Hàm những chuyện khác, đều là dặn dò, phảng phất như lời nói lúc lâm chung.

Triệu Hàm không đành lòng nghe, ngồi một lát liền đi.

~

Triệu Nghi dẫn nha hoàn Tiểu Tranh trở về viện của mình.

Nhũ mẫu Phương thị của nàng, cũng là quản sự ma ma bên người nàng ra đón, thấy sắc mặt Triệu Nghi không tốt, thoáng suy nghĩ liền đoán được khẳng định là bị ủy khuất tại Duy Phương viên, sau khi vào phòng liền ngồi xuống bên cạnh Triệu Nghi, ôn nhu hỏi: “Cô nương lại gặp chuyện gì không vui?” Một tay nuôi lớn đứa nhỏ, chiều cổ nhiều năm như vậy, nàng cũng coi Triệu Nghi như con đẻ của mình.

Triệu Nghi lắc đầu, “Không có gì.” Mỗi lần đi Duy Phương viên đều bị thờ ơ, nàng đã quen, hôm nay xung đột nhỏ cũng không tính là gì, không cần thiết nói ra khiến nhũ mẫu lo lắng.

Cô nương còn nhỏ tuổi đã hiểu chuyện như vậy, Phương thị vui mừng lại vừa đau lòng, từ trong miệng Triệu Nghi hỏi không ra, liền đến bên ngoài hỏi nha hoàn Tiểu Tranh đi theo nàng đến Duy Phương viên, Tiểu Tranh hai năm rõ mười nói ra.

Phương thị không tức giận với Duy Phương viên bên kia. Nói thật, nếu như vậy mà tức giận thì năm nào nàng cũng có thể tức chết, huống chi tam gia là người thiện lương, biết che chở muội muội, Tần thị là kẻ ngu dốt hoàn toàn không đáng để nàng phí tâm. Nhưng nàng cũng không vui, trừng mắt nhìn Tiểu Tranh, hỏi: “Cô nương nhà mình bị người đụng, người không bảo vệ có thể đổ lỗi vì chuyện xảy ra đột nhiên, việc có nguyên do, vì sao sau đó không đứng lúc đỡ cô nương dậy, còn chờ người bên kia đỡ? Để người đi theo cô nương, là để người đi xem náo nhiệt sao?”

Tiểu Tranh thật ủy khuất, nhưng là biết mình sai liền quỳ xuống, cúi đầu giải thích: “Ta muốn đỡ, nhưng các nàng đẩy ta ra, sau đó các nàng vây quanh bên người cô nương, căn bản không cho ta đụng vào.”

Phương thị nhíu mày, trước hết để cho Tiểu Tranh đứng dậy, nàng nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiểu Tranh hỏi: “Người nói là người bên kia cướp phần đỡ cô nương?”

Tiểu Tranh liên tục gật đầu, “Đại khái là sợ cô nương gặp chuyện không may sẽ bị phạt.”

Xác định lời nói của Tiểu Tranh không phải để thoái thác, Phương thị mới khẽ cười. Đám người bên kia mà sợ đắc tội cô nương rồi bị phạt sao? Nếu thật sự đắc tội, nói không chừng còn có thể được thưởng đấy!

Dù cho thế nào, Tiểu Tranh không thể bảo vệ cô nương đều là thất trách, Phương thị phạt nàng nửa tháng tiền tiêu vặt, nhắc nhở hai câu liền lập tức đi buồng trong. Triệu Nghi đã quên chuyện kia, thấy nàng tiến vào, cười hỏi: “Nhũ mẫu, người nói ta hôm nay nên vẽ gì cho tấu tử?”

Phương thị nhìn thoáng cảnh đào mới cắm trong bình hoa, cười nói: “Vẽ hoa đào tốt lắm, hợp cảnh.”

Triệu Nghi thích ý kiến này, lập tức chuyển hoa đào đến trên bàn, trải giấy mài mực. Nàng luyện trước, buổi chiều đi qua Vọng Trúc hiên, khi vẽ sẽ không bối rối.

Phương thị ngăn nàng lại, mời Triệu Nghi vào trong nội thất, “Cô nương buổi sáng trượt chân ngã, hay là thay quần áo khác rồi hẵng đi.”

Triệu Nghi cúi đầu nhìn làn váy mới, có chút lười biếng: “Cũng không có vết bẩn, hần là không cần đổi đi?”

Phương thị kiên trì muốn nàng đổi, “Trên mặt đất có khi dính chút bẩn gì đó nhìn không thấy, cô nương thay ra rồi tắm rửa, giặt sạch lại mặc.” Nói xong đóng cửa sổ, từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ váy màu vàng sáng, tự mình giúp Triệu Nghi thay.

Đổi xong, Triệu Nghi nhìn trong gương, phát hiện bộ này cũng rất đẹp mắt, hài lòng tiếp tục đi ra bên ngoài vẽ hoa đào.

Sau khi Triệu Nghi đi, Phương thị trải váy trong tay lên trên bàn, sau khi xem qua một lượt, cảm thấy không thành vấn đề liền dùng tay tay dán lên, từng tắc một di chuyển, xem xem phía trên có phát hiện chấm nhỏ hay không. Mặt trước mặt sau đều không có, Phương thị nhíu mi, chẳng lẽ là nàng đa tâm rồi?

Ý nghĩ vừa xuất hiện, ánh mắt dừng lại ở quần áo mới vừa thay ra khi trước, gỡ xuống hà bao. Phương thị cầm lên.

Cái này là hà bao đại phu nhân đưa cô nương, hà bao thêu hoa lan bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông khác nhau, cô nương thích vô cùng, ngoại trừ lúc phải tắm rửa mới tháo ra, gần như mỗi ngày đều mang. Chiếc trước mắt này, chất vải thêu nếu nhìn thoáng qua cũng không có gì khác biệt, Phương thị kéo hai bên, phát hiện

đường may khác với đại phu nhân. (Vốn tác giả dùng đại cô nương nhưng ta thấy Phương thị không thể gọi A Kết là đại cô nương được)

Quả nhiên có động tay chân.

Đổi hà bao có gì hữu dụng đâu?

Đưa hà bao đến chớp mũi ngửi ngửi, trong mùi hương quen thuộc có một mùi hương lạ khó phát hiện.

Phương thị cười cười. Cô nương hàng năm đều bị Duy Phương viên khi dễ, ngại vị kia là mẹ cả cô nương, chỉ cần sự tình không quá nghiêm trọng, nàng đều nhẫn nhịn. Lần này bên kia lại nảy ra độc kế mượn đao giết người, nàng không làm chút chuyện thì chẳng khác gì xin lỗi mấy năm qua đã nhẫn nhịn.

Đưa váy giao cho tiểu nha hoàn đem đi giặt, Phương thị tìm cơ đến tiền viện, giao hà bao cho Triệu Nguyên, quản sự lớn nhất Duyên Bình hầu phủ, chỉ để lại một câu “Đây là Duy Phương viên lặng lẽ đổi hà bao của cô nương”, thâm ý trong đó đối phương liền biết rõ.

~

Mặt trời dần dần ngã về tây, buổi học buổi chiều cũng kết thúc.

Triệu Hàm vừa thu thập xong, đang muốn cùng Triệu Thanh trở về, một gã sai vặt quen thuộc bước nhanh đến trước mặt hắn, bình tĩnh nói: “Tam gia, hầu gia mời ngài qua một chuyến.”

Triệu Hàm đã sớm nhận ra gã sai vặt này là người bên cạnh phụ thân, bởi vậy nghe câu nói sau đó cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Nhưng tới khi hắn đến tiền viện, nhìn thấy phụ thân ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, mà người đang quỳ run lẩy bẩy phía dưới là Lý lang trung thì trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác xấu.

“Phụ thân, đây là?” Triệu Hàm bước vào cửa, nghi ngờ hỏi.

Triệu Duẩn Đình nhìn lướt qua hắn, đứng lên nói: “Đi thôi, mẫu thân ngươi bị bệnh lâu như vậy, ta cùng ngươi đến đó nhìn nàng một cái.”

Vừa nói xong người đã đứng lên, cũng không quay đầu lại.

Triệu Hàm sửng sốt, sau khi phản ứng kịp liền vội vàng đi theo, phát hiện đằng sau hắn, Lý lang trung cũng cúi đầu đi theo, Triệu Hàm càng thêm bất an, quay đầu nhìn về phía phụ thân, còn chưa kịp bắt đầu cân nhắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên phát hiện phụ thân chấp hai tay ở sau người, nắm trong tay là một cái hà bao nhỏ màu hồng.

Triệu Hàm nhìn chằm chằm hà bao kia, rất nhanh liền nhận ra đó là của muội muội Triệu Nghi.

123. Chương 88: Chương 66

124. Chương 89: Chương 67

Tần thị vẫn ngóng trông nhi tử có thể giúp nàng đưa trượng phu về lại bên cạnh mình, nhưng khi nàng biết được hai cha con thật sự tới, theo sau còn có Lý lang trung ử rữ đi theo thì Tần thị đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng cảm thấy hoang mang lo sợ, Tử Oánh mặc quần áo cho nàng, nàng cũng ngồi không vững, khẩn trương đến mức hàm răng bắt đầu run lên.

Hai tay Tử Oánh cũng run run, cũng may nàng bình tĩnh hơn Tần thị một chút, nhỏ giọng dặn dò: “Phu nhân, chuyện ngài giả bệnh hầu gia nhất định đã biết, hiện tại ngài có nói dối thêm nữa cũng vô dụng, chỉ có thể khẳng định rằng ngài chỉ muốn thấy tam gia nhiều hơn vài lần nên mới giả bệnh, lúc đó cho dù hầu gia đưa ra trách phạt nặng nề gì cho ngài, tam gia cũng sẽ không tức giận. Website đăng truyện chính

thức: diendan .com Phu nhân, chuyện chúng ta tính toán vốn không ai biết, ngài ngàn vạn lần không thể thừa nhận, hiểu không?”

Mắt Tần thị sáng lên, chỉ là khi nghĩ tới dáng vẻ tức giận của Triệu Doãn Đình lại sợ hãi như cũ, run rẩy hỏi: “Sự kiện kia có thể bại lộ hay không?” Nàng biết Triệu Duẩn Đình có bao nhiêu nhẫn tâm, nếu để cho hắn phát hiện ý định muốn trừ bỏ đứa nhỏ Lâm thị của nàng, đời này, chắc chắn hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng nữa!

”Phu nhân không cần lo lắng, chuyện đó không có khả năng bại lộ nhanh như vậy, hơn nữa ta cũng đã dặn dò Thanh Đào, nếu sự tình bại lộ, Thanh Đào sẽ chủ động nhận tội, nói là nàng tham tiền, nhìn thấy hà bao chất liệu tốt của tứ cô nương thì vừa muốn khi dễ người ta vừa nhân tiện muốn trộm long tráo phượng, về phần hương liệu trong hà bao là Thanh Đào trộm lung tung mấy thứ từ kho phòng trộm vào, bản thân nàng cũng không rõ những thứ bên trong là gì.

Tử Oánh càng nói càng bình tĩnh, sau khi mang giày giúp Tần thị xong, nàng đứng thẳng người, đỡ bả vai Tần thị nói: “Phu nhân nhất định phải bình tĩnh, nhớ rõ những chuyện ta vừa mới nói, chuyện hà bao người không hề biết, bằng không chúng ta liền triệt để tiêu tòng!”

Tần thị còn đang muốn nói thêm vài lời, ở bên ngoài, trong nhà chính, Triệu Duẩn Đình đã không còn đủ kiên nhẫn để đợi, khẽ liếc nhìn Triệu Nguyên. Triệu Nguyên ngẫm hiểu, nói với bốn bà mẹ khoẻ mạnh đi theo bọn họ: “Đi mời phu nhân lại đây.”

Nhóm bà mẹ lập tức theo lệnh mà đi, Triệu Hàm nhìn theo các nàng ra cửa, cả trái tim trầm xuống.

Vừa mới rồi phụ thân không sai bảo hạ nhân, chỉ truyền lệnh để mẫu thân tự mình đến, hẳn là muốn chữa lại vài phần thể diện cho hắn?

Triệu Hàm lại nhìn về phía Lý lang trung đang quỳ ở bên kia, cả người bất chợt không rét mà run.

Triệu Duẩn Đình lại nhìn một mảnh bầu trời bên ngoài, mặt không chút thay đổi.

Nhóm bà mẹ rất nhanh đã quay trở lại, đi theo sau là chủ tớ Tần thị. Sắc mặt Tần thị tái nhợt nhưng lần này lại không phải do bối rối, ngay cả môi cũng không có chút huyết sắc. Trên người nàng mặc một bộ váy dài rộng thêu hoa mẫu đơn hồng, so với lúc tháng Giêng, người đã gầy đi không ít.

Vốn nàng cũng sợ, nhưng vừa thấy vẻ mặt nghiêm túc của nam nhân đang ngồi ở giữa phòng, nước mắt Tần thị nhanh chóng từng giọt rơi xuống, một tay nàng chống trụ cửa, chảy nước mắt nhìn Triệu Duẩn Đình. Đã bao nhiêu lâu chưa nhìn thấy hắn? Nàng “Bệnh” lâu như vậy cũng không thấy hắn đến thăm, thậm chí còn chưa từng phái người đến Duy Phương viên hỏi thăm bệnh tình một chút, phải chăng nếu nàng chết, hắn cũng sẽ thờ ơ?

Mười năm tu luyện mới được cùng thuyền, trăm năm tu hành mới được cùng giường, nàng và hắn tốt xấu gì cũng là phu thê mười năm, chẳng lẽ hắn thật sự chưa từng động tâm dù chỉ một chút sao?

“Hầu gia...” Trong mắt không còn bất kì người nào ngoài hắn, Tần thị kinh ngạc nhìn Triệu Duẩn Đình, thanh âm bật ra mang theo ủy khuất cùng vô hạn khổ sở.

Triệu Duẩn Đình không nhìn nàng mà chỉ lạnh nhạt quay sang nói với Triệu Nguyên: “Người đưa người ra bên ngoài canh chừng trước.”

“Vâng.” Triệu Nguyên gật đầu, khoát tay với mấy bà mẹ. Đám người nhanh chóng rời khỏi nhà chính, Triệu Nguyên đi sau cùng, vừa ra tới cửa liền đứng ngay tại vị trí lúc này Tử Oánh đỡ Tần thị đi vào, hiện tại nàng không quay lại nên chỗ này còn trống, hắn đứng ngay dưới mái hiên, vẻ mặt nghiêm túc làm nhiệm vụ giữ cửa.

Trong phòng, Triệu Duẩn Đình thản nhiên mở miệng: “Lý lang trung, người lập lại lần nữa chứng bệnh của phu nhân cho ta nghe.”

Hắn đã sớm hoài nghi việc Tần thị bị bệnh có điểm kỳ quái, sợ dĩ từ lúc đó đến giờ hắn không quản nàng là bởi vì muốn xem đến tận cùng nàng đang tính toán chuyện gì, cũng là tưởng nàng sẽ tự chịu diệt vong. Đúng, Tần Tư Dững tay cầm hùng binh trấn thủ một phương, Đường Văn đế không muốn làm lớn chuyện với Tần Tư Dững, hắn là thần tử, đương nhiên muốn vì Hoàng Thượng giải tỏa ưu phiền. Nhưng lúc này

mọi thứ đã không còn như xưa, Đường Văn đế đã đoạt được ngôi hoàng đế, hắn cũng không còn là lang trung hộ bộ khắp nơi bị người áp chế mà vẫn phải cẩn rằng ẩn nhẫn như xưa. Hắn tận lực không phá hư đại sự của Đường Văn đế, nhưng nếu Tần thị làm ra chuyện người khác khó có thể chịu được, hắn cũng không cần phải tiếp tục dung túng nàng. Windchime Hữu thể chắc chắn không được, bởi vì, một khi hắn bỏ nàng, Tần thị liền có thể chạy tới Tây Bắc tìm nơi nương tựa, khiến Đường Văn đế không còn con tin có thể làm Tần Tư Dũng dẫn dụ. Nhưng lúc này đây, hắn là chủ gia đình, Tần thị sai thì hắn có thể khiển trách, truyền đến tai Đường Văn đế, hoàng đế cũng không có lý do gì khuyên hắn tiếp tục nhẫn nhịn, truyền đến tai Tần Tư Dũng, hắn cũng chỉ có thể tự oán trách bản thân không giáo dục tốt nữ nhi chứ không phải chỉ trích Triệu Duẩn Đình khi để nữ nhi Tần gia rồi sinh ra bất mãn với Đường Văn đế.

Hiện tại Triệu Duẩn Đình còn chưa nghĩ thông suốt nguyên nhân vì sao Tần thị giả bệnh, nhưng mà lúc này đây, chỉ với chuyện hà bao coi như cũng đã đủ cho hắn ra tay.

Triệu Duẩn Đình nhìn Lý lang trung cúi đầu quỳ ở nơi đó, nghe hắn run rẩy trả lời.

“Bẩm hầu gia, phu nhân, lần này phu nhân căn bản không có bệnh! Ngày ấy nàng mời ta lại đây, thưởng cho ta ngân phiếu trăm lượng để ta dựa theo lời của nàng mà nói. Từ khi nàng chưa lấy chồng ta đã chiếu cố phu nhân, nên lúc ấy ta không tiện từ chối, hơn nữa tình hình kinh tế trong nhà gần đây quả thật có chút túng thiếu nên nhất thời hồ đồ nhận lấy, đành phải chờ mỗi lần tam gia lại đây lại kể ra những điều giả dối về bệnh tình phu nhân. Hầu gia, ta thật sự biết sai rồi, cầu xin ngài nhìn ta trên có già dưới có trẻ mà bỏ qua cho ta lần này! Đây là ngân phiếu của phu nhân, ta không cần nữa!” Lý lang trung liên tục dập đầu, vội vàng lấy ngân phiếu của Tần thị ra, còn có một vòng ngọc Tần thị thưởng cho nữ nhi sắp lấy chồng của hắn.

Ánh mắt Triệu Hàm liền ngưng lại trên chiếc vòng ngọc đó.

Hắn nhớ rõ có lần mẫu thân trang điểm, hắn cũng ở bên cạnh, hộp trang sức mở ra, bên trong có chiếc vòng ngọc này.

“Mẫu thân...” Triệu Hàm không thể tin nhìn về phía nữ nhân đứng bên cạnh.

Tần thị chợt dạ mở to mắt, biết có Triệu Duẩn Đình ở đây, hôm nay việc này chắc chắn không thể thoát được, nàng bước nhanh đến bên người Triệu Hàm, ôm hắn vào trong ngực, ánh mắt hướng về phía Triệu Duẩn Đình mà khóc: “Hầu gia, đúng là ta đã nhờ Lý lang trung giúp ta giả bệnh, nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ! Người không thích ta, ta chỉ còn Hàm nhi là cốt nhục do chính mình sinh ra, tất cả cũng chỉ vì muốn mỗi ngày được nhìn thấy nó nhiều hơn mới nghĩ ra cách này. Hàm nhi, người cũng đừng trách nương, nương thật sự là quá hi vọng người ở bên cạnh mình, người không biết rằng nương một mình trải qua những tháng ngày như thế cũng thật khổ sở...”

Nước mắt âm áp chảy trên cổ hắn, Triệu Hàm lại chỉ tin một nửa.

Hắn tin rằng mẫu thân thật sự khổ, nhưng những phần còn lại của lời nói, nửa câu hắn cũng không tin. Nếu mẫu thân chỉ là muốn gặp hắn, lúc gặp mặt nàng có thể nói với hắn rất nhiều chuyện, chuyện hắn ăn, mặc, ở, hay chỉ đơn giản là chuyện học hành, thậm chí là hỏi xem hắn có tính toán gì cho tương lai, nàng đều có thể hỏi han những thứ nhỏ nhặt đó chứ không phải là mỗi ngày chỉ nói những lời như đâm vào tim hắn như bây giờ. Windchime! Nàng là nương của hắn, nhưng nếu không có mục đích riêng, làm sao nàng nhìn lòng nói những lời làm cho hắn khó chịu? Khi trước, lúc hai mẹ con khó khăn mới có được nửa ngày gặp gỡ thì mẫu thân sẽ mỉm cười, dịu dàng hỏi hắn rất nhiều chuyện, chuẩn bị tốt điểm tâm cho hắn ăn, chân chính coi hắn là nhi tử...

Nhưng hắn chỉ có thể làm bộ như tin tưởng tất cả. Phụ thân khí thế to lớn, hắn mà lộ ra chút hoài nghi thì chỉ sợ kết cục của mẫu thân sẽ càng thêm thảm.

“Mẫu thân, về sau đừng như vậy nữa.” Triệu Hàm đẩy người trước mặt ra, lùi về phía sau hai bước, cúi đầu nhìn chằm chằm dưới chân, giờ phút này, hắn không muốn nhìn thấy bất cứ ai hay bất cứ thứ gì, không muốn nhìn thấy ánh mắt hoài nghi hay thất vọng của phụ thân, không muốn nhìn thấy trên mặt mẫu thân có sự đắc ý bởi vì tự cho là lừa gạt được hắn.

Tần thị quả thật nhẹ nhàng thở ra, nâng tấm khăn lên gạt lệ nói: “Ta biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, Hàm nhi đừng trách nương...”

Triệu Hàm cúi đầu không nói.

Triệu Duẩn Đình thờ ơ nhìn, ánh mắt xẹt qua thiếu niên, khóe miệng khẽ nhếch, cũng không hỏi thêm điều gì. Hắn chỉ muốn thông qua chuyện Lý lang trung để nói cho Triệu Hàm, mặc dù là mẫu thân ruột thịt rồi cũng sẽ có lúc lừa hắn, lợi dụng hắn, mà hắn tin tưởng rằng lúc này đây, Triệu Hàm đã cảm nhận được loại chua xót ấy.

“Thừa An, người qua đây.”

Nghe tiếng phụ thân gọi lại, Triệu Hàm mạnh mẽ áp chế phức tạp trong lòng, vững vàng đi qua. Nam hài mười tuổi, mặt mày tinh xảo tuấn tú nhưng cổ tình trên người lại có sự sầu khổ không hợp lứa tuổi.

Triệu Duẩn Đình cầm hà bao trong tay đưa cho hắn, “Cái này người nhận ra chứ?”

Triệu Hàm nhìn lướt qua rồi lại buông mi, nói: “Hình như là của muội muội.”

Triệu Duẩn Đình nhận lại hà bao, lật hai lần, hỏi: “Hôm nay người có từng nhìn thấy không?”

Triệu Hàm gật đầu. Triệu Duẩn Đình một lần nữa dựa trở về trên lưng ghế, bình tĩnh nói: “Sáng nay muội muội của người bị ngã, người chắc cũng biết. Sau khi từ Duy Phương viên trở về, muội muội của người đi thẳng về viện của mình, Lúc Phương thị giúp nó thay quần áo thì phát hiện hà bao bị người động tay chân, nhìn qua thì rất giống cái mà muội muội người mang nhưng kỳ thật lại không giống, Phương thị kiểm tra kỹ càng hơn lại phát hiện hương liệu bên trong không phù hợp. Bởi vì trường tẩu người hiện tại đang có mang, muội muội của người lại thường đến Vọng Trúc hiên thăm nàng, Phương thị cảm thấy việc này liên lụy quá lớn liền đưa đồ vật đến tiền viện. Thừa An, người đoán xem hà bao của muội muội người là bị người đánh tráo lúc nào, trong hà bao này có hương liệu gì đặc biệt?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Hàm thoáng chốc trắng bệch, gần như không đứng thẳng nổi, theo bản năng muốn nhìn Tần thị lại cố dần lòng nhìn xuống.

Buổi sáng đi Vinh Thọ đường thảnh thơi, hắn cùng muội muội gặp nhau giữa đường, sau đó cũng không tách ra. Ở Vinh Thọ đường thì trừ bỏ nha hoàn bên người muội muội cũng không có ai tới gần nàng, huống hồ nơi đó người nhiều mắt tạp, nếu có người muốn đổi hà bao trên người muội muội, căn bản không có cơ hội, mà lúc muội muội đến Duy Phương viên...

Trong Duy Phương viên, bọn nha hoàn rất ít khi chơi đùa ầm ĩ, tại sao hôm nay lại cổ tình náo loạn, còn đụng vào người khác?

Triệu Hàm nghĩ tới lý do ba nha hoàn trả lời, nếu bệnh của mẫu thân là giả thì lý do kia tất nhiên cũng là giả.

Triệu Hàm không dám nghĩ tiếp.

Lúc Tần thị nhìn thấy Triệu Duẩn Đình cầm hà bao ra thì luống cuống một chút, may mắn có những lời Tử Oánh căn dặn, nàng coi như có chút chuẩn bị tâm lý, lúc này nước mắt lại tuôn ra, vội vàng tiến lên, đứng ở bên Triệu Hàm ủy khuất hỏi: “Hầu gia nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ người hoài nghi hà bao này là...”

Triệu Duẩn Đình ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp ném hà bao tới trước mặt Lý lang trung, “Người xem bên trong này có hương liệu gì, nếu như nói không được, bằng bản lĩnh của người, hầu phủ chúng ta sẽ là sinh ý (tiền công, ở đây ý chỉ công ăn việc làm) cuối cùng của người ở kinh thành.”

Hiểu được Triệu Duẩn Đình không còn kiên quyết tiếp tục truy cứu chuyện của hắn, Lý lang trung vội nâng hà bao, đưa đến chóp mũi, cẩn thận ngửi ngửi, sau đó lại vội vàng trả lời, ý chừng muốn dùng công chuộc tội: “Bẩm hầu gia, bên trong hà bao chủ yếu là hương hoa nhài, nhưng mà cũng có một ít xạ hương. Xạ hương có hiệu quả dẫn thông máu bầm, ứ đọng, thúc đẩy lưu thông khí huyết, nhưng nếu đại phu nhân có thai, tốt hơn hết vẫn không nên tiếp xúc với xạ hương, tuy nói trong hà bao này lượng xạ hương rất ít, thời gian ngắn không có gì đáng ngại, nhưng người trong thời gian dài, chỉ sợ...”

Tần thị vội vã muốn tự mình biện giải, Triệu Duẩn Đình liền giơ tay đánh gãy ý định của nàng, quay sang hỏi Triệu Hàm: “Thừa An, nếu người không tin Lý lang trung, ta có thể cho người đi mời các vị lang trung khác tới, hoặc vào cung thỉnh thái y.”

Triệu Hàm nhắm mắt lại, lắc đầu.

Triệu Duẩn Đình liền nói với Lý lang trung: “Người đi xuống đi, nhớ cho kỹ bài học lần này, đừng quên cái gì gọi là y đức.”

Cứ như vậy mà tránh được một kiếp, quả thực là niềm vui ngoài ý muốn, Lý lang trung luôn mồm nói lời cảm tạ, vội vã lui ra ngoài.

Triệu Duẩn Đình hô một tiếng “Triệu Nguyên”.

Triệu Nguyên nhanh chóng đưa ba nha hoàn đựng phải Triệu Nghi lúc sáng tiến vào. Bọn nha hoàn hai tay bị trói, miệng cũng nhét khăn, sau khi vào phòng Triệu Nguyên mới rút khăn ra, cho các nàng mở miệng. Tần thị nắm chặt cái khăn trong tay, khi nhìn về phía Thanh Đào thì hung hăng trừng mắt với nàng ta vài lần, tỏ ý uy hiếp.

Triệu Duẩn Đình khẽ nhìn, ý bảo Triệu Nguyên thăm vấn.

Có hẳn trấn giữ, hơn nữa còn có uy danh của Triệu Nguyên tại Duy Phương viên, Thanh Đào nhanh chóng đã ướm quần, run cầm cập thú tội. Là Tử Oánh sai nàng làm, nàng cho rằng phu nhân lại chuẩn bị dạy dỗ tứ cô nương một chút như trước đây, nên cũng không nghĩ gì nhiều mà vâng lời làm theo, chính nàng cũng không biết trong hà bao có chứa những gì.

Tần thị mắng nàng ngậm máu phun người, Triệu Nguyên vung tay lên, bốn bà mụ liền xông tới trói chủ tớ Tần thị lại, ngán miệng. di3n.dan.l3.quy.d0n Tần thị ô ô giãy dụa, cầu xin Triệu Duẩn Đình không được, nàng lại chuyển hướng đến con trai của mình, nàng không tin con trai sẽ trở mặt nhìn nàng... bị người khác cứ thế khi dễ, lại còn không biết sẽ gặp phải những trừng phạt gì.

Đầu Triệu Hàm đau như muốn nứt ra.

Mẫu thân phạm sai lầm lớn như thế, hẳn biết nàng là bị trừng phạt đúng tội, nhưng cứ thế trở mặt đứng nhìn mẫu thân vốn cao cao tại thượng, sống an nhàn sung sướng bị người trói chặt, hẳn thật sự nhìn không nổi, bùm một tiếng quỳ trước người Triệu Duẩn Đình, liên tục dập đầu: “Phụ thân, mẫu thân phạm sai lầm, nhi tử không mặt mũi nào cầu phụ thân khoan thứ, chỉ cầu xin người tha cho mẫu thân một mạng...”

Cho dù nàng âm độc như thế nào thì cũng là nương hấn, là lỗi của hấn, đáng lẽ phải cứng rắn khuyên mẫu thân sửa lại chứ không phải thấy nàng không thích nghe, liền giữ lại trong lòng, kéo dài không nói ra.

Nếu như có thể lấy mạng Tần thị, Triệu Duẩn Đình đã sớm động thủ.

“Thừa An, người cũng biết, lần này nếu không phải là Phương thị thận trọng, hài tử trong bụng trưởng tẩu người có thể sẽ không còn, thân thể muội muội người cũng ít nhiều ảnh hưởng, xảy ra vấn đề phải không?”

Động tác Triệu Hàm ngừng lại trong giây lát. Muội muội của hấn vô tội, trưởng tẩu cùng đứa nhỏ cũng là vô tội...

Triệu Duẩn Đình đứng lên nói: “Nể tình nàng là mẫu thân của người, ta sẽ không hừ nàng, nhưng trước khi tẩu tử người bình an sinh nở, nàng không thích hợp ở lại hầu phủ, tốt nhất là đưa tới thôn trang, tự mình đóng cửa kiểm điểm. Tới cuối năm, nếu nàng có thể triệt để thay đổi thì người tự mình đi đón nàng hồi phủ đón năm mới, bằng không thì vẫn phải ở lại thôn trang.”

Tần thị ra sức giãy dụa, một đôi mắt không biết vì khóc hay là tức giận mà đỏ bừng đến nhiễm tơ máu, gắt gao dán chặt vào Triệu Duẩn Đình. Còn Triệu Duẩn Đình từ đầu đến cuối lại không nhìn qua nàng tới một lần, trong mắt hấn chỉ có Triệu Hàm đang quỳ ở nơi đó: “Xử trí như vậy, người có ý kiến gì không?”

“Cám ơn phụ thân đã cho mẫu thân cơ hội hối cải.” Triệu Hàm dập đầu xuống đất, thành tâm nói lời cảm tạ. Với sự bất mãn của phụ thân đối với mẫu thân, tai họa nàng gây ra lần này mà chỉ phạt đi thôn trang ở một năm đã coi như là phạt nhẹ. Triệu Hàm cũng không nghĩ tới việc tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân tại sao phụ thân hấn lại chỉ phạt nhẹ nhàng như vậy, hấn chỉ biết là mẫu thân phạm sai lầm, nên bị phạt.

Triệu Duẩn Đình gật đầu, cúi người đỡ thiếu niên lên, “Đi thôi, thay nàng nhận sai với muội muội và trưởng tẩu của người.”

Triệu Hàm ngẩng đầu, trán ửng đỏ, trên mặt tràn đầy nước mắt. Hắn chưa đứng dậy mà là xê dịch gối đến trước người Tần thị, trong ánh mắt cầu xin của Tần thị đập đầu lạy nàng ba cái, “Mẫu thân, ngài ở thôn trang phải thật lòng xót hối, như vậy đến cuối năm nhĩ tử mới có thể đón ngài trở về. Người không cần lo lắng, mặc kệ bất cứ sai lầm gì, người vẫn là mẫu thân của ta, chỉ cần mẫu thân thành tâm ăn năn, nhĩ tử sẽ hiểu thuận với ngài.”

Nói xong đứng dậy, dẫn đầu bước ra khỏi phòng.

Rất nhanh, việc Tần thị bị phạt đi thôn trang đóng cửa kiểm điểm đã truyền khắp toàn bộ hầu phủ.

Không đề cập tới Triệu Nghi sau khi biết chuyện thì có tâm tình gì, trong lòng A Kết lúc này đầy đã tràn ngập ngũ vị tạp trần(năm vị – ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau).

Nếu đơn thuần chỉ là chuyện Tần thị bị phạt, nàng chắc chắn hơn phân nửa là mừng thầm. Nàng có bao nhiêu kính trọng Ninh thị thì có bấy nhiêu phản cảm với Tần thị, A Kết không phải Thánh Nhân, nàng cũng sẽ vì chán ghét người không hay ho mà cảm thấy vui vẻ. Nhưng lúc này đây, nàng lại không có khả năng hoàn toàn vui vẻ, chỉ nghĩ tới đã thấy sợ, nàng không dám tưởng tượng nếu Triệu Nghi thật sự mỗi ngày mang hà bao chứa xạ hương đó đến tìm nàng, hậu quả gì sẽ xảy ra.

Còn có Triệu Hàm, A Kết nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Hàm, đập vào mắt là khuôn mặt hần nhỏ nhắn trắng nõn, trong ánh mắt nhìn nàng có thấp thỏm cùng kỳ vọng, giống ô ô lúc trước, muốn tiếp cận nàng lại không dám. Nhưng vừa mới rồi Triệu Hàm đến xin lỗi, suýt nữa A Kết không thể nhận ra, trán hần sừng đỏ, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần.

“Đại cô nương, nghĩ gì thế?” Tưởng ma ma vén màn bước vào, ôn nhu hỏi, “Người đang mang thai đứa nhỏ, mặt mày cau có như vậy cũng không tốt, có tâm sự gì, kể một chút cho ma ma nghe đi.”

A Kết thở dài, vừa vô thức sờ bụng, vừa thấp giọng nói: “Người nọ coi như trừng phạt đúng tội, chỉ là thật đáng thương cho tam gia, hần mới mười tuổi, bản thân cũng không làm sai, lại vì mẫu thân mà bị liên lụy.”

Tưởng ma ma ngồi vào bên người nàng, cầm lấy món đồ A Kết mới may một nửa cho con, vừa nhìn vừa nói: “Ai cũng có số mệnh riêng, tốt số thì tựa như đại cô nương, cha mẹ ân ái, trong nhà hoà thuận, mệnh kém thì đại gia và tam gia đều là ví dụ, tuy nói ăn sung mặc sướng, nhưng cha mẹ tạo nghiệt nên bọn hần nhận quả đắng. Có biện pháp gì đây? Chúng ta đồng tình hay không đồng tình đều vô dụng, mấu chốt vẫn phải nhìn xem bọn họ lựa chọn như thế nào. Tam gia nếu có thể có nghị lực quyết tâm như đại gia, tương lai hần còn có thể chống đỡ, nhưng nếu quyết tâm của hần dùng sai chỗ, về sau có thể còn có chuyện.”

Trong lòng A Kết căng thẳng, “Ma ma nói là...”

“Ai, ta nói cái gì đây, đều là giả dối hư ảo, suy đoán lung tung, sự tình chưa phát sinh, không ai có thể nói trước.” Tưởng ma ma sợ nếu tiếp tục lún sâu vào chủ đề này sẽ khiến A Kết lo lắng liền chỉ vào cá chép trên tã, khen: “Đại cô nương, cá chép này người thêu tốt lắm, chớ có lưỡi biếng, nhanh nhanh thêu tiểu tử mập mạp lên đi!”

Về phần đứa nhỏ Triệu Hàm này, có thể tốt hay không, các nàng chỉ có thể đứng nhìn.

Sau giờ ngộ cảnh xuân tươi đẹp sáng lạn, nắng chiều xuyên qua màn cửa bằng sa mỏng, rớt xuống trên người hai chủ tớ đang ngồi tựa nơi đầu giường, nhẹ giọng thăm thì, mọi thứ dần dần lại trở về yên tĩnh bình thản như cũ, mà nơi phương xa, tại bãi săn Mộc Lan, Triệu Trầm ngồi trên ngựa, vó ngựa tung bay, cùng người khác vội vàng đuổi theo sói xám đang chạy thực mạng phía trước. Tiếng người xen lẫn tiếng gió lướt qua bên tai nhưng tâm hần lại trầm tĩnh, không chút tạp niệm, thuần thực từ túi tên sau lưng rút ra mũi tên gắn lông chim đại bàng nơi đuôi, giương cung cài tên, ngón tay buông lỏng, mũi tên cứ thế lao vút đi.

Mũi tên nhọn mạnh mẽ phá gió lao đi khiến lòng người không khỏi lạnh lẽo gào thét, mấy người xung quanh vô thức buông lỏng cung tiễn trong tay, ánh mắt gắt gao theo sát mũi tên của Triệu Trầm, nhìn nó chuẩn xác cắm vào cổ sói xám, nhìn sói xám cứ vậy mạnh mẽ đổ nhào xuống đất, vùng vẫy vài cái kéo dài hơi tàn, sau đó thì nằm im, không thể đứng lên nữa.

Triệu Trầm thu cung, chấp tay với mấy người bên cạnh: “Đa tạ.”

Bên này có bảy tám người đang ngồi trên lưng ngựa, cầm đầu là thiếu niên mang cảm bào, là thể tử của Trung Nghĩa hầu phủ Quý Chiêu, phụ thân của hắn là Trung Nghĩa hầu đương nhiệm Phúc Kiến Tổng binh, là danh tướng đương triều. Đều nói hổ phụ khuyến tử (Cha hổ sinh con chó: cha tài giỏi mà con chẳng ra gì), Quý Chiêu 16 tuổi đã nổi danh là một trong những công tử quần là áo lượt của kinh thành, thuở nhỏ ham chơi không lo học hành, mỗi lần Trung Nghĩa hầu quyết định ra tay dạy dỗ thì tử không ra gì của mình đều bị Quý lão thái thái ngăn trở, ôm cháu trai duy nhất, tâm can bảo bối của bà mà gào to.

Mười mấy năm được nuông chiều mà nuôi lớn dần khiến cho Quý Chiêu da trắng như Bạch Ngọc, môi đỏ như son (ta nhớ bạch tuyết quá :)), không thể kế thừa khả năng của phụ thân nhưng lại trở thành mỹ nam đệ nhất kinh thành. Bởi hắn chỉ biết chút ít công phu khoa chân múa tay nên Quý lão thái thái luyện tiệc không muốn cháu trai bảo bối của mình đến bãi săn mạo hiểm, những đợt săn bắn mấy năm rồi đều không cho hắn đi. Đến năm nay, Quý Chiêu coi như thông minh, sau tiết Nguyên tiêu để lại một phong thư cho Quý lão thái thái, nói là đi Phúc Kiến vấn an phụ thân, kì thực lại trốn trong nhà bạn mình, đến lúc Hoàng Thượng rời kinh, hắn cũng đi theo.

Lần đầu tiên săn bắn, Quý Chiêu chí khí bừng bừng, nhưng lại không săn được gì nhưng lại cũng không quá thất vọng, ngược lại còn nhảy xuống ngựa, trong ánh mắt nghi vấn của Triệu Trầm nhanh chóng chạy lên, vòng quanh đầu con sói xám cách khoảng chừng sáu thước, thỉnh thoảng lại chạy lên đá thử một cước, sau khi liên tục đá ba cước mới hưng phấn phát tay với Triệu Trầm: “Triệu đại ca, con sói này đã chết thật rồi!”

Bên cạnh truyền đến tiếng cười khích lệ, Triệu Trầm khẽ nhìn những người đó, mặt không chút thay đổi, chờ thị vệ đi theo phụ trách khuôn vác con mồi đem sói xám nâng đi, hắn lại lập tức giục ngựa lên trước, đổi phương hướng khác mà đi.

Đi không được bao xa bỗng nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Triệu Trầm quay đầu lại nhìn.

Quý Chiêu thấy, càng thêm nóng nảy phát roi, ra roi thúc ngựa đuổi tới trước người Triệu Trầm, thở gấp nói: “Kỹ thuật bắn cung của thể huynh thật cao cường, có thể chỉ điểm tiểu đệ một hai hay không?” Tại kinh thành, người có tước vị cũng không ít, nhưng chân chính phát triển thì chỉ có vài người, dọc theo đường đi hắn đã tìm hiểu về Triệu Trầm, trưởng tử nghèo túng, sa sút trong truyền thuyết của Duyên Bình hầu phủ. Website đăng truyện chính thức: diendan .com Nhưng vừa rồi chứng kiến, nam nhân này mặt như quan ngọc, khí chất bừng bừng khiến lòng người phấn chấn, đào đâu ra nửa điểm nghèo túng, sa sút đây? Quả thực chỉ có thể nói tựa như Thiên Thần hạ phàm!

Thế huynh?

Sao hắn lại không nhớ rõ Duyên Bình hầu phủ cùng Trung Nghĩa hầu có giao tình?

Triệu Trầm không khách khí chút nào, từ chối: “Uy danh của Quý tướng quân lan xa, kỹ thuật bắn cung càng là xuất thần nhập hóa, Triệu mỗ không dám bêu xấu trước mặt thể tử, xin phép cáo từ.” Nói xong lập tức giục ngựa rời đi.

Quý Chiêu lại bám riết không tha, kiên trì đi theo phía sau hắn: “Thế huynh hiểu lầm, tuy cha ta có công phu lợi hại nhưng kỹ thuật bắn cung của ta lại rất dở, cho nên mới muốn học từ thể huynh!”

Triệu Trầm không tuân theo.

Quý Chiêu thật tự nhiên: “A, hiện tại cũng không đúng lúc, thế huynh chuyên tâm săn bắn đi, ta giúp huynh nhốt con mồi!”

Đợi đến khi săn bắn kết thúc, Triệu Trầm quay ngựa đến trước đại doanh thì phía sau lại thêm một xe con mồi được điều khiển bởi thiếu niên tuấn mỹ mặt mày rạng rỡ, giống như tất cả con mồi trên xe đều do hắn bắt...

Ngoài doanh trường, Quách Tử Kính mang nhung trang (quân trang) đứng phía sau Đường Văn đế, nhìn thấy hai người đồng hành, sắc mặt hơi kinh ngạc.

Triệu Trầm không để ý đến sắc mặt của hắn, bước nhanh lên hành lễ với phụ tử Đường Văn đế, “Triệu Trầm khấu kiến Hoàng Thượng, khấu kiến Cảnh vương.”

Đường Văn đế đã thấy được xe con mỗi của Triệu Trầm, tán thưởng võ vai hấn, sau khi khích lệ mấy câu mới quay sang nói với nhị hoàng tử Cảnh vương ở bên trái: “Tổng cộng ba đầu sói, tiểu thúc con săn một đầu, Thừa Viễn săn một đầu, một đầu cuối cùng không biết rơi vào nhà nào.”

Cảnh vương Đường Uẩn sắc mặt có phần tái nhợt bỗng lộ ra một nụ cười nhẹ: “Tam đệ anh dũng phi phạm, phần thắng khá lớn.”

Đường Văn đế gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn ra phương xa, ánh mắt thâm thúy, dường như chờ đợi nhưng cũng lại phảng phất như hấn chỉ đang đơn giản thưởng thức phong cảnh thảo nguyên.

Triệu Trầm đã sớm lui về một bên, cũng theo mọi người ngóng về nơi xa xăm, chờ mấy người còn lại săn bắn trở về.

125. Chương 89: Chương 67

126. Chương 90: Chương 68

Mặt trời sắp lặn, thảo nguyên mênh mông bị ánh sáng chiều tà bao phủ, trong cái mênh mông rộng lớn lại hòa lẫn chút cảm giác ôn nhu, hào phóng.

Tất cả huân quý đệ tử (con em quan lại, hoàng tộc) đều mang con mỗi trở lại, Đường Văn đế tự mình kiểm duyệt con mỗi, luận công ban thưởng.

Ba người săn được sói xám là Tiền Tam Giáp, trong ba người lại dựa trên vị trí trúng tên của sói xám mà phân hạng cao thấp. Mũi tên của Triệu Trầm vừa vặn bắn trúng chỗ hiểm yếu trên cổ sói xám, bảo tồn da sói coi như toàn vẹn, Đường Văn đế liền cho hấn đứng đầu trong Tiền Tam Giáp. Tam hoàng tử Thụy vương Đường Thao đứng thứ hai, mũi tên của hấn cắm vào bụng sói, An vương thế tử Đường Anh đứng thứ ba, ba mũi tên hấn bắn ra, hai tên trên mắt, một tên trên cổ, chính là tương xứng với cụm từ “hành hạ đến chết”

Kỳ thật Đường Anh có thể bắn trúng mắt sói chứng tỏ tài bắn cung của hấn cũng không kém hơn Triệu Trầm, chỉ là cách thức giết chết con mỗi của hấn quá mức tàn nhẫn, Đường Văn đế nhìn thoáng qua một lượt, lấy cố Triệu Trầm dùng ít tên, vị trí cũng chuẩn xác nhất liền phán hấn dẫn đầu, ban thưởng một cây danh cung.

Làm “Trạng Nguyên” lần săn bắn này, đoạn đường trở về doanh trường, bên người Triệu Trầm lại có thêm một số huân quý đệ tử đồng hành, dọc đường đi còn không tiếc lời khen ngợi kỹ thuật bắn cung của hấn. Khuôn mặt Triệu Trầm vẫn thanh lãnh như cũ, nhưng nếu có người bắt chuyện, hấn đều sẽ khách khí trả lời, ngẫu nhiên nói đến chỗ thú vị, cũng khẽ cười nhẹ một chút.

Những đệ tử kinh thành này đối với tính tình của Triệu Duẩn Đình cũng hiểu biết chút ít, nay nhìn Triệu Trầm phản ứng tuy không tính là nhiệt tình, coi như cũng có thể hiểu được, phụ tử hai người đương nhiên có chỗ giống nhau. Đưa Triệu Trầm đến trước doanh trường của hấn, mấy người đồng hành liền mỉm cười cáo từ, trước khi rời đi còn ước hẹn yến tiệc tối nay sẽ cùng nhau uống rượu.

Triệu Trầm đứng ở ngoài trường nhìn theo bọn họ, đợi tiếng cười nói xa dần mới quay sang nhìn thiếu niên vẫn đang đứng ở bên cạnh: “Quý thể tử có việc gì sao?”

Quý Chiêu ngưng ngưng gãi đầu, ánh mắt dừng lại trên người hai thị vệ đang giúp Triệu Trầm đẩy xe chở đầu sói, thử dò xét, nói: “Thế huynh, người tính xử trí con sói này như thế nào?”

Triệu Trầm tiếp nhận hai phong thư từ Trần Bình, vừa xem chữ viết trên phong thư vừa thuận miệng hỏi: “Người muốn?”

Đây là lần đầu tiên Triệu Trầm đáp lại lời hấn trong suốt quãng đường đi, Quý Chiêu cực kỳ cao hứng, vội cười hắc hắc trả lời: “Ta không cần, chỉ là ta chưa từng ăn thịt sói do bản thân săn được, đến lúc thế huynh ăn thịt sói, có thể sai người đến kêu ta không?”

Ai nói sói này là hấn săn được vậy?

Triệu Trầm khẽ cười, nhìn lướt qua vị thế tử chẳng biết tại sao lại nhất định bám theo hắn, bởi vì đang vội vã muốn vào trong doanh trướng xem thư, hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Quý Chiêu: “Đêm nay Hoàng Thượng thiết yến, để đêm mai đi, đêm mai kêu mọi người lại đây, cùng nhau ăn mới náo nhiệt.” Windchime Nói xong cũng không tiếp tục dây dưa, bước vào doanh trướng. Bên ngoài vọng vào tiếng Quý Chiêu hưng phấn mừng rỡ hoan hô, Triệu Trầm cười cười, cởi ngoại bào giao cho Trần Bình cầm, bản thân cầm hai phong thư ngồi xuống ghế dựa.

Xem cái nào trước nhỉ?

Trước đây, lúc còn ở tại Đãng Châu, cũng có lúc hắn liên tục ở lại thị trấn nhiều ngày, mẫu thân có việc gì đều viết thư cho hắn, còn thê tử thì đây lại là bức thư đầu tiên.

Triệu Trầm trong lòng có chút khẩn trương, vội vàng mở thư của A Kết ra.

Một tờ giấy mỏng manh khiến Triệu Trầm đang cao hứng bỗng chốc liền mất hứng, hắn viết cho nàng tới ba trang đấy. Bất quá đến lúc nhìn thấy đóa hoa lan màu tím, bởi vì hắn vội vã mở thư mà rơi ra ngoài, Triệu Trầm lại lập tức tha thứ cho thê tử lười biếng nhà mình rồi, cẩn thận nhặt hoa lan cất lại vào phong thư, lúc này hắn mới đọc trang thư trong hương lan nhàn nhạt.

Ngắn ngủi chỉ có mấy hàng chữ nhỏ nhắn, nét chữ như nét người, ôn nhu hàm súc.

Rõ ràng không có lời nhớ thương như hắn mong đợi, Triệu Trầm vẫn khẽ cười trong suốt lúc đọc thư, nhưng đọc đến câu cuối, hắn liền ngẩn người, hai mắt dán chặt vào hàng chữ nhỏ kia, tựa hồ không thể tin được.

Hắn sắp làm cha sao?

Trong đầu là một mảnh mờ mịt, Triệu Trầm bất động đứng yên tại chỗ như một pho tượng, ánh mắt sững sờ vẫn nhìn chăm chăm bức thư. Windchime lúc này duy trì trong khoảng thời gian tầm một ly trà, đến lúc Trần Bình bắt đầu lo lắng phải chăng trong thư báo tin tức gì xấu thì hắn lại thấy đại gia nhà hắn bình tĩnh nhét thư vào trong ngực, tiếp tục mở nốt phong thư còn lại.

Tại sao vẫn có cảm giác không đúng nhỉ?

Trần Bình nhin không được nín thở ngưng thần (tập trung tư tưởng), âm thầm quan sát sắc mặt của Triệu Trầm.

Triệu Trầm vẫn bình tĩnh, sắc mặt không có gì thay đổi, tất cả thư đều xem xong rồi, từ trong thư của mẫu thân có được xác nhận, hắn lại với tay lấy ngoại bào vừa cởi ra chưa bao lâu, lần nữa khoác lại lên người, kêu Trần Bình đi chuẩn bị ngựa.

Trần Bình cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn vâng lời dắt ngựa tới, chờ đến lúc Triệu Trầm lên ngựa, rốt cuộc hắn cũng không nhìn được, cất giọng hỏi: “Ngài muốn đi đâu? Không lâu nữa yến tiệc sẽ diễn ra.”

“Ta biết.” Triệu Trầm đoạt lấy cương ngựa, hai chân thúc vào bụng ngựa, lập tức chạy ra xa mấy trượng, dường như chợt nhớ ra điều gì, lại ghìm cương dừng lại, quay đầu cao giọng ra lệnh: “Lập tức lột da con sói kia ra rồi đưa sang cho thê tử Trung Nghĩa hầu hai cân thịt.” Không đầu không đuôi, vừa nói xong lại thúc ngựa chạy đi.

Trần Bình đứng tại chỗ đứng một lát, đại gia là đang cao hứng hay là mất hứng vậy?

Mà trên thảo nguyên mệnh mang, Triệu Trầm không có mục tiêu phóng ngựa như bay. Làn gió thổi qua khiến áo bào của hắn bay phất phới, mà tâm trạng hắn cũng theo đó mà tung bay, hận không thể cứ như vậy ra rồi thúc ngựa chạy về kinh thành, gặp thê tử đang mang thai lại phải chia xa đã hơn một tháng của hắn.

May mắn hắn còn chưa vui mừng đến mất lý trí, trước khi tiệc tối bắt đầu, hắn vẫn chạy trở về đúng lúc.

Đám nam nhân thích nhất là uống rượu, càng không cần nói tới nơi thảo nguyên càng khiến sự hăng hái chạy rần rạt trong từng mạch máu mỗi người. Trong lòng Triệu Trầm vui vẻ, hề có người tới mời rượu, hắn đều một hơi cạn sạch, ngay cả lúc Đường Anh lại gần, hắn nhìn đối phương cũng thuận mắt hơn chút ít.

“Sao nào, biết bản thân sắp làm cha sao?” Quách Tử Kính tranh thủ lúc rảnh rỗi tiến lại ngồi gần hắn, cười hỏi. Thấy Triệu Trầm có chút sững sốt, Quách Tử Kính dùng bát rượu chạm bát Triệu Trầm, chủ động giải

thích: “Trong thư Bảo Châu có nói. Nhưng cao hứng thì cao hứng, cũng đừng uống quá nhiều, trong chốc lát say rượu lỡ làm ra chuyện gì xấu, lại mất mặt, khó coi.”

Nói xong liền xoay người, lại bất ngờ thấy Cảnh vương chẳng biết từ lúc nào đã tới bên này, Quách Tử Kính gật đầu chào hỏi, cáo từ, rời đi.

“Điện hạ.” Triệu Trầm nhanh chóng buông bát, hành lễ với Đường Uẩn.

Đường Uẩn thuở nhỏ yếu ớt, chỉ cùng uống Triệu Trầm một chén nhỏ, “Mới vừa rồi vô tình nghe nói, tôn phu nhân có tin vui?”

Trong mắt Triệu Trầm ánh lên ý cười: “Cũng mới có, còn chưa được hai tháng.”

Đường Uẩn hơi ngửa đầu, mắt nhìn về phía trời đêm, dường như đang hồi tưởng cái gì, rất nhanh sau đó cũng vừa cười vừa nhìn về phía Triệu Trầm: “Nay thai của vương phi nhà ta cũng đã vững vàng, tôn phu nhân cũng có tin vui, lòng đèn của lão sư phụ kia thật là linh nghiệm, trở về bản vương sẽ nói với vương phi một chút, chắc chắn nàng sẽ rất cao hứng, nàng vẫn nhớ kỹ tôn phu nhân tốt bụng nhà ngươi.”

Triệu Trầm yên lặng nhắm mắt, đến lúc nhắm ra đúng là A Kết có bầu vào khoảng Nguyên tiêu, không khỏi bật cười: “Vương phi thiện tâm, Thừa Viễn thay nội tử (vợ) cảm ơn vương phi, kỳ thật vương phi không cần chú ý, là nội tử nhà ta dính phúc khí của vương phi.”

Đường Uẩn mỉm cười lắc đầu, tán gẫu với hân vài câu lại rời đi đến bàn khác.

Triệu Trầm nhìn bóng dáng vị Cảnh vương gây yếu này, lại nhìn sang Thụy vương điện hạ cách đó không xa cũng đang mời rượu người khác, tâm tư lại trở về việc trên triều đình.

Một đêm vui chơi, mấy ngày kế tiếp những người tài tuần (nhân tài) lại bắt đầu cuộc đua.

Ngoại trừ săn bắn, còn muốn thi đấu cưỡi ngựa bắn tên.

Tỷ thí đua ngựa, Triệu Trầm bại bởi Thụy vương, đứng hàng thứ hai, Đường Anh xếp hạng ba, danh tiếng càng vang xa. Tỷ thí bắn tên, Thụy vương không tham gia, Triệu Trầm cùng Đường Anh hai người đấu tranh thắng bại. Lúc đầu Triệu Trầm muốn nhường Đường Anh, nhưng lúc đua ngựa đã nhường Thụy vương một lần, hân đã bàn với Đường Văn đế, lúc này không cần ẩn giấu, nhưng kỹ thuật bắn cung của Đường Anh quả thật rất cao, cuối cùng cũng là hân thắng hiếm.

Đến lúc kết thúc, Đường Anh chấp tay với Triệu Trầm từ xa, ánh mắt tối lại.

Triệu Trầm không để tâm, cũng chấp tay đáp lễ nói “Đa tạ”.

Cuối cùng, đến lúc ban thưởng quan tước, quả nhiên Triệu Trầm được chức Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ, nhưng ngoài dự kiến, hữu thống lĩnh ngự tiền thị vệ lại do người khác đảm nhiệm, Đường Anh bị Đường Văn đế phái đến cấm vệ Bắc trấn phủ ty Nhâm thiên hộ, chỉ là ngũ phẩm.

Trên đường hồi kinh, Quách Tử Kính bớt chút thời gian nói với Triệu Trầm: “Hoàng thượng là muốn bồi dưỡng Đường Anh tiếp quản cấm vệ.”

Triệu Trầm đã đoán được từ sớm.

Tân đế lên ngôi, trong vài năm tới triều đình ắt hẳn sẽ không ổn định, mà Đường Anh tâm ngoan thủ lạt, không sợ đắc tội người khác, làm cấm vệ rất thích hợp, quan viên có tâm tư riêng mà gặp được hân, chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Không thể không nói, Hoàng Thượng quả thật biết dùng người. Cái khác không nói tới, nhưng An vương phủ và hai nhà Triệu, Quách vốn không hợp, di huynh đệ bọn họ cùng Đường Anh kiếm chế lẫn nhau, Hoàng Thượng không cần lo lắng bất kỳ bên nào kiêu ngạo.

Dùng người, cũng muốn phòng người.

Gần vua như gần cọp, lần đầu tiên Triệu Trầm nhận thức được thâm ý của câu nói này rõ ràng như thế.

Chẳng qua, khi hân trở lại kinh thành, sắp được gặp thê tử đã cách xa mấy tháng trời, thì Triệu Trầm liền nhất thời chẳng còn nhớ gì tới những toan tính quý quyết trên triều đình kia nữa.

Lúc tạm biệt ra đi, trên người còn đang mang quần áo mùa đông dày cộm, khi trở về đã thay một thân y phục mỏng mùa hè, A Kết của hắn có phải sẽ càng đẹp hơn không?

Hắn vẫn nhớ bóng dáng yếu điệu của nàng khi mới gặp nhau vào ngày hè năm trước.

127. Chương 90: Chương 68

128. Chương 91: Chương 69

Triệu Trầm muốn trở về.

Hoàng Thượng đã trở về cung, Triệu Trầm khi đi chỉ là trưởng tử Duyên Bình hầu phủ, hoàn toàn chỉ là đi theo cùng du ngoạn, đến lúc về đã trở thành Kim Ngô tiền vệ chỉ huy sứ, được vào cung nhận nhiệm vụ từ Tiền chỉ huy sứ, thuận tiện liền bắt đầu đảm nhiệm nhiệm vụ trông coi hoàng thành ngày đầu tiên, phải đợi đến lúc mặt trời lặn mới có thể trở về phủ.

Trong lòng A Kết bất ổn.

Buổi sáng, lúc nghe tin Triệu Trầm theo Hoàng Thượng vào kinh, dù cho Ninh thị đã nhắc nhở qua rằng Triệu Trầm có thể sẽ không quay lại ngay, A Kết vẫn không nhịn được mà thấp thỏm chờ đợi, sau đó tuy không chờ được Triệu Trầm nhưng lại đón tiếp Quách Bảo Châu đến kể chuyện đi xem náo nhiệt trên đường. Quách Bảo Châu phần khích rứa rít nói chuyện, nói nàng nhìn thấy Quách Tử Kính theo sát bên cạnh Hoàng Thượng, Triệu Trầm cách không xa ở phía sau, thân mang quan phục uy phong lẫm lẫm, là người có dung mạo xuất sắc nhất trong tất cả thị vệ.

A Kết nghe đến nhập thần, kim lòng không được tưởng tượng ra dáng vẻ của Triệu Trầm.

Xác định Triệu Trầm đến sau chàng vạng mới trở về, A Kết thoáng chút bình tĩnh lại, hơn nữa có Ninh thị và Quách Bảo Châu ở bên cạnh, nàng cũng ngượng ngùng không dám biểu hiện rằng mình quá chờ mong. Dùng xong cơm trưa, bởi vì từ sau khi mang thai thì thường xuyên buồn ngủ, A Kết nằm trên giường không bao lâu liền thiếp đi, đến lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa thấy rõ trang trí trong phòng thì suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là buổi tối Triệu Trầm sẽ trở về!

A Kết lặng lẽ xuống đất, đứng trước gương đánh giá bản thân.

Cô nương trong gương tóc tai rối bời, bởi vì lúc ngủ nằm nghiêng một bên, khiến cho nửa bên mặt bị ép cho đỏ rục. A Kết khẽ nhéo nhéo mặt mình, luôn cảm thấy hình như mình béo lên, nhưng khi cúi đầu nhìn, bụng nàng vẫn bằng phẳng, căn bản không thể nhìn ra đang có thai. A Kết nhìn trái nhìn phải, xác định dáng người không khác trước đây quá nhiều mới bắt đầu chọn xiêm y.

Ba tháng không gặp, nàng muốn trang điểm thật tốt để lát nữa gặp lại hắn.

Trong ngăn tủ treo quần áo mùa hè mà tủ phòng mới đưa tới, áo ngoài, áo mỏng, váy dài, cái gì cần đều đã có, đại đa số đều chưa từng mặc qua.

Mỗi bộ A Kết đều lấy ra ướm thử trước người, cuối cùng để lại hai bộ mà nàng thích nhất, một bộ minh diễm (đẹp rực rỡ), một bộ mộc mạc. Bộ minh diễm có thể tôn lên ngũ quan của nàng, trong lòng A Kết thật thích bộ này, nhưng lại cảm thấy nếu thật sự mặc vào, Triệu Trầm thông minh như vậy nhất định có thể nhìn ra nàng là vì hắn mà đặc biệt trang điểm, A Kết không muốn khiến hắn nhìn ra. Còn bộ mộc mạc kia, váy dài xanh nhạt thêu hoa sen, mặc lên người thoát nhìn mát mắt, rất là thoải mái.

“Đại cô nương dậy rồi sao?” Đang trong lúc nàng do dự chưa quyết định được, Tiếng ma ma tiến vào.

A Kết lập tức đỏ mặt, xoay người treo lại váy trong tay, giả vờ lấy ra một cái khác, làm bộ như tùy ý nói: “Uh, buổi sáng người đồ mồ hôi, buổi chiều muốn thay y phục khác.” Nói xong cầm một bộ váy tương đối bình thường, chuẩn bị mặc vào.

Tưởng ma ma tuy không quá xuất sắc, nhưng mấy năm trước thường thấy Tiểu Liễu thị và Chu Bồi liếc mắt đưa tình, hơn nữa tính nết thận trọng, sao có thể không rõ chút tâm tư của A Kết chứ? Không đành lòng đùa nàng, Tưởng ma ma cười tiến lên, lấy ra bộ váy mình điếm mà A Kết nhìn trúng kia, “Đại cô nương mặc cái này đi, cái này tôn lên nhan sắc của người.”

“Liệu có quá tươi tắn hay không?” A Kết có chút ngượng ngùng hỏi.

“Đại cô nương xinh đẹp, mặc gì cũng giống nhau, không tin thì chúng ta thử xem, lát nữa khi đại gia trở về, người mặc xiêm y của nhà hoàn đứng tại trong nhóm người Lục Vân, đại gia liếc mắt vẫn có thể nhận ra người.” Tưởng ma ma cười tủm tỉm trêu ghẹo nàng, lại chọn chiếc áo thêu hoa lan màu xanh biếc phối với chiếc váy, “Một điếm một tố (một tươi đẹp, một thanh thuần), vừa đẹp.”

A Kết cũng rất thích, ngoan ngoãn thay vào.

Chuẩn bị xong xuôi, A Kết ngồi đọc sách ở phía trước cửa sổ, bên ngoài Vọng Trúc hiên là rừng trúc xanh ngát, làn gió nhẹ thổi qua, trong phòng vẫn rất mát mẻ. Chỉ là, tuy rằng nàng lật giở trang sách, nhưng lại không đọc vào chữ nào, chỉ chú tâm lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Lần này Triệu Trầm rời nhà lâu như vậy, đêm nay hai vợ chồng sẽ phải đi Vinh Thọ đường dùng cơm, nhưng mà bên ngoài trời nóng như vậy, Triệu Trầm hơn phân nửa sẽ trở về Vọng Trúc hiên trước để tắm rửa thay quần áo khác.

Ngồi một lát thì mệt mỏi, A Kết liền đứng dậy đi vài vòng trên kháng, cứ thế hai lần ba lượt, ánh nắng bên ngoài dần dần chuyển từ chói mắt sang nhu hòa, A Kết đưa lưng về cửa, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, tự hỏi Triệu Trầm sắp trở lại chưa?

Nàng lặng lẽ nhìn cảnh đêm hậu viện, trong đầu là khuôn mặt anh tuấn của Triệu Trầm, là cái ôm ấm áp của hắn...

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vén màn, A Kết cho là Tưởng ma ma tiến vào, nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Ma ma, hầu gia trở lại sao?” Nàng thật có chút nóng lòng, nhưng lại ngại ngùng, không thể trực tiếp hỏi thăm Triệu Trầm, đành phải hỏi về cha chồng một chút. Hai cha con đều ở trong cung, hẳn là sẽ cùng nhau hồi phủ nhỉ?

“Phụ thân bị Hoàng Thượng gọi đến hỏi chuyện, có khả năng trở về muộn một chút.” Triệu Trầm buông màn, không chớp mắt nhìn chằm chằm bóng dáng quen thuộc kia, chậm rãi đi đến trước mép giường.

Hắn đến không hề báo trước, A Kết khó có thể tin được, vội vã xoay người, đến lúc thấy nam nhân mà nàng ngày nhớ đêm mong thật sự đứng ở đằng kia, nước mắt lập tức thì nhau rơi xuống.

Từng ghét hắn, ghét đến mức hận đời này chỉ mong không gặp lại, hiện tại lại thích đến mức hi vọng mỗi ngày mỗi đêm đều có thể bên nhau.

Triệu Trầm cười nàng: “Mong nhớ ta đến vậy sao? Lại đây, cho ta ôm một cái.”

Nếu như bình thường A Kết nhất định xấu hổ không thôi, nhưng bây giờ nàng chỉ giương mắt nhìn hắn, chậm rãi đi qua. Chờ khi nàng đến mép giường, ánh mắt Triệu Trầm cuối cùng cũng dời từ trên mặt đến bụng nàng. Hắn ôm chân nàng, nhìn chằm chằm cái bụng còn bằng phẳng, sau một lúc lâu, cách quần áo sờ thử, sau đó bàn tay to liền di chuyển vào trong.

“Chàng làm cái gì vậy?” A Kết hoảng hốt muốn che tay hắn lại, mới vừa rồi chỉ lo nhìn hắn, không nghĩ tới tính tình hắn đến chết cũng không đổi, chưa nói vài câu liền muốn sờ sờ. Chống lại ánh mắt cổ chấp của Triệu Trầm, A Kết đỏ mặt quay đầu đi, thanh âm yếu ớt, “Trước khi đứa nhỏ sinh ra, không cho chàng làm loạn...”

Dáng vẻ nàng từ chối khiến người khác muốn yêu thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu, Triệu Trầm cười khổ, dù hắn muốn thật nhiều, nghĩ tới cũng thật nhiều, nhưng trong bụng nàng đang mang đứa con đầu lòng của hai người, hắn nào dám mạo hiểm. Hôn lên mu bàn tay nhẵn nhụi của nàng lại bị nàng tránh, Triệu Trầm một tay đỡ nàng, một tay lặn vào trong. Hắn luyện tên hàng năm, ngón tay có chút thô ráp, lại ôn nhu đụng chạm cũng làm cho A Kết thở gấp, ấn bả vai hắn chống đỡ bản thân, muốn cầu hắn đừng như vậy, lại luyện tiếc đã lâu không thân mật, trong mắt tựa như có làn nước luân chuyển, quẩn rũ vạn phần.

Triệu Trầm ngửa đầu nhìn nàng, bị ánh mắt mời quân hái (quân ở đây là chồng, người yêu) của nàng làm cho cả người nóng lên, nhân lúc sự việc chưa đến mức không thể ngừng được, hấn khó khăn thu tay, mày dài khẽ nhíu, trong mắt phượng lóe lên chút hoài nghi, “Thật sự có sao? Không phải nàng và nương lừa ta chứ?”

Thì ra hấn sờ đứa nhỏ...

Khóe miệng A Kết nâng lên, nhìn khuôn mặt tuần tú dù có chút gầy và đen đi nhưng lại càng đẹp mắt, cuối cùng cũng không thể nhịn được, nâng tay đặt lên, vừa nhẹ nhàng sờ vừa cười nói: “Lừa chàng làm gì? Nương nói hiện tại mới qua ít tháng nên không nhìn ra, cứ từ từ rồi bụng sẽ lớn lên. Kỳ thật thiếp cảm thấy hiện tại bản thân đã có chút béo...”

Ánh mắt nàng ôn nhu như nước, lời nói mềm nhẹ càng lòng hấn mềm nhũn, Triệu Trầm bắt lấy tay nàng, hôn lên, thì thào nói nhỏ: “Không hề béo mà càng đẹp mắt. A Kết, ta nhớ nàng...”

Đáp lại hấn là tiếng A Kết không hề nén được mà nôn khan, Triệu Trầm choáng váng, A Kết lại nhanh chóng lui về phía sau hai bước, xoay người cố gắng hồi phục. Chờ cho sự khó chịu đi qua, nàng quay đầu, thấy Triệu Trầm mang ánh mắt phức tạp, còn ẩn chứa chút ủy khuất, nàng nhẹ nhàng cười, vội vàng giải thích: “Mùi mồ hôi trên người chàng quá nặng, hiện giờ thiếp có chút ngứa không được...” Vừa nói vừa lưu luyến không rời nhìn hấn chăm chăm.

Triệu Trầm lúc này mặc quan phục chỉ huy sứ, áo choàng màu đỏ làm từ vải gai và tơ tằm, eo buộc đai ngọc, lộ ra dáng người cao to vai rộng eo hẹp của hấn, oai hùng uy nghiêm lại tăng thêm vài phần độc đáo, phong lưu mà phóng khoáng.

“Thế nào?” Thấy nàng nhìn mình chăm chăm, ủy khuất của Triệu Trầm lập tức biến mất, lui ra phía sau vài bước, để cho nàng nhìn toàn thân.

A Kết đỏ mặt, cúi đầu khuyên hấn: “Nhanh đi tắm rửa đi, đừng để bên kia chờ lâu sốt ruột.”

Triệu Trầm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của nàng, thanh âm khàn khàn: “Vốn định trở về để nàng hầu hạ ta tắm rửa, không nghĩ giờ nàng lại bất tiện, A Kết, vì phu đã rất lâu không suất quân xuất chinh.” Tại bãi săn bên kia, đêm khuya vắng người một mình khó ngủ, chỉ có thể ở trong mộng yêu nàng, khi dễ nàng, thật sự rất muốn đến lúc về dày vò nàng một phen để trấn an bản thân, kết quả nàng dùng phương thức này tránh thoát một kiếp, tuy rằng, phương thức này lại khiến hấn thật lòng cam tâm tình nguyện.

Trời còn chưa tối hấn đã nói loại chuyện này, A Kết trừng hấn, ngồi vào kháng, không thèm để ý tới hấn.

Phía ngoài gian phòng vọng vào tiếng nha hoàn báo trong nhà kẻ đã chuẩn bị xong nước tắm, Triệu Trầm nâng cánh tay lên ngửi ngửi, nghĩ tới từ sau khi ra khỏi cung mình đã phóng ngựa chạy như điên, cười lắc đầu, lại liếc nhìn về phía thê tử đang ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia, bước nhanh đi gian ngoài.

Đi sớm về sớm, rửa sạch lại thân thiết cùng nàng, không thể đánh nhau, ôm ôm ấp ấp cũng coi như là ổn vậy.

~Trong Vinh Thọ Đường, Thái phu nhân một chỗ nhìn bức rèm che cửa, một chỗ lại nhìn đám nha hoàn bên cạnh, khóe miệng giật giật, thiếu chút nữa đã phải nha hoàn đi mời phu thê cháu trai trưởng lại đây. Ngại mặt mũi trưởng tôn, nàng không mở miệng, nhưng môi vẫn nhấp lên.

Nàng biết tiểu biệt thặng tân hôn, nhưng Lâm thị có thai, lúc này nàng ta không sớm một chút theo nam nhân lại đây, chẳng lẽ còn muốn lấy lòng nam nhân sao? Nàng ta không sợ đứa nhỏ gặp chuyện không may à? Quả nhiên thật giống Ninh thị, đều là hồ ly mê hoặc nam nhân.

Triệu Duẫn Đình cũng chưa đến, trong phòng chỉ có một bà già và lũ nhỏ cùng chờ.

Triệu Thanh ngồi nhìn ly trà trước mặt, trầm mặc không nói, Triệu Hàm cũng không khác hấn lắm, chỉ là vẻ mặt không bình thản được như Triệu Thanh. Triệu Nghi lặng lẽ liếc Thái phu nhân, nghĩ nghĩ, cười nói với Thái phu nhân: “Tổ mẫu, hôm qua ta nghe Tiểu Tranh nói người bên ngoài đang náo nhiệt khen ngài giỏi chỉ bảo văn bồi dưỡng, đầu tiên là đại ca phong quan, ngày hôm qua nhị ca lại trúng tú tài, nhà người ta chả mấy ai lại có chuyện tốt liên tiếp kéo tới như vậy.”

Những lời này Thái phu nhân nghe rất thư thái, trong nhà có hai cháu trai một văn một võ, quả thật đã cho bà mặt mũi.

Nhưng mà bà vẫn là cười híp mắt chuyển công lao cho nhi tử, “Là phụ thân các người dạy dỗ tốt, tổ mẫu không phải làm gì.”

“Đó cũng là tổ mẫu giáo dục tốt phụ thân nha.” Không khí rất cuộc cũng dễ chịu hơn chút, Triệu Nghi ngọt ngào khen.

“Thật biết nói chuyện.” Thái phu nhân nhìn về phía cháu gái bình thường không mấy chú ý tới, thấy nàng còn nhỏ tuổi đã xinh xắn như hoa như ngọc, tương lai nhất định là mỹ nhân, lại là cô nương duy nhất ở Triệu gia, nhân tiện nói: “Đừng chỉ lo nói bọn họ, người gần đây học nữ hồng thế nào? Ta nghe người ta nói người thường chạy đi xem nai phải không? Về sau vẫn ít đi thôi, cô nương gia cần dịu dàng ngoan ngoãn, à, người cũng mười tuổi, rồi ta sẽ nói với phụ thân người một chút, mời cho người vài ma ma dạy dỗ.”

Mặt Triệu Nghi nhất thời suy sụp, lặng lẽ nhìn về phía hai ca ca, về mặt tội nghiệp. Triệu Thanh bất động thanh sắc, Triệu Hàm không tự chủ mà khẽ cười.

Nhưng lúc này Triệu Duẩn Đình lại bước vào, vừa tiến vào phòng liền nhìn thẳng về phía Triệu Nghi, hiển nhiên là nghe được câu nói vừa rồi, “Mẫu thân, Nghi nhi còn nhỏ, để qua vài năm lại mời ma ma cũng không muộn.”

Thái phu nhân bắt mắt trừng mắt với hắn nhưng lại không nói gì thêm mà nhìn chằm chằm về phía phu thê trưởng tôn đang theo hắn đi vào.

“Tổ mẫu.” Triệu Trầm tiến lên hành lễ.

Thái phu nhân hài lòng đánh giá trưởng tôn đã ba tháng không gặp. Hắn đã thay một bộ áo tơ lụa Hàng Châu màu hoa đình hương, sau khi tẩy rửa đi những phong trần mệt mỏi, thoát nhìn cũng không đen như khi vừa trở về, tuấn lãng thanh đậm, sao sáng trong mắt phượng thiếu đi sự lạnh lùng khi hồi phủ, càng thêm nội liễm, có thể thấy được đã trưởng thành lên không ít.

Nam nhân, chính là nên đi nhiều để học hỏi kinh nghiệm.

“Thừa Viễn một đường một nhọc, nhưng mang lại ngày tháng giá trị bây giờ, nhanh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Thái phu nhân đau lòng nói.

Triệu Trầm nói lời cảm tạ, xoay người, nhìn A Kết ngồi xuống trước, hắn mới ngồi.

Tươi cười trên mặt Thái phu nhân phai nhạt, ánh mắt dừng lại một chút trên đôi môi hồng nhuận khác thường của A Kết, dời đi, lại nói chuyện với cha con Triệu Trầm.

Triệu Trầm nói không nhiều, một tiếng nâng trà, ánh mắt nhìn xéo Triệu Hàm ở đối diện.

Nhận thấy được ánh mắt của huynh trưởng, trong lòng Triệu Hàm căng thẳng, nhắc mắt lên, nhìn đến nam nhân đang cười cười với mình.

Nụ cười kia, so với khi Triệu Trầm lạnh lùng không nhìn hắn thì càng làm cho trái tim hắn băng giá.

Triệu Hàm muốn nhìn rõ thâm ý trong nụ cười kia, Triệu Trầm lại dời tầm mắt, trả lời câu hỏi của Thái phu nhân.

Đến lúc đứng dậy đến trước thiên sảnh dùng cơm thì gió đêm cũng vừa thổi tới, Triệu Hàm mới giật mình nhận ra sau lưng mình xuất đầy mồ hôi lạnh. Việc mẫu thân làm phụ thân cũng không ra mệnh lệnh giữ kín, đừng nói hầu phủ, gần như toàn bộ kinh thành đều biết hầu phu nhân Duyên Bình Hầu lòng dạ ác độc muốn mưu hại huyết mạch của trưởng tử không phải do mình sinh ra. Triệu Hàm không sợ huynh trưởng đối phó hắn mà lo lắng huynh trưởng bất mãn với sự trừng phạt của phụ thân, còn muốn đối phó mẫu thân.

Một bữa cơm ăn không có chút mùi vị.

Ăn cơm xong, sau khi Triệu Hàm do dự thật lâu, sau đó đi ra Vinh Thọ đường, để Triệu Thanh đi trước, hắn núp trong bóng tối, muốn chờ sau khi huynh trưởng ra ngoài thì cầu xin thay mẫu thân.

Triệu Trầm cùng A Kết còn chưa đi ra, bởi vì Thái phu nhân gọi A Kết vào buồng trong, nói là có việc dặn dò A Kết vài câu, Triệu Trầm đành phải ở bên ngoài chờ. Vừa lúc Triệu Duẩn Đình cũng chưa đi, gọi nhị tử cùng đứng dưới mái hiên, nói chuyện với hần: “Thừa Viễn, Tần thị muốn hại cốt nhục của con, ta còn hi vọng nàng ta chết hơn cả, nhưng con cũng biết, ta sai Tần thị đến thôn trang, Hoàng Thượng sẽ không quản, nhưng muốn lấy mạng nàng ta, Hoàng Thượng chắc chắn mất hứng, cho nên con đừng làm gì, hiểu không?”

Triệu Trầm đứng đối mặt thê tử đang ở trong gian phòng, trong tay mân mê một mảnh lá trúc vừa mới bẻ, bình tĩnh nói: “Phụ thân yên tâm, tự thân ta hiểu rõ chuyện gì có thể và chuyện gì không thể làm, Tần thị sẽ không chết.” Chết xong hết chuyện, chẳng phải là tiện nghi cho nàng ta? Nàng ta không phải muốn hại hài tử của hần sao, hần sẽ để cho nàng ném thử cảm giác cốt nhục chia lìa, chờ hần giết Tần Tư Dững lại giết Triệu Hàm, lại để cho nàng cảm thụ một chút cảm giác thân nhân chết tại trước mặt nàng là như thế nào.

Triệu Duẩn Đình vẫn không yên lòng, hần tin rằng Triệu Trầm không xúc động đến mức phái người giết Tần thị, nhưng hần sợ Triệu Trầm gây chuyện với Triệu Hàm, “Thừa Viễn, con trở về lâu như vậy hần là nhìn ra được Thừa An là đứa bé ngoan, nó không giống như người Tần gia, con đối với Tần thị dù hận dù oán ta đều không quản, nhưng con đừng đụng đến Thừa An để báo thù Tần thị...”

“Phụ thân, người thật coi trọng cốt nhục của bản thân phải không? Chỉ cần là con của người, người liền không thể bỏ mặc chứ gì?” Triệu Trầm nhẹ nhàng đánh gãy lời của hần.

Triệu Duẩn Đình thở dài ở trong lòng, “Nay con rồi cũng sẽ nhanh chóng trở thành phụ thân, tâm tình của ta, con hần là hiểu.”

“Ta không hiểu.” Triệu Trầm lạnh lùng nói, nhìn thẳng vào mắt Triệu Duẩn Đình, “Ta sắp trở thành phụ thân rồi, ta cũng sẽ che chở hài tử của ta, nhưng chỉ giới hạn trong đứa nhỏ mà A Kết vì ta mà sinh. Phụ thân, người chạm vào Tần thị, chạm vào hai di nương đều là do người có nỗi khổ riêng, ta trước nay vẫn không trách người chuyện này. Hiện tại ta mệnh tốt hơn, không có người áp chế ta, không cần phải lựa chọn giữa tiền đồ và A Kết, ta không chạm vào nữ nhân khác, cho nên ta vĩnh viễn sẽ không hiểu được tình phụ tử đối với đứa nhỏ khác.”

“Nhưng là phụ thân, con không hiểu cảm thụ của ta sao?”

Triệu Trầm đi đến trước người Triệu Duẩn Đình, thanh âm bởi áp lực tích tụ nhiều năm mà có chút kích động, “Khi còn nhỏ ta theo mẫu thân đến nhà di, biểu muội sẽ nhường trái cây lớn nhất cho ta ăn, sau đó lại cùng biểu huynh đoạt trái lớn thứ hai, đây chính là thân sơ khác nhau, đều là ca ca, tình cảm huynh muội cũng là không giống nhau. Trong nhà chúng ta, ta cũng có đệ đệ, ta cũng thích mang hần chơi, nhưng mặc kệ ta đối với hần tốt cỡ nào, hần đều không dám làm nũng với ta, bởi vì hần không phải do nương ta sinh ra.”

“Phụ thân, người có ba nhi tử một nữ nhi, mà ta chỉ muốn đệ đệ muội muội ruột. Năm ấy ở Đãng Châu, trước khi phụ thân đến, ta vô tình phát hiện mẫu thân thừa dịp lúc ta không ở đó sai người đi sắc thuốc, ta nghi hoặc, sau hỏi thăm mới biết được mẫu thân uống tị tử canh (canh tránh thai), phụ thân, người có biết ta nghĩ thế nào không?”

Triệu Duẩn Đình thống khổ cúi đầu, “Đừng nói nữa, là ta có lỗi với hai người...”

Triệu Trầm thản nhiên nói, “Khi đó ta chỉ muốn, ta vốn có thể có đệ đệ muội muội của mình, nhưng bởi vì Tần gia, đệ đệ muội muội của ta ngay cả cơ hội sinh ra cũng đều không có, phụ thân lại lần nữa khuyên ta nhận Triệu Hàm là đệ đệ, dựa vào cái gì? Bằng việc gia tộc của mẫu thân hần hại một nhà ngoại tổ của ta, bằng việc mẫu thân nó đoạt danh phận của nương ta, hay bằng việc hần đoạt vị trí của đệ đệ ruột của ta?”

“Phụ thân, ta hiện tại nói rõ cho người biết, Triệu Hàm dù tốt dù vô tội đến mấy, hần cũng không chết tử tế được. Phụ thân, ta nhắc nhở người một lần cuối cùng, ta là mạng lớn mới sống sót, không phải ai mềm lòng thả ta sống sót.” Hiện tại hần không động Triệu Hàm, chỉ là không muốn đả thảo kinh xà (đánh cỏ động rắn) mà thôi.

Không nhìn biểu tình của Triệu Duẩn Đình, Triệu Trầm nhắc chân đến phòng chính.

Phía sau hần, Triệu Duẩn Đình ngơ ngác đứng, thật lâu sau mới xoay người đi, bóng lưng lại như có chút khom xuống.

Cuối tháng tư, ngàn sao lốm đốm đầy trời, duy chỉ có không thấy ánh trăng, mà dù ánh sao có rực rỡ, chung quy cũng không chiếu được tới phía sau cây cối tươi tốt.

Triệu Hàm vô lực dựa vào vách tường, lệ rơi đầy mặt.

Huynh trưởng có đầy đủ lý do để giết hần, nhưng là, hần thật sự không cố ý, nếu có thể, hần cũng muốn làm đệ đệ ruột thịt với huynh trưởng, nhưng hần không làm chủ được, số mệnh hần sinh ra đã cột chặt vào Tần gia, thành kẻ thù trong mắt huynh trưởng.

Còn có phụ thân, hần không cần mạng mẫu thân, quả nhiên là bởi vì Hoàng Thượng kiêng kị với ngoại tổ phụ.

Triệu Hàm cười khổ, hồn bay phách lạc mà trở về.

Mẫu thân phí hết tâm tư gả vào đây, là muốn làm gì? Nếu nàng nghe được cuộc nói chuyện này, có thể hối hận hay không?

Chắc sẽ không, đó là mẫu thân hần, một nữ nhân hoàn toàn ngốc nghếch.

Nhưng dù có ngốc, nàng cũng là mẫu thân hần, hần không thể trơ mắt nhìn nàng chết.

129. Chương 91: Chương 69

130. Chương 92: Chương 70

Thanh âm hai cha con Triệu Trầm nói chuyện cũng không thể truyền vào trong phòng, vậy nên A Kết không biết trưởng phu đang phải đau đầu khổ xuống đáy lòng, nàng chỉ có thể mặc cho Thái phu nhân nắm tay, thuận theo cúi đầu, nghe Thái phu nhân có ý tốt khuyên bảo.

Nói đến mức khiến nàng mặt đỏ tai hồng.

Đúng là sau khi Triệu Trầm tắm rửa thay đồ có ôm nàng thân thiết trong chốc lát, nhưng đó là hần chủ động, phải khuyên thì nàng cũng đã khuyên, hần không nghe thì nàng có biện pháp gì đây? Lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt sao? Vì sao phải cự tuyệt, nàng cũng nhớ hần, chỉ cần hần không phải thật sự muốn làm chuyện đó, nàng nhiều nhất cũng chỉ nhắc nhở hần đừng quên tới bên này thỉnh an, không có khả năng ngăn cản lần nữa.

Như thế nào mà lọt vào mắt Thái phu nhân lại thành tình cảnh nàng chỉ lo lấy lòng nam nhân mà không để ý đến cốt nhục trong bụng rồi đây?

Thái phu nhân nói nàng là đồ phụ, A Kết có thể không để trong lòng, nhưng chuyện này lại liên quan đến lễ nghi nữ nhân nơi khuê phòng, nàng không nhẫn nhịn nổi, đôi mắt phỉm hồng, nhỏ giọng giải thích: “Tổ mẫu, ta không có, tướng công, hần, hần cũng biết giữ chừng mực...” Nàng không phải loại nữ nhân mị hoặc nam nhân, Thái phu nhân nói nàng như vậy, chính là ám chỉ gia giáo nhà nàng không tốt, mà mẫu thân của nàng vốn ôn nhu, cần mẫn, hiền lành, là người tốt đến mức không thể nào tốt hơn.

Thái phu nhân cúi đầu nhìn đã thấy cảnh người vừa bị nàng nói đã khóc, trong lòng vừa thầm oán giận tức phụ của trưởng tôn, mới chút chuyện nhỏ đã rơi lệ, giống như chịu ủy khuất gì lớn lao lắm vậy, lại không thể để nàng khóc đến mức hai mắt sưng đỏ. Trưởng tôn còn đang chờ ở bên ngoài, thấy vậy lại hiểu nhầm bà ức hiếp thế tử hần thì sao? Có lẽ chính Lâm thị cũng đang suy tính như thế, bà không thể để cho nàng dất mũi.

Cầm khăn tay giúp A Kết lau đi nước mắt mà nàng tuy đã cố kìm giữ nhưng vẫn không thể ngừng rơi xuống, Thái phu nhân thở dài: “Nhìn đi, ta cũng chưa nói gì, còn không phải là muốn tốt cho ngươi, vì coi trọng tôn tử của ta sao? Đừng khóc đừng khóc, tổ mẫu biết, việc này không thể trách ngươi, nam nhân ấy mà, lâu như vậy không ăn mặn, đều không nhìn được. Chỉ là hiện tại ngươi đang có mang, không thể

không cẩn thận, cho dù Thừa Viễn nói bao nhiêu lời dễ nghe, người cũng không thể dung túng cho hắn, biết không?”

“Tổ mẫu yên tâm, ta hiểu.” A Kết chỉ là nhất thời ủy khuất, hiện tại đã bình tĩnh lại, Thái phu nhân trước giờ cũng chưa từng thích nàng, nàng cần gì phải xem lời bà là thật, tự mình khiến mình phiền lòng đây.

Thái phu nhân gật đầu, khẽ nhìn lướt qua bên ngoài rồi mới hạ giọng nói: “Lúc trước Thừa Viễn không ở nhà, ta cũng chưa nói với người, hiện tại hắn đã trở lại, có một số việc ta không thể không nhắc nhở cho người một tiếng. Thân thể người hiện nay không tiện hầu hạ Thừa Viễn, hắn lại là một đại nam nhân đã hưởng qua ngon ngọt, không có khả năng gần một năm không chạm qua người bên ngoài, thay vì để hắn đi bên ngoài làm loạn, không bằng chọn ra từ mấy nha hoàn bên cạnh, giúp người hầu hạ hắn, người nói có phải không? Đều đã hiểu rõ, người cũng không cần lo lắng tương lai các nàng thị sủng mà kiêu, quên đi bổn phận.” Bà tặng người thì chắc chắn tưởng tôn sẽ cảm thấy bà không có ý tốt, lúc này khiến cho thê tử của hắn tự mình chuẩn bị người, hắn cũng không thể trách bà.

Tay còn lại của A Kết âm thầm siết chặt khăn tay, ngoài miệng lại nói: “Vâng, trở về ta sẽ hỏi qua ý kiến của tướng công, để xem hắn nhìn trúng ai, chọn được rồi lập tức nâng lên thành di nương.” Lời lẽ thoải mái đồng ý nhưng khóe miệng lại mím, rõ ràng không nguyện ý.

Có nữ nhân nào nguyện ý đâu?

Thái phu nhân không cầu cháu dâu thật sự hiền lành, nàng chịu phân sủng (chia bớt sủng ái), bà đã hài lòng.

“Nha đầu ngốc, chỉ là mấy đứa nha hoàn, sao có thể coi trọng các nàng như vậy? Trước tiên cứ để hầu hạ Thừa Viễn, tốt số có thai mới nâng thành di nương. Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm, đôi tình nhân các người mau trở về nghỉ đi.” Thái phu nhân từ ái sờ sờ đầu A Kết, thấy mắt nàng không thể bị người khác nhìn ra đã từng khóc, lúc này mới yên tâm, tự mình tiễn người đi ra ngoài.

Triệu Trầm sớm đã chờ đến mức hết kiên nhẫn, xa cách lâu ngày mới đoàn tụ, hắn chỉ muốn cùng tức phụ nhanh nhanh trở về phòng ngủ.

Thấy hai người đi ra, Triệu Trầm trước hết nhìn về phía A Kết, trước mặt Thái phu nhân, A Kết mỉm cười với Triệu Trầm. Triệu Trầm nhận thấy vẻ mặt thê tử có gì đó không đúng nhưng lại nói không ra, bất quá nghĩ lại cũng đúng, Thái phu nhân còn có gì hay để nói với nàng đây?

“Tổ mẫu, chúng ta đi trước, ngài nghỉ ngơi sớm một chút.” Chờ khi phu thê sóng vai đứng chung một chỗ, Triệu Trầm mở miệng nói.

“Từ từ, ta có vài câu muốn dặn người.” Thái phu nhân đưa tay kéo hắn đến một bên, Triệu Trầm áp chế sự không kiên nhẫn trong lòng, hơi hơi cúi đầu. Thái phu nhân thân mật trừng mắt nhìn hắn một cái: “Thừa Viễn, tức phụ người hiện tại đang mang đứa nhỏ, buổi tối người cũng không thể làm loạn, hai ngày nữa vẫn nên chia phòng ngủ đi, mắt không thấy tâm sẽ không tham.”

Triệu Trầm cười gượng hai tiếng cho có lệ.

Thái phu nhân cười, để bọn họ đi.

Triệu Trầm tự mình cầm đèn lồng, nắm tay A Kết chậm rãi trở về, cẩn thận nhìn chằm chằm đường dưới chân, chờ đến khi cách xa Vinh Thọ đường, hắn mới quay sang nhìn thê tử đang trầm mặc không nói, cười hỏi: “Bà ta lại chọn nàng mất hứng sao?”

A Kết không đáp, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng hỏi: “Bà đã nói gì với người?”

Triệu Trầm cũng không giấu diếm: “Chúng ta chia phòng ngủ, tránh việc ta thấy được liền muốn nàng.”

Tiếng hắn trầm thấp, ánh mắt lại rực lửa, A Kết mới nhìn vào đôi mắt kia thì đã biết phần trước của câu nói đại khái hắn là của Thái phu nhân, phần sau trắng trợn như vậy, tuyệt đối là do người này tự nói. Trên mặt nàng hơi nóng, sờ sờ bụng, có chút không xác định hỏi hắn, “Nếu không, hay chúng ta cứ chia phòng ngủ đi?”

Lời Thái phu nhân nói tuy rằng không dễ nghe, nhưng cũng có vài câu là thật, Triệu Trầm bảm người là chuyện A Kết rất rõ ràng, nàng cũng tự nhận mình không có nghị lực để lúc nào cũng cự tuyệt hẳn, vạn nhất lần nào đó để hẳn đạt được, trong chuyện đó, từ trước đến giờ hẳn thường làm nhiều lần, nhờ làm tổn thương đứa nhỏ thì sao?

Trong mắt A Kết, hiện tại quan trọng nhất là đứa nhỏ, trọng phụ ủy khuất thì cố chịu đi.

“Thế nào, có đứa nhỏ thì muốn đá văng phụ thân của nó sao?” Triệu Trầm bắt mẫn hôn lên trán nàng một cái, ôm bả vai nàng nói: “Cứ ngủ trong một phòng, dù sao chỉ cần nàng ở Vọng Trúc hiên, ta ở đâu đều nhớ kỹ nàng, nàng ở bên cạnh ta, vẫn khiến ta lặn qua lộn lại nhớ nàng. Về phần khác...”

Triệu Trầm không nói, đợi đến lúc trở về Vọng Trúc hiên, vào phòng, hẳn mới ôm nàng nói: “Còn nhớ rõ lần đó xe ngựa của ta đi theo sau xe lừa nhà nàng không? Khi đó ta chỉ muốn muốn nàng, vẫn nhịn đến tháng chạp mới thật sự đạt được, tính ra thì còn khoảng bảy tháng nữa, ta cũng có thể chịu đựng như thế chứ?” Lúc nói chuyện ánh mắt dừng lại ở trên vạt áo A Kết, như có điều ngụ ý.

A Kết xấu hổ đến xoay người, kêu bọn nha hoàn bên ngoài chuẩn bị nước súc miệng.

Triệu Trầm cười vui vẻ, đi ra phía sau tấm bình phong thay đồ.

Bọn nha hoàn bưng nước tiến vào xong lại lui ra, Triệu Trầm một lần nữa tắm rửa, vừa lau người vừa cách tấm bình phong nhìn thê tử đã sửa soạn xong trước ngòai ở trên kháng, nhìn nàng lặng lẽ nhìn về bên này, lại đỏ mặt quay đi, chui vào trong chăn.

Giữa ngày hè, dùng chăn làm gì chứ?

Triệu Trầm đã ngại thê tử mặc áo ngủ có chút dày, mùa hè khi hẳn ngủ đều chỉ mặc một cái quần mỏng.

Để lại một ngọn đèn, Triệu Trầm đóng cửa phòng, lưu loát bò đến đầu giường, chống cánh tay đến gần bên người A Kết, hít một hơi thật sâu, sau đó hôn lên mái tóc dài của nàng, lại khẽ vén chúng ra, nói vào lỗ tai nàng: “Đắp chăn không nóng sao?”

A Kết rất nóng. Thật ra chăn thật mỏng, tối qua nàng đắp không cảm thấy gì, nhưng đêm nay lại không giống thế.

Đều là bởi vì trong phòng có thêm một người.

Làm sao có thể không nóng đây?

Đầu đông năm trước, nàng cùng Triệu Trầm thành thân, trong phòng lạnh, Triệu Trầm muốn làm cái gì cũng phải ở trong chăn, có chiếc chăn thật dày che lấp, xung quanh lại tối đen như mực, dù nàng ngượng ngùng xấu hổ thế nào cũng dễ dàng chịu đựng được. Hiện tại tiết trời ấm lên, hẳn lại để lại đèn, ý tứ còn không rõ ràng sao?

A Kết cắn môi, đẩy đầu hẳn ra, quay về vách tường nói: “Ngủ đi, chúng ta ngủ một giường, nhưng dùng hai chăn.”

“Vì sao dùng hai cái chăn?” Triệu Trầm không nghe, nếu nàng muốn đắp chăn, hẳn cũng dùng chung chăn với nàng, nhanh chóng lật chăn chui vào, bởi vì nàng mang đứa nhỏ, Triệu Trầm không dám lật người nàng vào sát mình như trước, cho nên hẳn chủ động lại gần, từ phía sau khẽ ôm nàng.

Hắn vốn bá đạo, trở thành Triệu tướng quân lại có da mặt càng dày, mới trở về liền ra uy với A Kết.

A Kết xấu hổ đến mức vùi đầu vào gối, còn dùng tay trái chặn mặt, “Chàng đừng như vậy...”

Nàng không chê nóng, nhưng Triệu Trầm không chịu nổi, kéo chăn ra ném về phía tây cái kháng, sau đó khẽ động nửa người trên nhìn A Kết, ánh mắt di động qua lại ở trên người nàng, nhìn một chút rồi đưa tay đặt lên đùi thê tử, nhẹ nhàng tô theo đoá hoa lan sáu cánh thêu trên váy nàng, cúi đầu hỏi: “Ta làm sao? Cái kia không được, ôm người một cái cũng không được sao?”

A Kết không còn lời nào để nói, tim cũng cử động theo ngón tay hẳn.

Rất nhanh, Triệu Trầm liền phát hiện loại trêu đùa này trước đây là một loại hưởng thụ, bây giờ đối với hẳn mà nói, không thể nghi ngờ chính là thống khổ tột cùng, ngày nhớ đêm mong thê tử vừa xinh đẹp, vừa

mềm mại, vừa nhu thuận, lại dễ đỏ mặt xấu hổ của mình, cuối cùng cũng không thể đựng vào, hấn chọc phá nàng không phải chính là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Toàn thân Triệu Trầm khó chịu, sợ mình kiên trì không nổi, xoay người, đưa lưng về phía A Kết, ngoan ngoãn nằm trên gối đầu của mình. Gối đầu này là do nàng xếp, cách của nàng một khoảng, Triệu Trầm vụng trộm dùng tay mò mẫm, từng chút di chuyển về phía thê tử, vừa đựng tới áo ngủ của nàng lại rút về.

Hắn bắt buộc mình nghĩ đến chuyện khác, đây mới là ngày đầu tiên, ngày đầu tiên mà hắn không nhịn được, mấy tháng tiếp theo hắn sống thế nào?

“A Kết, Thái phu nhân đã nói gì với nàng?” Sau một lúc im lặng, Triệu Trầm khẽ mở miệng, thanh âm hơi khàn.

Hắn rút cuộc lại để ý đến nàng, bất an trong lòng A Kết lập tức biến thành vui vẻ. Trong thâm tâm, nàng sợ Triệu Trầm quá thân cận, đến lúc không cẩn thận lại gây ra sai lầm, nhưng khi hắn không để ý tới nàng, nàng lại thấy mất mát, ngóng trông hắn lại đến ôm nàng. Về phần lời nói của Thái phu nhân, việc thông phòng thì Triệu Trầm đã từng cam đoan với nàng, tuy rằng A Kết không hoàn toàn an tâm, nhưng cũng có bảy tám phần tin tưởng.

Nàng không để ở trong lòng, nhưng luôn muốn cùng Triệu Trầm trao đổi, tránh cho khi Thái phu nhân hỏi tới, lời nói của hai người lại không nhất trí, “Bà nói thiếp bây giờ không tiện hầu hạ chàng, để thiếp sắp xếp vài nha hoàn dễ nhìn, thiếp đồng ý, chỉ nói phải do chàng chọn người chàng thích.”

“Sau này nếu bà ta hỏi lại, nàng sẽ nói ai ta cũng chường mắt phải không?” Triệu Trầm nhìn không được quay lại, nhìn bóng dáng A Kết, hỏi.

A Kết nhẹ nhàng “Ừ”, bởi vì giọng hắn chứa nghi vấn, giọng nàng cũng mang theo vài phần không xác định, dường như không biết trả lời như vậy đến cùng có đúng hay không.

“A Kết càng ngày càng thông minh.” Triệu Trầm ôn nhu đưa ra khẳng định, si ngốc nhìn nàng. Có lẽ là do gần bên, áo ngủ của nàng lại có vẻ mỏng, lưng ngọc sau lớp lụa mỏng như ẩn như hiện, ở giữa lại có thêm dây lưng màu đỏ tươi, nút thắt buông lỏng, cùng màu với màu cổ áo của nàng.

Đó chính là chỗ hắn thích cưỡi ra nhất.

Bàn tay Triệu Trầm lại thu về, nhắm mắt lại muốn ngủ, nhưng rất nhanh lại mở ra, xoay qua không muốn nhìn nàng, rồi lại suy nghĩ đến mức căng thẳng, trần trọc trần trổ không biết bao lâu, Triệu Trầm cũng bỏ qua, cho thê tử tự mình lựa chọn, “A Kết, ta nhớ nàng, muốn ôm nàng, muốn hôn nàng, đặc biệt muốn, nếu nàng cũng nhớ ta, hãy quay lại đây đi. Nhưng mà ta nói trước, nếu nàng quay lại, có khả năng ta sẽ không khống chế được.”

A Kết không khỏi siết chặt đệm giường.

Sao hắn có thể nói như vậy?

Không quay qua, giống như nàng thật nhẫn tâm, hắn đi ba tháng nàng cũng không nhớ hắn, nhưng nếu quay qua, chẳng khác nào thừa nhận nàng muốn thân mật với hắn? So với hành động chủ động quyến rũ trong lời của Thái phu nhân có gì khác biệt?

Nàng cắn môi, hạ quyết tâm không quay qua, hắn muốn ôm liền ôm, đừng đẩy đến trên người nàng.

Nàng khẩn trương bất an chờ xem hắn lựa chọn thế nào, Triệu Trầm cũng giương mắt nhìn thê tử, cõi lòng đầy chờ mong. Thê tử mang thai đứa nhỏ, hắn không có, hắn không hiểu động tác nào sẽ làm tổn thương đến nàng, cho nên hắn không dám chủ động.

Gió đêm xuy phát, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng lá trúc xào xạc, trong phòng càng lộ vẻ yên tĩnh.

Bóng đêm càng ngày càng sâu, Triệu Trầm khe khẽ thở dài, “Ngủ đi, ta đi tắt đèn.” Hắn nhìn ra được nàng còn chưa ngủ, hắn không muốn khiến nàng khó xử, im lặng lâu như vậy đã chứng minh nàng không muốn.

Hắn nhanh chóng tắt đèn, sau khi lên kháng, hôn lên trán A Kết một chút liền khắc chế bản thân nằm về chỗ của mình, đưa lưng về phía nàng, ngủ.

Phía sau không còn chút động tĩnh, nước mắt A Kết rớt cuộc cũng rơi xuống.

Nàng muốn cho hắn hôn, cho hắn ôm, sau đó ở trong lòng hắn ngủ cả một đêm, hắn cũng đã ba tháng không ôm nàng ngủ.

Mà Triệu Trầm để cho nàng chọn, cuối cùng thì hắn có hy vọng nàng quay qua không?

Nàng thì sao, nàng muốn hắn như vậy, chẳng lẽ chỉ có thể đợi hắn lại gần sau đó cho hắn thêm sự đáp lại sao?

A Kết rất khó chịu, nàng không muốn nhìn nữa, hắn là nam nhân của nàng, nàng nhớ hắn, hiện tại hắn trở lại, nàng muốn ôm hắn. Website đăng truyện chính thức: diendan .com

Lau nước mắt, A Kết khẽ xoay người về bên kia, gần như nàng mới động, bên cạnh liền có động tĩnh, A Kết không khỏi dừng lại, giọng nói khàn khàn của Triệu Trầm đã vang lên bên tai, “A Kết, tiếp tục, đến trong lòng ta, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không làm tổn thương đến đứa nhỏ của chúng ta.”

Thì ra hắn vẫn luôn đợi nàng.

A Kết nín khóc mỉm cười, che bụng xích qua, sau khi rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc, nàng chủ động ôm lấy cổ hắn, ngửa đầu hôn hắn, trong sự quần quýt thân mật quen thuộc, hoá giải tương tư.

Đây là nam nhân của nàng, nàng quyến rũ, ai quản được?

131. Chương 92: Chương 70

132. Chương 93: Chương 71

A Kết bị việc Triệu Trầm thức dậy làm tỉnh giấc.

Trong phòng tối đen như mực, A Kết theo bản năng ôm lấy nam nhân đang chuẩn bị rời khỏi chăn, một mồi hỏi: “Chàng muốn đi đâu?”

Tay nàng nóng hằm hập khiến người ta không khỏi luyến tiếc, Triệu Trầm quay đầu, hôn lên mặt nàng, nhẹ giọng trả lời: “Ta phải vào cung trực, nàng quên rồi sao?”

Nhất thời, A Kết liền có chút tỉnh táo, lập tức muốn dậy theo: “Thiếp giúp chàng...”

“Nhưng ta không nở.” Triệu Trầm vững vàng ấn người nàng trở về, “Hiện tại mới giữa giờ Dần, lát nữa ta rời đi rồi, nàng còn phải ngủ lại, tội gì phải ép buộc chính mình? Ngủ tiếp đi, chờ đến lúc chạng vạng ta trở về thì nàng lại hầu hạ ta cho tốt.”

A Kết đành phải ngoan ngoãn nằm, ngửa đầu nhìn hắn đốt đèn. Bên ngoài Tường ma ma đã được ra lệnh từ trước, sai Cẩm Thư và Cẩm Mặc dậy sớm hầu hạ. Triệu Trầm tự mình rửa mặt, rửa tay, lại lưu loát mặc quan phục, đổi giày, buộc đai lưng, động tác muốn bao nhiêu tiêu sái liền có bấy nhiêu. A Kết nhìn đến nhập thần nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Ăn cơm xong hãy đi.”

“Ừ, nàng ngủ đi, ta đi đây.” Triệu Trầm sẵn sóc thổi tắt đèn dầu trong phòng, mang theo một cái đèn nhỏ trong tay đến bên mép giường, cúi xuống khẽ hôn A Kết một cái, sau đó lập tức rời đi.

Rèm cửa hạ xuống, trong phòng lại tối đen lần nữa.

A Kết quần chăn, cuối cùng cũng mệt mỏi, nhanh chóng mơ màng ngủ tiếp.

Tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng.

Tường ma ma tự mình vào phòng hầu hạ A Kết mặc quần áo, đảo mắt không ngừng quan sát khắp người nàng, cũng không thèm che giấu ánh nhìn.

A Kết cúi đầu nhìn lướt qua bản thân. Cổ áo ngủ tương đối rộng, lộ ra đầu vai có mấy dấu hồng ngân chói mắt, theo cổ áo nhìn vào trong, trên ngực lại càng nhiều. A Kết gần như không ngóc đầu lên nổi, đến một câu bào chữa, muốn lấp liếm cho qua cũng không thốt lên được. Tối qua Triệu Trầm thật sự không nói dối, sau khi nàng quay sang, hẳn thật sự điên rồi, giống như con sói đói, gặm nàng một lượt từ đầu tới chân, lời nói đáng xấu hổ thì không ngừng tuôn ra, câu sau lại càng rõ ràng hơn câu trước.

Tưởng ma ma nhìn khuôn mặt đỏ ửng xinh đẹp của A Kết, nhất thời không biết nên nói gì.

Phu thê ấy mà, cảm tình không phải được hình thành từ những đêm muộn chung giường chung gối sao? Dính nhau trong tấm chăn, chứng minh trong lòng có yêu thích, nếu như chạm cũng không chạm, thì xem như xong rồi, nam nhân chắc hẳn đã thay lòng. Nhưng nàng không thể để đôi tình nhân này làm loạn, thiếu niên tham hoan không hiểu chuyện, lỡ chẳng may thương tổn tới đứa nhỏ thì phải làm thế nào?

“Đại cô nương...”

“Ma ma, ta biết người muốn nói gì, yên tâm đi, ta, chúng ta không có...” Hiểu rõ điều trưởng bối lo lắng, A Kết vội vàng mở miệng ngắt lời, sau đó lại đỏ mặt giải thích rõ. Khi đó Triệu Trầm cũng nghĩ đến chuyện kia, nhưng bởi nàng lo lắng chuyện không may, kiên quyết từ chối, hẳn cầu xin hai lần rồi cũng buông tha, thậm chí sợ nàng mệt, không cần nàng động thủ hỗ trợ, tất cả đều do hẳn chính mình bận rộn, tuy vậy, thời điểm hẳn tự mình xoay sở cũng không buông tha cho nàng ngủ, vẫn dùng miệng chiếm lấy nàng như thường.

Nàng nói như vậy, Tưởng ma ma rất vui mừng, Triệu Trầm có thể làm được điều này, càng chứng minh trong lòng hẳn yêu thương thê tử và hài tử.

~Chuẩn bị xong xuôi, A Kết căn dặn phòng bếp dọn cơm.

Đêm qua Thái phu nhân dặn dò nàng như vậy, hiện tại chắc chắn đang chờ nghe trả lời, lát nữa nàng đến Vinh Thọ đường thỉnh an Thái phu nhân, trước bữa ăn nói chuyện thì không thích hợp, nàng lại không muốn ăn cơm ở Vinh Thọ đường, đành phải ăn trước, đến bên kia lại giả vờ giả vịt.

Điểm tâm rất đơn giản, một chén cháo thịt nạc nắm hương, một đĩa bánh bao, bên cạnh còn bày dưa hấu do nhà kính của kinh thành trồng, cắt thành miếng, bày ra đẹp mắt lại còn phẳng phất hương thơm, không khỏi làm cho người ta tăng cảm giác thèm ăn.

Trước tiên, A Kết dùng thẻ trúc đâm một miếng dưa hấu đưa vào trong miệng, ngọt ngào, đẹp mắt lại nhiều nước, chút cảm giác buồn ngủ còn lưu luyến trong nàng liền tiêu tan. Đang lúc định cầm thìa lên uống cháo thì A Kết bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, quay sang nói với Lục Vân đang đứng bên cạnh phục vụ: “Gọi Cẩm Thư và Cẩm Mặc vào đây.”

Lục Vân gật đầu, rất nhanh đã dẫn hai người tiến vào.

A Kết đánh giá hai nha hoàn, Cẩm Thư nhìn cũng coi như có tinh thần, chỉ có phía dưới mắt có chút quầng thâm, lại bởi da nàng ấy trắng nõn, lúc này hiện lên thật rõ rệt. Cẩm Mặc thì không như vậy, từ khi vào phòng đến bây giờ, đã vụng trộm ngáp vài cái.

A Kết nhin không được, bật cười, “Hai người các ngươi dậy sớm cũng thật vất vả. Thật ra một người hầu hạ hẳn là đủ rồi, về sau bốn người các ngươi thay phiên nhau đi.” Dù cho ở Đẳng Châu hay là kinh thành, vợ chồng bọn họ đều trải qua tương đối nhàn tản, bọn nha hoàn cũng không cần dậy từ sớm tinh mơ. Hiện tại Triệu Trầm tiến cung để trực, bọn nha hoàn phục vụ cũng phải dậy sớm theo. Phục vụ bên cạnh còn coi như tạm ổn, mấy bà mụ và tiểu nha hoàn phòng nước nóng hay phòng bếp còn cực khổ hơn.

Tuy nói hầu hạ chủ tử là trách nhiệm của hạ nhân, nhưng đột nhiên thêm việc nặng, chắc hẳn trong lòng vẫn không nhin được mà oán giận vài câu chứ nhỉ? A Kết suy nghĩ trong thoáng chốc rồi bảo Lục Vân truyền xuống, từ hôm nay, những bà mụ hay nha hoàn phải dậy sớm đều được tăng gấp đôi tiền tiêu vật hàng tháng. Tiền tiêu vật hàng tháng là từ số công của hầu phủ chi trả, còn phần cho thêm này thì tự nàng bỏ ra. Hiện tại, mỗi tháng nàng có năm mươi lượng là tiền tiêu vật, Triệu Trầm cũng thường đưa ngân phiếu cho nàng, A Kết cảm thấy mình cũng không cần dùng nhiều tiền.

“Đại phu nhân thật là thương người, ta sẽ nhanh chóng truyền xuống, đảm bảo các nha hoàn cho dù đang ngủ gật cũng sẽ lập tức có tinh thần!” Lục Vân cười đáp.

A Kết cười cười, lúc này mới hỏi Cẩm Thư, “Khi Đại gia đi có dùng cơm không?”

Cẩm Thư vội vàng đáp: “Bẩm Đại phu nhân, Đại gia ăn năm cái bánh bao, cháo thì chỉ uống vài ngụm.”

A Kết nhướn mày, nhìn đám bánh bao hấp còn chưa to bằng nắm tay của nàng trên bàn, không khỏi lo lắng Triệu Trầm có đói bụng không. Thân thể hắn vốn cường tráng nên bình thường có thể ăn đến hai bữa điểm tâm, lúc tâm tình tốt sức ăn càng nhiều, hiện tại dù vội vàng, nhưng sao lại ăn ít như vậy? Không được, khi hắn trở về nhất định phải nói với hắn, thà thức dậy sớm một chút còn hơn để bụng đói mà ra ngoài làm việc.

Dùng qua điểm tâm, thấy sắc trời còn sớm, A Kết mới thông thả đi đến Vinh Thọ đường.

Chờ đến lúc dùng xong bữa cơm, ba huynh muội Triệu Thanh rời đi, A Kết mới theo Thái phu nhân tiến vào buồng trong, Thái phu nhân vẫn để cho nàng ngồi bên người bà như cũ, A Kết nghe lời ngồi xuống, cúi đầu nói: “Tổ mẫu, tối qua ta đã nói với tướng công, vừa mới mở miệng thì tướng công đã nói trong lòng ta không có hắn, hắn rời nhà lâu như vậy, vừa mới trở về ta đã vội đẩy hắn ra ngoài, ta, ta không dám nói thêm gì nữa...”

Lúc nói chuyện còn bất an nắm chặt ngón tay, trong lòng lại nghĩ tới Triệu Trầm. Tối qua sau khi nàng quay sang, Triệu Trầm càng không ngừng oán trách nàng lòng dạ ác độc, để cho hắn đợi không công lâu như vậy, sau đó không biết như thế nào lại nghĩ đến việc trả lời Thái phu nhân, dằn dò A Kết nói như vậy, tránh cho hôm nay nếu nàng trả lời rằng hắn không vừa mắt mấy nha hoàn trong viện, Thái phu nhân lại lập tức tìm mấy nha hoàn khác đưa cho nàng.

Thái phu nhân thất vọng, khoe miệng khe khẽ, nhìn tức phụ của trưởng tôn lặng lẽ nắm ngón tay, lại nhìn khuôn mặt ôn nhu, rõ ràng đã được chiều chuộng của nàng. Yêu thế tử như vậy, lại là tiểu biệt thắng tân hôn, nam nhân nào có thể không nghĩ vậy đây? Càng không nói là nam nhân Triệu gia, cũng không biết xảy ra chuyện gì, lão trượng phu đã chết của bà còn nạp được mấy tiểu thiếp, cả ngày mang phiền toái tới cho bà, tối lượt nhi tử và tôn tử của bọn họ thì một đám đều u u mê mê, bị một nữ nhân khiến cho thần hồn điên đảo.

May mắn tức phụ của trưởng tôn còn biết nghe lời.

Nàng buồn cười vỗ vỗ tay A Kết, “Người cũng ngốc, tổ mẫu mới chỉ gợi ý cho người, ai bảo người tối qua đã nói chứ? Thừa Viên đối với người tốt như vậy, người lại mang thai hài tử của hắn, trong lòng hắn cao hứng, mấy ngày kế tiếp chắc chắn đều dán vào người, chỉ là, người dù thế nào cũng không thể cùng phòng với hắn, qua một thời gian, tự nhiên hắn sẽ buông lỏng, khi đó người hãy nhắc lại chuyện này.”

A Kết lộ ra vẻ mặt hiểu rõ vấn đề, có chút hối hận nói: “Tổ mẫu nói đúng, là ta quá ngu ngốc.”

Trong lòng lại có chút buồn cười.

Lúc đầu Triệu Trầm để nàng lừa Thái phu nhân, nàng còn có chút phân vân, hiện giờ, thấy bà vờ hiền lành còn giống hơn cả mình, nàng cũng coi như theo đó mà diễn, càng diễn càng quen thuộc.

Rời khỏi Vinh Thọ đường, A Kết mang theo tâm tình vui sướng đi đến Hình Lan uyển.

Ninh thị cũng giống Tưởng ma ma, có chút lo lắng Triệu Trầm làm loạn, vì thế A Kết lại phải thêm một lần dỗ mặt, nhưng mà hiển nhiên Ninh thị đã có chuẩn bị từ sớm, từ trong ngăn tủ lấy ra một quyển sách nhỏ đưa cho nàng, dằn dò là tới lúc nhện không được thì có thể lấy ra xem.

A Kết đại khái có thể đoán được trong đó là gì, đỏ mặt nhận lấy rồi lập tức giấu trong cổ tay áo, không dám mở ra xem.

Ninh thị cười, dời đề tài.

Mẹ chồng và nàng dâu nói với nhau chưa được vài câu đã thấy Vãn Mai vui mừng tiến vào bẩm báo: “Phu nhân, đại phu nhân, mới vừa rồi Trần Thủ lại đây truyền lời, nói là lão gia Chu gia tự mình đưa quà tiết đoan ngọc tới, bởi hầu gia và đại gia đều không ở đây, Trần Thủ trực tiếp mời người đến Vọng Trúc hiên, hỏi đại phu nhân khi nào thì trở về gặp mặt ạ.”

Dượng tới?

A Kết vừa mừng vừa sợ, “Ngoại trừ dưỡng, còn có ai đến không?”

Vân Mai lắc đầu: “Trần Thủ chưa nói, đại phu nhân đến xem chẳng phải sẽ biết sao?”

A Kết cũng đã đoán được, phụ thân đang chuẩn bị để năm nay thi Hương, chắc chắn không có thời gian đến đây, mẫu thân ở nhà chăm sóc phụ thân, càng chắc chắn sẽ không tới, hai người bọn họ không đi, muối không tiện ra cửa, đệ đệ còn nhỏ... Lần này chắc hẳn hơn phân nửa chỉ có dưỡng một mình tới đây?

Nhưng vậy cũng đủ khiến nàng cao hứng.

A Kết hưng phấn chào tạm biệt mẹ chồng, vội vàng trở về, Tưởng ma ma sợ nàng bắt cần, vững vàng theo sát nâng đỡ, tránh cho nàng đi quá nhanh.

Vừa đến cửa viện Vọng Trúc hiên đã thấy một nam nhân mang áo bào màu xanh đứng chéo phía trong sân viện, dường như đang xem xét phong cảnh, A Kết mới định cất tiếng gọi người, từ hướng khác đã có một nam oa (bé trai) mặt mày thanh tú chạy đến, vừa chạy vừa gọi nàng “Đại tỷ”.

“Tiểu Cửu?” A Kết quá đổi vui mừng, không chớp mắt nhìn chằm chằm đệ đệ của mình. Hơn nửa năm không gặp, đệ đệ nhà nàng dường như cao lên không ít.

Nhưng Lâm Trọng Cửu cuối cùng vẫn không thể như ý nguyện mà bỏ nhào vào người trưởng tỷ, Chu Lan Sinh đứng lúc kéo lấy cánh tay nó, nhỏ giọng nhắc nhở: “Biểu tỷ đang có mang, đệ cẩn thận không lại đụng phải nàng.”

Lâm Trọng Cửu lập tức nhớ lại lời mẫu thân dặn dò, lúng túng cười cười, nhưng cũng không khác chế nổi vui sướng, đi đến trước người A Kết vẫn nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Đại tỷ, đệ rất nhớ tỷ.” Nam oa ngửa đầu, trong đôi mắt hoa đào tương tự tỷ tỷ hẳn có những giọt nước mắt không ngừng dâng lên, sau đó lại giống như xấu hổ, vội vàng chôn đầu vào trong ngực A Kết, vụng trộm dùng y phục của trưởng tỷ lau đi.

Trong mắt A Kết cũng ngẩn lệ, nhưng mà rất nhanh đã ép xuống, yêu thương xoa đầu đệ đệ, mỉm cười khen Chu Lan Sinh hai câu rồi mới dẫn hai đệ đệ đi đến trước người Chu Bồi, cười nói: “Sao Dưỡng lại đích thân đến đây? Nhanh vào trong phòng ngồi nghỉ, cha chồng ta vào triều rồi, Thừa Viễn giờ làm Kim Ngô vệ chỉ huy sứ, từ hôm qua bắt đầu vào cung trực, hẳn phải đợi đến buổi tối mới có thể bái kiến dưỡng.”

Chu Bồi đã đánh giá cháu ngoại nữ từ xa, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, biết nàng sống ổn, hơn nữa tới qua, sau khi vào kinh, hẳn đã lặng lẽ thăm dò tình trạng Duyên Bình hầu phủ, cho nên rất là yên tâm, vừa đỡ A Kết đi vào trong vừa giải thích: “Dưỡng có người bạn cũ nhà ở Thiên Tân, lần này có việc cần đến thăm hỏi người ấy, vừa lúc Thiên Tân gần kinh thành, lại ngay dịp tết Đoan ngo, dưỡng liền tới đây xem con thể nào, trở về kể lại với mẫu thân và dì của con, để các nàng khỏi lo lắng.”

Nước mắt A Kết vừa ép xuống lập tức lại trào ra, dựa vào đầu vai đệ đệ để gạt lệ, một lúc lâu sau mới dừng lại, hai mắt ửng đỏ nói: “Ta rất tốt, sau khi dưỡng trở về hãy thay ta nói cho nương và dì biết, để các nàng không cần lo lắng.”

Lâm Trọng Cửu vội vàng cướp lời: “Đại tỷ, ta sẽ nói với nương, đại tỷ hình như béo lên, cũng càng dễ nhìn, nương nghe được chắc chắn sẽ vui vẻ!”

A Kết không nhận được mà ôm lấy đệ đệ của mình hôn một cái, lại hỏi Chu Bồi: “Dưỡng tính khi nào rời kinh? Hiếm khi tới một lần, ở thêm mấy ngày đi, ở lại hầu phủ.”

Nàng nói thật sảng khoái, Chu Bồi nghe xong càng yên tâm, cháu ngoại nữ có thể nói ra những lời này, hiển nhiên chắc chắn Duyên Bình hầu sẽ hoan nghênh hẳn vào ở, cũng chứng minh địa vị của nàng tại hầu phủ.

Nhưng mà hẳn vẫn lắc đầu: “Ngày mai liền đi, dì con, nàng...”

Hắn có chút ấp úng khiến trong lòng A Kết chợt bất an, Lâm Trọng Cửu thấy cảnh này, cười hắc hắc nói: “Dì lại muốn sinh biểu đệ cho chúng ta.” Sau khi trưởng tỷ đi không lâu, dì liền có tin vui, Lâm Trọng Cửu vui sướng thật tình, thêm nhiều đệ đệ, hẳn sẽ không còn là người nhỏ nhất trong đám nữa, sau này biết được trưởng tỷ cũng có bầu, mình sắp làm cậu, Lâm Trọng Cửu càng cười không khép miệng. Lần này dưỡng muốn lại đây, hẳn ở nhà quần quít làm phiền không ngừng mới khiến mẫu thân thả đi, nhị tỷ cũng muốn đi, bị mẫu thân phủ quyết, cho nên nhị tỷ rất ghen tị với hắn.

Tiểu Liễu thị đã sớm lải nhải muốn sinh nữ nhi, biết được nàng có thai, A Kết thật tâm cao hứng thay dì, chỉ là nơi đây lòng không khỏi sinh ra thương cảm, trong lúc người thân trong nhà ngày càng náo nhiệt, nàng lại không thể góp mặt chung vui, năm nay chắc hẳn cha mẹ sẽ lại đây, một nhà dì...

“Dượng, ta nhớ rõ trước đây người nói có khả năng sẽ mở cửa hàng tại kinh thành phải không?” Nghĩ tới chuyện từng nghe ở nhà dượng, trong lòng A Kết tràn đầy chờ mong, ngược mắt lên hỏi Chu Bồi. Nếu Chu gia mở cửa hàng tại kinh thành, tương lai dĩ có thể đến kinh thành nhiều hơn, nàng cũng có thể gặp mặt biểu muội hoặc biểu đệ.

Chu Bồi cười cười, nhìn ra sân nói: “Dượng chỉ là thuận miệng nói thôi, kinh thành quá mức phồn hoa, dượng vẫn thích nơi thanh tịnh một chút, nhưng mà A Kết yên tâm, chờ đi con sinh, dượng sẽ thường xuyên mang các nàng tới đây thăm con.”

Hắn quả thật muốn tới kinh thành, nhưng hiện tại cháu ngoại nữ gả vào hầu phủ, bọn họ không còn thích hợp để tới đây. Sĩ nông công thương, nhĩ thương - dù cho cái tên này có dễ nghe đi nữa cũng là thương, cháu ngoại nữ có mối quan hệ thân thích với Chu gia sẽ chỉ làm những nhóm phu nhân quan gia kia chê cười, cách xa chút mới không ảnh hưởng tới nàng.

A Kết cũng không biết dượng có ý tốt, trong lòng không khỏi dấy lên chút thất vọng.

Nhưng mà có thể nhìn thấy thân nhân lâu ngày không gặp, nàng đã thật thỏa mãn.

133. Chương 93: Chương 71

134. Chương 94: Chương 72

Lúc mặt trời lặn, Triệu Trầm vốn đã nhận được tin tức từ sớm, vội vàng chạy về, Triệu Duãn Đình công vụ bề bộn, vẫn trở về nhà muộn một chút.

Đại quản sự Triệu Nguyên sắp xếp cho ba người Chu Bồi ở chính viện phòng khách, sau khi Triệu Trầm hồi phủ liền đến đây thăm hỏi trước tiên, lại chỉ thấy được phụ tử Chu Bồi.

Chu Bồi cười giải thích: “Tiểu Cửu đi theo A Kết nói chuyện rồi.”

Lâm Trọng Cửu mới tám tuổi, lại là đệ đệ ruột của A Kết, hai tỷ đệ ở cùng một chỗ thì không có gì, Lan Sinh nhà hắn đã mười một, cần kiêng dè, cho nên tuy rằng cháu ngoại nữ giữ lại, hắn vẫn đưa nhi tử trở về.

Triệu Trầm cũng có thể tưởng tượng ra được dáng vẻ vui mừng của thê tử, hắn đứng dậy cáo từ: “Dượng ngồi trước, ta trở về thay xiêm y, sau đó lại đến nói chuyện cùng người. Gia phụ (phụ thân) ở nha môn có việc trì hoãn, hắn đến tối nay mới có thể trở về, nếu có gì sơ suất xin dượng chớ trách.”

Vẫn khiêm tốn lễ độ như lúc trước.

Chu Bồi không khỏi vui mừng, ít nhất là trước mắt, xem ra cháu ngoại nữ không gả sai người.

Triệu Trầm nhanh chóng trở về Vọng Trúc hiên.

Đang lúc hoàng hôn, cả ngày nắng nóng vừa dịu bớt, gió đêm mát rượi, A Kết sai người dắt Ô Ô đến cho đệ đệ xem, nàng ngồi ở một bên nhìn, Tưởng ma ma đứng bên người nàng, ở đằng sau, Lục Vân và Thúy Ngọc cũng khẩn trương nhìn chằm chằm Ô Ô, sợ nó đột nhiên xông vào đụng phải A Kết. A Kết cảm thấy các nàng lo lắng quá mức, Ô Ô thật thông minh, khi tự chơi sẽ không đụng người, muốn gần gũi với ai thì cũng sẽ nhẹ nhàng chạy tới, dừng lại trước người đó, đuổi cổ muốn được sờ.

Lâm Trọng Cửu cao, Ô Ô cũng trưởng thành không ít, Lâm Trọng Cửu đuổi theo Ô Ô, chạy trong chốc lát liền bỏ qua, thở hồng hộc ngồi trở lại bên người A Kết, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sẫm, chỉ vào Ô Ô, tức giận nói: “Đại tỷ, Ô Ô không nhận ra ta, không cho ta sờ!”

A Kết cười, giúp hấn lau mồ hôi, “Sáng mai đệ dậy sớm một chút cho nó ăn cỏ, nó liền nhớ đến đệ.”

Lâm Trọng Cửu nửa tin nửa ngờ, chớp đôi mắt to nhìn về phía Ô Ô đang đứng bên kia quay đầu nhìn bọn họ, A Kết sợ hấn khát, cầm miếng dưa hấu đưa đến trước mặt đệ đệ. Hưởng thụ sự dịu dàng thân thiết quen thuộc, Lâm Trọng Cửu thỏa mãn cười với trưởng tỷ, há mồm chờ được dứt.

Triệu Trầm vừa vào cửa, nhìn thấy đầu tiên chính là màn này, thê tử vô cùng ôn nhu dứt dưa hấu đến miệng tiểu cửu tử.

Bước chân hơi khựng, Triệu Trầm tìm lòng không đậu mà khẽ nuốt nước bọt.

Được đấy, hấn ở trong cung bận cả ngày, trở về lại hàn huyên với Chu Bồi một lúc lâu, miệng khô lưỡi khô cũng không được hưởng thụ được loại đối xử này, tiểu cửu tử thì tốt rồi, ăn một miếng lại đòi nằng miếng thứ hai, bộ dáng hiển nhiên, quen thuộc. Nằng thì sao, cười rồi lại cười, vui vẻ dứt dưa hấu cho đệ đệ, dịu dàng như vậy, cưng chiều như vậy, trước đây khi hấn muốn nằng động dậy thì sao nằng lại không chịu nghe lời như vậy chứ? Chỉ biết không nhẽ ôm cổ hấn kêu mệt...

Cảm thấy đứng lâu như vậy mà hai tỷ đệ vẫn chưa nhìn thấy mình, Triệu Trầm cố ý ho khan một cái.

Lâm Trọng Cửu đang muốn nhận dưa hấu, nghe được âm thanh thì quay đầu nhìn qua, ngẩn người trong giây lát, ngay sau đó lập tức đứng lên, hưng phấn chạy về phía Triệu Trầm: “Tỷ phu, huynh mặc quần áo này thật uy phong!”

Triệu Trầm lại chú ý đến việc Tiểu Cửu bởi vì vội vàng đứng dậy mà đụng phải, làm rơi miếng dưa hấu A Kết mới đưa qua, trong lòng không khỏi tiếc nuối, nhanh chóng tiến vào sân viện, xách nam oa khiêng trên đầu vai rồi vỗ lên mông nó một cái, “Biết tỷ phu trở về, tại sao không đi đến cửa trước đón ta?”

Hấn hơi dùng chút lực, Lâm Trọng Cửu đau đến kêu a a, đương nhiên cũng có một phần cố ý đùa giỡn, “Tỷ phu nhẹ tay, là đại tỷ nói không cần đón huynh!”

Triệu Trầm đã bước đến trước người A Kết, vừa đặt Lâm Trọng Cửu xuống đất vừa nhìn A Kết hỏi: “Nằng thật sự nói như vậy à?”

Nói đùa mà hấn cũng tưởng thật, A Kết phải bắt đắc dĩ giải thích: “Tiểu Cửu hỏi có thể vào cung tìm chàng không, nơi đó là nơi hấn có thể đi sao? Đương nhiên thiếp nói không được, đành để hấn ở bên cạnh thành thành thật thật đợi.” Lúc còn ở Đổng Châu, hoàng cung hay gì đó ở trong mắt bọn họ đều là nơi xa không thể chạm tới, nghĩ cũng không nghĩ đến, sau khi nằng gả cho Triệu Trầm mới từ từ hiểu biết, đệ đệ chỉ một đứa nhỏ, tất nhiên cái gì cũng không hiểu.

Triệu Trầm cười, đoạt lấy xiên trúc trong tay A Kết, xiên một khối dưa hấu đưa vào trong miệng, cảm thấy cơn khát được dập tắt phần nào rồi mới vỗ vỗ bả vai Lâm Trọng Cửu: “Tiểu Cửu hãy luyện võ thật tốt, trưởng thành cũng làm thị vệ, đến lúc đó sẽ có thể tiến cung.”

Lâm Trọng Cửu liên tục gật đầu, ánh mắt sáng ngời.

Triệu Trầm sờ đầu nó, đi trước vào bên trong tắm rửa thay đồ, lúc đứng dậy thì khẽ nháy mắt với A Kết, ý bảo nằng cùng đi. A Kết giả vờ không phát hiện, nghiêm túc nói chuyện với đệ đệ: “Đừng nghe lời tỷ phu đệ, ở nhà học cho giỏi, vài năm nữa thì thi tú tài.” Cười ngửa bản tên quá nguy hiểm, Triệu Trầm có sư phó chỉ bảo, nhà mình không thể mời nổi sư phó, vẫn nên đọc sách thì ổn thỏa hơn.

Lâm Trọng Cửu không đủ kiên nhẫn nghe trưởng tỷ chỉ bảo, chạy vào bên trong lấy lòng tỷ phu, với hấn, đọc sách nhiều không có không có ý nghĩa, vẫn là luyện võ thú vị hơn.

A Kết đành chịu, phân phó nha hoàn dọn bàn, nằng thì vào bên trong giúp Triệu Trầm tắm rửa thay đồ.

Buổi tối Triệu Duẫn Đình bày yến hội ở phía trước viện, Triệu Trầm cũng đi theo tiếp khách, A Kết ở lại Vọng Trúc hiên dùng cơm. Sau khi ăn xong, đi về phía bờ ao sau viện dạo một vòng, thấy Triệu Trầm vẫn còn chưa về, A Kết liền đi vào trong phòng chuẩn bị lễ vật cho muội muội. Một ngày nay đều ở cùng đệ đệ, thiếu chút nữa nằng quên mất chuyện này.

Bởi vì Lâm Trúc thích nhất là trang điểm, A Kết liền chuyển hộp trang sức đến trên bàn, kĩ lưỡng chọn lựa từng cái.

Tiếng mõ báo canh một vang lên không lâu đã thấy Triệu Trầm trở về, toàn thân đầy mùi rượu.

A Kết nhíu mày, bởi vì bây giờ không thể nào nghe mùi rượu nặng đến vậy nên nàng dùng tấm khăn che mũi, khó hiểu hỏi hấn: “Lan Sinh và Tiểu Cửu đều là đứa nhỏ, hấn không uống rượu, chỉ có mình dưỡng, sao chàng còn uống nhiều như vậy?” Chẳng lẽ ở trên bàn vẫn mời rượu sao?

Triệu Trầm chỉ là hơi say, chẳng qua là muốn đùa thê tử, thấy nàng ghét bỏ mình, hấn cố ý tới gần nàng, ôm người muốn hôn: “Dưỡng tới, ta cao hứng, vì cao hứng cũng uống nhiều hơn vài ly, A Kết, nàng có cao hứng hay không?”

“Chàng nhanh đi súc miệng đi!” A Kết nào có tâm tư nói chuyện với hấn, quay đầu trốn tránh.

Triệu Trầm thấy thế liền thu tay, khẽ cắn đầu vai nàng một cái rồi mới nghe lời rời đi.

Đến khi trở về, hấn chỉ mặc một cái quần mỏng, trong tay bưng bát dưa hấu, thấy thê tử đã nằm xuống, trước khi Triệu Trầm lên giường liền cầm chén để trên cửa sổ, cẩn thận bế A Kết dậy, không dám đặt trên đùi, chỉ để nàng ngồi dựa vào cửa sổ, lót thêm một cái gối dựa.

A Kết tò mò nhìn hấn bận rộn sắp xếp, “Chàng đang làm gì vậy?”

“Ăn dưa hấu với ta.” Triệu Trầm ngồi xếp bằng đối diện A Kết, bưng bát qua, nhu hòa nhìn vào mắt nàng. Hôm qua trở về, ở Vinh Thọ đường mất một lúc lâu, sau khi về phòng ngủ hai người lãng phí quá nhiều thời gian, sau đó lại vội vàng thân thiết, đều không thể gần gũi trò chuyện một chút, nguyên ngày hôm nay hấn đều nhớ kỹ, trở về sớm một chút nói chuyện cùng nàng, không nghĩ lại có khách đến, hiện tại mới có thể ngồi cùng nhau.

Trên cửa sổ để lại một ngọn đèn, chiếu vào trong bát dưa hấu trong veo như nước. A Kết quay mắt, “Chàng ăn đi, giờ thiếp không muốn ăn.”

Ăn gì chứ, sau khi mang thai nàng đi vệ sinh ngày càng nhiều, nếu thật sự ăn bát dưa hấu này, tối nay chắc hấn lại phải đi lại vài lần. Trong phòng yên tĩnh như vậy, tiếng nước ào ào, chỉ nghĩ tới đã thẹn thùng, A Kết lại không có da mặt dày như Triệu Trầm, không thể không coi ai ra gì. Trước đây hai người ngủ chung, buổi tối nàng gần như không có việc gì, vào ban ngày cũng là chờ hấn ra ngoài mới đi.

Triệu Trầm không hiểu suy nghĩ của thê tử, kiên trì muốn nàng ăn cùng, A Kết thì mặc hấn nói gì cũng đều không ăn, né qua trốn lại vẫn không chịu nhận dưa hấu trượng phu đưa tới. Triệu Trầm thật cụt hứng, cũng có chút mất hứng, hấn đối tốt với nàng, sao nàng lại không nguyện ý?

Thấy người nam nhân trước mặt đột nhiên bất động, A Kết khẽ quay đầu nhìn trộm, không ngờ lại thấy gương mặt âm trầm của Triệu Trầm. Đây là lần đầu tiên sau khi thành thân Triệu Trầm làm mặt lạnh với nàng, A Kết tự nhiên cảm thấy sợ hãi, ngấm lại thì hấn cũng vì thích nên mới dứt cho nàng, bản thân lại cự tuyệt như vậy hấn đã làm hấn tổn thương phải không? A Kết nhẹ nhàng gẩy chiếu, lời giải thích thì nàng nói không nên lời, đành chỉ có thể tìm cách dỗ cho hấn cao hứng.

“Thiếp thật sự không muốn ăn, hay là thiếp dứt cho chàng.” Nàng cúi đầu lấy cái bát trong tay nam nhân, hấn lại nắm chặt không buông, A Kết ngẩng đầu, nhìn hấn năn nỉ, Triệu Trầm không thay đổi sắc mặt, nhìn chăm chăm nàng, tay lại buông lỏng ra.

A Kết nhẹ nhàng thở ra, dùng xiên đâm một miếng dưa hấu đưa qua.

Triệu Trầm mím môi, không nhận.

A Kết cũng không có thói quen ở chung với Triệu Trầm như vậy, càng không thói quen chủ động thân mật như thế, cho rằng hấn là thật sự giận đến không muốn ăn, trong lòng khổ sở lại ủy khuất, không tự chủ được chuẩn bị rút tay về.

“Nàng dứt cho ta ăn xong một chén này, ta sẽ tạm tha cho nàng.” Triệu Trầm đứng lúc bắt lấy tay nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, nói.

Thoạt nhìn hung dữ nhưng lời nói ra lại giống như tiểu hài tử, A Kết hoàn toàn không sợ, cười gật đầu.

Triệu Trầm trừng phạt bằng cách đưa tay捏o khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rồi mới cúi đầu cắn miếng dưa hấu.

Mùi trái cây tràn ngập xung quanh hai người, A Kết nghe mùi hương tươi mát của dưa hấu, lại thấy Triệu Trầm ăn say sưa, nàng nhìn không được, lặng lẽ nuốt. Không muốn ăn và không thèm ăn là hai việc khác nhau, mặc cho ai đối mặt với loại dụ dỗ này, chắc đều sẽ nhìn không được phải không?

Khi nàng lại dứt Triệu Trầm thêm một lần nữa thì A Kết không thể nhìn xuống, liếm môi một cái.

Ánh mắt Triệu Trầm liền ngưng lại, ăn xong dưa hấu trong miệng, nâng mặt nàng hôn xuống.

A Kết một tay cầm xiên một tay bưng bát, căn bản không có cách nào khác, chỉ có thể ngửa đầu đón nhận.

Môi hần lạnh và ngọt càng làm nàng khao khát hơn, khiến nàng kìm lòng không đậu mà đáp lại, tham luyến ướt át từ hần.

“Thèm ăn rồi à?” Vừa hôn xong, Triệu Trầm lại cầm bát lần nữa, xiên miếng cuối cùng đưa tới trước miệng A Kết, khẽ thở, khuyên nhủ: “Ăn đi, ăn xong chúng ta liền ngủ.” Nên làm chuyện khác rồi.

A Kết không muốn lại chọc hần mất hứng, há mồm nhận, buông mi khẽ cắn.

Triệu Trầm si ngốc nhìn nàng, dựa vào trí nhớ đặt bát về lại trên cửa sổ, cúi đầu hôn lỗ tai nàng, “A Kết, nàng so với dưa hấu còn ngọt, còn thơm...”

A Kết quay đầu trốn, muốn nghênh còn cự (muốn nghênh đón mà còn vờ cự tuyệt).

Nàng không biết mình có mùi vị gì, chẳng qua là khi nàng nằm ở trên đệm ngoan ngoãn cho hần ăn thì A Kết lảng lảng nghĩ tới, chẳng lẽ trong mắt Triệu Trầm, nàng còn ngon hơn dưa hấu sao? Nếu không thì vì sao hần chỉ hai ba ngụm đã ăn xong dưa hấu, khi ăn nàng lại phảng phất vĩnh viễn đều luyến tiếc nhả ra?

Sau khi triền miên một lúc, A Kết tựa vào trong ngực nam nhân thiếp đi.

Đang ngủ, A Kết tỉnh dậy.

Nàng thật xấu hổ, sớm biết thế này thì dù chọc hần mất hứng cũng không ăn miếng dưa kia rồi.

“Làm sao vậy?” Triệu Trầm vốn cảnh giác, phát hiện nàng ở một bên nhích tới nhích lui, hần lập tức ngồi dậy, “Nơi nào không thoải mái sao?”

“Không có, đang nằm mộng, sau đó liền tỉnh.” A Kết nhẹ nhàng trả lời.

Triệu Trầm nhất thời trầm tĩnh lại, sau khi xác định không phải ác mộng, hần lại ôm người vào trong ngực, vỗ vỗ, “Ngủ đi.” Sáng mai hần còn phải dậy sớm, bây giờ không có tinh lực hồi nàng nằm mộng thấy gì.

A Kết lẳng lặng lui ra một khoảng, thỉnh thoảng cọ cọ chân.

Nhận ra nàng quá khác thường, Triệu Trầm lập tức hoàn toàn tỉnh táo, thấp đèn lên mới nhìn nàng, hỏi: “Đến cùng là nàng làm sao? Nếu có nơi nào không thoải mái, ta sẽ cho người nhanh chóng mời lang trung, nàng đừng dối.” Chẳng lẽ là khi đó động tác của hần quá mạnh sao?

A Kết gần như không nhìn được, biết đêm nay tránh không thoát, nàng cam chịu số mệnh mà ngồi dậy, cúi đầu nói: “Thật sự không có việc gì, chàng lên giường đi, thiếp đi phía sau.”

Phía sau? Nhà xí?

Tiếng nàng nghe vào tai cũng coi như bình tĩnh, vậy mà mặt lại đỏ, Triệu Trầm nhìn đến choáng váng, suy nghĩ kỹ một chút, sau khi thành thân thật sự hần chưa hề đụng phải thê tử đi vệ sinh, không khỏi tím lắt cánh tay nàng, khó có thể tin hỏi: “Chúng ta làm phu thê lâu như vậy, nàng còn vì chuyện này mà thẹn thùng?”

Hần dùng thái độ khiếp sợ như vậy, A Kết càng không được tự nhiên, bỏ tay hần ra thẳng bước về phía sau.

Triệu Trầm lập tức cầm đèn đi theo phía sau nàng, “Ta chiếu sáng giúp nàng.”

“Thiếp không cần chàng chiếu sáng hộ!” A Kết xấu hổ muốn chết.

“Bên kia tối, ta không yên lòng.” Triệu Trầm nghiêm trang trả lời, đáng vẻ thê tử thẹn thùng nhìn thật đẹp mắt, hần thích xem.

A Kết đã sớm hiểu được tính nết người này, đỏ mặt cầu xin: “Chàng đưa đèn cho thiếp, thiếp tự mình đi, chàng lên giường ngủ đi.”

Nhìn nàng gấp đến độ muốn khóc, Triệu Trầm không đành lòng tiếp tục đùa giỡn, ngoan ngoãn đưa đèn qua.

A Kết nhận đèn, đứng tại chỗ chờ hấn quay về trên giường.

Triệu Trầm hoàn toàn không có cách, sau khi lên giường liền cười hỏi nàng: “Như vậy được chưa? Có cần ta che lỗ tai lại không?”

A Kết cắn cắn môi, quay đầu nói: “Cần.”

Triệu Trầm xoay người cười trộm, khi quay đầu lại thì thấy thê tử đang trừng mắt nhìn hấn, vừa tức giận lại tội nghiệp, Triệu Trầm mềm lòng, kéo chăn che đầu lại.

A Kết nhanh chóng đi.

Khi trở về, Triệu Trầm vẫn không nhúc nhích, vờ như đã ngủ, A Kết cũng không biết hấn ngủ thật hay chưa, tắt đèn lên giường.

Vừa nằm xuống, nam nhân liền đắp chăn lên người nàng. Thân thể A Kết cứng đờ, Triệu Trầm ôm cả người và chăn, hôn hôn, “A Kết, sao nàng lại ngốc như vậy?”

A Kết mím môi, sao nàng lại ngốc? Rõ ràng là da mặt hấn quá dày, không xem cái này ra gì.

“Nàng ngốc như vậy, ta càng ngày càng thích nàng.” Dường như dự đoán được thê tử không thích nghe những lời kia, Triệu Trầm nhẹ nhàng thêm một câu bên tai nàng.

Thân thể A Kết vừa mới rồi còn có chút cứng ngắc, nghe được câu này lập tức lại mềm nhũn.

Nàng dễ dãi như vậy, Triệu Trầm buồn bực cười, bả vai nhẹ run run, nói câu sau cùng trong đêm nay, “A Kết, ta đều nghe thấy được...”

Nghe cái gì?

A Kết xấu hổ đến che miệng hấn, “Không cho chàng nói tiếp!”

Triệu Trầm cam tâm tình nguyện lĩnh phạt, không nói, chỉ làm.

135. Chương 94: Chương 72

136. Chương 95: Chương 73

Chu Bồi cùng hai đứa nhỏ ở lại Duyên Bình hầu phủ hai đêm, đến sáng sớm ngày thứ ba, sau khi dùng qua điểm tâm liền muốn quay về.

Ngoại trừ đêm trước khi xuất giá, đây là lần thứ hai A Kết cảm giác thời gian trôi qua cực nhanh.

Nàng luyến tiếc dưỡng và biểu đệ, càng luyến tiếc đệ đệ đang vui đầu trong lòng mình.

“Dưỡng, nếu không, hay để cho Tiểu Cửu ở lại đi?” Hai mắt A Kết lúc này đã hoen đỏ, ngẩng đầu lên thương lượng với Chu Bồi. Kỳ thật ngày đầu đệ đệ đến nàng đã có suy nghĩ này, chỉ ngại nhà huân quý kinh thành quy củ tương đối nhiều, nàng lại chỉ là con dâu nên không làm chủ được, tự tiện giữ đệ đệ ở lại như vậy thì không thích hợp lắm nên mới dần suy nghĩ này xuống. Tối qua, thấy nàng lặn qua lộn lại ngủ không yên, Triệu Trầm biết nàng luyến tiếc đệ đệ, chủ động đề nghị đệ đệ ở lại hầu phủ, chờ đến qua mùa thu, khi phụ mẫu và muội muội đến đây lại dọn ra ngoài.

Lúc ấy A Kết từ chối ý tốt của hắn, nhưng bây giờ, đến lúc thật sự phải chia xa, nàng lại nhịn không được mà nói ra.

Việc này Chu Bồi thật sự khó lòng quyết định. Cháu ngoại trai ở lại, hắn lo lắng Thái phu nhân hầu phủ sẽ không vui vẻ, không ở lại, nhìn cháu ngoại nữ ở bên cạnh, hắn cũng không đành lòng mạnh mẽ mang Lâm Trọng Cửu đi. Nhìn ra được cháu ngoại nữ cũng không quá kiên định, Chu Bồi đi đến bên cạnh hai tỷ đệ, cúi đầu hỏi Lâm Trọng Cửu: “Tiểu Cửu, con muốn ở lại kinh thành không?”

Lâm Trọng Cửu không chút do dự gật đầu, nhìn trưởng tỷ nói: “Muốn, con muốn làm bạn với đại tỷ, nhưng con đã hứa với nương là phải nghe lời, không thể để đại tỷ gặp phải phiền toái. Đại tỷ đừng khóc, nương nói chờ sau khi cha thi đậu cử nhân, nhà chúng ta sẽ chuyển đến kinh thành, khi đó đại tỷ liền có thể trở về nhà mẹ đẻ.” Lúc xuất phát mẫu thân đã dặn dò nó là trưởng tỷ có thai không có tinh lực (tinh thần + sức lực) chăm sóc nó, bảo nó dù cho tỷ phu hay trưởng tỷ giữ lại thế nào cũng đều không thể đồng ý.

“Được, vậy mọi người nhớ đến sớm nha.” Thấy đệ đệ hiểu chuyện như thế, A Kết đành cố nén nước mắt, lôi kéo hai đệ đệ lại dặn dò một lúc rồi mới đưa người lên xe ngựa, mỉm cười đưa tiễn.

Xe ngựa nhanh chóng ra khỏi con đường, qua khúc rẽ ngoặt liền không thấy được nữa, A Kết đứng nơi đầu phố, lưu luyến chưa muốn đi vào.

Tưởng ma ma đau lòng đỡ lấy cánh tay nàng, ôn nhu khuyên nhủ: “Đại cô nương đừng nóng vội, hiện tại cũng đã tháng năm rồi, chậm nhất là tháng Mười thì lão gia và phu nhân cũng có thể đến đây, vừa lúc có thể ôm cháu ngoại.”

Ngày sinh dự kiến của A Kết vào cuối tháng Mười, có lẽ sẽ sớm vài ngày, cũng có khả năng sẽ chậm mấy ngày.

Nghĩ tới lúc đó nàng sẽ có đứa con của mình, mọi người trong nhà cũng đều đến đây, trong lòng A Kết liền dễ chịu hơn, cuối cùng nhìn hướng xe ngựa rồi đi thêm một lát, sau đó mới theo Tưởng ma ma đi vào.

Chỉ là nghĩ lại, đoàn tụ rồi lại biệt ly, lòng người không khỏi có chút mất mát.

Ngay cả đoạn ngộ, A Kết cũng không trải qua một cách thoải mái, lúc ở cùng Ninh thị, nàng cố gắng không biểu hiện ra ngoài, nhưng lúc một mình ở tại Vọng Trúc hiên thì sẽ đối chiếu bản đồ triều đại của Triệu Trầm để suy đoán lúc này đương đại khái đã đi được tới đâu.

Ngày hôm đó Triệu Trầm trở về, đầu tiên là nhìn về phía bàn, quả nhiên nhìn thấy tám bản đồ kia đang bày ra ở nơi đó.

Nếu hắn có thể giống như trước kia, mỗi ngày bầu bạn bên cạnh nàng, có phải nàng sẽ không nhớ nhà như vậy không?

“A Kết, mừng mừng ta được nghỉ, nàng có muốn đi đâu không? Đầu năm ta đã hứa với nàng, sẽ đưa nàng đi dạo kinh thành.” Buổi tối sau khi nghỉ ngơi, Triệu Trầm ôm thê tử nói.

“Giờ thiếp như vậy, tiện ra cửa sao?” A Kết cũng muốn đi nhưng lại không yên tâm.

“Ta đã cho người gia cố xe chắc chắn, chúng ta đi chậm một chút hẳn là sẽ không có chuyện gì. Như thế nào, nghĩ kỹ muốn đi đâu chưa?” Triệu Trầm hôn mặt nàng, chỉ đơn giản như vậy.

Mấy đêm nay hắn không quán lấy nàng làm loạn, không nói gì mà chỉ lặng lẽ yêu thương chăm sóc, A Kết thật an tâm, dựa vào vai hắn nói: “Thiếp nghe nói ngoại ô phía Tây kinh thành có Bồ Tát ở Long Ân tự rất linh nghiệm, thiếp muốn đi vái lạy, liệu có được không?”

Triệu Trầm cười nhéo tay nàng, đặt trên ngực nói: “Có gì không được chứ? Nàng muốn đi đâu, ta đều đưa nàng đi. Long Ân tự à, A Kết nàng muốn cầu cái gì, cầu Bồ Tát cho nàng một nhi tử trắng trẻo mập mạp sao?”

A Kết không nói cho hắn. Nàng quả thật muốn cầu con, cầu cho nàng một đứa con, cầu cho dì nàng một nữ nhi vẫn mãi mong ước, còn muốn cầu Bồ Tát phù hộ phụ thân bình tĩnh học tập, người một nhà bình an.

Cầu nhiều như vậy, nàng có quá tham lam không?

A Kết cười cười, lại nói: “Chúng ta đưa nương đi cùng chứ?” Mẹ chồng cả ngày đều ở hầu phủ, cũng rất buồn chán.

Thê tử hiếu thuận như thế, Triệu Trầm tự nhiên đồng ý.

Ngày hôm sau Triệu Trầm vào cung sớm, hôm nay A Kết không cần đến Vinh Thọ đường thỉnh an, liền đi ăn cơm với Ninh thị, thuận tiện nói chuyện đi Long Ân tự, hỏi Ninh thị có muốn đi không.

Ninh thị đi hay không đều được, chẳng qua thấy con dâu nhớ đến nàng, nàng liền vui vẻ đồng ý.

Hai người ở trong phòng tán gẫu, đang nói thì nghe được tiếng nói thanh thúy của Quách Bảo Châu, mẹ chồng và nàng dâu nhìn nhau cười, không đợi các nàng đi đón người, Quách Bảo Châu đã nhẹ nhàng chạy vào. Nàng tới bên này rất nhiều lần, kêu xong cũng không cần Vãn Mai hầu hạ, tự rót một ly trà cho mình rồi uống liên tục vài chén.

Ninh thị cười nàng: “Buổi sáng cơm rất mặn sao?” Tính tình của cô cháu ngoại này không giống trưởng tỷ một chút nào, đứa nhỏ này vừa làm cho người ta đau đầu lại vừa làm cho người ta yêu thích.

Quách Bảo Châu ngồi xuống bên cạnh A Kết, có chút ủy khuất nhìn Ninh thị nói: “Dì cùng tẩu tử đều không thích ra cửa, mỗi lần đều là con chạy tới đây, bên ngoài bây giờ nóng như vậy, con đương nhiên khát nước.” Lúc ban đầu nàng đối với nghĩa dì còn có chút mới lạ, sau này thấy mẫu thân và ca ca đều gần gũi với nàng ấy, Ninh thị đối với nàng cũng hòa ái dễ gần, Quách Bảo Châu liền nhanh chóng thân thuộc.

A Kết có chút áy náy, nói: “Đều là do ta...” Lang trung nói ba tháng đầu rất dễ gặp chuyện không may, cho nên người bên ngoài có mời đến đến gia yến hay lễ mừng gì đó, nàng đều từ chối, chỉ ở trong nhà dưỡng thai.

“Biết biết, tẩu tử đang mang cháu trai, không thể di chuyển nhiều.” Quách Bảo Châu cười hắc hắc nói, cúi đầu nhẹ nhàng sờ sờ bụng A Kết, “Thay vì để cháu trai ta vất vả, vẫn nên để ta chạy đến chạy đi, tương lai ta còn chờ hắc hiếu thuận ta mà.”

A Kết cúi đầu nhìn bụng cùng nàng, ôn nhu cười.

Ninh thị bắt đầu dĩ lắc đầu, nói với Quách Bảo Châu: “Lời này nói trước mặt chúng ta thì được, lúc ra cửa làm khách thì cũng không thể nghĩ gì nói vậy như thế, đã là đại cô nương mười lăm tuổi, phải học cách đoan trang.”

Quách Bảo Châu phẫn nộ thu tay, ngoan ngoãn ngồi thẳng, lại nhịn không được nhỏ giọng thầm oán: “Dì, sao người cũng giống như nương con vậy? Con mới mười lăm, người bên ngoài qua mười sáu, mười bảy lập gia đình cũng không ít, gấp làm gì chứ, để giống tẩu tử, sớm bị biểu huynh cưới về, sau khi có thai thì không thể ra ngoài, thật chán, lỡ như gặp phải mẹ chồng độc ác...”

Càng nói càng không biết chừng mực, Ninh thị trừng nàng, Quách Bảo Châu vội vàng ngậm miệng, lặng lẽ nháy mắt với A Kết.

A Kết cười, lảng sang chuyện khác, “Bảo Châu từng đến Long Ân tự chưa?”

Quách Bảo Châu gật đầu: “Từng đến ạ, ở đó toàn là một đám phu nhân và lão thái thái đi dâng hương, không có gì vui, nhưng mà Long Ân tự có rất nhiều hoa, hiện tại Ngọc Lan Tử Vi hắc đã đều nở, chắc sẽ đẹp lắm, bên kia lại mát mẻ... A, tẩu tử hỏi Long Ân tự làm gì? Tỷ muốn đi? Ta cũng đi chung với tỷ!”

A Kết vốn cũng định mời nàng cùng đi, nghe vậy thì nhìn về phía mẹ chồng.

Ninh thị nhàn nhạt liếc nhìn cháu ngoại nữ, trong ánh mắt mong chờ của nàng nói: “Dẫn con đi cũng được, chỉ là con phải có quy củ, nếu lớn tiếng náo động hoặc Đông chạy Tây lui, ta lập tức để biểu huynh đưa con về nhà.”

Quách Bảo Châu vội vàng cam đoan mình nhất định sẽ ngoan ngoãn.

Ninh thị lại nói thêm một câu: “Hỏi nương con xem nàng có muốn đi không.”

Quách Bảo Châu nhất thời nhăn mặt, sau đoan ngo mẫu thân không có chuyện gì bận rộn, làm sao có khả năng sẽ không đi chứ?

Ninh thị cũng không quan tâm, chờ đến lúc hai người đi Vọng Trúc hiên nói chuyện riêng, nàng liền phân phó Vãn Mai chuẩn bị, con dâu đang có mang, không thể để xảy ra bất kì sơ sẩy gì.

Chạng vạng, Triệu Duẩn Đình trở về, thăm dò thê tử: “Ta nghe Thừa Viễn nói, hắn muốn mang các nàng đi Long Ân tự sao? Mừng mừng ta cũng ở nhà, nếu không ta đưa nàng đi nhé? Lúc nàng và Thừa Viễn tức phụ ngắt hoa, ta đến chơi cờ cùng Vong Ngữ đại sư, ta cũng rất lâu rồi không luận bàn kỳ nghệ với ông ấy.” Vốn hắn có sắp xếp khác, nhưng nhi tử đã nhanh tay hơn nên hắn đành phải thay đổi kế hoạch.

Ninh thị đang sắp xếp đồ, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chàng muốn đi thì đi, chỉ là sáng nay Bảo Châu tới đây, theo lời nàng nói, tỷ tỷ hắn cũng sẽ đi.”

Chờ mong trong mắt Triệu Duẩn Đình nháy mắt biến thành thất vọng, cười khan nói: “VẬY các nàng đi thôi, lần sau ta lại mang nàng ra ngoài.”

Ninh thị không trả lời.

Triệu Duẩn Đình có chút muốn đổi lời khác, nhưng mà nghĩ đến khuôn mặt lạnh lùng kia của Ninh Liên, cuối cùng vẫn thôi. Đại di tử (chị vợ) vẫn luôn không thích hắn, hắn làm gì phải tự tìm mất mặt chứ?

Ngày tiếp vào triều đối diện Quách Nghị, Triệu Duẩn Đình nhịn không được nhìn chằm chằm vào hắn một lúc lâu.

“Người nhìn chằm chằm vào ta làm gì?” Vừa hạ triều, Quách Nghị rảo bước đuổi theo Triệu Duẩn Đình, trong lòng có chút thấp thỏm, “Không phải người lại nghĩ ra chủ ý xấu xa gì muốn kéo ta xuống nước chứ?” Cái người anh em đồng hao này toàn ý nghĩ xấu, vô duyên vô cớ nhìn hắn, hắn là không có chuyện gì tốt.

Mặt Triệu Duẩn Đình không đổi sắc, nói: “Mừng mừng, ta chờ người ở chỗ cũ.”

Chỗ cũ?

Trong lòng Quách Nghị rung mình. Trước khi Đường Văn đế lên ngôi, hắn và Triệu Duẩn Đình mặt ngoài là cừu gia, có chuyện gì lớn đều là âm thầm liên lạc, sau khi Đường Văn đế đăng cơ vẫn chưa từng đến đó, hiện tại lại có chuyện gì lớn muốn nói chứ?

Tuy rằng hắn rất muốn bảo vệ thê tử và nữ nhi đi Long Ân tự, nhưng mà chính sự trọng yếu, sau khi Quách Nghị hồi phủ đành phải tìm cớ, nói rõ ngày ấy không thể đi cùng thê tử. Quách phu nhân cũng tỏ vẻ không để ở trong lòng, chỉ là liên tục hai đêm không để hắn chạm vào, còn vào ban ngày thì chuyện nên nói vẫn nói, chuyện nên làm vẫn làm như thường.

Theo Quách Nghị, chuyện này có thể nói là đại sự không ổn.

Đêm mồng chín cầu hoan lại không thành công, Quách Nghị nén nhịn một bụng lửa giận, sáng sớm sau khi gượng cười ân cần đưa thê tử và nữ nhi lên xe, mặt hắn mới trầm xuống, cưỡi ngựa tiến đến nơi hẹn để chạm trán cùng Triệu Duẩn Đình. Nếu hôm nay Triệu Duẩn Đình không có chuyện gì lớn, hắn liền đánh hắn ta!

Triệu Duẩn Đình thì có chuyện gì lớn, hắn chỉ muốn đánh ván cờ với vị tỷ phu này.

Hắn đi không được, Quách Nghị cũng dừng hòng đi.

Khi hai nữ tể (con rể) của Ninh gia đang “Trò chuyện vui vẻ với nhau” thì xe ngựa của phu nhân hai nhà đã gặp nhau tại cửa Tây, không nhanh không chậm đi về phía Long Ân tự.

A Kết ngồi cùng xe với Ninh thị, nhìn xuyên qua màn sa, tò mò thưởng thức phong cảnh bên đường.

Triệu Trầm cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, cứ được một lúc lại hỏi thê tử có gì không thoải mái không, về sau A Kết vừa nhìn ánh mắt của hắn liền biết hắn muốn nói gì, nhanh chóng quay lưng trước, không để ý đến hắn nữa. Mẹ chồng đang ngồi đối diện nàng, sao người này lại không biết giữ ý một chút?

Đôi tình nhân trải qua ngọt ngào suôn sẻ, Ninh thị nhìn cũng vui vẻ, cười nói: “Người đừng ngại Thừa Viễn dong dài, đây là lần đầu tiên hắn làm cha, chắc rất khẩn trương.”

A Kết không biết nên nói tiếp thế nào, sau một lát mới hơi đỏ mặt trả lời: “Xe ngựa rất vững chãi.”

Ninh thị cười mà không nói, mắt thoáng nhìn ra bóng một góc tháp ở ngoài cửa sổ, ôn nhu nhắc nhở: “A Kết, con xem, đó là nhạn tháp cao nhất Long Ân tự, qua một khắc đồng hồ chúng ta có thể đến chân núi.”

A Kết vội ló đầu nhìn xem, đúng là nhìn thấy giữa sườn núi có đỉnh chóp một tòa tháp lấp ló giữa màu xanh um của cây cối, còn đang muốn quan sát thật cẩn thận, Triệu Trầm lại cúi người nhìn nàng, mặt lộ vẻ nghi vấn. Bên tai truyền đến tiếng cười khê của mẹ chồng, mặt A Kết đỏ bừng, tròng Triệu Trầm một cái rồi lại lập tức ngồi thẳng, hạ quyết tâm sau khi lên núi để hấn tự mình du ngoạn, nàng đi cùng với mẹ chồng.

Chờ đến khi mặt nàng đỡ nóng, xe ngựa cũng chậm rãi ngừng lại.

A Kết đưa tay lấy mũ che, nàng vốn muốn hầu hạ mẹ chồng nhưng Ninh thị đã lấy trước, “Ngoan ngoan ngồi, nường giúp con.”

Ánh mắt nàng nhu hòa, đối xử với A Kết như nữ nhi ruột thịt, trong lòng A Kết cảm động ngàn lần, hơi cúi đầu để Ninh thị giúp nàng, nhỏ giọng nói: “Nường đối với con thật tốt.” Có mẹ chồng cùng tương công như vậy, chuyện gì cho người có gì không tốt đây?

Xuống xe, mẫu tử Quách phu nhân đã chờ ở phía trước, A Kết và Ninh thị vừa đi qua tán gẫu vài câu đã thấy Triệu Trầm phất tay kêu kiệu phu đã chuẩn bị từ trước đến, tổng cộng là ba chiếc kiệu.

A Kết nghi ngờ nhìn về phía Triệu Trầm, một nam bốn nữ, Triệu Trầm hẳn là tự đi, nhưng vậy cũng còn thiếu một chiếc mà?

Triệu Trầm hất cằm về phía Quách Bảo Châu.

Quách Bảo Châu cười hắc hắc, từ bên người Quách phu nhân lui đến bên người Triệu Trầm, nói với A Kết: “Tẩu tử ngồi đi, ta đi cùng biểu huynh, chỉ mấy bước đường mà thôi, ngồi kiệu ngược lại không thoải mái bằng đi bộ.”

Quách Bảo Châu không mang mũ che, áo ngắn màu trắng cùng cổ áo màu hồng thạch lưu cang làm nổi bật sắc mặt trong trắng lộ hồng của nàng, xinh đẹp động lòng người, đôi mắt phượng vừa to vừa tròn giống như làn nước, hoạt bát lanh lợi. A Kết nhìn đến sững sốt, thốt ra lời khen tự đáy lòng: “Bảo Châu thật là xinh đẹp.”

Tiểu cô nương đều thích được khen, vậy nên Quách Bảo Châu vô cùng vui vẻ, ôm cánh tay A Kết làm nũng: “Muội dù có dễ nhìn đến mấy cũng không sánh bằng tẩu tử, nếu tẩu lấy mũ che xuống, đoạn đường này chắc biểu huynh không làm gì khác, chỉ biết chắn trước người tẩu không cho người khác nhìn...”

“Bảo Châu.” Quách phu nhân lạnh giọng lên tiếng, lời lẽ ẩn giấu trách cứ. Miệng lưỡi trơn trượt, có điểm nào giống một cô nương chứ? Nàng và trượng phu đều sẽ không nói những lời này, cũng không biết nữ nhi học từ ai.

Quách Bảo Châu ngượng ngừng rút cổ, nhanh chóng lấy lòng, đỡ mẫu thân lên kiệu.

Triệu Trầm muốn đỡ Ninh thị trước, Ninh thị lại lắc đầu, ý bảo nhi tử dìu tức phụ của hấn, tự nàng ngồi lên.

“Đừng lo lắng, ta sẽ đi theo bên cạnh nàng.” Sau khi A Kết ngồi ổn định, Triệu Trầm nhẹ giọng nói.

Một tầng che mặt cũng ngăn không được nhu tình trong mắt của hấn, lần này A Kết cũng không trốn, thấy hai vị trưởng bối phía trước đã bắt đầu lên núi, nàng nhanh chóng nâng mạng che mặt, cười với Triệu Trầm, “Chàng...”

Còn chưa nói xong, mạng che mặt đã bị Triệu Trầm kéo xuống, theo đó là tiếng hấn trầm thấp dặn dò, “Đừng để cho người bên ngoài nhìn thấy, dẫn tới quá nhiều người, ta sợ ta ngăn không được.”

A Kết sững sốt, lập tức hiểu đây là hấn nói tiếp lời của Quách Bảo Châu, vội cúi đầu, thúc giục hấn mau tránh ra.

Triệu Trầm cười, đứng thẳng người, nhìn chằm chằm hai kiệu phu vững vàng nâng kiệu lên, lúc này mới rảo bước đi theo bên cạnh, che chở thê tử của hấn.

Long Ân tự hương khói hưng thịnh, khách hành hương tới lui không dứt.

Ngay khi đám người Triệu Trầm đi dọc theo bóng cây đường núi rồi khuất sau rẽ ngoặt không lâu, dưới chân núi lại lục tục có thêm mấy chiếc xe ngựa.

Trong đó một chiếc xe ngựa, đi bên cạnh cũng là một người thiếu niên cưỡi ngựa, môi hồng da trắng phi thường tuấn mĩ, chỉ là, gương mặt khiến người qua đường liên tiếp quay đầu ngấm nhìn lại, rõ ràng mang theo biểu cảm không kiên nhẫn, giống như có chuyện gì phiền lòng.

137. Chương 95: Chương 73

138. Chương 96: Chương 74

Khói hương lượn lờ, A Kết thành kính lạy ba lạy trước tượng Bồ Tát.

Quách phu nhân và Ninh thị đều đã lạy, chờ A Kết lạy xong, Quách phu nhân nhìn nữ nhi đang ngó nghiêng ở bên cạnh, biết nó từ trước đến giờ không tin vào thần phật, liền dẫn đầu đưa mẹ chồng nàng dâu A Kết đi xin xăm. Nàng cùng Ninh thị đều không cầu xin gì, chỉ để A Kết tiến lên.

Đây là lần đầu tiên A Kết tới chùa miếu nổi danh như vậy nên trong lòng khó tránh khỏi có chút khấn trương, hơn nữa trong chùa yên tĩnh càng làm sự trang nghiêm lan tỏa trong bầu không khí. Lúc nàng xóc quẻ thật thành tâm, mắt đẹp kết hợp với môi đỏ mọng mấp máy, cầu Bồ Tát phù hộ, Triệu Trầm ở một bên nhìn, vừa kinh diễm với vẻ đẹp khác hẳn thường ngày của thê tử, lại cảm thấy nàng thật ngốc thật buồn cười. Trên đời nhiều người cầu thần bái phật như vậy, có mấy ai được như ước nguyện? Vậy mà vẫn cứ có người coi trọng thần phật.

Hắn nhìn về phía bụng thê tử, lại đưa mắt nhìn về phía tượng Bồ Tát bằng vàng, trong mắt hiện lên vẻ không cho là đúng. Thê tử có thai là công lao của hắn, về phần sinh nam hay sinh nữ, thê tử sinh gì hắn cũng thích, chỉ cần là đứa nhỏ do nàng vì hắn mà sinh, con trai hay con gái có gì khác biệt? Nhi tử thì hắn liền dạy nó tập võ cường thân, nữ nhi thì hắn liền yêu thương che chở.

Tiếng “cạch” khê vang lên, một thẻ trúc từ trong ống trúc nhảy ra, A Kết mừng rỡ nhặt lên, khấn trương đưa cho lão tăng giải xăm.

Là xăm thượng thượng ký (xăm tốt), nói là thê lấy phu quý, mẫu lấy tử vinh.

Nửa câu đầu A Kết cũng không quá để ý, nhưng là mẫu lấy tử vinh, ý tứ chính là nàng mang thai lần này sẽ sinh con trai sao?

A Kết vui vẻ nhìn về phía mẹ chồng, ý cười trong mắt tràn đầy.

Từ sau khi đám người Chu Bồi đi thì đây là lần đầu tiên thấy nàng cao hứng như vậy, mặc kệ thần phật có thể tin hay không, Triệu Trầm cũng cảm thấy đi chuyển này cũng thật đáng giá, nên rất hào phóng chi thêm tiền nhang đèn.

Từ đại diện đi ra, còn nửa canh giờ nữa mới đến buổi trưa, Quách phu nhân và Ninh thị chuẩn bị đi khách phòng nghỉ ngơi, A Kết muốn đi cùng mẹ chồng, Quách Bảo Châu cười kéo tay nàng lại, chỉ về phía sau núi nói: “Tẩu tử, bên kia hoa Tử Vi (Tên khác: Bằng lăng xẻ, bá tử kinh, bách nhật hồng) ngập tràn, để biểu huynh đưa chúng ta đi ngắm hoa đi?”

A Kết nhìn về phía Triệu Trầm.

Triệu Trầm lại cười không nói, do nàng quyết định.

Ninh thị mở miệng giúp con dâu làm chủ: “Đi đi, khó có dịp ra ngoài, con theo nàng một chuyến để giải sầu đi.” Lại dặn dò nhi tử cẩn thận chăm sóc tức phụ.

Triệu Trầm gật đầu, ba tiểu bối đưa tỷ muội Ninh thị đến cửa khách phòng trước, lúc này mới đi về phía sau núi. Triệu Trầm và Quách Bảo Châu một người trái một người phải che chở cho A Kết, khiến nàng thật xấu hổ.

Đến nơi, chỉ thấy hoa Tử Vi khắp núi, có hồng có tím, mỗi hoa mỗi màu, mỗi hoa mỗi vẻ, vô cùng đẹp mắt, còn mơ hồ có thể thấy được du khách đang đi lại ở bên trong.

Quách Bảo Châu rất quen thuộc với nơi này, nhanh chóng tìm thấy một tiểu lương đình (nơi nghỉ chân) yên tĩnh, ba người vào bên trong ngồi nghỉ, nói chuyện phiếm, cho phép nha hoàn đi theo tùy ý ngắm hoa xung quanh đình. Bởi vì xung quanh không có người ngoài, A Kết tháo mũ che xuống để tiện cho việc ngắm cảnh.

Khi ở bên ngoài, Triệu Trầm không nói nhiều, dù cho bên cạnh chỉ có thêm biểu muội của mình. A Kết và Quách Bảo Châu ngồi ở một bên, hần chủ động ngồi đối diện, trong tay xoay xoay đóa Tử Vi đã hái trên đường, ánh mắt không tập trung nhìn ra ngoài đình như do dự, rồi nhanh chóng chuyển đến trên người thê tử, nhìn nàng cười. A Kết cũng không biết xảy ra chuyện gì, mỗi lần nam nhân của mình nhìn qua, nàng đều có thể cảm nhận được, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng mắt đối mắt chỉ vài giây ngắn ngủi, sau đó hai người lại tự động dời đi, nhưng cảm giác ngọt ngào khó tả vẫn chậm rãi lan ra tự đáy lòng, làm cho tâm tình nàng cũng giống như biển hoa sum xuê dưới bầu trời xanh thẳm, trong sáng sáng lạn.

Vô thanh thắng hữu thanh.(Không có tiếng động mà còn hơn cả tiếng động)

Rất nhanh sau đó Quách Bảo Châu liền nhận thấy được cách hai phu thê tinh tế nhìn nhau, nàng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của tẩu tử, lại nhìn nam nhân bên kia đang giả vờ thích ý ngắm cảnh, bĩu môi, đứng lên nói: “Tẩu tử, tỷ và biểu huynh ngồi ở trong này, ta ra ngoài chơi cùng đám nha hoàn, khi trở lại sẽ mang đóa hoa đẹp nhất về cho tỷ.” Nói xong, dường như sợ A Kết phản đối, nhanh chóng quay người, bước xuống bậc thang.

Động tác của nàng quá nhanh, A Kết ngăn nàng không kịp, nhanh chóng nhìn xung quanh, thấy nha hoàn hai nhà đều ở trong tầm mắt mới đành phải dặn dò Quách Bảo Châu: “Bảo Châu muội chỉ chơi trong khu vực này thôi nhé, đừng chạy đi đâu xa, chúng ta cũng sắp phải đi rồi!”

“Biết rồi, biết rồi!” Quách Bảo Châu cũng không quay đầu lại, vẫy vẫy tay.

A Kết đột nhiên có cảm giác như lúc trước dạy dỗ đệ đệ và muội muội, không yên tâm nhìn chằm chằm bóng dáng Quách Bảo Châu, đến khi thấy nàng đi đến chỗ nha hoàn bên người nàng, hai tiểu cô nương sống vai đứng chung một chỗ ngửa đầu nhìn hoa, lúc này A Kết mới có chút yên tâm.

“Là nàng đến chỗ ta ngồi hay ta sang chỗ nàng ngồi đây?” Thấy thê tử chậm chạp không nhìn mình, Triệu Trầm có chút bất mãn mở miệng, nhắc nhở thê tử đặt chú ý trên người hần. Quách Bảo Châu cũng không phải tiểu hài tử, ham chơi thì ham chơi, nhưng coi như hiểu chuyện, sẽ không chạy loạn.

A Kết đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Cứ ngồi như vậy đi, như vậy cũng có thể nói chuyện.” Quách Bảo Châu vừa đi hần đã vội vã muốn ngồi cùng nàng, nếu bị Quách Bảo Châu nhìn thấy thì thật xấu hổ.

Nhưng Triệu Trầm không cảm thấy thẹn thùng, thê tử không đến thì hần đứng dậy đi qua, trực tiếp ngồi vào bên trái A Kết, chặn tầm mắt nàng nhìn Quách Bảo Châu. A Kết hết cách với hần, ngoan ngoãn cúi đầu, tùy ý để nam nhân cầm đóa Tử Vi màu đỏ trong tay, cài vào mái tóc nàng...

Một màn này vừa lúc bị Quách Bảo Châu nhìn thấy hết.

Nàng nhếch môi cười trộm, vẫy tay ý bảo ba nha hoàn cùng đi sâu vào bên trong vườn thêm một chút, không quấy rầy hai người nói chuyện. Hoa cỏ xung quanh sum xuê, chỉ tiến vào vài chục bước, dáng người đã gần như khuất hẳn trong vườn hoa, Quách Bảo Châu nhón chân lên quay đầu nhìn sang, xác định hai người trong đình hần có thể nhìn đến bóng dáng các nàng đi lại, lúc này liền ngừng lại, nói với ba nha hoàn: “Các người cứ ở chỗ này ngắm hoa, đừng đi xa quá, ta qua bên kia nhìn một chút, trong chốc lát sẽ trở về.”

Hôm nay A Kết mang theo Thúy Ngọc cùng Như Ý ra ngoài, Như Ý có công phu tốt, người lại có chút thật thà không giỏi nói chuyện, nghe nói như thế cũng không có phản ứng gì. Thúy Ngọc thấy nha hoàn Kim Quế của Quách Bảo Châu lộ ra khuôn mặt bất đắc dĩ, biết dù bây giờ nàng nói gì cũng ngăn không được, đành phải cười trừ ghẹo nói: “Cô nương đi nhanh về nhanh, tránh cho chúng ta lạc người lại bị phu nhân trách phạt.”

Quách Bảo Châu nháy mắt.

Chờ khi nàng đi, Thúy Ngọc nhin không được hỏi thăm Kim Quế: “Cô nương tự mình ra ngoài chơi như vậy, người không sợ gặp chuyện không may sao? Sao lại không khuyên nhủ?”

Kim Quế mặt chau mày ủ nói: “Đã từng khuyên rồi, nhưng khuyên không được, cô nương chúng ta có chủ kiến lắm, còn học được từ hầu gia vài ba chiêu thức, ta muốn ngăn cũng ngăn không được.”

Thúy Ngọc hiểu rõ gật gật đầu, trách không được lúc lên núi, vị tiểu chủ tử này thà rằng đi bộ cũng không muốn ngồi kiệu, thì ra là tính tình nàng ham chơi như các thiếu gia, chứ làm gì có cô nương nhà ai không có việc gì lại đi học võ chứ?

~Một chỗ khác trong đình, Quý lão thái thái vừa dứt lời với Hạ phủ lão phu nhân.

Hạ lão phu nhân là tỷ muội bà quen biết trước khi lấy chồng, cũng là lão thái quân của Nghiễm Uy tướng quân phủ. Cũng giống như bà, tướng quân và nhi tử của Hạ lão phu nhân hàng năm đóng giữ bên ngoài, chỉ để thê nhi ở nhà phụng dưỡng cha mẹ già, nhưng Hạ gia người nhiều, hai con dâu, ba cháu gái, bốn cháu trai dòng chính, đích thực làm cho người ta hâm mộ. Nay hai cháu gái của Hạ lão phu nhân đã gả cho người ta, cháu gái nhỏ Hạ Mân Quân vừa vặn mười lăm tuổi, Quý lão thái thái đã sớm nhìn trúng Hạ Mân Quân, sau khi nói qua với lão tỷ muội, đối phương cũng có ý, hôm nay hai nhà chính là mang theo bọn tiểu bối đến nhìn nhau.

Quý Chiêu ngày thường phong lưu phóng khoáng, tuy nói có chút hư hỏng của con em nhà giàu, nhưng trước nay hẳn không hề lưu luyến nơi bướm hoa, trong nhà cũng không có thông phòng, hơn nữa phụ thân lại có thực quyền, chỉ thế cũng đủ để cho Hạ lão phu nhân hài lòng.

Bà gật gật đầu với Quý lão thái thái, sau đó lặng lẽ chỉ về phía đình ở phía Đông.

Quý lão thái thái ngẫm hiểu, quay đầu nói với cháu trai: “Thôi, lão tỷ muội chúng ta nói chuyện, chắc con không thích nghe, hai đệ đệ nhà Hạ gia đang ở bên kia chơi, con đi tìm bọn họ đi.”

Mối hôn sự này, trở ngại duy nhất chính là Quý Chiêu hiện nay không có tâm tư thành thân, nhưng Quý lão thái thái tin tưởng rằng, chỉ cần cháu trai nhìn thấy Hạ Mân Quân, chắc chắn sẽ rung động. Thiếu niên thích cái đẹp, dung mạo của đứa bé Mân Quân kia ở kinh thành cũng là số một, số hai, không nói đến mấy tiểu tử chưa lớn kia, Quý lão thái thái gặp qua cũng nhin không được nhìn thêm vài lần.

Quý Chiêu quay đầu trốn mắt, sau khi hành lễ với Hạ lão phu nhân, ra khỏi đình, chạy thẳng về phía đông.

Mĩ nhân gì chứ, hôm nay nếu không phải là tổ mẫu bắt con chó cưng của hắn rồi uy hiếp rằng bà muốn chửi thật chó, hắn sẽ không đi! Thành thân gì chứ, hắn mới mười sáu, một mình tiêu dao, còn có bạn chơi, sau khi thành thân ít nhiều cũng sẽ bị tức phụ quản, truyền ra ngoài lại bị mọi người trêu ghẹo giễu cợt.

Hai lão thái thái đều vui vẻ, như vậy, chỉ cần hắn chọc Hạ Mân Quân cảm thấy phản cảm, làm cho nàng không muốn gả, tổ mẫu sẽ không có cách phải không?

Nghĩ đến đây, Quý Chiêu cười đắc ý, bước chân càng thêm nhanh. Hắn biết Hạ Mân Quân cũng ở phía trước, tiểu thư khuê các nhà, cùng nam nhân khác gặp mặt cũng phải tìm lý do, tình cờ gặp thì có thể, nhưng tự hẹn lại không thể được. Nếu Hạ Mân Quân bằng lòng gặp hắn, hẳn là đã rung động, là nghe nói hắn có vẻ ngoài như Phan An, hay là nhìn trúng Quý gia? Cha hắn sao có thể so với hai vị tướng quân có bản lĩnh hơn người của Hạ gia, giặc Oa đến một hồi đánh một hồi, Hạ gia thì sao, nhiều năm như vậy cũng không đủ hung ác để làm giảm uy phong của lũ man di Tây Nam, hoặc là thảm bại hoặc là thắng hiểm, sớm muộn gì cũng bị Hoàng Thượng đổi đi.

Đang miên man suy nghĩ, Quý Chiêu bỗng dừng bước, ánh mắt dừng lại phía sau một khóm Tử Vi.

Đứng nơi đó là một tiểu cô nương mang áo ngắn màu hồng thạch lựu, một tay đề lên một nhánh cây, nhón chân hái hoa, ánh nắng xuyên qua cành lá khẽ đậu lên mặt, mắt ngọc mây ngài, bộ dạng quả thật không tẻ.

Quý Chiêu vòng tay thờ ơ lạnh nhạt, nhìn tư thế kia, hẳn là cố ý bày ra, khiến nàng có vẻ ngây thơ linh động.

Nhìn thấy đối phương đã “cố gắng” nửa ngày mà vẫn không với tới nhánh hoa kia, Quý Chiêu mất kiên nhẫn, bước qua, giơ tay bẻ cành hoa xuống, đưa tới trước người cô nương nọ, ánh mắt kiêu ngạo từ trên cao

nhìn xuống, nói: “Người muốn hái đoá hoa này sao? Rồi, hiện tại ta hái giúp người rồi đấy, người nhanh nhanh nghỉ ngơi đi, làm bộ đến mức ta cũng mệt thay người.”

Quách Bảo Châu trừng mắt nhìn người trước mặt, có chút không hiểu người này đang nói gì.

“Không cần sao?” Thấy cô nương chỉ lo nhìn mình chăm chăm mà không nhận hoa, Quý Chiêu tiện tay ném hoa trong tay sang một bên, đánh giá cô nương từ trên xuống dưới, lui ra phía sau hai bước, nói: “Hạ cô nương, bộ dạng của người quả thật không tệ, so với rất nhiều cô nương ta đã thấy thì đẹp mắt hơn, đáng tiếc nơi này của người...” Chỉ chỉ trước ngực đối phương, tiếp tục nói: “Nơi này của người quá nhỏ, không phải loại ta thích, cho nên ta sẽ không cưới người, người sớm hết hy vọng đi.”

Quách Bảo Châu tức giận đến đỏ mặt.

Ngay tại lúc đối phương gọi nàng là Hạ cô nương thì nàng lập tức hiểu rõ người này nhận lầm người, nhưng sau đó hần nói chỗ đó của nàng nhỏ, thì chính là chân chính nói về nàng nha! Càng không nhắc đến việc hần đập nát đoá hoa nàng mất cả buổi mới tìm được.

“Người thú vị lắm!” Quách Bảo Châu hung hăng tiến lên đẩy Quý Chiêu một cái, Quý Chiêu không ngờ tới nàng lại đánh mình, không lường trước là bản thân lại bị đẩy một cái đến mức lão đảo, hần sưng sốt trong giây lát rồi lập tức phản nộ, chỉ vào Quách Bảo Châu, khiển trách: “Người xem người đi, miệng toàn lời thô tục, đây mà là lời mà cô nương tốt có thể nói sao? Thật thiệt thòi cho tổ mẫu ta còn khen ngợi người hết lời, thì ra lại khiến người ta không chịu đựng nổi như thế! Muốn ta cưới người, nằm mơ đi!”

Quách Bảo Châu bị hần chọc cười, đánh giá hần, không cam tâm yếu thế: “Gả cho người? Người cũng không lấy gương soi lại bản thân mình đi, còn trắng hơn nữ nhân, tay chân lẻo khoè, câu “Trời gà không chặt” chính là dùng để nói đến loại người như người! Lại nhìn xem người mặc xiêm y thế này, trong nhà hần là rất có tiền, đó cũng là do cha người kiếm được phải không? Hạ cô nương người ta chịu gặp người chắc hần cũng vì nhìn mặt mũi cha người, thật thương người còn tự cho là mình đúng, ngại Đông ngại Tây, ta khuyên người nhanh chóng cưới nàng ấy về nhà đi, tránh cho nàng ấy có thể khoan dung da mặt người trắng lại nhịn không được việc người vụng về, tự đại!”

Nói xong hừ một tiếng, xoay người trở về.

Quý Chiêu cứng đờ ngay tại chỗ, nàng nói Hạ cô nương người ta, vậy nàng là ai?

Chờ chút, nàng dám nói hần tay mơ, trời gà không chặt sao?

Quý Chiêu tức giận không nói nổi nên lời, vội vã đuổi theo, không lưu ý cách đó không xa, sau một khóm hoa cỏ, một cô nương vấy tím chậm rãi đi ra, vẻ mặt phức tạp.

139. Chương 96: Chương 74

140. Chương 97: Chương 75

Quách Bảo Châu cũng không đi quá xa, nơi nàng hái hoa chỉ cách lương đình một khoảng thời gian chừng một ly trà.

Ngắm hoa lại gặp kẻ khiến bản thân mất hứng, nàng vốn định đi thẳng về, nhưng khi nàng phát hiện thiếu niên mặt trắng kia thế nhưng lại dùng khí thế hung hăng đi theo phía sau nàng, Quách Bảo Châu dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn hần: “Sao, không phục muốn đánh nhau sao?”

“Ta...” Quý Chiêu không nói nên lời.

Khi hần còn nhỏ, thường bị các trưởng bối khen là lớn lên giống nữ nhi, bị nhóm bạn chơi chung đem ra giễu cợt, bởi vậy từ khi trưởng thành, Quý Chiêu rất phản cảm khi có người dùng dung mạo để đánh giá hần. Hôm nay, nếu người vừa đụng độ là nam nhân, chắc chắn hần đã sớm thưởng cho đối phương một cước, có

tình, người ta lại là một cô nương hung dữ, muốn đánh cũng không thể xuống tay, không đánh, hấn nuốt không trôi chuyện này!

Thôi, trai hiền không cùng nữ đấu, quân tử động khẩu không động thủ.

Đón nhận ánh mắt khiêu khích, đánh giá của cô nương nhà người ta, Quý Chiêu hừ một tiếng, khinh bỉ nói: “Tiểu gia ta không thêm động thủ với nữ nhân, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một câu, cô nương gia thì nên có dáng vẻ của cô nương gia, đừng cứ mở miệng là mắng chửi, ra tay đánh người, cẩn thận tương lai không ai thêm lấy ngươi về.”

Mấy lời nhận xét kiểu này, Quách Bảo Châu đã nghe quen tai từ lâu, bây giờ nghe tiếp cũng tức giận không nổi, trái lại còn ý vị thâm trường nhìn Quý Chiêu, “chặc chặc” hai tiếng rồi cười nói: “Lúc trước ta vốn tưởng chỉ có bề ngoài của người lớn lên giống nữ nhân, không ngờ tính tình cũng vậy, thích xen vào việc của người ta... Phi! Ta có tìm được trạng phu hay không còn cần ngươi để ý sao! Nhanh đi tìm Hạ cô nương của người đi, chứ chẳng may bỏ lỡ nàng ấy, sau này không khéo lại không cưới được tức phụ đâu!”

Lần đầu tiên gặp được cô nương có miệng lưỡi sắc sảo thế này, Quý Chiêu tức giận đến mức khuôn mặt tuấn tú hết đỏ lại trắng, thoáng thấy đối phương định bỏ đi, hấn không kịp suy nghĩ đã vội vã đuổi theo, đứng ngăn trước người Quách Bảo Châu. Quách Bảo Châu xoay trái xoay phải đều không thể vượt qua, lửa giận bùng lên, lui ra phía sau hai bước, ngửa đầu trừng mắt nhìn hấn: “Ngươi có tránh ra hay không? Ta cho ngươi biết, đừng nói huynh trưởng của ta đang ở phía trước, tự bản thân ta ra tay cũng có thể đánh cho ngươi răng rụng đầy đất!”

Quý Chiêu cười gượng, theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn qua, lại quay đầu nói: “Được, kêu huynh trưởng người đến đây, ta cũng muốn hỏi một chút xem ngày thường hấn dạy dỗ muội muội thế nào...”

“Hình như Thế tử rất quan tâm tới chuyện ta dạy dỗ muội muội của mình, xá muội có chỗ gì không ổn, kính xin thế tử tận tình chỉ giáo.”

Quý Chiêu chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng nói trong trẻo lạnh lùng có chút quen thuộc từ sau lưng truyền đến, hấn nghi ngờ nhướn lông mày, trong lòng vô duyên vô cớ cảm thấy bất an. Nhìn bộ mặt lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa của Quách Bảo Châu, hấn quay người nhìn lại, liền thấy hai bóng người từ sau một khóm cây từ từ đi tới, đi theo còn có ba tiểu nha hoàn, mà nam tử cao lớn, mi dài mắt phượng phía trước kia, không phải là Triệu gia trưởng tử, người chưa đến nhước quán (thời xưa gọi thanh niên khoảng hai mươi tuổi là nhước quán) đã có bản lĩnh được bổ nhiệm làm tam phẩm chỉ huy sứ mà hấn ngưỡng mộ nhiều ngày qua đây sao?

“Thế huynh!” Quý Chiêu cao hứng lên tiếng. Hấn đang phát sầu vì sau khi hồi kinh không có cơ hội liên hệ với Triệu Trầm, nhờ người an bài cho hấn làm Kim Ngõ vệ rãnh rỗi cũng không phải chuyện lập tức là có thể làm được, không ngờ hôm có thể gặp được ở đây!

Triệu Trầm không để ý hấn, hỏi Quách Bảo Châu: “Xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Quý Chiêu đại biến, đột nhiên nhớ lại lời Triệu Trầm vừa mới nói, khó có thể tin, hỏi: “Thế huynh, nàng, nàng không phải muội muội của huynh chứ? Ta nhớ rõ trong nhà thế huynh chỉ có một tiểu muội muội khoảng mười tuổi.” Trong lòng lại lớn tiếng kêu không ổn, dù cho không phải muội muội ruột, quan hệ hấn cũng không phải bình thường, sớm biết như thế, hấn vừa thấy mặt đã nên xem đối phương là cô nãi nãi (bà cô) để dụ dỗ rồi!

Thấy hấn nắm rõ tình huống trong nhà mình, Triệu Trầm liếc nhìn Quý Chiêu một cái, giải thích: “Nàng là biểu muội của ta, ca ca ruột của nàng người đã gặp qua...”

“... Quách thống lĩnh?” Hai chân Quý Chiêu như nhũn ra, trán đổ mồ hôi. Năm trước kinh thành đại biến, bên ngoài máu chảy thành sông, hấn bị tổ mẫu bắt ở nhà, nơi nào cũng không cho đi, sau này mới nghe nói Hoàng Thượng xông vào cung nghĩ cách cứu viện tiên hoàng trong tay tiên Thái Tử, trong đám thị vệ mở đường hộ giá cho hấn có Quách Tử Kính, sau một trận huyết chiến, cuối cùng chỉ có Quách Tử Kính và vài người còn sống, trong đó, công lao lớn nhất thuộc về Quách Tử Kính, về sau, chức vụ thống lĩnh ngự tiền thị vệ thuộc về hấn coi như hoàn toàn xứng đáng.

Mà hấn lại đắc tội với muội muội ruột của Quách Tử Kính sao?

Quý Chiêu không dám tiếp tục ở lại, trước mặt Triệu Trầm xin lỗi Quách Bảo Châu: “Mới vừa rồi Quý mỗ có mắt không trông nhận lầm người, đường đột bắt chuyện cùng Quách cô nương, kính xin Quách cô nương đại nhân không chấp nhặt tiểu nhân, tha thứ cho Quý mỗ một lần.”

Làm sao có khả năng Quách Bảo Châu sẽ tha cho hắn chứ? Nếu Quý Chiêu chỉ ném hoa của nàng, nàng còn không đến mức quá tức giận, nhưng cố tình, hắn lại nói ngược nàng nhỏ? Nàng có thể nhẫn nhịn mới là lạ!

“Nằm mơ đi, ta cảnh cáo ngươi, về sau nhìn thấy ta thì lập tức tránh cho xa, bằng không đừng trách ta không khách khí!”

Quý Chiêu liên tục gật đầu đồng ý, nghĩ thầm trong lòng, không cần nàng nói hắn cũng sẽ trốn tránh nàng, hung dữ lại không thể đắc tội, chủ động đụng đến để bị mắng sao?

“Vậy thế huynh cùng mọi người tiếp tục ngắm hoa đi, ta có việc phải đi trước, ngày khác lại đến nhà thế huynh thăm hỏi.” Bỏ qua cả việc hỏi xem nữ tử đi bên cạnh Triệu Trầm là ai, Quý Chiêu nói xong liền nhanh chóng chạy thoát. Hôm nay hắn lên núi là để phá hoại hôn sự, chậm trễ lâu như vậy, hắn còn phải tìm Hạ cô nương chân chính để chọc giận nha!

Quách Bảo Châu bĩu môi với bóng dáng của thiếu niên, lập tức tò mò hỏi: “Biểu huynh, hắn là ai? Tại sao huynh lại biết loại người này?”

Triệu Trầm biết thế tử cũng tò mò, vừa lúc bảo mấy người trở về khách phòng, vừa đi vừa giải thích: “Hắn là thế tử Quý Chiêu của Trung Nghĩa hầu phủ, quen biết tại bãi săn, giao tình hơi hợt. Bảo Châu, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, muội trêu chọc hắn trước sao?” Hắn thấy, Quý Chiêu tuy ham chơi nhưng không phải kẻ quẫn là áo lượt, sẽ không vô duyên vô cớ khi dễ một cô nương xa lạ.

Quách Bảo Châu nhỏ giọng thăm thì hai câu, tóm tắt đơn giản chuyện Quý Chiêu nhận lầm người rồi lại đoạt hoa của nàng, không đề cập đến chuyện Quý Chiêu châm biếm ngược nàng nhỏ. Người nào chứ, rõ ràng là một kẻ mất mùa, nàng đâu có nhỏ? Dù không sánh được với tẩu tử, nhưng cũng không tính là nhỏ!

A Kết không phát hiện Tiểu Cô Tử (em gái chồng) đang nhìn chằm chằm về phía ngực mình, ôn nhu khuyên nhủ: “Bảo Châu, về sau nếu có gặp những chuyện như thế này, muội đừng để ý, cứ quay người rồi đi là được, nếu làm lớn chuyện, bị người ta nhìn thấy cuối cùng vẫn là muội chịu thiệt.” Cãi nhau với nam nhân, tiểu cô nương cho dù cãi thắng cũng sẽ không chiếm được gì tốt.

Triệu Trầm nghe xong liền khẽ cười trộm, nhớ lúc trước ở Đăng Châu, thế tử vẫn trốn tránh hắn, trốn qua trốn lại cuối cùng vẫn bị hắn vừa đâm vừa xoa đổ vào cửa.

Ở chỗ khác, Quý Chiêu lượn qua lượn lại giữa mấy khóm hoa ước chừng một khắc đồng hồ cũng không thể tìm được bóng dáng tỷ đệ Hạ gia.

Hắn cảm thấy ảo não không ngừng, bỏ qua cơ hội lần này, hắn chỉ có thể tiếp tục phí tâm cố sức với tổ mẫu, dù sao hắn cũng sẽ không cưới.

Quý Chiêu ỉu xìu quay trở về.

Lúc ra khỏi rừng hoa thì ngoài ý muốn phát hiện trong lương đình, ở bên người Hạ lão phu nhân có thêm một cô nương mang váy tím, còn có hai nam oa sáu bảy tuổi ngồi giữa hai lão thái thái, không biết đang nói chuyện gì, chọc tổ mẫu mặt mày hớn hở.

Quý Chiêu theo bản năng muốn rời đi. Qua đó làm gì? Khẳng định không thể ở trước mặt Hạ lão phu nhân khi dễ cháu gái người ta, cái này quan hệ đến nề nếp giáo dục con cái của nhà mình!

Quý lão thái thái tinh mắt, không để Quý Chiêu kịp xoay người đã lớn tiếng kêu lại: “A Chiêu con qua đây!” Xú tiểu tử không nghe lời, vừa rồi cũng không biết trốn đi đâu!

Quý Chiêu đành phải kiên trì đi qua.

Quý lão thái thái cười tủm tỉm giới thiệu với hắn: “Hai đệ đệ chắc con đã thấy, đây là tam muội muội của con. Khi còn nhỏ tổ mẫu dẫn con đến Hạ gia làm khách, con và Mân Quân thường cùng nhau chơi, có còn ấn tượng không?”

Quý Chiêu nhìn Hạ Mân Quân, trong lòng cười lạnh, khi còn nhỏ? Lúc hần còn mặc quần thủng đít nhỉ, nhớ rõ mới là lạ!

Đang muốn lắc đầu, cô nương đối diện khẽ mở miệng: “Lão phu nhân đừng trêu đùa mấy tiểu bối, chuyện nhỏ như vậy, làm sao Quý ca ca có thể nhớ rõ chứ? Con cũng không nhớ được nữa là huynh ấy.”

Tiếng nàng êm dịu rất dễ nghe, Quý Chiêu lại nghĩ tới vị Quách gia cô nương kia, vênh váo tự đắc, khí thế bức người.

Hạ lão phu nhân cười gật đầu: “Đúng vậy, nhưng mà thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt A Chiêu cũng đã cao như vậy, nhìn này, khí phách đầy mình, so với phụ thân hần năm đó còn xuất sắc hơn.”

“Thôi đi, người đừng nịnh hót hần, còn kém xa phụ thân, không giống Mân Quân, nữ nhi mười tám thay đổi thật nhiều, như nước trong veo, dù sao ta vẫn chưa thấy cô nương nào đẹp hơn Mân Quân.” Quý lão thái thái cười tủm tỉm trả lời.

Hạ Mân Quân ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt rơi vào trên giày của thiếu niên đối diện, không biết bây giờ hần chân chính gặp được mình, liệu có thể thay đổi tâm tư không?

Quý Chiêu không thay đổi, hần cũng không kiên nhẫn nghe hai lão thái thái khen ngợi qua lại, khom người nói với hai người: “Đã giữa trưa, ta qua bên kia trước, xem cơm chay trong tự chuẩn bị thế nào, tổ mẫu và mọi người thì cứ thông thả, từ từ hăng qua.”

Thời gian quả thật không còn sớm, Quý lão thái thái gật gật đầu.

Quý Chiêu sải bước ra khỏi đình.

Buổi chiều về đến nhà, Quý lão thái thái không kịp chờ đợi đã hỏi cháu trai: “Thế nào, tổ mẫu không lừa người chứ, Mân Quân quả thật rất đẹp phải không?”

“Vóc dáng rất thấp, ta không thích.” Quý Chiêu miễn cưỡng tựa vào trên ghế, múc từng muỗng, từng muỗng canh anh đào nắm tuyết ướp lạnh đưa vào miệng, ăn vài miếng cũng nhớ tới hiếu thuận bề trên, ngẩng đầu hỏi: “Tổ mẫu có muốn ăn một chén không? Thanh nhiệt trừ hỏa.”

Quý lão thái thái hung hăng nhìn hần: “Không cần người dẻo miệng, Mân Quân thấp chỗ nào? Nàng bây giờ còn cao hơn ta khi gả cho tổ phụ người đấy, đừng tưởng lão bà ta đây không nhìn thấu tâm tư không muốn thành thân của người, cứ chờ đi, hai ngày nữa ta liền chọn ngày lành đưa thiếp canh đi!”

Quý Chiêu chậm rãi buông bát, đứng lên nói: “Tổ mẫu, lúc ta muốn thành thân tự nhiên sẽ mời người làm chủ, hiện tại ta không nghĩ đến, nếu người không để ý đến mong muốn của ta mà đưa thiếp canh qua, ta lập tức đến Tây Bắc tòng quân, không tin người cứ thử!” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại cho ta!” Quý lão thái thái quát lớn, “Người không muốn con chó kia của người nữa sao?”

Quý Chiêu quay đầu cười: “Uy Phong có thể làm thành canh cho tổ mẫu uống, đó là may mắn của nó, tổ mẫu hãy cho người làm thịt nó đi, Tôn nhi lại đi chọn con mới về nuôi, về sau tổ mẫu nếu lại muốn uống, coi như khỏi phải ra bên ngoài mua.”

Thật là một dáng vẻ dầu muối không ăn (đại loại là cứng đầu, nói gì cũng không nghe).

Quý lão thái thái ôm một bụng lửa giận, nhưng cố tình dằn lại là độc đinh của dòng tộc, ngày kế đành tự mình đến Hạ gia một chuyến.

Bà nói rất uyển chuyển, nhưng xét đến cùng vẫn là Quý Chiêu chương mắt cô nương nhà mình, Hạ lão phu nhân cười trấn an lão tỷ muội không nên tức giận, trong lòng lại quyết định buông tha Quý gia, lựa chàng rể tốt khác cho cháu gái. Kinh thành nhiều nhà huân quý như vậy, chỉ bằng dung mạo của Mân Quân, còn phải lo lắng sao? Trước kia xét tới Quý Chiêu cũng chỉ vì giao tình với Quý lão thái thái năm đó mà thôi.

Bà nghĩ thông suốt, nhưng sau khi Hạ Mân Quân biết được lại âm thầm vò vò chiếc khăn thêu, chuyển lửa giận tới trên người Quách Bảo Châu.

Kinh thành tổng cộng có mấy Hạ gia chứ? Nàng cũng không tin Quách Bảo Châu không đoán được người hẹn gặp Quý Chiêu là nàng, Quách Bảo Châu răn dạy Quý Chiêu thì cứ răn dạy, có gì lại bảo là nàng coi trọng quyền thế của phụ thân Quý Chiêu chứ? Chắc hẳn vì vậy Quý Chiêu mới sinh ra hiểu lầm với nàng...

~Sắp tới tháng 6, tiết trời ngày càng nóng, trong Vọng Trúc hiên cũng không thể không dùng tới băng.

Nửa tháng này, Triệu Trầm đều ở trong cung trực đêm, hôm nay mới có thể trở về phủ, A Kết muốn chọn xiêm y đẹp mắt và trang điểm cho bản thân, lại phát hiện hạ y (y phục mùa hè) mà tú phòng mới đưa đến đều trở nên lớn hơn so với y phục ngày trước của nàng.

Nàng cúi đầu nhìn bụng mình. So với mấy tháng đầu, bây giờ bụng đã lớn lên, đôi lúc ngẫu nhiên chờ đợi còn có thể cảm nhận được vài cái máy thai nhẹ nhẹ của đứa nhỏ, chính bởi vì như thế, Triệu Trầm không trở về, nàng cũng không quá mức nhớ mong. Hài tử của nàng từ từ lớn lên, nàng đã không còn phải chờ đợi một mình nữa.

Trước khi mặt trời lặn, Triệu Trầm hồi phủ, liếc mắt liền phát hiện sự thay đổi của thê tử.

“Lớn như vậy? Cho ta xem.” Tắm rửa xong, Triệu Trầm để thê tử tựa vào đầu giường, vừa hưng phấn vừa khấn trương.

Mỗi lần hần về nhà đều muốn sờ bụng của nàng, A Kết cười, chủ động vén vạt áo lên, lộ ra vùng bụng xanh nhạt, giờ đã không thể nào hoàn toàn che giấu bụng dưới, ôn nhu nói cho hần biết: “Đứa nhỏ đã biết động, chỉ là không rõ ràng, chàng dựa vào lâu một chút, xem xem có thể cảm nhận được hay không?”

Mắt phượng của Triệu Trầm sáng ngời, mừng đến mức nói không nên lời, vén áo nàng lên. Ở trên bụng của thê tử, nhẹ nhàng hôn một cái, bàn tay to âu yếm vuốt ve dọc theo hình dạng bụng nhô ra, tựa như đối đãi với trân bảo, sờ vài vòng, yêu thích đủ, lúc này mới áp mặt lên, giống như đứa nhỏ đang nằm chờ. Đại khái là không muốn khiến thê tử nhìn thấy dáng vẻ ngốc nghếch của bản thân, khuôn mặt hần hướng về phía giường, xoay ột về phía thê tử.

Hần chậm rãi chờ đợi, lòng A Kết mềm như nước, gơ tay đặt lên đầu vai nam nhân, chuyển động dọc theo cánh tay rắn chắc có lực của hần. Một người lạnh lùng như vậy, quyền thế như vậy, giờ này, khắc này, lại cẩn thận đợi nàng và đứa nhỏ của nàng, chỉ có nàng có thể nhìn thấy Triệu Trầm như vậy.

“Động rồi, A Kết thật sự động rồi!” Không biết qua bao lâu, Triệu Trầm đột nhiên ngẩng đầu, hưng phấn nói.

“Chẳng lẽ thiếp còn có thể lừa chàng sao?” A Kết thả áo xuống, oán trách nhìn nam nhân đang ngây ngốc, “Nương nói, về sau số lần động sẽ càng ngày càng nhiều, còn có thể đá thiếp đấy.”

Đó là cảnh tượng Triệu Trầm hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được, hần tràn đầy chờ mong, ôm lấy A Kết, hôn nàng, “Thật tốt, A Kết nàng thật tốt.”

A Kết bị hần hôn đến ngứa, bắt lấy tay hần, hỏi: “Ngày mai chàng được ở nhà phải không?”

Triệu Trầm cầm lại tay của thê tử thưởng thức, áy náy nhìn nàng: “Đúng, thời gian trước không thể chăm sóc nàng, ngày mai, cả ngày ta đều ở bên cạnh nàng.” Nói xong, bị đôi môi hồng nhuận của thê tử gợi lên nhớ nhung vốn bị đè nén đã nhiều ngày, hần đứng dậy, nâng mặt nàng, hôn lên.

Sau một trận náo loạn, Triệu Trầm đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “A Kết, nàng còn nhớ rõ tết Nguyên Tiêu chúng ta gặp phải đôi phu thê nọ trước sạp đèn không?”

A Kết đương nhiên nhớ rõ, tò mò nhìn hần, “Làm sao?”

Triệu Trầm ôm người nói: “Nam nhân kia là đương kim nhị hoàng tử Cảnh vương, ở cùng với hần chính là Cảnh vương phi.”

“Cảnh vương và vương phi?” A Kết kinh ngạc hỏi.

Triệu Trầm “Ừ” một tiếng.

Hoàng Hậu sinh được hai người con, đại hoàng tử sinh ra không bao lâu liền chết yếu, nhị hoàng tử Đường Uẩn thuở nhỏ cũng ốm yếu nhiều bệnh, không được Hoàng Thượng coi trọng, sau khi Hoàng Thượng đăng

cơ, triều thần đều suy đoán Đường Uẩn có thể được thụ phong Thái Tử hay không, kết quả Hoàng Thượng chỉ phong hần làm Cảnh vương, ban lệnh ra cung mở phủ. Bên kia, Hiền phi sinh được tam hoàng tử Đường Thao, tuy cũng ban lệnh ra khỏi cung, phong vương, nhưng mà bởi vì mẫu phi được sủng ái, bản thân hần lại vẫn vô vẹn toàn, làm cho quan lại trong triều đồng lòng nhận định là người có khả năng trở thành thái tử nhất, Thụy vương phủ vì vậy mà náo nhiệt hơn nhiều so với Cảnh vương phủ.

Chuyện vài vị hoàng tử, A Kết đã được nghe Triệu Trầm kể từ lâu, nàng chỉ là không hiểu vì sao Triệu Trầm đột nhiên nhắc đến Cảnh vương, dù cho nàng đã từng trùng hợp nhìn thấy vương gia và vương phi, thì có chuyện gì chứ?

Đôi mắt hoa đào của nàng chớp chớp, trong mắt là sự khó hiểu, Triệu Trầm hôn một cái, cúi đầu nói: “Hôm nay khi ta rời cung thì vừa vặn đúng lúc Cảnh vương phủ phái người đưa thư vào cung, nói là Cảnh vương phi sinh trưởng tử cho vương phủ, cũng là đích tôn đầu tiên của Hoàng Thượng.”

A Kết không khỏi cười: “Đây là chuyện tốt mà.”

Nàng cũng mong rằng mình có thể sinh được nhi tử, vị vương phi dịu dàng mà ngày đó có duyên bất ngờ gặp gỡ cũng sinh nhi tử, suy bụng ta ra bụng người, nàng kim lòng không đau mà vui vẻ hộ người ta.

Triệu Trầm đoán nàng sẽ vui vẻ, cho nên mới kể cho nàng, bàn tay to lại sờ bụng thê tử, ôn nhu nói: “Cái cửa hàng đèn kia thật có phúc, vương phi thuận lợi sinh con, A Kết cũng sẽ sinh một tiểu tử mập mạp.” Hần không quan trọng con trai hay con gái, nhưng nếu thê tử ngóng trông nhi tử, hẳn đương nhiên chọn chuyện nàng thích nghe để nói.

Về phần Cảnh vương có con sẽ có ảnh hưởng gì, đó là việc hần cần suy tính.

Việc này Triệu Trầm chỉ thuận miệng nói, A Kết cao hứng trong chốc lát cũng liền bỏ ra sau đầu, không ngờ hơn nửa tháng sau, Cảnh vương phủ đưa thiệp mời tới, mời Thái phu nhân đến vương phủ dự tiệc đầy tháng, cũng có ý chỉ tên mời A Kết cùng đi.

141. Chương 97: Chương 75

142. Chương 98: Chương 76

Hai mươi chín tháng sáu, Cảnh vương bày tiệc rượu mừng trưởng tử đầy tháng, khách khứa tụ tập đông đúc tại vương phủ.

Vì A Kết đang có thai nên xe ngựa đi rất chậm, tới lúc tiến vào con phố trước phủ Cảnh vương thì đã có mấy chiếc xe ngựa xếp hàng chờ trước, xe ngựa của nàng đành phải chậm rãi ngừng lại. Thái phu nhân ở xe phía trước nhanh chóng bảo đại nha hoàn Thục Dục lại gần dặn dò nàng an tâm chớ nóng vội, chỉ một lát nữa là sẽ đến phiên bọn họ.

Thật ra, A Kết còn ước gì có thể đến trễ thêm vài phút.

Sau khi nàng tới kinh thành, bởi vì chưa được bao lâu đã có tin vui nên những yến hội đã tham gia cũng không nhiều lắm, hơn nữa, những lần đó đều có Triệu Trầm đi cùng, tuy rằng hần ở tiền viện, nhưng biết có hần ở đây, trong lòng nàng tựa như có người cho nàng một chỗ dựa, nên nàng vẫn lẳng lặng ngồi cạnh Thái phu nhân, mặc cho mọi người dùng đủ loại ánh mắt đánh giá bản thân. Có lẽ là do khi đó Triệu Trầm chưa có chức tước gì, nên trong mắt đại đa số những người xung quan thì hần cùng lắm cũng chỉ là một thiếu gia bị ghẻ lạnh, lớn lên ở nông thôn, cùng với thân phận của A Kết, càng khiến các phu nhân, thiếu phu nhân hiếm khi chủ động bắt chuyện cùng nàng, nhưng như vậy lại càng khiến A Kết mừng rỡ, tự tại.

Hôm nay tới Cảnh vương phủ, xem như là phủ đệ quý tộc cao nhất mà A Kết đã từng đi qua, không cần Triệu Trầm nhắc nhở, nàng cũng biết khách nhân bên trong chắc chắn có không ít người mang thân phận tôn quý, chưa nói tới người ngoài, người di An vương phi mà nàng chưa từng gặp chắc chắn cũng sẽ tới.

A Kết nhìn về phía hai nha hoàn bên cạnh mình, Thúy Ngọc cùng với Như Ý, một người thông minh lanh lợi, một người bình tĩnh lại có võ công, một người là dì đưa cho nàng, người còn lại là Triệu Trầm cho, đều là người mà nàng có thể hoàn toàn tin nhiệm, cho nên Tưởng ma ma khuyên A Kết mang hai nàng đi theo dự tiệc.

Chỉ cần nàng thận trọng từ lời nói đến hành động, hẳn sẽ không gây ra sai lầm gì lớn.

Xe ngựa lại bắt đầu chuyển động, A Kết nhẹ nhàng sờ sờ bụng, chậm rãi trấn định lại.

Xuống xe, đã có tiểu nha hoàn dẫn đường.

Khiến cho A Kết không khỏi giật mình là Cảnh vương phi lại phân phó hạ nhân chuẩn bị nhuyễn kiệu cho nàng cùng với Thái phu nhân. Thái phu nhân vô cùng vui mừng, không ngừng khen ngợi vương phi trách tâm nhân hậu (có lòng nhân hậu, phúc hậu) với ma ma vương phủ phụ trách nghênh đón các nàng, cũng không biết phúc phận này vốn nhờ cháu dâu nhà bà mang đến. A Kết ngồi phía sau nghe thấy, trong lòng không khỏi hoang mang, Cảnh vương phi đối với nàng như vậy có phải quá tốt rồi hay không? Ngày đó Triệu Trầm và Cảnh vương đều đoán đúng đồ đèn, nàng chỉ là không muốn tranh đoạt mới nhường nhịn một lần, nói ra thì đèn kia cũng không tính là của nàng, Cảnh vương phi rõ ràng có thể yên tâm thoải mái lấy đi.

Rất nhanh, đoàn người đã đến bên ngoài ngoài hoa viên vương phủ, kiệu vừa hạ xuống, Thái phu nhân đã xoay người chờ A Kết đi tới, tổ mẫu và cháu dâu sóng vai cùng vào trong.

Yến hội còn chưa bắt đầu, nhóm phu nhân thái thái có tuổi ngồi ở trong đình nói chuyện, các tiểu cô nương tùm năm tùm bảy rải rác khắp hoa viên, hoặc là ngắm hoa hoặc là xem cá, làn váy phiêu bồng mang theo đủ loại sắc màu rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt.

A Kết nhanh chóng phát hiện bóng dáng Quách Bảo Châu, nàng đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ trăm năm tán gấu với vài tiểu cô nương, nhìn thấy A Kết, Quách Bảo Châu vẫy tay. A Kết cười cười, vẫn tiếp tục đi theo Thái phu nhân đến nhà thủy tạ bên hồ như cũ. Website đăng truyện chính thức: diendan .com Thủy tạ vô cùng rộng rãi, thoáng đãng, bên trong có đặt mấy bộ bàn ghế, lúc này đã gần kín người ngồi, A Kết thấy được Quách phu nhân, nhưng Thái phu nhân lại trực tiếp dẫn nàng đi về phía An vương phi.

Tiếng nói chuyện trong thủy tạ không hện mà cùng ngừng, vô số ánh mắt mang theo sự tò mò tìm tòi nghiên cứu rơi đến trên người A Kết.

An vương phi cũng nhìn về phía A Kết, ánh mắt khê liếc qua bụng nàng, lúc A Kết chuẩn bị quỳ gối hành lễ thì cười nói: “Được rồi, đều là người trong nhà, cần gì phải khách khí vậy chứ? Đến đây, ngồi bên người dì đi. Cháu và Thừa Viễn trở về kinh thành đã lâu mà tới tận hôm nay ta mới có cơ hội gặp cháu lần đầu tiên đây, nhìn dáng vẻ này này, Thừa Viễn cũng thật là có phúc khí.”

Thái phu nhân vốn đã ngồi xuống bên cạnh An vương phi, đến khi nghe được những lời này, sắc mặt không ngừng biến đổi, trong lòng nhin không được bắt đầu thăm oán cháu dâu trưởng. Năm nay An vương phi đã gửi thiệp mời vài lần, lần nào cháu dâu trưởng cũng lấy cớ thân thể khó chịu, chỉ để Triệu Trầm tự mình tới tham gia, hiện tại coi như xong rồi, An vương phi lại nhắc đến chuyện này ở trước mặt nhiều người như vậy, có khác nào ám chỉ Triệu gia không hiểu cấp bậc lễ nghĩa chứ.

A Kết không nhìn Thái phu nhân, hơi cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn bàn tay mềm mại cùng bộ móng tay được chau chuốt đẹp đẽ, quý giá đang nắm tay mình mà đáp lời: “Là ta không có phúc khí gặp dì sớm hơn, lần đầu tiên tướng công đưa bái thiệp lại trùng hợp lúc dì bận rộn, sau này dì rồi rồi gặp chúng ta, trời sinh ta lại nhát gan, bị tiểu biểu đệ vô tình hù dọa, sau đó lại mang thai, cho đến hôm nay mới có thể gặp dì lần đầu, kính xin dì chớ trách.”

Sắc mặt An vương phi lạnh băng, không tự chủ mà xiết chặt tay A Kết.

A Kết lại như không có cảm giác, vẫn giữ nguyên dáng vẻ nghe lời như cũ.

Đám người bên cạnh có vài kẻ khê nhếch miệng cười đầy ý vị thâm trường (ý tứ hàm súc, sâu xa). Ân oán của An vương phi và Triệu gia không ai không biết, Đường Cử bắt hảo thành tính (tính tình bướng bỉnh) là chuyện ai cũng biết, cháu dâu trưởng Triệu gia chỉ mới nói một hai câu đã đủ để cho người khác đoán được

chân tướng sự việc, chỉ không biết nàng thật sự thông minh, hay là đã được chỉ điểm trước khi tới tham dự, nếu một nữ nhân nông thôn lại có thể tự nói ra những lời này, người này cũng thật là không đơn giản.

Ở bàn gần đó, Quách phu nhân nhìn lướt qua A Kết vẫn đang bị An vương phi nắm tay như cũ, hắng giọng ho khan một cái.

A Kết nghe được tiếng động, quay đầu, giống như bây giờ mới phát hiện Quách phu nhân ngồi ở bên kia, trên mặt lộ vẻ kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng), nói với An vương phi: “Dì, ta qua chào hỏi dì hai một chút, chốc lát nữa quay lại nói chuyện với người.”

“Đi đi, cần phải vậy.” An vương phi khẽ cười buông lỏng tay ra.

A Kết nhanh chóng kéo ống tay áo che tay mình lại, chậm rãi đứng lên, nhún gối cáo từ với vài vị phu nhân gần đó rồi mới chuyển tới chỗ Quách phu nhân.

Quách phu nhân giới thiệu nàng với vài vị phu nhân trong bàn.

Nhị phu nhân Quách gia Hứa thị thì A Kết đã biết trước đó, hầu phu nhân Huệ An Hầu Tô thị là vợ của Quách Bảo Yên thì vốn là gặp mặt lần đầu. Thật ra còn có vài vị phu nhân ở đây nhưng A Kết chẳng biết tại sao, nhưng nàng cảm thấy ánh mắt Tô thị nhìn mình có gì đó không ổn, dường như có chút khủng hoảng, còn có chút bất mãn.

Nàng cẩn thận nhớ lại, hình như mình chưa từng đắc tội với Huệ An hầu phủ mà?

Quách phu nhân nhìn ra Tô thị có địch ý với cháu dâu ngoại của mình, nhẽ nhúm mày, vừa vặn Quách Bảo Châu trở về, liền để hai người cùng nhau đi ngắm hoa, cũng phân phó một đại nha hoàn bên người đi theo hầu hạ.

Sau khi hai người đi rồi, Tô thị cười, nói với Quách phu nhân: “Tức phụ của Thừa Viễn thật xinh đẹp, trách không được có thể khiến hần coi trọng như vậy.”

Trong lòng lại rất bất mãn.

Lúc trước Triệu Duẩn Đình từng hỏi thăm hầu gia tuổi tác và tính tình của nữ nhi nhà mình, hần là có ý muốn hai nhà kết thân, cũng không biết hầu gia nghĩ như thế nào mà lại muốn gả nữ nhi bảo bối cho trưởng tử không được sủng ái của hầu phủ, càng đáng giận hơn, việc hôn nhân tưởng như sẽ thành, nhà bọn họ đã đồng ý, không ngờ Triệu Duẩn Đình lại đánh trống lui binh, sau đó thì Triệu Trầm dẫn thê tử là một thôn cô trở lại kinh thành. Triệu Trầm cưới ai nàng cũng không có ý kiến, nhưng cố tình, người hần cưới lại là một thôn cô, khác nào nói con gái nàng còn thua kém một cô nương ở nông thôn? Lại nói tới việc Triệu Trầm một lần thể hiện đã trở thành người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, trong lòng Tô thị càng bốc lên mùi chua, thân phận dâu cả Triệu gia vốn nên thuộc về nữ nhi nhà nàng!

Quách phu nhân vỗ như không hiểu ẩn ý của Tô thị, nhìn theo bóng dáng A Kết, nói: “Nàng rất tốt, tuy xuất thân quê mùa, nhưng dịu dàng có lễ, không thua bất kỳ cô nương nhà ai ở kinh thành, Thừa Viễn cưới được một hiền thê như vậy, là phúc khí của hần.”

Nàng khen ngợi như vậy, Tô thị không cho là đúng, lập tức trừng mắt, đứng dậy bỏ đi.

Hứa thị theo sát, nhỏ giọng tìm hiểu, nói: “Tẩu tử, tẩu có vẻ cực kỳ chú ý mắt Lâm thị thì phải?” Tẩu tử này của nàng từ trước đến nay đều khéo đưa đẩy, rất ít khi nói những lời đắc tội người khác như vậy, chẳng lẽ trong chuyện này có điều gì nàng không biết sao?

Chuyện Triệu Duẩn Đình từng hỏi thăm nữ nhi, Tô thị cùng trượng phu đều không truyền đi, ngoại trừ để con gái mình đoán được chút ít, người ngoài hầu như không ai biết chuyện này, Tô thị cũng không có ý định nói huyền thuyên cho tiểu cô biết, chỉ làm như không hiểu mà hỏi lại: “Ta chú ý mắt nàng khi nào? Lâm thị xinh đẹp lại hiểu chuyện, khiến người khác thật lòng yêu thích.”

Hứa thị tất nhiên không tin, nhưng đáng tiếc là làm cách nào Tô thị cũng không nói, nàng cũng đành bỏ qua.

Mà ở một góc hoa viên, Quách Bảo Châu lại đang tức tối đến hai má đỏ bừng, “Bà ấy dù gì cũng đường đường là một vương phi, vì sao lại hẹp hòi đến như thế? Không đối xử tốt với tẩu thì dứt khoát đừng quan

tâm, có sao bên ngoài thì làm bộ cười đùa vui vẻ nhưng sau lưng thì ngấm ngấm đả thương người ta?” Nói xong nhanh chóng dẫn dò Kim Quế đi tìm thuốc trị thương.

A Kết nhìn vết máu từ dấu móng tay trên mu bàn tay, trong lòng cũng không tức giận như Quách Bảo Châu, “Thôi, chút vết thương nhỏ này không sao, về sau ta không tới gần nàng là được.”

“Tẩu tử quá hiền lành rồi!” Quách Bảo Châu trừng mắt nhìn về phía đình thủy tạ xa xa, “Nếu đổi lại là ta, nàng dám cầu, ta lập tức vạch trần nàng tại chỗ, ngay cả nhi tử mình cũng dạy không nổi, chỉ dám tìm người thành thật để khi dễ, nàng cho rằng nàng là ai chứ, dù cho Triệu gia nợ nàng, thì cũng không liên quan đến tẩu tử!”

“Nói nhỏ chút!” A Kết khẽ kéo tay áo Quách Bảo Châu, thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng nhếch lên, bắt đắc dĩ khuyên nhủ: “Được rồi, ta cũng không giận, muội tức giận cái gì? Đi, theo ta đi dạo trong vườn, cảnh trí vương phủ cũng thật đẹp, Bảo Châu đã từng đến chưa?”

Nàng làm như không có chuyện gì, Quách Bảo Châu cũng không nghĩ vì loại tiểu nhân kia mà làm hỏng tâm tình, cười nói đáp lời.

Hai người chậm rãi đi, Thúy Ngọc và Như Ý theo sát phía sau A Kết. Đi tới đi lui, đột nhiên từ sau khóm hoa có một tiểu nha hoàn lao đến, không đợi mọi người thấy rõ dáng vẻ đối phương, Như Ý đã bước lên mấy bước chắn trước người A Kết, ngay lúc đối phương sắp đụng đến thì dùng tay hất mạnh vào bụi cây bên cạnh, trực tiếp đẩy ngã khiến nàng ta té ngã, bốn chân chống lên trời.

Quách Bảo Châu nhìn đến ngây người, A Kết cũng không khác nàng bao nhiêu, tuy biết Như Ý có võ công, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng tận mắt chứng kiến Như Ý ra tay.

Trong lòng Thúy Ngọc lại là sợ hãi, cả người đầy mồ hôi lạnh. Nàng nhanh chóng đến trước người tiểu nha hoàn vừa mới ngã dậy, nhẹ nhàng khiển trách: “Người là nha hoàn nhà ai, không thấy được phu nhân nhà chúng ta ở bên cạnh sao? Nếu đụng phải phu nhân nhà ta, mười cái mạng người cũng không đền được!”

Dọc theo đường đi, nàng thấy rất rõ, nha hoàn trong vương phủ đều mặc váy xanh nhạt, còn trang phục của người này, tuyệt đối không phải người trong vương phủ, không phải người của vương phủ, mấy vị vương phi quận chúa tôn quý khác vẫn còn chưa tới, như vậy mặc kệ nha hoàn này là của nhà ai, hầu phủ các nàng cũng đều không sợ!

Lúc này Quách Bảo Châu cũng đã lấy lại tinh thần, tiến lên tiếp tục khiển trách, nàng là chủ tử, khí thế tự nhiên mạnh mẽ hơn hẳn Thúy Ngọc, khiến tiểu nha hoàn sợ quá mà khóc òa, thút tha thút thít ngồi tại chỗ gục lệt. Quách Bảo Châu không đủ kiên nhẫn đứng nhìn nàng khóc, vừa muốn hỏi chủ tử nhà nàng là ai, đột nhiên có tiếng nói từ phía sau Quách Bảo Yên truyền tới, “Xảy ra chuyện gì?”

Quách Bảo Châu quay đầu nhìn lại liền thấy Quách Bảo Yên mang váy dài thêu hoa mai viền trắng đi tới, bên cạnh là một cô nương có dung mạo tương tự nàng ta, chính là hòn ngọc quý trên tay Huệ An hầu phủ, Hứa Lam.

“Cô nương!” Tiểu nha hoàn đang vui đầu khóc giống như đột nhiên sống lại, nhanh chóng đứng dậy bổ nhào vào trước người Hứa Lam, ủy khuất khóc lóc kể lể: “Cô nương, nô tỳ vừa mới vội vã đi chuyển lời thay người, nàng ta lại đột nhiên từ một bên vọt ra đẩy nô tỳ ngã xuống, cô nương phải làm chủ cho nô tỳ!” Ngón tay trắng mịn chỉ thẳng về phía Như Ý.

Mặt Như Ý không chút thay đổi đứng bên cạnh A Kết, giống như không để nha hoàn kia trong mắt.

Ánh mắt Hứa Lam xẹt qua người nàng, rơi đến trên người A Kết, cau mày nói: “Vị phu nhân này, nha hoàn của cô đánh người của ta, cô nói bây giờ nên làm thế nào đây?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Triệu Trâm: Làm sao bây giờ? Đánh chết!

143. Chương 98: Chương 76

144. Chương 99: Chương 77

Hứa Lam đã từng thấy Triệu Trầm.

Lúc trước phụ thân cùng với Duyên Bình hầu thương lượng hôn sự, nàng cũng không đến mức cảm thấy không hài lòng giống mẫu thân. Tuy Triệu Trầm được nuôi ở nông thôn, nhưng dù sao cũng là trưởng tử hầu phủ, lại nhìn thái độ Duyên Bình hầu, tự mình thu xếp hôn sự cho hắn, hiển nhiên vẫn rất coi trọng hắn. Lại nói đến bản thân Duyên Bình hầu, khi đó hắn đã ngồi ở vị trí hộ bộ Hữu thị lang, nắm thực quyền, nếu không phải Triệu Trầm bị quốc công phủ áp chế, lấy thân phận Duyên Bình hầu, hắn cũng chẳng mất nhà mình vừa không có tiền tài lại không có thực quyền.

Tuy vậy, đối với một nam nhân đã rời khỏi kinh thành nhiều năm như thế, nàng cũng không quá hào hứng, chờ mong. Vậy nên khi chuyện nghị hôn không bệnh mà chết yểu, nàng cũng không thấy thất vọng. Chỉ là, trải qua một hồi cung biến, Triệu gia theo thể nước lên mà thuyền cũng lên, lòng nàng lại bắt đầu thấp thỏm đợi mong, không ngờ lại chỉ chờ được tin báo Triệu Trầm đã thành thân.

Đối với nam nhân thiếu chút nữa đã trở thành trượng phu của mình, Hứa Lam khó tránh khỏi tò mò muốn biết hắn là người như thế nào. Mỗi lần nàng ra ngoài làm khách, hễ vô tình thấy người ta nhắc tới chuyện Triệu gia, nàng sẽ để ý lắng nghe, sau đó thì nghe được tin Triệu Trầm lập được thành tích xuất sắc ở bãi săn, trở thành quan tam phẩm chỉ huy sứ. Tam phẩm, Triệu Trầm mới mười tám tuổi đấy!

Hứa Lam càng không ngừng nghĩ tới nếu ngày ấy, hôn sự của nàng và Triệu Trầm không chết yểu thì tình huống hiện nay sẽ như thế nào, nhưng rõ ràng, đó là chuyện không thể. Triệu Trầm đã có thể tử, nàng không có khả năng sẽ gả cho hắn, Hứa Lam chỉ có thể ngóng trông Triệu Trầm là một gã có tướng mạo xấu xí, như vậy, ít ra trong lòng nàng còn dễ chịu chút ít. Ngày Hoàng Thượng hồi kinh, nàng nóng lòng chăm chú quan sát đoàn người đang trên đường hướng tới hoàng cung, một lòng chờ đợi người mình thấy sẽ là một nam nhân xấu xí, để lửa tiếc hận vì hôn sự không thành của nàng có thể được dập tắt. Nhưng rồi, nàng nhận ra Triệu Trầm không hề xấu. Bên cạnh Hoàng Thượng có nhiều thị vệ như vậy, lại không có ai có thể so được với hắn. Hắn trầm tĩnh đi trong đoàn người, như ngọc minh châu tản ra ánh sáng trong veo mà lạnh lùng, mê hoặc đảo điên tâm thần người khác.

Sau khi về đến nhà, Hứa Lam càng tò mò muốn biết vì sao Triệu Trầm lại coi trọng một cô nương ở nông thôn. Nàng giả vờ tùy ý hỏi thăm Quách Bảo Yên, Quách Bảo Yên khen Lâm thị xinh đẹp, trong ánh mắt lại ẩn ẩn để lộ ra ý tứ Lâm thị còn đẹp hơn nàng. Hứa Lam không tin, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy, nàng ghen tị, ghen tị Lâm thị xinh đẹp, ghen tị nàng ta may mắn, càng căm hận nàng ta đoạt trượng phu tốt của mình!

Cho nên nàng muốn dạy cho nàng ta một bài học nho nhỏ.

Hứa Lam hơi hơi hất cằm, chờ đợi câu trả lời của đối phương, một dân quê chưa biết rõ chuyện đời, nàng cũng muốn nhìn xem nàng ta trả lời thế nào.

A Kết nhú mi.

Nàng vẫn cảm thấy, đối với vài người, có thể kết giao bằng hữu hay không, lần đầu gặp mặt ít nhiều nàng đều có thể nhìn ra. Giống như Thái phu nhân hay Tần thị, các nàng đều giả vờ tỏ ra thiện ý, chẳng qua, chỉ cần một ánh mắt lơ đãng đã có thể bộc lộ tận sâu trong thâm tâm các nàng đang nghĩ gì, thậm chí là ngôn từ, tựa như đang cố đồ ngọt, lừa gạt trẻ nhỏ, chẳng lẽ một đám người đều cho rằng nàng nông cạn, ngu ngốc đến mức không nghe ra được chân tâm, giả ý trong lời bọn họ sao?

A Kết cũng không hiểu tại sao bọn họ lại có loại suy nghĩ này, chẳng lẽ cứ là người nông thôn thì đều là kẻ ngu ngốc sao?

“Bảo Châu!” Giữ chặt Quách Bảo Châu đang muốn tiến lên phân rõ phải trái, A Kết cũng không hỏi đối phương là ai, liếc nhìn tiểu nha hoàn còn đang thút thút quỳ ở dưới đất, bình tĩnh giải thích: “Vị cô nương này, nha hoàn của cô hấp tấp, vội vàng từ phía trước chạy đến, Như Ý lo lắng ta gặp chuyện không may nên mới đứng ra cản nàng ta lại...”

“Nàng cần thì cứ cần, tại sao lại cố ý đẩy ngã nha hoàn của ta?” Hứa Lam lạnh giọng ngắt lời A Kết, trừng mắt nhìn Như Ý, “Chút ít quy củ như vậy cũng không hiểu được, nơi này là vương phủ, không phải nơi người khoe khoang sức lực của mình!”

Như Ý mặt không đổi sắc, tựa như chẳng nghe thấy mấy lời mắng chửi Hứa Lam dành cho mình.

Cô nương này thật là, tính tình như vậy cũng quá kiêu căng rồi, A Kết cười cười, hỏi ngược lại: “Nếu cô nương biết nơi này là vương phủ, vì sao còn dung túng nha hoàn của mình chạy tán loạn khắp nơi? Mới vừa rồi còn nghe nàng nói là có việc gấp muốn thay cô nương làm, chẳng lẽ không phải cố ý phá hư quy củ, mà Như Ý là nha hoàn của ta, đương nhiên phải lấy an nguy của ta làm trọng, lúc che chở ta vô tình đẩy nàng, cũng là việc có nguyên do, bằng không để yên cho nàng ta thật sự đụng vào, hỏng ngày đại hỉ của vương phủ, chúng ta đều khó thoát khỏi trách nhiệm, có phải không?”

Hứa Lam không ngờ tới A Kết có thể nói chuyện sắc sảo như thế, không khỏi giật mình nhìn nàng.

Quách Bảo Yên nhân cơ hội hoà giải, áy náy nói với A Kết: “Tẩu tử đừng tức giận, biểu tỷ của ta nhanh mồm nhanh miệng, hơn nữa từ trước đến giờ quen bao che khuyết điểm, cho rằng người của mình bị khi dễ nên mới nói vài câu như vậy. Tẩu tử hẳn là không có việc gì chứ, vừa rồi có bị kinh hãi không?”

Số lần A Kết giao tiếp với Quách Bảo Yên cũng không nhiều, nhưng hôm nay gặp mặt, A Kết đã hiểu vì sao Quách Bảo Châu không thích nàng ta. Nếu thật lòng muốn khuyên can, Quách Bảo Yên nên mở miệng tuyên bố thân phận mọi người trước khi Hứa Lam mở miệng, ít nhiều cũng coi như là thân thích, Hứa Lam cho dù kiêu căng cũng sẽ không làm loạn trên yến hội vương phủ. Về phần Hứa Lam, nghĩ tới ánh mắt mẫu thân Tô thị của nàng đối với mình ẩn chứa địch ý, A Kết không khỏi đắn đo, cân nhắc thêm vài phần.

Mới vừa rồi nha hoàn của Hứa Lam đột nhiên chạy đến, rốt cuộc là vô tình hay cố ý? Nếu là cố ý, giữa bọn họ có thâm cừu đại hận gì mà Hứa Lam lại muốn hại đứa nhỏ trong bụng nàng?

A Kết không có chút manh mối nào đành tạm gác chuyện này lại, chờ đến buổi tối hỏi lại Triệu Trầm cho rõ ràng.

“Bảo Châu, chúng ta đi thôi.” Không muốn ở lại cùng đôi biểu tỷ muội này, A Kết nhìn Quách Bảo Châu, nói.

Quách Bảo Châu dùng tư thế bảo vệ ôm lấy tay trái A Kết, cố ý lách qua hai người Hứa Lam, “Nhỏ giọng” dặn dò: “Tẩu tử cẩn thận một chút, quý nữ kinh thành tên tuổi dễ nghe, kỳ thật cũng là tốt xấu lẫn lộn, có vài tiểu thư khuê các quả thật khéo léo, dịu dàng, cũng có người lại rất thô鄙, một chút quy củ cũng không hiểu, còn ỷ vào giọng mình lớn muốn đổi trắng thay đen.”

A Kết nhếch môi cười, không quay đầu nhìn phản ứng của Hứa Lam, nhẹ nhàng nhéo tay Quách Bảo Châu: “Được rồi, đừng được lý còn không buông tha người ta, truyền đi lại làm chúng ta mang tiếng tính toán chi ly.” Bởi một lần va chạm không biết do vô tình hay cố ý mà nảy sinh tranh cãi, đối với bọn họ đều không tốt lành gì, Hứa Lam bừa bãi vô lễ, nàng cũng không muốn dùng dằng, đối co với nàng ta.

Quách Bảo Châu nhìn nàng một cái, thật tâm nói: “Tẩu tử tính tình thật dễ chịu, ở bên cạnh tẩu thật thoải mái, trách không được biểu huynh thích tẩu nhiều đến thế, cũng chỉ có cô nương ôn nhu như vậy mới có thể ở cùng chỗ với người lạnh như băng như hắn, đổi thành ta, chắc chắn mỗi ngày đều đánh nhau với biểu huynh!”

Triệu Trầm lạnh như băng?

Nghĩ tới trượng phu luôn lén lút dùng lời ngon tiếng ngọt chọc ghẹo mình, A Kết chỉ cảm thấy buồn cười, hỏi ngược lại: “Vậy Bảo Châu muốn gả cho người như thế nào?”

Gương mặt đang tươi cười của Quách Bảo Châu liền cứng đờ, đột nhiên chỉ vào một khóm hoa sen ở đằng xa: “Tẩu tử, hoa bên kia thật đẹp, chúng ta qua bên kia xem đi...”

Biết nàng ghét những chuyện như thế này nhất, A Kết chỉ cười mà không nói, chậm rãi cùng nàng đi qua.

~

Buổi trưa, yến hội chính thức bắt đầu, mọi người dời bước đến chính điện của Cảnh vương phi.

Tuy rằng mời nhiều người như vậy, nhưng chân chính có thể đi vào trong điện dùng cơm cùng Cảnh vương phi đều là nữ quyến hoàng tộc, những huân quý hoặc thái thái quan gia như Thái phu nhân đều ngồi ở trong tiểu hoa viên bên ngoài điện, thân phận mọi người cũng không cách biệt quá nhiều, coi như bớt chút quy củ, cũng thân nhiên tự đắc.

A Kết thuận theo mà ngồi xuống bên cạnh Thái phu nhân, trừ khi có ai đó hỏi tới thì nàng mới nhỏ nhẹ trả lời, còn lại, cơ bản là không nói gì cả, trên mặt thủy chung mang theo nụ cười dịu dàng, ánh mắt yên tĩnh nhu hòa, được không ít phu nhân âm thầm khen ngợi. Thái phu nhân đối với chuyện này rất là vừa lòng, bản lĩnh bên ngoài của cháu dâu trưởng cũng chỉ có thế, vừa rồi đối đáp cùng An vương phi như vậy, nhất định là Triệu Trầm đã sớm dặn dò qua, nàng có thể nhắc lại không thiếu chữ nào, cũng không đến mức là không có điểm tốt.

Phía trước nhẹ nhàng truyền đến tiếng cười vui vẻ của đám nam nhân, không bao lâu, một đám ma ma nha hoàn vây quanh nữ mẫu bé Hoàng Trưởng Tôn trở về, trực tiếp đến trước chủ điện. Nữ quyến đang ngồi đều quay đầu nhìn theo Hoàng Trưởng Tôn, thẳng đến lúc nhìn không thấy nữa mới bắt đầu mở miệng tiếp tục nói chuyện.

Thái phu nhân nghiêng đầu nói nhỏ với A Kết: “Vương phi lần đầu hoài thai đã sinh được con trai, thật là có phúc khí, hôm nay nếu người đã tới, hi vọng có thể dính chút không khí vui mừng, sinh cho ta một tôn tử mập mạp.”

A Kết cúi đầu vờ xấu hổ.

Yến hội rất nhanh đã kết thúc, các tân khách chuẩn bị cáo từ, Thái phu nhân cũng đứng lên, vừa muốn dẫn A Kết đi ra ngoài, trong chủ điện đột nhiên đi ra một ma ma áo lam khoảng chừng bốn mươi tuổi, lướt nhìn xung quanh một vòng rồi đi thẳng về phía Thái phu nhân.

Mọi người đều tạm thời dừng bước, tò mò nhìn ma ma kia.

Ma ma áo lam mang theo mặt mày tươi cười đi đến trước người A Kết, cúi người chào nói: “Ngài là người của Duyên Bình hầu phủ, phu nhân Triệu chỉ huy sứ?”

A Kết như trở về lúc mới vừa đi vào vương phủ, không biết làm sao đối mặt với thiện ý chuẩn bị nhuyển kiếp của Cảnh vương phi, chỉ bối rối gật đầu theo bản năng.

“Vương phi mời phu nhân đến nội điện nói chuyện, kính xin phu nhân đi theo ta.” Ma ma áo lam tươi cười xoay người, đưa tay ý bảo A Kết đi trước.

Các nữ quyến đồng loạt nhìn về phía A Kết, trong mắt nhất thời tràn đầy hâm mộ.

Thế lực Cảnh vương tuy không bằng Thụy vương, nhưng dù sao hấn cũng do Hoàng Hậu sinh ra, là đích tử duy nhất của Hoàng Thượng, nay lại có thêm Hoàng Trưởng Tôn, nghe nói Hoàng Thượng cực kỳ vui mừng, một tháng này ban thưởng cho Cảnh vương phủ không ít thứ tốt, cũng khiến Cảnh vương phủ ngày càng náo nhiệt. Mà trong sân nhiều nữ quyến như vậy, Cảnh vương phi chỉ đối xử khác thường với A Kết, vinh hạnh đặc biệt này, làm sao không khiến cho người ta thêm vài phần kính trọng chứ?

A Kết lại không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, trong ánh mắt phức tạp đầy soi mói của Thái phu nhân, trầm ngâm đi theo ma ma áo lam vào nội điện. Như ý quay đầu dò hỏi xem có nên đi theo

145. Chương 99: Chương 77

146. Chương 100: Chương 78

Đã rất lâu A Kết không thấy Triệu Trầm tức giận. Hắn không nhíu mày, cũng không đỏ mặt, thoát nhìn không có gì khác so với thường ngày, chỉ có hàn ý thâm trầm không ngừng chuyển động nơi đáy mắt đen như mực nói rõ tâm trạng hắn hiện giờ. Tựa như năm trước, khi Triệu Trầm khinh bạc A Kết, lại bị nàng cản trở khiến môi hắn bị thương.

A Kết cúi đầu nhìn, bởi vì tay nàng trắng nõn, cái dấu móng tay kia quả thật có chút rõ ràng, đáng sợ, nhưng đây chỉ là vết thương nhỏ, nếu để cho Triệu Trầm biết nha hoàn bên người Hứa Lam suýt nữa thì đụng vào nàng, liệu hắn còn tức giận đến mức nào nữa đây?

A Kết vốn không định giấu diếm Triệu Trầm, nàng không hiểu biết nhiều về các gia đình trong kinh thành, tất nhiên phải hỏi Triệu Trầm để biết rõ những ân oán mà mình chưa nắm được, sau này nếu có ra ngoài làm khách, nàng mới biết được mình nên đề phòng ai.

Nhưng mà thời tiết rất nóng, cả người Triệu Trầm toàn mồ hôi, A Kết nhìn cũng khó chịu thay cho hắn, biết Triệu Trầm hẳn là vội vã chạy về, nàng ôn nhu nói: “An vương phi muốn thiếp ngồi bên cạnh nàng ta, trước mặt nhiều người như vậy thiếp không tiện từ chối, đành phải an phận ngồi xuống, sau đó lại nói vài câu chọc nàng ta không vui mới khiến nàng ta tức giận cấu thiếp một chút. Chàng cũng đừng nóng vội, vết thương cũng đã hết đau, qua vài ngày thì sẹo cũng sẽ biến mất. Bây giờ, chàng nên tắm rửa, thay quần áo trước đã.” Nói xong, A Kết vươn tay định giúp hắn cởi áo.

Triệu Trầm không cho nàng xuống giường, cúi đầu, nâng tay nàng lên sờ nhẹ: “Đã mời lang trung nhìn qua chưa?”

Bộ dáng trịnh trọng, nâng niu, giống như nàng không phải bị người ta cấu một cái mà bị đánh gãy một tay.

Được trọng phú coi trọng như thế, trong lòng A Kết ngọt như được rưới mật, mỉm cười với hắn: “Chút vết thương như thế này mà mời lang trung, chàng cũng không sợ bị lang trung chê cười sao? Tốt lắm, chàng nhanh đi tắm rửa đi, khắp người toàn mùi mồ hôi, thiếp ngủ đến chóng mặt rồi này.” Nói rồi đưa tay bịt mũi lại, giả vờ ghét bỏ.

Nhìn nàng xinh đẹp khả ái, Triệu Trầm cố gắng áp chế tức giận trong lòng, cúi người hôn lên trán A Kết, đưa tay xoa nắn gương mặt mũm mĩm của thê tử rồi mới xoay người đến phòng bên tắm rửa thay đồ. Website đăng truyện chính thức: diendanlequydon.com Chỉ là, khi hắn vừa ra khỏi cửa phòng thì nụ cười trên mặt đã biến mất không còn chút dấu vết. Trước giờ, hắn cũng không ngại giọng điệu lạnh nhạt của An vương phi, nhưng lần này, vậy mà bà ta lại khiến thê tử của hắn bị thương, cũng đừng nghĩ chuyện cứ như vậy liền thôi, vốn chuyện Đường Cử lần trước, hắn còn chưa tính sổ đấy.

Có một số việc muốn làm được cũng phải đợi chờ cơ hội, sau khi Triệu Trầm tắm rửa xong cũng đã bình tĩnh trở lại, cùng thê tử đến chỗ mẫu thân dùng cơm chiều, sau khi trở về, hai người ngồi nói chuyện ở trước cửa sổ. Mặt trời đỏ thắm dần khuất núi, bên ngoài trời tối dần, tiếng ếch xa xa liên tiếp vọng lại, tịch mịch, yên tĩnh của buổi hoàng hôn càng lúc càng lộ rõ.

Triệu Trầm ngồi xếp bằng, A Kết chỉ mới ngồi một lát đã đau thắt lưng nên dứt khoát dựa vào đầu giường, sau lưng được đỡ bằng một chiếc gối dày. Nàng dựa xuống, Triệu Trầm cũng thuận thế đổi thành nằm nghiêng, một tay chống đầu, một tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của A Kết, đôi lúc ngẫu nhiên lại cúi đầu hôn một cái.

Hắn hôn bụng nàng, A Kết liền kéo một ít tóc hắn quấn quanh ngón tay đùa nghịch, chất tóc Triệu Trầm vốn rất tốt, lại vừa mới tắm xong không lâu, sợi tóc càng trơn nhẵn, hơi lạnh. Cứ như vậy, hai vợ chồng vừa gần gũi thân mật, A Kết vừa kể lại chuyện hôm nay Cảnh vương phi sắp xếp nhuyển kiệu, sau đó lại đưa đèn cho mình.

Tiếng nàng nhẹ nhàng, Triệu Trầm nghe xong rất là thoải mái, nằm thẳng xuống, nhìn khuôn mặt hoang mang của thê tử, nói: “Vương phi và nàng cũng coi như là có duyên, hẳn là muốn giao hảo với nàng, nàng không cần suy nghĩ nhiều, có thể thoải mái ở chung, có chuyện gì không hiểu có thể trở về nói với ta.”

Thân thể Cảnh vương không tốt, rất ít khi tham dự chính sự, Cảnh vương phi thì dịu dàng quẩn gia, hiền danh (đức hạnh, tài năng) lan truyền khắp kinh thành. Nếu như Cảnh vương thật sự mơ tưởng về vị trí kia, có ý nghĩ muốn mượn sức Triệu gia, thì lúc này, Hoàng Thượng vốn vẫn đang trẻ trung khoẻ mạnh, bọn họ không cần vội vàng liên kết, cũng không cần phải lo lắng đấu tranh, dù là Cảnh vương hay là Thụy vương, chỉ cần bọn họ cẩn thận cân nhắc đúng mực là ổn, Triệu gia cũng không cần tránh những người kia như rắn rết. Thê tử vốn là người cẩn thận hiểu lẽ, hẳn cũng không sợ nàng vô tình làm ra chuyện gì hồ đồ.

A Kết cũng cảm thấy Cảnh vương phi không có ác ý, liền chuyển sang nói về mẫu tử Tô thị.

“Nha hoàn Hứa gia thiếu chút nữa đụng vào nàng sao?” Triệu Trầm bất ngờ bật dậy, cẩn thận đánh giá thê tử, thần sắc khẩn trương: “Nàng không hoảng sợ chứ?”

A Kết bị dáng vẻ khẩn trương quá mức của hần chọc cười, kéo tay trượng phu đặt lên trên bụng mình: “Chàng nhìn thiếp có giống bị dọa cho sợ hãi không? Lúc nàng ta lao tới thiếp cũng rất sợ, may mắn Như Ý kịp thời đẩy nàng ta ra, thật sự không có việc gì, chàng đừng có gấp.”

Trán Triệu Trầm rịn mồ hôi, thật sự là tin tức này quá đột ngột, chỉ trách hần bị chuyện của An vương phi làm cho tức giận mà quên hỏi thăm những chuyện khác. Nha hoàn Hứa gia, Hứa gia, Huệ An hầu phủ...

Sắc mặt hần trở nên khó coi, A Kết cẩn thận dò hỏi: “Nhà chúng ta từng đắc tội với Hứa gia sao? Thiếp luôn cảm thấy Hứa Lam hình như có chút đối địch với thiếp.”

Triệu Trầm im lặng nhíu môi, trong mắt lóe qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-duong-sung-the>